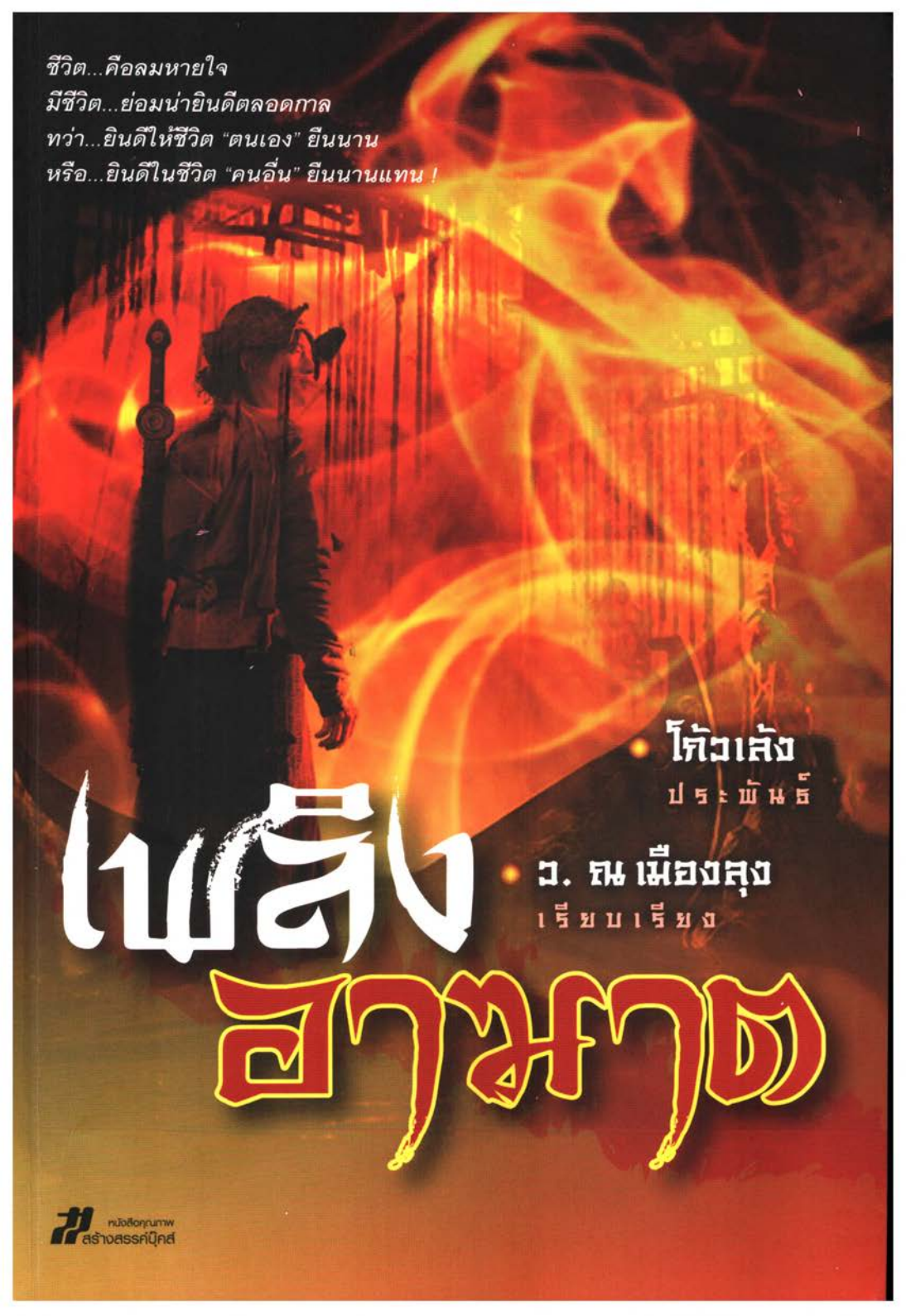
ชีวิต...คือลมหายใจ
มีชีวิต...ย่อมน่ายินดีตลอดกาล
ทว่า...ยินดีให้ชีวิต "ตนเอง" ยืนนาน
หรือ...ยินดีในชีวิต "คนอื่น" ยืนนานแทน !
โค้วเล้ง
ประพันธ์
ว. ณ เมืองลุง
เรียบเรียง
เพลิงอาฆาต
หนังสือคุณภาพ
สร้างสรรค์บุ๊คส์

“ จิตใจดั้งเดิมของมนุษย์เราล้วนดีงาม คนชั่วร้ายในโลกนี้ ส่วนมากเกิดขึ้นเพราะสิ่งแวดล้อมบีบคั้นบังคับ ไม่มีผู้ใดพอจำความได้ก็คิดจะเป็นมหาโจรชั่วร้าย ? สามารถกล่อมเกลาให้คนชั่วร้ายกลับกลายเป็นดีงาม ยังประเสริฐกว่าสังหารคนชั่วร้ายมากมายนัก อึ้งโกวเนี้ย คนเราที่ดำรงอยู่ในโลก ย่อมมีการุณย์ธรรมเป็นสรณะประจำใจจึงสมควร วาจาเยี่ยงนี้ วันหน้าท่านโปรดอย่าได้กล่าวอีกเลย ”

เพลิงอาฆาต

โก้วเล้ง ประพันธ์
ว. ณ เมืองลุง เรียบเรียง

บจก.
สร้างสรรค์บุ๊คส์

ชุดยุทธจักรนิยาย

เพลิงอาฆาต

ประพันธ์โดย **โก้วเล้ง**
เรียบเรียงโดย **ว. ณ เมืองลุง**

พิมพ์ครั้งแรก สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น (เล่มเล็ก) พ.ศ. 2516
พิมพ์ครั้งที่สอง สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น (เล่มใหญ่) พ.ศ. 2516
พิมพ์ครั้งที่สาม สำนักพิมพ์บรรณาคาร พ.ศ. 2522
พิมพ์ครั้งที่สี่ สำนักพิมพ์สร้างสรรค์บุ๊คส์ กรกฎาคม พ.ศ. 2555

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
โก้วเล้ง.
เพลิงอาฆาต.- - พิมพ์ครั้งที่ 4.- - กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์บุ๊คส์, 2555.
502 หน้า.- - (นวนิยายจีนกำลังภายใน)
1. นวนิยายจีน. I. ว. ณ เมืองลุง, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.13
ISBN 978-616-220-043-4

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด
217 ซอยสายน้ำผึ้ง ถนนสุขุมวิท 20 แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671
Homepage : http://www.sangsanbooks.com
E-mail : sangsanbooks2000@yahoo.com

เพลท : เอ็น.ซี.ฟิล์ม โทรศัพท์ 0-2248-2941 พิมพ์ : เลิฟแอนท์ลิพเพรส โทรศัพท์ 0-2672-5778

ราคา 300 บาท

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์ และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย
แนะนำหรือวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ได้ที่ www.thaibookrecommend.com

พิมพ์บน
กระดาษถนอมสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

บนหน้าผาใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงของอึ้งชัว โศกนาฏกรรมรันทดได้ตัดสิน ชีวิตเด็กน้อย ๆ หลายคน และได้บ่มเพาะบุญคุณความแค้นที่ไม่อาจอยู่ร่วมฟ้าพลิกชะตาเด็กน้อยเหล่านั้นจนคาดคิดไม่ถึง

เตาะเซี่ยงเค็ง นับแต่เห็นบิดามารดาถูกสังหารคาตา ความอาฆาตแค้นได้ฝังลึกลงสู่หัวใจสนิทแน่น ทุกวันเวลาได้แต่เฝ้ารอวันชำระล้างแค้นบัญชีเลือดนี้ด้วยดวงใจจดจ่อ

อุนกึ้ง (หยกงาม) เด็กสาวก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้เห็นฉากเข่นฆ่าที่อึ้งชัว ทุกเหตุการณ์นางจดจำไม่เคยลืมเลือน โดยเฉพาะอุนยู่เง็กโชวยิ้นผู้เป็นอาจารย์นางได้ลงมือสังหารบิดามารดาของเตาะเซี่ยงเค็ง

ยุทธภพเวลานี้มีข่าวลือเกี่ยวกับพิธีชุมนุมนักสู้บนภูเขาเทียนมักชัว ลือกันถึงรางวัลก้อนโต และจะได้ครอบครองนางงาม ซึ่งก็คืออุนกึ้งเป็นรางวัล

ว่ากันว่า อุนกึ้งเป็นผู้จัดพิธีชุมนุมหนนี้ขึ้นมาด้วยตนเอง เพราะนางอยากพิสูจน์และค้นหาร่องรอยบิดามารดาของนาง ตั้งแต่นางจำความได้ นางไม่เห็นได้พบหน้าบิดามารดาผู้ให้กำเนิดมาเลย สิ่งที่คุ้นเคยสายตาก็คือ นางอยู่ข้างกายอุนยู่เง็กโชวยิ้น (นางอัปลักษณ์) ผู้เป็นอาจารย์เสมอมา

พิธีชุมนุมนักสู้ที่เทียนมักชวันนับว่าสมใจเตาะเซี่ยงเค็งที่สุด เพราะนั่นคือหนทางที่มันจะแก้แค้นให้บิดามารดาได้ง่ายดายและรวดเร็วที่สุด

ทว่า สำหรับอุนกึ้งแล้ว พิธีนี้แม้เป็นนางจัดขึ้นมาเอง แต่ผลลัพธ์ก็ทำให้นางแม้ตายก็แทบว่าตาไม่หลับ !

ถ้ามีบุคคลเดินมาบอกกล่าวกับท่านว่า ผู้ที่อุ้มชูเลี้ยงดูท่านมา ก็คือคนที่พิฆาตสังหารบิดามารดาท่านนั่นเอง !

เป็นท่าน...ท่านมีหนทางออกเช่นใด

เช่นกัน...อุนกึ้ง แค่คิดก็ไม่กล้า และยิ่งไม่ทราบหาหนทางออกเยี่ยงไร

เตาะเซี่ยงเค็งแม้มีเป้าชำระ "เพลิงอาฆาต*" ได้ตรงตัวฆาตกรแล้ว

แต่สำหรับอุนกึ้ง นางมืดมนแทบหมดหนทางที่จะเสาะหาตัวฆาตกรที่แท้จริง !

ในเหตุการณ์ย่อมมีเรื่องราวซ้อนเรื่องราวอยู่เสมอไป

บางครั้ง...มองชีวิตของผู้อื่นไม่มีคุณค่าเทียบเท่าชีวิตของตนเอง !

ท่านว่า...น้ำใจนี้ "อำมหิต" เกินมนุษย์ไหม ?

สร้างสรรค์บุ๊คส์

---

* เรื่อง*เพลิงอาฆาต*นี้เมื่อตีพิมพ์ครั้งแรกและครั้งต่อมา มิได้ระบุว่าเป็นผลงานประพันธ์ของโก้วเล้ง ต่อมามีนักอ่านหลายท่านยืนยันเป็นผลงานยุคแรก ๆ ของโก้วเล้ง เช่นนักอ่านนามปากกา "มือปิศาจ" เจ้าของเว็บไซต์ www.chinastory.thport.com การจัดพิมพ์ครั้งนี้ของสร้างสรรค์บุ๊คส์ จึงยึดถือตามนี้

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์ ..... **(5)**

ปรากฏการณ์พิสดาร 1

ชีวิตที่ถูกลิขิต 28

ยอดฝีมือที่ลึกลับ 54

เทพธิดาพลันจุติ 71

อานุภาพยอดฝีมือ 88

การนองเลือดในลิ่มอัน 105

บุรุษหนุ่มภูษิตดำ 110

ทายาทวีรบุรุษ 119

มหันตภัยของดาบไว 127

ประกายดาบแวววาว 137

เงาร่างดั่งหมอกควัน....146
อานุภาพของแขนเสื้อ....157
มังกรทะยานฟ้า....165
มรสุมเริ่มก่อเกิด....177
เผชิญหลวงจีนเรื่องมาก....186
เผชิญหน้าคู่อาฆาต....200
เผชิญอั้งอีเนี่ยเนี้ย....210
กระพือเพลิงอาฆาต....218
สัจจะซายซาตรี....230
ดีชั่วยากจะแยกแยะ....241
พิสดารเหนือคาดหมาย....249
เผชิญนักพรตผู้ทรงศีล....259
บุญคุณความแค้นพัวพัน....266
ย้อนสู่หนทางแจ่มใส....280
ในนครลิ่มอัน....284
เทียบทองที่เย้ายวนใจ....289
เสียงไพเราะเสนาะโสต....298
เริ่มเข้าสู่ถ้ำเสือ....311
เผชิญสองอาวุธพิสดาร....319
ไม้ตายสยบขวัญมารร้าย....329

สามกระบี่น่าไส้ 338
ในวัดเทียนเซี้ยงยี่ 345
ความลับเริ่มกระจ่าง 353
ชุมนุมกันในโบสถ์ 361
เล่ห์กลที่จงใจ 370
วางแผนยืมดาบฆ่าคน 377
หัวใจที่แหลกสลาย 386
สืบเสาะหาคู่อาฆาต 395
ที่ผิดกันของยากง่าย 402
เล่ห์ร้ายอุบายชั่ว 409
สงครามทางการม 415
ฝีมือสยบขวัญผู้กล้า 424
พระคุณสูงแต่แค้นซึ้ง 433
ความลับในโลงศพ 440
ตระกูลทั้งเสฉวน 449
สมญาที่น่าทึ่ง 457
นามสะท้านทั้งแดนดิน 468
อาจารย์ร้ายศิษย์ชั่วช้า 488

ปรากฏการณ์พิสดาร

แสงจันทร์เจิดจ้าเป็นนวลใย นภาปลอดโปร่งแจ่มใส

บนหน้าผาใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงของอึ้งชัวถูกแสงเงินยวงลูบไล้ มองแต่ไกลคล้ายเป็นหยกขจีสีแพรวพราย หมู่ไม้ใบหญ้างอกงามปานกำมะหยี่ บุปผานานาพันธุ์แบ่งบานสะพรั่ง นับเป็นทิวทัศน์ที่งามตระการปานภาพวาด

มาตรว่าฤดูใบไม้ร่วงกรายมาแล้ว แต่ในลมวิกาลยังไม่รู้สึกเหน็บหนาวเท่าใด ที่เนินเขามีเงาร่างสายหนึ่งเดินทอดน่องมา อาภรณ์นักพรตงามตาเค้าหน้าหล่อเหลา กวาดตามองรอบหนึ่งแล้วพลันหันไปแย้มยิ้มกล่าว

"ทารกทั้งหลาย ภูเขางามล้ำ สายน้ำสดใส ทิวทัศน์ตระการซึ้งใจของดินแดนกังหนำ (ภาคใต้ลำน้ำแยงซีเกียง) เป็นอย่างไร ตอนนี้พวกเจ้าต่างรู้เห็นแล้วกระมัง ? หากมิใช่เราชือแป๋พาพวกเจ้าออกมาจากบ้านที่คับแค้นลำเค็ญน่ากลัวชั่วชีวิตชาตินี้ของพวกเจ้า ไม่มีปัญญาจะได้ย่างกรายมาในวิมานแมนแดนสวรรค์นี้"

มาตรว่าน้ำเสียงแจ่มใส แต่เมื่อฟังรายละเอียดกลับรู้สึกเป็นอำนาจพิสดารที่ข่มขวัญผู้คนจนหวาดหวั่น

วาจาพอขาดคำ ที่ด้านหลังมีเสียงรับเบา ๆ ดังขึ้นทันที จากนั้นเป็น

ทารกเยาว์วัยอีกสามคนเดินติดตามมา แต่ละคนต่างถักเปียชี้ฟ้า ทุกคนล้วนแล้วหน้าตาแจ่มใส ผิวกายขาวผ่อง ดวงตาทั้งหกมองในยามราตรี ประหนึ่งเป็นดาวหกดวงที่กะพริบอยู่

หนึ่งในจำนวนนั้นที่สวมเสื้อเหลือง มองดูยอดเขาซีซิ่งฮงที่ถูกเมฆหมอกปกคลุมอยู่ร่ำไร ดวงตาสุกใสแต่กลมกว้าง กลอกมองไปมาแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ซือแป๋ ท่านผู้เฒ่าอยู่บนยอดเขานั้นใช่หรือไม่ ? ไฉนไม่พาพวกศิษย์รีบขึ้นไป ธรรมชาติยามราตรีของที่นี้แม้น่าดู แต่สอนวิชาให้พวกเราสำเร็จค่อยมาดูก็มิสายเกินไป"

นักพรตรูปงามหัวร่อฮาฮา แต่พอเสียงหัวร่อชะงักหาย ใบหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที รวบชายเสื้อขึ้นเล็กน้อย มือซ้ายรวบทารกเสื้อเหลืองขึ้น มือขวารวบทารกอีกสองคนไว้ในอ้อมอก สะกิดปลายเท้าพุ่งกายขวับออกไป ร่างสูงโปร่งโลดละลิ่วขึ้นไปที่ทางด้านซ้ายของผาสูง ชายเสื้อนักพรตกว้างใหญ่ที่พลิ้วไสวอยู่ในสายลม กลับไม่มีเสียงแม้สักน้อยนิด

วิกาลดึกสงัดแล้ว ทุกสรรพเสียงต่างเงียบสงบ

ในภูเขาลึกตอนนี้ คล้ายไม่มีเสียงอื่นใด มีแต่เสียงลมโชยพัดกิ่งไม้ใบหญ้า เสียงแมลงร้องอยู่แผ่วเบาเท่านั้น

แต่หากมีโสตประสาทปราดเปรียวเหนือธรรมดา ต้องได้ยินเสียงหัวร่อดังแว่วมากับสายลมมารวดเร็วยิ่งนัก ชั่วพริบตา มีเงาร่างอีกสามสายปราดขึ้นมาที่เนินเขา

ผู้นำหน้า เป็นทารกไว้เปียเช่นกัน แต่สวมเสื้อยาว หล่อเหลางามตาราวทารกในภาพวาด ท่าร่างรวดเร็วยิ่งนัก ถึงกับคล้ายมีรากฐานกำลังภายในอยู่ไม่น้อย

สองคนที่ตามหลังเป็นหนึ่งบุรุษสตรี มาตรว่าเร่งฝีเท้าราวเหินบิน แต่ดูไปแคล่วคล่องปลอดโปร่งสบาย ร่างของบุรุษไม่สูง วัยก็กลางคนเท่านั้น แต่หน้าตาสัตย์ซื่อคมคาย แสดงเป็นชนชาวปู๋ลิ้มฝ่ายธัมมะ บุคลิกภาพองอาจสง่าสมเป็นชายชาตรีที่ผู้เห็นต้องเคารพนับถือ

สตรีมีวัยสามสิบเศษ รูปร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อย ใบหน้างามผุดผาด มือซ้ายกุมแขนขวาบุรุษหนุ่มเบา ๆ เอวอ้อนแอ้นเพียงบิดเล็กน้อย ร่างก็พุ่งขวับ

ไกลกว่าเจ็ดแปดวา

พอทั้งสามคนพลิ้วกายขึ้นเนินเขา นักพรตเค้างามสง่าที่ซ่อนตัวอยู่หลังก้อนหินใหญ่บนหน้าผา พลันมีสีหน้าเหี้ยมเกรียมขึ้นทันที ถึงกับคล้ายอำมหิตต้องการคิดสังหาร

ชายกลางคนเมื่อพลิ้วตัวขึ้นเนินเขา ก็ทอดตามองไปรอบข้างเช่นกัน กุมมือเรียวงามของสตรีกลางคนเบา ๆ แย้มยิ้มพลางเอื้อนเสียงกังวาน

"โขดเขาเขินเนินงามตามธรรมชาติ ไม้ดอกดารดาษผงาดรับแสงจันทรา เมฆาลอยพ่องท่องอยู่กลางนภา นคราหรือจะแม้นแดนพฤกษ์ไพร"

กระแสเสียงสดใสกังวานปานโลหะกระทบกัน แต่สตรีงามกลางคนกลับหัวร่อคิกคักกล่าว

"ท่านไฉนมักเป็นคนเช่นนี้ ครั้งก่อนตอนประฝ่ามือกับเจ้าสำนักคุนลุ้นดัดแปลงแปดสิบเอ็ดกระบวนท่าสุริยะ (เชี่ยวเอี๊ยงโป้ยจับอิดเส็ก) อันเป็นเพลงฝ่ามือประจำสำนักของผู้อื่นเล็กน้อย ใช้ไปรับมือกับผู้อื่น สร้างความขุ่นเคืองแก่นักพรตฌ่าซำเล้งจนลั่นปากสาบาน นั่งกรรมฐานสิบปีมิย่างกรายจากสำนัก ไม่แน่ว่าจะต้องเสียชีวิตไปในการนี้ด้วย แต่บัดนี้..."

นางแย้มยิ้มด้วยความขบขันแล้วกล่าวต่อ

"ท่านถึงกับใช้โคลงชมหิมะภูเขาจงน้ำของจอมกวียิ่งใหญ่แห่งแผ่นดินถังดัดแปลงมาเป็นโคลงชมทิวทัศน์ราตรีของภูเขาอึ้งซัว หากมหากวีอิมเล้งมีญาณวิถีทราบได้ ไม่ตบปากท่านสองฉาดก็ประหลาดยิ่ง"

ขณะทั้งสองสามีภรรยาหยอกล้อกัน ทารกที่เดินนำหน้าพลันหันกายมาใบหน้าที่งามคมคาย ถึงกับคล้ายมีแววแตกตื่นลนลานอยู่เล็กน้อย สตรีกลางคนรูปงามพอเห็นขมวดคิ้วถามทันที

"เชี่ยงเค็ง เรื่องอันใด ?"

ทารกที่มีนามเชี่ยงเค็งชี้ไปยังด้านหลังของผาสูง กล่าวด้วยทีท่าคล้ายหวาดหวั่นอย่างยิ่ง

"มา...ท่านฟังดูด้านใน ไฉนพลันมีเสียงประหลาดดังขึ้น รู้สึกออกจะประหลาดไม่น้อยทีเดียว"

สามีภรรยาที่หล่อเหลาสะคราญต่างขมวดคิ้วเล็กน้อย เพราะได้ยินเช่นกัน

แล้ว ที่ด้านหลังหน้าผามีเสียงสัตว์ป่าต่าง ๆ กู่คำรามกันสับสน ด้วยกระแสเสียงโหยหวนเยือกเย็นเป็นอย่างยิ่ง ในจำนวนนั้นคล้ายยังผสานด้วยเสียงคำรามของพยัคฆ์พันธุ์ต่าง ๆ และกำลังวิ่งมาในทิศทางนี้

รอยยิ้มของชายกลางคนสลายไปทันที เงี่ยหูฟังชั่วครู่จึงโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"มาตรว่าอึ้งซัวมีเทือกเขายาวอย่างยิ่ง แต่สัตว์ป่าประเภทนี้กลับมีไม่มากนัก แม้นับว่าออกมาหาอาหาร ก็ต้องเป็นหลังอาทิตย์อัสดงไปแล้ว ทั้งยังวนเวียนอยู่ในหมู่ไม้ใบหญ้าที่รกทึบเท่านั้น ตอนนี้เป็นเวลาดึกสงัด ทุกสรรพเสียงเงียบสงบแล้ว ไฉนพลันมาชู่คำรามเยี่ยงนี้ได้ ?"

ตอนนั้น ทั้งสามพากันมาถึงใต้หน้าผาสูง จึงพากันหยุดเท้า นักพรตบนหน้าผาชายตาบอกใบ้ให้ทารกทั้งสามพยายามผ่อนลมหายใจเบา ๆ ส่วนตัวเองพลอยต้องแตกตื่นสงสัยไปกับเสียงกู่คำรามอันโหยหวนของเหล่าสัตว์ป่ามิได้ ใบหน้าก็เคร่งเครียดจนผิดธรรมดา

มาตรว่ามีลมชิวเทียน แต่ไม่รุนแรงเท่าใดนัก มิคาด อีกเพียงชั่วขณะลมที่ใต้หน้าผาพลันดังอึงคะนึง ลมแรงกรรโชกปานพายุ แต่ในละแวกใกล้เคียงเชิงเขาที่พวกเหล่านี้ผ่านมากลับยังคงเป็นสายลมเฉื่อยฉิว กระทั่งต้นไม้ใบหญ้าเพียงไหวตัวอยู่เบา ๆ เท่านั้น

สองสามีภรรยาคู่นี้ เป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่แห่งยุค ชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรไปทั้งแผ่นดิน บุรุษกลางคนนาม เตาะเฮาเยี้ยง หลังจากบุกตึกสิบ-แปดอรหันต์ของเสียวลิ้มในยามวิกาล สยบสิบแปดอรหันต์ และพิชิตเจ้าสำนักคุนลุ้นซำเล้งเต้าเจี้ยง ใช้กระบี่อสรพิษศักดิ์สิทธิ์ที่เอว กวาดล้างสังหารสามสิบสองหัวหน้าค่ายอิมซัว อันเป็นมหาโจรขึ้นชื่อลือเลื่อง ตายไปในกระบี่อ่อนอสรพิษศักดิ์สิทธิ์แล้ว ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน ต่างยอมรับว่าท่านเป็นสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่ง

มาตรว่าท่านมีวัยไม่สูงเท่าใด แต่ก็ได้ท่องเที่ยวไปทั่วทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่ มิว่าในด่านนอกด่าน ขุนเขาลำเนาไพร นครเจริญรุ่งเรืองและเมืองโบราณซอมซ่อ ท่องเที่ยวตามป่าเขาจนช่ำชองมาแล้ว ตอนนี้ กวาดตาคมวาวไปรอบข้าง เห็นที่เนินทางตรงข้ามมีฝุ่นละอองกระจายคละคลุ้ง กำลังเคลื่อนเข้ามาในทางนี้

อย่างรวดเร็ว แต่บนท้องฟ้ากระจ่างแจ่มใส ดวงดาวยังคงทอแสงนวลใย หมู่ดาวกะพริบอยู่ระยิบระยับ จึงทราบเป็นเหตุการณ์ที่ผิดธรรมดา ดังนั้นเอง ท่านเน้นเสียงหนัก ๆ

"สภาพนี้ออกจะผิดธรรมดาเกินไป แสดงว่าในภูเขาต้องมีการเปลี่ยนแปรใหญ่ยิ่งเกิดขึ้น พวกเรามิอาจคืบหน้าไปเด็ดขาด ยังคงหาสถานที่ดูลาดเลาสักคราวก่อน ค่อยตกลงใจเคลื่อนไหวอย่างไรต่อไป"

นักพรตที่ซ่อนตัวหลังหินใหญ่บนหน้าผาใจสะท้านทันที คำนึงด้วยความวิตก 'หรือผู้แซ่เตาะก็จะพุ่งตัวขึ้นมาซ่อนในทางนี้...?'

มิคาด ความคิดของมันไม่ทันจบสิ้น ก็เห็นเตาะเฮาเยี้ยงที่ได้รับสมญาเป็นตงง้วนไต้เฮี้ยบ (วีรบุรุษแห่งตงง้วน...ตงง้วนคือดินแดนภาคกลางของประเทศ) มือหนึ่งจูงบุตรรัก ขยับกายวูบก็ขึ้นสูงกว่าแปดวา มือขวาสะบัด ถึงกับใช้กำลังมือส่งบุตรรักให้ลอยละลิ่วขึ้นไปบนหน้าผาฝ่ายตรงข้าม ซึ่งยังสูงกว่าที่ซ่อนตัวของมันในตอนนี้อีกไม่น้อย

ตงง้วนไต้เฮี้ยบเตาะเฮาเยี้ยงผู้นี้ ได้รับการยกย่องว่ามีกำลังภายในกล้าลึกล้ำ จนเลื่องลือทั่วปัถพี มิคาด วิชาตัวเบาก็เลอเลิศสุดสูง หลังจากสะบัดแขนขวาไปแล้ว ร่างกลับอาศัยพลังนั้นทะยานกายขึ้นสูงกว่าเดิมอีกหกวาได้

จากนั้น กู่เสียงกึกก้องกังวาน สะกิดปลายเท้าไปที่กิ่งไม้ซึ่งงอกออกมาจากผนังผาเบา ๆ ทะยานขึ้นไปบนยอดผาได้อย่างง่ายดาย วิชาตัวเบาที่แสดงในคราวนี้ คือเล่งคงเจี๊ยทีทุย (ขึ้นบันไดสวรรค์กลางอากาศ) ซึ่งถือเป็นสุดยอดวิชาตัวเบาในแผ่นดิน มิเพียงขู่ขวัญทารกทั้งสามที่ซ่อนตัวหลังก้อนหินทางผาตรงข้าม ต้องตระหนกจนปากอ้าตาเหลือกค้าง แทบส่งเสียงโห่ร้องชมเชยเท่านั้น กระทั่งนักพรตรูปงามที่ทะนงตัวในวิชาตัวเบาเลอเลิศไม่มีใดในดินแดนทัดเทียม เมื่อเห็นแล้วสีหน้ายังต้องพลุ่งพล่านดาลเดือด ยิ่งมิกล้าชะล่าใจ ต้องพยายามผ่อนลมหายใจแผ่วเบาจนเต็มที่

เมื่อเตาะเฮาเยี้ยงกระโดดขึ้นหน้าผาแล้ว รีบล้วงเชือกออกมาจากถุงหนังข้างเอวขดหนึ่ง สะบัดกลางอากาศวูบ เชือกที่ยาวยี่สิบกว่าวา พลันเปลี่ยนจากอ่อนระทวยมาเป็นเส้นตรงราวพู่กัน จากนั้น ห้อยลงไปที่เนินเบื้องล่าง สตรีกลางคนรูปงามสะกิดปลายเท้าทะยานกายขึ้นหกเจ็ดวา พอดีคว้าปลายเชือกที่ห้อยลงมาไว้ได้

เตาะเฮาเยี้ยงกระตุกเบา ๆ สาวเชือกอีกเพียงสองครั้ง สตรีรูปงามก็ได้ทะยานขึ้นหน้าผาดุจปักษาน้อย นับว่าทั้งสองผสานกันได้กลมกลืนอย่างยิ่ง สวยงามอย่างยิ่ง ถึงระดับสุดยอดได้เต็มภาคภูมิแล้ว

พลังฝีมือที่แตกตื่นสะท้านฟ้าดินนี้ ชู่ขวัญนักพรตที่อยู่ผาตรงข้ามจนต้องคำนึง

'ดูท่ามิเพียงพลังฝีมือของผู้แซ่เตาะจะสูงส่งกล้าแข็งเท่านั้น กระทั่งปวยฮ้งฮ้วง (พญาหงส์เหิน) โต้วเจ็กเนี้ยก็ยอดเยี่ยมสมกิตติศัพท์ มิได้พบกันนานปี คาดไม่ถึงว่าพลังฝีมือของสองสามีภรรยา จะรุดหน้าอีกมากหลายปานนี้ เราที่มานะพยายามฝึกปรือมานานปี หรือยังเป็นการพยายามเสียเปล่าอีก ?'

คิ้วเรียวทั้งสองขมวดแนบแน่นกว่าเดิม แต่เมื่อเหลือบดูทารกสามคนทางข้างกายแวบหนึ่งแล้ว กลับมีสีหน้าปีติกว่าเดิมเล็กน้อย

แต่ตอนนั้นเสียงกู่คำรามของสัตว์ยิ่งกราดเกรี้ยวโหยหวนกว่าเดิม มันจำเป็นต้องสลัดความคิดสับสนไปชั่วคราว ชะโงกมองลงไปในช่องเบื้องล่างของสองผา เห็นที่เบื้องหน้าเป็นแอ่งลึกกว้างใหญ่ มีทางเล็ก ๆ คดเคี้ยวทอดขึ้นไปบนยอดเขาซีซิ่งฮง ต่อไปก็เป็นไหล่เขาที่ทอดยาวไปสุดแสนไกล มิเพียงไม่ขาดกลางเท่านั้น ยังมียอดมีผามีผนังเปี่ยมอันตรายอีกด้วย

ส่วนทางด้านสามีภรรยาเตาะเฮาเยี้ยง นอกจากเห็นเหล่านั้นแล้ว ยังเห็นหน้าผาฝั่งตรงข้าม (ที่ซึ่งนักพรตซ่อนตัว) กับไหล่เขาที่เป็นทิวยาวเหยียดสุดสายตา พร้อมทั้งฝุ่นละอองกระจายขึ้นจากเบื้องล่าง ลมกรรโชกมาดั่งพายุกำลังเข้ามาในทางนี้อย่างรวดเร็ว

ที่ประหลาดสุดคือ พายุนี้กรรโชกตามมาเป็นระลอก ๆ ไม่ขาดสาย เชี่ยงเค็งที่เป็นบุตรรักของเตาะเฮาเยี้ยง ปีนี้เพิ่งสิบสามขวบเท่านั้น เมื่อเห็นสภาพอันพิสดารต้องโพล่งถามด้วยความแตกตื่นสงสัย

"เตียเตีย ลมภูเขานี้ไฉนจึงพิกลผิดธรรมดา ?"

เตาะเฮาเยี้ยงขมวดคิ้วแนบแน่น หันกลับไปกล่าวกับภรรยา

"เจ็กเนี้ย ท่านเห็นชัดแล้วหรือไม่ ? นึกมิถึง วาจาที่ซือแป๋บอกกับข้าพเจ้าในกาลกระโน้น วันนี้จะถูกพวกเราเห็นกับตาแล้วจริง ๆ มาตรว่าตอนนี้ยังไม่อาจแน่แก่ใจ แต่อย่างไรคงไม่หนีไปจากแปดเก้าในสิบ"

ความจริงปวยฮ้งฮ้วง (พญาหงส์เหิน) โต้วเจ็กเนี้ยยังไม่สนใจเท่าใดนัก แต่ตอนนี้เมื่อเพ่งตามอง พบเห็นในฝุ่นละอองเบื้องล่าง ถึงกับมีสัตว์ป่าอยู่ภายในจริง ๆ ที่ผ่านไประลอกแรกนางไม่เห็น แต่ที่ผ่านตอนนี้ เป็นพวกกวาง เก้ง กระต่ายเป็นจำนวนร้อย วิ่งมุ่งตรงไปเบื้องหน้าดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

โต้วเจ็กเนี้ยก็เป็นวีรสตรีที่คลุกคลีในบู๊ลิ้มมานานปี เมื่อเห็นสภาพนั้นต้องขมวดคิ้วถามด้วยความสงสัย

"เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? ใช่ว่าที่ป่าด้านนั้นถูกเพลิงเผาผลาญ แต่ไฉนไม่เห็นแสงไฟเลย ?"

เตาะเชี่ยงเค็งเห็นสีหน้าบิดาเคร่งเครียดถึงปานนั้น จึงมิกล้าสอบถามต่อไปอีก เพ่งตามอง เห็นกวางหลายสิบตัวเมื่อวิ่งผ่านพ้นไปยังมิถึงพริบตา พายุฝุ่นทางด้านหลังเกิดขึ้นอีก แต่ฝุ่นไม่กระจายสูงดั่งเมื่อครู่

เพ่งตาดูชัดเจน อดมิได้ต้องอุทานด้วยความตระหนก

พายุฝุ่นที่กรรโชกนำมานี้ เป็นอสรพิษใหญ่ ๆ เล็ก ๆ จำนวนร้อย ๆ พัน ๆ แต่ละตัวต่างเลื้อยปราด ๆ ไปด้วยความเร็วสุดกำลัง มีบ้างเป็นสีสันนานา มีบ้างเป็นประกายเงินแวววาว ยิ่งถึงช่วงหลัง ๆ ลำตัวยิ่งยาวใหญ่ บ้างถึงกับยาวสามสี่วา

ฝุ่นทรายที่ฝูงอสรพิษก่อกวนให้เกิดขึ้นนี้ ถึงกับยังหนากว่าฝุ่นของสัตว์ป่าที่วิ่งนำไปเมื่อครู่เสียอีก ทางที่มันพุ่งผ่าน ก่อกวนพื้นดินจนมีฝุ่นหนาทึบครอบคลุม ดูแต่ไกลคล้ายเป็นรุ้งยาวสีเทาเข้ม

มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งยังเยาว์วัย แต่หลังจากจำความได้ ถูกอบรมจากบิดาโดยเข้มงวดกวดขัน ทายาทของวีรบุรุษยิ่งใหญ่แห่งยุค จึงมีพลังฝีมือที่ไม่ต่ำทราม มิเพียงฝีมือไม่ต่ำทรามเท่านั้น ยังมีจิตใจกล้าหาญเปี่ยมคุณธรรมเยี่ยงบิดาอีกด้วย

ตอนนี้เมื่อเห็นสภาพพิสดารนั้น อดมิได้ต้องถามอีก

"เตียเตีย มาตรว่าในป่าเขาไม่มีไฟเผาผลาญ บุตรคิดจะต้องเป็นพวกอสรพิษที่ดุร้ายอำมหิตเหล่านี้ ตามไปไล่สังหารพวกสัตว์ป่าเชื่อง ๆ ที่ไม่เป็นพิษเป็นภัยเหล่านั้น จึงได้มีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น และเตียเตียมักบอก อึ้งซัวเป็นภูเขามีชื่อกระเดื่องดังในแผ่นดิน วัดวาอารามในภูเขาจะต้องมากอย่างยิ่ง

ซึ่งย่อมต้องมีพวกตัดไม้และบรรพชิตอาศัยจำนวนมาก อสรพิษจำนวนมหาศาลที่อยู่อาศัยในภูเขานี้ ไยมิใช่เป็นเภทภัยใหญ่หลวงยิ่ง ในเมื่อเตียเตียท่านผ่านทางมาเห็น มิสู้คิดหาวิธีกำจัดพวกมันไปจึงประเสริฐ"

ทารกที่มีส่วนสัดธาตุแท้เลอเลิศสุดสูง ทั้งยังมีจิตใจแกล้วกล้าเปี่ยมคุณธรรม กล่าวแคล่วคล่องไม่ติดขัด เบิ่งตาทั้งสองจ้องมองดูใบหน้าบิดาแน่วนิ่งหวังสังเกตสีหน้าของบิดา

มิคาด เตาะเฮาเย้ียงหน้าเขียวคล้ำ ได้ยินแล้วกลับมิได้แสดงอย่างไรอื้งเป็นครู่หนึ่งจึงกล่าว

"พวกเราดูต่อไปอีกสักพักเถิด แต่ต้องระวังให้มากไว้ อสรพิษเหล่านั้นต้องมีพิษ กระทั่งยังสามารถพ่นพิษออกมาได้ เพียงสูดดมเล็กน้อยก็ไม่อาจทนทานแล้ว"

กล่าวพลางล้วงขวดสีเขียวมรกตออกจากอกเสื้อ เทยาสีเขียวมาหลายเม็ดแล้วกล่าวต่อ

"พวกท่านจัดการยัดยาป้องกันพิษไว้ในรูจมูกคนละเม็ด และอมไว้ที่ปากอีกเม็ด สักครู่เมื่อถึงทางเบื้องหน้ายิ่งต้องระวังตัวให้มากไว้ พยายามยืนอยู่ในระยะไกลจึงประเสริฐ"

โต้วเจ็กเนี้ยขมวดคิ้วถามเบา ๆ

"อย่างนั้น ให้เค็งยี้อยู่ที่นี้อย่าได้ไปเถิด เพื่อมิต้องเกิดเรื่องสุดวิสัยแล้วพะวักพะวน"

ความรักของมารดาที่มีต่อบุตร ปรากฏออกชัดแจ้งทั้งวาจาและสีหน้า เตาะเฮาเย้ียงเหลือบมองบุตรรักแวบหนึ่ง เห็นใบหน้าน้อย ๆ มีประกายกระหายอย่างยิ่งจึงแย้มยิ้มกล่าว

"กำลังภายในของเค็งยี้ในสองปีนี้รุดหน้าไม่น้อย วิชาตัวเบาก็ไม่เลว ยิ่งอื่น ๆ ยังมิต้องกล่าว ความสามารถหนีเอาตัวรอดคงพอมีอยู่ เราเห็นว่าให้มันขึ้นไปเถิด เพื่อมิต้องอยู่ที่นี้เพียงลำพัง อาจเกิดเภทภัยใดขึ้นก็ได้"

เชี่ยงเค็งกระโดดโลดเต้นด้วยความปีติ โต้วเจ็กเนี้ยจึงแสร้งตวาด

"ดูท่านตามใจมันจนเสียนิสัยเยี่ยงนี้แล้ว เมื่อเติบใหญ่ น่ากลัวคงต้องเป็นดาวอสูรอีกดวงหนึ่งแน่"

เตาะเฮาเยี้ยงหัวร่อเสียงก้องกังวาน มาตรว่าที่นี้เป็นหน้าผาที่ลาดชันแต่ยังมีชะง่อนหินยื่นออกมาอยู่ไม่น้อย จึงกระโดดนำขึ้นก่อน มารดากับบุตรทั้งสองถึงกับสามารถกระโดดตามรอยเท้าขึ้นไปได้

ทั้งสามหยุดเล็กน้อย จึงได้ทยอยกันวิ่งไปยังที่ซึ่งมีฝุ่นละอองกระจายดั่งเหินบิน

จวบจนบัดนี้ ทารกทั้งสามที่อยู่หน้าผาด้านตรงข้าม จึงได้ระบายลมจากปากยาว ๆ เป็นทารกเสื้อเหลืองกล่าว

"ซือแป๋ บิดากับบุตรสามคนนั้นเป็นผู้ใด ? วิชาฝีมือไฉนสูงถึงปานนั้น ? คล้ายดั่งทัดเทียมกับซือแป๋ทีเดียว แล้วที่นั้นเกิดเรื่องราวใด ? ไฉนจึงมีสัตว์ป่าวิ่งตั้งมากหลาย ?"

ทารกเสื้อเหลืองฉลาดปราดเปรื่องยิ่ง นักพรตถูกถามจนขมวดคิ้วครุ่นคิดคล้ายดั่งมิได้ยินคำถามของทารกน้อยเลย จนครู่หนึ่ง พลันตบขาอ่อนดังฉาดแล้วกล่าวเบา ๆ

"ผู้แซ่เตาะคนนั้นประโคมตัวเองเป็นวีรบุรุษฝ่ายธัมมะ ไปตอแยของเหล่านั้น น่ากลัวมันเบื่อหน่ายชีวิตแล้ว"

มุมปากปรากฏรอยยิ้มเหี้ยมอำมหิตขึ้นวูบหนึ่ง คล้ายดั่งมีความอาฆาตแค้นต่อตงง้วนไต้เฮี้ยบไม่น้อย

"พวกเจ้ารออยู่ที่นี้สักครู่ อย่าได้พลุกพล่านไปที่ใดเป็นอันขาด เราซือแป๋ไปชั่วครู่ก็จะกลับมา มิว่าพบพานเรื่องราวใด ต่างไม่อาจออกจากที่นี้ทราบหรือไม่ ?"

ทารกเสื้อเหลืองรับคำเบา ๆ แต่ถามอีก

"ซือแป๋ ท่านคงไปกำจัดพวกหนอนแมลงพิษเหล่านั้น ? ท่านผู้เฒ่าวางใจได้เต็มที่ มิว่าเกิดเรื่องราวใด พวกเราต่างไม่ไปจากที่นี้ ต้องรอท่านผู้เฒ่ากลับมาแน่นอน"

นักพรตแค่นหัวร่อเบา ๆ ใบหน้าที่ความจริงหล่อเหลาคมคาย พลันปรากฏแววเหี้ยมอำมหิตจนบิดเบี้ยว เค้นเสียงกล่าว

"ทารก พวกเจ้ารู้จักกระไร ? หนอนแมลงพิษเหล่านั้นแม้ดุร้าย แต่ที่ด้านหน้ายังมีของดุร้ายกว่าพวกมันเป็นร้อย ๆ เท่า หนอนแมลงและสัตว์ป่าวิ่ง

ไปตั้งมากหลายปานนั้น แต่เป็นการไปหาที่ตายทางเบื้องหน้าเสียมากกว่า และที่ยิ่งโตใหญ่ดุร้าย อาจบางทียิ่งตายเร็วกว่าปกติ"

กล่าวถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ทารกเสื้อเหลืองเบิ่งตาถามด้วยความตื่นเต้น

"เป็นความจริง ?"

ความจริงนักพรตย่อกายหมายจะกระโดดออกไป ต้องเหลือบมอบทารกเสื้อเหลืองแวบหนึ่ง คล้ายดั่งมีความรักต่อมันไม่น้อย จึงหยุดเท้าตอบ

"เราชื่อแป้อยู่ที่อิ้งชัวมานานปี ดูออกอยู่นานแล้ว ในหุบเขาอับที่เบื้องหน้ามีสัตว์พิษร้ายที่สุดก่อเกิดอยู่ตัวหนึ่ง มาตรว่ามิได้เห็นเป็นสัตว์ใด แต่คงต้องเป็นสัตว์ดึกดำบรรพ์ที่ยังหลงเหลือถึงปัจจุบันถึงแปดส่วน สัตว์นี้มีพิษที่เป็นเลิศในแผ่นดิน ยามใดที่หิวโหยใกล้จะได้อาหาร เพียงส่งเสียงร้องไม่กี่คำ หรือปล่อยพิษเฉพาะตัวของมันออกมา บรรดาหนอนแมลงและสัตว์ร้ายภายในรัศมีสามร้อยลี้ ก็ต้องวิ่งเข้าไปเป็นอาหารแก่มันโดยดี"

ทารกทั้งสามต่างแตกตื่นจนเบิ่งตากลมกว้าง นักพรตจึงหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"แต่ละสถานที่ หากมีหนอนแมลงพิษแพร่พันธุ์มากหลาย ก็จะมีสัตว์ประหลาดเยี่ยงนั้นเกิดขึ้นสักตัว กวาดล้างหนอนแมลงพิษหมดสิ้น เมื่อกินหมดแล้วมันก็จะหลับจำศีลไปนานแสนนาน เพื่อรอให้พิษในตัวของมันสลายกลายเป็นพิษมัน ส่วนหนอนแมลงและสัตว์ป่าที่มันกินเหลือ จึงกล้าหลบหนีเอาชีวิตรอด ดังนั้น สัตว์ประหลาดแม้จะมีพิษดุร้ายสุดแสน แต่ก็มีคุณประโยชน์อยู่บ้าง คือพอจะใช้มันไปกวาดล้างหนอนแมลงพิษอื่น ๆ ให้ลดจำนวนลง"

ทารกเสื้อเหลืองความจริงเป็นบุตรของตระกูลบัณฑิต เนื่องจากมีส่วนสัดประเสริฐพอใจนักพรตรูปนี้ยิ่งนัก จึงถูกมันลักพามาที่นี้ เมื่อได้ยินนักพรตกล่าวเรื่องพิสดารปานนิทานมหัศจรรย์ ต้องตื่นเต้นจนตากลมกว้าง ปากอ้าตาค้าง ถอนใจด้วยความเลื่อมใสนับถือแล้วกล่าว

"ซือแป้ ท่านผู้เฒ่ามีความรอบรู้กว้างขวางอย่างยิ่งทีเดียว"

นักพรตแย้มยิ้มเล็กน้อย กวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าวต่อ

"ทารกทั้งหลาย บอกกับพวกเจ้า มิใช่เราชื่อแป้โอ้อวด ไม่เพียงวิชาตัวเบา ตัวอ่อน พอจะยกเป็นอันดับเยี่ยมแห่งยุคเท่านั้น มิว่าวิชารักษาพยาบาล

ดูฤกษ์บนฤกษ์ล่างพยากรณ์การล่วงหน้า ล้วนแล้วเปรื่องปราดอย่างยิ่ง โดยเฉพาะสัตว์พิษในแดนดิน ยิ่งไม่มีพันธุ์ใดสามารถหนีรอดจากมือเราได้"

มันหัวร่อด้วยความภาคภูมิใจ ทารกเสื้อเหลืองจึงถาม

"อย่างนั้น ซือแป๋ผู้เฒ่าท่านไฉนไม่ฉวยโอกาสที่สัตว์ประหลาดนอนหลับกำจัดมันทิ้งเสีย เยี่ยงนั้นก็ไม่อาจอาละวาดตามสันดานชั่วร้าย และพอจะนับเป็นการกำจัดภัยให้แก่แผ่นดิน ?"

นักพรตแค่นหัวร่อกล่าว

"สัตว์เหล่านั้นเป็นพิษข่มพิษ เข่นฆ่าสังหารกันเอง เกี่ยวข้องใดกับเราด้วย ? เราไยต้องไปเสี่ยงอันตรายสุดแสนกำจัดพวกมัน เรื่องเหล่านี้ย่อมมีแต่พวกที่ประโคมตัวเองเป็นผู้เก่งกาจสามารถฝ่ายธัมมะไปกระทำ คนไม่กลั่นแกล้งรังควานเรา เราไม่ไปรังควานผู้คน แต่ขอเพียงผู้ใดก้าวร้าวล่วงเกินต่อซือแป๋อย่างนั้น แม้นับว่ามีสามหัวหกแขน ก็ไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือเราซือแป๋พ้น"

ทารกเสื้อเหลืองร้องอืมม์เบา ๆ มาตรว่ายังมีวัยเยาว์ ย่อมไม่อาจแยกแยะธัมมะและอธรรมกระจ่าง แม้รู้สึกวาจาซือแป๋จะขัดต่อคำสอนของปราชญ์ที่มันเคยเรียนมาแต่เยาว์วัย แต่ฟังแล้วรู้สึกสบใจเป็นยิ่งนัก ใบหน้าจึงปรากฏแววเคารพเทิดทูนกว่าเดิม

นักพรตกวาดตามองไปมา หัวร่อด้วยความภาคภูมิแล้วลูบคลำศีรษะทารกเสื้อเหลืองอีกครา สั่งเสียหลายคำแล้วจึงได้พลิ้วละลิ่วขึ้นไปทางผาเบื้องหน้าบ้าง

ร่างของมันพอขยับ ถึงกับคล้ายเป็นควันบางเบา วิชาตัวเบาของมันบรรลุถึงจุดสุดยอดสมคำโอ่จริง ๆ กระโดดโลดแล่นไม่กี่ครั้ง มันพลันชะงักร่างไว้ ล้วงขวดยาออกจากอกเสื้อ เทเข้าอมในปากหลายเม็ดแล้วกวาดตามองรอบข้าง พลันแฉลบกายไปทางด้านหลังก้อนหินที่ชะโงกงำออกจากหน้าผา โผล่ดวงตาลอบมองดูเหตุการณ์ทางเบื้องหน้า

ที่แท้บิดากับบุตรเตาะเฮาเยี้ยงทั้งสาม เมื่อพุ่งตัวถึงเบื้องหน้าแล้วก็กระโดดสู่ยอดผาซึ่งมีโขดหินระเกะกะเช่นกัน

อาจารย์ของเตาะเฮาเยี้ยงได้รับการยกย่องสรรเสริญ เป็นอัจฉริยะเลอเลิศ

สุดสูงในรอบร้อยปีของปู่ลิ้ม เล่าลือกันว่า ฝึกจนถึงระดับอยู่ยงคงกระพันปานเทพยดาแล้ว

อาจารย์เตาะเฮาเยี้ยงที่มีนามโต้วคุน มิเพียงมีวิชาฝีมือเลอเลิศปานเทพยดาเท่านั้น ยังรอบรู้กว้างขวางกว่าเมธีที่ปราดเปรื่อง มาตรว่าเตาะเฮาเยี้ยงจะมีภูมิปัญญาจำกัด นอกจากหลักวิชาปู่แล้ว สุดยอดวิชาอื่น ๆ ของผู้เฒ่าโต้วคุน เตาะเฮาเยี้ยงมิได้ฝึกวิชาใดมาเลย

แต่ที่ได้เห็นได้ยินมานานปี ก็เป็นประสบการณ์ที่สูงส่งเหนือคนธรรมดา ตอนนี้เมื่อเห็นสภาพทั้งหลายก็คำนวณได้คร่าว ๆ ซึ่งเป็นความคิดเห็นที่ตรงกับนักพรตผู้นั้น

ตอนนี้ ฝูงอสรพิษผ่านพ้นไปแล้ว เตาะเฮาเยี้ยงเพิ่งบอกเรื่องราวและข้อคิดสันนิษฐานให้แก่บุตรภรรยา พลันแลเห็นที่ห่างไกลมีเสียงสวบสาบและฝุ่นละอองกระจายขึ้นอีกครั้ง จากนั้นเคลื่อนเข้ามาในทิศทางนี้โดยรวดเร็วยิ่ง

ที่ซึ่งทั้งสามยืนอยู่ คือริมหน้าผาข้างทาง หมู่ไม้ใบหญ้าทางเบื้องล่างรกทึบยิ่ง แต่เนื่องจากผ่านการวิ่งของสัตว์ป่าและเลื้อยคลานของอสรพิษ จึงได้กลายเป็นทางเรียบราบสายหนึ่ง และมีบางแห่งหญ้ากลายเป็นสีดำคล้ำ แสดงว่าถูกน้ำลายของอสรพิษที่เลื้อยผ่าน

ตอนนี้ เสียงพิกลพิสดารดังขึ้นอีกครา ทั้งสามต่างรีบจับตามองตาม ถึงกับมีตะขาบจำนวนนับไม่ถ้วน วิ่งติดต่อตามกันเป็นแถวเป็นแนวดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ที่ใหญ่ที่สุดในจำนวนนั้น ถึงกับยาวสองสามเชียะ ชูหัวแยกเขี้ยว ดวงตาและเกล็ดเป็นประกายสีทอง แววววับวูบวาบน่าสะพรึงกลัวและน่าสะอิดสะเอียนอย่างยิ่ง วิ่งผ่านเบื้องหน้าไปดุจเป็นระลอกน้ำสีทอง

โต้วเจ็กเนี้ยรู้สึกหนาวเหน็บไปทั้งร่าง ต้องเบียดกายเข้าในทรวงอกของสามีโดยมิรู้ตัว มือเรียวงามของนางกำมือเตาะเฮาเยี้ยงไว้แนบแน่น

เตาะเฮาเยี้ยงรู้สึก มือของภรรยามีเหงื่อเย็นซึมออกชุ่มโชก จึงต้องแย้มยิ้มปลอบใจ

"เจ็กเนี้ยไม่ต้องกลัว"

เมื่อบีบมือภรรยาแนบแน่นแล้ว ชายตามองไปเห็นเตาะเซี่ยงเค็งถึงกับไม่มีสีหน้าหวาดหวั่นสักน้อยนิด จึงต้องปลื้มประโลมจนแย้มยิ้มชมเชยอีกครา

ตะขาบผ่านพ้นไปแล้ว ที่ติดตามหลังโดยกระชั้นชิด ถึงกับเป็นแมงป่องฝูงใหญ่ ส่วนมากเป็นสีเทาเข้ม สองก้ามด้านหน้าของมันชูสูง ง่ามพิษที่หางงอโค้ง คลานอย่างรวดเร็วไปเช่นกัน

แมงป่องผ่านพ้น ถึงกับยังมีจิ้งเหลน กิ้งก่าอันเป็นสัตว์เลื้อยคลานที่น่าสะอิดสะเอียน วิ่งติดตามไปเป็นโกลาหลเช่นกัน

เมื่อสัตว์เลื้อยคลานผ่านพ้นไปแล้ว ความจริงฝุ่นละอองยังมิได้ซา ถูกแมลงพิษที่มีพิษร้ายพุ่งผ่านอีกคราว ในฝุ่นสีเหลืองคล้ำ มีประกายสีเขียวแทรกซึมอยู่เป็นเส้นสาย ลอยขึ้นเบื้องบนช้า ๆ

มองลงแต่ไกล รู้สึกในอากาศมีแต่หมอกควันพิษ แต่มิทราบ หมอกพิษเหล่านี้ต่างสามารถปลิดชีวิตทุกผู้คนได้

มาตรว่าที่ยืนของพวกเตาะเฮาเยี้ยงทั้งสามจะสูงอย่างยิ่ง และยังห่างจากหมอกพิษของหนอนแมลงเหล่านั้นร่วมยี่สิบวา แต่ตอนนี้ยังคงได้กลิ่นคาวอันฉุนเฉียวชอนไชเข้านาสิก สมองถึงกับมึนงงและสะอิดสะเอียนใคร่จะอาเจียนได้

เตาะเฮาเยี้ยงทราบ ในหมอกนี้มีพิษร้ายอย่างยิ่ง ระยะไกลยังเป็นเช่นนี้ กอปรกับได้อมยาขจัดพิษสรรพคุณสูงป้องกันอยู่ก่อน มิเช่นนั้น เห็นทีต้องมีเคราะห์มากกว่าโชคเป็นแน่แท้

เตาะเฮาเยี้ยงก้มศีรษะครุ่นคิดครู่หนึ่ง รอจนพวกแมลงพิษผ่านพ้นหมดสิ้น ฝุ่นละอองพิษซาลงไปมากกว่าเจ็ดแปดส่วนในสิบ จึงได้เน้นเสียงหนัก ๆ

"เจ็กเนี้ย หนอนแมลงพิษเหล่านี้แม้ยากจะรอดชะตากรรมพ้น แต่ที่เหลือต้องยังมีจำนวนมากหลายยิ่ง และยากจะไม่กลายเป็นเภทภัยต่อมนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ประหลาดที่ซุ่มตัวจำศีลอยู่ในหุบเขาเบื้องหน้าก็มิทราบเป็นสัตว์ประหลาดเยี่ยงไร หวังว่ามันเมื่อกินอาหารอิ่มเต็มที่แล้ว เป็นเช่นดั่งชื่อแป๊ะบอก คือจำศีลเนิ่นนานไม่ตื่นมา อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็พอจะฉวยโอกาสกำจัดมัน เพื่อเป็นการขจัดเภทภัยใหญ่หลวงให้แก่แผ่นดินรายหนึ่ง"

หยุดเล็กน้อย ดวงตาลุกวาวเป็นประกาย กวาดผ่านใบหน้าบุตรภรรยาที่รักแวบหนึ่งแล้วกล่าวต่อไป

"แต่มิว่าอย่างไร การดำเนินครานี้ย่อมมีอันตรายร้ายแรงสุดขีด ทั้งข้าพเจ้าก็มิอาจงอมือมิเกี่ยวข้องได้ ท่านกับเค็งยี้จำต้องอยู่ที่นี้ก่อน ข้าพเจ้า

จะตามรอยหนอนแมลงพิษไปดูทางเบื้องหน้า"

โต้วเจ็กเนี้ยกำมือสามีแนบแน่นกว่าเดิม กล่าวด้วยความหวาดหวั่น

"ตั้วกอ ท่านไปเพียงลำพังน่ากลัวยากจะสำเร็จ ข้าพเจ้า...รู้สึกหวาดกลัวเล็กน้อย ท่านยังว่า สัตว์ประหลาดมีพิษทางเบื้องหน้าร้ายกาจถึงปานนั้น หากท่านไปเพียงลำพัง มาตรแม้นเกิด..."

วาจานางยังมิทันขาดคำ เตาะเฮาเยี้ยงแย้มยิ้มสอดขึ้น

"เจ็กเนี้ย วาจาของท่านผิดแล้ว หรือท่านไม่ทราบนิสัยข้าพเจ้า ?"

หยุดแย้มยิ้มด้วยความมั่นใจแล้วกล่าวต่อ

"และหลังจากข้าพเจ้าผนึกพลังเทพสิบสองวิมาน (จับยี่โตวเทียนชิ่งกง) สำเร็จ ยังมิเคยมีโอกาสทดสอบอานุภาพเลยสักครั้ง คราวนี้พอดีใช้พวกสัตว์พิษมาเป็นเป้าทดลอง ท่านวางใจก็แล้วกัน ข้าพเจ้าต้องไม่เป็นไรไปได้ดอก"

มาตรว่าโต้วเจ็กเนี้ยไม่ยินยอมอย่างยิ่ง แต่หลังจากวิวาห์กันมา นางทราบ วาจาที่เตาะเฮาเยี้ยงลั่นปาก มิเคยกลับกลอกคืนคำเสมอมา นางมาตรว่าลอบกระวนกระวายในความปลอดภัยของสามี แต่ก็ลอบปีติที่นางมีวาสนาได้สามีเช่นนี้ ดังนั้น นางกำมือสามีแนบแน่น ถอนใจแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ตั้วกอ ข้าพเจ้าทราบ เรื่องที่ท่านจะกระทำย่อมถูกต้องเสมอ แต่ทว่าท่านยังต้องระมัดระวังให้รอบคอบสุขุม แม้พลังฝีมือท่านจะเลอเลิศถึงระดับสุดยอด แต่กับหนอนแมลงพิษเหล่านั้น ท่านยังไม่มีความชำนาญ สำหรับทางนี้ท่านมิต้องวิตกกังวล ข้าพเจ้ากับเค็งยี้ต้องไม่มีเรื่องราวใดเกิดขึ้นแน่"

เตาะเฮาเยี้ยงรู้สึกอบอุ่นจนซึ้งใจ กำมือภรรยาแนบแน่นแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าได้ท่านเป็นภรรยา เค็งยี้ก็น่ารักและว่าง่ายยิ่ง กล่าวได้ว่า ชีวิตนี้ไม่มีที่ต้องเสียใจใด ๆ ข้าพเจ้าย่อมรู้จักระมัดระวังตัว ท่านมิต้องวิตกกังวลไม่นานเท่าใด ข้าพเจ้าย่อมจะต้องกลับมาด้วยชัยชนะ"

จบคำเดินไปลูบศีรษะบุตรรักแล้วหันมาแย้มยิ้มให้ จึงทะยานกายขวับออกจากที่ โฉบลงตามพวกหนอนแมลงพิษที่เลื้อยผ่านด้วยความเร็วปานปักษา

โต้วเจ็กเนี้ยดูท่าร่างที่แคล่วคล่องสวยงามของสามีแล้ว ต้องแย้มยิ้มด้วยความเป็นสุข ตบหลังมือบุตรรักเบา ๆ พลางกล่าว

"เค็งยี้ เจ้าจะต้องมานะพยายามให้ดี เมื่อเติบใหญ่แล้วเป็นเช่นเตียเตีย

เจ้า เป็นชายชาตรีที่ยืนหยัดท้าฟ้าดิน ถูกบู๊ลิ้มเคารพเทิดทูน ยกย่องสรรเสริญทราบหรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกลือดลมพลุ่งพล่าน แค้นจนใคร่จะให้ตัวเองเติบใหญ่มาทันที ติดตามหลังบิดาผู้กล้า ประกอบวีรกรรมที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรให้แก่แผ่นดินสักครา

เตาะเชี่ยงเค็งผงกศีรษะ เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"มา ท่านวางใจให้เต็มที่ก็แล้วกัน วันหน้าเมื่อข้าพเจ้าเติบใหญ่ ต้องไม่เป็นที่อัปยศถึงเตียเตีย มามา เด็ดขาด"

โต้วเจ็กเนี้ยแย้มยิ้มคำนึงในใจ

'เรามีสามีเช่นนี้ มีบุตรเช่นนี้ เรานับเป็นสตรีมีบุญวาสนาที่สุดในแผ่นดินได้แล้ว'

ขณะมารดากับบุตรทั้งสองกำมือกันแนบแน่น ยืนอยู่บนหน้าผาสูงครุ่นคิดด้วยความอิ่มเอิบยินดี มิคาดที่ด้านหลังของทั้งสอง มีผู้หนึ่งซึ่งกำลังแย้มยิ้มด้วยสีหน้าเหี้ยมอำมหิต กำลังจะทำลายความสุขของพวกนางอยู่

และคนผู้นี้ ยังเป็นคนรู้จักเก่าก่อนของปวยฮ้งฮ้วงโต้วเจ็กเนี้ยอีกด้วย มันคืออีฮ้วม ฉายาบ้วนเหมียวจินหยิน (นักพรตหมื่นวิเศษ) ที่ถูกบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินตราหน้าเป็นจอมอสูรร้าย ซึ่งก็เป็นนักพรตหน้าตาหล่อเหลาคมคายบุคลิกองอาจสง่าผู้นั้นเอง

เตาะเฮาเยี้ยงใช้ท่าร่างที่เลอเลิศสุดสูง พุ่งไปตามยอดหญ้าที่ล้มราบกับทาง ดั่งดาวตกจากฟ้าฝ่าฝุ่นละอองที่มีพิษหลงเหลือ ไปตามทางภูเขาที่ยาวไกลสุดสายตาโดยเร็ว

เตาะเฮาเยี้ยงโลดละลิ่วแต่ละครั้งเป็นต้องมีระยะประมาณสิบวา ชั่วครู่ได้มาถึงปากหุบเขาแคบ มองไปแต่ไกล ในช่องไม้พงหญ้า ยังพอจะเห็นละอองสีต่าง ๆ ลอยเป็นกลุ่มก้อนอยู่กลางอากาศ แสงจันทร์สาดส่องกระจ่างจ้า แสงดาวกะพริบแพรวพรายสะท้อนสีสันต่าง ๆ ที่ลอยอยู่กลางอากาศ ให้กลายเป็นสีที่งามประหลาดจนสุดพรรณนา สวยงามตระการตายิ่ง

มาตรว่าเตาะเฮาเยี้ยงจะอมยาขจัดพิษอันมีสรรพคุณสูงยิ่ง แต่ตอนนี้ยังคงมิกล้าชะล่าใจ ถีบเท้าแฉลบขึ้นไปบนหน้าผาข้างปากหุบเขา วิ่งตามยอดผา

เข้าไปเป็นระยะทางหลายลี้ จึงพบเห็นในหุบเขาที่แคบเรียวถึงกับลึกร่วมเจ็ดแปดลี้ กึ่งกลางเป็นลานกว้าง ก้นหุบเขาเป็นผนังผา ไม่มีทางผ่านได้

สองฟากข้างผนังผาก้นหุบเขา เป็นรูปสามเหลี่ยมเรียวแหลมเข้าไปผนังสองฟากข้างสูงเสมอกัน ยิ่งลึกยิ่งสูง ดูไปถึงกับคล้ายเป็นกราบเรือใหญ่มหึมา ก้นหุบเขาก็คือหัวเรือ

เตาะเฮาเยี้ยงฉุกใจคำนึง

'หรือที่นี้คือทิจุ้งเท้า (เรือหัวเหล็ก) อันเป็นดินแดนมีอันตรายที่สุดของภูเขาอึ้งซัว ?'

เพ่งตามองไปเบื้องหน้า ส่วนลึกของก้นหุบเขาถึงกับมีถ้ำดำสนิทใหญ่มหึมา ก้อนหินสองฟากข้างปากถ้ำ ระเนระนาดเกลื่อนกลาด จึงคำนึงอีกครา

'หรือสัตว์ประหลาดภายในจะทลายผนังผาออกมาด้วยกำลังแรงของมัน ?'

เมื่อได้คิดเช่นนั้นต้องรีบหยุดเท้า แต่ประหลาดอย่างยิ่งคือ ในเวลาและสถานที่นี้ถึงกับไม่มีเสียงใด ๆ หุบเขาเรียวยาวกว้างใหญ่ ถึงกับคล้ายเป็นฮวงซุ้ยหลังหนึ่ง

ขณะเตาะเฮาเยี้ยงเพิ่งชะงักเท้า รู้สึกประหลาดใจในความเงียบวังเวงของหุบเขาแคบอยู่นั้น ทันใด...

ทางซ้ายขวาของแอ่งกว้างในหุบเขา มีเสียงกรีดร้องกราดเกรี้ยวปานทารกร่ำไห้ดังขึ้น เป็นเสียงแหลมเล็กยาวนาน กระทั่งเตาะเฮาเยี้ยงได้ยินแล้วยังต้องขนลุกเกรียวด้วยความหวาดหวั่น

เตาะเฮาเยี้ยงสังเลชั่วขณะจึงโถมเข้าไปทางเบื้องหน้าอีกครา เพิ่งกระโดดได้สองครั้งกวาดตามองลง ก็บันดาลให้วีรบุรุษยิ่งใหญ่ที่มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรทั้งปู่ลิ้มในแผ่นดิน เห็นภาพพิสดารเป็นคราแรกในชีวิต

ที่แท้บนแอ่งกว้างใหญ่ที่อยู่หน้าถ้ำซึ่งมีหินเกลื่อนกลาดระเนระนาด ถึงกับมีหนอนแมลงและสัตว์ป่าอออยู่หนาแน่น ละอองพิษและฝุ่นกระเพื่อมอยู่ในอากาศ คล้ายดั่งปั่นป่วนวุ่นวายยิ่ง

แต่เมื่อพิจารณาโดยละเอียด บรรดาหนอนแมลงพิษและสัตว์ป่าทั้งหลายได้แยกกันเป็นเผ่าพันธุ์โดยระเบียบเรียบร้อย มีบ้างขดอยู่เป็นบริเวณหนึ่ง มีบ้างหมอบอยู่กับพื้น ขบวนของงู หนอน สัตว์ป่า แยกกันกระจ่างตายิ่ง

หนอนแมลงพิษทั้งมวล ต่างหันหัวไปที่ก้นหุบเขา ขบวนที่อยู่หน้าสุดเป็นหนอนแมลงพิษ ที่อยู่อันดับถัดไป เป็นเหล่าสัตว์ป่าที่กินหญ้า ส่วนท้ายสุดเป็นสัตว์ป่าดุร้ายจำพวกเสือ สิงห์ จิ้งจอก

จำนวนมากมายมหาศาลของหนอนแมลงพิษนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถนับถ้วนได้ แต่ที่ประหลาดคือ ระหว่างกลางของหนอนแมลงพิษ ถึงกับยังเปิดทางอยู่สายหนึ่ง

ที่ยิ่งประหลาดกว่านั้นคือ บรรดาหนอนแมลงพิษจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ ที่ปกติหากอยู่ด้วยกันเมื่อใด เป็นต้องเข่นฆ่าสังหารกันให้ตายลงฟากฝ่ายหนึ่ง ตอนนี้กลับมาอยู่ในหุบเขาเดียวกัน โดยมิได้กล้ำกรายรังควานต่อกัน สงบแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้นดั่งเป็นรูปสลักจากศิลา มองแต่ไกลคล้ายดั่งตายไปหมดสิ้นแล้วก็ปาน

เตาะเฮาเยี้ยงขนลุกเกรียวทั้งร่าง พิจารณาดูอีกครั้ง จึงเห็นงูเหลือมใหญ่ยาวร่วมสิบวาที่อยู่ทางหน้าสุดตายไปหลายตัวแล้ว โลหิตกระเซ็นแปดเปื้อนทั่วบริเวณ มาตรว่าตัวของมันจะครบถ้วนสมบูรณ์ แต่หัวมันกลับแหลกจนเละเหลว

ในกองโลหิต ถึงกับมีงูประหลาดตัวหนึ่งขดอยู่ มาตรว่าไม่ยาวใหญ่เท่าใด แต่มีลักษณะประหลาดยิ่ง ท้องมันใหญ่เป็นพิเศษ ยิ่งขึ้นสูงยิ่งเรียวเล็ก แต่หัวของมันกลับโตเทียบเท่ากระพ้อม บนหัวถึงกับมีหงอนแดงฉาน กรามทั้งสองพองโตผิดธรรมดา

พอเห็นงูประหลาดชัดตา เตาะเฮาเยี้ยงก็ทราบแก่ใจ งูประหลาดตัวนี้ต้องปะปนอยู่ในฝูงงูที่เข้ามาหุบเขานี้ เพื่อต่อสู้กับสัตว์ประหลาดในหุบเขานี้ จึงคำนึงด้วยความปีติ

'ดูท่าเราวันนี้อาจประสบความสำเร็จก็ได้ เมื่อสัตว์ประหลาดทั้งสองหักหาญผลาญชีวิตกัน ต้องมีตายไปตัวหนึ่งแน่ ส่วนตัวที่ไม่ตาย ก็ต้องสูญเสียกำลังและบาดเจ็บสาหัส เราไยมิใช่พอจะตักตวงผลประโยชน์ได้'

ขณะที่ลอบคำนึง พลันได้ยินเสียงสัตว์ประหลาดตัวนั้นกู่ดังกราดเกรี้ยวแหลมเล็กอีกครา

เสียงกู่กราดเกรี้ยวเพิ่งขาดหาย

ในถ้ำมืดมิดที่ก้นหุบเขา พลันมีสัตว์ประหลาดอีกตัวหนึ่งพุ่งวาบออกมา ดูแต่ไกลถึงกับคล้ายปลาดาวในทะเล แต่แคล่วคล่องดั่งสายลม ตัวมันถึงกับเป็นประกายสีเขียวคล้ำและยังมีแสงวูบวาบสลับกัน ความพิกลพิสดารของรูปลักษณะมัน ยากยิ่งที่จะเปรียบบรรยายได้คล้ายคลึง

เตาะเฮาเยี้ยงเป็นอัจฉริยะสูงส่งของปู่ลิ้ม แต่ตอนนี้ยังมิกล้าเข้าไปใกล้นัก มองดูแต่ไกล เห็นหลังของสัตว์ประหลาดตัวนั้นถึงกับมีลักษณะคล้ายดาวห้าแฉก กลางแฉกหน้าสุดเป็นหัวกลม ๆ แบน ๆ อันพิสดาร ปากกว้างดั่งชามอ่าง เบื้องบนมีนัยน์ตาพิกลเรียงรายอยู่แถวหนึ่ง และจมูกที่โด่งสูงดุจฮวงซุ้ยมีรูอยู่สามรู

สัตว์ประหลาดตัวนี้ไม่มีส่วนสัดใดมิประหลาดพิกล ดาวห้าแฉกในตัวมันยื่นยาวออกมาในห้าทิศทาง สุดปลายของแฉกดาวมีตะขออยู่อีกห้าเล่ม ระหว่างกลางมีดวงตาห้าแฉกคล้ายดาวมีประกายสีเขียวแววาว

ตลอดตัวมันไม่มีเท้า ยามเคลื่อนไหว ใช้ตะขอบนดาวห้าแฉกของมันตะกุยพื้น ดาวทั้งห้าสลับกันขึ้น ๆ ลง ๆ เคลื่อนไหวกับพื้นด้วยความแคล่วคล่องปราดเปรียวเป็นยิ่งนัก

เตาะเฮาเยี้ยงมองแต่ไกล เป็นเพียงประกายวูบวาบ พร้อมกับเงาสีเขียวเข้มก้อนใหญ่ พุ่งด้วยความเร็วดั่งดาวตก เข้าใส่ฝูงอสรพิษที่อยู่ทางหน้าสุด

พริบตาที่มันพุ่งไปด้วยความเร็วดั่งประกายไฟ งูประหลาดพิกลที่เตรียมรออยู่ก่อนแล้ว ตัวของมันถึงกับคล้ายกลายเป็นแส้ยาวเหยียด แฉลบขึ้นตวัดใส่ด้วยความเร็วปานประกายไฟ

ทั้งสองฝ่ายต่างพุ่งด้วยกำลังรวดเร็วรุนแรง พริบตาเดียวก็พัวพันเป็นก้อนกลม ฉกกัดกันเกลือกกลิ้งกับพื้นด้วยพละกำลังหนักหน่วงรุนแรงจนน่าสะพรึงกลัวยิ่ง บรรดาหนอนแมลงพิษที่อยู่ทางด้านหน้า ถูกสัตว์ประหลาดทั้งสองเกลือกกลิ้งผ่าน แหลกเละเป็นเศษเนื้อกับพื้นทันที มีบ้างก้ามขาดขาหัก ยังถูกพลังกระแทกม้วนกระเด็นขึ้นอากาศ กระเซ็นเวียนว่อนอยู่ในท้องฟ้า

แต่ในพวกหนอนแมลงพิษมีอาถรรพณ์ที่ข่มกันอย่างพิสดารอยู่ มาตรว่าถูกสัตว์ประหลาดทั้งสองเกลือกกลิ้งทับตายอย่างสยดสยองไปมากหลาย ที่เหลือตายยังคงมิกล้าหลบหนี คงรอคอยความตายอยู่ในที่นั้นด้วยความหวาดหวั่นอย่างยิ่ง

มาตรว่าเตาะเฮาเยี้ยงท่องเที่ยวไปทั่วทุกหัวระแหงในแดนดิน มิว่าป่าเขาลำเนาไพรที่รกร้างปานใด ต่างเคยย่างกราย แต่สภาพที่สยดสยองจนน่าอนาถเยี่ยงนี้ ดูไปไม่ผิดกับสภาพใต้อเวจี ถึงกับเพิ่งเคยเห็นเป็นคราแรกจริง ๆ

เพียงครู่เดียว บรรดาหนอนแมลงพิษที่ปกติอำมหิตดุร้ายอย่างยิ่ง ถึงกับถูกสัตว์ประหลาดทั้งสองเกลือกกลิ้งทับตายไปมากกว่าครึ่ง เตาะเฮาเยี้ยงที่แตกตื่นขวัญเสีย ยังต้องลอบถอนใจ หวังให้สัตว์ประหลาดทั้งสองปรากฏผลแพ้ชนะ ก่อนที่จะกลิ้งมาถึงพวกสัตว์ป่าที่กินหญ้า ซึ่งมิเคยมีพิษมีภัยต่อมนุษย์เลย มิเช่นนั้น ไหนเลยจะงอมือดูต่อไปได้

ครู่ใหญ่ให้หลัง การต่อสู้ของสัตว์ประหลาดทั้งสอง เริ่มเชื่องช้าลงดั่งคาดหมาย ในสภาพเช่นนั้น เตาะเฮาเยี้ยงนึกถึงบุตรภรรยามาได้ ถึงกับไม่อาจข่มระงับใจตัวเอง

นี่คือความเศร้ารันทดของสันดานมนุษย์ และก็เป็นจุดที่พึงยกย่องชมเชยของสันดานมนุษย์ มนุษย์เรามิว่าตกอยู่ในสถานการณ์ใด มักจะไม่มีปัญญาลืมเลือนคนที่รักไปจากใจได้

ขณะครุ่นคิดด้วยความพลุ่งพล่าน พลันได้ยินเสียงร้องกราดเกรี้ยวโหยหวนดังขึ้นกระทบโสต

เตาะเฮาเยี้ยงพยายามข่มกลั้นจิตใจ มิให้ไปพะวักพะวนถึงบุตรภรรยา เพ่งตามองลงเบื้องล่าง เห็นหัวงูประหลาดตัวนั้น ถูกดาวสองแฉกของสัตว์ประหลาดหนีบไว้แนบแน่น ส่วนอีกสามแฉกทางด้านหลังกวัดแกว่งอยู่กลางอากาศ ฟาดตัวงูลงกับพื้นต่างแส้อย่างดุดันจนเสียงสนั่นหวั่นไหว

เมื่อเช่นนั้น หนอนแมลงพิษที่เกลื่อนพื้น จึงยิ่งประสบภัยอนาถกว่าเดิม กระทั่งพวกเสือสิงห์จิ้งจอกยังถูกตัวงูที่คล้ายเป็นแส้ยาวฟาดใส่ แหลกเละเป็นเศษเนื้อทันที กระทั่งเสียงแผดร้องคำรามยังมิทันดังออกมาเลย

เตาะเฮาเยี้ยงทราบ สัตว์ทั้งสองปรากฏผลแพ้ชนะแล้ว กวาดตามองรอบข้าง แฉลบร่างไปเบื้องหน้าอีกหลายวา ตวัดมือขวาขึ้น เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว ถึงกับฟาดก้อนหินใหญ่มหึมาหลายวาทางข้างหน้าผาแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่ที่พิสดารคือ บรรดาเศษหินที่แตกกระจัดกระจายมิได้กระเซ็นออกรอบข้าง แต่พร่างพรูกองอยู่กับที่นั้นดั่งเดิม

เตาะเฮาเยี้ยงแย้มยิ้มด้วยความพอใจ ทราบว่าพลังเทพสิบสองวิมาน (จับยี่โตวเทียนชิ่งกง) ซึ่งเพียรฝึกมาตั้งแต่เยาว์วัย มีความสำเร็จสมใจแล้ว พลังเทพยดาวิชานี้ คือวิชาที่พวกนักพรตเรียกลมปราณดาวเหนือ (กังฮวง) ส่วนพวกสงฆ์เรียกเป็นปังเยาะเล่งลัก (พลังปัญญาบารมี) มาตรว่าวิธีฝึกจะผิดกัน แต่ผลความสำเร็จเป็นเช่นเดียวกัน มิเพียงเมื่อบรรลุถึงระดับหนึ่งแล้ว พลังที่ฟาดออกไปสามารถบังคับให้ใหญ่ให้เล็กได้เทียบเท่ากัน ทลายทุกสรรพสิ่งที่ขวางหน้าได้ คือพลังในร่างของคนที่มีตามธรรมชาติ ถูกเร่งเร้าให้ออกมาด้วยหลักวิชาพิสดารนั่นเอง

เตาะเฮาเยี้ยงใช้ปณิธานที่หนักแน่นเด็ดเดี่ยว ความมานะพยายามที่ยากแค้นลำเค็ญ คร่ำเคร่งฝึกปรือวิชานี้มาร่วมสามสิบปี ตอนนี้ทราบว่าประสบความสำเร็จบ้างแล้ว จึงมีความปีติยินดีจนสุดเปรียบประมาณได้

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง พลันได้กลิ่นคาวที่ฉุนเฉียวจนน่าสะอิดสะเอียนซอนไซเข้านาสิก

ความรู้สึกพอวูบ ร่างเคลื่อนไหวตามทันที โดยคว้าหินใหญ่ขึ้นสองก้อน ทะยานร่างแฉลบออกจากที่ไปทางด้านหลัง งอเอววกกายกลางอากาศ กวาดตาคมวาวมองแวบหนึ่ง สีหน้าต้องเปลี่ยนแปรไปทันที

ที่แท้สัตว์ประหลาดที่คล้ายปลาดาวตัวนั้น ได้แก่วงซากศพงูตายพุ่งตัวขึ้นอากาศ คิดว่ามันคงตระหนกไปกับเสียงหินใหญ่ที่ถูกฟาดแตกเมื่อครู่ ต้องการพุ่งตัวขึ้นมาดู ตอนนี้ห่างจากร่างเตาะเฮาเยี้ยงไม่ถึงยี่สิบวา แต่ละอองสีเขียวที่พ่นออกจากปากมัน แทบจะสัมผัสตัวเตาะเฮาเยี้ยงแล้ว

เตาะเฮาเยี้ยงเมื่อเห็นสภาพนั้น ต้องรีบวกกายเปลี่ยนทิศทางกลางอากาศอีกคารา ตวาดก้องพร้อมกับสะบัดสองมือ ซัดหินใหญ่ทั้งสองออกไปใส่มันดั่งดาวตก

ฝีมือที่ซัดหินทั้งสอง ถึงกับเป็นการขว้างธรรมดา แต่พลังที่ติดตามหลักวิชาสถาบันสงฆ์ กลับหนักหน่วงมหาศาลน่าตระหนกยิ่ง หินใหญ่ทั้งสองฝ่าอากาศเสียงหวีดหวิวน่าหวาดหวั่น ทะลวงเข้าในละอองพิษที่สัตว์ประหลาดรูปดาวพ่นออกมา เข้าใส่ลำตัวกลม ๆ อันพิกลของมันอย่างแม่นยำ

สัตว์ประหลาดคล้ายดั่งรู้จักความร้ายกาจ ถึงกับพลันชะงักตัวกลางอากาศ

ดาวห้าแฉกบิดสะบัดอย่างว่องไว ซากงูตายถูกดวงขึ้นต่างแส้อีกครั้ง ถึงกับฟาดหินทั้งสองก้อนปลิวกระเด็นลงไปในหุบเขาห่างไกล ส่งเสียงระเบิดสนั่นหวั่นไหวสองครั้ง

ตอนนั้น เนื่องจากสัตว์ประหลาดชะงักไปวูบ เตาะเฮาเยี้ยงจึงมีโอกาสหอบหายใจ รีบสูดลมหายใจลึก ๆ เฮือกใหญ่แล้ว ชักกระบี่อ่อนจากเอวสะบัดกลางอากาศวูบ กระบี่ก็พุ่งตรงดุจปลายทวน

กระบี่อ่อนพอหลุดจากฝัก ประกายเขียวเรืองเย็นยะเยียบพุ่งวาบติดตามมา ประหนึ่งเป็นรุ้งยาวโฉบลงจากฟากฟ้า นั่นคือเล่งจั๊วนึ่งเกี่ยม (กระบี่อ่อนอสรพิษศักดิ์สิทธิ์) อันมีอานุภาพสยบแผ่นดินของตงง้วนได้เฮี้ยบเตาะเฮาเยี้ยง

ตอนนี้เตาะเฮาเยี้ยงเกร็งลมปราณขึ้นทั้งร่างจนแข็งแกร่งปานเหล็กกล้าแล้ว ทะยานขึ้นยืนหยัดกับพื้นผนัง ดุจดั่งเป็นหลักหินสองแท่งก็ปาน คล้ายไม่มีพละกำลังใดสามารถโยกคลอนให้หวั่นไหวได้

สัตว์ประหลาดรูปปลาดาวหยุดเพียงวูบเดียว ก็ม้วนตัวเข้าหาอีกครั้ง เตาะเฮาเยี้ยงรู้สึก กลิ่นฉุนเฉียวที่ซอนไซเข้านาสิก ยิ่งนานยิ่งรุนแรง จึงรวมกำลังตวาดก้องดั่งฟ้าร้อง บิดเอวขยับไหล่ ฝ่ามือเหล็กข้างหนึ่งถึงกับปักเข้าไปในผนังศิลา คว้าศิลาออกมาก้อนใหญ่

อ้าปากงับกระบี่อ่อนคู่มือไว้ มือทั้งสองสะบัดไป เศษศิลาปานห่าฝนพุ่งปราดไปดุจเป็นพายุ กระหน่ำเข้าใส่ตัวสัตว์ประหลาด เสียงหวีดหวิวน่าหวาดหวั่น

สัตว์ประหลาดแผดร้องเสียงแหลมเล็กจนเสียดหูระคายใจ พลันพุ่งตัวถอยหลังดั่งสายลม ที่แท้ตาเป็นประกายเขียวเรืองบนยอดแฉกดาวของมัน ถูกห่าศิลาที่คล้ายลูกเห็บฟาดใส่ดับไปข้างหนึ่ง ส่วนเศษศิลาอื่น ๆ ที่ซัดใส่ตัวมันกลับถูกเกล็ดที่แข็งแกร่งปานเหล็กกล้า พุ่งสะท้อนออกไปจนหมดสิ้น

เตาะเฮาเยี้ยงตวาดก้องอีกครา พลันทะยานกายขึ้นอากาศ ถึงกับโฉบปราดตามการถอยของสัตว์ประหลาด กระบี่อ่อนพอสะบัดกวัดแกว่ง ประกายแวววับราวกับรุ้งยาวพุ่งเข้าใส่แฉกดาวบนหลังมันอย่างดุดัน คุกคามจนสัตว์ประหลาดส่งเสียงแหลมเล็กอีกครา

แต่ตอนนั้น ตัวของมันถอยไปถึงริมผาแล้ว เบื้องล่างเป็นซากหนอนแมลงที่เกลื่อนกลาด กลิ่นคาวคละคลุ้ง เตาะเฮาเยี้ยงย่อมไม่ยอมพลิ้วตัวลง

ไปเหยียบย่ำเมือกโลหิตที่โสมม จึงแฉลบกายปราดไปทางริมผาอีกด้านหนึ่ง เท้าตรึงติดกับผนังซึ่งเป็นท่าร่างที่เพียงพอจะชู่ขวัญชาวโลกให้แตกตื่นได้เต็มภาคภูมิ

เตาะเฮาเยี้ยงพอหยุดเท้ารีบกวาดตามอง เห็นสัตว์ประหลาดคล้ายปลาดาวตัวนั้น ได้พาเสียงแผดร้องที่เสียดประสาท ม้วนตัวสีเขียวคล้ำของมันพุ่งกลับเข้าไปในปากถ้ำกว้างใหญ่มืดมิดอีกครา

เสียงร้องยิ่งนานยิ่งไปไกล คล้ายดั่งกลับเข้าในส่วนลึกของภูเขาอีกครา เตาะเฮาเยี้ยงต้องลอบถอนหายใจ ทราบว่าสัตว์ประหลาดตัวนี้ แม้สู้กับสัตว์ประหลาดคล้ายงูจนกำลังโทรมไปมากหลาย และถูกกระบี่ฟันเป็นแผลใหญ่แล้ว แต่ตนยังคงไม่มีความสามารถสังหารมันได้ เมื่อหนีกลับเข้าไปในถ้ำอาศัยของมันอีกครั้ง ในความหวาดกลัวของมัน คงต้องอีกนานปีจึงจะกล้าออกมา

กอปรกับถ้ำนี้ทั้งกว้างใหญ่ทั้งมืดมิด ภายในอาจจะมีความลี้ลับพิสดารอย่างไร แม้พลังฝีมือสูงส่งกว่านี้ ก็ยากยิ่งที่จะฝ่าถ้ำลึกไม่เห็นก้น เข้าไปต่อสู้กับสัตว์ประหลาดอันมีพิษร้ายกาจสุดแสนได้

เตาะเฮาเยี้ยงพอใช้สมองครุ่นคิด พลันรู้สึกหน้ามืดตาลาย ที่อกท้องร้อนผะผ่าวราวมีไฟรุมเร้า ลองเกร็งกำลังภายในดู ถึงกับแตกซ่านไม่อาจผนึกตัว จึงตระหนกเป็นยิ่งนัก ทราบว่าเมื่อครู่ตนชะล่าใจไปชั่ววูบ ถูกพิษชั่วร้ายของสัตว์ประหลาดรูปดาวเข้าแล้ว ขณะคิดจะนั่งขัดสมาธิเกร็งลมปราณรีดพิษอยู่นั้น

มิคาด พลันมีเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบดังขึ้นที่ด้านหลัง แล้วคนผู้หนึ่งเค้นเสียงขึ้น

"มิได้พบกันนานปี คนเก่ายังเป็นปกติสุขดี นับว่าสร้างความปีติยินดีแก่ผู้แซ่อีเป็นยิ่งนัก ฮา ฮา ปีติยินดีเป็นยิ่งนัก"

เสียงนี้พอกระทบโสตเตาะเฮาเยี้ยง ร่างพลันหมุนขวับกลับไป แต่เท้ายังคงตรึงติดกับพื้นปานถูกตอกไว้ สองมือยกขึ้นป้องอก เพ่งตาเขม้นมองแน่วนิ่ง นับเป็นท่วงท่าป้องกันการจู่โจมจนเข้มแข็ง

ผู้ที่สามารถบันดาลให้สุดยอดฝีมือบู๊ลิ้ม ที่ถูกแผ่นดินยอมรับเป็นอันดับหนึ่งเช่นเตาะเฮาเยี้ยง ต้องป้องกันตัวเข้มแข็งถึงปานนี้ ต้องนับว่ามันยอดเยี่ยมมิใช่ชั่วเช่นกัน

คนผู้นั้นสวมอาภรณ์นักพรตงามสง่า มันคือบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วม

มันตอนนี้เมื่อเห็นเตาะเฮาเยี้ยงหันกาย เท้าก็รีบก้าวสลับเปลี่ยนที่เช่นกัน มองหน้าเตาะเฮาเยี้ยงแน่วนิ่ง พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกังวานจนสะท้านฟ้า

จากนั้น พลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ เขม้นมองเตาะเฮาเยี้ยงพลางกล่าวเสียงเย็นชา

"นึกมิถึง เราทั้งสองมิได้พบกันนานปี พอพบกันคราแรกข้าพเจ้าก็กล่าวผิดอีกแล้ว คำสหายเก่าเป็นปกติสุขดี คล้ายดั่งสมควรเปลี่ยนเป็น คนเก่ามีโรคภัยจึงถูกต้อง..."

มันจงใจลากคำโรคภัยจนยานยาว จากนั้นเปลี่ยนเป็นเสียงหัวร่อเย้ยหยันจนเสียดหูระคายใจยิ่ง

เตาะเฮาเยี้ยงตวาดสวนคำ

"ผู้แซ่อี เมื่อเจ็ดปีก่อน ท่านเป็นผู้ลั่นปากสาบาน ชั่วชีวิตชาตินี้จะมิปรากฏตัวที่เบื้องหน้าข้าพเจ้าอีก มิเช่นนั้น ยินยอมให้ข้าพเจ้าจัดการท่านทุกสถาน หรือท่านลืมคำสาบานของท่านแล้ว ?"

อีฮ้วมหัวร่อมิยอมหยุด ผงกศีรษะถี่ ๆ พลางกล่าว

"ผู้น้องแม้ต่ำต้อยด้อยปัญญา แต่วาจาที่ลั่นปากอย่างไรก็ไม่อาจลืมได้ ตอนนี้ผู้น้องยืนอยู่ที่นี้แล้ว เชิญไต้เฮี้ยบเข้ามาลงโทษได้ตามอำเภอใจ"

เป็นเสียงหัวร่อที่เย้ยหยันและถือดีไม่หวาดหวั่น บันดาลให้เตาะเฮาเยี้ยงต้องใจสั่นสะท้าน อึ้งเป็นเนิ่นนานยังมิอาจโต้ตอบได้

อีฮ้วมแค่นเสียงเย็นชาต่อไป

"เตาะไต้เฮี้ยบไฉนไม่เข้ามาลงโทษข้าพเจ้า ? อ้อ อ้อ ข้าพเจ้าทราบแล้ว ที่แท้เตาะไต้เฮี้ยบเห็นแก่คุณธรรมกำจัดเภทภัย แต่ถูกพิษร้ายของสัตว์ประหลาดนั้นแล้ว ตอนนี้...น่ากลัวข้าพเจ้าจำเป็นต้องลงมือจัดการกับเตาะไต้เฮี้ยบที่ถูกยกเป็นสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งในแผ่นดินบ้างแล้ว"

เตาะเฮาเยี้ยงทั้งกระวนกระวายทั้งขุ่นเคือง แต่พยายามข่มกลั้นไว้ ลอบเกร็งลมปราณโคจร หมายให้สามารถรีดพิษในร่างออกได้

ควรทราบ มาตรว่าเตาะเฮาเยี้ยงถูกพิษร้าย แต่พลังฝีมือหาได้เสื่อมสลายหมดสิ้นไม่ ยอดฝีมือชั้นธรรมดายังคงไม่มีคุณค่าในสายตาของท่าน แต่ทว่า

อีฮ้วมผู้นี้ตั้งนามตัวเป็นบ้วนเหมียว (หมื่นวิเศษ) ก็มีหลักวิชาที่แท้จริงของมันอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะความแคล่วคล่องปราดเปรียวของท่าร่าง ยิ่งถูกยกเป็นสุดยอดในแผ่นดินมานานปีแล้ว

ตงง้วนไต้เฮี้ยบเตาะเฮาเยี้ยง ตามปกติพอจะพิชิตมันได้โดยไม่ยาก แต่เมื่อถูกพิษร้าย พลังฝีมือย่อมลดทอนลงไปมากหลาย หากแม้นประมือต่อสู้กัน ย่อมต้องมีเคราะห์มากกว่าโชคแล้ว

อีฮ้วมเป็นยอดคนระดับใด มองปราดเดียวก็ทราบว่าเตาะเฮาเยี้ยงถูกพิษเทรกซึมสาหัสยิ่ง จึงได้เย้ยหยันเหน็บแนมทุกถ้อยคำ หาได้แยแสตงง้วนไต้เฮี้ยบในสายตาไม่

ตอนนี้มันหยุดเล็กน้อยแล้ว แค่นเสียงเย็นชาต่อไป

"เมื่อหลายปีก่อน เตาะไต้เฮี้ยบเคยประณามข้าพเจ้าเป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมกลอกกลิ้งเลือดเย็น มิได้พบกันนานปี จิตใจเยี่ยงนั้นของข้าพเจ้ายังมิได้กลับกลาย เมื่อครู่เนื่องจากมิทราบเตาะไต้เฮี้ยบร่างกายไม่ปกติ กลัวเมื่อเตาะไต้เฮี้ยบขจัดพิษออกแล้ว พลอยขจัดข้าพเจ้าตามไปด้วย ดังนั้น จึงให้ฮูหยินและกงจื้อของท่านยอมคับแค้นอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่งก่อน มิคาด พฤติการณ์นั้นของข้าพเจ้ากลับมากเกินความจำเป็น"

ความหมายในวาจาของมันคือ มันตอนนี้พอจะจัดการกับเตาะเฮาเยี้ยงได้ง่ายดาย ยิ่งไม่จำเป็นต้องจับบุตรภรรยาของเตาะเฮาเยี้ยงเป็นตัวประกันเลย

มาตรว่าเตาะเฮาเยี้ยงมีความสำรวมหนักแน่นสุขุม แต่เมื่ออยู่ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ยังคงไม่อาจข่มกลั้นจิตใจไว้ได้ ยิ่งพอฟังว่าบุตรภรรยาถูกฝ่ายตรงข้ามจับกุมตัวเป็นประกัน เมื่อกระวนกระวายถึงกับลืมความปลอดภัยของตัวเองโดยสิ้นเชิง ตวาดก้องแล้วพลันพุ่งวาบเข้าไป ส่งเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้แซ่อี หากท่านแตะต้องมารดากับบุตรทั้งสองเพียงขุมขนหนึ่ง เราเตาะเฮาเยี้ยงแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ก็ต้องสับท่านให้เป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ท่อน"

พร้อมกับเสียงตวาด ฝ่ามือซ้ายยื่นปราดออกไป นิ้วทั้งห้างอดุจตะขอตะปบไปโดยไม่มีเสียงพลังลมแม้สักน้อยนิด

พร้อมกับฝ่ามือซ้ายที่ตะปบ กระบี่ในมือขวาพลันกลายเป็นประกายสี

คราม กรีดแฉลบออกทางด้านข้าง พุ่งเข้าใส่ทรวงอกอีฮ้วมดั่งสายฟ้า

กระบวนท่ามีอานุภาพกราดเกรี้ยวปานอสนีบาตฟาดทำลาย มาตรว่าพลังภายในจะลดทอนเพราะพิษร้ายไปมากหลาย แต่ในยามกระวนกระวายทุ่มเททำลังหลงเหลือจู่โจมเต็มที่ ยังคงน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงจนมิมีผู้ใดสามารถต่อต้านได้

อีฮ้วมหัวร่อแค่น ๆ ไหล่ไม่ขยับ เท้าไม่งอ ร่างถึงกับแฉลบขวางออกไปได้เจ็ดเชียะ เค้นเสียงหัวร่อที่ยิ่งเย็นยะเยียบกราดเกรี้ยวดุจดั่งปักษาราตรีขึ้นเย้ยหยันอีก

เตาะเฮาเยี้ยงพอจู่โจมพลาดผิดจึงทราบ พลังฝีมือของตนโทรมลงกว่าปกติมากหลายแล้ว ต้องแค่นเสียงด้วยความเจ็บแค้น สลับเท้ากรีดกระบี่เป็นครึ่งวงกลม ชั่วพริบตาประกายกระบี่แวววาววูบวาบดุจหิมะโปรยปรายจากฟากฟ้า คลุมเข้าใส่ร่างอีฮ้วมจนหนาแน่น

อีฮ้วมยังคงไม่ตีโต้ พาเสียงแผดหัวร่อกราดเกรี้ยวโหยหวนของมันหลบไปอีกหลายเชียะแล้วตวาด

"ประเสริฐ ประเสริฐ ในเมื่อท่านเช่นนี้ ก็ไม่อาจตำหนิข้าพเจ้าผู้แซ่อีจะใช้ฝีมืออำมหิตกราดเกรี้ยว ฉวยโอกาสที่ท่านถูกพิษปลิดชีวิตท่าน"

เสียงหัวร่อของมันยิ่งนานยิ่งก้องกังวาน ร่างพลิ้วปราดแคล่วคล่องดั่งปุยนุ่นในสายลม วกซ้ายเวียนขวาจนดูมิทัน พลันแฉลบเข้าไปในม่านกระบี่ที่แวววับจับตา จากนั้นเค้นเสียงด้วยความแค้น

"เราสองมีความอาฆาตลึกซึ้งปานมหรรณพ วันนี้มิต้องว่ากล่าวให้มากความแล้ว ท่านมอบชีวิตมาเถิด"

เงาฝ่ามือกระจายวูบวาบซับซ้อน ชั่วพริบตาตีโต้ไปหลายกระบวนท่า มันดูออกว่าตงง้วนได้เฮี้ยบถูกพิษคุกคามจนสาหัสยิ่ง แม้มีพลังฝีมือสูงส่งอีกเท่าใด ต้องไม่อาจต้านทานฝีมือมันได้เด็ดขาด

สองคนนี้ เป็นสุดยอดฝีมือของบู๊ลิ้มแห่งยุค ความรวดเร็วในท่าร่างนับว่ายากที่จะเปรียบเทียบบรรยาย แปดสิบกว่ากระบวนท่าผ่านพ้น ตงง้วนได้เฮี้ยบเตาะเฮาเยี้ยงเริ่มมีทีท่าไม่อาจต้านทานได้แล้ว

เตาะเฮาเยี้ยงทราบ อีฮ้วมมิได้ขู่ขวัญ ตนน่ากลัวถูกพิษแทรกซึมถึง

ไขกระดูกแล้ว อีกสักครู่เมื่อพิษกำเริบ ตนก็ต้องเสียชีวิตอยู่กับมือบ้วนเหมียวจินหยิน ที่ชนชาวนักเลงประณามมีใจทรามอำมหิตเป็นแน่แท้

ที่บันดาลให้เตาะเฮาเยี้ยงวิตกกังวลอย่างยิ่ง ย่อมเป็นบุตรภรรยาที่รักตกอยู่กับมือจอมอสูรร้ายผู้นี้ นับว่าน่ากังวลเป็นอย่างยิ่งจริง ๆ

ตอนนี้ จิตใจของเตาะเฮาเยี้ยงพลุ่งพล่านดาลเดือด สมาธิปั่นป่วนรวนเร มือจึงได้เชื่องช้าลงกว่าเดิม กอปรกับวิชาตัวเบาของบ้วนเหมียวจินหยินเป็นเลิศในพิภพจบแดน แฉลบร่างวนเวียนอยู่รอบข้างโดยมิยอมปะทะตรง ๆ จึงรู้สึกมีร่างของมันวิ่งวุ่นวายอยู่ทางรอบข้างทั่วทุกทิศ

เตาะเฮาเยี้ยงต้องลอบถอนหายใจ ทราบว่าวันนี้ตนยากยิ่งจะรอดจากฝีมืออำมหิตของอสูรร้ายได้ หลังจากสำเร็จออกสู่ปู๊ลิ้ม ท่องเที่ยวทั่วไปทั้งเหนือใต้และสองฟากฝั่งลำน้ำใหญ่ สร้างวีรกรรมจนชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกร แต่คาดคิดไม่ถึง วันนี้จะมาพลาดพลั้งกับมืออสูรร้ายภายในป่าเขารกทึบ ทั้งที่อสูรร้ายผู้นี้ เมื่อกาลก่อนเคยหนีเอาชีวิตรอดจากฝีมือตนอย่างทุลักทุลีมาแล้ว

ที่แท้บ้วนเหมียวจินหยินผู้นี้ รู้จักกับโต้วเจ็กเนี้ยภรรยาเตาะเฮาเยี้ยงมาก่อนเตาะเฮาเยี้ยงเนิ่นนานอีก อีฮ้วมอาศัยรูปกายที่หล่อเหลาคมคายกาลก่อนเคยถูกชนชาวปู๊ลิ้มยกย่องเป็นเทพบุตรสุดสำอางมา แต่เนื่องจากจิตใจของมันอัปลักษณ์ยิ่งกว่ารูปกายภายนอก จึงมิทราบมีดรุณีที่บริสุทธิ์ผุดผ่องต้องย่อยยับลงกับมือมันไปมากน้อยเท่าใด

หลังจากมันรู้จักโต้วเจ็กเนี้ยแล้ว ตอนแรกโต้วเจ็กเนี้ยก็แทบหวั่นไหวไปกับคารมและรูปกายของมัน แต่มิว่าผู้ใดก็ตาม ย่อมยากที่จะงำความอัปลักษณ์ของตัวเองไว้ได้นานนัก เมื่อทอดกาลเวลายาวนาน พฤติกรรมชั่วร้ายของอีฮ้วมจึงเริ่มปรากฏออกมาทีละน้อย โต้วเจ็กเนี้ยย่อมไม่ยอมทอดไมตรีแก่มันอีกแม้สักน้อยนิด

แต่อีฮ้วมก็มีสันดานคล้ายบุรุษมักมากในกามคุณทั้งหลาย ของที่ไม่ได้มามักมีอานุภาพเย้ายวนรุนแรงอยู่เสมอไป มันถึงกับคิดหาวิธีนานา สะกดรอยตามโต้วเจ็กเนี้ยมิยอมห่าง เพื่อหมายจะได้หัวใจโฉมสะคราญผู้นี้

มาตรว่าโต้วเจ็กเนี้ยชิงชังรังเกียจมัน แต่พลังฝีมือของนางด้อยกว่ามันมากหลาย ไม่มีปัญญาที่จะสลัดมันหลุดพ้นตัวไปได้ ขณะกลัดกลุ้มต่อความ

งามที่กลายเป็นชนวนตอแยให้จิ้งจอกราคะพัวพันมิยอมเหินห่าง พยายามใช้ฝีมือต่ำช้าสามานย์มาจัดการต่อนางอยู่นั้น พอดีพบพานกับตงง้วนไต้เฮี้ยบเตาะเฮาเยี้ยง

อย่างรวดเร็วยิ่ง นางถูกบุคลิกภาพที่สูงส่ง พฤติกรรมดีงามเปี่ยมคุณธรรมของเตาะเฮาเยี้ยง โน้มน้าวจิตใจจนหวั่นไหว ภายใต้การเป็นสื่อของบู๊โอ้วไต้เฮ้า (ผู้ยิ่งใหญ่แห่งบู๊โอ้ว) ทั้งสองเข้าพิธีสมรสกัน ในตอนนั้น ชนชาวบู๊ลิ้มต่างแสดงความยินดีกับคู่ที่เหมาะสมอย่างยิ่งนี้เป็นอย่างสูง แน่นอน การสมรสนี้ก็มีความหมายตัดจิตใจชั่วช้าสามานย์ของอีฮ้วมให้สะบั้นไปด้วย

ชีวิตที่ถูกลิขิต

อีฮ้วมเมื่อเห็นความมานะพยายามของมันถูกทำลายจนล้มเหลวไป หมดสิ้น ในยามทั้งอับอายทั้งขุ่นแค้น ถึงกับถือโอกาสคืนวันวิวาห์ของเตาะ-เฮาเยี้ยงกับโต้วเจ็กเนี้ย ลอบเร้นเข้าไปในห้องหอ คิดจะใช้ฝีมือต่ำช้าของนักเลงชั้นสามานย์...ยาสลบ มอมคู่บ่าวสาวให้สิ้นสติไป

ตอนนั้นแม้ตงง้วนไต้เฮี้ยบยังมีวัยเยาว์ แต่ประสบการณ์ในเล่ห์เหลี่ยมของชนชาวนักเลงกลับสูงส่งมิใช่น้อย ไหนเลยให้มันประสบความสำเร็จได้ จะงอยปากของกระเรียนยังมิทันพ่นละอองพิษของยาสลบออกมา ก็ถูกเตาะ-เฮาเยี้ยงที่เดือดดาลสุดขีด ฟาดฝ่ามือติดต่อกันสามฉาดทำอันตรายชายโครงขวาของมันบาดเจ็บไป โชคดีที่เตาะเฮาเยี้ยงเห็นแก่วันมงคล ไม่ต้องการสังหารผู้คนเป็นมลทินในวันนั้น กอปรกับเห็นแก่หน้าโต้วเจ็กเนี้ย จึงยินยอมปล่อยให้มันหลบหนีไปโดยง่ายดาย

หลังจากนั้นอีฮ้วมก็ทราบ มิว่าเป็นทางด้านใดมันต่างไม่อาจทัดเทียมกับตงง้วนไต้เฮี้ยบได้ ในยามเคียดแค้นริษยา ถึงกับหลบหน้าไปในดินแดนชาวแม้วที่สุดไกล ครำ่เคร่งฝึกปรือหลักวิชาฝีมือของมันอย่างไม่ย่อท้อต่อความลำบาก ตอนออกสู่วงพวกนักเลงอีกครั้ง มนุษย์ชั่วช้าสามานย์ของปู๊ลิ้มในกาลครั้งก่อน

ถึงกับเปลี่ยนเป็นอาภรณ์นักพรต และพลังฝีมือยิ่งเลอเลิศกว่าเดิมมากหลาย แต่พฤติการณ์กลับยิ่งต่ำช้าสามานย์ แต่ทว่า ยังคงไม่ใช่เตาะเฮาเยี้ยงอยู่นั่นเอง

มันพัวพันกับสองสามีภรรยาเตาะเฮาเยี้ยงมานานปี เตาะเฮาเยี้ยงเห็นแก่มันที่รู้จักกับภรรยามานานปี เพื่อมิต้องตกอยู่ในคำครหาของผู้อื่นว่ามีจิตใจคับแคบเห็นแก่ตัว จึงมักจะเปิดทางรอดให้แก่อีฮ้วมสายหนึ่ง อีฮ้วมคำนึงโดยละเอียดแล้ว ก็รู้สึกสำนึกตัวได้ ระยะหลายปีหลังจึงมีความสำรวมกว่าเดิมบ้าง

แต่เตาะเฮาเยี้ยงจะอย่างไรย่อมคาดคิดไม่ถึง ยามที่ตนถูกพิษเทรกซึมสาหัส ต้องการรีบเร่งเกร็งกำลังภายในรีดพิษ กลับมาพบคู่อาฆาตที่เป็นไม้เบื่อไม้เมากันในสถานที่เช่นนี้ และที่ย่ำแย่กว่านั้นคือ บุตรภรรยาถึงกับตกอยู่ในเงื้อมมือจอมอสูรร้าย ผลภายหลังย่อมไม่อาจคาดคิดได้ ดังนั้น ทุ่มเทกำลังหมายกำจัดอสูรร้ายช่วยบุตรภรรยามาให้ได้

แต่ทว่า กระบี่ที่แฉลบแปลบปลาบดั่งสายฟ้าคะนองฝนของเตาะเฮาเยี้ยงกระทั่งตัวเองก็ทราบ สุดยอดวิชากระบี่ที่กวาดล้างอสูรร้ายมารชั่วของบู๊ลิ้มในอดีตตอนนี้เนื่องจากถูกพิษกำเริบจนพละกำลังเสื่อมโทรมลงหลายส่วน อานุภาพของกระบี่จึงไม่ทัดเทียมถึงครึ่งของเดิม กอปรกับวิชาตัวเบาที่เป็นเลิศในแดนดินของอสูรร้าย จึงยิ่งไม่มีทางทำอย่างไรกับมันได้

เตาะเฮาเยี้ยงเคียดแค้นจนตาแดงฉาน พลันตวาดก้องแล้วผนึกกำลังประกายกระบี่พลันรวมตัวเป็นรุ้งยาวพุ่งวาบออกไป สลับเท้าสะบัดกวัดแกว่งจู่โจมเข้าใส่ดุจเป็นพายุฝนโหมกระหน่ำ

ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ การรวมกำลังจู่โจมเป็นครั้งสุดท้ายของวีรบุรุษยิ่งใหญ่แห่งยุคย่อมยังคงมีอานุภาพที่ไม่อาจดูแคลน อีฮ้วมต้องลอบตระหนกยิ่งรีบสะบัดแขนเสื้อปัดป้อง ถลันกายหลบหนีไปไกลร่วมสองวา

มันเพิ่งอาศัยวิชาตัวเบาเป็นเลิศของมันหลบหลีกหลายกระบี่นั้นพ้น กลับเห็นเตาะเฮาเยี้ยงรั้งกระบี่กลับโดยมิทะยานเข้าซ้ำเติม

ปลายกระบี่เตาะเฮาเยี้ยงจี้สู่พื้น เบิ่งตาที่แดงฉานถลึงจ้องมันพลางตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้แซ่อี วันนี้เมื่อชะตาชีวิตของเราเตาะเฮาเยี้ยงถูกลิขิตให้เป็นเช่นนี้ มีแต่ต้องตำหนิผู้แซ่เตาะเมื่อกาลก่อนมีใจอ่อนเกินไป ไม่อาจตำหนิผู้ใดได้ ขอ

เพียงผู้แซ่อีย่งมีสันดานของมนุษย์อยู่บ้างเล็กน้อย เราเตาะเฮาเยี้ยงแม้สิ้นชีวิตกับมือท่าน ก็ไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าสักนิด แต่ว่าท่าน..."

อีฮ้วมแผดหัวร่อเสียงแหลมเล็กแล้วแสยะยิ้มสวนคำ

"กล่าวได้ประเสริฐ กล่าวได้ประเสริฐ เตาะไต้เฮี้ยบต้องมาตายกับมือข้าพเจ้า นับเป็นความคับแค้นอย่างยิ่งทีเดียว"

มันมีชัยอยู่ในกำมือแล้ว ทราบว่าทอดเวลาอีกเพียงครู่ใหญ่ พิษในตัวเตาะเฮาเยี้ยงก็ต้องกำเริบรุนแรงกว่าเดิม ดังนั้น มันจึงหนีไปยืนอยู่ในระยะไกลแสยะยิ้มเย้ยหยันโดยไม่ลงมือ กล่าวแต่วาจาเสียดสีแดกดัน กระตุ้นจิตใจเตาะเฮาเยี้ยงให้พลุ่งพล่านเดือดดาลกว่าเดิม

เตาะเฮาเยี้ยงตัวสั่นสะท้านด้วยความแค้น ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันข่มกลั้นตัวเองเต็มที่ ตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

"เราเตาะเฮาเยี้ยงกับท่าน แม้มีความอาฆาตแค้นลึกซึ้งปานมหรรณพแต่สหายควรเพียงทุ่มเทบัญชีทั้งมวลอยู่ในตัวเราผู้เดียว ผู้แซ่อีท่านเพียงกล่าวมาคำเดียว ให้เราเตาะเฮาเยี้ยงตายอย่างไรก็ได้ แต่ทว่า..."

อีฮ้วมแผดเสียงก้องกังวานอีกครั้ง กลอกตาชั่วร้ายของมันพลางสอดคำ

"เตาะไต้เฮี้ยบท่านวางใจ ผู้แซ่อีแม้จะเป็นเพียงเศษสวะในสายตาของไต้เฮี้ยบแห่งยุคเช่นท่าน แต่ยังไม่ถึงกับทารุณต่อทารกเยาว์วัยดอก ตอนนี้ทายาทของเตาะไต้เฮี้ยบยังหลับสบายอยู่กับพวกศิษย์น้อยของข้าพเจ้า หากเตาะไต้เฮี้ยบทอดทิ้งโลกียวิสัยสู่สัมปรายภพ ทายาทของท่านก็ต้องมีชีวิตเป็นปกติสุขต่อไป ประการนี้ต้องไม่ผิดพลาดไปได้ สำหรับ..."

มันแสร้งชะงักวาจาไปกลางคัน เพ่งมองวีรบุรุษยิ่งใหญ่แห่งยุคที่มีสภาพคล้ายมังกรเกยตื้นแน่วนิ่ง ดวงตามีประกายแย้มยิ้มเย้ยหยันด้วยความภาคภูมิ

มันคร่ำคิดชั่วครู่ จึงแสยะยิ้มกล่าวต่อไป

"สำหรับฮูหยินของเตาะไต้เฮี้ยบ ข้าพเจ้าก็ประกันได้ รอจนเตาะไต้เฮี้ยบท่านไปรายงานกับพญายม นางต้องมีความเป็นอยู่ที่ยิ่งสุขสบายกว่าเดิม ผู้แซ่อีจะต้องปรนนิบัตินางให้มีความสุขที่สุด ท่านวางใจ..."

วาจามันมิทันจบคำ เตาะเฮาเยี้ยงคำรามสุดเสียงพร้อมกับโถมเข้าใส่กระบี่คู่มือพลิกสะบัดฟาดฟันแปดกระบวนท่า ล้วนแล้วจู่โจมเข้าหมายเสี่ยงให้

ตายกันฟากฝ่ายหนึ่ง โดยคำนึงแต่สังหารศัตรู ไม่ป้องกันจุดอ่อนช่องว่างในร่างเลย

แต่อีฮ้วมกลับแสยะยิ้มตลอดเวลา ถีบเท้าถลันกายหลบหลีกไปมาด้วยความแคล่วคล่องว่องไว พลันสะบัดแขนเสื้อยาวเหยียดของมัน ตีโต้ไปด้วยกระบวนท่าชั่วช้ากลอกกลิ้ง แต่กระบวนท่ามิทันใช้สุดล้า ก็รีบถีบตัวถอยหนีอีกครา จอมอสูรร้ายถึงกับคิดจะให้เตาะเฮาเยี้ยงถูกพิษกำเริบขึ้นปลิดชีวิตตายไปเอง โดยไม่ต้องให้มันเสียกำลังไปจู่โจม ทั้งยังเป็นการระบายความเคียดแค้นของมันอีกด้วย

ตอนนี้ ลมภูเขากรรโชกรุนแรงกว่าเดิม ขอบฟ้าเริ่มเป็นสีขาวรำไรแล้ว

ในแสงอรุโณทัยที่สาดส่อง เห็นมุมปากของบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมมีรอยยิ้มชั่วร้ายอำมหิตกว่าเดิม

บรรดาสัตว์ป่าที่รอดตายจากการสังหารในยามวิกาล ตอนนี้กำลังล่าถอยออกจากช่องเขาแคบ แต่ละตัวท้อแท้ทอดอาลัย หรุบหางวิ่งออกไปโดยมิกล้าส่งเสียง คล้ายดั่งยังหวาดกลัวต่อความตายของเมื่อครู่มิคลาย

กระทั่งสัตว์ป่าดุร้ายเช่นเสือสิงห์จิ้งจอก ตอนนี้ก็พากันเดินออกไปโดยมิกล้าส่งเสียง คล้ายดั่งเป็นสุนัขเลี้ยงจนเชื่องแล้วก็ปาน

ทันใดนั้น...

มีเงาร่างใหญ่หนึ่งเล็กหนึ่งสองสายพุ่งวาบมาแต่ไกล ดูไปคล้ายดั่งเหาะเหินเดินอากาศก็ปาน กระทั่งปลายเท้ายังมิแตะพื้นสักน้อยนิด รวดเร็วจนแทบมิยอมเชื่อ

เมื่อใกล้จึงเห็น ผู้ที่มีร่างสูง สวมเสื้อกระโปรงสีแดงฉาน เสื้อนั้นรัดแนบแน่นจนเห็นร่างที่ผ่ายผอมราวกระบอกไม้ไผ่ของนาง

ผมนางเกล้าเป็นมวยสูง เครื่องประดับที่มวยผมถูกกระแสลมโชยพัดดังติงตังไพเราะยิ่ง

ความจริงการแต่งตัวของนางพิกลขัดตายิ่ง เมื่อดูโฉมหน้านาง ยิ่งอัปลักษณ์จนผู้คนแทบตระหนก ปากกว้างใหญ่แทบถึงใบหู พานทาถูลิ้นปี่จนแดงฉาน ดูไปยิ่งคล้ายเป็นชามอ่างโลหิต หากพบในวิกาลดึกสงัด ไม่เข้าใจว่านางเป็นปิศาจดูดเลือดก็ประหลาดยิ่ง

แต่ทว่า สตรีที่ทั้งอัปลักษณ์ทั้งพิกลนางนี้ คล้ายมีพลังฝีมือคล้ายดั่ง

สูงส่งสุดยอด ยามร่างเคลื่อนไหวมิเพียงไหล่ไม่ขยับเข่าไม่งอเท่านั้น กระทั่งสองเท้ายังคล้ายมิได้งอเลยสักครั้ง

ตอนนี้ มือขวานางจูงทาริกาวัยประมาณสิบสองสิบสามปี ลอยละลิ่วเลียดพื้นดินมา ทาริกาน้อยที่นางจูงพอดีเป็นคู่เปรียบเทียบที่ผิดกันตรงข้ามกับนาง ดวงตากลมโตสุกใส ปากน้อยแดงระเรื่อ ลักยิ้มสองแก้มปรากฏรำไร ถึงกับงามน่ารักราวเทพธิดาข้างเจ้าแม่กวนอิมในสรวงสวรรค์

หลังจากสตรีอัปลักษณ์ อาภรณ์แดงโถมเข้ามาถึงแล้ว กระทั่งสายตายังมิเหลือบแลคู่ต่อสู้ทั้งสองสักแวบเดียว คล้ายเห็นการต่อสู้เสี่ยงชีวิตที่แตกตื่นสะท้านแผ่นดินนี้ ไม่มีคุณค่าให้นางสนใจก็ปาน

นางเมื่อโฉบถึงริมผา ตามองลงทางเบื้องล่าง ตอนนั้น ในแอ่งของหุบเขา เหลือเพียงซากหนอนแมลงและสัตว์ป่าที่แหลกเละ โลหิตเนืองนองเป็นลิ่ม ๆ อยู่ทางหน้าปากถ้ำดำมะเมื่อมเท่านั้น

นางเมื่อกวาดตามองต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย แล้วจึงหันไปเหลือบมองคู่ต่อสู้แวบหนึ่ง คิ้วที่คล้ายไม้กวาดทั้งสองของนางขมวดเบา ๆ อีกครา

จากนั้น หันไปบอกกับทาริกาน้อยที่ตากลมโตหน้าตาสวยงามเบา ๆ

"กิ้งยี้ เจ้ากลัวหรือไม่ ?"

มาตรว่าเป็นเสียงแหบห้าวน่ากลัว แต่กล่าวนุ่มนวลอย่างยิ่ง คล้ายเป็นมารดาปรานีกำลังปลอบโยนบุตรรักก็ปาน

ทาริกาน้อยกลอกตากลมโตของนางมองไปมาชั่วครู่ เหลือบดูสภาพสยดสยองจนน่าอนาถทางเบื้องล่างแล้ว จึงได้หันไปดูคู่ต่อสู้บนก้อนหินใหญ่อีกครั้ง

ในดวงตานาง มีประกายหวาดหวั่นอยู่เล็กน้อยอย่างแน่ชัด แต่เมื่อได้ยินเสียงสตรีอัปลักษณ์ถาม นางถึงกับสั่นศีรษะ ช้อนตามองสตรีอัปลักษณ์พลางตอบเบา ๆ

"เนี่ยเนี้ย ข้าพเจ้าไม่กลัว"

สตรีอัปลักษณ์อาภรณ์แดงหัวร่อเบา ๆ คราวนี้ปากของนางฉีกถึงข้างหูจริง ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลอีก

"อย่างนั้นเจ้าอยู่ที่นี้อย่าได้เคลื่อนไหว รอเราไปถามบุรุษโสโครกทั้งสองคำหนึ่งก่อน"

ทาริกาน้อยผงกศีรษะ สตรีอัปลักษณ์ขยับตัววูบ โฉบปราดไปที่ข้างกายเตาะเฮาเยี้ยงกับอีฮ้วม ยกมือผลักฝ่าอากาศเข้าไปที่ระหว่างกลางทั้งสองเบา ๆ แต่มีพลังลับที่ไร้สภาพขุมใหญ่ทะลักออกไป

ตอนนั้น พิษในร่างเตาะเฮาเยี้ยงเริ่มกำเริบขึ้นแล้ว มีแต่กำลังใจสู้เยี่ยงจนตรอกเท่านั้น จึงมิได้ไปสนใจสังเกตการมาของสตรีอัปลักษณ์อาภรณ์แดงเลย

แต่พอพลังฝ่ามือของสตรีอัปลักษณ์ทะลักมา เตาะเฮาเยี้ยงกับอีฮ้วมต่างรู้สึกเป็นพลังหนักหน่วงจนน่าตระหนกยิ่ง ทั้งสองฝ่ายต่างเข้าใจเป็นฝ่ายตรงข้ามมีผู้ช่วยเหลือมา ในยามตระหนกรีบถีบตัวไถลออกไปไกลหลายเชียะเบือนสายตามาที่สตรีอัปลักษณ์ราวนัดกันไว้ แล้วต่างยืนแน่วนิ่งไป

บ้วนเหมียวจินหยินพอเห็นสตรีอัปลักษณ์อาภรณ์แดง รีบปั้นสีหน้าแย้มยิ้มทักทาย

"ที่แท้อุนโกวเนี้ยมาแล้ว นึกมิถึง นึกมิถึง อุนโกวเนี้ยไม่เสพสุขอยู่ในดินแดนชาวแม้ว กลับมาถึงที่นี้อย่างไม่คาดหมาย หลังจากเมื่อหลายปีก่อนที่ข้าพเจ้าพบกับอุนโกวเนี้ยมาครั้ง ยังจารึกสลักใจจวบจนปัจจุบัน ยิ่งนึกมิถึงหลายปีที่ผ่าน อุนโกวเนี้ยยังคงทรงสิริโฉมเช่นเดิมมิเปลี่ยนแปร นับว่าคล้ายเทพธิดาจริง ๆ ทีเดียว"

สตรีอัปลักษณ์ที่ถูกเรียกเป็นอุนโกวเนี้ยถลึงจ้องมันแน่วนิ่ง สงบฟังมันกล่าวเยินยอโดยมิส่งเสียง มิมีสีหน้าผิดปกติอย่างไร จวบจนมันกล่าวจบคำ จึงแค่นเสียงเย็นชา

"เด็กน้อย ไม่ต้องมาสอพลอเราอุนยู่เง็ก เราอุนยู่เง็กไม่นิยมลวดลายนี้ดอก"

สตรีอัปลักษณ์ถึงกับมีนามยู่เง็ก (เสมือนหยก) แต่ใบหน้าอีฮ้วมกลับไม่มีแววแย้มยิ้มหยอกล้อสักน้อยนิด กล่าวด้วยความนอบน้อมยำเกรงต่อไป

"อุนโกวเนี้ยมาที่นี้ มีคำสั่งสอนใดกระมัง ?"

อุนยู่เง็กแค่นเสียงเย็นชา

"พวกท่านต่อยตีของพวกท่าน เราไม่สนใจไยดีด้วย เราเพียงต้องการถามท่าน เมื่อครู่ในถ้ำเบื้องล่าง มีสัตว์ประหลาดที่มีเขาห้าแฉกคล้ายปลาดาวออกมาตัวหนึ่งหรือไม่ ? ตอนนี้หนีไปที่ใดอีกแล้ว ?"

อีฮ้วมร้องอ้อ กวาดตาไปมาวูบหนึ่งจึงแย้มยิ้มตอบ

"อย่างนั้นข้าพเจ้าก็มิใคร่ชัดเจนแล้ว อุนโกวเนี้ยควรถามท่านผู้นี้จึงประเสริฐ..."

ชี้ไปที่เตาะเฮาเยี้ยงแล้วกล่าวต่อ

"ท่านผู้นี้ก็คือเตาะเฮาเยี้ยงที่เป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่ในแผ่นดินตงง้วน อุนโกวเนี้ยเคยได้ยินหรือไม่ ?"

หลังจากสตรีอัปลักษณ์อาภรณ์แดงปรากฏตัว เตาะเฮาเยี้ยงก็พริ้มตาลอบเกร็งพลังภายในให้ผนึกตัว เตาะเฮาเยี้ยงท่องเที่ยวมาทั่วแผ่นดิน ย่อมทราบสตรีอัปลักษณ์อาภรณ์แดงคือตัวประหลาดคนหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ ซึ่งซุ่มซ่อนอยู่ในดินแดนชาวแม้วมานานปี มีนามอุนยู่เง็ก ตั้งฉายาตัวเองว่าโชวยิ้น (คนอัปลักษณ์)

อุนยู่เง็กแม้ตั้งฉายาตัวเองเป็นโชวยิ้น (คนอัปลักษณ์) แต่ที่ถือสาและชิงชังที่สุดในชีวิตคือการถูกผู้อื่นตำหนินางขี้ริ้วอัปลักษณ์ มิว่าเป็นผู้ใดเมื่อฝ่าฝืนเรื่องที่นางชิงชังถือสา หากนางทราบ เป็นต้องคิดหาวิธีนานาไปปลิดชีวิตคนผู้นั้นให้ได้

นอกจากนี้ นางกลับมิชมชอบเกี่ยวข้องเรื่องอื่นใด ขอเพียงไม่ก้าวร้าวล่วงเกินนาง ต่อให้มีคนสังหารบิดานางต่อหน้า นางก็มิไปเหลือบตาสนใจ แต่ทว่า ตัวนางเองกลับมิเคยไปก่อกรรมทำเข็ญในที่ใดมาก่อนเลย

ชนชาวบู๊ลิ้มส่วนมากรู้จักจุดอ่อนที่ผิดปกตินี้ของนาง ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดยินยอมไปตอแยตัวประหลาดที่มีนิสัยพิกลสุดพิสดาร และยังมีพลังฝีมือที่เลอเลิศสุดสูงอีกด้วย มิว่าอยู่ต่อหน้าหรือลับหลัง ต่างเรียกนางเป็นอั้งอีเนี่ยเนี้ย (เจ้าแม่เสื้อแดง) กระทั่งยังเรียกเป็นอั้งอีเซียนจื้อ (เทพธิดาเสื้อแดง) อีกด้วย

ดังนั้นเตาะเฮาเยี้ยงจึงทราบ นางต้องไม่ยื่นมือช่วยฝ่ายใดเด็ดขาด จึงรีบพริ้มตาเกร็งกำลังภายใน หวังต่อสู้กับอีฮ้วมให้แตกหักลงฟากฝ่ายหนึ่ง เนื่องเพราะเตาะเฮาเยี้ยงทราบตอนนี้ทั้งไม่อาจมีชีวิต และไม่อาจตายไปได้ นอกจากทุ่มเทสุดกำลังไปเสี่ยง หมายให้สามารถตายไปพร้อมกับจอมอสูรอีฮ้วมแล้วไม่มีวิธีอื่นใดให้เลือกเฟ้นอีกเลย

ตอนนั้น เมื่ออุนยู่เง็กได้ยินอีฮ้วมบอก มุมปากนางต้องเบะเป็นทีเย้ยหยัน เบนสายตามาที่เตาะเฮาเยี้ยง กวาดมองขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้งจึงแค่นเสียงเย็นชา

"นี่ ! วาจาเมื่อครู่ของเรา ท่านได้ยินหรือไม่ ?"

เตาะเฮาเยี้ยงลืมตาโพลงด้วยความงุนงง เนื่องเพราะมิได้สนใจฟังวาจาที่สตรีประหลาดกล่าวเมื่อครู่เลย พยายามข่มใจประสานมือคารวะ ขณะคิดจะกล่าวกลบเกลื่อนสักสองคำ เพื่อไม่ต้องกระตุ้นโทสะตัวประหลาดผู้นี้ เนื่องเพราะเตาะเฮาเยี้ยงในปัจจุบัน ไม่อาจเพาะศัตรูกล้าแข็งใด ๆ ได้อีกแล้ว

มิคาด อีฮ้วมกลับพลันแค่นหัวร่อชิงกล่าวแทน

"อุนโกวเนี้ย เตาะเฮาเยี้ยงมีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือทั้งแผ่นดิน วาจาของผู้อื่น เตาะไต้เฮี้ยบคร้านจะไปฟังเสมอ"

อุนยู่เง็กถึงกับแค่นเสียงด้วยความขุ่นเคืองจริง ๆ กวาดตามองเตาะเฮาเยี้ยงขึ้น ๆ ลง ๆ อีกหลายครั้ง จึงได้ย้ำคำเดิมด้วยเสียงเย็นชา

"วาจาเมื่อครู่ของเรา ท่านได้ยินหรือไม่ ?"

ตงง้วนไต้เฮี้ยบมีเกียรติภูมิสะท้านแผ่นดิน ไหนเลยเคยทนทานโทสะเช่นนี้ ไหนเลยเคยถูกผู้คนคุกคามจนตกอยู่ในสภาพหวังรอดไม่ได้ หวังตายไม่มีทางเช่นนี้

ตอนนั้นเพียงรู้สึก ทรวงอกคล้ายมีหินใหญ่อัดไว้จนหายใจแทบไม่ออก ความรู้สึกสับสนไปด้วยความเจ็บแค้น รันทด หวาดหวั่น หากมิใช่ยังกังวลถึงบุตรภรรยาที่รัก วีรบุรุษยิ่งใหญ่ที่มีจิตใจเปิดเผยห้าวหาญ ยอมเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่นด้วยคุณธรรมเสมอ คงต้องเชือดคอตายไปในบัดดลเป็นแน่

แต่เตาะเฮาเยี้ยงยังคงต้องข่มกลั้นใจตัวเองไว้ กล่าวต่อไปว่า

"อุนโกวเนี้ย ข้าพเจ้าที่ถูกพิษร้ายคุกคามจึงเลินเล่อไปชั่วครู่ มิได้ฟังคำตอบโต้ของท่าน นี่..."

ชั่วชีวิตของเตาะเฮาเยี้ยงเปิดเผยห้าวหาญ มิเคยกล่าววาจาที่คับแค้นเยี่ยงนี้มาเลยสักครั้ง หากจะให้บอก 'โปรดอโหสิ' สักคำ เตาะเฮาเยี้ยงไหนเลยเปล่งไปได้ ดังนั้น จึงจำต้องชะงักลงกลางคัน

อีฮ้วมที่ชั่วร้ายแค่นเสียงเย็นชาขึ้นอีกครา ขณะจะกล่าววาจายุแหย่สัก

คำสองคำให้อั้งอีเนี่ยเนื้อที่ถูกยกว่าตอแยยากเข็ญที่สุดมีโทสะ ลงมือกำจัดเตาะเฮาเยี้ยงที่อ่อนล้าปานเกาทัณฑ์สิ้นกำลังแทนมัน

อย่างนั้น ไม่ใช่เป็นลงมือ วีรบุรุษยิ่งใหญ่แห่งยุคก็จบสิ้นอวสานไป ตัวมันไม่ต้องแบกนามชั่วร้ายว่าเป็นผู้สังหารตงง้วนไต้เฮี้ยบซึ่งเป็นวีรบุรุษในแผ่นดิน กระทั่งยังพออวดอ้างความดีความชอบต่อหน้าผู้อื่น และไม่ต้องหวั่นวิตกว่าจะมีผู้อื่นมาล้างแค้นมันแทนเตาะเฮาเยี้ยงอีกด้วย

มิคาด ลูกคิดรางแก้วของมันยังมิทันดีดได้สมใจ ก็ได้ยินอุนยู่เง็กกล่าว

"เราถามท่าน ตัวเชยนี้แชซู้ (คางคกดาวพันปี) ที่ทลายผนังหินออกมาเมื่อครู่ ตอนนี้หนีไปที่ใดแล้ว ?"

เตาะเฮาเยี้ยงต้องลอบถอนใจคำนึง

'อุนยู่เง็กนับเป็นอัจฉริยะแห่งยุคจริง ๆ นางมิได้มาในบริเวณนี้แต่ก็ทราบสัตว์ประหลาดที่ทลายผนังศิลาออกมามีนามเชยนี้แชซู้ (คางคกดาวพันปี) ดูท่าทีชนชาวบู๊ลิ้มหวาดหวั่นนางอสูรร้ายตัวนี้ สมคำเล่าลือตามกิตติศัพท์จริง ๆ'

เตาะเฮาเยี้ยงครุ่นคิดพลางตอบไป

"คางคกดาวตัวนั้น ถูกข้าพเจ้าทุ่มเทกำลังจู่โจมบาดเจ็บไปสองแผล หนีกลับเข้าในถ้ำกลางภูเขาของมันอีกแล้ว"

อุนยู่เง็กกวาดตาไปมา แค่นเสียงถามด้วยความไม่ยอมเชื่อ

"เป็นความจริง ?"

เตาะเฮาเยี้ยงพยายามข่มโทสะไว้ เล่าเรื่องที่เมื่อครู่เกิดขึ้นโดยละเอียด อุนยู่เง็กสงบฟังไปพลาง ใบหน้าคล้ายมีประกายแตกตื่นยินดีไปพลาง แต่ตงง้วนไต้เฮี้ยบที่ต้องกล่าวคำพูดมากหลายปานนั้น พละกำลังก็เสื่อมโทรมลงจนแทบมิอาจทนทาน

อุนยู่เง็กหันกาย เครื่องประดับบนศีรษะกระทบกันดังติงตัง แต่ยังหันหน้ามาถามอีกครั้ง

"สัตว์ประหลาดตัวนั้นอยู่ที่เบื้องล่างหรือไร ?"

เตาะเฮาเยี้ยงผงกศีรษะ อุนยู่เง็กจึงขยับร่างพุ่งวาบไปที่ริมผาดั่งสายฟ้าสั่งทาริกาน้อยที่งามน่ารักเบา ๆ หลายคำแล้ว ถึงกับกระโดดลงจากหน้าผาไปดั่งปักษาร้าย

อีฮ้วมในด้านนี้ รอจนอุนยู่เง็กกระโดดลงไปเบื้องล่าง มันกลอกตาครุ่นคิดอยู่ไปมา เหลือบมองเตาะเฮาเยี้ยงแล้วแค่นหัวร่อใส่หน้าเบา ๆ จากนั้นพลอยพลิ้วตัวลงไปเบื้องล่างเช่นกัน

เมื่อเช่นนั้น กลับสร้างความงุนงงสงสัยแก่เตาะเฮาเยี้ยง แต่ก็ได้คิดด้วยไวปัญญา ในตัวงูประหลาดต้องมีของวิเศษสุดที่ยากจะเสาะแสวงหาในแดนมนุษย์ซ่อนอยู่ จึงกระตุ้นความละโมบของอสูรชายหญิงสองตัวนี้ จนถึงกับยินยอมปล่อยตนไปชั่วคราว เสี่ยงอันตรายลงเสาะหาที่หุบเหวเบื้องล่าง

เตาะเฮาเยี้ยงพอได้คิด พลันรวมกำลังทั้งมวล วิ่งกลับไปยังที่ซ่อนตัวของภรรยากับบุตรเมื่อครู่ดั่งคลุ้มคลั่ง ตอนนี้เตาะเฮาเยี้ยงทราบ พิษในร่างตนกำเริบมากแล้ว ไม่มีหวังจะได้รอดชีวิตต่อไปแน่นอน

เตาะเฮาเยี้ยงเพียงหวัง ก่อนตนจะตายจากไป สามารถส่งบุตรภรรยาสุดรักไปในสถานที่ปลอดภัย สามารถหนีรอดจากเงื้อมมืออำมหิตชั่วร้ายของจอมอสูรอีฮ้วม เพื่อวันหน้าจะได้ล้างแค้นแทน

ดังนั้นเอง เตาะเฮาเยี้ยงจึงทุ่มเทกำลังทั้งมวลที่หลงเหลือ วิ่งอย่างคลุ้มคลั่งไปไม่คิดชีวิต เส้นทางสายนี้ สำหรับผู้มีวิชาตัวเบาระดับเตาะเฮาเยี้ยงมิได้ยาวไกลอย่างไรเลย แต่เตาะเฮาเยี้ยงที่สูญสิ้นกำลัง กลับรู้สึกเป็นระยะทางไกลเป็นพัน ๆ หมื่น ๆ ลี้

ในที่สุด เตาะเฮาเยี้ยงยังคงไม่ถึงจุดหมายปลายทางจนได้ รู้สึกว่า ที่อกท้องมีกลิ่นคาวฉุนเฉียวพลุ่งพล่านขึ้นเป็นระยะ ๆ เมื่อกวาดตามองรอบข้าง บุตรภรรยากลับสูญร่องรอยไปแล้ว

เตาะเฮาเยี้ยงพอกระวนกระวาย กลิ่นคาวที่เหม็นสุดทนทาน ยิ่งประดังรุนแรงกว่าเดิม จนลมหายใจแทบไม่อาจปะติดปะต่อกันแล้ว

แต่น้ำใจของบิดากับบุตร สามีกับภรรยาที่ลึกซึ้งตราตรึง คล้ายเป็นพละกำลังอันพิสดาร ค้ำจุนให้เตาะเฮาเยี้ยงทนทานต่อไปได้ หลังจากหอบหายใจสองสามเฮือกแล้ว ทะยานกายขึ้นอีกครา วิ่งตรงไปที่เบื้องหน้าด้วยสภาพคล้ายเป็นเกาทัณฑ์กำลังยิงใส่เหยี่ยวร้ายก็ปาน ค้นหาตามบน ๆ ล่าง ๆ ของหน้าผาโดยละเอียด ตอนนั้นเสียงหอบหายใจเตาะเฮาเยี้ยงดังหนักหน่วงกว่าเดิมเป็นทวีคูณ

ทันใด...เตาะเฮาเยี้ยงได้ยินเสียงคนดังอยู่เบา ๆ ด้วยพลังการฝึกปรือเนิ่นนานปีจนเลอเลิศสุดสูง แม้อยู่ในสภาพร่อแร่แล้ว แต่สติยังคงแจ่มใสไม่เลอะเลือน ดังนั้น จึงรีบพุ่งตัวกลับไปยังต้นเสียงโดยเร็ว

ด้านหลังก้อนหินใหญ่มหึมา เตาะเฮาเยี้ยงเห็นทารกสามคนกำลังซุบซิบสนทนากัน เมื่อพวกทารกเห็นเตาะเฮาเยี้ยงมา ต่างพากันหยุดปากเบิ่งตาทั้งหกจ้องมองด้วยความตระหนกจนเหลือกค้าง

พอเตาะเฮาเยี้ยงกวาดตามอง หัวใจพลันเต้นเร็ว พุ่งขวับขึ้นไปในบัดดล

ที่แท้เตาะเฮาเยี้ยงเห็นข้างกายของทารกทั้งสาม ยังมีอีกสองคนนอนขดตัวอยู่ แสดงว่าถูกคนจี้จุดสลบไว้ สองคนนี้คือบุตรภรรยาสุดรักของเตาะเฮา-เยี้ยงนั่นเอง

เตาะเฮาเยี้ยงคำรามสุดเสียง โถมไปที่ร่างโต้วเจ็กเนี้ย แต่กระดูกทั้งร่างคล้ายดั่งแตกกระจายออกไปก็ปาน สมองเลอะเลือนมึนงง ต้องอ้าปากกระอักโลหิตที่มีกลิ่นคาวเหม็นคละคลุ้งออกมาโอ้กใหญ่ แต่พอดีพุ่งเข้าใส่ในจุดของโต้วเจ็กเนี้ยที่ถูกอีฮ้วมลอบจี้ใส่โดยไม่รู้ตัว

โต้วเจ็กเนี้ยรู้สึกว่าสามีนางกลับมาแล้ว บังเกิดความแตกตื่นยินดีอีกครารีบลืมตามอง แต่เห็นสภาพของสามีนางคล้ายดั่งบาดเจ็บสาหัสยิ่ง ถึงกับกระอักโลหิตออกมาได้

นางต้องตระหนกจนอกสั่นขวัญหาย แต่นางที่ถูกจี้จุดอยู่หลายแห่งนอกจากนัยน์ตายังสามารถเห็นแล้ว กระทั่งวาจายังไม่สามารถเปล่งออก นางจึงเพียงใช้สายตามองไปที่เตาะเฮาเยี้ยงด้วยประกายนุ่มนวลและรันทด

เตาะเฮาเยี้ยงทราบ ตนได้ถึงวาระสุดท้ายของชีวิตแล้ว หากไม่สามารถช่วยตัวเองในเวลารวดเร็วที่สุด อย่างนั้น มิเพียงต้องเสียชีวิตในที่นี้ ที่สยดสยองน่าอนาถสุด ยังคงเป็นกระทั่งบุตรภรรยาสุดที่รัก ต้องถูกจอมอสูรร้ายหยามย่ำยีจนสาใจเป็นแน่

ดังนั้นเอง เตาะเฮาเยี้ยงพยายามตะเกียกตะกายหมายคลายจุดให้ภรรยา แต่กระดูกทั่วร่างคล้ายดั่งถูกมดแมลงกัดแทะจนปวดแปลบไม่อาจทนทาน

ในที่สุด เตาะเฮาเยี้ยงยังคงพยายามสอดส่ายสายตาจนพบจุดที่ภรรยาถูกจี้ไว้ คือคี่ไท้กับยู่ฮวกทางด้านหลัง แสดงว่าตอนนั้นนางยังมิทันหันกาย

ก็ถูกฝ่ายตรงข้ามลอบจี้ไว้

เตาะเฮาเยี้ยงลอบก่นด่าในใจ จึงยื่นมือไปคลายจุดให้ภรรยาสุดรัก

มิคาด พลันมีเสียงลมพุ่งขวับมาทางเบื้องหลัง พร้อมกับสองแขนถึงกับถูกคว้าไว้ มือที่คว้าถึงกับแข็งแกร่งดั่งคีมเหล็ก บีบจนสองแขนปวดแปลบจับจิตใจ

จากนั้น มีเสียงสองคนถามขึ้นที่ด้านหลัง

"งูตัวนั้นอยู่ที่ใด ?"

เตาะเฮาเยี้ยงมิต้องเหลียวมองก็ทราบ ผู้ส่งเสียงสองคนนี้คืออีฮ้วมกับอุนยู่เง็ก

และในพริบตาเดียวกันนั้น ปวยฮ้งฮ้วงก็ได้พยายามยันกายขึ้นนั่ง เบิ่งตาจ้องมองอีฮ้วมพลางชี้หน้าด่า

"โจรชั่วร้ายที่ต้องสับให้แหลกเละเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ... เจ้าถึงกับสามานย์ยิ่งกว่าเดียรัจฉาน เจ้า...สุนัข..."

ปวยฮ้งฮ้วงแม้จะเป็นชนชาวนักเลง แต่ชีวิตของนางเฉกเช่นโกสุมบริสุทธิ์ วาจาด่าคนไม่อาจเปล่งได้ดั่งที่ใจเคียดแค้นชิงชัง ในยามเดือดดาล เพียงด่าได้สองคำก็มิอาจด่าสืบไปอีก

อุนยู่เง็กเหลือบมองอีฮ้วมแวบหนึ่ง แค่นเสียงเย็นชา

"คลายมือของท่านออกไป"

ที่แท้เมื่อครู่ทั้งสองลงค้นหาในหุบเขาเบื้องล่างจนละเอียดแล้ว ไม่เห็นร่องรอยของงูประหลาดตัวนั้นเลย ทั้งสองในยามกระวนกระวายต่างลนลานกลับมาที่นี้อีกครา ถึงกับต่างคว้าแขนเตาะเฮาเยี้ยงที่สูญเสียพลังฝีมือคนละข้าง

อีฮ้วมครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว ฝืนหัวร่อแล้วปล่อยมือข้างที่จับมันไว้ ทารกเสื้อเหลืองผู้นั้นได้โถมมาหามัน มันจึงตบศีรษะทารกผู้นั้นเบา ๆ

ส่วนอุนยู่เง็กกลับบิดตัวเตาะเฮาเยี้ยงกลับมา ตาที่คมกริบดั่งสายฟ้าเขม้นมองหน้าพลางถามเสียงกราดเกรี้ยว

"ที่เราถามท่าน ได้ยินหรือไม่ ?"

มิคาด เตาะเฮาเยี้ยงยังคงก้มศีรษะต่ำ มิได้ตอบคำถามนาง ใบหน้าที่ขี้ริ้วอัปลักษณ์ดั่งปิศาจของอุนยู่เง็ก ยิ่งบิดเบี้ยวจนน่าสะพรึงกลัวกว่าเดิมแดงฉานด้วยโทสะแล้ว

นางสะบัดข้อมือเบา ๆ พลังภายในที่ยะเยียบอำมหิตทะลักเข้าใส่ร่างเตาะเฮาเยี้ยงอย่างรุนแรงพลางตวาด

"เราจะให้ท่านได้ชิมรสเก้าอิมเที๊ยกุกทิ้ว (หัตถ์แยกกระดูกเก้ามหากาฬ) ก่อน หากยังไม่บอกความจริง อย่าได้ตำหนิเราเนี่ยเนี้ย จะให้ท่านทนทุกข์ทรมานกว่านี้"

มิคาด เตาะเฮาเยี้ยงยังคงก้มศีรษะต่ำ กระทั่งเสียงก็ไม่มีแล้ว อุนยู่เง็กก้มมองตาม ที่แท้วีรบุรุษยิ่งใหญ่อันมีเกียรติภูมิเกรียงไกรทั้งแผ่นดิน หลังจากถูกพิษร้ายแล้ว ยังต้องรวมกำลังทั้งมวลออกทุ่มเทจนหมดสิ้น กอปรกับความเคียดแค้นกระวนกระวาย ไหนเลยทนทานการคว้าของทั้งสองคนได้ ตอนนี้ชีพจรหัวใจขาดสะบั้นไปแล้ว ชายชาตรีที่เปิดเผยองอาจ วีรบุรุษที่เสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น ถึงกับมาสิ้นชีวิตในภูเขาอึ้งซัวไป

ปวยฮ้งฮ้วงกรีดร้องเสียงแหลมเล็ก โถมปราดเข้าไปพร้อมกับตวาด

"นางสตรีที่อัปลักษณ์ สามีเรามีความอาฆาตแค้นใดกับท่าน ? ท่าน... ถึงกับทำเช่นนี้ต่อเขา ?"

นางที่เพิ่งถูกคลายจุด รีบโถมปราดเข้าไป แต่ยังมิทราบสามีนางตายไปแล้ว

คำด่าของนางพอดีฝ่าฝืนกฎที่โชวยิ้นอุนยู่เง็กถือสาที่สุด เมื่อครู่นางเสาะหาซากงูประหลาดอันทรงค่ามหาศาลด้วยความลำบากไม่พบ กำลังมีโทสะอัดอกอยู่แล้ว ตอนนี้จึงยิ่งเดือดดาลปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่

นางอสูรที่มีอำนาจคุกคามแผ่นดินจนสะท้าน แค่นเสียงเย็นชาพร้อมกับตวัดมือขวาเหวี่ยงซากศพเตาะเฮาเยี้ยงปลิวกระเด็นออกไปไกล แล้วฟันฝ่ามือเข้าใส่โต้วเจ็กเนี้ยที่กำลังโถมเข้าหา

โต้วเจ็กเนี้ยก็เป็นยอดฝีมือสตรี ได้รับการยกย่องสรรเสริญมาไม่น้อย แต่จนใจที่นางเผชิญในตอนนี้เป็นชั้นอสูรร้ายชื่อเสียงเกรียงไกร กอปรกับเลือดลมพลุ่งพล่านจิตใจว้าวุ่น พลังฝีมือจึงยิ่งโทรมกว่าเดิมมากหลาย

นางเห็นอุนยู่เง็กฟาดฝ่ามือเข้าใส่ ถึงกับไม่เลี่ยงหลบหลีก ยอมรับฝ่ามือนี้โดยหักโหมตรง ๆ

บ้วนเหมียวจินหยินที่จับตามอง ต้องตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ร้อง

สุดเสียงทันที

"อุนโกวเนี้ยซ้าไว้"

พร้อมกับเสียงร่างพุ่งวาบเข้าใส่ หมายจะช่วยโฉมสะคราญที่มันหลงรักจนงมงายมาสิบกว่าปี ให้พ้นจากการถูกสังหารด้วยฝีมือนางอัปลักษณ์ แต่ทว่ายังคงช้าไปก้าวหนึ่ง

มือของโต้วเจ็กเนี้ยพอผลักออกไป ก็ถูกพลังฝ่ามือที่น่าแตกตื่นสะท้านแผ่นดินของอุนยู่เง็กกระแทกใส่ จนร่างปลิวกระเด็น ร่วงหล่นลงกับพื้นที่ไกลอีกหลายวา

บ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมกระทืบเท้าถอนใจยาว รีบโถมตัวปราดเข้าหาทันที

มันนั่งยอง ๆ ที่ข้างกายโต้วเจ็กเนี้ย กวาดตาพิจารณา ทราบว่าปวยฮ้ง-ฮ้วงโต้วเจ็กเนี้ยแม้ไม่อาจเกิดพร้อมกันกับสามี ถึงกับตายพร้อมกับสามีนางแล้ว

บ้วนเหมียวจินหยินหลงรักนางมาสิบกว่าปี มิทราบทุ่มเทกำลังใจและความคิดมากน้อยเท่าใด ใช้เล่ห์อุบายกลอกกลิ้งมากเพียงไหน แต่ผลที่สุดความหวังทั้งมวลของมันทลายกลายเป็นอากาศธาตุแล้ว

มันทรงกายขึ้นช้า ๆ กวาดตาช้า ๆ ไปยังอุนยู่เง็กที่ยืนหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ สายตาอุนยู่เง็กก็เขม้นมองมันด้วยความประสงค์ร้าย พลางส่งเสียงช้า ๆ

"เด็กน้อยต้องการอย่างไร ?"

สายตาทั้งสองประสานกันเนิ่นนาน ทารกชายหญิงที่ยืนดูอยู่ด้านข้างต่างหวังให้อาจารย์ของพวกมัน สามารถฟาดศัตรูให้ตายในการต่อสู้ครั้งนี้

ทารกและทาริกาวัยประมาณสิบเอ็ดสิบสองปีทั้งสี่ เมื่อเห็นสภาพเช่นนั้นในใจถึงกับไม่มีความหวาดกลัวสักน้อยนิด มาตรว่าทาริกาสวยงามยามเห็นซือแป๋ฟาดฝ่ามือใส่โต้วเจ็กเนี้ยนั้น นางเคยพริ้มตาลงวูบหนึ่งก็ตาม

แต่ทว่า รอเมื่อนางลืมตาอีกครั้ง ดวงตายังคงสุกใสราวน้ำค้าง เพียงแต่มีประกายเวทนาขึ้นวูบหนึ่งเท่านั้น

ที่ยิ่งน่าอนาถคือ เตาะเซี่ยงเค็งบุตรรักของตงง้วนได้เฮี้ยบเตาะเฮาเย็ยงยังคงถูกจี้จุดนอนแน่นิ่งอยู่กับพื้นดั่งเดิม

ที่น่าเวทนาคือ ทารกแม้ถูกจี้จุดไว้แต่สติยังไม่สูญสลายสิ้นเชิง ประสบ-

การณ์ทั้งมวลของบิดามารดาต่างอยู่ในสายตามันหมดสิ้น แต่มันไม่อาจขยับตัวเคลื่อนไหว และไม่อาจเสี่ยงชีวิตแทนบิดามารดาเท่านั้น

แต่ทว่า ในจิตใจน้อย ๆ ที่บริสุทธิ์ของเตาะเชี่ยงเค็ง กลับถูกความแค้นครานี้บีบคั้นจนปวดแปลบ แทบมีโลหิตหยดหยาด ความเจ็บปวดและอาฆาตแค้นนี้ ผนึกขึ้นเป็นกำลัง ต้องการล้างแค้นที่ยิ่งใหญ่มหาศาล สามารถบันดาลให้ชนชาวบู๊ลิ้มต้องมาตายกับความเจ็บแค้นครานี้จำนวนมากหลาย

ตอนนี้ ฟ้าสว่างมากแล้ว แต่แสงไม่กระจ่างเท่าใด ลมภูเขากรรโชกรุนแรง เป็นวันที่มีอากาศมืดครึ้ม

อีฮ้วมจ้องมองอุนยู่เง็กด้วยความเคียดแค้นชิงชัง แต่เมื่อครุ่นคิดไปมาหลายครั้งต้องคำนึงในใจ

'ตอนนี้เจ็กเนี้ยตายไปแล้ว เราไยต้องเพาะศัตรูกล้าแข็ง ให้เป็นภัยแต่ตัวเองอีก ?'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น พยายามฝืนหัวร่อเบา ๆ ขณะคิดจะกล่าวกระไร มิคาด

พลันมีเสียงหัวร่อกึกก้องกังวานดังแว่วมา เป็นเสียงที่พอจะทลายศิลาให้เป็นผุยผงได้ สะท้านจนเครื่องประดับบนศีรษะอุนยู่เง็กสั่นไหวดังติงตัง ทารกทั้งสี่ถึงกับรีบยกนิ้วอุดหูโดยเร็ว

อีฮ้วมกับอุนยู่เง็กต่างถูกเสียงหัวร่อนี้ขู่ขวัญจนสะท้าน ทราบว่าผู้ที่สามารถเปล่งเสียงหัวร่อจนดังก้องกังวานสะท้านแผ่นดินเยี่ยงนี้ กำลังภายในของมันต้องเลอเลิศสุดสูงจนไม่มีใดทัดเทียมได้แล้ว

ขณะที่ทั้งสองเพิ่งตระหนก กวาดตามองไปมาอยู่นั้น ก็เห็นคนผู้หนึ่งลอยละลิ่วเข้ามาพร้อมกับเสียงหัวร่อ ด้วยศักดิ์ศรีและฝีมือของบ้วนเหมียวจินหยินกับอั้งอีเนี่ยเนี้ย ถึงกับมิทราบคนผู้นี้มาจากทิศทางใด

แลเห็นที่มันสวม ถึงกับเป็นเสื้อฟางที่ทอจากหญ้าละเอียดที่ไม่รู้จักชื่อ เท้าก็สวมรองเท้าหญ้าถัก รูปร่างสูงอย่างยิ่ง แต่หลังค่อม ใบหน้ามีเคราดกครึ้ม ดวงตาของมันเป็นประกายยิ่งกว่าคมอาวุธเสียอีก

และในมือขวาของคนผู้นี้ ถึงกับหิ้วซากงูประหลาดแกว่งไกวไปมา ตัวงูแหลกเละมีโลหิตโซม แต่หนังยังคงเป็นสภาพเดิมไม่บอบช้ำ แสดงว่าเป็นงูประหลาดที่ต่อสู้กับคางคกดาวนั่นเอง

คนผู้นี้พอพลิ้วถึงพื้น เสียงหัวร่อยังคงไม่ชะงักหาย แต่สีหน้าอีฮ้วมกับอุนยู่เง็กกลับเปลี่ยนแปรไปแล้ว

เนื่องเพราะทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่ นอกจากคนผู้นี้แล้ว ไม่มีผู้อื่นใดแต่งกายเยี่ยงนี้ และไม่มีสักผู้เดียวที่มีบุคลิกภาพเช่นนี้ อุนยู่เง็กเมื่อกวาดตามองไปมา พลันถีบตัวถอยหลังไปสองวา คว้าแขนทาริกาน้อยทะยานหลบหนีไปโดยมิส่งเสียงสักครึ่งคำ

บ้วนเหมียวจินหยินตะลึงไปครู่ใหญ่ จึงได้คารวะต่อตัวประหลาดที่มาจนจรดพื้น จากนั้นถอยหลังไปสามก้าว กวักมือให้กับทารกทั้งสาม

ทารกชายทั้งสามรีบถอยไปเบื้องหน้ามัน บ้วนเหมียวจินหยินถึงกับรวบทารกทั้งสามไว้ในอ้อมแขน พุ่งตัวลงจากหน้าผาโดยมิส่งเสียงสักครึ่งคำ ชั่ววูบก็หายลับตาไปเช่นกัน

บนผาสูง จึงเหลือแต่ชายชราหนวดเคราครึ้ม ยืนตระหง่านดุจเป็นทหารเทพยดาอยู่เพียงลำพัง เสื้อฟางในร่างพลิ้วไสวตามสายลมจนมีเสียงดัง

ตอนนี้ เสียงหัวร่อของท่านหยุดลงแล้ว กวาดตามองไปยังทิศทางที่สองอสูรลับหายไปเพียงแวบเดียว คิ้วดกหนากลับขมวดเล็กน้อย จากนั้นถอนหายใจยาวด้วยความสะทกสะท้อน เบือนสายตาไปยังศพทั้งสองซากบนพื้นอดมิได้ต้องถอนใจส่ายหน้าอีกครา

ในที่สุด ท่านได้เห็นเตาะเชี่ยงเค็งทายาทกำพร้าของตงง้วนได้เฮี้ยบ นอนแน่นิ่งโดยไม่มีผู้ใดช่วยเหลืออย่างน่าเวทนา

ดังนั้น ท่านจึงเดินเข้าไป ยื่นมือซ้ายที่กว้างใหญ่ดั่งพัดใบลาน กรีดฝ่าอากาศไปที่ร่างเตาะเชี่ยงเค็ง เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึก มีพลังลมอบอุ่นอันพิสดารโชยผ่านร่างสองครา ร่างถึงกับเคลื่อนไหวได้อย่างง่ายดาย

เตาะเชี่ยงเค็งคลานจากพื้น น้ำตาหลั่งทะลักดุจทำนบทลาย นับแต่จำความได้ นี่เป็นครั้งแรกที่ได้รู้จักรสชาติของความเจ็บช้ำรันทด เพียงแต่ว่าความเจ็บช้ำรันทดเยี่ยงนี้ กับทารกวัยสิบสองสิบสามปี ออกจะลึกซึ้งและรุนแรงเกินไปบ้าง

ทารกที่น่าเวทนา เหลือบตาเนืองนองด้วยหยาดน้ำตา มองไปที่ชายชราหนวดเคราครึ้ม พยายามข่มกลั้นความโศกเศร้าไว้ ไม่ให้เปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ

ออกมา เนื่องเพราะทราบบิดามารดาของตนเป็นบุรุษสตรีที่เข้มแข็งดั่งเหล็กกล้า ดังนั้น จำต้องเลียนเยี่ยงอย่างบิดา แสดงความเข้มแข็งต่อหน้าชายชราแปลกหน้าให้ได้

เตาะเชี่ยงเค็งเดินโซเซไปสองก้าว คุกเข่าโครมลงกับพื้น โขกศีรษะให้กับชายชราหนวดเคราครึ้มอย่างนอบน้อม แล้วกล่าวเสียงเครือ

"ขอบพระคุณแป๊ะแปะที่ช่วยชีวิตไว้"

ยามเมื่อทารกข่มกลั้นน้ำตากล่าววาจา เป็นทีท่าที่เสียดแทงจิตใจผู้คนให้เวทนายิ่งนัก สีหน้าที่ทารกเยาว์วัยกล่าววาจา ยิ่งบีบคั้นจิตใจจนคนเข้มแข็งปานใด ยากจะกลั้นน้ำตาได้

ชายชราหลังค่อมหนวดเคราครึ้มเลิกคิ้วสูง ขณะจะกล่าวกระไร มิคาดเมื่อทารกกราบโขกศีรษะขอบพระคุณช่วยชีวิตแล้ว รีบคลานขึ้นจากพื้น โถมไปบนร่างมารดา เปล่งเสียงร่ำไห้ด้วยความโศกเศร้ารันทด

ดวงตาที่คมวาวของชายชราปรากฏประกายเวทนาขึ้นวูบหนึ่ง เหม่อมองดูทารกที่ร่ำไห้พลางอุ้มซากศพมารดาไปวางไว้ที่ข้างซากศพบิดา

จากนั้น ทารกที่น่าสมเพช ยืนตัวตรงหน้าซากศพบิดามารดา เปล่งเสียงร่ำไห้ปิ่มจะขาดใจ

ลมเพลาความรุนแรงลงไปบ้าง แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายดั่งถูกเสียงร่ำไห้ที่รันทดหดหู่ กระตุ้นจนพลอยหดหู่เช่นกัน ลมฤดูใบไม้ร่วง กรรโชกใบไม้ที่ริมผา ลอยละล่องอยู่กลางอากาศ

ประกายตาเวทนาของชายชรายิ่งนานยิ่งเข้มกว่าเดิม สืบเท้าไปเพียงก้าวเดียวร่างก็ถึงข้างกายเตาะเชี่ยงเค็ง จากนั้นยื่นฝ่ามือกว้างใหญ่ลูบศีรษะทารกด้วยความเวทนา

เตาะเชี่ยงเค็งหันมา เห็นชายชราที่สูงใหญ่มีอำนาจปานเทพเจ้า กำลังจับตามองตนด้วยสีหน้านุ่มนวลปรานี เปล่งเสียงที่รักเวทนาดั่งบิดากล่าว

"เด็กเอย ไม่ต้องร่ำไห้แล้ว คนตายมิอาจฟื้นคืนชีวิต เจ้าร่ำไห้ก็ไม่มีประโยชน์ใด เจ้าต้องทราบไว้ บิดาเจ้าแม้ตายไป แต่มันตายด้วยความอาจหาญเปี่ยมคุณธรรม เบื้องสูงไม่ละอายต่อฟ้าดิน เบื้องต่ำไม่ละอายต่อสำสัตว์ทั้งหลาย มาตรว่ามันตายไป ยังยิ่งใหญ่กว่าบรรดาผู้มีชีวิตอีกมากนัก คู่ควร

ให้เจ้าเคารพเทิดทูน เจ้าก็ควรเลียนเยี่ยงบิดาของเจ้า บำเพ็ญตนเป็นชายชาตรีที่องอาจเปิดเผยอยู่ในโลกนี้"

เตาะเซี่ยงเค็งผงกศีรษะ แต่น้ำตายังคงหลั่งไหลไม่ขาดสาย ทีท่าน่าเวทนาบีบคั้นจิตใจชายชราจนต้องถอนใจยาว ส่งเสียงคล้ายรำพึงกับตัวเอง

"ชะตาชีวิต ชะตาชีวิต หากมิใช่เราหาทางปิดปากถ้ำนั้นไว้ก่อน เรื่องนี้ก็ไม่เกิดขึ้นมาได้ โอ...สามสิบกว่าปีแล้วที่เรามิเคยทำลายชีวิตใด แต่วันนี้แทบอดมิได้ต้องลงมือเข่นฆ่าสังหาร..."

เสียงของท่านยิ่งนานยิ่งแผ่วเบา แต่พลันคล้ายสะดุ้งรู้ตัว หันขวับไปเน้นเสียงกับทารก

"เด็กเอย ไม่ต้องร่ำไห้ ยืดอกเชิดหน้าให้คล้ายชายชาตรีไว้ เล่าฮูจะจัดการฝังศพบิดามารดาเจ้าก่อน จากนั้น..."

อัจฉริยะเลอเลิศแห่งยุคลังเลเล็กน้อย จากนั้นจึงผงกศีรษะกล่าว

"ขอเพียงเจ้ามีจิตใจแน่วแน่ มานะพยายามเข้มแข็ง ไม่ย่อท้อความลำบาก เจ้าก็ตามเรากลับไปได้

"เราจะให้เจ้าฝึกวิชาฝีมืออันสูงส่ง ภายภาคหน้าเจ้าก็ล้างแค้นแทนบิดามารดาเจ้าได้ ทั้งพอจะประกอบวีรกรรมที่กระเดื่องเกรียงไกรแก่แผ่นดินด้วย..."

วาจาอัจฉริยะชรามิทันจบคำ เตาะเซี่ยงเค็งคุกเข่าโครมลงที่แทบเท้าท่านก่อน

ทารกนี้มีภูมิปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลม ไหนเลยดูไม่ออก ชายชราผู้นี้เป็นสุดยอดอัจฉริยะในแดนดิน ไหนเลยไม่ยินยอมกราบไหว้ปวารณาตัวเป็นศิษย์ของสุดยอดฝีมือผู้นี้ เพื่อฝึกวิชาบู๊อันแตกตื่นสะท้านฟ้าดิน ล้างแค้นแทนบิดามารดา

แต่ทว่า ทารกจำได้ บิดาเคยสั่งสอน บุรุษชาติชายชาตรี ไม่บังควรไปวิงวอนต่อผู้หนึ่งผู้ใด นอกเสียจากมีกำลังเพียงพอไปทดแทนผู้อื่น

ดังนั้น มาตรว่ามีความกระหายเป็นอย่างยิ่ง แต่ยังคงไม่ยินยอมแสดงออกเด็ดขาด ทารกแม้มีวัยเยาว์แต่ก็มีความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว สัตย์ซื่อมั่นคงของบิดาอยู่แล้ว

แต่ตอนนี้เมื่ออัจฉริยะชราลั่นปากมาเอง ทารกน้อยจึงไม่อาจข่มกลั้น

ต่อไป คุกเข่าโขกศีรษะพลางกล่าว

"แป๊ะแปะ มิว่าข้าพเจ้าจะลำบากแค้นเพียงใด ก็ต้องฝึกความสามารถให้สำเร็จ เข่นฆ่าสังหารพวกชั่วร้ายให้หมดสิ้น ล้างแค้นที่ยิ่งใหญ่นี้จึงให้จงได้ แป๊ะแปะ มิว่าเป็นสถานที่ใด ข้าพเจ้าต่างยินดีติดตามท่านไป"

อัจฉริยะชราผงกศีรษะจับตามองทารกที่ทั้งเข้มแข็ง กตัญญูและฉลาดปราดเปรื่องแน่วนิ่ง รู้สึกว่าแม้คราบน้ำตายังไม่แห้ง แต่ใบหน้าน้อย ๆ มีประกายเด็ดเดี่ยวจนน่ารักยิ่ง

ดังนั้นเอง ท่านจึงจูงมือทารกไว้ และก็ทราบอีกสิบปีให้หลัง บู๊ลิ้มจะปรากฏวีรบุรุษที่แยกแยะบุญคุณความแค้นกระจ่าง จิตใจแกล้วกล้าเปี่ยมคุณธรรมขึ้นอีกผู้หนึ่ง ดังนั้นเอง ใบหน้าที่เคร่งเครียดของท่านจึงมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย

รอยยิ้มคลายไปจากหน้าท่านทีละน้อย ในที่สุดเปล่งเสียงหัวร่อดังกึกก้องพลางกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐ นึกมิถึงว่าเราซีคงเง้ียว ที่มีวัยคล้ายไม้ใกล้ฝั่งยังมีโอกาสได้รับศิษย์ประเสริฐคนหนึ่ง"

แสงสนธยาทิ้งสีสันงามตระการอยู่ที่ขอบฟ้า

เมฆครึ้มกระจัดกระจายหายไป แสงอัสดงลูบไล้อยู่บนร่างหนึ่งชราหนึ่งทารก บันดาลให้ดูแล้วคล้ายเป็นรูปเจ้าที่หลอมหล่อจากทองคำ มีประกายเปล่งปลั่งแวววาว

นครปู้โอ้ว เป็นอีกเมืองหนึ่งที่รุ่งเรืองคึกคัก อุดมสมบูรณ์ของดินแดนกังหนำ

ในตรอกใหญ่ใกล้ประตูเมืองทิศใต้ของนครปู้โอ้ว มีคฤหาสน์ใหญ่มหึมาอยู่หลังหนึ่ง

คฤหาสน์มหึมานี้แทบจะกินอาณาบริเวณกว้างหลายสิบวาของตรอกนี้ไปกว่าครึ่ง ประตูใหญ่ลงรักสีดำเป็นประกายถูกขัดไว้ดำสนิท เนื่องเพราะเพิ่งผ่านปีใหม่ ตอนนี้สองฟากข้างประตูยังปิดกระดาษแดงที่เขียนโคลงมงคล

สองฟากข้างซุ้มประตู สิงโตหินที่สูงหลายวานั่งตระหง่านอยู่ สิงโตหินสภาพนี้พอจะเห็นได้ตามประตูของขุนนางใหญ่ในนครหลวง แต่เมื่อมาอยู่ที่ปากประตูของคฤหาสน์ในดินแดนกังหน่ำก็ออกจะสะดุดตาผิดธรรมดา ผู้รอบรู้เพียงมองปราดเดียวก็ทราบ เจ้าของคฤหาสน์ใหญ่นี้ต้องมิใช่คนธรรมดา

สนธยาวันนี้ แสงอาทิตย์ต้นฤดูใบไม้ผลิ สาดส่องอยู่บนสิงโตหินทั้งสองทาบเป็นเงายาวไปกับพื้น หน้าประตูใหญ่มีรถลาม้าต่างไปมาไม่ขาดสาย ครึกครื้นเป็นยิ่งนัก ประตูลงรักทั้งสองบานเปิดกว้างเต็มที่ ปากประตูมีคนเข้าออกตลอดเวลา มาตรว่ามีบ้างเป็นนายวาณิชธรรมดา แต่ส่วนมากกลับเป็นนักสู้ผู้กล้าของบู๊ลิ้ม ที่รูปกายสูงใหญ่ล่ำสัน ทีท่าคึกคักเข้มแข็ง

ที่แท้เจ้าของคฤหาสน์มหึมานี้ คืออาจารย์สอนวิชาบู๊อันเลื่องชื่อของดินแดนกังหน่ำ ได้รับการยกย่องเป็นบู๊โอ้วไต้เฮ้า (ผู้ยิ่งใหญ่แห่งบู๊โอ้ว) นามฮุ้นเคียม ฉายาตอปี้ซิ่งเกี่ยม (กระบี่เทพยดามากแขน)

วันนี้เป็นวันฉลองคล้ายวันเกิดครบรอบเจ็ดสิบปีของนักบู๊ผู้เฒ่า มิเพียงบุคคลมีชื่อในนครบู๊โอ้วต่างมาเสนอหน้าครบครันเท่านั้น บรรดายอดคนบู๊ลิ้มที่มีชื่อเสียงในทุกแห่งหนของแผ่นดิน ก็พากันเร่งรุดเดินทางมาอวยพรให้แก่ท่านนักบู๊ผู้เฒ่าแซ่ฮุ้น

ตอปี้ซิ่งเกี่ยม (กระบี่เทพยดามากแขน) มิเพียงมีเกียรติกระเดื่องเกรียงไกรเท่านั้น บุตรชายคนโตของท่าน คือฮุ้นตังเที้ย ยิ่งเป็นยอดคนที่ทรงอิทธิพลอำนาจในบู๊ลิ้มยุคนี้อีกด้วย โดยควบคุมสำนักคุ้มกันภัยยิ่งใหญ่สิบหกสำนักภายในสิบแปดนครของดินแดนกังหน่ำ แทบกลายเป็นผู้นำชนชาวบู๊ลิ้มในดินแดนกังหน่ำโดยปริยาย ดังนั้น ในวาระฉลองคล้ายวันเกิดครบรอบเจ็ดสิบปีของฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ ความยิ่งใหญ่และครึกครื้นย่อมเป็นที่คำนวณได้

เริ่มแต่ปากตรอกเข้าไป มีชายฉกรรจ์ทีท่าคึกคักทำหน้าที่ต้อนรับอาคันตุกะยืนเรียงรายจนเต็ม พวกประดานี้แม้ต่างสวมเสื้อยาวเรียบร้อย แต่ทุกคนขมับสูงเด่นตาเป็นประกาย แสดงว่าพอมีฝีมืออยู่บ้างเล็กน้อย ที่แท้พวกประดานี้ล้วนเป็นเปียซือของสำนักคุ้มกันสินค้าต่าง ๆ ในดินแดนกังหน่ำ

คฤหาสน์ตระกูลฮุ้นนี้มีตึกอยู่ห้าช่วง ห้องพิธีสร้างอยู่ในห้องโถงใหญ่ของตึกช่วงแรก คฤหาสน์ของผู้ยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้มกังหน่ำสร้างไว้พิเศษพิสดารยิ่ง ห้อง

โถงหน้าของคฤหาสน์ ทั้งซ้ายขวาหน้าหลังถึงกับกว้างยาวร่วมหกสิบวา เพียงพอจะตั้งโต๊ะสุราได้หลายสิบตัวโดยมิรู้สึกแออัด

ที่แท้ตอปี้ซิ่งเกี่ยมมีนิสัยชมชอบคบมิตรสหาย โดยเฉพาะพอใจส่งเสริมผู้อื่น

ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อท่านนี้มิว่าในฝ่ายธัมมะหรืออธรรมของบู๊ลิ้ม ต่างมีการคบหาสนิทสนมกลมเกลียว นับเป็นวีรบุรุษผู้เฒ่าที่สมบูรณ์ทั้งอายุและบุญวาสนา

ตอนนี้ ห้องโถงใหญ่สว่างไสวดั่งกลางวัน กึ่งกลางจุดเทียนแดงมหึมาสองเล่ม ลูกท้อที่เป็นสัญลักษณ์อายุยืนยาว มีขนาดโตใหญ่เทียบเท่าโต๊ะแปดเหลี่ยม ปั้นขึ้นจากข้าวเหนียวทั้งลูก

ชายชราผมขาวโพลงที่นั่งเก้าอี้พนักสูงข้างโต๊ะลูกท้ออายุวัฒนะ ย่อมเป็นตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมซึ่งมีชื่อเสียงเลื่องลือทั่วบู๊ลิ้ม ชายชราวัยเจ็ดสิบนี้แม้ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลง แต่ทีท่าไม่รู้สึกแก่หง่อมแม้สักน้อยนิด นั่งตัวตรงที่เก้าอี้หัวร่อฮาฮาอยู่ไม่หยุดปาก ต้อนรับบรรดาชนชาวบู๊ลิ้มรุ่นเยาว์ที่เข้ามากราบอวยพรมิเพียงมีกระแสเสียงกังวานปานระฆังเท่านั้น เสียงหัวร่อก็กึกก้องอย่างยิ่ง

ยิ่งหงีเกี้ยมแซะ (มือกระบี่มุทิตา) ฮุ้นตังเที้ย ที่เป็นบุตรคนโตของท่านยืนกระหนาบอยู่ข้างกาย สวมเสื้อยาวเป็นต่วนสีม่วงสดใส ต่างมีเคราสั้น ๆ หากมิได้บ่งบอกไว้ก่อน มิว่าผู้ใดต่างดูไม่ออก ชายกลางคนที่ทีท่านอบน้อมนุ่มนวล ลักษณะคล้ายบัณฑิตคงแก่เรียนผู้นี้ ถึงกับเป็นยอดคนในบู๊ลิ้มดินแดนกังหนำที่เพียงกระทืบเท้าแผ่นดินทั้งภาคต้องสั่นสะเทือนตามไปด้วย

ผู้มากราบอวยพร มีบ้างเป็นที่ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อรู้จักคุ้นเคย และก็มีบ้างที่ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อมิรู้จัก แต่มิว่ารู้จักหรือไม่ ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อต่างทักทายด้วยความนอบน้อมเกรงใจ มีบ้างจะคุกเข่ากราบแต่ท่านผู้เฒ่าพยายามขัดขวางไว้ นอกจากผู้อาวุโสบู๊ลิ้มรุ่นเดียวกับท่านผู้เฒ่าเพียงไม่กี่คนแล้ว ยอดฝีมือบู๊ลิ้มในทิศทางต่าง ๆ ทั้งแผ่นดิน เมื่ออยู่ต่อหน้าวีรบุรุษผู้เฒ่า ต่างนอบน้อมยำเกรงให้ความเคารพโดยมิกล้าละเลย

ยอดฝีมือแออัดอยู่ในห้องพิธีจนคับคั่ง แต่ที่ทยอยเข้ามาภายหลังยังมีอยู่ไม่ขาดสาย ขณะที่สุราอาหารจะเริ่มขึ้นนั้น พลันมีบุรุษหนุ่มรูปกายสูงโปร่งสวมเสื้อยาวสีเหลืองผู้หนึ่งเดินไปที่เบื้องหน้าเจ้าภาพผู้เฒ่า เพียงคารวะให้

เล็กน้อยเท่านั้น กระทั่งทีท่าจะคุกเข่าโขกศีรษะก็ยังไม่มี

วีรบุรุษผู้เฒ่ามีอัธยาศัยนอบน้อมนุ่มนวล ไม่รู้สึกขุ่นเคืองแม้สักน้อยนิด แต่ยิ่งหงึกเกี้ยมแขะฮุ้นตังเท้ยที่ยืนอยู่ด้านข้าง รู้สึกไม่พอใจอยู่บ้าง จึงกวาดตามองบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองอีกแวบหนึ่ง

เห็นบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองมีวัยฉกรรจ์ร่างสูงโปร่ง เอวคอดไหล่กว้าง ร่างตรงดั่งปลายทวน สองตาประกายแวววาวแต่ไม่วูบวาบขู่ผู้คน เพียงที่หางตามีประกายเย่อหยิ่งโอหังอย่างบอกไม่ถูกเท่านั้น

ฮุ้นตังเท้ยฉุกใจคำนึง

'พลังภายในของบุรุษหนุ่มผู้นี้ลึกซึ้งถึงระดับแล้ว มาตรว่าดูไม่ออก ตื้นลึกหนาบางเท่าใด แต่ต้องสูงส่งมิใช่น้อยแน่ ทว่า ใบหน้าของมันแปลกตาอย่างยิ่ง มาเพียงลำพังทั้งไม่มีเทียบบอกชื่อแซ่ และไม่ได้รายงานสำนักอาจารย์ทีท่ากลับเย่อหยิ่งโอหังอย่างยิ่ง มันเป็นผู้ใดกันแน่ ?'

ยิ่งหงึกเกี้ยมแขะแม้ครุ่นคิด แต่ย่อมไม่ถามออกไปแน่ กอปรกับอาคันตุกะทะลักเข้ามาไม่ขาดสาย จึงยุ่งจนวุ่นวาย อีกครู่ใหญ่ ยิ่งหงึกเกี้ยมแขะที่ได้รับการยกย่องว่ารอบคอบสุขุม ถึงกับลืมเรื่องนี้ไปแล้ว

ชั่วครู่ให้หลัง สุราอาหารทยอยกันเข้ามา ในสามสิบโต๊ะ บรรดาชนชาวบู๊ลิ้มสามร้อยกว่าคนในห้องโถงนี้ อย่างน้อยมีเก้าในสิบที่มีชื่อเสียงอยู่ในบู๊ลิ้มไม่น้อย

ผู้นั่งร่วมโต๊ะกับเจ้าภาพนั้น ล้วนแล้วเป็นยอดคนอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ทั้งสิ้น แต่ละคนต่างผมขาวโพลง ล้วนแล้วผ่านวัยหกสิบปีทั้งสิ้น

พวกเหล่านี้ ต่างเป็นสหายที่ร่วมสร้างรากฐานมากับตอบี๊ซิ่งเกี่ยมในครั้งอดีต บัดนี้ต่างสำเร็จทั้งชื่อเสียงและทรัพย์สิน ล้วนแล้วล้างมือถอนตัวเสพสุขชีวิตบั้นปลายอยู่กับบ้าน ดังนั้น จึงบอกได้ว่า เจ็ดคนที่นั่งโต๊ะนี้ ล้วนแล้วเป็นบุคคลที่เพียบพร้อมทั้งวาสนาและอายุขัย นอกจากชายชราที่ตาเหยี่ยวจมูกเหยี่ยวเพียงคนเดียวเท่านั้น

บอกว่าผู้นี้เป็นชายชรา อาจบางทียังเร็วเกินไปบ้าง เนื่องเพราะมันเพิ่งผ่านวัยสี่สิบเท่านั้น ตอนนี้ถึงกับนั่งอยู่ระหว่างกลางของเจ้าภาพกับชอเจียมเล้งฉายาฮ้วยกังกิมเสาะ (เชือกทองขวางน้ำ) อันเป็นผู้ทรงอิทธิพลยิ่งใหญ่ตลอด

ลำน้ำแยงซีเกียงทั้งหลาย แสดงให้เห็นผู้นี้แม้มีวัยไม่สูง แต่ศักดิ์ศรีในบู๊ลิ้มกลับสูงส่งอย่างยิ่ง

ยอดฝีมือที่แออัดทั้งห้องโถงใหญ่ มีเก้าในสิบที่รู้จักคนผู้นี้ ส่วนผู้มิรู้จักพอได้ยินผู้อื่นแนะนำ ต่างต้องตื่นเต้นจนเห็นชัด ที่แท้คนผู้นี้ถึงกับเป็นประมุขใหญ่ของพรรคเฮ็กบี้ปัง (ข้าวสารดำ...หมายถึงได้มาโดยมิต้องลงแรง) นามก้วงเจ็กซ้า ฉายาบ้อฉี่ซิ่งเอ็ง (เหยี่ยวเทพเจ้าไร้ปีก)

ก้วงเจ็กซ้าผู้นี้ วันนี้ถึงกับมาอวยพรให้แก่ฮุ้นเคียม บรรดายอดฝีมือทั้งหลายต่างรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง มีบ้างถึงกับซุบซิบวิจารณ์กัน

"ก้วงซิ่งเอ็ง (เหยี่ยวเทพเจ้าแซ่ก้วง) ไฉนก็มา ? มันผู้นี้ปกติมีนัยน์ตาเหนือศีรษะ ไม่มีผู้ใดในแผ่นดินจะอยู่ในสายตามันได้ เราเห็นว่า มันคงมีเจตนาดั่งชะมด อวยพรปีใหม่ต่อไก่อ้วนพี วันนี้น่ากลัวมีความมุ่งหมายอื่นแอบแฝงกระมัง ?"

"ก้วงซิ่งเอ็งแม้ทั้งเย่อหยิ่งโอหัง ทั้งผยองลำพอง แต่ฮุ้นเล่าเอี๊ยจื้อเป็นบุคคลชั้นใดแล้ว ? นี่ย่อมไม่อาจวิจารณ์ร่วมกันได้ เราเห็นว่า ท่านยังคงกล่าวน้อยอีกสักสองสามคำ ลิ้มรสน่องไก่ในมือให้ไวกว่านี้เถิด"

"วันเวลาสงบสันติของบู๊ลิ้มน่ากลัวไม่ยืนยาวแล้ว พวกท่านดู เพียงในสามปีนี้ ทั้งเหนือใต้ลำน้ำใหญ่สองฟากฝั่งฮวงโห มีค่ายสำนักพรรคต่าง ๆ ตั้งขึ้นอีกตั้งมากหลาย และล้วนแล้วมีอาถรรพณ์เลวร้ายไม่ต่ำกว่าสามส่วนอีกด้วย ท่านดูต่อไปเถิด ในบู๊ลิ้มยุคนี้จะต้องมีเรื่องก่อกวนจนปั่นป่วนวุ่นวายแน่"

"สหาย ท่านสงบปากคำบ้างเถิด ท่านสามารถประกันได้ ที่โต๊ะใกล้เคียงจะไม่มีพวกพ้องของค่ายสำนักพรรคต่าง ๆ ที่ท่านกล่าวถึง ! หากวาจานี้ของท่านถูกคนได้ยินไป ท่านก็จะย่ำแย่จนต้องเตลิดหนีมิคิดชีวิตแล้ว"

บรรดายอดฝีมือที่ซุบซิบวิจารณ์กัน เจ้าภาพที่นั่งอยู่โต๊ะกลางย่อมไม่อาจได้ยิน ตอนนั้นเจ้าภาพสูงวัยได้ยกจอกสุราขึ้นยืน ชูจอกไปรอบข้าง จากนั้นเปล่งเสียงก้องกังวานกล่าว

"ท่านทั้งหลายต่างดั้นด้นเดินทางไกล มาอวยพรคล้ายวันเกิดของข้าพเจ้าฮุ้นเคียม เป็นที่ข้าพเจ้าฮุ้นเคียมปีติยินดียิ่งนัก แต่ฮุ้นเคียมเป็นคนหยาบไร้ภูมิปัญญา ไม่รู้จักกล่าววาจานอบน้อมเกรงใจอย่างไร ท่านทั้งหลายรับทานให้

มาก ดื่มให้มาก ก็เป็นการให้เกียรติต่อข้าพเจ้ายุ้นเคียมแล้ว ข้าพเจ้ายุ้นเคียมเมื่อปีติยินดี ยังอาจมีชีวิตยืนยาวอีกสิบปีก็ได้"

เจ้าภาพผมขาวโพลงเมื่อกล่าวจบคำ แหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกังวานด้วยทีท่าฮึกหาญไม่ด้อยกว่าวัยฉกรรจ์เลย

ยามนั้น ยอดฝีมือทั้งหลายต่างปรบมือต้อนรับเสียงสนั่นหวั่นไหว ในเสียงปรบมือยังผสานเสียงหัวร่อ ในเสียงหัวร่อมีเสียงหัวร่อก้องกังวานของยุ้นเคียมผสานปะปน เป็นเสียงที่สมบูรณ์พูนสุข เป็นสิริมงคลยิ่ง

จากนั้น เจ้าภาพที่ปลื้มปีติทรุดกายนั่ง ชายฉกรรจ์ที่ยืนทางด้านหลังรีบรินสุราให้ท่านอีกจอกหนึ่ง ท่านจึงยกจอกสุราชูไปรอบข้างให้แก่ยอดฝีมือทั้งหลายแล้วกล่าวต่อ

"พวกเราเฮียตี่ทั้งหลายดื่มกันสักจอกเถิด"

หันไปทางบ้อฉี่ซิ่งเอ็งที่อยู่ด้านข้าง แย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"ก้วงปังจู๊มาจากหนทางไกล เล่าฮูยิ่งสมควรคาระวะท่านจอกหนึ่ง"

ตาคมวาวราวเหยี่ยวร้ายของก้วงเจ็กช้าเป็นประกายวาว ยกจอกขึ้นบ้างแต่กล่าวด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายบึ้ง

"ยุ้นเล่าเอ็งย้ง (วีรบุรุษเฒ่า) มีเกียรติภูมิครอบคลุมแผ่นดิน ข้าพเจ้าก้วงเจ็กช้าสมควรมากราบเยี่ยมนานแล้ว ไหนเลยจะกล้ารับการคาระวะสุราของท่านผู้เฒ่าได้ ฮา ฮา"

มันหัวร่ออย่างฝืน ๆ สองครั้งแล้ว จึงยืดคอกรอกสุราจอกนั้นแห้งไป กล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้าก้วงเจ็กช้าดื่มคาระวะให้ท่านก่อน"

แม้ปากของมันส่งเสียงด้วยความเกรงใจ แต่ร่างมิเคยลุกขึ้นมาเลย ยุ้นเคียมหัวร่อฮาฮา กระแทกจอกสุรากับโต๊ะดังหนัก ๆ ถอนใจยาวกล่าวต่อ

"วันนี้มีผู้กล้ามาเต็มห้องพิธี ล้วนแล้วเป็นยอดคนอันสูงเยี่ยม แต่ทว่า... โอ ในจำนวนนี้ถึงกับขาดไปผู้หนึ่ง โอ...มาตรว่าขาดไปเพียงคนเดียว แต่เล่าฮูกลับรู้สึก... โอ"

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมมิทราบพลันนึกถึงเรื่องราวใด ถึงกับทอดถอนใจหลายต่อหลายครั้ง คิ้วขาวทั้งสองก็ขมวดแนบแน่น มืออันเข้มแข็งกำจอกสุราแน่นกว่า

เดิม จอกสุราเคลือบกังใสเนื้อละเอียด ถึงกับถูกท่านกำแตกคามือไป

ยอดฝีมือตามโต๊ะต่าง ๆ ต้องงุนงงอย่างไม่คาดหมาย ในจำนวนนั้นมีชายชราร่างอ้วนเตี้ยผู้หนึ่งหัวร่อพลางกล่าว

"เล่ากอกอ ความในใจของท่านหากผู้น้องพอเดา จะต้องถูกเสียแปดเก้าส่วนในสิบ"

ฮุ้นเคียมเหลือบมองชายชราแวบหนึ่ง สีหน้าหม่นหมองคลายไปเล็กน้อย แย้มยิ้มกล่าว

"ได้ ได้ เล่าฮูต้องการจะดู จิ้งจอกเฒ่าท่านจะเดาความในใจของเล่าฮูออกหรือไม่ ? หากท่านเดาไม่ออก ข้าพเจ้าจะถือฉายาเล่งฮู้ (จิ้งจอกศักดิ์สิทธิ์) ของท่าน สมควรปลดออกทุบทิ้งตั้งแต่วันนี้ไป"

ที่แท้ชายชราอ้วนเตี้ยผู้นี้คือผู้ทรงภูมิปัญญาเปรื่องปราดที่สุดของชนชาวบู๊ลิ้มฝ่ายธัมมะ นามตีจือ ฉายาเล่งฮู้ (จิ้งจอกศักดิ์สิทธิ์)

เล่งฮู้ตีจือหัวร่อฮาฮาอีกครา ยกหัวแม่มือขึ้นส่ายไปมาพลางกล่าว

"ที่ในใจเล่ากอกอครุ่นคิด ใช่เป็นเตาะเฮาเยี้ยงที่ไปอึ้งซัวแล้วก็สาบสูญร่องรอยหรือไม่ ?"

ฮุ้นเคียมพลันตบโต๊ะฉาดใหญ่ ส่งเสียงก้องกังวาน

"จิ้งจอกอันร้ายกาจ ท่านถึงกับเดาได้ไม่ผิดพลาด แต่ทว่า... โอ เฮาเยี้ยงตี๋จากไปเป็นเวลาถึงสิบปี กระทั่งข่าวคราวสักน้อยนิดก็ไม่มี หากว่าคนเช่นดั่งท่านตายไปโดยไม่มีข่าวคราวร่องรอย กลับเป็นที่ข้าพเจ้าไม่อาจเชื่อถือได้ หากว่าท่านยังไม่ตาย โอ..."

ชายชราที่จิตใจเปิดเผยห้าวหาญ ถึงกับถอนใจยาวอีกครั้ง กรอกสุราอีกจอกหนึ่งกล่าวต่อ

"เฮาเยี้ยงตี๋ไฉนไม่มีข่าวคราวแม้สักน้อยนิด หรือเฮาเยี้ยงตี๋ถึงกับลืมเราที่เป็นเล่ากอกอไปได้ ?"

ที่แท้เรื่องราวแตกตื่นสะท้านขวัญที่เกิดขึ้นใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงของอึ้งซัวในอดีตนั้น มิได้แพร่งพรายสู่วงพวกนักเลง ดังนั้น ชนชาวบู๊ลิ้มจึงไม่มีผู้ใดทราบว่า ตงง้วนไต้เฮี้ยบเตาะเฮาเยี้ยงตายไปนานแล้ว

ตอนนั้น ฮ้วยกังกิมเสาะซอเจียมเล้งหัวร่อพลางกล่าว

"ฮุ้นตั้วกอ ท่านวางใจให้เต็มที่ คิดดู พลังฝีมือของตงง้วนไต้เฮี้ยบสูงส่งถึงระดับใดแล้ว ในพิภพจบแดน มีผู้ใดสามารถทำอันตรายท่านถึงแก่ชีวิตได้ ? ฮุ้นตั้วกอ วันนี้เป็นวันมงคลของท่าน เราทั้งหลายอย่าได้กล่าววาจาอัปมงคลให้หดหู่ มา มา มา ผู้น้องขอคารวะตั้วกออีกจอกหนึ่ง"

ยอดฝีมือที่ลึกลับ

ขณะเฮียตี้ผู้เฒ่าทั้งสองจะยกจอกขึ้นดื่ม ก้วงเจ็กซ้าที่นั่งระหว่างกลาง พลันแค่นหัวร่อ กล่าวช้า ๆ

"เตาะเฮาเยี้ยงแม้มีพลังฝีมือสูงส่ง แต่หากว่าในแผ่นดินกว้างใหญ่ ไม่มีผู้คนใดสามารถทำอันตรายมันถึงแก่ชีวิตได้ น่ากลัวมิแน่นัก ไม่เช่นนั้น ในเวลาสิบปีที่ยาวนาน เตาะเฮาเยี้ยงหนีไปแห่งหนใด ? กระทั่งเงายังไม่ปรากฏให้เห็น หรือมันจะขึ้นฟ้าดำดินได้ ?"

คิ้วขาวทั้งสองของฮุ้นเคียมเลิกสูงชันทันที แหงนหน้าหัวร่อดังก้องกังวาน แล้วกล่าว

"เสียดายเอย เสียใจนัก เฮ็กบี้ปังเพิ่งจะกำเนิดในบู๊ลิ้มมาเพียงสองปี ชื่อยิ่งใหญ่ของก้วงปังจู๊ก็เพิ่งจะเกรียงไกรในแผ่นดินมาไม่กี่ปี หากแม้นก้วงปังจู๊ออกสู่บู๊ลิ้มเร็วขึ้นอีกสี่ห้าปี คิดว่าตำแหน่งยอดฝีมืออันดับหนึ่งในแผ่นดินของเตาะเฮาเยี้ยง ต้องเป็นของก้วงปังจู๊ท่านแน่นอนแล้ว"

ก้วงเจ็กซ้าถลึงตาแค่นเสียงเย็นชา

"นั่นอาจเป็นเรื่องเป็นไปได้อย่างยิ่ง !"

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมหัวร่อด้วยโทสะ พลันตบโต๊ะฉาดใหญ่ ผุดลุก

ขึ้นเน้นเสียงหนัก ๆ

"ซ้าปังจู้ วันนี้ท่านมาอวยพรคล้ายวันเกิดของเล่าฮู เล่าฮูขอขอบคุณอย่างมาก ตอนนี้ท่านก็อวยพรแล้ว เล่าฮูมิกล้าที่จะรั้งก้วงปังจู้ที่ยิ่งใหญ่ให้เสียเวลานานกว่านี้ได้"

หันหน้าไปตวาดเสียงก้อง

"ตังเที้ย ช่วงส่งอาคันตุกะแทนเล่าฮู !"

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมถึงกับออกคำสั่งอัปเปหิอาคันตุกะโดยไม่เกรงใจ

บ้อฉี่ซิ่งเอ็งผู้นี้ ความจริงออกสู่บู๊ลิ้มนานแล้ว และไม่มีชื่อเสียงเรียงนามอย่างไร ภายหลังมิทราบไปได้บุญวาสนาใดดลบันดาล ได้วิชาที่สูงส่งสุดยอด จึงได้ตั้งพรรคเฮ็กบี้ปังขึ้นที่ดินแดนจิ๋ตัง

พรรคเฮ็กบี้ปังเคยกระทำเรื่องยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้มกังหนำมาหลายราย นามของบ้อฉี่ซิ่งเอ็งก้วงเจ็กซ้าจึงกระเดื่องเกรียงไกรไปทั่วทั้งวงพวกนักเลง กล่าวได้ว่าเป็นยอดคนอันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มยุคนี้เช่นกัน

ตอนนี้ ประมุขพรรคเฮ็กบี้ปังขุ่นเคืองจนใบหน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวซีดขาว ตะเบ็งเสียงหัวร่อก้องกังวานขึ้นเช่นกัน ชี้หน้าฮุ้นเคียมพลางตวาด

"ผู้แซ่ฮุ้น ท่านลองประเมินตัวเองดู วันนี้ท่านกล้าแสดงความโอหังต่อเราก้วงเจ็กซ้าเยี่ยงนี้ หรือผู้เฒ่าท่านเบื่อหน่ายชีวิตแล้ว ? เราก้วงตั๋วเอี๊ยวันนี้จะสั่งสอนท่านต่อหน้าผู้มีฝีมือทั้งแผ่นดินให้สำนึกตัวเสียบ้าง"

กล่าวพลางถลกแขนเสื้อผุดลุกขึ้น ด้วยท่าทีท้าทายโดยไม่เกรงใจ

ฮุ้นเคียมเบิ่งตากลมกว้าง ผลักโต๊ะพลิกคว่ำ ถ้วยชามตะเกียบและเศษอาหารกระจัดกระจายไปรอบข้าง โชคดีที่ผู้นั่งร่วมโต๊ะล้วนเป็นยอดฝีมือสูงส่งพากันกระโดดหลบหลีกได้ทันท่วงที

เมื่อเช่นนั้นบรรดายอดฝีมือที่มาอวยพรต่างผุดลุกขึ้นด้วยสีหน้าตื่นเต้น ฮุ้นตังเที้ยขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"สหายแซ่ก้วงท่านทำกระไร ? นับว่าจงใจต้องการให้เราผู้แซ่ฮุ้นน่าดู..."

ก้วงเจ็กซ้าแค่นหัวร่อสอดคำ

"ให้ท่านน่าดูแล้วเป็นไร ? ผู้อื่นหวาดกลัวบิดากับบุตรแซ่ฮุ้นท่าน เราก้วงเจ็กซ้าหาได้ให้เกียรตินี้ไม่ เด็กแซ่ฮุ้น นับแต่วันนี้เป็นต้นไป หากสำนัก

คุ้มกันภัยทั้งหลายแห่งของพวกท่านมีกิจการค้าใดได้อีก เราก้วงเจ็กซ้าจะไม่ยอมแซ่ก้วงต่อไป"

ก้วงเจ็กซ้ามีฝีมือสูงส่งจิตใจโอหัง ในสถานที่นี้ถึงกับยังกล้ากล่าววาจาโอหังปานนี้มาได้ สร้างความขุ่นเคืองแก่บิดากับบุตรแซ่ฮุ้นจนหน้าเขียวคล้ำ เล่งฮู้ตีจือรีบโบกมือร้องขึ้น

"ก้วงปังจู๊ ท่านเห็นแก่หน้าข้าพเจ้าตีจือ กล่าวให้น้อยสักคำเถิด"

หันไปส่งเสียงต่อ

"เล่ากอกอ ท่านไฉนเป็นเช่นนี้ ? วันนี้เป็นวันมหามงคลของท่าน ไยต้องเยี่ยงนี้ด้วย ?"

จากนั้น โบกมือขวักไขว่พลางกล่าวดัง ๆ

"มา...ท่านทั้งหลายโปรดนั่งก่อน ท่านทั้งหลายโปรดนั่งก่อน คารวะเจ้าภาพพวกเราจอกหนึ่ง"

เล่งฮู้ตีจือเพียงดูก็ทราบเรื่องราวต้องเลวร้าย กลัวจะก่อกวนพิธีมงคลให้วุ่นวายไปได้ จึงพยายามห้ามปรามไกล่เกลี่ย แต่ตอนนั้น รอบข้างปั่นป่วนจนวุ่นวายไปนานแล้ว

ตอปี้ชิ่งเกี่ยมคำรามเสียงก้อง

"มีคนชี้จมูกก่นด่าเราผู้แซ่ฮุ้นยังมิเป็นไร แต่หากมีคนกล้าเย้ยหยันตำหนิเฮาเยี้ยงเล่าตี่ของเล่าฮู ผู้แซ่ฮุ้นแม้จะแหลกลาญเป็นผุยผง ก็ต้องพิสูจน์ดูว่ามันแปลงมาจากปิศาจใด"

ยิ่งหงีเกี้ยมแขะฮุ้นตังเที้ยทางหนึ่งปลอบบิดาชราของตน ทางหนึ่งหันไปตวาดใส่ก้วงเจ็กซ้า

ก้วงเจ็กซ้าได้แต่แค่นหัวร่อเย้ยหยัน ยืนตระหง่านอยู่ในที่นั้น ประมุขพรรคเฮ็กบี้ปังนับว่ามีบุคลิกภาพของผู้เหี้ยมหาญแห่งยุคอยู่จริง ๆ ในสภาพที่ตกอยู่ในหมู่ศัตรู ยังไม่มีสีหน้าหวาดหวั่นพรั่นพรึงแม้สักน้อยนิด

ยิ่งหงีเกี้ยมแขะแม้มีจิตใจนุ่มนวลเปี่ยมมุทิตา ตอนนี้ก็ไม่อาจข่มกลั้นได้อีกแล้ว ชี้ก้วงเจ็กซ้าพลางตวาด

"ผู้แซ่ก้วง วันนี้ท่านมาก่อกวนเยี่ยงนี้ คิดว่าคงถือดีพอมีฝีมืออยู่สองสามท่า มา มา มา เราฮุ้นตังเที้ยวันนี้จะขอชั่งน้ำหนักท่านดู พวกเราออกไปลงมือ

ทางด้านนอกก็แล้วกัน"

กล่าวพลางยอดฝีมืออันดับหนึ่งของฝ่ายธัมมะในดินแดนกังหน้า รวบชายเสื้อยาวขึ้นแล้วพุ่งกายขวับขึ้นจากพื้น ถีบเท้ากลางอากาศวูบหนึ่ง ร่างโฉบปราดลงไปที่ลานตึกดั่งปักษา

วิชาตัวเบาที่ยิ่งหงีเกี้ยมแขะแสดงมานี้ สร้างความชื่นชมแก่ยอดฝีมือทั้งหลายจนพากันโห่ร้องชมเชยคำนึงในใจ

'ฝีมือของสองบิดากับบุตรแซ่ฮุ้นยอดเยี่ยมจริง ๆ ท่านดู เพียงวิชาตัวเบาที่ฮุ้นเซี่ยวเฮี้ยบแสดงมา ก็พอให้ผู้คนดูเป็นครึ่งวันทีเดียว มิน่าเล่า ผู้อื่นควบคุมสำนักคุ้มกันภัยไว้ตั้งมากหลายได้โดยไม่เคยเสียหาย นับว่ามีฝีมืออยู่จริง ๆ'

ขณะที่ผู้คนทั้งหลายขบคิดชมเชยอยู่นั้น บ้อฉี่ชิ่งเอ็งแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา ร่างที่แน่วนิ่งมิได้เคลื่อนไหว ถึงกับพุ่งขวับขึ้นกลางอากาศ งอเอวบิดตัววูบ พุ่งออกจากห้องไปที่ลานตึกดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง แล้วจึงลอยเบา ๆ ลงสู่พื้นดั่งปุยนุ่น

วิชาตัวเบาที่บ้อฉี่ชิ่งเอ็งแสดงออกมาครานี้ สร้างความตื่นเต้นแก่ยอดฝีมือทั้งหลายจนหน้าเปลี่ยนสีไปทันที ฮุ้นเคียมลูบเคราพลางก้าวออกไป ยอดฝีมือทั้งห้องโถงใหญ่ต่างไม่ยอมดื่มกินอีกแล้ว พากันเดินตามมาที่ลานตึกจนหมดสิ้น

แต่ทว่า ในโต๊ะข้างมุมห้องโถง ยังมีคนผู้หนึ่งนั่งดื่มกินอยู่เพียงลำพัง ใบหน้าไม่มีแววตื่นเต้นสนใจสักน้อยนิด ดุจดั่งเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ มันมิได้เห็นมิได้ยินมาเลย ไม่แยแสสนใจสักน้อยนิด

คนผู้นี้สวมเสื้อยาวสีเหลือง ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย ถึงกับเป็นบุรุษหนุ่มแปลกหน้าที่เย่อหยิ่งโอหังนั่นเอง

ตอนนี้ มันคล้ายดั่งดื่มกินอิ่มหนำแล้ว ทรงกายขึ้นยืนเช็ดริมฝีปากเบา ๆ กวาดตามองไก่ชุบแป้งทอดที่ยังเหลืออีกครึ่งตัวแวบหนึ่ง ถอนใจเบา ๆ คล้ายดั่งยังรู้สึกเสียดายก็ปาน จึงฉีกออกมาอีกชิ้นหนึ่ง ยัดเข้าปากเคี้ยวช้า ๆ

จากนั้น ก้าวช้า ๆ มาที่ปากประตูห้องโถง แหวกยอดฝีมือที่อออยู่หนาแน่นให้ออกเป็นทางเดินช้า ๆ ไป ตอนนี้ลานตึกที่กว้างใหญ่ ถึงกับเงียบ

วังเวงไม่มีเสียงใด

ที่แท้ตอนนั้นยอดฝีมือฝ่ายธัมมะของดินแดนกังหนำ ได้ลงมือต่อสู้กับประมุขพรรคเฮ็กบี้ปังแล้ว

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองเดินช้า ๆ ออกจากห้องโถงใหญ่ เห็นในลานตึกสงบเงียบวังเวง สายตาหลายร้อยคู่จับมองดูฮุ้นตังเที้ยกับก้วงเจ็กซ้าแน่วนิ่งเป็นจุดเดียว

คู่ต่อสู้ทั้งสองล้วนแล้วเป็นผู้มีชื่อเสียงเกรียงไกรในวงพวกนักเลงยุคนี้ ภายใต้สภาพการต่อสู้ที่ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน ทั้งสองถึงกับมิได้ถอดเสื้อยาวจากร่าง เพียงรวบชายเสื้อขึ้นม้วนไว้ที่สายรัดเอว เท้ายังคงสวมรองเท้าผ้าพื้นบางดั่งเดิม

แต่ทว่า การแต่งกายเยี่ยงนี้ ไม่กระทบกระเทือนความแคล่วคล่องว่องไวของท่าร่างเลย ลงมือประหัตประหารกันกลางลาน ที่มียอดฝีมือบู๊ลิ้มเรียงรายอยู่รอบข้าง ในบริเวณกว้างไม่เกินแปดวา แลเห็นร่างยิ่งหงึเกี้ยมแซะฮุ้นตังเที้ยแฉลบด้วยความแคล่วคล่องว่องไว แขนเสื้อยาวพลิ้วปลิวไสว ทีท่าองอาจสง่าน่าชมยิ่งนัก ถึงกับผิดกว่าปกติที่นอบน้อมนุ่มนวลเปี่ยมมารยาทโดยสิ้นเชิง

แต่บ้อฉี่ก้วงซิ่งเอ็งก้วงเจ็กซ้ายิ่งมีท่าร่างที่ปราดเปรียวแคล่วคล่องกว่ายอดฝีมือทางรอบข้างรู้สึกตาลายวูบวาบ เห็นแต่เงาร่างของทั้งสองฉวัดเฉวียนวนเวียนอยู่เท่านั้น

ผู้ทรงอิทธิพลยิ่งใหญ่ในลำน้ำแยงซีเกียงคือฮ้วยกังกิมเสาะซอเจียมเล้งยืนแนบข้างกับเจ้าภาพฮุ้นเคียม ทั้งสองล้วนแล้วเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่สูงวัยผมขาวโพลง แต่ตอนนี้มีสีหน้าตื่นเต้นจนตึงเครียด เนื่องเพราะคู่ต่อสู้ทั้งสองมิว่าฝ่ายใดมีชัยฝ่ายใดพ่ายแพ้ ต่างต้องเป็นผลร้ายในภายหลัง นับแต่นี้วงพวกนักเลงจะต้องมีมรสุมเกิดขึ้นโดยยากยิ่งที่จะสงบลงได้ เนื่องเพราะทั้งสองฝ่ายต่างทรงอิทธิพลอำนาจยิ่ง

ยอดฝีมือรอบข้างต่างยืนดูด้วยทีท่าสงบสำรวม มาตรแม้นส่วนมากมีความสัมพันธ์กับตระกูลฮุ้นลึกซึ้งกว่า แต่กลับไม่มีผู้ใดกล้าเสนอหน้าออกเกี่ยวข้องห้ามปราม ได้แต่คอยภาวนา หวังให้ฮุ้นตังเที้ยเป็นฝ่ายมีชัย

แต่ฝีมือของทั้งสองนี้ ล้วนแล้วถูกยกเป็นอันดับหนึ่งในบู๊ลิ้มแห่งยุค ผลแพ้ชนะจึงยากยิ่งที่จะปรากฏขึ้นในเวลารวดเร็วได้

ตอนนี้เป็นวิกาลดึกสงัดแล้ว บนกำแพงรอบข้างมีคบไฟเพิ่มขึ้นอีกหลายสิบดวง สาดแสงส่องจนลานตึกสว่างไสวดั่งกลางวัน คบไฟถูกสายลมโชยพัดจนแตกเพี๊ยะพะ ในลานตึกที่เงียบวังเวง ได้ยินแต่เสียงพลังฝ่ามือของทั้งสองฝ่ายดังอยู่ครืนครั่น ผนึกขึ้นเป็นเสียงที่ขัดหูอย่างยิ่ง

เพียงครู่ใหญ่ ทั้งสองรุกรับตีโต้กันไปกว่าร้อยกระบวนท่าแล้ว แต่เสียงจากพลังฝ่ามือของทั้งสองกลับคล้ายเพิ่งลงมือต่อสู้เท่านั้น ยังกราดเกรี้ยวดุดันไม่โทรมลงสักน้อยนิด

ทันใด ร่างบ้อฉี่ซิ่งเอ็งก้วงเจ็กซ้าที่ฉวัดเฉวียนวนเวียนพลันหยุดชะงักลงย่อเอวเล็กน้อย พริบตาที่เบี่ยงกาย เกร็งกำลังฝ่ามือทั้งสองกระแทกออกไปในกระบวนท่ายู่ฮงซื่อปี้ (คล้ายปิดคล้ายสกัด) กระแทกเข้าใส่ทรวงอกฮุ้นตังเที้ยอย่างดุดัน

มันที่ต่อสู้เนิ่นนานยังไม่มีเปรียบ ตอนนี้รู้สึกรำคาญไม่อาจทนทาน จึงได้ทอดทิ้งกระบวนท่าพลิกแพลงเอาชัย หมายจะใช้กำลังภายในที่สูงส่งมาพิสูจน์ผลแพ้ชนะกันให้ยุติเร็วไวขึ้น

ผู้ดูรอบข้าง ส่วนมากเป็นยอดฝีมือที่ผ่านการฝึกปรือนานปี ย่อมทราบดีถึงเจตนาของก้วงเจ็กซ้า และก็ทราบ ขอเพียงยิ่งหงีเกี้ยมแขะรับการจู่โจมของมันโดยหักโหมต่าง ๆ อย่างนั้นผลการแพ้ชนะของการต่อสู้ก็จะถึงเวลาอุบัติแล้ว สายตาหลายร้อยคู่ของยอดฝีมือทั้งหลาย จึงเบิ่งจนกลมกว้าง จ้องมองไปที่มือยิ่งหงีเกี้ยมแขะแน่วนิ่ง

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมยกมือขวาลูบเครา มือซ้ายกุมอยู่ที่ศอกขวา ยอดฝีมือที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานหลายสิบปีผู้นี้ มาตรว่าทีท่าเปลือกนอกยังคงง่าไว้ไม่ตื่นเต้นตึงเครียด แต่ความจริงได้เกร็งกำลังที่เท้าจนเต็มที่อยู่แล้ว หากฮุ้นตังเที้ยพลาดพลั้ง ท่านเป็นต้องทะยานไปช่วยเหลือทันที

สองฝ่ามือบ้อฉี่ซิ่งเอ็งก้วงเจ็กซ้าเพิ่งทะลักพลังออกไป มิคาด ฮุ้นตังเที้ยส่งเสียงคร่างหนัก ๆ สลับเท้าก้าวในท่วงท่าเจ็ดดาว ไถลหลบออกไปทางด้านข้าง ถึงกับวกมาที่ด้านหลังก้วงเจ็กซ้าปานสายฟ้า

พลังฝ่ามือของบ้อฉี่ซิ่งเอ็งคล้ายเป็นเกาทัณฑ์ถูกน้าวสุดล้า มิอาจไม่ปล่อยออกไปได้ จึงมีเสียงโครมดังสนั่น แสงไฟในลานตึกกระจัดกระจาย คบไฟ

บนกำแพงถึงกับถูกพลังฝ่ามือฟาดปลิวกระเด็นออกไปสามสี่อัน

พริบตาที่แสงไฟสลัวลงวูบหนึ่ง จิตใจที่ตึงเครียดของยอดฝีมือทั้งหลายเพิ่งผ่อนคลาย พลันเห็นบ้อฉี่ซิ่งเอ็งที่กระแทกพลังฝ่ามือผิดเป้าแล้วร่างมิหยุดยั้งแม้สักน้อยนิด ขณะกำลังใกล้จะสุดล้า พลังใหม่ยังมิทันก่อเกิดติดตามมานั้น เท้าของมันถึงกับหันขวับกลับหลังสะบัดมือย่อเอว ใช้กระบวนท่าเทียนอ๊วงอื้อกะ (เจ้าฟ้าเปลื้องเกราะ) หลบหลีกการจู่โจมจากด้านหลังของยิ่งหงีเกี้ยมแขะไปได้โดยหวุดหวิดที่สุด

มือขวาลูบที่เคราของฮุ้นเคียมถูกปล่อยลงไปกุมสายรัดเอว มาตรว่าคลายความตื่นเต้นไปได้ แต่ยังอดลอบตระหนกไม่น้อย ประมุขพรรคเฮ็กบี้ปังผู้นี้นับว่ามีพลังฝีมือที่ฝึกปรือจนถึงระดับยอดจริง ๆ มิน่าเล่าภายในช่วงเวลามิใคร่ยาวนาน ถึงกับมีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องลือรวดเร็วยิ่ง

มาตรว่าฮุ้นตังเที้ยบุตรรักจะได้รับการถ่ายทอดสุดยอดฝีมือไปจนหมดสิ้น แม้ได้รับการยกย่องเป็นมือกระบี่ชั้นเยี่ยมในกังหน่ำ แต่วิชาฝ่ามือก็ต้องไม่ต่ำทรามเด็ดขาด แต่การใช้มาจัดการกับบ้อฉี่ซิ่งเอ็งในคราวนี้ มิว่าท่าร่าง กระบวนท่า พลังการฝึกปรือ ต่างยากยิ่งที่จะเอาชัยชนะฝ่ายตรงข้ามได้

กาลก่อนตอนฮุ้นเคียมคลุกคลีในวงพวกนักเลง มิทราบเคยต่อสู้กับผู้คนมาเป็นจำนวนมากครั้งเท่าใดแล้ว ตอนนี้เมื่อเห็นสภาพการต่อสู้ ไหนเลยจะดูไม่ออกได้ จึงอดเกิดความท้อแท้ไม่ได้ วันมหามงคลของตน ถึงกับถูกก้วง-เจ็กช้าก่อกวนจนวุ่นวายไป

ลานตึกคืนกลับสู่ความเงียบอีกครา แต่ละคนต่างเบิ่งตาดูคู่ต่อสู้แน่วนิ่งไม่กะพริบ

มีบ้างที่ฝีมือด้อยกว่า สายตาก็ไม่คมกล้าเท่าที่ควร จึงไม่มีทางดูกระบวนท่าของทั้งสองออกเลย แต่ยิ่งกลั้นลมหายใจเพ่งมอง ลอบนิยมชมเชยกระบวนท่าฝีมือของทั้งสองจนสุดสูง

มีบ้างที่สามารถเห็นกระจ่างตา ยิ่งไม่ยอมทอดทิ้งโอกาสได้ชื่นชมกระบวนท่าสูงส่งนี้ให้ผ่านพ้น มีบ้างที่ภูมิปัญญาหลักแหลม ยังลอบเลียนกระบวนท่าของทั้งสองอยู่อีกด้วย

ในขณะที่ทุกผู้คนใจจอจ่ออยู่กับการต่อสู้จนไม่กะพริบตา มิคาด พลัน

มีเสียงแค่นหัวร่อแว่วขึ้นที่ปากประตูห้องโถงใหญ่

เสียงแค่นหัวร่อแหลมเล็กเสียดประสาท จากนั้นเป็นเสียงก้องกังวานกล่าวขึ้นช้า ๆ

"วิธีต่อสู้เยี่ยงนี้มีความหมายใดกัน ? ข้าพเจ้ารู้สึกละอายอย่างยิ่ง วิชาฝีมือของพวกท่านไปฝึกมาจากที่ใดกัน ? ทั้ง ๆ ที่ทั้งสองต่างมีท่าร่างบกพร่องจนจุดอ่อนช่องว่างปรากฏมากหลาย แต่กลับไม่มีผู้ใดดูออกได้"

วาจานี้พอดัง ผู้มีฝีมือทั้งหลายต่างตระหนกจนหน้าเปลี่ยนสี เหลียวขวับกลับไปแทบพร้อมกัน เห็นบนบันไดศิลาหน้าห้องโถงใหญ่ มีบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองทีท่าเย่อหยิ่งโอหัง ยืนมือไพล่หลังจ้องมองลงมาที่ลานตีกอยู่

บุรุษหนุ่มผู้นี้รูปกายสูงโปร่ง สูงกว่าผู้ยืนเคียงข้างร่วมครึ่งศีรษะ เอวคอดไหล่กว้าง เค้าหน้าเย่อหยิ่งโอหัง มุมปากยังคงแค่นหัวร่อเย้ยหยันอยู่ดั่งเดิม

ผู้ส่งเสียงก่อกวนยอดฝีมือให้ตื่นตระหนก ถึงกับเป็นบุรุษหนุ่มแปลกหน้าที่ไม่มีชื่อเสียงเรียงนามในวงพวกนักเลงเลย

สายตาหลายร้อยคู่ต่างถลึงจ้องใบหน้าคมคายของมันเขม็งนิ่ง แต่บุรุษหนุ่มทีท่ายโสโอหัง ยังคล้ายไม่มีเรื่องราวใด รอยยิ้มเย้ยหยันที่มุมปากปรากฏขึ้นชัดตากว่าเดิม

วาจาของมันชัดเจนทุกถ้อยกระทงความ ก้วงเจ็กซ้ากับฮุ้นตังเที้ยที่ต่อสู้กัน มาตรว่าไม่เสียสมาธิไปสนใจเรื่องอื่นใด แต่ยังคงได้ยินกระจ่างหูเช่นกัน

ด้วยศักดิ์ศรีและฝีมือของทั้งสองในบู๊ลิ้มยุคนี้ มิว่าวาจานี้เป็นผู้ใดกล่าวต่างเป็นเรื่องที่ไม่อาจอดกลั้นทนทานได้ ทั้งสองจึงพากันรั้งมือถีบตัวถอยหลังหยุดการต่อสู้ลงทันที

ทุกผู้คนในลานกว้างต่างมีทีท่าแตกตื่นสงสัยจนงุนงงไป มีบ้างยังคาดคำนวณประวัติความเป็นมาของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง มีบ้างก่นด่าในใจเข้าใจว่าผู้ส่งเสียงจะต้องเป็นคนวิกลจริต ด้วยพลังฝีมือของก้วงเจ็กซ้ากับฮุ้นตังเที้ยในแผ่นดินกว้างใหญ่ มีสักกี่คนกล้ากล่าววาจาประณามเช่นนี้ บุรุษหนุ่มผู้นี้มิใช่วิกลจริตจะเป็นไรได้ ?

สีหน้าของก้วงเจ็กซ้ากับฮุ้นตังเที้ยยิ่งปั้นยากกว่าทุกผู้คน ตาทั้งสี่ถลึงจ้องบุรุษหนุ่มด้วยความขุ่นเคืองยิ่งกว่าผู้อื่น

มีแต่เจ้าภาพฮุ้นเคียมเท่านั้นที่คิดไปอีกทางหนึ่ง มาตรว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้ไม่วิกลจริตก็ต้องผยองลำพอง แต่วาจาหยิ่งผยองหลายคำนี้ กลับได้บันดาลให้ท่านคลายความวิตกกังวลลงโดยสิ้นเชิง

เนื่องเพราะท่านตอนนี้ดูออกแล้ว กระบวนท่าฝีมือและท่าร่างของบุตรรักท่าน ไม่แคล่วคล่องปราดเปรียวดั่งตอนแรกเริ่ม หากแม้นพลาดพลั้งอย่างไร เกียรติภูมิที่พากเพียรสร้างมานานปี ไยมิใช่ถูกทำลายย่อยยับลงในวันนี้

พริบตานั้น ทั้งลานตึกถึงกับสงบจนวังเวง ควรทราบว่า วาจาของบุรุษหนุ่มแตกตื่นสะท้านขวัญผู้คนใหญ่หลวงยิ่ง ดังนั้น ทุกผู้คนจึงแตกตื่นจนตะลึงลานไป

ก้วงเจ็กซ้ากับฮุ้นตังเที้ยทั้งสองยิ่งเดือดดาลเป็นการใหญ่ แต่ด้วยศักดิ์ศรีของทั้งสองย่อมไม่อาจแผดด่าด้วยถ้อยคำหยาบช้าลามกได้

ในความเคร่งเครียดวังเวง แลเห็นบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองสะบัดแขนเสื้อเบา ๆ ก้าวช้า ๆ ลงจากบันได

ก้วงเจ็กช้าพลันหัวร่อแค่น ๆ เน้นเสียงหนัก ๆ

"คำวิจารณ์อันสูงส่งของเมื่อครู่ คิดว่าเป็นสหายกล่าวออกมาแน่ ข้าพเจ้าก้วงเจ็งช้านับถือสุดซึ้งจริง ๆ ข้าพเจ้าก้วงเจ็กช้าฝีมือไม่เจนจัดสูงส่ง สำนึกตัวดีว่ามีฝีมือต่ำเกินไป วันนี้มีโอกาสได้เผชิญกับสหายรู้สึกปีติยินดีสุดซึ้ง ยังหวังให้สหายอย่าได้ตระหนี่การสั่งสอน บ่งชี้จุดอ่อนช่องว่างของกระบวนท่าของข้าพเจ้ามาให้ครบถ้วน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝึกกระบวนท่าที่สูงส่งกว่านี้อีก"

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองหัวร่อเสียงก้องกังวาน ผงกศีรษะกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐ ท่านเป็นผู้มีจิตใจนอบน้อมถ่อมตัวยิ่ง แต่ทว่ากระบวนท่าฝ่ามือของท่าน มาตรแม้นคล้ายพลิกแพลงปราดเปรียวยิ่ง แต่ความจริงมีจุดอ่อนช่องว่างมากเกินไปจนข้าพเจ้ารู้สึก จะบ่งชี้ให้ครบถ้วนในเวลาสั้น ๆ เป็นที่ลำบากไม่น้อย"

หันหน้าไปทางฮุ้นตังเทียแล้วแย้มยิ้ม กล่าวต่อ

"เพลงฝ่ามือของท่านคู่คี่ก้ำกึ่งกับมัน หากไม่ไปคร่ำเคร่งฝึกปรือโดยมานะพยายาม น่ากลัวภายหน้าเมื่อเผชิญกับยอดฝีมือ กระทั่งยังไม่อาจต้านทานได้ถึงสามกระบวนท่า ไยมิใช่ต้องอัปยศอย่างยิ่ง ?"

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองถึงกับกล่าววาจาดั่งอาจารย์ชราสั่งสอนศิษย์ สร้างความขุ่นเคืองให้ก้วงเจ็งช้ากับฮุ้นตังเที้ยจนหน้าแดงฉานคิ้วเลิกสูงชัน

ฮุ้นตังเที้ยแค่นหัวร่อ ขณะจะกล่าวกระไร พลันได้ยินบิดาชรากระแอมเบา ๆ คล้ายมีความหมายห้ามปรามมันไว้ จึงจำต้องกลั้กลืนวาจาที่มาถึงริมฝีปากลงอีกครา

แต่ก้วงเจ็กช้าที่เป็นชั้นประมุขพรรคเฮ็กบี้ปังที่ทรงอิทธิพลอำนาจในดินแดนกังหน่ำ ผยองลำพองจนเป็นสันดานแล้ว ไหนเลยทนทานการหยามประณามเยี่ยงนี้ได้ มันจึงแค่นหัวร่อตวาดไป

"ฟังวาจาของสหาย คิดว่าสหายต้องเป็นยอดคนสุดสูงแน่ อย่างนั้นขอเชิญสหายแสดงฝีมือแก่ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินดู ข้าพเจ้าก้วงเจ็กช้าจะฝีมือต่ำต้อยจนกระทั่งไม่อาจรับมือผู้อื่นได้ถึงสามกระบวนท่าจริงหรือไม่ ?"

มันกล่าวแล้วพลิกมือซ้ายถลกแขนเสื้อมือขวา ด้วยท่าทีเดือดดาลจนไม่อาจระงับจะลงมือในบัดดลแล้ว

ยอดฝีมือที่ล้อมทางรอบข้าง มาตรว่าไม่พอใจความยโสโอหังของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง แต่ตอนนี้ก็อดเกิดกังวลแทนมันมิได้ พอบ้อฉี่ซิ่งเอ็งลงมือน่ากลัวบุรุษหนุ่มจะต้องเสียชีวิตอย่างสยดสยองเป็นแน่ เนื่องเพราะก้วงเจ็กช้าคราวนี้ต้องไม่ออมมือไว้ไมตรีดุจดั่งเมื่อครู่แน่นอน

แต่บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองกลับหัวร่อเสียงก้องกังวานพลางกล่าว

"มาตรว่าข้าพเจ้าไม่อาจนับเป็นยอดคน แต่หากรับมือกับฝีมือระดับท่านน่ากลัวเพียงสามสี่กระบวนท่าก็เกินพอแล้ว หากท่านไม่เชื่อทดลองดูก็ได้ แต่ในความรู้สึกของข้าพเจ้า ท่านควรเลิกล้มความตั้งใจนี้ไปประเสริฐกว่า ไยต้องมาอัปยศต่อหน้าผู้คนตั้งมากหลายปานนี้ให้เป็นที่คับแค้นด้วย ?"

จบคำ เปล่งเสียงหัวร่อก้องกังวานขึ้นอีกครั้ง

วาจาครานี้ มาตรว่าสร้างความแตกตื่นแก่ยอดฝีมือทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง แต่ชนชาวนักเลงเก่าที่มีประสบการณ์โชกโชนเช่นฮ้วยกังกิมเสาะซอเจียมเล้งเล่งฮู้ตีจือ ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมต่างดูออกแล้ว บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองแม้มีทีท่าและวาจาโอหังลำพอง เมื่อกล้ากล่าววาจาเยี่ยงนี้ ต้องมิใช่เป็นคนไม่มีความเป็นมาน่าตระหนกแน่

ดังนั้นเอง ฮุ้นเคียมจึงได้ลอบขัดขวางโทสะของบุตรรักไว้ เพราะท่านทราบแก่ใจ อย่างไรก้วงเจ็กซ้าไม่ยอมปล่อยบุรุษหนุ่มที่หยามประณามมันเด็ดขาด ขอเพียงบุรุษหนุ่มลงมือกับก้วงเจ็กซ้า ด้วยสายตาและประสบการณ์ของตน ย่อมต้องดูประวัติความเป็นมาของบุรุษหนุ่มออกแน่นอน

จริงดั่งคาด ก้วงเจ็กซ้าในยามเดือดดาล ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ขอบใจกุศลเจตนาของสหาย แต่ผู้แซ่ก้วงมีนิสัยไม่ถึงที่สุดมิยินยอมมาแต่กำเนิด สหาย หากท่านไม่ให้ข้าพเจ้าได้เห็นฝีมือของท่านมีความสูงส่งระดับใด ก็มาโอ่ประโคมก่อกวนในที่นี้ อย่างนั้น ผู้แซ่ก้วงจะต้องไม่เกรงใจต่อสหายท่านแล้ว"

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ไม่ถึงที่สุดมิยินยอม ?... ประเสริฐ ประเสริฐ ในเมื่อท่านยืนกรานเช่นนี้..."

หยุดเล็กน้อย เสียงหัวร่อพลันชะงักหาย ดวงตามีประกายยะเยียบเย็นชาจนแวววาว เค้นเสียงต่อ

"นั่นก็ไม่อาจตำหนิข้าพเจ้าแล้ว !"

กวาดตาคมวาวมองไปรอบข้างพลางกล่าว

"สหายท่านใดจะออกมาเป็นสักขีพยาน หากข้าพเจ้าไม่สามารถใช้สามกระบวนท่าพิชิตสหายผู้นี้ให้พ่ายแพ้ อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็จะคลานออกจากลานตึกไป แต่หาก..."

แสร้งหยุดเล็กน้อย กวาดตาไปยังก้วงเจ็กซ้าแวบหนึ่ง เค้นเสียงเย็นยะเยียบต่อ

"แต่หากสหายเพลี่ยงพล้ำในสามกระบวนท่า..."

ก้วงเจ็กซ้าเบิ่งตาตวาดก้อง

"อย่างนั้น ข้าพเจ้ายอมให้ท่านจัดการตามอำเภอใจ"

ขยับเสื้อผ้าให้รัดกุม ลืบเท้าเข้าไปตวาดต่อ

"สหาย รับมือเถิด"

เสียงดังร่างหมุนคว้างไปที่ด้านซ้ายของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง ฝ่ามือขวาฟันใส่ไหล่ แต่ฝ่ามือซ้ายกลับลอดจากศอกขวา ประกบนิ้วชี้และนิ้วกลางจี้เข้าใส่

จุดไก้ฮ่วยที่ชายโครงของฝ่ายตรงข้ามอย่างดุดัน เนื้อที่ฝ่ามือยุบลงไป แสดงว่าเกร็งกำลังไว้ที่ปลายนิ้วหมดสิ้นแล้ว

บ้อฉี่ซิ่งเอ็งแม้จะโอหังจนลำพอง แต่พอลงมือต่อสู้ก็ดูออกว่ามันไม่มีจิตใจชะล่าดูแคลนศัตรูสักน้อยนิด กระบวนท่าที่ใช้ก็มิใช่ย่างเข้าจู่โจมทางด้านหน้าตรง ๆ ด้วยท่วงท่าของผู้เข้มแข็งพิชิตผู้อ่อนแอ มันถึงกับหลบจากด้านหนักหน่วงมาเป็นด้านเบากว่า เดินอ้อมไปทางซ้ายมือของบุรุษหนุ่ม ยามจู่โจมดูผิวเผินเป็นจู่โจม แต่ความจริงกลับเป็นตั้งรับ ได้แผ้วทางถอยของมันไว้ก่อนแล้ว

การลงมือของก้วงเจ็กช้าในคราวนี้ ถึงกับยังระมัดระวังกว่าลงมือกับฮุ้นตังเที้ยเมื่อครู่มากนัก

กระบวนท่าที่รวดเร็วปานประกายไฟของมัน กระตุ้นให้บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองหัวร่อด้วยความขบขัน ขยับร่างเพียงวูบเดียว

ก้วงเจ็กช้าพอจู่โจมทั้งฝ่ามือทั้งนิ้วไป พลันรู้สึกเป้าที่เบื้องหน้าสลายหายวับ พริบตานั้น บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองถึงกับพลิ้วกายไปอยู่ด้านหลังมันได้ด้วยท่าร่างคล้ายภูตผีปิศาจ รวดเร็วจนน่าหวาดหวั่นขวัญเสีย

มันในยามตระหนก ได้ยินด้านหลังของมันมีเสียงตวาด

"กระบวนท่าแรก !"

ก้วงเจ็กช้าขวัญหนีดีฝ่อแล้ว ไม่คำนึงถึงการหันกายไปเผชิญหน้า รีบถีบตัวพุ่งลงตีลังกากับพื้น ยอดคนที่ทรงอิทธิพลยิ่งใหญ่ในดินแดนกังหน่ำ ตอนนี้ถึงกับใช้ท่าร่างลาคร้านเกลือกพื้นอันน่าอัปยศอดสูโดยไม่ละอาย นับเป็นการต่อสู้ของพวกอันธพาลชัด ๆ

ผู้มีฝีมือรอบข้างพากันส่งเสียงสับสนเซ็งแซ่ เหล่าที่คลุกคลีในบู๊ลิ้มมานานปี เรื่องราวที่พบพาน ยังไม่เคยมีเรื่องพิสดารดุจดั่งนี้เลยสักครั้ง

บุรุษหนุ่มที่ไม่เคยมีชื่อในวงพวกนักเลง ถึงกับเพียงใช้กระบวนท่าเดียวก็ขู่ขวัญก้วงเจ็กช้าประมุขพรรคเฮ็กบี้ปังอันกระเดื่องเกรียงไกรในดินแดนกังหน่ำแม้มิพ่ายแพ้แต่ก็อัปยศจนอดสูยิ่ง

ในเสียงร้องดังสับสนอลหม่าน ก้วงเจ็กช้าทะยานกายขึ้นยืนอีกครั้ง เห็นบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองยืนอยู่เบื้องหน้ามันพอดี ใบหน้ามีรอยยิ้มเย้ยหยันอยู่ชัดตา

จ้องมองมันพลางแค่นเสียงเย็นชา

"ยังมีอีกสองกระบวนท่า"

ตอนนี้ ในใจบ้อฉี่ซิ่งเอ็งทั้งอับอายทั้งกระวนกระวาย พลุ่งพล่านจนดาลเดือดยิ่ง ผู้มีฝีมือพอแสดงก็รู้มีอยู่เท่าใด ไม่ต้องคาดคิดก็ทราบได้ ความสูงส่งในพลังฝีมือของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง เหนือกว่ามันมากมายก่ายกองนัก

ก้วงซิ่งเอ็งมิใช่เป็นคนหน้ามืดตามัว ท่าร่างเยี่ยงนี้ของฝ่ายตรงข้าม มันมิเพียงไม่เคยเห็นเท่านั้น กระทั่งยังมิเคยได้ยินอีกด้วย ท่าร่างของมันที่ปกติทะนงว่าน้อยคนนักจะทัดเทียมได้ แต่ตอนนี้พอประมือกัน กระทั่งท่าร่างของฝ่ายตรงข้ามเป็นเยี่ยงไรก็ยังมิเห็นชัดตา ต้องเพลี่ยงพล้ำอย่างอัปยศอดสูแล้ว

ตอนนั้น ตอบี้ซิ่งเกี่ยมก็หน้าเปลี่ยนสีไปจากเดิม เนื่องเพราะดูออกจากท่าร่างของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง บันดาลให้คิดถึงคนผู้หนึ่งมาได้ และก็แน่ใจนัยน์ตาชราของท่านต้องไม่ลาย เรื่องที่ตนดูออกไม่ผิดพลาดได้เด็ดขาด

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองเงยหน้าช้า ๆ เลื่อนจากใบหน้าก้วงเจ็กช้าขึ้นมองท้องฟ้า มุมปากมีรอยยิ้มที่เย่อหยิ่งโอหังกว่าเดิม จากนั้นก้มศีรษะลงกล่าวเสียงกังวาน

"ยังมีอีกสองกระบวนท่า"

วาจานี้คล้ายเป็นเกาทัณฑ์แหลมคม พุ่งเข้าใส่หัวใจของประมุขพรรคเฮ็กบี้ปังที่ยิ่งใหญ่จนเจ็บปวดสุดทนทาน มันรู้สึก ทุกผู้คนรอบลานตึก ต่างใช้สายตาเย้ยหยันเย็นชามองมาที่มันเป็นจุดเดียว หากมันยังมีวัยฉกรรจ์เช่นเมื่อยี่สิบปีก่อน มันจะต้องโถมเข้าใส่ฝ่ายตรงข้ามปานพยัคฆ์คลุ้มคลั่งเป็นแน่แท้

แต่ทว่า มันตอนนี้มีวัยสูงแล้ว ประสบการณ์ของชีวิต สั่งสอนให้มันคร่ำโลกกว่าเดิม เป็นชนชาวนักเลงเก่าที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์คนหนึ่ง รู้ซึ้งแก่ใจพลังฝีมือมันที่ทะนงตัวเป็นหนึ่งในดินแดนกังหน่ำ เมื่อเปรียบกับท่าร่างที่เลิศพิสดารปานภูตพรายของบุรุษหนุ่ม อุปมาดั่งแสงหิ่งห้อยที่เผยอขึ้นเทียมเทียบกับจันทร์กระจ่าง มาตรว่ามันยังลงมือต่อไป ก็ต้องพ่ายแพ้จนอัปยศอดสูกว่านี้

ดังนั้นเอง มันถอนใจยาว กวาดตามองบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองพลางเน้นเสียง

"ข้าพเจ้าก้วงเจ็กช้ามีตาแต่ไม่มีแวว ดูมิออกว่าสหายเป็นยอดคนสูงส่ง แต่ข้าพเจ้าก้วงเจ็กช้ายังมิใช่คนตาบอด ตอนนี้ยินยอมก้มศีรษะรับว่าพ่ายแพ้

อีกสองกระบวนท่าที่เหลือ สหายก็มิต้องแสดงออกมาแล้ว"

หมู่ผู้มีฝีมือรอบข้างส่งเสียงจนแซ่งแซ่อีกครา ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมขมวดคิ้วแนบแน่นกว่าเดิม หันไปกระซิบข้างหูฮ้วยกังกิมเสาะชอเจียมเล้งเบา ๆ สองคำ ผู้ทรงอิทธิพลยิ่งใหญ่ในลำน้ำแยงซีเกียง เพ่งตาเป็นประกายวาวจ้องมองบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองแน่วนิ่งทันที

แลเห็นบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองเหลือบตามองท้องฟ้าร้องอ้อเบา ๆ โดยไม่มีปฏิกิริยาต่อการยอมพ่ายแพ้ของบ้อฉี่ซิ่งเอ็งก้วงเจ็กซ้าเลยสักน้อยนิด

ก้วงเจ็กซ้ากระแอมเบา ๆ กล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าก้วงเจ็กซ้าสำนึกตัวมีฝีมือไม่ทัดเทียม แต่ก็มิใช่เป็นชนชั้นต่ำทรามธรรมดา ท่าร่างเช่นดั่งสหาย ข้าพเจ้ากล้ากล่าวได้ว่า เลอเลิศจนสุดสูงแล้ว มิทราบสหายยินยอมบอกชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ ให้สหายในบู๊ลิ้มทั้งหลายได้ทราบไว้ เพื่อจะจดจำ บู๊ลิ้มยุคนี้มีดาวประกายพรึกอุบัติขึ้นอีกดวงหนึ่งแล้ว"

เท่าที่ก้วงเจ็กซ้าสามารถเป็นประมุขพรรคหนึ่ง นับว่านอกจากมีความทะนงจนโอหังเกินไปแล้ว จิตใจกลับลึกซึ้งสุขุมยิ่ง ตอนนี้มันครุ่นคิดไปมาพลันกลับกลายเป็นสอพลอบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองแล้ว

เมื่อมันกล่าวเช่นนั้น ยอดฝีมือทั้งหลายต่างพันกันยืดคอตั้งหู สงบใจรอฟังนามยิ่งใหญ่ของบุรุษหนุ่มที่มีฝีมือสูงส่งพิสดาร บรรดายอดฝีมือที่ห้าวหาญทั้งหลาย ส่วนมากมีจิตใจเปิดเผยสัตย์ซื่อ ตอนแรกแม้ไม่พอใจที่ท่าผยองลำพองบุรุษหนุ่ม แต่ตอนนี้ถูกฝีมือของบุรุษหนุ่มข่มขวัญจนระย่อ ต่างเริ่มมีจิตใจนับถือเลื่อมใสขึ้นแล้ว

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองพลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"สหายไม่เห็นแก่ผลแพ้ชนะเป็นที่สำคัญ ยืนยันได้ว่าจิตใจเปิดเผยห้าวหาญ เป็นชายชาตรีที่ข้าพเจ้านับถือมากแล้ว"

ก้วงเจ็กซ้ากวาดตามองไปมา ทราบด้วยไวปัญญาแล้วว่า บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองแม้มีพลังฝีมือเลอเลิศสูงส่ง แต่เพิ่งออกสู่บู๊ลิ้มเท่านั้น เป็นผู้ชมชอบได้รับการยกย่องสอพลอ มันจึงแน่แก่ใจ หมากตานี้ของมันเดินถูกต้องแล้ว

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองหยุดเล็กน้อย กวาดตาคมวาวมองไปยังผู้มีฝีมือรอบข้างแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้างิ้มฉั่ง เพิ่งออกสู่วงพวกนักเลง วันหน้ายังต้องขอให้สหายแซ่ก้วงช่วยแนะนำสั่งสอนอีกมาก"

จบคำหัวร่อเสียงก้องอีกครั้ง พร้อมทั้งกวาดตามองไปมาโดยตั้งใจสังเกตมีผู้ใดแสดงทีท่าชิงชังรังเกียจมันบ้าง

ในแสงโคมไฟที่สว่างไสว แลเห็นยอดฝีมือทั้งลานตีกต่างจับตามองมันเป็นจุดเดียวกัน ดังนั้น เสียงหัวร่อมันยิ่งก้องกังวานกว่าเดิม

มิคาด ขณะที่มันหัวร่อด้วยความภาคภูมิ พลันมีคนผู้หนึ่งวิ่งลนลานเข้ามาจากประตูใหญ่ พร้อมทั้งละล่ำละลักร้อง

"ผู้แซ่เกียวมาช้าไป สมควรตาย สมควรตาย...ฮุ้นเล่าเอี๊ยจื้อ ผู้ต่ำต้อยมากราบอวยพรท่านผู้เฒ่าแล้ว"

ในขณะผู้มีฝีมือทั้งหลายเบิ่งตามอง เห็นมีชายฉกรรจ์ร่างผอมเล็กสวมอาภรณ์แพรผู้หนึ่ง มือถือกล่องไม้แก่นจันทน์ใบน้อย อีกมือหนึ่งหอบภาพวาดสามม้วน วิ่งลนลานเข้ามาโดยเร็ว

ผู้มีฝีมือส่งเสียงหัวร่อเซ็งแซ่ทันที เนื่องเพราะผู้ที่เคยคลุกคลีในวงพวกนักเลง ต่างรู้จักคนผู้นี้เป็นส่วนมาก ในเสียงหัวร่อที่ก้องกังวาน บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองพลันขมวดคิ้วชะงักเสียงหัวร่อไว้ทันที

ชายฉกรรจ์ผอมเล็กอาภรณ์แพรพอวิ่งเข้าไป ก็คุกเข่ากราบที่แทบเท้าฮุ้นเคียมพลางแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้หลานเกียวเชียง ขอน้อมอวยพรเล่าเอี๊ยมีบุญวาสนาไพศาลปานห้วงมหรรณพ มีอายุขัยยืนยาวยิ่งกว่าบรรพต"

ฮุ้นเคียมที่เป็นเจ้าภาพหัวร่อฮาฮา ก้มตัวลงไปประคองมันพลางแย้มยิ้มกล่าว

"กล่าวประเสริฐ หลานเรารีบลุกขึ้นเถิด"

จากนั้น หันไปสั่งตังเที้ยผู้บุตรให้ประคองเกียวเชียงลุกขึ้น ฮุ้นตังเที้ยเข้าไปประคองพลางแย้มยิ้มถาม

"ซากอ รีบลุกขึ้นเถิด ดูของที่ท่านนำมา คิดว่าเป็นของแปลกพิสดารที่นำมาเป็นของขวัญต่อเล่าเอี๊ยจื้อพวกเราอีกแล้วกระมัง ?"

ชายฉกรรจ์ผอมเล็กอาภรณ์แพรผู้นี้ คือเกียวเชียงฉายากุ้ยเอี๊ยยี้ (เงา

ปีศาจ) เป็นผู้ที่มีการคบหากว้างขวางที่สุดในบู๊ลิ้มยุคนี้ นอกจากมีวิชาตัวเบากระเดื่องเลื่องลือวงพวกนักเลงแล้ว ยังเป็นขโมยเทพยดาของบู๊ลิ้มอีกด้วย

แต่ทว่า กุ้ยเอี้ยยี้เกียวเชียงกำเนิดจากชาติตระกูลสูง ความจริงเป็นกงจื้อทายาทหลายร้อยล้าน มาตรว่าชำนาญวิชาขโมย แต่ไม่ขโมยคนยากจน ทั้งยังเป็นคนโอบอ้อมอารี ถือคุณธรรมน้ำมิตรยิ่งกว่าทรัพย์สินสมบัติ มาตรว่ามีรูปโฉมไม่งามสง่า แต่ก็เป็นชายชาตรีที่ไม่กลอกกลิ้งเลือดเย็น

ตอนนี้ เกียวเชียงทรงกายขึ้นแล้วกวาดตามองไปรอบข้าง หัวร่อฮาฮา กล่าว

"พวกท่านดูกัน ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อของพวกเราบุญวาสนาสูงส่ง เกียรติภูมิเกรียงไกรปานใด ข้าพเจ้าเกียวเชียงสมควรตายจริงหรือไม่ ? สหายในบู๊ลิ้มต่างพากันมาครบครันแล้ว แต่ข้าพเจ้าเกียวเชียงกลับมาช้าที่สุด..."

มันกวาดตาไปยังบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองที่ยืนหน้าบูดบึ้งกลางลานแวบหนึ่ง วาจาจึงต้องชะงักลงกลางคัน จากนั้นเหลือบมองก้วงเจ็กซ้า เพียงกลอกตาก็คล้ายเดาออกว่าเป็นเรื่องราวใด จึงรีบหัวร่อเสียงก้อง กล่าวต่อไป

"ตอนแรกข้าพเจ้ายังประหลาดใจ สหายทั้งหลายไฉนไม่ดื่มสุราในห้องโถงใหญ่ แต่พากันมารายล้อมลานตึกไว้ ที่แท้มีคนประลองฝีมือเพิ่มอายุขัยให้แก่ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อนี่เอง เชิญ เชิญ ก้วงตั้วเอี๊ย ท่านเริ่มของท่านไปเถิด ข้าพเจ้าจะไปยืนด้านข้างแล้ว"

ฮุ้นตังเที้ยกระแอมเบา ๆ ลอบกระตุกเกียวเชียงให้มันรู้ตัว ที่ยังไม่ทันสะสางเรื่องราวกระจ่างก็มาส่งเสียงดัง ๆ เช่นนี้ได้ แล้วรีบฝืนยิ้มกลบเกลื่อน

"เกียวซากอ ท่านเข้าใจผิดแล้ว"

มิทันจบคำ ก้วงเจ็กซ้าพลันหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ฮุ้นตังเที้ย ท่านไม่ต้องมากลบเกลื่อนรักษาหน้าให้ข้าพเจ้าดอก ข้าพเจ้าก้วงเจ็กซ้าไม่ยอมรับบุญคุณนี้จากท่าน เกียวเล่าซำ ข้าพเจ้าบอกท่านตามความสัตย์จริง ข้าพเจ้าเมื่อครู่ได้ประมือกับวีรบุรุษแซ่งิ้มผู้นี้มาแล้ว"

กุ้ยเอี้ยยี้เกียวเชียงกลอกตาไปมาอีกครา แม้รู้สึกสงสัยอยู่บ้าง ยังมิทันถามก็ได้ยินก้วงเจ็กซ้ากล่าวต่อ

"แต่ทว่า เกียวเล่าซำ ข้าพเจ้าบอกกับท่าน เมื่อครู่เพียงลงมือกระบวน

ท่าเดียวข้าพเจ้าก็เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ เกียวเล่าซำ วันนี้นับว่าท่านมีโชค มา มา มา ให้ข้าพเจ้าแนะนำท่านได้รู้จักกับวีรบุรุษวัยฉกรรจ์อันมีฝีมือแตกตื่นสะท้านฟ้าดินไว้ ท่านผู้นี้ก็คืองิ้มฉั่งเซี่ยวเฮี้ยบ"

กุ้ยเอี้ยยี้เกียวเชียงต้องเบิ่งตาจนแทบถลนออกนอกเบ้า ก้วงเจ็กซ้าเพียงประมือกระบวนท่าเดียวก็พ่ายแพ้แก่บุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง เป็นเรื่องที่บอกให้ผู้ใดฟังก็ต้องไม่ยอมมีคนเชื่อเด็ดขาด

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งถูกกุ้ยเอี้ยยี้ก่อกวนความภาคภูมิของมันให้ชะงักลงกลางคัน ตอนนี้ ความสนใจของผู้คนทั้งมวลต่างไปอยู่ที่งิ้มฉั่งหมดสิ้น จึงรู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่ง แต่พอได้ยินก้วงเจ็กซ้ากล่าวเยี่ยงนั้น มันต้องมีรอยยิ้มที่เย่อหยิ่งโอหังปรากฏอีกครา รู้สึกพอใจก้วงเจ็กซ้ากว่าเดิมไม่น้อย

ตอนมันยังเยาว์วัย ถูกอัจฉริยะฝีมือสูงท่านหนึ่งพามาจากบ้าน สิบปีที่คร่ำเคร่งฝึกวิชา ปัจจุบันมีฝีมือยอดเยี่ยมสูงส่งแล้ว ตอนนี้เพิ่งออกสู่วงพวกนักเลง แต่สิบปีที่ถูกอบรมบ่มนิสัย จึงได้ใกล้เคียงกับนิสัยของซือแป๋มัน กระทำเรื่องราวใด ต่างอาศัยความพอใจของตัวเอง โดยมิสนใจว่าเรื่องนั้นจะเป็นเรื่องผิดหรือถูก ชั่วหรือดี

เทพธิดาพลันจุติ

เกียวเชียงงุนงงชั่ววูบ เห็นก้วงเจ็กซ้าคารวะไปรอบข้าง กล่าวเสียงกังวาน

"ท่านทั้งหลาย ผู้แซ่ก้วงขอปลีกตัวไปก่อน"

เมื่อเดินถึงข้างกายบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่ง ส่งเสียงเบา ๆ สองคำ งิ้มฉั่งก็แย้มยิ้มเล็กน้อย เกียวเชียงยิ่งประหลาดใจกว่าเดิม ปกติก้วงเจ็กซ้ามีสันดานยโสจนโอหัง ตอนนี้เมื่อพ่ายแพ้ต่อฝีมือผู้อื่นแล้ว ยังประจบผู้อื่นเช่นนี้อีก

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น เห็นก้วงเจ็กซ้าปล่อยชายเสื้อออกจากสายรัดเอว เหลือบมองดูสองบิดากับบุตรแซ่ฮุ้นแวบหนึ่ง แล้วจึงหันกายเดินออกไป โดยมิเหลียวมาอีกเลย

ยิ่งหงีเกี้ยมแขะหน้าเปลี่ยนสีอีกครั้ง เขม้นมองหลังก้วงเจ็กซ้าที่เดินออกไป พลันสืบเท้าก้าวใหญ่หมายจะขัดขวาง แต่ถูกบิดารีบคว้าแขนไว้

กุ้ยเอี้ยยี้เกียวเชียงกลอกตาไปมาวูบหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านทั้งหลาย พวกท่านยังยืนอยู่ที่นี้ไปไย ยังมิเข้าดื่มสุรากันอีก ข้าพเจ้านอกจากนำของขวัญมาเพิ่มอายุให้แก่ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อแล้ว ยังมีเรื่องแปลกใหม่น่าสนใจบอกกับท่านทั้งหลายอีกรายหนึ่ง"

ฮุ้นตังเที้ยพยายามข่มกลั้นโทสะให้เยือกเย็นไว้ พลอยเชื้อเชิญผู้มีฝีมือ

ทั้งหลายเข้าไปนั่งในห้องโถงอีกครา ฮุ้นเคียมกับซอเจียมเล้งเหลือบมองกันแวบหนึ่ง จึงเดินช้า ๆ ไปที่เบื้องหน้าจิ้มฉั่ง คารวะให้เล็กน้อยแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านมีพลังฝีมือที่สูงส่ง นับเป็นวีรบุรุษกำเนิดในวัยฉกรรจ์จริง ๆ เล่าฮูเลื่อมใสนับถือยิ่งนัก"

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองจิ้มฉั่งประสานมือคารวะตอบ แย้มยิ้มกล่าว

"กับพฤติการณ์เมื่อครู่ของข้าพเจ้า ผู้อาวุโสรู้สึกมิใคร่พอใจบ้างหรือไม่ ?"

ดวงตาฮุ้นเคียมเป็นประกายวาวทันที แต่แล้วคืนสู่สภาพเดิมในบัดดล หัวร่อฮาฮา ตอบ

"จิ้มเซี่ยวเฮี้ยบกล่าววาจาเยี่ยงนี้ ก็เห็นเป็นคนนอกแล้ว ทั้งปวงต่างเข้าในห้องโถงหมดสิ้น จิ้มเซี่ยวเฮี้ยบไยมิเข้าไปดื่มอีกสักสองสามจอก เล่าฮูยังมีอีกเรื่องหนึ่งขอเรียนถามจิ้มเซี่ยวเฮี้ยบ"

จิ้มฉั่งหัวร่อเสียงก้องกังวาน รับคำแล้วเดินเชิดหน้ายืดอกเข้าในห้องโถง ตรงเข้านั่งที่เดิมของก้วงเจ็กซ้าในโต๊ะเจ้าภาพด้วยทีท่าภาคภูมิ กวาดตามองไปรอบข้าง สร้างความตื่นเต้นแก่ยอดฝีมือทั้งหลายอีกครา

ฮุ้นเคียมลูบเคราเดินเข้านั่งที่โต๊ะ ขณะยกจอกสุราหมายจะเชื้อเชิญผู้คนทั้งหลายร่วมดื่ม พลันเห็นกุ้ยเอี้ยยี้เกียวเชียงที่ยืนอยู่ในกลุ่มฮุ้นตังเที้ยกับตีจือ เดินประคองกล่องไม้แก่นจันทน์เข้ามาหา ภาพวาดทั้งสามม้วนนั้นยังคงหนีบไว้ที่ซอกแขน เมื่อถึงแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้หลานเกียวเชียง ขอมอบท้ออายุวัฒนะคู่นี้ให้แก่ท่านผู้เฒ่า"

ฮุ้นเคียมหัวร่อพลางรับกล่องไม้มา สายตาผู้มีฝีมือทั้งหลายต่างจับมองไปที่กล่องไม้โดยมิรู้ตัว ต้องการดูจอมขโมยที่มีฐานะรุ่มรวยมหาศาล ส่งสิ่งใดเป็นของขวัญกันแน่ ?

แลเห็นฮุ้นเคียมเพิ่งเปิดฝากล่อง เสียงตูมพลันดังเบา ๆ ในกล่องมีตุ๊กตาที่สูงมิถึงเชียะผุดลุกขึ้นสองตัว ทุกตัวสร้างไว้สวยงามราวสลักจากประติมากรชั้นเลิศ เป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี ในมือของตุ๊กตาประคองลูกท้ออายุวัฒนะสีมรกตคู่หนึ่ง

ยอดฝีมือทั้งหลายต่างชื่นชอบจนส่งเสียงหัวร่อเซ็งแซ่ ฮุ้นเคียมยิ่งหัวร่อดังกังวานกว่าทุกคน หันไปวางของขวัญที่สร้างด้วยฝีมือประณีตความคิดพิสดาร

ไว้กับโต๊ะแล้ว ได้ยินกุ้ยเอี้ยยี้ส่งเสียงกังวานกล่าวอีก

"ตามเหตุผล วันนี้เป็นวันมหามงคลของฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ ผู้อื่นมาช้ายังพอทำเนา ข้าพเจ้าเกียวเชียงไหนเลยมาช้าปานนี้ ฮา...นี่ย่อมมีสาเหตุสำคัญอยู่"

หยุดเล็กน้อยแล้วจึงกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพลันได้ทราบข่าวหนึ่ง ข่าวนี้ข้าพเจ้ากล้ามั่นใจสหายในปู่ลิ้มทั้งแผ่นดินต่างยินดีรับฟัง แต่ตอนนั้นข้าพเจ้ากลับมิใคร่เชื่อถือนัก ดังนั้น จึงได้ไปที่ภูเขาเทียนมักซัว (เนตรสวรรค์) เป็นพิเศษ เมื่อพิสูจน์แล้วจึงทราบ ข่าวนั้นถึงกับเป็นความจริงมิใช่โคมลอย"

มันกล่าวแคล่วคล่องไม่ติดขัด ถึงตอนนี้ผู้มีฝีมือเริ่มตื่นเต้นสนใจบ้างแล้ว กระทั่งบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองยังมีทีท่าตื่นเต้นเช่นกัน ได้ยินกุ้ยเอี้ยยี้เกียว-เชียงแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ท่านทั้งหลาย โบราณพังเพยไว้ถูกต้อง 'ฝึกวิชาที่น่าตระหนก จำหน่ายให้แก่ผู้รู้จักของ' ท่านทั้งหลาย พวกท่านขอเพียงถามตัวเองว่าพอมีฝีมืออยู่สองสามท่าหรือไม่ ? รีบจัดการเก็บข้าวของไปที่ภูเขาเทียนมักซัว ข้าพเจ้าเกียวเชียงประกัน พวกท่านไม่ต้องเสียเวลาเดินทางเปล่าแน่"

หยุดเล็กน้อย กวาดตามองรอบข้าง เห็นยอดฝีมือทั้งหลายต่างมีสีหน้าตื่นเต้นจริง ๆ กระทั่งฮุ้นเคียมยังตบไหล่มัน แล้วแย้มยิ้มกล่าว

"หลานเรา ท่านมีวาจาใดบ่งบอกให้รวบรัดชัดเจนเสียเถิด ไยต้องก่อกวนให้ผู้คนกระวนกระวายด้วย ?"

เกียวเชียงแยกเขี้ยวแย้มยิ้มกล่าว

"เพียงแต่ว่า เมื่อข่าวนี้ของข้าพเจ้าบอกไป ท่านทั้งหลายย่อมต้องกำนัลของใดแก่ข้าพเจ้าสักเล็กน้อยจึงถูกต้อง ท่านทั้งหลาย การไปเทียนมักซัวของข้าพเจ้าครานี้ ก็มิอาจไปกลับเปล่า ๆ ได้"

ผู้คนทั้งหลายหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว มีบ้างที่คุ้นเคยสนิทสนม ยังส่งเสียงหยอกล้อเป็นที่ครึกครื้น ต่างลืมเรื่องขุ่นใจของเมื่อครู่ไปโดยสิ้นเชิง ฮุ้นเคียมจึงได้หลงเข้าใจ เป็นเกียวเชียงจงใจกล่าวเรื่องล้อเล่นเพื่อสร้างบรรยากาศให้ปลอดโปร่งแจ่มใสขึ้นจริง ๆ

มิคาด กลับเห็นเกียวเชียงเก็บถ้วยชามตะเกียบบนโต๊ะออกไปไว้ทาง

ด้านข้าง ให้หน้าโต๊ะเป็นที่ว่างขึ้นช่องหนึ่งจริง ๆ จากนั้น ดึงม้วนภาพออกจากซอกแขนม้วนหนึ่ง คลี่อย่างระมัดระวังไปบนหน้าโต๊ะพลางกล่าว

"ท่านทั้งหลาย หากท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าล้อเล่นให้เป็นเรื่องขบขัน ท่านก็ผิดมากแล้ว บอกกับท่านทั้งหลายตามความสัตย์จริง บนภูเขาเทียนมักชัว (เนตรสวรรค์) ตอนนี้กำลังสร้างลุยไถ (เวทีต่อสู้) หากท่านทั้งหลายสามารถใช้ฝีมือขึ้นสยบผู้อื่นบนลุยไถนั้น ผลักดันตัวเองให้โดดเด่นเป็นเอกได้ อย่างนั้น ของเหล่านี้ก็เป็นของท่านแล้ว"

เมื่อเกียวเชียงคลี่ม้วนภาพวาดออกดูกับโต๊ะ ผู้คนทั้งหลายต้องส่งเสียงอุทานจนเซ็งแซ่อีกครา ในภาพวาดมีประกายทองแวววาววูบวาบ ถึงกับเป็นภาพแห่งทองคำจำนวนมากนับไม่ถ้วน

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งยกจอกสุราขึ้นจิบ คีบกับใส่ปากเคี้ยว โดยมิไปเหลือบมองภาพวาดที่ใช้แผ่นทองคำบริสุทธิ์ปะขึ้นเลยสักแวบเดียว

ผู้มีฝีมือที่นั่งอยู่โต๊ะหลัง ๆ พากันผุดลุกขึ้นยืดคอมองเข้ามาอย่างตื่นเต้น

เกียวเชียงม้วนภาพแรกเก็บไว้ กล่าวสืบต่อไป

"นี่ยังไม่นับว่าพิสดาร ท่านทั้งหลายดูภาพนี้ต่อไป"

จากนั้น ดึงอีกม้วนหนึ่งออกมาคลี่ เมื่อสายตาผู้มีฝีมือเห็น ต่างส่งเสียงอุทานดังกว่าเดิม ดวงตาก็เบิ่งกลมกว้างแทบถลนออกนอกเบ้า

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งพอเหลือบมองอย่างไม่ตั้งใจแวบหนึ่ง สายตาพลันตรึงอยู่ที่ภาพวาดเป็นเนิ่นนาน

ในภาพวาด มีประกายแวววาวชอนไชนัยน์ตา ถึงกับมิทราบใช้สีใดวาดกระบี่อยู่ในภาพเป็นจำนวนมาก

ควรทราบว่า ที่ชนชาวบู๊ลิ้มลุ่มหลงกันอย่างยิ่งก็คืออาวุธวิเศษ เมื่อเห็นกระบี่ทรงคุณค่ามากหลายในภาพวาด ย่อมตื่นเต้นสนใจกว่าเห็นทองคำในภาพแรกมากนัก

เกียวเชียงชี้ไปบนกระบี่ในภาพวาด แย้มยิ้มกล่าวช้า ๆ

"กิมจั๊ว (งูทอง) เท่งจั๊ว (งูทองทะยาน) ปวยหงส์ (หงส์เหิน) อิ้วเล้ง (พญามังกร) ท่านทั้งหลาย พวกท่านย่อมเคยได้ยินนามกระบี่วิเศษหลายเล่มนี้มากระมัง ? แต่พวกท่านเคยมีผู้ใดได้เห็น ? ฮา ฮา แต่หากพวกท่านขึ้น

ภูเขาเทียนมักชัว สามารถแสดงฝีมือต่อของเล่นที่ผู้อื่นตั้งไว้ ฮา ฮา อย่างนั้น กระบี่หลายเล่มนี้ ต้องมีเล่มหนึ่งเล่มใดตกเป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน"

เสียงแหบห้าวของคนผู้หนึ่งคำรามขึ้น

"เกียวซาเอี๊ย ท่านมิใช่หลอกลวงเรากระมัง ?"

เกียวเชียงเหลือบตามอง เห็นผู้ส่งเสียงเป็นยอดกระบี่กังหนำนาม ก้วยเทาะเพ้ง จึงหัวร่อฮาฮา ตอบ

"ก้วยตั้วเอี๊ย ข้าพเจ้าเกียวซำเคยหลอกลวงท่านเมื่อใด หากท่านได้กระบี่ปวยหงส์เกี่ยม (หงส์เหิน) เล่มนั้นมา ยามเมื่อท่านควงกระบี่ ยิ่งไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านท่านได้อีกแล้ว"

วาจามิทันจบคำ ก้วยเทาะเพ้งพลันกระโดดขึ้นจากที่นั่ง ก้าวอาด ๆ เข้ามาถลึงจ้องกระบี่ในภาพวาด ชั่วขณะ จึงหันไปคารวะให้แก่ฮุ้นเคียมจนจรดพื้นแล้วส่งเสียงแหบแห้งกล่าว

"ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ ผู้หลานต้องขอล่วงหน้าไปก้าวหนึ่ง"

หันหน้าคารวะรอบข้าง ไม่รอให้ฮุ้นเคียมเหนี่ยวรั้งอย่างไรก็เร่งฝีเท้าออกจากห้องไป แสดงว่าก้วยเทาะเพ้งผู้นี้มีนิสัยวู่วามราวเปลวเพลิง

แต่บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองยังคงนั่งดื่มกินของมัน อาวุธวิเศษที่ชนชาวบู๊ลิ้มต่างกระหายจะได้จนน้ำลายสอ ถึงกับไม่อาจกระตุ้นให้มันกระตือรือร้นสนใจคล้ายดั่งไม่มีความต้องการอาวุธนี้เลยก็ปาน

ฮุ้นเคียมขมวดคิ้วเล็กน้อย หันกล่าวกับเกียวเชียง

"หลานเรา ท่านมิใช่แสร้งก่อกวนให้เป็นที่แตกตื่นกระมัง ? มิเช่นนั้นการล้อเล่นนี้ก็ออกจะรุนแรงเกินไปแล้ว"

เกียวเชียงม้วนภาพวาดนั้นเก็บไว้อีกครา ดึงม้วนที่สามมาพลางแย้มยิ้มตอบ

"เล่าเอี้ยจื้อ ท่านผู้เฒ่าวางใจให้เต็มที่ หากผู้หลานบังอาจล้อเล่น ท่านก็สั่งให้ตังเที้ยเอี้ยเด็ดศีรษะข้าพเจ้าออกมาก็แล้วกัน"

จากนั้น คลี่ม้วนที่สามช้า ๆ คราวนี้ กระทั่งบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งที่หน้าเฉื่อยชาไร้ความรู้สึก ยังต้องมีสีหน้าตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ผลักจอกผุดลุกขึ้นยืน เสียงเซ็งแซ่ของยอดฝีมือทั้งหลายดังสนั่นหวั่นไหวไปกว่าเมื่อครู่มากนัก

ภาพที่สามที่กุ้ยเอี้ยยี้อันเป็นจอมขโมยฐานะร่ำรวยมหาศาล ยิ่งบันดาลให้ยอดฝีมือทั้งห้องแตกตื่นกว่าเดิม กระทั่งบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองยังจับตามองแน่วนิ่งไม่กะพริบ

ภาพที่วาดในม้วนแพรสีขาวสะอาด เป็นโฉมสะคราญที่งามผุดผาดดั่งหยาดฟ้า ผมดำขลับเกล้าเป็นมวยสูง หน้ารูปไข่แดงเปล่งปลั่งดั่งดอกท้อ องคาพยพทุกส่วนสัดเหมาะสมราวเทพยดาจงใจสร้างสรรค์ ดวงตาคู่งามเป็นประกายหยาดเยิ้มราวเพ้อฝัน สวมอาภรณ์แดงบางเบายิ่งเน้นให้เห็นผิวขาวผุดผ่องเป็นยองใย บรรดาผู้อยู่ในห้องโถงใหญ่ แม้คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี เคยเห็นโฉมสะคราญทั้งเหนือใต้มาจนมากมายนับมิถ้วน แต่หากนำโฉมสะคราญเหล่านั้นมาเปรียบกับเทพธิดาในภาพวาด ถึงกับต่ำต้อยราวธุลีกับดวงจันทร์บนท้องฟ้า

ห้องโถงที่กว้างใหญ่ ถึงกับพลันเงียบวังเวงดั่งสุสานร้าง ได้ยินแต่เสียงหอบหายใจถี่เร็วเท่านั้น

เล่งฮู้ตีจือถอนใจเบา ๆ กล่าว

"เกียวซาเอี๊ย ท่านบันดาลให้เล่าฮูได้เห็นเป็นขวัญตาแล้ว เล่าฮูบุกเหนือล่องใต้แทบทุกทิศทางในแผ่นดินมา แต่ยังมิเคยเห็นโฉมสะคราญที่งามปานสลักจากแห่งหยกนี้เลย"

กุ้ยเอี้ยยี้เกียวเชียงหัวร่อฮาฮากล่าว

"ยินดีเรียนให้ท่านทั้งหลายทราบโดยไม่อำพราง หากข้าพเจ้าเกียวซำมิได้เห็นคนในภาพวาดมากับตา ยังไม่ยอมเชื่อว่า ในโลกจะมีโฉมสะคราญที่งามพิลาสล้ำปานนี้ แม้ภาพจะงดงามเพียงใดก็ตาม แต่ไม่มีจิตรกรใดในพิภพจบแดน สามารถวาดให้งามเทียบเท่าตัวจริงของนางได้เด็ดขาด"

เสียงที่สงบวังเวงไปเนิ่นนานเริ่มเซ็งแซ่ขึ้นอีกครั้ง ดวงตาของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองมีประกายครุ่นคิดอีกเนิ่นนานจึงทรุดกายนั่งลง ความงามสะคราญของสตรีในภาพวาด บันดาลให้มันเคลิบเคลิ้มหลงใหลก็จริง แต่ที่ยิ่งสร้างความแตกตื่นสงสัยแก่มันคือ เค้าหน้าของโฉมสะคราญนางนี้ มันคล้ายดั่งเคยรู้จักมา แต่เค้นสมองทบทวนหวนคิดอย่างไร ยังคงนึกมิออกว่าเคยพบในที่ใดมา

เกียวเชียงหัวร่อฮาฮาอีกครั้ง ยกภาพวาดขึ้นชูสูงกว่าศีรษะแล้วกล่าว

"ท่านทั้งหลาย หากสามารถอาศัยวิชาฝีมือที่ฝึกปรือ สยบพิชิตการก่อสร้างในภูเขาเทียนมักชัวลงได้โดดเด่นเป็นเอกเหนือผู้อื่นใดที่ไปร่วม อย่างนั้น...มิเพียงได้อัญมณีนับไม่ถ้วน ทองคำจำนวนมหาศาลเท่านั้น โฉมสะคราญในภาพวาดนี้ก็จะเป็นสตรีของท่านโดยสมบูรณ์ แต่ทว่า มีประการหนึ่ง..."

มันแสร้งชะงักคำลงกลางคัน กวาดตามองไปรอบข้าง เห็นยอดฝีมือทั้งห้องโถงใหญ่ต่างผุดลุกขึ้นจากที่นั่ง ยืดคอมองมาเป็นตาเดียว สงบรอมันกล่าวต่อด้วยทีท่ากระวนกระวาย

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมแย้มยิ้มกล่าว

"หลานเรา ท่านมีวาจาใดรีบบอกออกมาเถิด อย่าให้ผู้อื่นกระวนกระวายกว่านี้เลย"

กุ้ยเอี้ยยี้เกียวเชียงหัวร่อฮาฮา กล่าว

"แต่ทว่า คิดจะได้โฉมสะคราญปานเทพธิดามาแนบข้างเป็นคู่ชีวิต ต้องเป็นบุรุษที่มีวัยไม่สูง และยังไม่มีครอบครัว คนเช่นดั่งตัวข้าพเจ้า อย่าว่าแต่มีพลังฝีมือที่ยังด้อยกว่าห่างไกล แม้นับว่าฝีมือสูงส่ง ก็ได้แต่เบิ่งตากลืนน้ำลายเท่านั้น เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีครอบครัวแล้ว กระทั่งบุตรก็ยังมีอีกฝูงใหญ่ หากข้าพเจ้าทราบมีเรื่องเช่นนี้แต่แรก ต่อให้ใช้ดาบค้ำคอ ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมวิวาห์เด็ดขาด"

ในเสียงหัวร่อที่เซ็งแซ่จอแจ มีเสียงกังวานของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

"ใช่ว่านอกจากมีครอบครัวแล้ว ทุกผู้คนต่างมีคุณสมบัติเข้าสมัครแข่งขัน ?"

กุ้ยเอี้ยยี้กวาดตามองไป เห็นผู้ส่งเสียงมีรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง โพกผ้าเยี่ยงนักบู๊ มันคือยอดฝีมือที่มีชื่อเสียงเกรียงไกรในภาคเหนือของลำน้ำแยงซีเกียง นามฮึงเล่าโหงวฉายาเท็กเอ็ง (เหยี่ยวหัวล้าน) จึงหัวร่อฮาฮาตอบ

"ถูกต้อง อย่าว่าแต่ผู้มีบุคลิกภาพเช่นฮึงโง้วเอี๊ยเลย แม้นับเป็นคนหน้าลาย ตาข้างเดียว กระทั่งเหลือเท้าข้างเดียว มือด้วนนิ้วขาด ขอเพียงพอมีวิชาบู๊สูงส่ง ยังคงได้โฉมสะคราญนี้มาแนบข้างเช่นกัน"

เท็กเอ็งฮึงเล่าโหงวตบท้ายทอยฉาดใหญ่ ใบหน้าที่แดงเปล่งปลั่งของมัน

ยิ่งเข้มกว่าเดิมจนคล้ายน้ำมันซึมออกมา หัวร่อพลางกล่าว

"มีเรื่องเช่นนี้ ? อย่างนั้นข้าพเจ้าฮึงเล่าโหงวเห้นทีต้องไปเสี่ยงโชคที่เทียนมักซัวสักคราแล้ว"

จบคำกระแทกกายนั่ง กรอกสุราลงอีกจอกใหญ่ ดึงผ้าโพกศีรษะออกโดยไม่รู้ตัว เผยให้เห็นศีรษะล้านเลี่ยนเป็นมันระยับของมันออกมา ผู้คนทั้งหลายจึงหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว

กุ้ยเอี้ยจื้อม้วนภาพทั้งสามชุดไว้ที่ซอกแขนมันแล้วทรุดกายนั่ง เหลียวไปก็เห็นฮุ้นเคียมส่งเสียงหนัก ๆ

"หลานเรา ตอนนี้ท่านได้บ่งบอกมาหมดสิ้นแล้ว แต่เรายังต้องขอถามเรื่องนี้เป็นเลศนัยใดกันแน่ ? ผู้สร้างเรื่องสะเทือนทั้งแผ่นดินบนภูเขาเทียนมักซัวเป็นผู้ใดกันแน่ ? บอกกับหลานเราโดยไม่อำพราง ในความเห็นของเล่าฮูเรื่องนี้ออกจะพิสดารเกินกว่าธรรมดาอยู่บ้าง ชนชาวโลกไหนเลยมีผู้ใดจะระดมทรัพย์สินเงินทองไปให้แก่ผู้อื่นมากมายปานนี้ !"

กุ้ยเอี้ยยี้เกียวเชียงดื่มสุราอึกใหญ่จึงตอบ

"ขอเรียนท่านผู้เฒ่าโดยไม่อำพราง ที่อยู่บนเทียนมักซัวจะมีประวัติความเป็นมาเยี่ยงไรกันแน่นั้น จนบัดนี้ผู้หลานก็ยังไม่อาจสืบทราบ แต่ทว่า เรื่องนี้กลับจริงแท้แน่นอนที่สุด คนที่ไปบนภูเขาเทียนมักซัว แม้นับว่ามีวิชาบู๊ต่ำต้อยต้องกลับมามือเปล่า แต่ไม่เสียเที่ยวไปแน่นอน"

"เมื่อเป็นเช่นนี้ เล่าฮูไม่แน่ก็ต้องไปดูเป็นขวัญตา ประมาณไม่เกินสองเดือนนี้ บนเทียนมักซัวต้องมียอดฝีมือไปชุมนุมกันคับคั่ง น่ากลัวว่าต้องอวดโอ่ฝีมือเพื่อช่วงชิงของที่ปรารถนากันแล้ว"

วาจาเพิ่งขาดคำ พลันมีเสียงหัวร่อก้องกังวานดังขึ้น แล้วบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งกล่าว

"ความจริง ที่สำนึกตัวว่ามีฝีมือไม่เข้มแข็งเพียงพอ กลับยังคงมีไปประเสริฐกว่า ไม่เช่นนั้น เป็นการสูญเสียค่าใช้จ่ายโดยไร้ประโยชน์ เฉกเช่นขโมยไก่ไม่ได้ ขาดทุนข้าวอีกกำใหญ่ นั่นจึงเป็นที่น่าเสียดายยิ่ง !"

ฮุ้นตังเที้ยที่ยืนสำรวมอยู่ด้านหลังฮุ้นเคียมผู้บิดาอยู่เสมอมา พลันเลิกคิ้วกล่าวบ้าง

"เช่นนี้เป็นว่า ไยมิใช่มีท่านเพียงผู้เดียวก็เกินพอ ?"

ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อขมวดคิ้วเล็กน้อย หันไปถลึงตาห้ามปรามฮุ้นตังเที้ยแวบหนึ่ง คล้ายดั่งตำหนิมันไม่บังควรไปตอแยบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง เนื่องเพราะนักเลงเก่าที่มีประสบการณ์โชกโชนท่านนี้ ดูออกจากท่าร่างของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองว่ามันเป็นศิษย์ผู้ใด มีประวัติความเป็นมาเยี่ยงไรแล้ว

มิคาด บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งกลับแค่นหัวร่อกล่าว

"ถูกต้อง ถูกต้อง บุคคลที่มีฝีมือเทียบเท่าท่านยังคงมิสู้อย่าไปประเสริฐกว่า"

ฮุ้นตังเที้ยเลิกคิ้วสูงชัน บรรดาชายชราที่เป็นยอดฝีมือชื่อเสียงเกรียงไกรที่นั่งอยู่ร่วมโต๊ะต่างหน้าเปลี่ยนสีไปเช่นกัน แต่บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองกลับคล้ายไม่แยแสสนใจ คล้ายมิได้เห็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มเหล่านี้มีคุณค่าในสายตาเลยก็ปาน

มันหันไปที่ภาพวาดในซอกแขนของกุ้ยเอี้ยจื้อ แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ภาพวาดทั้งสามม้วนของท่านก็มิต้องพกติดตัวไปเล่าประโคมในทุกที่ทางแล้ว"

กล่าวพลางยื่นมือไปช้า ๆ คว้ายังภาพวาดทั้งสามม้วนของเกียวซำ (ที่สาม)

เกียวเชียงหน้าเปลี่ยนสีไปทันที ตวาดเสียงเย็นชา

"เรื่องนี้ยังไม่ต้องให้ท่านกังวลแทน"

มือที่ถือจอกสุราพลันลดต่ำ กดลงไปบนภาพวาดทั้งสามม้วนนั้น

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองแค่นหัวร่อ แตะมือซ้ายไปบนภาพวาด เกียวเชียงพลันรู้สึก มือที่แตะลงใส่ภาพวาด พลันร้อนระอุจนสุราในจอกเดือดพล่านกระเซ็นใส่มันชุ่มโชกทั้งร่าง

ยอดฝีมือทั้งโต๊ะต้องแตกตื่นจนตะลึงลานทันที กำลังภายในที่น่าตระหนกของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองผู้นี้สูงส่งถึงระดับสุดยอดปานใด ยอดฝีมือวัยชราทั้งหลายไหนเลยดูไม่ออกได้ แลเห็นมันหัวร่อแค่น ๆ พลางชิงภาพวาดทั้งสามม้วนมาอย่างง่ายดาย แค่นเสียงกล่าว

"ยังคงมอบให้ข้าพเจ้าจะประเสริฐกว่าบ้าง"

กุ้ยเอี้ยยี้เกียวเชียงคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี ทั้งยังคบหากับยอดฝีมือฝ่ายธัมมะและอธรรมทั้งแผ่นดิน หากไม่ถึงคราคับขันจำเป็นที่สุด ต้องไม่ยอมลงมือกับผู้ใดเป็นอันขาด แต่ตอนนี้เดือดดาลจนหน้าเปลี่ยนสีไปแล้ว

มันยังคงนั่งบนเก้าอี้ แต่บิดเอวตะปบสองมือ คว้าเข้าใส่สองชายโครงของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองปานประกายไฟ พร้อมกับตวาดเสียงก้อง

"สหาย ท่านออกจะผยองเกินไปบ้างกระมัง ?"

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองตวาดสวนคำ

"ท่านคิดจะลงมือ ?"

เสียงดังมือซ้ายที่ถือม้วนภาพวาด กรีดปราดออกไปด้วยความเร็วกว่าสายฟ้า เข้าใส่ชีพจรข้อมือทั้งสองข้างของกุ้ยเอี้ยยี้ นับเป็นปฏิกิริยาที่ทุกผู้คนต้องนิยมชมเชยยิ่ง

เกียวเชียงย่อไหล่สะบัดข้อมือ เปลี่ยนกระบวนท่าเป็นฟันเข้าใส่ไหล่บุรุษหนุ่ม กุ้ยเอี้ยยี้ที่ได้รับการยกย่องเป็นโจรขโมยเทพยดาแห่งยุค ถึงกับมีกระบวนท่าฝีมือที่รวดเร็วสุดยอดเช่นกัน

ทั้งสองต่างนั่งอยู่บนเก้าอี้ แต่ชั่วพริบตา รุกรับตีโต้กันไปหลายกระบวนท่า การต่อสู้ประชิดตัวเยี่ยงนี้ มาตรว่าดูไปไม่ตื่นเต้นเร้าใจนัก แต่กลับล้วนแล้วเป็นกระบวนท่าพิสดารที่พอจะบ่งชี้ผลแพ้ชนะได้ในบัดดล

ที่นั่งข้างกายบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง คือผู้ทรงอิทธิพลยิ่งใหญ่ในลำน้ำแยงซีเกียงทั้งสาย ฮ้วยกังกิมเสาะชอเจียมเล้งตอนนี้เลิกคิ้วตวาด

"สหาย ที่นี้มิใช่สถานที่ท่านมาแสดงความโอหังบังอาจได้ !"

เสียงดังมือซ้ายลดต่ำ กระแทกศอกเข้าใส่ชายโครงขวาของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองยกม้วนภาพวาดในมือซ้ายกันออกไปทางด้านนอก ปิดป้องสองฝ่ามือที่เกียวเชียงจู่โจมมา ส่วนฝ่ามือซ้ายพลิกกลับด้านใน ประกบนิ้วจี้เข้าใส่จุดเทียนตี๋ที่ศอกของชอเจียมเล้งดั่งประกายไฟ

มือซ้ายขวาของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง ถึงกับแยกกันใช้สองหลักวิชาได้อย่างแคล่วคล่อง ทั้งยังเป็นกระบวนท่ารุกต้านรุก ที่สามารถสยบฝ่ายตรงข้ามได้อย่างพิสดาร นับเป็นยอดฝีมือที่น่าตระหนกยิ่ง มิน่าเล่าจึงกล้าผยองจนลำพองปานนี้

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง เบื้องหน้ามันพลันมีประกายแวววาววูบขึ้น พลังลมแหลมคมสองสายพุ่งเข้าใส่ดั่งเกาทัณฑ์

คราวนี้มันถูกกระหนาบทั้งสามด้าน และล้วนรวดเร็วดั่งประกายไฟบรรดายอดฝีมือที่นั่งร่วมโต๊ะ ต่างแน่ใจว่าบุรุษหนุ่มที่ผยองลำพอง ต้องเสียชีวิตไปกับการรุมกระหนาบทั้งสามด้านนี้เป็นแน่แท้

มิคาด ยอดฝีมือทั้งหลายเพียงตาลายไปวูบ บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองถึงกับสาบสูญร่องรอย หมัดฝ่ามือของชอเจียมเล้งกับเกียวเชียงจึงถึงกับผิดเป้าทันที ส่วนประกายเงินสองสายที่พุ่งเข้าใส่หน้า ยังคงมีพลังรุนแรงไม่เสื่อมโทรม ถึงกับฝ่าอากาศเสียงหวีดหวิวเข้าใส่ศีรษะล้านเลี่ยนของเท็กเอ็งฮึงเล่าโหงวที่นั่งอยู่ทางด้านข้างอย่างแม่นยำ

เท็กเอ็งฮึงเล่าโหงวเดือดดาลจนหน้าเปลี่ยนสี รีบผุดลุกขึ้นสะบัดฝ่ามือฟาดไป ประกายเงินสองสายจึงเปลี่ยนทิศทางพุ่งออกนอกห้องโถงใหญ่ ในเสียงร้องที่เซ็งแซ่จอแจ ได้ยินตอปี้ซิ่งเกี่ยมโพล่งขึ้นด้วยความตระหนก

"มี้จงชิกเปี่ยง (เท้ามายาเจ็ดแปลง) !"

เมื่อครู่ท่านที่เดือดดาลสุดระงับ จึงใช้ตะเกียบเงินบนโต๊ะชัดไปต่างอาวุธลับ ยิ่งหงีเกี้ยมแขะฮุ้นตังเที้ยที่จับตามองตาม เห็นบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งถึงกับมาทั้งร่างทั้งเก้าอี้ ไปนั่งอยู่ข้างโต๊ะแปดเหลี่ยมซึ่งเป็นที่ไว้ของขวัญด้วยสีหน้าแย้มยิ้มอย่างเย้ยหยันอยู่

ตอนนี้ ทั้งห้องโถงวุ่นวายจนปั่นป่วนไปอีกคราว ชอเจียมเล้ง เกียวเชียงต่างพากันผลักเก้าอี้ผุดลุกขึ้น มาตรว่าบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองยังคงนั่งนิ่งมิเคลื่อนไหวกำลังคลี่ภาพออกช้า ๆ แต่ใบหน้าของมันบูดบึ้งตึงเครียด ดวงตาเป็นประกายอำมหิตแววว่าวน่าหวาดหวั่นแล้ว

แต่ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงหัวร่อสดใสปานระฆังเงินแว่วขึ้นที่ปากประตู แล้วสตรีนางหนึ่งกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ตะเกียบที่มีค่าน่าดูปานนี้ ทิ้งไปไยมิน่าเสียดายเกินไป ?"

ผู้มีฝีมือทั้งมวลเหลียวขวับไปด้วยความตื่นเต้นสงสัย เห็นที่หน้าประตูห้องโถงใหญ่ มีสตรีอาภรณ์แดงเดินชดช้อยเข้ามาสองคน ผมดำขลับของนางเกล้าเป็นมวยสลวย ร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อย แต่ละนางต่างถือตะเกียบเงินอยู่

ในมือขวานางละข้าง นั่นคือตะเกียบเงินที่เมื่อครู่เท็กเอ็งฟาดกระเด็นออกไป

กุ้ยเอี้ยยี้เกียวเชียงอดมิได้ต้องเบนสายตาออกจากหน้าบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองมาที่ปากประตู พอเห็นโฉมสะคราญแดงอาภรณ์ทั้งสอง งุนงงเพียงวูบเดียวก็ลนลานก้าวเข้ามาต้อนรับ

มือขวาที่ขาวผ่องราวเย้ยหิมะให้ได้อายของดรุณีทั้งสอง ยังคงถือตะเกียบเงินอยู่คนละข้าง นางกวาดตามองไปมา เมื่อเห็นเกียวเชียงก็พากันยกมือซ้ายขึ้นปิดปากหัวร่อ กล่าวเสียงสดใส

"ที่แท้เกียวซาเอี๊ยก็อยู่ที่นี่ ?"

ผู้มีฝีมือทั้งห้องโถงใหญ่ ถูกเสียงหัวร่อเบา ๆ ของดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสองโน้มน้าวจิตใจจนเคลิบเคลิ้มลืมตัว สายตาหลายร้อยคู่ถลึงจ้องมองนางเป็นจุดเดียวแทบไม่กะพริบ

เกียวเชียงรีบปราดไปเบื้องหน้าดรุณีทั้งสองนาง ถึงกับคารวะจรดพื้นกล่าว

"ไฉนโกวเนี้ยทั้งสองมาด้วยแล้ว ?"

ดรุณีรูปงามอาภรณ์แดงทั้งสองต่างยื่นมือขวายัดตะเกียบเงินคู่นั้นไว้ให้เกียวเชียง มือซ้ายยกแตะจอนผมพลางกล่าวเสียงใส

"พวกเรามากราบอวยพรคล้ายวันเกิด เกียวซาเอี๊ย ท่านแนะนำให้พวกเรามีเกียรติได้รู้จัก ท่านใดคือฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อเจ้าภาพของงานนี้ ?"

ทั้งนอกและในห้องโถงใหญ่มีแสงไฟและคบสว่างจ้าดั่งกลางวัน บรรดายอดฝีมือทั้งหลายที่เขม้นมองจ้องดู เห็นโฉมสะคราญทั้งสองมิเพียงมีรูปกายเค้าหน้า ต่างสวยสะคราญเปี่ยมเสน่ห์เท่านั้น เค้าหน้าทั้งสองถึงกับเป็นพิมพ์ประไพเดียวกัน คล้ายดั่งสวรรค์สร้างโฉมสะคราญปานหยาดฟ้ามานางหนึ่งแล้วไม่พึงพอใจ ยังสร้างขึ้นอีกนางให้มีรูปเค้าเช่นเดียวกัน เยี่ยงนี้จึงสร้างความลำบากใจแก่ยอดฝีมือทั้งหลาย โดยมิทราบควรไปชื่นชมนางใดจึงถูกต้อง

ตอนนั้นฮุ้นเคียมได้ก้าวช้า ๆ ออกมาแล้ว ท่านที่พิจารณาดูการแต่งกายของดรุณีอาภรณ์แดง ได้คิดด้วยไวปัญญา สองนางที่มาดั่งจุติลงจากฟากฟ้าจะต้องเกี่ยวข้องกับโฉมสะคราญในภาพวาดบ้างไม่มากก็น้อย

เมื่อฮุ้นเคียมก้าวออกมาจากโต๊ะ ดรุณีทั้งสองพอเหลือบเห็นก็ดาหน้าเข้าหา พากันคารวะจรดพื้นแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"คิดว่าท่านต้องเป็นฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อแล้วกระมัง ? เสียวเจี๊ยะพวกเราให้เราเจ๊ม่วยมากราบอวยพรช้าเกินไป ยังหวังให้ท่านผู้เฒ่าโปรดได้อโหสิด้วย"

ฮุ้นเคียมเลิกเคราแย้มยิ้มกล่าว

"กล่าวประเสริฐ งานต่ำต้อยของเล่าฮู ไหนเลยกล้ารบกวนศักดิ์อันสูงส่งของโกวเนี้ยทั้งสองได้"

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมที่ถูกก่อกวนงานคล้ายวันเกิดมาหลายครั้งครา มาตรว่ามีโทสะเดือดดาลอย่างยิ่ง แต่ความคร่ำโลกจนโชกโชน บันดาลให้ท่านยังคงแย้มยิ้มด้วยสีหน้าแจ่มใส นับเป็นที่หาได้ยากยิ่งจริง ๆ

ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสองยืนสำรวมพลางกล่าว

"หากฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อกล่าวเยี่ยงนี้ นับเป็นบาปของสองเราเจ๊ม่วยต้องทอนอายุลงมากหลายแล้ว เสียวเจี๊ยะพวกเรามักบอกอยู่บ่อยครั้ง ในปู๊ลิ้มยุคนี้ มีแต่ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อจึงเป็นผู้อาวุโสที่สูงทั้งคุณวุฒิและวัยวุฒิ ครั้งนี้เสียวเจี๊ยะพวกเราใช้พวกเราเจ๊ม่วยมากราบอวยพรต่อฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ พวกเราเจ๊ม่วยต่างลิงโลดยินดีเป็นยิ่งนัก เนื่องเพราะพวกเรานับว่ามีวาสนาได้ยลบุคลิกภาพของฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อแล้ว หากท่านผู้เฒ่าไม่รังเกียจเราเจ๊ม่วย โปรดอย่าได้กล่าววาจาเกรงใจอีกเลย"

ดรุณีทั้งสองนางต่างมีรอยยิ้มดั่งบัวแย้ม กระแสเสียงสดใสไพเราะดั่งสกุณาระเริงไพร นางที่กล่าวติดต่อตามกันดั่งไข่มุกร่วงในจานหยก ก่อกวนผู้คนทั้งห้องต้องลอบตระหนก และบังเกิดความคิดหนึ่งวูบขึ้น

'ที่แท้นางทั้งสองเป็นเพียงหญิงรับใช้เท่านั้น อย่างนั้น เสียวเจี๊ยะพวกนางสมควรเป็นคนเช่นไรกัน ?'

ดังนั้นเอง ในใจของผู้มีฝีมือทั้งหลายต่างเหลือบมองไปยังสตรีงามในภาพวาดดั่งนัดกัน ยิ่งมีความต้องการไปภูเขาเทียนมักซัวกว่าเดิมอีกหลายส่วนแล้ว

ฮุ้นเคียมหัวร่อฮาฮา ขณะจะถ่อมตัวตามมารยาทสักหลายคำ ดรุณีสองนางหัวร่อแล้วกล่าวอีก

"พวกเราก่นแต่กล่าวความในใจ ถึงกับลืมเรื่องสำคัญไปแล้ว"

จบคำหันกายเดินชดช้อยไปที่ปากประตู ยกมือขาวผ่องทั้งสี่ขึ้นปรบเบา ๆ สองครา

นางหนึ่งหันกลับมาแย้มยิ้มกล่าว

"เสียวเจี๊ยะพวกเรายังให้พวกเรานำของขวัญที่ด้อยค่าอีกหลายชนิด มาเพิ่มอายุวัฒนะให้แก่เล่าเอี๊ยจื้อ และสั่งพวกเราเรียนต่อท่านผู้เฒ่าว่านางไม่อาจมาด้วยตนเอง ขอให้ท่านผู้เฒ่าโปรดได้อโหสิ"

ฮุ้นเคียมหัวร่อพลางกล่าวขอบคุณอยู่ไม่ขาดปาก ตอนนั้น เห็นที่ชุ้มประตูที่เปิดกว้างมีดรุณีอาภรณ์แดงสองนางก้าวเคียงคู่เข้ามา ในมือต่างถือกล่องสีทองประกายแวววาวนางละใบ มิว่าของอยู่ในกล่องจะเป็นกระไร เพียงกล่องของขวัญก็มีคุณค่าที่สูงส่งไม่น้อยแล้ว

ขณะที่ผู้มีฝีมือทั้งหลายลอบชื่นชมด้วยความตื่นเต้น มิคาด ดรุณีสองนางเพิ่งก้าวเข้ามา ด้านหลังมีอีกสองนางก้าวตามติด มือยังคงประคองกล่องที่สร้างขึ้นจากทองคำบริสุทธิ์เช่นกัน

ฮุ้นเคียมหัวร่อเสียงกังวาน ก้าวไปที่ปากประตูห้องโถงพลางกล่าว

"โกวเนี้ยทั้งสอง นี่...เล่าฮูจะรับได้อย่างไร ?"

ไม่ทันขาดคำ มีดรุณีเดินทยอยกันเข้ามาเป็นคู่ ๆ ถึงแปดคู่ แต่ละนางต่างประคองกล่องทองคำแวววาว เมื่อถึงปากประตู พากันยกกล่องทองคำขึ้นชูเหนือศีรษะแล้วลดลงมาที่หว่างอก นับเป็นการคารวะให้กับฮุ้นเคียมอย่างนอบน้อม

ผู้มีฝีมือทั้งห้องโถงต่างตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง มีแต่บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองเท่านั้น ยังคงนั่งอย่างโอหังบนเก้าอี้ คลี่ภาพวาดในมือออกเพ่งพิจารณา ดวงตาที่จับมองความงามของโฉมสะคราญในภาพ มีประกายครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้ม

ดรุณีอาภรณ์แดงสองนางแรกหันมาแย้มยิ้มกล่าว

"ของขวัญไม่กี่อย่างนี้ มิอาจนับเป็นสำคัญอย่างไร ฮุ้นเล่าเอี๊ยจื้อท่านโปรดอย่าได้เกรงใจเป็นอันขาด พวกเราเจ๊ม่วยขอน้อมคารวะสุราต่ออายุให้แก่ท่านผู้เฒ่าจอกหนึ่ง"

นางเดินชดช้อยไปที่โต๊ะ ก็มีชายฉกรรจ์เสื้อยาวผู้หนึ่งรีบยื่นสุราให้สองจอก ฮุ้นเคียมก็ก้าวอาด ๆ ตามเข้าไปแย้มยิ้มกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐ เมื่อโกวเนี้ยทั้งสองกล่าวเยี่ยงนี้ เล่าฮูก็ขอหักความละอายรับไว้แล้ว"

จบคำกรอกสุราแห้งจอกไป ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสองเพียงจิบเล็กน้อย ก็กล่าว

"วันนี้เป็นวันมหามงคลของเล่าเอี๋ยจื้อ ผู้กล้าทั้งแผ่นดินเมื่อทราบข่าว ต่างต้องเร่งรุดเดินทางมาเป็นแน่แท้ พวกเราเจ๊ม่วยขอยืมดอกไม้บูชาพระ คารวะให้ท่านทั้งหลายคนละจอก"

บรรดาผู้มีฝีมือในห้องโถง ส่วนมากถูกความงามของนางโน้มน้าวจนเชื่องซึมตะลึงลานไปแล้ว เมื่อได้ยินต่างยกจอกที่เบื้องหน้าขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ดรุณีรูปงามหัวร่อเบา ๆ แต่พอกวาดตามองรอยยิ้มของนางพลันคลายไป ตาที่สุกใสทั้งสี่จับมองบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งที่นั่งตัวตรง เพ่งตามองภาพวาดอย่างโอหัง

เกียวเชียงรีบปราดเข้าไปกระซิบกับดรุณีอาภรณ์แดงหลายคำ แลเห็นดรุณีทั้งสองนางเลิกคิ้วขึ้นวูบแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"นึกมิถึง พวกเราเจ๊ม่วยจะมาประจวบเหมาะปานนี้ ยังมาทันได้ดูวีรบุรุษวัยฉกรรจ์ท่านนี้อีก เช่นนี้ เป็นว่าพวกเราเจ๊ม่วยยิ่งต้องคารวะจอกหนึ่งให้ได้"

ดรุณีที่ยืนอยู่ด้านขวาพลันตวัดมือขวาขึ้น เสียงติงดังเบา ๆ จอกสุราเคลือบลอยจากมือไปทันที

ผู้มีฝีมือทั้งหลายเห็นจอกสุราหมุนคว้างดั่งลูกข่าง พุ่งตรงไปยังใบหน้าบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองดั่งสายฟ้า เมื่อถึงกรีดเป็นครึ่งวงกลม อ้อมผ่านภาพวาดที่เบื้องหน้า กระแทกเข้าใส่แก้มมันดังควับใหญ่ มาตรว่าเป็นการพุ่งไปด้วยความเร็วดั่งประกายไฟ แต่น้ำสุราในจอกถึงกับมิได้หกสักหยดหยาดเดียว

ผู้มีฝีมือทั้งห้องต่างต้องโห่ร้องชมเชยจนเสียงเซ็งแซ่ แต่มิคาด บุรุษหนุ่มยังคงนั่งตัวตรงมิเคลื่อนไหวคล้ายไม่เห็นเลยก็ปาน รอจนจอกสุราที่ฝ่าอากาศเสียงแหลมเล็กใกล้จะสัมผัสแก้ม มันถึงกับเบือนหน้าเล็กน้อย อ้าปากดูดเบา ๆ น้ำสุราในจอกเคลือบพุ่งขึ้นเป็นลำเข้าปากมันหมดสิ้นดั่งปาฏิหาริย์

นับเป็นพลังภายในที่เลอเลิศสุดหยั่งคำนวณจริง ๆ แน่นอน ย่อมได้รับเสียงปรบมือโห่ร้องชมเชยดังกึกก้องกว่าเมื่อครู่มากนัก

ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสองนางก็หน้าเปลี่ยนสีไปจากเดิม นางที่อยู่ด้านขวากวักมือเบา ๆ เรียกจอกสุรากลางอากาศคืนมาแล้ว จึงได้ยินบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง

หัวร่อเสียงก้อง ผุดลุกขึ้นกล่าวดังกังวาน

"สุราประเสริฐ สุราประเสริฐ...ภาพวาดเพียงม้วนเดียว ในเมื่อโกวเนี้ยมิยอมตัดรัก ข้าพเจ้าก็จำต้องคืนให้แก่เจ้าของแล้ว"

ในเสียงหัวร่อก้องกังวาน สองมือตวัดเบา ๆ ถึงกับพุ่งภาพวาดผืนนั้นมาที่สองดรุณีอาภรณ์แดง

ภาพวาดบาง ๆ เพียงผืนเดียว ตอนนี้ถึงกับคล้ายมีน้ำหนักเป็นพัน ๆ ชั่ง ดรุณีสองนางที่ยังอยู่ไกล ต่างรู้สึกมีพลังลมรุนแรงกรรโชกมา พวกนางแม้มีพลังฝีมือไม่ต่ำ แต่ยังคงมิกล้ายื่นมือรับได้

ภาพวาดแม้จะลอยลงช้า ๆ แต่ตอนพุ่งมากลับเร็วปานสายฟ้า ชั่วพริบตาภาพวาดที่มีพลังภายในสูงส่งของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง ได้มาถึงเบื้องหน้าดรุณีสองนางด้วยพลังลมแหลมคม

ฮ้วยกังกิมเสาะซอเจียมเล้งหนวดเคราชี้ชันด้วยโทสะ ตวาดเสียงก้องพร้อมกับหมายจะตะปบมือไปคว้า แต่ดรุณีสองนางพลันหัวร่อคักคักเบา ๆ ถึงกับย่อเอวพลิ้วร่างดั่งผีเสื้อสองตัวลอยละลิ่วขึ้นไปบนภาพวาดดูจมีปีก

ภาพวาดพุ่งไปด้วยพลังที่ยังไม่โทรม ตรงออกนอกประตูห้องโถงที่กว้างใหญ่ ดรุณีอาภรณ์แดงสองนางถึงกับพลอยติดตามภาพวาดออกนอกห้องโถงไป

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองปรบมือหัวร่อกล่าว

"คารวะสุราข้าพเจ้าจอกหนึ่ง น้อมคืนเมฆาแก่ท่านปุยหนึ่ง เมฆาส่งเทพธิดาไป สายลมโชยพัดกระโปรงเทพธิดาไสว"

ในเสียงเอื้อนก้องกังวาน ร่างพลันทะยานปราดออกนอกห้องดั่งสายฟ้า ยอดฝีมือทั้งหลายเมื่อเห็นสภาพที่พิสดารอย่างไม่คาดหมาย ได้ยินเสียงเอื้อนที่ก้องกังวานมากับหู ต่างจับตามองไปที่นอกห้องโถง แลเห็นดรุณีสองนางที่ยืนอยู่บนภาพวาด พากันแย้มยิ้มเอื้อนขึ้นบ้าง

"เราขับขี่เมฆาเหาะไป ท่านก็เป็นผู้หมายปลิดเทพธิดา ท่านมีอารมณ์สนใจ ไยไม่ขึ้นท่องเที่ยวบนฟ้าสักครา"

สิ้นเสียงบิดเท้าตวัด "เมฆา" แม้จะช้าลงไปบ้าง แต่ยังไม่ร่วงหล่นสู่พื้น เพียงเปลี่ยนทิศทางจากเดิมเล็กน้อย ถึงกับคล้ายยืนอยู่บนเมฆหลากสี ลอยวนเวียนอยู่ภายในลานตึกจริง ๆ

ดรุณีอาภรณ์แดงไว้สองแกละอีกสิบหกนางที่ยืนตัวตรงอยู่ในลานตึก ตอนนี้ถึงกับหัวร่อขึ้นพร้อมกัน พากันวางกล่องทองคำในมือลง บิดเอวเบี่ยงไหล่ กรีดกรายร่ายรำไปพร้อมกับ 'เมฆา' มือเรียวงามที่ตวัดพลังลมกระแทกขึ้น ยอภาพวาดที่ถูกพวกนางถือเป็น 'เมฆา' ให้ลอยสูงกว่าเดิมทันที

ยอดฝีมือทั้งหลายเพียงเห็นแขนเสื้อยาวสีแดงที่ตวัดปัดป่ายกันไปมา ยอ 'เมฆา' บนลานตึกให้ลอยวนเวียนอยู่มิร่วงหล่นลง ต่างตื่นเต้นจนพากันไปออที่ปากประตู ยืดคอมองดูภาพพิสดารเป็นขวัญตา แต่ละคนต่างเคลิบเคลิ้ม ลืมตัว กระทั่งเสียงโห่ชมเชยก็ยังลืมไปแล้ว

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองกวาดตามองไปมา หัวร่อเสียงกังวานชมเชย

"เทพธิดาลอยเมฆาอันประเสริฐ"

ขาดคำสะกิดปลายเท้า ถึงกับพลิวขึ้นไปบน 'เมฆา' หลากสีเช่นกัน ดรุณีอาภรณ์แดงหัวร่อคักคัก พลันสะบัดมือขาวผ่องทั้งสี่ออกมา ฟาดเข้าใส่ไหล่และทรวงอกบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง

'เมฆา' ผืนนี้ยาวไม่เกินสี่เชียะ กว้างไม่เกินสองเชียะ ตอนนี้มีผู้ยืนอยู่สามคน นับว่าเบียดเสียดจนไม่มีที่ว่างอยู่แล้ว ดรุณีอาภรณ์แดงสองนางเพียงสะบัดมือเบา ๆ ก็สัมผัสกับร่างบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองได้โดยง่ายดาย

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองรู้สึก ในเงาแขนเสื้อสีแดงที่พร่างพรายเต็มท้องฟ้า มีมือขาวผุดผ่องสี่ข้างฟาดเข้ามาพร้อมกับพลังลมรวดเร็วดั่งประกายไฟ มันรีบสูดลมปราณจนอกยุบ มาตรว่าหลบฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามไปได้ แต่เท้าที่เหยียบออกไป จึงถีบ 'เมฆา' ให้ลอยจากที่เดิมอีกมากหลาย ด้วยวิชาตัวเบาระดับมัน ยังไม่ถึงกับทรงกายกลางอากาศได้ จำเป็นต้องร่วงหล่นลงสู่พื้นแน่แล้ว

ส่วนดรุณีสองนาง บิดเท้าให้ภาพวาดที่เบื้องล่างเปลี่ยนทิศทาง ฉวยโอกาสนั้นพาภาพวาดให้ลอยลงสู่พื้นช้า ๆ ตอนนั้น พากันปรบมือเบา ๆ สองฉาด เก็บภาพวาดบนพื้นขึ้นม้วนไว้ ถอยไปยืนอยู่ทางมุมกำแพงลานตึก พร้อมกับส่งเสียงร้องช้า ๆ ขึ้นมาอย่างมิทราบความหมาย

อานุภาพยอดฝีมือ

ดรุณีไว้แกละอาภรณ์แดงสิบหกนาง ต่างพากันปรบมือเบา ๆ ในขณะที่ บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองลอยลงสัมผัสพื้น พร้อมกับเคลื่อนไหวร่างตามท่วงทำนองเพลงที่ดรุณีสองนางร้องมา แขนเสื้อสีแดงพลิ้วปลิวไสว กรีดกรายร่ายรำด้วยท่วงท่าชดช้อยสวยงาม พริบตานั้น ทั้งลานตึกมีแต่เงาสีแดงฉวัดเฉวียนวนเวียนอยู่ไม่หยุดยั้ง ระหว่างกลางมีเงาร่างสีเหลืองจาง ๆ แน่วนิ่งอยู่ในประกายแดงดุจดั่งเป็นหลักหินในกระแสน้ำเชี่ยว

เสียงเพลงเชื่องช้าไพเราะ ระบำอ่อนช้อยงามตา เดือนดาวบนท้องฟ้าส่องแสงสว่างไสว คบไฟในลานตึกกระจ่างดั่งกลางวัน ผู้มีฝีมือทั้งหลายรู้สึกตาลายใจวาบหวิว มิทราบเลยว่าในแดนดินถิ่นมนุษย์ ไฉนไม่มีเพลงที่ไพเราะเสนาะโสตจากแห่งหนใด ?

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองที่อยู่ระหว่างกลางระบำสีแดง ยังคงแน่วนิ่งดุจดั่งบรรพต ใบหน้าเคร่งเครียดสำรวม เนื่องเพราะมีแต่มันจึงทราบ ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสิบกว่านางนี้ มาตรว่ากรีดกรายร่ายรำด้วยท่วงท่าเชื่องช้าสวยงาม แต่มือขาวผ่องทั้งสองในแขนเสื้อยาวพวกนางใดที่กรีดสะบัด เป็นต้องมีพลังหนักหน่วงกระแทกใส่ร่างมันอย่างดุดันหมายปลิดชีวิต

ประกายแดงที่วนเวียนคราใด เป็นต้องมีมือเรียวงามขาวผ่องหลายสิบข้าง กรีดสะบัดมาพร้อมกับท่วงท่าที่สวยงาม แต่ความจริงเป็นการจู่โจมด้วยกระบวนท่าที่กราดเกรี้ยวอำมหิตระดมใส่ร่างมันไม่ขาดสาย ดุจอสนีบาตโหมฟาดทำลาย แต่บุรุษหนุ่มยังคงสลับเท้าไปตามกระบวนท่าที่พิสดาร บิดกายเพียงเล็กน้อย มือขาวผ่องทั้งหลายสิบข้าง ถึงกับแม้กระทั่งชายเสื้อกว้างใหญ่ของมันก็ไม่อาจสัมผัสถูก

คบไฟหลายสิบอันที่ปักอยู่ตามกำแพงสั่นไหวระริกไปตามพลังลมที่โหมกระหน่ำ ภายในเงาร่างวูบวาบหวั่นไหว แลเห็นตอปี้ชิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมยืนลูบเครายาวอยู่บนบันไดศิลาหน้าห้องโถงใหญ่ สีหน้าที่เคยแดงเปล่งปลั่ง ตอนนี้แปรเปลี่ยนจากเดิมโดยสิ้นเชิง ตาทั้งคู่จับมองดูเงาที่พร่างพรายในลานตึกแน่วนิ่ง พลันถอนใจยาวเน้นเสียง

"นึกมิถึง นี่ถึงกับเป็นระบำเทพธิดา (งี้ทั้งเซียนบู๊) ที่สาบสูญการถ่ายทอดจากบู๊ลิ้มไปนานปีจริง ๆ..."

เสียงไม่ทันขาดคำ เล่งฮู้ตีจือที่ยืนอยู่ด้านข้างส่งเสียงร้องพร้อมกับฮ้วย-กังกิมเสาะซอเจียมเล้ง

"งี้ทั้งเซียนบู๊ (ระบำเทพธิดา) ? !"

ฮุ้นเคียมผงกศีรษะรับ ถอนใจกล่าวต่อ

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าเห็นท่าร่างของบุรุษหนุ่มโอหัง ดูออกว่ามันคือหลักวิชามี้จงชิกเปี่ยง (เท้ามายาเจ็ดแปลง) ที่โดดเด่นเป็นเอกในบู๊ลิ้มของบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมในกาลกระโน้น ไหนเลยจะคาด ดรุณีหลายคนในตอนนี้ ถึงกับเป็นศิษย์ของนางอสูรแห่งดินแดนชาวแม้ว ดูท่าวงพวกนักเลงที่สุขสงบมานานต้องมีภัยพิบัติก่อกวนจนปั่นป่วนอีกแล้ว"

ซอเจียมเล้ง ตีจือ อดมิได้ต้องตระหนกจนหน้าเปลี่ยนสี ซอเจียมเล้งกระแอมแล้วกล่าวเบา ๆ

"เป็นไปไม่ได้กระมัง ? อสูรร้ายสองตัวนั้น ฟังว่าไม่เคยมีศิษย์ทายาท... โอ แต่การเปลี่ยนแปรในสิบปีนี้ มีผู้ใดสามารถคาดคำนวณได้ ?"

ในเสียงถอนหายใจของท่าน เป็นการยอมรับความเห็นของฮุ้นเคียม คิ้วขาวขมวดแนบแน่นแล้วกล่าวต่อ

"แต่ทว่า...ท่าร่างของดรุณีหลายคนนั้น แม้คล้ายได้รับการถ่ายทอดจากดินแดนชาวแม้ว แต่บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองกลับไม่แน่จะเป็นศิษย์ของบ้วนเหมียวจินหยิน..."

มิคาด ในลานพลันมีเสียงหัวร่อก้องกังวานดังขึ้นขัดวาจาปลอบใจตัวเองของผู้ชราทั้งหลาย จากนั้นเงาสีเหลืองจาง ๆ ที่อยู่ในวงล้อมของสีแดง พุ่งวาบขึ้นสู่ท้องฟ้าดั่งพลุไฟ

เสียงหัวร่อยังก้องกังวานไม่ขาดหาย ท่าร่างของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองถึงกับวกกลางอากาศ พุ่งศีรษะลงดุจอุกกาบาต ยามโฉบลงไปในกลุ่มประกายสีแดง สะบัดมือทั้งสองฟาดใส่ไหล่ดรุณีสองนางด้วยความเร็วปานสายฟ้า

แต่ดรุณีสองนางมิได้หยุดเท้า ยังคงร่ายระบำเป็นวงไปดั่งเดิม มิคาดท่าร่างของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองถึงกับสามารถวกวนเวียนกลางอากาศตามความปรารถนา โดยย่อเอวเบี่ยงไหล่แยกสองฝ่ามือไปตะปบแขนเสื้อของดรุณีที่สะบัดขึ้นสู่เบื้องสูง

ได้ยินเสียงกรีดร้องด้วยความตระหนก พร้อมกับเสียงหัวร่อก้องกังวานของงิ้มฉั่ง เห็นสองเท้าของมันหดและถีบไป อาศัยพลังการตะปบ ถึงกับทะยานกายขึ้นอากาศอีกครา ฟาดฝ่ามือควับลงสองกระบวนท่า จู่โจมเข้าใส่ดรุณีอาภรณ์แดงสองนางอย่างดุดัน

วิชาตัวเบาที่แตกตื่นสะท้านแผ่นดิน ขู่ขวัญผู้มีฝีมือทั้งหลายจนพากันร้องด้วยความตระหนก ดรุณีที่กรีดกรายร่ายรำทั้งสิบหกนาง ถูกก่อกวนจนปั่นป่วนวุ่นวายไปทันที

เสียงเพลงของดรุณีสองนางที่มุมกำแพง ยิ่งร้องยิ่งถี่เร็ว ความจริงเงาแดงที่กรีดกรายอยู่เต็มไปทั้งลาน ตอนนี้เหลือแต่เงาสีเหลืองของบุรุษหนุ่ม พุ่งฉวัดเฉวียนอยู่กลางอากาศเท่านั้น

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมขมวดคิ้วแนบแน่น หันไปบอกกับซอเจียมเล้งเบา ๆ

"ในพิภพจบแดน นอกจากหลักวิชาชิกคิ้มซิงฮวบ (ท่าร่างเจ็ดทวิบาท) ของสำนักเทียนซัว ปวยเล้งโง้วเส็ก (ห้ากระบวนท่ามังกรทะยานฟ้า) และซัง-เอ็งจับซาเส็ก (สิบสามกระบวนท่าพญาเหยี่ยว) ของแซซังเกี่ยม (ดาวกระบี่คู่) ที่เป็นเอกในปู้ลิ้มยุคก่อน สามารถฉวัดเฉวียนเปลี่ยนทิศทางจู่โจมผู้คนลงจาก

อากาศด้วยท่วงท่าสวยงามแล้ว ก็มีแต่มื้จงชิกเปี่ยงกับซังเอ็งเปี่ยง (พญาเหยี่ยวเปลี่ยนท่า) ของบ้วนเหมียวจินหยิน ซึ่งมีชื่อลือเลื่องทั้งแผ่นดินแล้ว ชอเฮียตอนนี้ท่านสมควรดูออก บุรุษหนุ่มหยิ่งโอหังผู้นี้เป็นศิษย์ทายาทของอสูรร้ายตัวนั้นแล้วกระมัง ?"

ชอเจียมเล้งถอนใจยาว ขณะจะตอบพลันเห็นดรุณีอาภรณ์แดงที่ร้องเพลงทั้งสอง นางพลันปรบมือเบา ๆ เสียงเพลงชะงักหายไปในบัดดล

บรรดาดรุณีที่ร่ายรำ ความจริงปั่นป่วนวุ่นวายอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเสียงเพลงชะงักหาย ร่างของดรุณีน้อยทั้งสิบกว่านางจึงแตกกระจายออกไปทั่วทุกทิศทางทันที ในจำนวนนั้น มีหลายนางขบริมฝีปากขมวดคิ้วแนบแน่น บ้างกุมข้อมือบ้างกุมไหล่ แสดงว่าถูกจู๋โจมบาดเจ็บแล้ว แต่บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองมีทีท่ารักถนอมบุปผาอย่างยิ่ง มิได้จู๋โจมหนักหน่วงเกินไป ดังนั้นอาการของพวกนางจึงเพียงอยู่ที่ผิวกาย

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองกวาดตามองด้วยทีท่ายโสโอหัง สะบัดแขนเสื้อลอยร่างช้า ๆ ลงสู่พื้นแล้ว หัวร่อดังกังวานกล่าว

"วิกาลฤดูใบไม้ผลิของกังหนำ เทพธิดาโปรยปรายบุปผา บวกกับเสียงเพลงอันสดใสไพเราะของสองโฉมสะคราญสุดหล้าฟ้าดิน นับเป็นความสวยงามทั้งทางหูและทางตาที่สุดในแผ่นดินได้แล้ว นึกมิถึง วันนี้ข้าพเจ้ากลับมาพบพานเป็นบุญวาสนาจริง ๆ"

ดรุณีสองนางที่ร้องเพลง พากันส่งเสียงหัวร่อดังสดใส เดินชดช้อยเข้ามาในลาน นางหนึ่งแย้มยิ้มกล่าว

"ไฮ้ ท่านไฉนเกรงใจปานนี้ ? เสียงที่แหบห้าวระคายหูของพวกเราเจ๊ม่วยไหนเลยจะเคยได้รับคำยกย่องว่าสดใสไพเราะ กลับบันดาลให้พวกเราเจ๊ม่วยต้องละอายจริง ๆ"

ในเสียงหัวร่อมือขาวผ่องของนางพลันยื่นปราดไปดั่งประกายไฟ นิ้วเรียวงามทั้งสิบถึงกับคล้ายเป็นมีดคมกริบสิบเล่ม พุ่งวาบเข้าใส่จุดบุ้งเฮียง ซี่แป๊ะตี้เชียง แอ้กวนกับแจเกยบนไหล่ซ้ายของบุรุษหนุ่ม นับเป็นการจู๋โจมจุดที่แม่นยำสุดเปรียบประมาณได้

ครั้งนี้มิเพียงเป็นการจู๋โจมที่กะทันหันไม่คาดหมายเท่านั้น ยังรวดเร็ว

ปานประกายไฟอีกด้วย เห็นชัดว่า นิ้วทั้งสิบของนางใกล้จะสัมผัสจุดบนร่างบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองแล้ว ในเสียงโห่ร้องด้วยความแตกตื่นของยอดฝีมือทั้งหลาย ต่างพากันขบคิดในใจ

'ดรุณีสองนางมีท่าร่างที่รวดเร็วยิ่ง จิตใจอำมหิตชั่วร้ายยิ่ง ถึงกับลงมือปลิดชีวิตคนในขณะส่งเสียงด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสได้'

มิคาด บุรุษหนุ่มที่ดูไปคล้ายไม่ระวังตัวสักน้อยนิด แต่ความจริงมีแผนมั่นในใจอยู่ก่อน มันหัวร่อเสียงดังกังวานพลางกล่าว

"ข้าพเจ้ามิใช่เป็นผู้ประคับประคองเทพธิดา ยากยิ่งจะได้รับการโปรยบุปผา โกวเนี้ยทั้งสองท่าน ข้าพเจ้ามิกล้ารับ"

ในเสียงหัวร่อ ร่างไถลออกไปไกลกว่าห้าเชียะ มือทั้งสองของดรุณีอาภรณ์แดงจึงผิดเป้าอีกครา

ฮุ้นเดียมที่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้ถอนใจ กล่าวอีก

"ในสิบปีที่ผ่าน ข้าพเจ้าเห็นว่า อสูรบ้วนเหมียว มิทราบจะรุดหน้าอีกเท่าใด ถึงกับกระทั่งศิษย์ของมันยังมีฝีมือน่าสะท้านใจปานนี้ ดูไปไม่ด้อยกว่าซือแป๋มันเมื่อครั้งกระโน้นเลย กระทั่งพยุหะงึ้เซียนบู๊ยังไม่อาจกักมันไว้ได้ โอ... กาลเวลาสิบปี มิใช่ไร้ความสำคัญเลย เพียงแต่ว่า เตาะเฮาเยี้ยงเล่าติ๋ของข้าพเจ้าเล่า ? ไฉนพอจากไปก็สาบสูญข่าวคราว ท่านก็ฝึกได้สุดยอดวิชาใดบ้างหรือไม่ ?"

ชายชราที่มีจิตใจเปิดเผยสัตย์ซื่อเปี่ยมคุณธรรม อดสะทกสะท้านจนน้ำตาเอ่อคลอมิได้ แต่พลันสะดุ้งรู้ตัว เมื่อได้ยินเสียงพลังลมดังครืนครั่นรีบซ้อนตามองไป เห็นดรุณีสองนางกำลังระดมฝ่ามือจู่โจมบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองไปหลายสิบกระบวนท่าแล้ว

แลเห็นบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งพลิ้วตัวไปมา ด้วยความแคล่วคล่องดั่งปุยนุ่นในสายลม มาตรว่ามิได้ใช้สุดสิ้นความสามารถ แต่ยังคงรับมือได้ปลอดโปร่งสบาย

ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสองนางต้องตระหนกจนขวัญสะท้าน ความสูงส่งในพลังฝีมือฝ่ายตรงข้าม เหนือกว่าที่นางคาดคิดไว้มากหลายนัก โดยเฉพาะที่พวกนางกระวนกระวายยิ่งคือ ฝ่ายตรงข้ามแม้จะรับมือด้วยท่วงท่าสวยงามสง่า

แต่ลงมือตีโต้ครานใด เป็นอำมหิตชั่วร้ายถึงขีดสุดเสมอไป กระบวนท่าร่วมจู่โจมของพวกนางเจ๊ม่วยที่ฝึกกันมานานปี ถึงกับถูกบุรุษหนุ่มเพียงกรีดมือวาดเท้าก็สามารถต่อต้านได้อย่างง่ายดาย เงาสีเหลืองของมันคล้ายดั่งหยุดอยู่ระหว่างกลางของพวกนางเจ๊ม่วยตลอดมา แต่พอพวกนางฟาดจู่โจม เงานั้นเป็นหายลับตาทันที ถึงกับฟาดใส่อากาศได้ !

มาตรว่าดรุณีสองนางมีกระบวนท่าฝ่ามือที่แคล่วคล่องพิสดาร สายตารวดเร็วว่องไว ท่าร่างปราดเปรียวแคล่วคล่อง จนผู้คนทั้งบริเวณต่างแตกตื่นใจสะท้าน แต่พวกนางตอนนี้สำนึกกระจ่าง ทราบว่าไม่มีทางต้านรับฝีมือบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองได้เด็ดขาด

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองหัวร่อเสียงก้องกังวาน วกกายวูบก็หลบกระบวนท่าของดรุณีด้านซ้ายไป มือซ้ายฟาดขวับออกตีโต้ แต่ร่างกลับหมุนไปข้างกายดรุณีด้านขวา แย้มยิ้มกล่าวเบา ๆ

"โกวเนี้ย ท่านไยต้องคับแค้นเยี่ยงนี้ ? เหน็ดเหนื่อยจนเสียสุขภาพกลับเป็นที่ข้าพเจ้าต้องเสียใจแทนอย่างยิ่ง"

ดรุณีด้านขวาแย้มยิ้มจนลักยิ้มปรากฏ ส่งเสียงแผ่วเบาเช่นกัน

"ขอบคุณท่านแล้ว"

เอวอ้อนแอ้นพอบิด รอยยิ้มเป็นเสน่ห์น่าลุ่มหลง แต่ในพริบตาที่รอยยิ้มยังคงเกลื่อนใบหน้า มือขาวผ่องทั้งสองของนางตะปบไปพร้อมกับเอวที่บิด ยิ่งกว่านั้น เท้ายังเตะตามติดอย่างดุดัน ชั่วพริบตา ถึงกับจู่โจมสามกระบวนท่า

งิ้มฉั่งหัวร่อฮาฮา พลิ้วตัวหลบไปดุจเมฆลอยน้ำไหล ด่าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"เอียเท้าที่ดุร้ายอย่างยิ่ง"

แขนเสื้อสะบัดป่ายไปมา ดรุณีสองนางพลันรู้สึก พลังดุดันปานภูเขาถล่มทลายทะลักเข้าใส่นางอย่างดุร้าย

ทั้งสองสบตามองกันแวบเดียว พลันถีบตัวหมุนกาย หัวร่อคักคักแล้วใช้ฝ่ามือซ้ายแตะมือขวา ฝ่ามือขวาผลักออกไปพร้อมกัน ส่วนร่างฉวยโอกาสนั้นพุ่งถอยไปมุมกำแพงดั่งปักษา

เหล่าผู้นี้มีฝีมือเพิ่งงุนงงมิเข้าใจ ดรุณีสองนางก็ปิดปากหัวร่อแล้วกล่าว

"พวกเราเหนื่อยมาก ไม่ต่อสู้กันแล้ว ท่านจะต่อสู้ก็ลงมือกับตัวเองเถิด"

คบไฟบนกำแพงได้ลุกไหม้ใกล้หมดสิ้นแล้ว แต่เปลวไฟคล้ายยังจ้ากว่าเดิม สาดส่องอยู่บนใบหน้าและเสื้อผ้าของดรุณีน้อย

เห็นพวกนางแย้มจนหยาดเยิ้ม กวาดตามองไปรอบข้าง ดุจดั่งทารกซุกซนกำลังมองหาตุ๊กตานางที่ตกหายก็ปาน

สีหน้าท่าทีของพวกนาง ไหนเลยคล้ายมีฝีมือสูงส่งของบู๊ลิ้ม สร้างความงุนงงสงสัยแก่ยอดฝีมือทั้งหลายจนปากอ้าตาค้าง แต่ในใจลอบหัวร่อ จับตามองบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง ดูว่ามันจะจัดการกับดรุณีที่ทั้งซุกซนทั้งอำมหิตดุดันด้วยวิธีใด ?

ตอนนี้ มีชายฉกรรจ์เสื้อยาวอีกสิบกว่าคนเร่งฝีเท้าไปเปลี่ยนคบไฟตามบนกำแพง ดรุณีน้อยอาภรณ์แดงทั้งสอง กลับยืนแย้มยิ้มอยู่ที่เชิงกำแพงดั่งเดิม

ทั่วลานตีกกว้างใหญ่เหลือแต่บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองยืนอยู่เดียวดาย มันกวาดตามองไปมา คล้ายดั่งก็มิทราบจะจัดการต่อดรุณีทั้งสองนางด้วยวิธีใด ?

กล่องของขวัญเป็นทองคำแวววาวทั้งสิบหกใบ ยังตั้งวางเรียงรายอยู่หน้าบันได แลเห็นดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสอง พลันแย้มยิ้มแล้วก้าวชดช้อยมาที่กล่องของขวัญ ส่งเสียงสดใส

"พวกเราเจ๊ม่วยทั้งสองตั้งใจมากราบอวยพรแก่ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ นึกมิถึงกลับมาเพิ่มความยุ่งยากแก่ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ ความจริงพวกเรายังคิดจะอยู่ที่นี้อีกสักครู่ แต่กลัวเสียวเจี๊ยะพวกเราจะรอจนกระวนกระวาย..."

หยุดคารวะอย่างนอบน้อมแล้วแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"พวกเราเจ๊ม่วยขอกราบลาไปในตอนนี้เลย"

จบคำบิดเอวก้าวออกไป โดยไม่รอคำทักท้วงของฮุ้นเคียมอีก

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองขมวดคิ้วสืบเท้าออกไปก้าวหนึ่ง แต่ได้ยินดรุณีทั้งสองแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านทั้งพลังฝีมือสูงส่ง ยังมีรูปกายที่หล่อเหลา อย่างไรโปรดอย่าได้ลืมไปที่เทียนมักซัวในค่ำคืนวันตงชิว (เพ็ญเดือนแปด) เป็นอันขาด ไม่แน่ว่า... ท่านวันหน้ายังจะกลายเป็นคู่ขวัญของเสียวเจี๊ยะพวกเรา"

ดรุณีทั้งสองมีรอยยิ้มที่หยาดเยิ้ม เสียงที่ไพเราะเสนาะหู จนบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองไม่มีปัญญาทำอย่างไรได้ มันกลอกตาไปมาพลันหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐ ข้าพเจ้ากลับต้องไปตามกำหนดนัดแน่นอน แต่ทว่า หากเสียวเจี๊ยะของพวกท่านมีความอำมหิตเช่นโกวเนี้ยทั้งสอง ข้าพเจ้ากลับต้องหวาดหวั่นอยู่ก่อนแล้ว"

ในเสียงหัวร่อก้องกังวาน กวาดตามองดูผู้มีฝีมือรอบลานแวบหนึ่ง พลันถีบเท้าทะยานกายออกไปดั่งประกายไฟ

กุ้ยเอี้ยยี้เกียวเชียงที่ยืนสำรวมอยู่บนบันไดหน้าห้องโถงเสมอมา ตอนนี้เมื่อเห็นดรุณีอาภรณ์แดงจากไป รีบรวบชายเสื้อเดินลงมาทันที

มิคาด พลันตาลายไปวูบ เสียงฉาดดังตามติด ปรากฏถึงกับถูกคนตบใส่หน้าถนัดถนี่ มันเพิ่งตวาดด้วยความตระหนก กลับได้ยินเสียงหัวร่อพร้อมกับเงาสีเหลืองพุ่งวาบข้ามกำแพงไปหายลับในชั่วพริบตาเดียว

เกียวเชียงแม้มีวิชาตัวเบาขึ้นชื่อในบู๊ลิ้มยุคนี้ แต่รอจนเมื่อมันพบเห็นเงาร่าง ผู้ตบก็ได้สาบสูญร่องรอยไปเสียนานแล้ว ช่วงเวลานั้น มันจึงตะลึงลานอยู่กับที่ ใบหน้าเปลี่ยนจากเขียวเป็นขาว จากขาวเป็นแดงในที่สุด ถอนใจยาวแล้วขยี้เท้าพุ่งตัวออกไปบ้าง

ยิ่งหงีเกี้ยมแซะฮุ้นตังเที้ยรีบพุ่งตัวตามพร้อมกับเรียกไว้ แต่เกียวเชียงที่อับอายและขุ่นเคือง กระทั่งศีรษะยังมิยอมหันมาเหลือบแล เร่งฝีเท้าจนลับไปในความมืดของวิกาลอีกคนหนึ่ง

กุ้ยเอี้ยยี้เกียวเชียงคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี มีไมตรีกับผู้คนทั้งธัมมะและอธรรมทั่วแผ่นดิน ตอนนี้ถูกบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองตบหน้าให้อัปยศอดสู มันไหนเลยยังจะแบกหน้าอยู่ได้ แต่บรรดาผู้มีฝีมือทั้งลานตึก ต่างต้องถอนใจสมเพชมัน

ดรุณีอาภรณ์แดงสองนางเหลือบมองกันแวบหนึ่ง จึงสาวเท้าช้า ๆ ออกจากประตูใหญ่ ดรุณีอีกสิบหกนางพากันเดินเรียงรายตามหลัง ตอปี้ซิ่งเกี่ยมถอนใจยาวก้าวอาด ๆ มาถึงปากซุ้มประตู เห็นพวกนางได้ขึ้นสู่รถม้าเทียมสี่ที่สวยงาม ประตูรถปิดลงแล้ว

เสียงแส้พอตวัด รถม้าทั้งสี่คันห้อตะบึงออกไปโดยเร็ว ตอปี้ซิ่งเกี่ยมเหม่อมองดูฝุ่นที่กระจายเป็นทาง ต้องทอดถอนใจยาวด้วยความหดหู่

มันเดินมือไพล่หลังกลับเข้าไปในลาน เห็นยอดฝีมือทั้งหลายกำลังซุบซิบ

ปรึกษากันอยู่เป็นกลุ่ม ๆ เล่งฮู้ตีจือกับฮ้วยกังกิมเสาะเคียงไหล่กันเข้ามา คล้ายดั่งจะปลอบใจเจ้าภาพสักหลายคำ แต่มิทราบควรกล่าวกระไร มิว่าผู้ใด หากมาเกิดเรื่องในวันมงคลเช่นนี้ จะอย่างไรก็ไม่มีจิตใจปลอดโปร่งไปได้

ยิ่งหงีเกี้ยมแขะฮุ้นตังเที้ยเห็นสีหน้าของบิดาแล้ว ต้องฝืนหัวร่อกล่าว

"สุราอาหารแม้เย็นชืด ยังพอจะอุ่นได้ใหม่ ท่านทั้งหลายควรสละเวลาเข้าดื่มกินกันที่ห้องโถงอีกสักหลายจอก ตอนนี้ห่างจากฟ้าสว่างไม่นาน พวกเรานับว่าดื่มกันจนยันรุ่งได้แล้ว"

ผู้มีฝีมือทั้งหลายรับคำเสียงกึกก้อง ทยอยกันเข้าในห้องโถงใหญ่อีกคราฮุ้นเคียมกวาดตามองรอบข้างแล้วถอนใจกล่าว

"คลื่นลูกหลังทยอยไล่ลูกแรก คนใหม่ก่อเกิดขึ้นแทนคนเก่าจริง ๆ โอ ตีเฮีย ชอเฮีย พวกเรานับว่าชราแล้วจริง ๆ ไม่มีประโยชน์ใดอีกแล้ว ดูฝีมือของบุรุษหนุ่มสาวเยาว์วัยเมื่อครู่ วงพวกนักเลงยุคนี้ น่ากลัวต้องเป็นแผ่นดินของพวกมันแล้ว"

จบคำต้องทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท้อนอีกครา

เล่งฮู้ตีจือเดินช้า ๆ ขึ้นบันได แย้มยิ้มกล่าว

"ฮุ้นเล่ากอ มิใช่ผู้น้องโอ่อวด มาตรว่าอายุของพวกเราสูงวัย แต่กระดูกหาได้กร่อนไปด้วยไม่ เผชิญกับเรื่องราวจริง ยังพอจะประลองฝีมือกับเหล่าวัยฉกรรจ์โดยไม่ด้อยกว่า ฮุ้นเล่ากอ ท่านไยต้องกระพือความกล้าของผู้อื่นด้วย"

ฮ้วยกังกิมเสาขมวดคิ้วถอนใจกล่าวบ้าง

"วาจาตีเฮียแม้ไม่ผิด แต่พลังฝีมือของบุรุษเสื้อเหลืองนามงิ้มฉั่งนั้นนับแต่เล่าฮูคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี ยังมิเคยเห็นมาเลยจริง ๆ แม้นับว่าเป็นในยุครุ่งโรจน์ที่สุดของตงง้วนไต้เฮี้ยบเตาะเฮาเย้ียงในอดีต ฝีมือก็เพียงคู่คี่กับมันเท่านั้นเอง คนอื่น ๆ ยิ่งไม่มีศักดิ์ศรียกมาวิจารณ์ร่วมกันแล้ว"

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมเลิกคิ้วสูงชัน มิทันกล่าวกระไรพลันมีคนผู้หนึ่งเดินออกจากใต้ชายคาส่งเสียงก้องกังวาน

"บุรุษหนุ่มโอหังเมื่อครู่ แม้มีพลังฝีมือสูงส่ง แต่หากยกย่องว่ามันเป็นอันดับหนึ่งของปู๊ลิ้มยุคนี้ ผู้หลานกลับมีความเห็นมันยังด้อยอีกห่างไกลนัก"

ฮุ้นเคียม ชอเจียมเล้งกับตีจือต่างตระหนกจนรีบเหลียวมอง เห็นผู้

ส่งเสียงสวมเสื้อยาวสีคราม ร่างอ้วนฉุท้องใหญ่เท้าสั้น มองปราดแรกคล้ายดั่งเป็นลูกชิ้นเนื้อ

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมแย้มยิ้มถาม

"ข้าพเจ้าเข้าใจเป็นผู้ใด ที่แท้โชวเฮี่ยงเตี๊ยก (หลาน)"

แต่ชอเจียมเล้งกับตีจือรู้สึกไม่พอใจจนลอบแค่นเสียง เนื่องเพราะทั้งสองรู้จักคนผู้นี้ มันเป็นเพียงเปี๊ยเท้าของสำนักคุ้มกันสินค้าเล็กที่สุดในเจ็ดมณฑลภาคใต้ มาตรว่าพอมีชื่อเสียงอยู่ในบู๊ลิ้มเล็กน้อย แต่มากล่าววาจาเยี่ยงนี้ต่อหน้าพวกตน อย่างไรก็รู้สึกมิใคร่เหมาะสมนัก

คนร่างอ้วนเตี้ยหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวต่อ

"ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ ท่านผู้เฒ่าทราบหรือไม่ ? ในดินแดนกังหนำของพวกเราระหว่างนี้มีอัจฉริยะปรากฏขึ้นอีกแล้ว หากยกผู้แซ่ง้ิมเมื่อครู่ไปเปรียบกับผู้นั้นกระทั่งจะหิ้วรองเท้าให้ผู้นั้นยังไม่มีศักดิ์ศรีเพียงพอเลย"

ชอเจียมเล้งแค่นเสียงเย็นชา

"โชวซี่เพ้ง หรือท่านเคยเห็นคนผู้นั้น ? ไฉนพวกเล่าฮูกลับมิเคยได้ยิน ?"

โชวซี่เพ้งแย้มยิ้มตอบ

"หากผู้เยาว์มิได้เห็นกับตา ไหนเลยกล้ามาว่ากล่าวต่อหน้าผู้อาวุโสทั้งหลาย...บอกแล้วเป็นเรื่องที่ผู้คนยากจะเชื่อถือจริง ๆ แต่ผู้เยาว์เห็นกับตา วิชาอื่น ๆ ยังมิต้องว่ากล่าว เพียงวิชาตัวเบา กระโดดขึ้นอากาศปราดเดียว ถึงกับสามารถพุ่งแฉลบออกด้านข้างไปร่วมสิบวา ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ ท่านผู้เฒ่าโปรดบอกดู วิชาตัวเบาของคนเราเมื่อถึงระดับนั้น เป็นที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญหรือไม่ ?"

ฮุ้นเคียมขมวดคิ้วเล็กน้อย งุนงงวูบจึงรีบถาม

"ท่านเห็นหน้าผู้นั้นชัดตาหรือไม่ ? มีวัยสูงเท่าใด ? เป็นรูปกายมิใคร่สูงนัก คางมีเคราสั้น ใบหน้าสี่เหลี่ยม อายุประมาณห้าสิบเศษหรือไม่ ?"

โชวซี่เพ้งโบกมือร้อง

"ไม่ถูก ไม่ถูก คนผู้นั้นมีวัยยังไม่สูง อย่างมากเพียงยี่สิบเศษเท่านั้น เค้าหน้าหล่อเหลาคมคาย...และ...ที่สวมก็เป็นเสื้อยาวสีเหลืองเช่นกัน ไม่ผิดกับผู้แซ่ง้ิมที่โอหังเมื่อครู่ เพียงแต่ว่ามีรูปกายเตี้ยกว่า และอ้วนกว่าเล็กน้อยเท่านั้น"

ฮุ้นเคียมต้องถอนใจด้วยความผิดหวัง ก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไปแล้วกล่าวเบา ๆ

"เช่นนี้เป็นว่า คนผู้นั้นมิใช่เฮาเยี้ยงเล่าตี๋ของข้าพเจ้าอีก"

เล่งฮู้ตีจือกลับขมวดคิ้วถามบ้าง

"คนที่ท่านเห็น ก็สวมเสื้อยาวสีเหลืองเช่นกัน ?"

โซวซี่เพ้งผงกศีรษะถี่ ๆ ชอเจียมเล้งแค่นเสียงเย็นชา

"ในเมื่อท่านเห็นคนผู้นั้น ท่านก็ควรทราบมันชื่อแซ่ใด ไฉนท่านกลับไม่รู้จักมัน ?"

โซวซี่เพ้งแย้มยิ้มตอบ

"นั่นผู้หลานก็ไม่อาจชัดเจนแล้ว บอกตามความสัตย์จริง ผู้หลานเพียงเห็นคนผู้นั้นแวบเดียวเอง จึงมิอาจรู้จักมัน เนื่องเพราะวันนั้นพอดีผู้หลานคุมสินค้าถึงภูเขาหงังทังชัว พลันมี..."

ชอเจียมเล้งอดมิได้ต้องแค่นเสียงด้วยความรำคาญ

"ท่านไม่รู้จักก็มิต้องพล่ามให้มากความแล้ว"

จบคำก้าวอาด ๆ เข้าในห้องโถงใหญ่ โซวซี่เพ้งต้องเม้มปากแนบแน่นลอบก่นด่าในใจ ที่เฒ่าเหล่านี้โอหังจนน่าชิงชังยิ่ง แต่ยังคงก้าวติดตามเข้าไปในห้องโถง หาที่ว่างทรุดกายนั่งดื่มกินเป็นโกลาหลไป

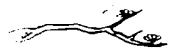

แสงอุทัยเริ่มรำไร คบไฟที่ลานตึกถูกเก็บกลับไปแล้ว กล่องของขวัญสีทองก็ถูกลำเลียงไปที่ช่วงหลัง บรรดาญาติสตรีที่อยู่ด้านใน ต่างต้องชื่นชมด้วยความแตกตื่นสงสัย เดามิออกว่าเป็นผู้ใดจึงมีจิตใจกว้างขวางปานนี้ ส่งของขวัญที่ล้ำค่าเยี่ยงนี้มาได้

ยอดฝีมือที่มาอวยพรคล้ายวันเกิด มาตรว่าเป็นผู้คนในเมืองบู๊โอ้วไม่น้อย แต่มีมาจากทิศทางอื่น ๆ มากกว่า ตอนนี้เป็นเวลาผ่านพ้นกำหนดงานแล้ว จึงได้พาความเมามายฝ่าแสงทองของอรุณออกจากคฤหาสน์ตระกูลฮุ้น แต่ทุกคนต่างแทบมีความคิดเดียวกันราวนัดไว้ นั่นคือ ก่อนวันเพ็ญเดือนแปด เร่งรุดไปที่ภูเขาเทียนมักชัว มาตรว่าฝีมือของตัวยังต่ำต้อยแต่อย่างไร ต้องขอดูความ

ครึกครื้นครั้งนั้นให้จงได้

ในห้องโถงใหญ่ของคฤหาสน์ตระกูลฮุ้น ตอนนี้นอกจากคนรับใช้ที่เก็บกวาดจำนวนหนึ่งแล้ว ไม่มีผู้อื่นใดอีก แต่ทางห้องลับที่ด้านหลังของคฤหาสน์กลับได้ตั้งโต๊ะสุราอีกโต๊ะหนึ่ง

มาตรว่ามิได้หลับนอนมาทั้งคืน แต่ผู้ที่นั่งอยู่ในโต๊ะตอนนี้กลับไม่มีทีท่าอ่อนล้าระโหยสักน้อยนิด ฮุ้นตังเที้ยนั่งสำรวมอยู่ทางท้ายสุดของโต๊ะ คอยรินสุราเพิ่มให้บิดาและบรรดผู้อาวุโสที่มีการคบหาสนิทสนมกลมเกลียว และที่พวกยอดฝีมือบู๊ลิ้มรุ่นอาวุโสสนทนากันในตอนนี้ ก็เป็นเรื่องของภูเขาเทียน-มักซัว วิพากษ์วิจารณ์ถึงจุดประสงค์ และการสร้างสถานการณ์เยี่ยงนี้ของบุคคลลึกลับผู้นั้น

ผู้อาวุโสทั้งหลายต่างทราบ เรื่องนี้จะต้องเกี่ยวพันไปถึงนางอสูรอุนยู่เง็กของเมื่อกาลกระโน้นเป็นแน่แท้ แต่เบื้องหลังของเรื่องราวคราวนี้ ได้แฝงเล่ห์ร้ายใดกันแน่ ? กลับไม่มีผู้ใดสามารถคาดคำนวณออก

ไม่ถึงหนึ่งเดือน มิว่าชนชาวบู๊ลิ้มที่อยู่ทางเหนือใต้ของลำน้ำแยงซีเกียงตะวันออกและตะวันตกของลำน้ำฮวงโห ขอเพียงเคยเหยียบย่างในวงพวกนักเลงมาไม่กี่วัน ต่างไม่มีผู้ใดมิทราบเรื่องในภูเขาเทียนมักซัว มีสตรีที่งามสะคราญสุดหล้าฟ้าดินอยู่นางหนึ่ง ยังมีทองคำมหาศาลปานท้องพระคลัง กระบี่โบราณอันวิเศษอีกหลายเล่ม ทั่วพิภพจบแดนต่างวิพากษ์วิจารณ์เรื่องนี้อย่างกระตือรือร้นสนใจ ไม่มียอดฝีมือคนใดมิปรารถนา เร่งรุดเดินทางไปรู้เห็นให้เป็นขวัญตาเลย

บนเส้นทางของดินแดนกังหน่ำ มีเสียงฝีเท้าดังสับสนอลหม่าน ยอดฝีมือทั้งหลายต่างปรากฏตัวมาจากทิศทางต่าง ๆ ควบขับอาชาพ่วงพีฝีเท้าจัดสะพายกระบี่คู่ชีวิตมุ่งหน้าสู่เมืองกังโซวเป็นจุดเดียวกัน

บู๊ลิ้มที่สงบสันติมานานปี ถูกเรื่องราวคราวนี้ก่อกวนจนปั่นป่วนไปทั่วทุกแห่งหน ในจำนวนนั้น มีบ้างย่อมถือดีต่อฝีมือที่ฝึกปรือมา ปรารถนาจะสร้างชื่อเสียง และได้ทรัพย์สินจากภูเขาเทียนมักซัว มีบ้างย่อมได้พาจิตใจที่

ละโมบโลภหลง หวังจะสามารถรวบไว้ทั้งสมบัติและสตรี แต่มีบ้างเพียงต้องการไปสมทบความครึกครื้นที่ไม่เคยมีก่อนในประวัติศาสตร์เท่านั้น

ตอนนี้เป็นฤดูร้อน ยังห่างจากเพ็ญเดือนแปดอีกเดือนเศษ ในเมืองจิวกุ่ยที่อยู่เชิงเขาเทียนมักซัว มีผู้คนชุมนุมจนแออัดคับคั่ง โรงเตี๊ยมต่าง ๆ ไม่มีห้องว่างเหลืออยู่เลย บางครั้งจะพบชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมสะพายอาวุธเดินเชิดหน้ายืดอกอยู่ในถนนหนทางที่จอแจ บรรดายอดคนบู๊ลิ้มที่ปกติเพียงเคยได้ยินนาม มิเคยเห็นโฉมหน้าแท้จริง ก็ได้อาศัยโอกาสนี้จับมือแนะนำตัวให้เป็นที่รู้จักกัน สรรเสริญเยินยอต่อกันเป็นที่ครึกครื้นยิ่ง

แต่มีบ้างเป็นศัตรูที่อาฆาตกันมานานปี เมื่อพบกันในที่แคบเยี่ยงนี้ ย่อมมีโลหิตสาดกระเซ็นอยู่ในที่นั้น เสี่ยงกันให้ตกตายไปฟากฝ่ายหนึ่งโดยมิยอมเลิกรา

พวกเหล่านี้ต่างมีประวัติความเป็นมาผิดแปลกกัน มีหลักวิชาฝีมือที่ต่าง ๆ กัน บ้างเป็นผู้ทรงอิทธิพลยิ่งใหญ่ในดินแดนแว่นแคว้นหนึ่ง เมื่อมาชุมนุมอยู่ในเมืองเดียวกัน ย่อมยากยิ่งจะไม่เกิดเรื่องราวมากมายหลากหลาย ก่อกวนจนพนักงานกรมเมืองของจิวกุ่ยกินมิได้นอนมิหลับ กลัวดินแดนภายใต้การปกครองของพวกท่าน จะเกิดเรื่องสำคัญจนต้องถูกปลดออกจากตำแหน่ง

แต่พวกประดานี้กลับมีจุดมุ่งหมายตรงกันอยู่ประการหนึ่ง นั่นคือต่างรอคอยกำหนดวันสำคัญที่จะกรายมา หวังให้ตนสามารถแสดงฝีมือโดดเด่นเป็นเอก ทะยานกายขึ้นเหนือทุกผู้คนที่มาร่วมชุมนุม ให้มีเกียรติเกรียงไกรไปทั้งแผ่นดิน ได้มาซึ่งทรัพย์สิน อาวุธและโฉมสะคราญ

เดือนเจ็ดเพิ่งผ่านพ้น อาชาพ่วงพีที่วิ่งวุ่นวายอยู่ในกังหนำ ยิ่งเพิ่มมากกว่าเดิมอีกมากหลาย ในนครลิ่มอันที่อยู่ด้านขวาของภูเขาเทียนมักซัว เพิ่งถึงเข้าไต้เข้าไฟ เหลาสุราร้านอาหารที่ริมถนนใหญ่ มีผู้คนเข้าแออัดจนยัดเยียด บรรดาผู้เสนอหน้า ล้วนแล้วเป็นชนชาวบู๊ลิ้มที่ฝึกปรือวิชาบู๊มาจนแข็งขัน จึงมีแต่เสียงสนทนาที่เซ็งแซ่จอแจ โอ่ประโคมความเก่งกาจสามารถของตัว มีบ้างเล่าตำนานของบู๊ลิ้ม มีบ้างสืบเสาะประวัติความเป็นมาของคนแปลกหน้า

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ศีรษะล้านเลี่ยนผู้หนึ่ง นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ที่โต๊ะแปดเหลี่ยมหน้าปากประตู กำลังกรอกสุราพลางส่งเสียง

"มิใช่ข้าพเจ้าฮึงเล่าโหงวลดทอนอำนาจตัวเอง แต่สหายเสื้อเหลืองที่ไปปรากฏตัวในวันนั้น พอมีฝีมืออยู่สองสามท่าจริง ๆ กระทั่งมือชั้นก้วงเจ็กซ้า-ซิ่งเอ็ง ไม่ถึงสามกระบวนท่าก็เป็นฝ่ายยอมพ่ายแพ้โดยง่ายดาย เอี้ยเล่าตี๋ เพลงกระบี่ง้อไป๊ของท่าน แม้ใช้ได้สวยงามตระการตา แต่เมื่อเปรียบกับผู้อื่น... เฮอะ ยังด้อยกว่าอีกห่างไกลนักดอก"

ผู้นั่งร่วมโต๊ะเป็นชายฉกรรจ์ผอมสูง ตาลึกหน้าผากกว้าง ได้ฟังแล้วไม่มีความรู้สึกใด ยกจอกสุราขึ้นจิบเบา ๆ แย้มยิ้มกล่าว

"ในเมื่อฮึงโหงวกอบอกเยี่ยงนี้ คิดว่าต้องไม่ผิดไปได้ แต่ทว่า ฮึงโหงวกอ (พี่ที่ห้า) ท่านทราบหรือไม่ ? สถานที่อื่นยังมิต้องไปพาดพิงถึง เพียงในนครลิ่มอันนี้ บุคคลที่ตึงมืออย่างยิ่ง อย่างน้อยต้องมีกว่าสิบคน ประมุขใหญ่ของอั้งกึงหวย (สมาคมโพกผ้าแดง) แห่งหงังทัง และไขว้ตอหวย (สมาคมดาบไว) ของไท้ฮั้ง ครั้งนี้ถึงกับมาด้วยตนเอง ท่านว่าสหายแซ่งิ้มคนนั้นแม้จะมีฝีมือกล้าแข็ง แต่คราวนี้คิดจะสยบยอดฝีมือทั้งหลายให้ระย่อ ทะยานตัวขึ้นเป็นเอกในการประลอง น่ากลัวยากที่จะเป็นไปได้ดอก"

เท็กเอ็งฮึงเล่าโหงวแค่นหัวร่อกล่าว

"นี่ก็ไม่แน่นัก เอี้ยเล่าตี๋ เพราะท่านไม่เห็นความครึกครื้นของวันนั้น หากท่านได้เห็นกับตาก็จะเชื่อถือสนิทใจ วาจาของเราฮึงเล่าโหงว มิใช่โอ่ประโคมโดยเหลวไหลเป็นอันขาด"

การส่งเสียงจนดังก้องของมัน สร้างความตื่นเต้นให้แก่ผู้คนทั้งหลายจนต้องเหลียวมองมาเป็นจุดเดียว

เท็กเอ็งฮึงเล่าโหงวกลับไม่แยแสสนใจสักน้อยนิด ยังคงกรอกสุราคืบกับต่อไปเป็นปกติ พลันเหลือบตามองเห็นสองคนเดินเคียงคู่เข้ามาในเหลา พลันสำลักสุราในปากออกทางจมูกจนหมดสิ้น

เมื่อสองคนเดินเข้ามาในเหลา ผู้ที่นั่งอยู่ ในสิบคนต้องมีเก้าคนที่รีบผุดลุกขึ้น ปั้นหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสทักทายไป ต่างน้อมเชิญให้นั่งร่วมโต๊ะอย่างกุลีกุจอ

เท็กเอ็งฮึงเล่าโหงวยกมือลูบน้ำตาน้ำมูกของมัน แล้วชิงปราดเข้ากล่าว

"ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ ท่านผู้เฒ่าก็มาแล้ว ?"

กล่าวพลางรีบผายมือเชื้อเชิญให้นั่งอยู่ไม่ขาดปาก

สองคนที่เข้ามา คือตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียม ยิ่งหงีเกี้ยมแขะฮุ้นตังเที้ย ผู้บุตร ตอนนี้กวาดตามองรอบข้าง แย้มยิ้มผงกศีรษะทักทายกับผู้คนทั้งหลาย แต่ได้พากันไปนั่งที่โต๊ะของฮึงเล่าโหงว เมื่อเห็นที่โต๊ะถึงกับยังมีคนแปลกหน้าอีกผู้หนึ่ง นั่งแน่วนิ่งมิได้เคลื่อนไหว ฮุ้นตังเที้ยจึงมีสีหน้าไม่พอใจเล็กน้อย หันกล่าวกับฮึงเล่าโหงวด้วยเสียงเย็นชา

"เฮียตี่ท่านนี้เป็นผู้ใด ? ข้าพเจ้ากลับแปลกหน้าอย่างยิ่ง"

เท็กเอ็งฮึงเล่าโหงวสั่งเซี่ยวยี่เพิ่มถ้วยชามตะเกียบ แล้วจึงได้หัวร่อฮา ฮา ตอบ

"ฮุ้นตั้วกอ ผู้น้องขอแนะนำให้ท่านได้รู้จักสหายที่มีชื่อเสียงกระเดื่องดังในยุคนี้ท่านหนึ่ง...เอี้ยเล่าตี่ ท่านทราบหรือไม่ ? ที่นั่งตรงข้ามกับท่านก็คือตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อที่มีชื่อเสียงเกรียงไกรทั่วแผ่นดินกว้างใหญ่ กับยิ่งหงีเกี้ยมแขะฮุ้นตั้วกอ...เอี้ยเล่าตี่ท่านนี้ ก็คือศิษย์ทายาทของเจ้าสำนักง้อไบ้ มีชื่อเกรียงไกรในดินแดนเสฉวนจนได้รับฉายาเอี้ยเจ็กเกี่ยม (กระบี่เดียวแซ่เอี้ย) เอี้ยจิ้น ฮา ฮา นึกมิถึง พวกท่านสองคนถึงกับมิเคยพบหน้ากัน ยิ่งนึกมิถึงวันนี้ข้าพเจ้าฮึงโหงวมีเกียรติได้แนะนำให้พวกท่านได้รู้จักกัน"

ความภาคภูมิใจของมันปรากฏทั้งสีหน้าและวาจาจนชัดเจน

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมแย้มยิ้มกล่าว

"เล่าฮูเคยได้ยินมานานแล้วว่า แจ้ตอเซี่ยงหยินแห่งง้อไบ้ มีศิษย์โดดเด่นเป็นเอกอยู่ผู้หนึ่ง วันนี้ได้เห็นบุคลิกองอาจสง่าเหนือธรรมชาติจริง ๆ สุดยอดวิชามีทายาทสืบต่อ เป็นที่เล่าฮูต้องปีติยินดีจริง ๆ"

ในมือเอี้ยจิ้นยังกุมจอกสุราอยู่ น้อมกายเล็กน้อยตอบ

"ผู้อาวุโสยกย่องเกินไปแล้ว"

ฮุ้นตังเที้ยไม่พอใจที่ท่าโอหังของมันเป็นอย่างยิ่ง แต่มิได้อาละวาดออกไป เพียงเบือนหน้าหนี กระทั่งสนทนาปราศรัยตามมารยาทก็ยังมิยอม

มิถึงชั่วยาม เรื่องสองบิดากับบุตรตระกูลฮุ้นมาลิ่มอัน ก็ได้เป็นข่าวใหญ่กระจายออกไปรวดเร็วดั่งไฟไหม้ป่า ทุกคนต่างทราบ ตอปี้ซิ่งเกี่ยมที่ล้างมือออกเสพสุขอยู่ในบ้านมานานปี ครั้งนี้ถึงกับเสนอตัวมาเองแล้ว

ดังนั้นเอง จึงมีคนคาดคำนวณ การชุมนุมในเทียนมักชัวครานี้ จะสามารถกระตุ้นยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่ปลีกตัวออกสำรวม มาประลองฝีมือกับสองบิดากับบุตรมากน้อยเท่าใด มีบ้างที่สนิทสนมมีไมตรีกับสองบิดากับบุตร พากันเร่งรุดมาที่เหลาสุรา ทักทายปราศรัยกับสองบิดาและบุตร ส่วนเอี้ยจิ้นที่จะได้รับทายาทเป็นเจ้าสำนักง้อไป๋ในอนาคต กลับสะบัดหน้าออกจากเหลาสุราไปด้วยความเดือดดาล เนื่องเพราะเมื่อเปรียบกันแล้ว มันด้อยกว่าสองบิดากับบุตรจนห่างไกลไม่อาจเทียบได้

ฮุ้นตังเที้ยแค่นหัวร่อกล่าว

"ฮึงโจ๊วเอี้ยไปมีสหายประเสริฐเยี่ยงนี้จากที่ใด ?"

มาตรว่าเท็กเอ็งฮึงเล่าโหงวก็เป็นยอดฝีมือที่มีชื่อในบู๊ลิ้มกังหนำ แต่ตอนนี้จำต้องแย้มยิ้มกลบเกลื่อน คารวะสุราให้สองบิดากับบุตรตลอดเวลา มันแม้จะหยิ่งทะนงในชื่อเสียงและฝีมือ แต่ก็มิอาจไม่นอบน้อมสำรวม ตอบี้ซิ่งเกี่ยมกลับหันไปตวาดเบา ๆ

"ตังเที้ย ความสำรวมของเจ้าไปที่ใดแล้ว ?"

ท่านเป็นผู้ครร่ำโลก รอบคอบสุขุม ทราบว่าในนครเซี่ยงอันตอนนี้ซ่อนเสือเร้นมังกร ยอดคนทั่วทิศทางมาชุมนุม หากกล่าวโดยไม่ระมัดระวัง จะต้องก่อกวนเป็นมรสุมอันรุนแรง

ยิ่งหงีเกี้ยมแขะก้มศีรษะมิกล้าโต้เถียง ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อกระแอมเบา ๆ ยกจอกสุราขึ้นปฏิสันถารกับบรรดาชนชาวบู๊ลิ้มรุ่นเยาว์ที่เลื่อมใสนับถือมาเยี่ยมเยียนต่อไป การสนทนาจึงได้เริ่มด้วยอารมณ์ผ่องใสอีก มิคาด

ที่ด้านนอกพลันมีเสียงอึกทึกก้องดังมาจากทั่วทุกทิศทาง เป็นเสียงเป่าหลอดอันพิกลพิสดารดังไม่ขาดหู เท็กเอ็งฮึงเล่าโหงวหน้าเปลี่ยนสีทันทีผุดลุกขึ้นร้อง

"อั้งกึงห่อ (รหัสโพกผ้าแดง)"

ฮุ้นตังเที้ยก็ขมวดคิ้วกล่าวต่อ

"อี้งกึงห่อของหงังทัง ไฉนมาตั้งสาขาในนครลิ่มอันได้ หรืออั้งกึงซาเฮ้า (สามผู้ห้าวหาญโพกผ้าแดง) ต่างมาลิ่มอันครบครัน ?"

วาจามิทันขาดคำ ในเสียงเป่าหลอดที่พิกลพิสดาร พลันมีเสียงแผดร้อง

ดังสับสนอลหม่าน เสียงโหยหวนชวนสยดสยองนี้ ถึงกับดังมาจากทุกทิศทาง และยังดังติดต่อตามกันไม่ขาดหู ดังจากไกลเป็นใกล้ จากหัวร่อเสียงสนทนาภายในเหลาสุราพลันสงบงันจนวังเวงไปทันที

ตลาดวิกาลทางนอกประตูกำลังคึกคัก คนที่สัญจรอยู่ไปมา ส่วนมากพากันหยุดเท้าฟังด้วยความตื่นเต้น

ทันใดนั้น เสียงฝีเท้าม้าดังสนั่นปานย่ำเภรีเข้ามา ความจริงในถนนสายเอกนี้มีผู้คนสัญจรแออัดคับคั่งอยู่แล้ว ตอนนี้ต่างพากันแตกฮือออกไปทั่วทุกทิศทาง ม้าพ่วงพีฝูงหนึ่งห้อผ่านเข้ามาด้วยความเร็วปานสายฟ้า ในฝุ่นละอองที่กระจายคละคลุ้ง ยังพอเห็นเลือนรางว่าผู้ขับขี่ต่างสวมอาภรณ์รัดกุมมีผ้าแดงโพกศีรษะ แต่กลับมิใช่นั่งตัวตรงบนหลังม้า

ยิ่งหงีเกี้ยมแขะหน้าเปลี่ยนสี ผุดลุกขึ้นมาที่ปากประตู พอเห็นยิ่งตระหนกจนสีหน้าปั้นยากกว่าเดิม

ที่แท้บนถนนสายยาวกว้างใหญ่ ถึงกับมีทางโลหิตสด ๆ เพิ่มขึ้นอีกสายหนึ่ง เมื่อถูกแสงโคมไฟที่สว่างไสวของร้านรวงสองฟากข้างสาดส่อง ยิ่งสะดุดตาเสียดแทงใจให้ผู้คนหวั่นหวาดกว่าเดิม

ยิ่งหงีเกี้ยมแขะหันไปเน้นเสียงหนัก ๆ

"เตียเตีย ท่านพักอยู่ที่นี้สักครู่ ข้าพเจ้าขอออกไปดูก่อน"

จบคำรวบชายเสื้อเดินตามรอยโลหิตบนท้องถนนออกไปโดยเร็ว เห็นคราบโลหิตบนพื้นยิ่งนานยิ่งเบาบาง

การนองเลือดในลิ่มอัน

ในนครลิ่มอันตอนนี้ เสียงผู้คนสับสนอลหม่าน แม้เสียงเป่าหลอดอัน ประหลาดพิกลนั้นจะไม่ได้ยินอีกแล้ว แต่เสียงแผดร้องที่โหยหวนชวนสยดสยองยังพอได้ยินอยู่เป็นครั้งคราว

ยิ่งหงีเกี้ยมแขะคลางแคลงสงสัยเป็นยิ่งนัก เร่งฝีเท้าไปในถนนสายตรงเร็วกว่าเดิม ยามเมื่อสายตากวาดแลเห็น รู้สึกมือที่หิ้วชายเสื้อของตน เป็นเหน็บจนชากว่าเดิมเล็กน้อย

ที่สี่แยก ทั้งซ้ายขวาหน้าหลังของถนนใหญ่สี่สาย แต่ละสายถึงกับมีชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุม ศีรษะโพกผ้าแดง มีโลหิตเนืองนองโชมร่าง กำลังตะเกียกตะกายคืบคลานอยู่กับพื้น ม้าพ่วงพีไม่มีคนอีกสองตัวยืนอยู่ใจกลางถนน ยืดคอร้องเสียงสะท้านตลอดเวลา

ผู้คนที่สัญจรไปมา ตอนนี้ต่างยืนตัวสั่นสะท้านอยู่ใต้ชายคา ใบหน้าเผือดขาวราวซากศพ มองปราดเดียวรู้สึกเป็นภาพสยดสยองน่าอนาถจนมิอาจทนดู

ยิ่งหงีเกี้ยมแขะคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี ย่อมเคยแตะต้องคาวโลหิตมาเช่นกัน แต่ตอนนี้ยังคงอดเกิดหวาดหวั่นจนขนลุกเกรียวมิได้ รีบพุ่งปราดเข้าไปในใจกลางถนน นั่งยอง ๆ ลงประคองชายฉกรรจ์ชุดดำผู้หนึ่ง

ขึ้นถามเสียงหนัก ๆ

"เป็นเรื่องราวใดกัน ? พวกท่านไฉนบาดเจ็บเยี่ยงนี้ ?"

ชายฉกรรจ์ชุดดำผู้นั้นใบหน้ามีโลหิตเกรอะกรัง ลืมตาฝ้าฟางขึ้นมองแล้วครวญคราง

"จิตใจอำมหิต...จิตใจอำมหิตชั่วร้าย...ข้าพเจ้า..."

ไม่ทันจบคำ เท้าเหยียดตรงตาเหลือกถลน ถึงกับขาดใจตายไปแล้ว แต่ยังคงเบิ่งตาทั้งสองที่มีโลหิตซึมออกมาจากหางตา จ้องไปเบื้องหน้าแน่วนิ่ง

ฮุ้นตังเที้ยขบกรามแนบแน่น ทรงกายปราดไปยังข้างกายชายฉกรรจ์ชุดดำอีกสองคนนั้น เห็นทั้งสองขาดใจตายไปแล้วเช่นกัน จึงถอนใจยาวด้วยความรันทด กวาดตามองตามถนนที่มีแต่โลหิตสด ๆ เนืองนอง รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านจนไม่อาจระงับได้อีกแล้ว

อั้งกึงห่อแห่งหงังทัง อาละวาดในดินแดนจิ๋ตังมานานปี มาตรว่ากระทำเรื่องบาปกรรมมากกว่าคุณความดี แต่ตอนนี้ต้องมาตกอยู่ในสภาพอเนจอนาถ จึงออกจะเป็นที่น่าเวทนาไม่น้อย

หมู่ผู้คนได้เริ่มออเข้ามา แต่ยังคงยืนอยู่ในระยะห่างไกล มิกล้าเหยียบย่ำเข้าสู่ท้องถนนที่มีโลหิตเกรอะกรัง

ฮุ้นตังเที้ยยืนแน่วนิ่งในถนนใหญ่ อึ้งเป็นครู่หนึ่ง พลันได้ยินเสียงม้าร้องแว่วมา

ฮุ้นตังเที้ยฉุกใจได้คิด รีบพุ่งปราดไปที่ข้างม้า กระโดดขึ้นหลังตบใส่ตะโพกมันฉาดหนึ่ง ผู้คนทั้งหลายพลันแตกกระจายเป็นช่อง ม้าพ่วงพีจึงได้พุ่งออกไปตามสัญชาตญาณ

ม้าห้อรวดเร็วยิ่งนัก ชั่วครู่ได้ผ่านถนนมาหลายต่อหลายสาย เห็นถนนทุกสายมีโลหิตเกรอะกรัง บางช่วงเนืองนอง บางช่วงน้อยกว่า แต่ตลอดทางยังคงเป็นสายโลหิตไม่ขาดหาย

ทันใด เสียงแผดร้องโหยหวนดังสับสนขึ้นอีกครา ครั้งนี้มิใช่กระจายดังไปทั่วทุกทิศทางเช่นเมื่อครู่ แต่เป็นดังอยู่ในกระจุกเดียว

ท่ามกลางแสงโคมไฟสว่างไสว เห็นผู้คนในถนนใหญ่ต่างแตกตื่นจนหน้าเผือดขาวตัวสั่นงันงก ประหนึ่งมีมหันตภัยกรายเข้ามาแล้วก็ปาน แต่มิทราบ

เสียงแผดร้องนี้ดังขึ้นด้วยสาเหตุใดกันแน่ ?

ฮุ้นตังเที้ยสะบัดบังเหียนห้อม้าตรงเข้าไปในทิศทางที่มีเสียงแผดร้องของคนใกล้ตายโดยเร็ว

มาตรว่าแน่แก่ใจ เบื้องหน้าต้องมีอันตรายร้ายแรงรอคอย แต่ฮุ้นตังเที้ยเมื่อได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนนั้น ได้เห็นทางที่มีโลหิตแดงฉานเกรอะกรังอย่างไรก็ไม่อาจสะกดกลั้นจิตใจเปี่ยมคุณธรรมไว้ได้ แม้เบื้องหน้าจะเป็นถ้ำเสือวังมังกร ก็ตกลงใจขอเสี่ยงดูสักครา

ที่ฮุ้นตังเที้ยประหลาดใจคือ อั้งกึงห่อแห่งหงังทังเป็นขุมกำลังทรงอิทธิพลอำนาจในดินแดนหนึ่ง นอกจากสามผู้ห้าวหาญโพกผ้าแดงแล้ว บรรดาหัวหน้าตึก หัวหน้าหน่วยล้วนแล้วเป็นมือเข้มแข็งที่มิอาจตอแย แต่ตอนนี้กลับพ่ายแพ้อย่างย่อยยับน่าอนาถ อย่างนั้น ศัตรูของพวกมันไยมิใช่น่ากลัวจนถึงระดับไม่อาจคาดคำนวณ พวกเหล่านั้นเป็นผู้ใดกันอีก ?

อาชาพ่วงพีพุ่งตัวดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ชั่วพริบตาผ่านถนนใจกลางเมืองออกไป ยิ่งนานสองฟากข้างยิ่งเปลี่ยวร้าง เริ่มออกจากตัวเมืองมาทีละน้อยแล้ว

มือที่กำบังเหียนของฮุ้นตังเที้ยสั่นระริกเล็กน้อย ชั่วชีวิตที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมา มิทราบฟันฝ่าอันตรายของความเป็นความตายมามากน้อยครั้งเท่าใด แต่กลับไม่เคยมีความตื่นเต้นจนตึงเครียดถึงระดับนี้มาก่อนเลย

ทันใด ที่มุมถนนมีเงาร่างสายหนึ่งโผล่ปราดออกมา ฮุ้นตังเที้ยรีบกระชากบังเหียนจนอาชาพ่วงพีลุกยืนสองขา แผดร้องเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แต่ฮุ้นตังเที้ยใช้เข่าหนีบท้องแนบแน่นจึงมิถึงกับต้องร่วงหล่นลง

แสงเดือนดาวบนท้องฟ้าสว่างรำไร ฮุ้นตังเที้ยที่เพ่งตามอง เห็นผู้ถลันออกขวางหน้าม้ามีรูปกายสูงใหญ่ผมยุ่งเหยิง เสื้อผ้ากะรุ่งกะริ่ง มือถือกระบี่ยาวประกายแวววาว ในแสงเดือนดาวมาตรว่าไม่อาจเห็นหน้ามันชัดตา แต่มองปราดไปรู้สึกใบหน้าของมันเผือดขาวราวซากศพ ทีท่าแตกตื่นขวัญเสีย คล้ายดั่งเพิ่งประสบการทำร้ายที่ขู่ขวัญมันจนฝ่อ ตอนนี้ยังไม่อาจทุเลาเป็นปกติได้

อาชาที่ฮุ้นตังเที้ยขับขี่มา แสดงว่าผ่านการฝึกเป็นเวลาเนิ่นนานทีเดียว เมื่อครู่แม้จะถูกคนถลันออกมาขวางไว้โดยไม่คาดหมาย แตกตื่นจนแผดร้อง

เสียงสะท้าน แต่ตอนนี้กลับยืนแน่วนิ่งคืนกลับสู่สภาพความเยือกเย็นอีกครา

ฮุ้นตังเที้ยนั่งเพ่งมองเป็นเวลานานจึงดูออก บุคคลราตรีที่มีทีท่าหวาดหวั่นขวัญเสีย ถึงกับเป็นศิษย์ง้อไป๊ที่เมื่อครู่มีทีท่าโสจนโอหัง นามเอี้ยจิ้นฉายาเอี้ยเจ็กเกี่ยม

ทั้งสองพอประสานสายตากัน เอี้ยเจ็กเกี่ยมพลิกข้อมือสอดกระบี่เข้าฝักที่หลัง แล้วกล่าวเสียงเย็นชา

"ฮุ้นโต้เฮี้ยบห้อม้าตะบึงมา ใช่ว่าเพราะเสียงแผดร้องของเมื่อครู่หรือไม่ ?"

ฮุ้นตังเที้ยฉุกใจได้คิด รับคำเสียงหนัก ๆ จากสภาพของเอี้ยเจ็กเกี่ยมที่เห็น ทราบแน่ว่ามันต้องมาจากสถานที่ตนจะไป ความจริงยังคิดจะสอบถามมันแต่ทราบว่า สันดานของมันกับตนเข้ากันมิได้ ดังนั้น จึงกล้ำกลืนวาจาที่จะถามไว้ แต่เห็นดวงตาของเอี้ยเจ็กเกี่ยมพลันมีประกายที่ยากจะคาดคำนวณขึ้นวูบหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ฮุ้นตังเฮี้ยบจะไป นั่นก็ประเสริฐยิ่ง"

จบคำสะบัดแขน ทะยานกายปราดเข้าไปในเงามืดของถนนอีกครั้ง

ฮุ้นตังเที้ยต้องถอนใจคำนึง

'คนผู้นี้แม้เย่อหยิ่งโอหัง แต่พลังฝีมือไม่ต่ำทรามจริง ๆ มิน่าเล่าสามารถมีชื่อเสียงในเสฉวน แต่สีหน้าท่าทีของมันเมื่อครู่ กลับเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย อย่างนั้น สถานที่เบื้องหน้า มีเรื่องราวใดทรงคุณค่าขู่ขวัญมันจนฝ่อปานนี้ ?'

ฮุ้นตังเที้ยครุ่นคิดไปมา ปล่อยให้อาชาพ่วงพียืนนิ่งอยู่ที่กลางถนนใหญ่เป็นเวลาเนิ่นนาน พลันสะบัดฝ่ามือตบใส่ตะโพกม้า

ม้าพ่วงพีพุ่งปราดไปที่เบื้องหน้าอีกครา ชั่วพริบตา ออกพ้นกำแพงเมืองใหญ่ ฮุ้นตังเที้ยกวาดตามองรอบข้าง เห็นทางตะวันออกเฉียงเหนือที่ไม่ไกลนักมีแสงเพลิงกระจายขึ้นท้องฟ้า ลูบไล้จนครึ่งฟ้าแดงฉานปานโลหิต

ฮุ้นตังเที้ยตีม้าห้อไปเบื้องหน้า เป็นระยะชั่วธนูแล่นจึงรั้งบังเหียนไว้โฉบกายลงจากอาน พุ่งขวับ ๆ ไปที่ซึ่งมีแสงเพลิงสว่างไสว

ในแสงเพลิงแลเห็นเงาสีดำพลุกพล่านสับสน แผดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดดังระงมไม่ขาดหู

พลันมีเงาร่างสามสายพุ่งปราดขึ้นจากในกองไฟ เป็นวิชาตัวเบาที่สูงส่งจนน่าตระหนก ทะยานกายขึ้นอากาศร่วมหกวา วกกายกลางท้องฟ้าแล้วโฉบปราดหายไปดั่งเป็นดาวตก

ฮุ้นตังเที้ยกระชากเสื้อยาวออกจากร่างมาพันไว้ที่เอว สอดมือขวาชักกระบี่ออกจากอกเสื้อมาเล่มหนึ่ง เป็นกระบี่ยาวสามเชียะเศษ ประกายแวววาวจับตา นั่นคือกระบี่อ่อนลายมังกร ที่เมื่อกาลก่อนตอปี้ซิ่งเกี่ยมอาศัยสร้างเกียรติภูมิในบู๊ลิ้มจนเกรียงไกร และก็เป็นกระบี่ประจำตระกูลฮุ้นที่ตกทอดมาหลายชั่วคนแล้ว

ฮุ้นตังเที้ยพอมีกระบี่กับมือ ความฮึกเหิมจึงประดังจนห้าวหาญกว่าเดิม ย่อกายกลางอากาศ กระโดดโลดแล่นเพียงสามคราก็ไปไกลกว่ายี่สิบวา แลเห็นทางด้านข้างของทุ่งร้างชานเมือง มีหอสูงใหญ่ตั้งโดดเด่นอยู่หลังหนึ่ง แต่ถูกไฟรายล้อมไว้หมดสิ้น ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งถูกไฟไหม้เสื้อผ้าจนแดงฉาน วิ่งแผดร้องออกมาดั่งคลุ้มคลั่ง สองมือปิดหน้าแนบแน่น เกลือกกลิ้วกับพื้นหลายครั้ง ยังคงไม่มีปัญญาดับไฟที่ลุกไหม้เสื้อผ้าได้

ยิ่งหงีเกี้ยมแขะพุ่งปราดเข้าไปหาคนผู้นั้น แลเห็นร่างมันที่ดิ้นรนยิ่งนานยิ่งเชื่องช้า ในที่สุด แน่นิ่งไม่อาจเคลื่อนไหวไปแล้ว

บุรุษหนุ่มภูษิตดำ

ไฟยิ่งลุกไหม้ยิ่งรุนแรง แต่ในทะเลเพลิงไม่มีเสียงแผดร้องชวนสยดสยอง ดังมาอีกแล้ว ท่ามกลางแสงไฟที่แลบเลียท้องฟ้าจนแดงฉานปานโลหิต เห็นมีซากศพเกลื่อนกลาดระเนระนาด มีบ้างแม้ยังส่งเสียงครวญครางได้ แต่เป็นเสียงที่แผ่วเบาแทบไม่ได้ยิน

พลันมีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ขื่อใหญ่ร่วงหล่นลงมาเพราะถูกเผาผลาญจนมอดไหม้ จากนั้นเสียงระเบิดสะเทือนเลื่อนลั่นดังตามติด หอที่สูงตระหง่านถูกเผาผลาญจนพังทลายลงมาครึ่งหนึ่ง

แต่ฮุ้นตังเที้ยที่ยืนอยู่ท่ามกลางซากศพเกลื่อนกลาด กลับคล้ายมิได้ยินเสียงระเบิดสนั่นหวั่นไหวนั้นเลย ชั่วชีวิตที่คลุกคลีกับความเป็นความตายมานานปี แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นสภาพอันสยดสยองจนน่าอนาถยิ่ง

เปลวไฟฮือโหม สาดส่องจนรอบบริเวณหลายสิบวาทั้งเจิดจ้าทั้งร้อนแรงยากจะทนทาน แต่ยิ่งหงึเกี้ยมแขะเพียงรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบ ความหนาวเย็นได้แผ่กระจายออกทั่วสรรพางค์กาย ก้าวช้า ๆ ไปยังซายฉกรรจ์ผู้หนึ่งที่ยังส่งเสียงครวญคราง มือซ้ายกุมกระบี่ไว้มือขวารวบไหล่มันขึ้นมา แลเห็นมันซึ่งความจริงเป็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่ล่ำสัน ตอนนี้เสื้อผ้าถูกเผาจนกะรุ่งกะริ่ง เผยเห็นเนื้อ

ที่เผาไหม้จนดำเกรียม ที่ทรวงอกยังมีบาดแผลหย่อมใหญ่ โลหิตหลั่งทะลักมาไม่ขาดสาย เมื่อถูกฮุ้นตังเที้ยประคองขึ้นนั่ง ต้องส่งเสียงแผดร้องความเจ็บปวดอีกครั้ง ลืมตาที่เป็นสีแดงฉานกวาดมองหน้าฮุ้นตังเที้ยไปมาสองครา จึงได้เอ่ยปากอย่างอ่อนล้าคล้ายคิดจะกล่าวกระไร แต่ไม่มีกำลังพอจะส่งเสียงมาได้

ฮุ้นตังเที้ยเพ่งมองคนผู้นี้ครู่หนึ่ง อดมิได้ต้องทอดถอนใจยาวด้วยความสมเพช เนื่องเพราะที่ตนประคองอยู่ในอ้อมแขน ร่อแร่ใกล้จะตายผู้นี้ ถึงกับเป็นเต็งตั้วเอี๊ยพี่ใหญ่ของอั้งกึงซาเฮ้า ที่เมื่อกาลก่อนมีชื่อกระเดื่องดังไปทั้งดินแดนจิ๋ตัง เมื่อสามเดือนก่อนซึ่งไม่นานนัก ยังเคยเห็นคนผู้นี้ควบม้าสะบัดแส้ ห้อตะบึงอยู่ในดินแดนกังหนำอย่างโอ่อ่า แต่ตอนนี้

วัฏสงสารของโลก ไฉนจึงเปลี่ยนแปรจนน่าสะพรึงกลัวปานนี้ อั้งกึงซาเฮ้าทั้งสามผู้กล้าหาญ มาตรว่าเป็นบุคคลอำมหิตดุดันของวงพวกนักเลง แต่มันอย่างไรก็เป็นมนุษย์เช่นกัน ฮุ้นตังเที้ยเมื่อเห็นสภาพรอความตายของมันอดมิได้ต้องเกิดความเวทนาจนถอนหายใจยาว กล่าวช้า ๆ

"เต็งเฮีย ท่านยังจำผู้น้องได้หรือไม่ ? เมื่อครู่...เป็นเรื่องที่ผู้ใดกระทำขึ้นกันแน่ ?"

พี่ใหญ่ของสามผู้ห้าวหาญโพกผ้าแดงกลอกตาไปมา ในที่สุด เผยอริมฝีปากเบา ๆ แต่ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจเสียงที่แผ่วเบาของมันกล่าววาจาใด ?

ฮุ้นตังเที้ยเน้นเสียงหนัก ๆ อีกครั้ง

"ใช่เป็นสมาคมไขว้ตอหวย (ดาบไว) หรือไม่ ?"

เล่าตั้วของอั้งกึงซาเฮ้าส่ายหน้าอย่างอ่อนล้า ฮุ้นตังเที้ยก้มศีรษะครุ่นคิดแล้วถามอีก

"ใช่เฮ็กบี้ปัง (พรรคข้าวสารดำ) หรือไม่ ?...อ้อ หรือเป็นสามสิบหกค่ายทะเลสาบไท้โอ๊ว ?...ใช่ เทียนอิมก้า (นิกายฟ้ามหากาฬ) ของชายฝั่งฮวงโห ?...มันกับเต็งเฮียมีความอาฆาตกันกระมัง ?"

แต่ทว่าคำตอบที่ฮุ้นตังเที้ยได้คือสั่นศีรษะปฏิเสธเพียงประการเดียว ฮุ้นตังเที้ยจึงยิ่งคลางแคลงสงสัยจนอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"แล้วเป็นพวกเหล่าใดจึงมีฝีมืออำมหิตจนชั่วร้ายปานนี้ ?"

แลเห็นดวงตาของเต็งเล่าตั้วเริ่มแตกซ่านจนฝ้ามัวไปทีละน้อย คล้ายดั่ง

เศร้าเสียใจที่มันกระทั่งตายยังไม่อาจบอกศัตรูคู่แค้นของมันมาได้ ในที่สุดเท้ากระตุก ร่างสะดุ้งเฮือกขาดใจตายอยู่ในอ้อมแขนฮุ้นตังเที้ยไปอีกคนหนึ่ง

ฮุ้นตังเที้ยถอนใจยาว ปล่อยซากศพลงช้า ๆ แลเห็นหัวหน้าใหญ่ของอั้งกึงห่อที่เคยมีอิทธิพลอำนาจกระเดื่องเกรียงไกร แม้ขาดใจตายไปแล้ว แต่ตายังคงเบิ่งโพลงด้วยความเกรี้ยวกราด แสดงว่าอาฆาตต่อศัตรูมันมิยอมลืมเลือน แต่ที่ซึ่งมันถลึงมอง คล้ายเป็นความลับใดที่มันพบเห็นก่อนจะขาดใจเพียงแต่ว่า มันไม่มีกำลังพอจะบอกออกมาเท่านั้น

ฮุ้นตังเที้ยฉุกใจได้คิด รีบผุดลุกขึ้นกวาดตามองรอบข้าง แลเห็นในสายลมที่กรรโชกอยู่ มีไข่มุกเล็ก ๆ กลิ้งอยู่กับพื้นช้า ๆ เมื่อถูกแสงไฟแดงฉานสาดส่อง ถึงกับเป็นประกายสีแดงที่บาดตาอย่างยิ่ง

ฮุ้นตังเที้ยรีบปราดเข้าไปที่ไข่มุกสีแดงลูกนั้น มิคาด พลันมีเงาร่างอีกสายหนึ่งวูบเข้ามาด้วยความเร็วเหนือกว่าตัวเองหลายเท่านัก

พอคนนี้ปรากฏตัว ฮุ้นตังเที้ยต้องตระหนกอย่างยิ่ง รีบถ่วงลมปราณลงเบื้องล่าง ชะงักกายที่พุ่งไปเอาไว้ให้หยุดลงโดยฉับพลัน เมื่อกวาดตามองจึงเห็นเป็นดรุณีอาภรณ์แดงที่เมื่อครั้งก่อนเคยไปกราบอวยพรคล้ายวันเกิดของบิดาตนทั้งสองนาง ตอนนี้ถึงกับมายืนตระหง่านที่เบื้องหน้า รอยยิ้มยังคงนิ่มนวลเปี่ยมเสน่ห์ ในมือเรียวงามของดรุณีด้านซ้าย ตอนนี้กำลังคีบไข่มุกสีแดงลูกนั้นอยู่

ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสองกลอกตาไปมา ยกมือปิดปากหัวร่อแล้วก้มตัวลงคารวะให้ฮุ้นตังเที้ย กล่าวเสียงสดใส

"ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นผู้ใด ? ที่แท้คือฮุ้นเซี่ยวเฮี้ยบเอง ท่านไฉนก็มาแล้ว ? ท่านดู ไข่มุกน้อย ๆ ลูกนี้น่ารักปานใด เป็นของผู้ใดกัน ? กำนัลให้พวกเราเจ๊ม่วยได้หรือไม่ ?"

มาตรว่าฮุ้นตังเที้ยแตกตื่นสงสัยเป็นยิ่งนัก แต่ยิ่งหงิกงิ้วยมแขะอย่างไรก็มิใช่มือชั้นต่ำจะดูแคลนได้ หลังจากสีหน้าเปลี่ยนแปรเพียงวูบเดียวก็ข่มจนสงบเยือกเย็นอีกครา ประสานมือแย้มยิ้มกล่าว

"มิได้พบกันนานวัน โกวเนี้ยทั้งสองยิ่งสะคราญกว่าเดิมแล้ว สถานที่มีโลหิตเนืองนองจนชุ่มโชกเยี่ยงนี้ สองท่านไฉนจึงมีอารมณ์มาด้วย"

ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสองหัวร่อคักคัก ผู้อยู่ด้านซ้ายเก็บไข่มุกสีแดงลูกนั้นไว้ในอกเสื้อ ฮุ้นตังเที้ยจึงขมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจ แต่นางก็ได้แย้มยิ้มกล่าว

"ฮุ้นเซี่ยวเฮี้ยบ ท่านมิได้ว่าไข่มุกนี้เป็นของท่าน พวกเราจะต้องเก็บมันไว้เล้ว"

ดรุณีที่อยู่ด้านขวา กรีดนิ้วใส่แก้มแดงเปล่งปลั่งของนางสองครา พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ฮุ้นเซี่ยวเฮี้ยบ ท่านดูเอียเท้าตัวนี้ไร้ยางอายหรือไม่ แล้วแต่จะเก็บของใดจากพื้นมา ถึงกับนับเป็นของตัวเองได้"

ดรุณีอยู่ด้านซ้ายเบะปากสวนคำ

"ท่านเล่า ? ท่านเมื่อครู่มิใช่แย่งชิงกับข้าพเจ้าเช่นกัน ตอนนี้ชิงไม่ได้ก็เกิดริษยา ฮุ้นเซี่ยวเฮี้ยบ ข้าพเจ้าบอกกับท่าน ทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่ ต้องนับว่านางมีหน้าหนาที่สุด"

ฮุ้นตังเที้ยกระแอมแล้วกล่าวช้า ๆ

"ไข่มุกลูกนี้มาตรว่ามิใช่เป็นของข้าพเจ้า แต่ทว่า..."

พลันฉุกใจได้คิด จึงรีบกล้ำกลืนวาจาที่จะกล่าวเอาไว้ เปลี่ยนเรื่องไปทันที

"ย่อมสมควรเป็นกรรมสิทธิ์ของสองท่านแล้ว"

ดรุณีด้านซ้ายกลอกตาไปมา แย้มยิ้มกล่าวขอบคุณ แต่ทว่า วาจามิทันขาดคำหน้าพลันเปลี่ยนสี เบิ่งมองไปในสถานที่หนึ่งจนแน่วนิ่ง ดรุณีอีกนางหนึ่งก็รีบมองตามสายตานาง แก้มที่แดงเปล่งปลั่งพลันเผือดขาวด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย ยิ่งหงึเกี้ยมแขะจึงรีบเบือนหน้ามองตามไปบ้าง ต้องตระหนกจนใจสั่นสะท้าน แทบไม่อาจเชื่อสายตาตัวเอง

แลเห็นในหอที่มีไฟลุกไหม้ฮือโหม กำลังมีคนผู้หนึ่งเดินช้า ๆ ออกมา รูปกายสูงโปร่งใบหน้าหล่อเหลา สวมเสื้อยาวสีดำเป็นประกาย โพกหน้าสีดำสนิท ถึงกับไม่ถูกสะเก็ดไฟลามเลียเลยแม้สักน้อยนิด ดุจดั่งเป็นเทพยดาที่ไม่กลัวความร้อนแรงของไฟที่เผาไหม้เลย

บุรุษหนุ่มอาภรณ์ดำหน้าตาหล่อเหลารูปกายสูงโปร่งผู้นั้น เดินช้า ๆ อยู่ในทะเลเพลิงด้วยทีท่าที่โอ่อ่าองอาจ กวาดตาสุกใสราวดวงดาวมาที่ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสองแวบหนึ่ง จึงได้มองนิ่งอยู่บนกระบี่อ่อนลายมังกร (เล้งปุ้นนึ่งเกี่ยม)

ในมือของฮุ้นตังเที้ยเขม็ง

ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสองเหลือบมองสบกันแวบหนึ่ง ใบหน้าคืนกลับสู่สภาพแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มตามปกติของนางอีกครา หันกล่าวกับฮุ้นตังเที้ยว่า

"ฮุ้นเซี่ยวเฮี้ยบ พวกเราจะไปแล้ว อีกสองสามวันพวกเราจะลงจากเขาไปกราบเยี่ยมฮุ้นเล่าเอี้ยจื้ออีก ท่านโปรดกลับไปอวยพรต่อท่านผู้เฒ่าแทนพวกเราด้วย"

ดวงตาหยาดเยิ้มทั้งสี่เหลือบปราดไปยังบุรุษหนุ่มรูปงามเสื้อยาวสีดำแวบหนึ่ง จึงได้บิดกายเร่งฝีเท้าออกไปดั่งเหินบิน

บุรุษหนุ่มเสื้อดำยิ้มเล็กน้อย ในดวงตามีประกายชื่นชมขึ้นวูบหนึ่ง คล้ายดั่งพอใจวิชาตัวเบาอันสูงส่งของดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสอง และก็คล้ายชื่นชมความชาญฉลาดของพวกนาง

จากนั้น จึงหันกายมาคารวะให้ฮุ้นตังเที้ยจนจรดพื้น แย้มยิ้มกล่าวเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้าขออุกอาจก้าวร้าว คิดว่าท่านคงเป็นยิ่งหงีเกี้ยมแซะฮุ้นตังเที้ยไต้เฮี้ยบกระมัง"

ฮุ้นตังเที้ยงุนงงไปวูบ เมื่อครู่เห็นบุรุษหนุ่มรูปงามถึงกับเดินอยู่ในกองไฟด้วยความปลอดโปร่งเยือกเย็น ตอนนี้กลับมาคารวะต่อตนด้วยทีท่านอบน้อมถึงปานนี้ และยังบอกชื่อฉายาของตนได้ถูกต้องอีกด้วย จึงทั้งตื่นเต้นทั้งสงสัยงุนงงถึงกับไม่อาจตอบโต้ได้

บุรุษหนุ่มเสื้อยาวสีดำแย้มยิ้มกล่าวอีกครั้ง

"ผู้น้องเพิ่งเข้าสู่วงพวกนักเลง มาตรว่ามิเคยเห็นวีรกรรมอันเกรียงไกรของไต้เฮี้ยบมา ยิ่งไม่เคยล่วงรู้เรื่องราวในบู๊ลิ้ม แต่เมื่อเห็นกระบี่เล้งบุ้นนึ่งเกี่ยมที่สั้นกว่าธรรมดาหกนิ้ว คมกว่ากระบี่ธรรมดาเป็นร้อยเท่าในมือของฮุ้นไต้เฮี้ยบ ผู้น้องกลับเคยได้ยินจากบิดาผู้ล่วงลับและซือแป๋บ่งบอกมา ดังนั้น ผู้น้องพอเห็นกระบี่นี้ปราดแรก ก็เดาออกว่าท่านต้องเป็นยิ่งหงีเกี้ยมแซะแน่แล้ว"

ฮุ้นตังเที้ยต้องคำนึง ที่แท้มันรู้จักกระบี่มิใช่รู้จักตัวเรา

ดังนั้น จึงกวาดตาพิจารณาบุรุษหนุ่มขึ้น ๆ ลง ๆ สองครา และเห็นมันมีรูปกายสูงโปร่งบุคลิกสง่าเปี่ยมราศี ใบหน้าหล่อเหลาราวสลักจากหยกเนื้อดี

รอยยิ้มนอบน้อมนุ่มนวลดั่งบัณฑิตคงแก่เรียน จึงรู้สึกพอใจเป็นยิ่งนัก ต้องคำนึงในใจอีกครา

'พลังฝีมือของบุรุษหนุ่มผู้นี้ มาตรว่ายังไม่ทราบตื้นลึกหนาบางเท่าใด แต่จากการที่มันสามารถเดินออกมาจากในกองไฟที่ฮือโหมร้อนแรงอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นคำนวณ แสดงว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้ต้องมีฝีมือเลอเลิศสุดสูง แต่กลับไม่มีทีท่ายโสโอหังสักน้อยนิด โอ...วงพวกนักเลงยุคนี้ ไฉนมียอดฝีมือรุ่นเยาว์ปรากฏขึ้นมากหลายปานนี้ แต่ทว่า บุคลิกภาพที่สูงส่งของบุรุษหนุ่มเสื้อดำ กลับไม่ด้อยไปกว่ายอดฝีมือรุ่นเยาว์ใด ๆ เลย'

ความคิดยังคงวนเวียนอยู่ในห้วงสมอง แต่สายตากวาดมองไปมา แลเห็นบุรุษหนุ่มรูปงามยังคงจ้องมองตนด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส จึงรีบแย้มยิ้มกล่าวบ้าง

"ข้าพเจ้าคือฮุ้นตังเที้ยจริง ๆ มิทราบพี่ท่านชื่อแซ่ไร ? ชื่อแป๋เป็นยอดคนท่านใด ?"

จบคำม้วนกระบี่อ่อนเคียนเอาไว้อีกครา บุรุษหนุ่มรูปงามเมื่อเห็น จึงถอนใจยาวกล่าวช้า ๆ

"ฮุ้นไต้เฮี้ยบ หรือท่านยังจำไม่ได้ เมื่อสิบกว่าปีก่อน มีทารกนามเชี่ยง-เค็ง มักจะพัวพันอยู่รอบกายของท่าน ขอร้องให้ท่านสอนวิชาประจำตระกูลฮุ้นแก่มันสักท่าสองท่าอยู่เสมอมา"

ฮุ้นตังเที้ยใจสะท้านปานถูกค้อนฟาดใส่ ถอยหลังถึงสองก้าวจึงตั้งหลักได้ พลันโถมเข้าหาอีกครา คว้าสองแขนบุรุษหนุ่มรูปงามบีบแนบแน่น ร้องเสียงสั่นสะท้าน

"ที่แท้ท่านคือเชี่ยงเค็งตี๋ มิได้พบกันสิบปี เป็นที่เล่ากอกอคิดถึงแทบตายจริง ๆ เชี่ยงเค็งตี๋ ท่านไฉนพลอยมาสถานที่นี้ด้วย ? สิบปีที่ผ่าน ท่านไปอยู่แห่งหนใด ? เล่าแปะ (ลุง) ท่านสบายดีหรือไม่ ? โอ...วันเวลาผ่านไปรวดเร็วยิ่ง เชี่ยงเค็งตี๋ ท่านเติบใหญ่จนหล่อเหลาคมคายยิ่ง ทั้งยังมีพลังฝีมือที่เลอเลิศสุดสูง แต่ทว่า...กอกอเรากลับชราลงมามากแล้ว"

วาจาของฮุ้นตังเที้ยเร่งร้อนจนละล่ำละลัก แสดงว่าลิงโลดยินดีถึงขีดสุดจริง ๆ เนื่องเพราะฮุ้นตังเที้ยตอนนี้ทราบแล้วว่า บุรุษหนุ่มหล่อเหลาที่ท่าองอาจ

สง่าที่ยืนอยู่เบื้องหน้า คือเตาะเชี่ยงเค็งทายาทของตงง้วนไต้เฮี้ยบเตาะเฮาเยี้ยง ที่บิดาตนเคารพเทิดทูนที่สุดในชั่วชีวิต

ฮุ้นตังเที้ยที่ลิงโลดยินดีแทบคลุ้มคลั่ง พลุ่งพล่านดาลเดือดจนสุดระงับ กวาดตาพิจารณาเตาะเชี่ยงเค็งขึ้น ๆ ลง ๆ ไม่หยุดยั้ง มิคาด กลับเห็นใบหน้าของเตาะเชี่ยงเค็งหม่นหมองจนหดหู่ แขนที่ถูกตนกำไว้ เริ่มสั่นระริกอยู่เบา ๆ

ลางสังหรณ์อัปมงคลจู่โจมจับจิตใจฮุ้นตังเที้ยจนสั่นสะท้านทันที ละล่ำละลักถามอีกครา

"เชี่ยงเค็งตี๋ ท่านเป็นไรแล้ว ? หรือว่า...หรือว่าเล่าแปะ..."

ดวงตาที่แวววาวของเตาะเชี่ยงเค็ง พลันมีหยาดน้ำเอ่อคลอ ผงกศีรษะน้อย ๆ ในที่สุด หยาดน้ำจึงหลั่งไหลลงสู่ใบหน้าที่หล่อเหลาเป็นเส้นสาย

ฮุ้นตังเที้ยร้องสุดเสียง

"เป็นความจริง ?"

เตาะเชี่ยงเค็งปล่อยให้น้ำตาหลั่งไหลลงเนืองนองหน้าโดยไม่นำพา อดีตที่สยดสยองน่าอนาถของใต้ยอดเขาชีซิ่งฮงเมื่อสิบปีก่อน ปรากฏขึ้นในห้วงสมอง ดั่งเป็นเหตุการณ์เมื่อวานนี้ ความอาฆาตแค้นบันดาลให้เลือดลมพลุ่งพล่านจนร่างสั่นระริก ในที่สุด น้ำตายิ่งทะลักลงมากกว่าเดิม

สิบปีที่ผ่าน ด้วยจิตใจที่หนักแน่นเด็ดเดี่ยว ด้วยความมานะพยายามที่ไม่ย่อท้อ บันดาลให้เตาะเชี่ยงเค็งเปลี่ยนจากคนธรรมดามาเป็นเหนือธรรมดาแล้ว มีความเชื่อมั่น จิตใจของตัวเองเข้มแข็งเพียงพอจะทนทานการกระทบกระเทือนใด ๆ ได้ แต่ตอนนี้เมื่อมาเผชิญกับคนเก่าก่อน หวนคำนึงถึงอดีตที่ผ่าน ความเจ็บช้ำรันทดและอาฆาตแค้นที่รุนแรงราวเหล็กเผาไฟนาบติดดวงใจ คุกคามจนเตาะเชี่ยงเค็งไม่มีปัญญาข่มบังคับตัวเองได้อีกแล้ว

เตาะเชี่ยงเค็งปล่อยให้น้ำตาหลั่งไหลโดยมิส่งเสียงร่ำไห้ กระท่อนกระแท่นกล่าว

"ตั้วกอ เตียเตียข้าพเจ้า...กับมามาข้าพเจ้า...เมื่อสิบปีก่อน...ต่างประสบฝีมืออำมหิต...ของผู้คน...ที่ใต้ยอดเขาชีซิ่งฮง...ในอึ้งซัว..."

มาตรว่าเป็นวาจาสั้น ๆ แต่เตาะเชี่ยงเค็งคล้ายได้ทุ่มเทกำลังที่ใหญ่หลวงมหาศาล จึงสามารถบอกมันออกไปได้

แต่ฮุ้นตังเที้ยที่ได้ยินถ้อยคำสั้น ๆ นี้เล่า ยิ่งคล้ายถูกอสนีบาตฟาดใส่สมองลั่นอื้ออึงจนหน้ามืดตาลาย เลือดลมและหัวใจคล้ายดั่งพลันหยุดชะงักลงในบัดดลก็ปาน

ฮุ้นตังเที้ยยังคงไม่ยอมเชื่อว่าเป็นความจริง แต่ที่อำมหิตโหดเหี้ยมคือมิอาจไม่เชื่อถือได้

ทั้งสองยืนประสานตากันแน่วนิ่ง เนิ่นนานให้หลังเตาะเชี่ยงเค็งรู้สึก มีความอบอุ่นที่ซาบซึ้งตรึงใจ แผ่ซ่านออกจากฝ่ามือเข้มแข็งของบุรุษเปิดเผยห้าวหาญที่กุมแขนของตนอยู่ และความรู้สึกเยี่ยงนี้ ไม่มีถ้อยร้อยวาจาใดในแผ่นดิน สามารถบ่งบอกบรรยายได้ใกล้เคียงเลย

ในที่สุด เตาะเชี่ยงเค็งกลั้นน้ำตาไว้ได้ กล่าวเบา ๆ ว่า

"ตั้วกอ ท่านพาข้าพเจ้าไปพบเล่าแปะเถิด"

ฮุ้นตั้งเที้ยหันกายช้า ๆ เดินย้อนกลับไปในทางเดิม ช่วงเวลานั้น ถึงกับคล้ายลืมเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง เนื่องเพราะชีวิตจิตใจของฮุ้นตังเที้ยต่างถูกความเจ็บช้ำรันทดครอบงำไว้จนหมดสิ้น ไม่มีช่องว่างพอจะบรรจุเรื่องราวใดได้อีกแล้ว

ในแสงเดือนดาวและแสงเพลิง ทั้งสองเคียงคู่กันไปอย่างเชื่องช้า

ทั้งสองสงบปากคำเดินอยู่ในทางเปลี่ยว แต่ละคนต่างรู้สึก มือที่กุมมือของตนเย็นยะเยียบ เย็นจนคล้ายเป็นก้อนน้ำแข็งก็ปาน

ฮุ้นตังเที้ยพลันหยุดเท้าหันไปกล่าว

"เชี่ยงเค็งตี่ สักครู่เมื่อท่านพบเตียเตีย อย่างไรอย่าได้บอกข่าวร้ายของเล่าแปะเป็นอันขาด สำหรับเตียเตียผู้เฒ่า...ท่านมีวัยสูงมากแล้ว...น่ากลัว...น่ากลัวทนทานไม่ได้..."

เตาะเชี่ยงเค็งผงกศีรษะด้วยความเข้าใจ กาลก่อนแม้ยังมีวัยเยาว์ แต่ก็ทราบกระจ่าง ตอปี้ซิ่งเกี่ยมมีน้ำใจต่อบิดาตนลึกซึ้งปานใด น้ำใจเยี่ยงนั้นแม้ชนชาวปู๊ลิ้มส่วนมากต่างมีต่อบิดามารดาของตัวเอง แต่ยังคงไม่เทียบเท่ากับตอปี้ซิ่งเกี่ยมที่มีต่อเตาะเฮาเยี้ยงบิดาของตน

จากเหตุการณ์ที่เกิดใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงของอึ้งซัว ในวันนั้นมาจนถึงบัดนี้กับความตายของบิดา นอกจากเจ็บช้ำรันทดสุดซึ้งแล้ว ยังมีความเย่อหยิ่ง

ภาคภูมิแฝงอยู่ไม่น้อย

เนื่องเพราะเตาะเชี่ยงเค็งทราบ บิดาของตนมีคุณค่าควรให้หยิ่งภาคภูมิ และท่านก็สั่งสอนตนอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน มิว่าวิชาใดที่บิดาตนถ่ายทอดให้แก่บุตรธิดา ต่างไม่มีคุณค่าสูงส่งทัดเทียมกับที่บิดาเหลือไว้ให้แก่ตน เนื่องเพราะที่เตาะ-เชี่ยงเค็งได้จากบิดาคือ 'เกียรติยศ'

แต่คุณค่าของเกียรติยศที่ได้มานี้ ไฉนจึงยิ่งใหญ่มหาศาลปานนี้ ? ไฉนจึงสยดสยองจนอำมหิตปานนี้ ?

เตาะเชี่ยงเค็งลอบถามตัวเอง ลอบเคียดแค้นฟ้าดิน ที่ฟ้าดินมีต่อมนุษย์ชาวโลก มิใช่อยุติธรรมเกินไปบ้างหรือไร ?

ทายาทวีรบุรุษ

ทั้งสองยิ่งเดินยิ่งเร็ว ถึงภายหลังต่างพากันใช้วิชาตัวเบาประลองกัน โดยที่ฮุ้นตังเที้ยครุ่นคิด

'มิทราบพลังฝีมือของเชี่ยงเค็งตี่เราจะสูงต่ำเท่าใด เราจำเป็นต้องทดสอบดูสักครา'

ดังนั้น ร่างพลันพุ่งขวับ ๆ ไปสามครา เป็นระยะไกลกว่าสิบแปดวา นั่นคือหลักวิชาตัวเบาแซเพ้งซาเซาจุ้ย (แมลงปอสามโฉบน้ำ) อันสูงส่งที่ยากจะพบเห็นในบู๊ลิ้ม

เมื่อซำเลืองมองตาม เชี่ยงเค็งยังคงติดตามหลังอยู่ที่ข้างไหล่โดยไม่ใกล้และไกลกว่าเดิม ด้วยท่าทีที่ปลอดโปร่งเยือกเย็นไม่มีเสียงใด ๆ ฮุ้นตังเที้ยต้องลอบถอนหายใจ เดินเคียงไหล่เข้าไปในนครลิ่มอัน

ความครึกครื้นจอแจของวิกาลปลาสนาการจนเงียบวังเวงไปแล้ว ร้านรวงสองฟากข้างต่างปิดประตูแนบแน่นเพื่อหวังหลีกพ้นเภทภัยที่อาจลามใส่ บรรดาพนักงานกรมเมืองที่สวมชุดสีดำหมวกแดงจำนวนมากหลาย ลนลานล้างคราบโลหิตตามถนนสายต่าง ๆ ด้วยความกระวนกระวาย มีบ้างเห็นรถบรรทุกซากศพลากไปด้วยสีหน้าหวาดกลัว ในที่สุด พวกมันก็พบกับหน้าที่อันน่าสะพรึงกลัว

น่าวิตกกังวลแล้ว

ฮุ้นตังเที้ยกับเตาะเซี่ยงเค็งพากันซะลอฝีเท้าตั้งแต่ย่างก้าวเข้าเมือง แต่ยังคงมักมีสายตาหวาดระแวงของพวกพนักงานกรมเมืองมองมาอยู่บ่อยครั้ง ฮุ้น-ตังเที้ยกระแอมเบา ๆ ฉุดมือเตาะเซี่ยงเค็งเดินเข้าไปที่ใต้ชายคา ด้วยสภาพคล้ายคนสัญจรที่มีความหวาดหวั่นต่อเรื่องราวก็ปาน เร่งฝีเท้าสู่ที่พักโดยเร็ว

มาตรว่าไม่คุ้นเคยถนนหนทางในนครเซี่ยงอัน แต่จากประสบการณ์และภูมิปัญญาที่ปราดเปรียว สามารถลัดเลาะไปถึงเหลาสุราเล่งมึ้งกือได้โดยเร็ว แลเห็นโคมใหญ่สองดวงที่แขวนอยู่หน้าประตูเหลายังคงสว่างไสว แต่ประตูใหญ่ของเหลากลับปิดลงแล้ว

ฮุ้นตังเที้ยกวาดตามอง เห็นที่ช่องของประตูใหญ่ยังคงมีแสงไฟลอดออกมา และได้ยินเสียงคนสนทนาอยู่เบา ๆ อีกด้วย

ฮุ้นตังเที้ยจึงจูงมือเตาะเซี่ยงเค็งฝ่าถนนที่ล้างคราบโลหิตสะอาดหมดจด แต่ยังเปียกชื้นแฉะไปที่หน้าประตู เพียงตบเบา ๆ ก็มีเสียงแว่วออกมาจากภายใน

"ตังเที้ยหรือไร ?"

เสียงขาดคำประตูแง้มออกช่องหนึ่ง แสงไฟลอดออกมาลูบไล้ใบหน้าจนแทบไม่อาจเห็นผู้คนภายในได้ชัดตา แต่มือที่คว้าแขนนั้นกลับคุ้นเคยเป็นอย่างยิ่งอยู่ จากมือทั้งสองนี้ ฮุ้นตังเที้ยได้รู้สึกถึงความรักของบิดาที่มีต่อบุตร

เสียงสนทนาที่แผ่วเบาภายในเหลาดังเซ็งแซ่ขึ้น พร้อมกับการเข้ามาของทั้งสอง

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมยังคงคว้าแขนบุตรรักดั่งเดิม ถามไม่ขาดปาก

"ตังเที้ย เจ้าพบเห็นกระไรบ้าง ? ไฉนไปนานปานนี้ ?"

พริบตานั้น ฮุ้นตังเที้ยคล้ายดั่งได้คืนกลับสู่ช่วงเวลาของทารกที่มีความสุขสมบูรณ์ที่สุด ความกังวลของบิดาที่ปรานีนี้ ฮุ้นตังเที้ยมิได้เสพมานานแล้ว และตอนนี้ก็ทราบสาเหตุ นั่นมิใช่เพราะบิดาไม่กังวลสนใจตนอีก แต่เนื่องจากไม่มีสาเหตุควรค่าให้วิตกกังวล...ในสายตาของบิดา บุตรย่อมไม่มีวันเติบใหญ่ไปตลอดกาล มาตรว่าจะเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่ทรงอิทธิพลอำนาจ คุมบริวารจำนวนมากหลายแล้วก็ปาน

เตาะเซี่ยงเค็งก้มศีรษะต่ำ ในหน้าที่หล่อเหลาคมคายหม่นหมองลงกว่าเดิม

ยังมีเรื่องอื่นใดที่บันดาลให้จิตใจผู้คนต้องตื้นตันไปกว่าน้ำใจรักของบิดามีต่อบุตร

แต่เตาะเชี่ยงเค็งกลับไม่ทราบ สายตาของผู้คนในเหลาสุราตอนนี้ ส่วนมากเพ่งมองมาที่ตนเขม็งนิ่ง บุรุษหนุ่มร่างสูงโปร่งที่มีบุคลิกสง่าเปี่ยมราศี มิว่าไปถึงแห่งหนใด ต่างเป็นเป้าให้ผู้คนสนใจเสมอมา

ฮุ้นตังเที้ยพยายามฝืนยิ้มเล็กน้อย ชี้เตาะเชี่ยงเค็งพลางกล่าว

"เตียเตีย ท่านผู้เฒ่าลองเดาดู บุรุษเยาว์วัยผู้นี้เป็นใคร ?"

ตอปี้ชิ่งเกี่ยมเบือนสายตามาเห็นผู้ที่ยืนข้างบุตรรัก เป็นบุรุษหนุ่มร่างสูงโปร่งหน้าตาหล่อเหลา สวมอาภรณ์สีดำที่ไม่คล้ายแพรไม่คล้ายต่วน จนบอกมิถูกว่าทอขึ้นจากวัสดุใด ใบหน้างามสง่าดวงตาเป็นประกาย มีเค้าหน้าที่คล้ายคุ้นเคยอย่างยิ่งอยู่ โดยเฉพาะริมฝีปากบางที่เข้มแข็งและเด็ดเดี่ยวยิ่งบันดาลให้ท่านรู้สึก คล้ายคนผู้หนึ่งที่ท่านคิดคำนึงถึงอยู่ทุกวันเวลา แต่ทว่า

ดวงตาชายชราเขม้นมองหน้าเตาะเชี่ยงเค็งแน่วนิ่งไม่กะพริบ ในที่สุดคว้าความทรงจำในหนหลังไว้ได้ รีบโถมปราดเข้าไปร้องด้วยความแตกตื่นยินดีปานคลุ้มคลั่ง

"เชี่ยงเค็ง เจ้าใช่เชี่ยงเค็งหรือไม่ ?"

จากน้ำใจที่ผู้เฒ่าแสดงออกมาในคราวนี้ เตาะเชี่ยงเค็งก็ได้รู้สึกถึงเช่นกัน น้ำใจรักที่แทบเทียบเท่ากับบิดาผู้ให้กำเนิด บันดาลให้บุรุษหนุ่มที่มีจิตใจเข้มแข็งเพียงพอต้องตื้นตันจนน้ำตาเอ่อคลออีกครั้ง...ไม่มีผู้ใดที่น้ำใจระอุคุกรุ่น สามารถสะกดกลั้นความรู้สึกของน้ำใจที่ประดังขึ้นมาได้ มาตรว่าผ่านทุกข์ทรมานมากมายเพียงใดก็ตาม

บุรุษหนุ่มคุกเข่าโครมลงไปที่แทบเท้า พยายามข่มเสียงตัวเองไม่ให้สั่นเครือกล่าว

"เล่าแปะ ผู้หลานคือเชี่ยงเค็งจริง ๆ สิบปีนี้...เล่าแปะยิ่งเข้มแข็งคึกคักกว่าเดิมแล้ว"

ฮุ้นเคียมคว้าแขนเตาะเชี่ยงเค็งขึ้นมา ละล่ำละลักว่า

"รีบลุกขึ้น...รีบลุกขึ้น..."

เสียงของชายชราสั่นสะท้านด้วยความพลุ่งพล่านตื้นตัน มือที่กำแขนบุรุษหนุ่มแนบแน่นดุจดั่งกำบุตรรักของท่านไม่ผิดเพี้ยน กวาดตามองไปมา

พลางแย้มยิ้มกล่าวอีก

"นึกมิถึง นึกมิถึง เจ้าก็เติบใหญ่ปานนี้แล้ว เตียเตียเจ้าเล่า ? ท่านไฉนไม่มาเยี่ยมเราเฒ่ากระดูกกร่อน หรือท่านลืมเราไปแล้ว ?"

เตาะเชี่ยงเค็งพยายามข่มกลั้นน้ำตาไว้ เหลือบมองไปที่ฮุ้นตังเที้ยแวบหนึ่ง เห็นฮุ้นตังเที้ยกำลังจ้องมองตนด้วยความกระวนกระวาย ดังนั้น จึงตอบเสียงเครือ

"บิดาผู้เฒ่า...ในหลายปีนี้...ต่างมิได้ย่างกรายออกจากที่พัก...สั่งให้ผู้หลาน...มากราบเยี่ยมท่าน...ผู้เฒ่าโดยเฉพาะ..."

ให้ผู้ที่สัตย์ซื่อถือคุณธรรมมากล่าวโป้ปดมดเท็จ นับเป็นเรื่องที่เจ็บปวดใจสุดแสนแล้ว และเตาะเชี่ยงเค็งในตอนนี้ ย่อมยิ่งปวดแปลบรุนแรงกว่าธรรมดา แต่ทว่า ในที่สุดยังคงบ่งบอกไปจนได้

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ประเสริฐมาก เป็นเวลาตั้งหลายปีที่มิยอมออกมา เห็นสหายเก่าเป็นตัวอะไรไป ?...แต่ขอเพียงเตาะตั้วเอี้ยของเราอยู่โดยสุขสบายก็เป็นที่พอใจแล้ว..."

พลันหยุดถอนหายใจยาว ประกายแวววาวในดวงตาสลายหมดสิ้น กวาดมองเตาะเชี่ยงเค็งด้วยความเมตตาปรานี พลางกล่าวต่อ

"เด็กเอย ไม่ต้องตระหนก เรา...เพียงคิดถึงเตียเตียของเจ้า คิดถึงรุนแรงเกินไปเท่านั้น"

'น้ำมิตรไมตรี' พริบตานั้น เตาะเชี่ยงเค็งพลันเข้าใจถึงคุณค่าของน้ำมิตรไมตรี และเข้าใจ ไฉนฮุ้นตังเที้ยจึงไม่ยอมให้ตนบอกข่าวร้ายของบิดาแก่ผู้เฒ่าท่านนี้

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบถอนใจยาว บังเกิดความสะทกสะท้อนจนแม้มีวาจามากมายเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ยังคงไม่มีปัญญาบ่งบอกไปได้ เพียงจำต้องกล่าว

"เล่าแปะ ท่านผู้เฒ่าเป็นสหายร่วมตายของบิดา โอ...เตียเตียมีความคับแค้นที่ยากจะบ่งบอกจริง ๆ ท่านผู้เฒ่าคงไม่นึกตำหนิกระมัง ?"

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมคว้าแขนซ้ายเตาะเชี่ยงเค็งบีบแนบแน่น ถอนใจยาวอีกครา จึงลากไปที่โต๊ะของท่านพลางกล่าว

"เชี่ยงเค็ง เรากับเตียเตียเจ้ามีไมตรีที่ตายแทนกันได้มาหลายสิบปีแล้ว ยังจะมีใดตำหนิไม่ตำหนิเหลืออยู่อีก ?"

หยุดเล็กน้อย เลิกคิ้วขาวโพลงกวาดตามองรอบข้าง มีประกายตื่นเต้นยินดีจนสุกใส กล่าวสืบต่อไป

"มา บอกกับเรา เจ้าไฉนมาสถานที่นี้ด้วย ? ไฉนจึงพบกับตังเที้ย ? ในหลายปีนี้ คิดว่าเจ้าต้องฝึกได้หลักวิชาฝีมืออันสูงส่งของเตียเตียเจ้ามาจนหมดสิ้น ตอนนี้กลับเป็นโอกาสที่เจ้าจะได้แสดงฝีมือต่อแผ่นดินแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งกวาดตามองไป เห็นฮุ้นตังเที้ยถูกอีกผู้หนึ่งลากไปที่ด้านข้าง พวกที่ร่วมโต๊ะพากันส่งเสียงถามเหตุการณ์ที่ฮุ้นตังเที้ยออกไปพบเห็นเมื่อครู่ ฮุ้นตังเที้ยตอบไปคำหนึ่ง ผู้ร่วมโต๊ะก็อุทานด้วยความแตกตื่นขึ้นคราหนึ่ง และต่างมีสีหน้าหวาดหวั่นขวัญเสีย บนเหลาสุราที่มีผู้คนมากมายคับคั่ง แสงโคมไฟสว่างไสว แต่มิทราบเป็นอย่างไร กลับมีบรรยากาศที่ยะเยียบครอบงำจิตใจจนผู้คนต้องสะท้านหวั่นไหว นับว่าขัดกับสถานที่เป็นอย่างมากทีเดียว

ผู้รับใช้ที่ยกน้ำชามาให้เตาะเชี่ยงเค็ง หยุดเท้าเบิ่งตาฟังคำบอกเล่าของฮุ้นตังเที้ยด้วยความตื่นเต้น เมื่อถึงตอนสำคัญ แตกตื่นจนคลายมือทิ้งถ้วยชาลงกับพื้นดังโครมใหญ่ แสดงว่าผู้คนในเมืองที่มิได้เกี่ยวข้องอยู่กับชนชาวบู๊ลิ้มตอนนี้พลอยถูกเรื่องราวที่ฮุ้นตังเที้ยบอกเล่า ขู่ขวัญจนหวาดหวั่นไปแล้ว

แต่ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมยังคงจับตามองเตาะเชี่ยงเค็งแน่วนิ่งอยู่ตลอดมา

เตาะเชี่ยงเค็งรินน้ำชาช้า ๆ แก่ตัวเองถ้วยหนึ่ง ยกขึ้นจิบเบา ๆ หลังจากได้ฝังศพบิดามารดาอยู่ใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงของอึ้งซัวด้วยตนเองมาแล้ว จิตใจของเตาะเชี่ยงเค็งก็มิเคยพลุ่งพล่านดุจดั่งตอนนี้มาเลย กระทั่งตอนเมื่อชายชราสูงใหญ่หลังค่อมบุคลิกเปี่ยมอำนาจราศี พาตนไปฝึกวิชาอยู่ในถ้ำของภูเขาตงเตี๊ยวซัว ผู้นั้นถึงกับเป็นอัจฉริยะอันดับหนึ่งในแผ่นดิน ที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือสุดสูงของหนึ่งร้อยปีนี้ ถูกชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินตั้งฉายาเป็นเทียนเชียน (เทพยดาแห่งฟ้า) ซีคงเงี้ยว จิตใจเตาะเชี่ยงเค็งก็เพียงแต่มีความปีติยินดีและขอบคุณท่านั้น

แต่ตอนนี้เมื่อพบกับสหายร่วมสาบานของบิดา พบหน้ากับชายชราที่เป็นผู้มีพันธะเกี่ยวข้องกับตนเมื่อครั้งสมัยยังเยาว์วัย จิตใจของเตาะเชี่ยงเค็งนอก

จากลิงโลดยินดีและขอบคุณแล้ว ยังมีความรู้สึกสะทกสะท้อนอีกมากหลาย คละเคล้ากัน กระทั่งตัวเองก็ไม่มีปัญญาแยกแยะว่าเป็นความรู้สึกใดกันแน่

ความคิดของเตาะเชี่ยงเค็ง หวนกลับไปสู่อดีตที่เนิ่นนานของกาลก่อนอีกครั้ง

ตอนนั้น ตนเป็นเพียงทารกที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ตอนนั้นก็เคยมีช่วงเวลาที่สุขสันต์หรรษามา แต่ทว่า ตอนนี้กลับสูญหายไปพร้อมกับซากศพบิดามารดาที่ถูกฝังอยู่ใต้ยอดเขาซีซิ่งฮง

นับแต่นั้น ในถ้ำของภูเขาตงเตี๊ยว ในช่วงเวลาสิบปีเต็ม ๆ บุรุษหนุ่มที่สมควรเสพความสุขของวัยแรกรุ่น แทบจะถูกตัดขาดกับคำว่าสุขสันต์หรรษาโดยสิ้นเชิง

เตาะเชี่ยงเค็งพร่ำเตือนตัวเองอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ไม่เคยมีผ่อนคลายเลยแม้สักชั่วครู่ยาม หลักวิชาฝีมือที่ลึกล้ำปานมหรรณพของซีคงเง้ียวซือแป๋บันดาลให้เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึก ต่อให้ทุ่มเทเวลาชั่วชีวิต ยังไม่มีปัญญาศึกษาได้หมดสิ้น ดังนั้น จึงไม่มีเวลาผ่อนคลายตัวเอง

กาลเวลาสิบปี แทบจะผ่านพ้นไปในสภาพคร่ำเคร่งฝึกปรือ คร่ำเคร่งฝึกปรือเท่านั้น

วันเวลาที่เงียบเหงาอยู่ในป่าเขาถึงสิบปี มาตรว่าบันดาลให้เตาะเชี่ยงเค็งมีเปลือกนอกกระด้างเย็นชา คล้ายไม่แยแสสนใจต่อเรื่องราวใดทั้งสิ้น แต่ความคิดในจิตใจกลับยิ่งมากหลาย ยิ่งวุ่นวายไปพร้อมกับอายุที่เพิ่มพูน

แต่ทว่า เมื่อถึงเวลาที่จำต้องจากตงเตี๊ยวซัวมาจริง ๆ เตาะเชี่ยงเค็งกลับบังเกิดความรักอาลัยในทุกสิ่งของภูเขา จนแทบไม่อาจพรากจากมาได้

ตั่งเตียงที่สลักจากหินเขียว โต๊ะเก้าอี้ที่สลักจากหินเขียว ผนังถ้ำที่เป็นหินสีเขียว

ในสายตา ของประดานั้นล้วนแล้วชอมช่อเทอะทะ แต่ในวันที่ต้องพรากจาก ต่างกลับกลายเป็นของล้ำค่าที่รักอาลัย

และใบหน้าที่เคร่งเครียดของผู้เฒ่าซีคงเง้ียวก็เปลี่ยนแปรเป็นรักปรานี เพียงแต่เตาะเชี่ยงเค็งก็ทราบ ตนยังมีเรื่องราวที่ยังไม่สำเร็จและพึงกระทำอยู่อีกมากหลาย ดังนั้นเองในวันที่ฤดูหนาวอันทารุณลาจาก ฤดูใบไม้ผลิกรายมา

เตาะเชี่ยงเค็งก็เหยียบย่ำทางที่ยังมีหิมะกำลังละลายลงจากภูเขาตงเตี๊ยวซัวมา

เฉกเช่นกับบุรุษหนุ่มที่เพิ่งเข้าสู่วงพวกนักเลงทั้งปวง เมื่อเผชิญกับโลกียวิสัยที่ปั่นป่วนวุ่นวาย บันดาลให้รู้สึกมิทราบควรทำอย่างไร ? ไปแห่งหนใดเกิดขึ้นแน่นอน เตาะเชี่ยงเค็งก็เป็นเช่นบุรุษหนุ่มที่รุ่มร้อนใคร่จะได้ล้างแค้นแทนบิดามารดา ที่จารึกอยู่ในก้นบึ้งหัวใจ คือศัตรูผู้ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากับตน

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมเห็นบุรุษหนุ่มที่นั่งตรงข้าม มือถือถ้วยน้ำชาค้างซึมเซาเป็นเนิ่นนานยังมิยอมวางลง สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไปมาไม่หยุดยั้ง มิทราบกำลังครุ่นคิดเรื่องราวใด จึงกระแอมเบา ๆ แล้วกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เชี่ยงเค็ง หากในใจเจ้ามีเรื่องหม่นหมองรันทดใด ลองบอกให้เราฟังดูก็ได้ ในเมื่อเจ้าตอนนี้ออกจากเตียเตียเจ้ามา จะถือ...เราเช่นเดียวกับบิดาเจ้าก็ได้..."

เตาะเชี่ยงเค็งเงยหน้าอย่างซึมเซา แลเห็นในดวงตาฮุ้นเคียมมีประกายรักกังวลจนชัดแจ้ง ต้องพลุ่งพล่านจนดาลเดือดอีกครั้ง น้ำตาหลั่งทะลักโดยไม่อาจข่มกลั้นทันที

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมขมวดคิ้ว รีบถาม

"เชี่ยงเค็ง เจ้าเป็นไรแล้ว ? มีเรื่องราวใดบอกมาได้เต็มที่ เล่าฮูแม้จะสละชีวิต ก็ต้องขอเสนอหน้ากระทำแทนเจ้าให้ได้"

เตาะเชี่ยงเค็งตาลายพร่างพรายด้วยหยาดน้ำ แค้นจนใคร่บอกเล่าความในใจให้แก่ชายชราผู้เมตตาปรานีจนหมดสิ้น ยื่นมือปาดน้ำตาแล้วอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"เล่าแปะ ผู้หลาน..."

พอสายตาเหลือบไป เห็นฮุ้นตังเที้ยกำลังเขม้นมองตนแน่วนิ่ง จึงต้องลอบถอนหายใจยาวเปลี่ยนเรื่องเป็น

"หลังจากผู้หลานกราบลาเตียเตียมาแล้ว..."

กล่าวได้เพียงเท่านี้ก็ไม่มีปัญญาส่งเสียงต่อ ทรวงอกคล้ายมีหินใหญ่มหึมาอัดไว้ จนแทบไม่มีปัญญาเปล่งเสียงและลมหายใจมาได้

ดวงตาฮุ้นเคียมเป็นประกายแวว จ้องหน้าเตาะเชี่ยงเค็งแน่วนิ่งพลางถาม

"เชี่ยงเค็ง เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?..."

มิทันจบคำ แลเห็นฮุ้นตังเที้ยก้าวยาว ๆ เข้ามา พลางแย้มยิ้มกล่าว

"คิดว่าเชี่ยงเค็งตื่ออกจากบ้านมานาน เวลารู้สึกเศร้าเสียใจยากจะข่มระงับได้ แต่ทว่า เชี่ยงเค็งตื่ ในเมื่อตอนนี้ท่านเพิ่งมาถึงที่นี้แล้ว พวกเรากลับต้องการรั้งท่านให้อยู่อีกช่วงเวลาหนึ่ง"

หยุดเล็กน้อย ชายตาบอกใบ้ให้กับเตาะเชี่ยงเค็ง พลางกล่าวต่อ

"ตอนนี้ ในนครลิ่มอันมิเพียงมียอดคนชุมนุมคับคั่งเท่านั้น เรื่องประหลาดพิกลยังปรากฏขึ้นซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ ตลอดเวลา หากน้องท่านไม่มาข้าพเจ้ายังมิทราบควรจะกระทำอย่างไรเลยจริง ๆ"

หยุดเล็กน้อยแล้ว จึงรีบเล่าเรื่องที่เผชิญเมื่อครู่ออกไปโดยละเอียด ตอนจบถอนใจเสริมขึ้น

"อั้งกึงห่อของหงังทัง มาตรว่าเพิ่งก่อเกิดขึ้นในบู๊ลิ้มไม่นาน แต่ยอดฝีมือในสมาคมมีมากมายคับคั่ง อิทธิพลอำนาจก็มิใช่จะเปราะบางดูแคลนได้ มิคาดค่ำคืนนี้ต้องมาเพลี่ยงพล้ำอยู่ในนครลิ่มอันจนพินาศย่อยยับ เรื่องนี้มิเพียงพิกลเท่านั้น ยังมีเลศนัยที่พิสดารไม่อาจหยั่งคำนวนอีกด้วย ลองคิดดู ผู้สามารถทำลายอั้งกึงห่อให้พินาศย่อยยับในคราครั้งเดียว จะเป็นบุคคลชั้นใดกัน ?"

วาจาที่แคล่วคล่องฉะฉานของฮุ้นตังเที้ย ได้กลบเกลื่อนเรื่องราวเมื่อครู่ผ่านพ้นไปโดยไม่มีพิรุธจริง ๆ ตอบี้ซิ่งเกี่ยมฟังจบคำแล้วขมวดคิ้วถาม

"วันนั้น หลังจากเล่าฮูได้เห็นศิษย์ทายาทของบ้วนเหมียวจินกับอั้งอีเนี่ยปรากฏตัวมาแล้ว เล่าฮูก็ทราบ บู๊ลิ้มที่สุขสันติต้องมีเรื่องราวเกิดขึ้นอีกมากหลายเป็นแน่แท้ เชี่ยงเค็ง..."

เบือนสายตามา กลับเห็นเตาะเชี่ยงเค็งมีสีหน้าเคียดแค้นจนตาลุกวาว สองมือกำหมัดแนบแน่น ประกายตาอำมหิตน่าหวาดกลัวยิ่งนัก

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมฉุกใจได้คิด ลอบประหลาดใจที่บุรุษหนุ่มไฉนจึงพลันกลับกลายเป็นสภาพเช่นนี้ โดยท่านมิทราบเตาะเชี่ยงเค็งที่รุ่มร้อนใคร่จะได้ล้างแค้นแทนผู้ให้กำเนิด เนื่องเพราะได้ยินชนชาวนักเลงเล่าลือ ที่ยอดเขาเทียนมักซัวได้ตั้งลุยไถประลองการต่อสู้ ผู้เป็นเจ้าภาพประกอบพิธีคือศิษย์ของคนอัปลักษณ์อุนยู่เง็กนั่นเอง จึงเร่งรีบเดินทางมาในลิ่มอันนี้

มหันตภัยของดาบไว

เตาะเชี่ยงเค็งที่ได้เห็นโช่วยิ้น (คนอัปลักษณ์) อุนยู่เง็กสังหารบิดามารดา ของตนมากับตา ที่ใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงแล้ว หลังจากฝึกวิชาฝีมือสำเร็จออกจากสำนักคนแรกที่ต้องการหา ย่อมเป็นนางอสูรที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน

เพียงแต่ว่า ระยะหลายปีนี้ นางอสูรอั้งอีเซียนจื้อพลันสาบสูญร่องรอยไป ไม่มีชนชาวนักเลงใดทราบร่องรอยของนางเลย เตาะเชี่ยงเค็งที่โดดเดี่ยวเดียวดายระเหเร่ร่อนไปทั่วทุกทาง เมื่อถึงกังหน้าทราบความเรื่องนี้แล้ว ย่อมรีบเร่งเดินทางมาโดยไม่ลังเล เพิ่งถึงลิ่มอัน ก็ถูกเสียงแผดร้องโหยหวนทั่วทุกทิศทางของเมืองก่อกวนจนรีบเร่งไปสืบเสาะต้นสายปลายเหตุ แต่กลับพบยิ่งหงีเกี้ยม-แขะฮุ้นตังเที้ยโดยมิคาดหมาย

ฮุ้นตังเที้ยวิตกกังวลบิดาชรา กลัวหากเตาะเชี่ยงเค็งบอกข่าวร้ายของตงง้วนไต้เฮี้ยบเตาะเฮาเยี้ยงให้ทราบ บิดาของตนย่อมไม่อาจทนทานความเจ็บช้ำรันทดที่รุนแรงจนใหญ่หลวงนี้ได้ ตอนนี้เมื่อเห็นสีหน้าเตาะเชี่ยงเค็งก็ทราบด้วยไวปัญญา รีบกล่าวขึ้นว่า

"เชี่ยงเค็งตี๋ ท่านคล้ายดั่งไปในสถานที่นั้นก่อนตัวเรา ท่านเคยพบเห็นหรือไม่ เป็นผู้ใดสังหารพวกอั้งกึงห่อด้วยความชั่วร้ายอำมหิตปานนั้น ?"

เตาะเชี่ยงเค็งพยายามข่มกลั้นความเจ็บช้ำรันทดไว้ กล่าวช้า ๆ

"ความจริงผู้น้องหลับพักผ่อนแล้ว หลังจากได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวน จึงได้ติดตามร่องรอยถึงที่นั้น แลเห็นบุรุษหนุ่มอาภรณ์รัดกุมผู้หนึ่ง ถือกระบี่เป็นอาวุธพุ่งตัวออกจากในหอที่มีไฟลุกไหม้ฮือโหม ผู้น้องจึงเข้าไปสอบถามต้นสายปลายเหตุจากมัน มิคาด บุรุษหนุ่มผู้นั้นไม่แยกแยะผิดถูกชั่วดี ถึงกับลงมือจู่โจมใส่ผู้น้องทันที..."

ฮุ้นตังเที้ยร้องอ้อ กล่าวสอดคำไป

"คนผู้นั้นคงเป็นเอี้ยเจ็กเกี่ยมแห่งเสฉวนแน่ ข้าพเจ้าก็เห็นสภาพทุลักทุลีของมันมากับตา คิดว่าคงถูกน้องท่านสั่งสอนมาพักหนึ่ง ?"

เตาะเชี่ยงเค็งส่ายหน้ากล่าว

"กลับมิใช่เช่นนั้น ตอนคนผู้นั้นหนีออกมาจากหอไฟ สภาพก็ทุลักทุลีจนทุเรศยิ่งแล้ว ผู้น้องแม้รู้สึกมันมีปัญหาน่าสงสัยยิ่ง แต่เมื่อเห็นมันลงมือกลับเป็นเพลงกระบี่ของสำนักง้อไบ๊ที่มาตรฐาน พลังการฝึกปรือก็ไม่ต่ำทราม จึงมิได้รังควานต่อมันอีก...มันลนลานระดมจู่โจมหลายกระบวนท่าแล้วก็สะบัดหน้าผละไป"

ตอปี้ชิ่งเกี่ยมลอบถอนใจ ทราบว่าเอี้ยเจ็กเกี่ยมจะต้องพ่ายแพ้แก่ฝีมือเตาะเชี่ยงเค็ง เพียงแต่เตาะเชี่ยงเค็งรักษาเกียรติไว้หน้าให้แก่ศิษย์ง้อไบ๊ซึ่งเป็นสำนักธัมมะ มิยอมบ่งบอกเท่านั้น จึงยิ่งพอใจทายาทของสหายรักร่วมชีวิตกว่าเดิมอีกหลายเท่า

เทียนแดงบนโต๊ะลามใกล้หมดสิ้นแล้ว น้ำมันตามตะเกียงที่ผนังก็เหือดแห้ง มาตรว่าไม่มีเสียงเกราะบอกโมงยาม ตอนนี้คงต้องเป็นเวลาดึกสงัดแน่

ชายฉกรรจ์หลายคนพากันผุดลุกขึ้น คารวะให้กับตอปี้ชิ่งเกี่ยมและยิ่งหงีเกี้ยมแขยอย่างนอบน้อม เดินออกไปเปิดประตูกว้างกว่าเดิม ขณะเพิ่งถึงภายนอกต้องพากันถอยกลับเข้ามาอีกครา ใบหน้าแปรเปลี่ยนเป็นแตกตื่นจนตาเหลือกลาน

ฮุ้นตังเที้ยฉุกใจได้คิด รีบพุ่งปราดไปที่ปากประตู พอชะโงกมองไป เห็นบนทางเหยียดตรงเบื้องหน้า มิทราบไปมีชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมผ้าโพกศีรษะมายืนอยู่ตั้งมากหลายตั้งแต่เมื่อใด ทุกคนต่างขวางดาบไว้เสมอออก คมดาบ

เมื่อถูกแสงเดือนดาวสาดส่อง เป็นประกายระยิบระยับน่าหวาดหวั่นยิ่ง

ชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมเหล่านั้น ยืนเคียงไหล่เรียงรายกันไปด้วยจำนวนที่มากถึงร้อยเศษ พวกมันยืนเป็นสองแถว แถวหนึ่งหันหน้าไปทางถนนด้านซ้าย แถวหนึ่งหันหน้าไปทางถนนด้านขวา คนเป็นจำนวนมากมายืนอยู่ด้วยกัน ถึงกับไม่มีเสียงใด ๆ ดังขึ้นแม้สักแผ่วเบาได้

ฮุ้นตังเที้ยขมวดคิ้วแนบแน่น หันไปส่งเสียงหนัก ๆ

"ไขว้ตอหวย (สมาคมดาบไว) ของไท้ฮั้ง ปกติไม่เกี่ยวข้องถึงขุนนางกรมเมืองเสมอมา วันนี้ไฉนพลันมาตั้งขบวนอยู่ตามถนนหนทางของเมืองใหญ่ได้..."

หยุดเล็กน้อย เบือนสายตาไปมองดูชายฉกรรจ์ทางนอกถนนอีกครั้ง เห็นแต่ละคนตาเป็นประกายวาว ยืนแน่วนิ่งดั่งเป็นรูปสลักจากท่อนไม้มิได้เคลื่อนไหวแม้สักน้อยนิด

พนักงานกรมเมืองที่เมื่อครู่ยังตรวจตราอยู่ตามถนนหนทาง ตอนนี้พากันเตลิดหนีจนหายหน้าไปหมดสิ้นเสียนานแล้ว ได้ยินแต่เสียงหายใจหนัก ๆ ดังติดต่ออยู่ไม่ขาดหูเท่านั้น แสดงว่าบริวารของไขว้ตอหวยเหล่านี้ต่างระมัดระวังจนเคร่งเครียด เตรียมพร้อมกันเข้มแข็ง เพียงมิทราบพวกมันเตรียมรับฝีมือกับเรื่องราวใดเท่านั้น

ยิ่งหงีเกี้ยมแซะฮุ้นตังเที้ยคลางแคลงสงสัยเป็นยิ่งนัก มาตรว่ามิเคยไปมาหาสู่กับไขว้ตอหวย แต่ระยะหลายปีนี้ ศักดิ์ศรีเริ่มสูงส่งจนได้กลายเป็นผู้นำของบู๊ลิ้มกังหนำโดยปริยายแล้ว กับเรื่องเหล่านี้ ย่อมมิอาจปล่อยผ่านโดยมิแยแสสนใจได้ ดังนั้น หลังจากครุ่นคิดเพียงครู่หนึ่งก็หันไปกล่าวกับด้านใน

"เตียเตีย ข้าพเจ้าออกไปดูอีกครั้ง ท่านผู้เฒ่า...ยังคงกลับไปพักผ่อนที่โรงเตี๊ยมเถิด"

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมลูบเคราผุดลุกขึ้น แค่นเสียงเย็นชา

"เตียเตียเจ้าแม้ชราแล้ว แต่ยังไม่ถึงเวลาต้องพักผ่อน"

จบคำก้าวอาด ๆ ออกประตู กวาดตามองดูรอบข้าง ตอบี้ซิ่งเกี่ยมผู้นี้มีจิตใจคล้ายเป็นขิง ยิ่งแก่ยิ่งเผ็ดร้อน มาตรว่ามิเคยคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปีแล้ว แต่เหตุการณ์ค่ำคืนนี้ กระตุ้นความห้าวหาญในอดีตของท่านให้คุโพลงอีกครั้ง ถึงกับไม่แยแสกุศลเจตนาของบุตรโทน เดินตรงเข้าไปในถนนใหญ่ทันที

ฮุ้นตังเที้ยถอนใจเบา ๆ เหลือบตาสบกับเตาะเชี่ยงเค็งแล้วเร่งฝีเท้าติดตามออกไป แลเห็นชายฉกรรจ์บนท้องถนน ต่างจับตามาที่พวกตนทั้งสามคน แต่ยังคงยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว ทั้งไม่มีผู้ใดเข้ามาถามพวกตนอีกด้วย

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมเดินตัวตรงดั่งปลายทวน ก้าวอาด ๆ นำอยู่เบื้องหน้า ลมวิกาลโชยพัดจนเคราขาวท่านพลิ้วไสว

เดือนดาวบนท้องฟ้าส่องแสงรำไร ประกายดาบบนพื้นแวววาววูบวาบยอดฝีมือปู้ลิ้มวัยซรารู้สึกมีความห้าวหาญประดังขึ้นอีกมากหลาย คล้ายดั่งคืนกลับสู่สภาพห้อม้าสะบัดกระบี่ประกอบวีรกรรมอย่างห้าวหาญเมื่อครั้งยังเยาว์วัยอีกครา จึงหันมาหัวร่อดังกังวานแล้วกล่าว

"ตังเที้ย หากเจ้าเหน็ดเหนื่อยก็รีบกลับไปพักผ่อนที่โรงเตี๊ยมเถิด เรียกเชี่ยงเค็งเป็นเพื่อนเราเพียงคนเดียวก็พอ ฮา ฮา เราซราแล้ว วันเวลามีชีวิตก็ไม่ยาวนานเท่าใด ย่อมไม่ยอมสละเวลามีค่าอยู่กับการนอนบนเตียง พวกเจ้าที่เป็นบุรุษเยาว์วัย กลับสมควรพักให้มากกว่าจึงถูกต้อง"

ฮุ้นตังเที้ยฝืนยิ้มด้วยความอับจนปัญญา ติดตามหลังไปโดยไม่กล้าส่งเสียง เตาะเชี่ยงเค็งเห็นความกังวลในกันและกันของบิดากับบุตรคู่นี้ ต้องสะทกสะท้อนสุดเปรียบประมาณ จนมิทราบเป็นรสชาติใด บนพื้นมีเงาคนเรียงรายราวต้นไม้ในป่า เงาร่างของตนกับฮุ้นตังเที้ยกลับทอดยาวจนถึงประตูที่ฝั่งตรงข้าม ที่แท้ตอนนี้ดวงจันทร์คล้อยต่ำ แสดงว่าวิกาลใกล้จะผ่านพ้น ถึงเวลาอรุโณทัยอีกคราแล้ว

ทั้งสามเดินด้วยฝีเท้ารวดเร็วอย่างยิ่ง ชั่วพริบตาก็มาถึงหัวถนน หยุดเท้ากวาดตามอง เห็นถนนทางซ้ายขวาทั้งสองสายไม่มีเงาร่างคนแม้สักผู้เดียว บนพื้นถนนหินสีเขียวถูกล้างคราบโลหิตออกแล้ว ร้านรวงสองฟากข้างปิดประตูแนบแน่น สงบจนวังเวง แทบได้ยินเสียงหัวใจของตนเต้นอยู่

ฮุ้นเคียมขมวดคิ้วแนบแน่น พลันเดินเข้าไปในทางอีกสายหนึ่ง เพียงถึงครึ่งทางด้านนั้นก็มีอีกหลายคนดาหน้าเข้ามาหา ในมือต่างถืออาวุธ ส่งเสียงตวาดก้องแต่ไกล

"สหายเป็นพวกพ้องในเส้นทางสายใด ? ประกาศชื่อฉายาออกมา เพื่อมิต้องให้พวกเราที่สายตาไม่แจ่มใส ทำลายน้ำใจไมตรีกันไป"

ฮุ้นตังเที้ยขยับกายวูบไปสกัดหน้าบิดาตัวเองไว้ ประสานมือกล่าวเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้าฮุ้นตังเที้ย เป็นสหายของเต็งตึงแก (ตึงแกคือหัวหน้า) ของพวกท่าน..."

มิทันขาดคำ ชายฉกรรจ์ร่างสูงโปร่งที่เร่งฝีเท้าเข้ามาทางด้านนั้นพลันร้องเสียงกังวาน

"ในภูเขาไท้ฮั้งมีดาบสองเล่ม..."

ชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมที่เต็มท้องถนน ระเบิดเสียงรับขึ้นพร้อมกัน

"ภูตผีเทพยดาเห็นแล้วต่างต้องงอเอว"

ฮุ้นตังเที้ยหัวร่อฮาฮา กล่าวสวนคำ

"ไขว้ตอ (ดาบไว) ซิ่งตอ (ดาบเทพเจ้า) เกี๊ยมปวยตอ (ดาบกระหนาบบิน) !"

ชายฉกรรจ์สูงโปร่งรีบปราดเข้ามา หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เป็นฮุ้นไต้เฮี้ยบจริง ๆ..."

กวาดตามองมาอีกด้านหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

"คิดว่าท่านผู้นี้คงเป็นฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อแล้ว ?"

คารวะจนจรดพื้นจึงกล่าวต่อ

"ผู้เยาว์เกียงคี้ นึกมิถึงว่าวันนี้จะมีวาสนาได้เห็นสองท่านบิดากับบุตรอันสูงศักดิ์ นับเป็นวาสนาของสมาคมเราจริง ๆ"

ฮุ้นตังเที้ยก็คารวะตอบพลางแย้มยิ้มกล่าว

"ที่แท้พี่ท่านก็คือเกียงซาเอี๊ย ข้าพเจ้าเลื่อมใสเกียรติภูมิมานานแล้ว วันนี้จึงมีวาสนาได้รู้จัก เป็นที่ต้องปีติยินดียิ่ง"

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมก็ลูบเคราแย้มยิ้มกล่าว

"เล่าฮูมักได้ยินชนชาวบู๊ลิ้มเล่าลือ ในไขว้ตอหวยของไฮ้ทั้ง มีชายฉกรรจ์ที่เปิดเผยห้าวหาญฉายาซิ่งตออยู่ผู้หนึ่ง วันนี้ได้เห็น เป็นที่สมกิตติศัพท์จริง ๆ"

เตาะเชี่ยงเค็งที่ยืนอยู่ในระยะไกลกว่า ตอนนี้คำนึงในใจ

'พลังฝีมือของสองบิดากับบุตรตระกูลฮุ้นจะเป็นเช่นไรยังมิต้องกล่าวถึง แต่อาศัยความคร่ำโลกและนอบน้อมนุ่มนวล น้ำใจระอุคุกรุ่นปานนี้ ก็มิใช่ชนชาวบู๊ลิ้มชั้นธรรมดาสามารถทัดเทียมได้ ตระกูลฮุ้นแห่งบู๊โอ้วที่มีชื่อกระเดื่อง

เลื่องแผ่นดิน หาใช่ได้มาเพราะบุญวาสนาอำนวยไม่'

ในขณะนิยมชมเชยอยู่นั้นได้ยินซิ่งตอเกียงคี้แย้มยิ้มกล่าวอีก

"ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อมายกย่องเยี่ยงนี้ เป็นที่ข้าพเจ้าละอายอย่างยิ่ง"

ฮุ้นตังเที้ยกวาดตามองแล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

"เต็งซิกเอี๊ยอยู่ที่นี้หรือไม่ ? หากพี่ท่านไม่รังเกียจข้าพเจ้าอุกอาจก้าวร้าว ข้าพเจ้ากลับใคร่ขอเรียนถาม หรือสมาคมท่านมีศัตรูคู่อาฆาตใดในนครลิ่มอัน..."

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมสอดคำ

"หากมีที่ใดต้องการให้บิดากับบุตรเล่าฮูรับใช้ด้วยกำลังอันน้อยนิด เกียงซาเอี๊ย (ท่านที่สาม) บอกมาได้เต็มที่"

ซิ่งตอเกียงคี้ถอนใจยาว รอยยิ้มบนใบหน้าคลายไปหมดสิ้น เน้นเสียงหนัก ๆ

"เรียนต่อฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อโดยไม่อำพราง ค่ำนี้สมาคมเราได้เผชิญมหันตภัยที่ร้ายแรงใหญ่หลวง ไม่แน่ว่า รากฐานที่เพียรก่อตั้งด้วยความลำบากยากเข็ญพลอยต้องเป็นดั่งอั้งกึงห่อของหงังทังเช่นเดียวกัน คือพินาศย่อยยับอยู่ในนครลิ่มอันนี้แล้ว...ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อหากเห็นแก่คุณธรรมยินยอมยื่นมือช่วยเหลือ มิเพียงเป็นบุญวาสนาของข้าพเจ้าเท่านั้น ยังเป็นบุญวาสนาทั้งสูง ๆ ต่ำ ๆ อีกร้อยกว่าชีวิตของไขว้ตอหวยด้วย เพียงแต่...ที่นี้มิใช่สถานที่สนทนา

"มิทราบท่านผู้เฒ่ายินยอมให้เกียรติติดตามข้าพเจ้าไปอีกสักหลายก้าว เต็งซิกกอของสมาคมเราก็อยู่ที่นั้น ท่านก็เคารพเกียรติภูมิของท่านผู้เฒ่ามานานปีแล้ว แค้นที่ไม่มีวาสนาได้กราบรู้จัก เมื่อเห็นฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อไป มิทราบจะปีติยินดีเพียงใด"

ซิ่งตอเกียงคี้มีรูปกายสูงโปร่ง สีหน้าเข้มแข็งบึกบึน คางมีเคราสั้น มองปราดเดียวรู้สึกคึกคักเข้มแข็ง ตอนนี้แม้มีทีท่าหวั่นวิตกอย่างยิ่ง แต่ยามกล่าววาจายังนอบน้อมรื่นหู แสดงว่าเป็นชนชั้นเปรื่องปราดสามารถคนหนึ่ง

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมลูบเคราก้าวอาด ๆ ไปพลางกล่าว

"เกียงซาเอี๊ย รีบพาเล่าฮูไปรู้จักเต็งตึงแกด่วน เรากลับต้องการขอต่อสู้ดูเป็นยอดคนที่ร้ายกาจระดับใดกันแน่ ถึงกับไม่แยแสชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินในสายตาได้"

ซิ่งตอเกียงคี้มีรอยยิ้มขึ้นอีกครา เดินเคียงคู่กับฮุ้นเคียมไปจนถึงหน้าประตูหลังหนึ่ง เคาะเบา ๆ เป็นรหัสสองครา มีเสียงหนัก ๆ ตวาดถามออกมาทันที

"ผู้ใด ?"

"ดาบเล่มที่สาม"

เกียงคี้พอตอบไปประตูเปิดออกทันที ตอปี้ซิ่งเกี่ยมเดินนำเข้าไปก่อน ซิ่งตอเกียงคี้หยุดเท้าเล็กน้อย หันไปกวาดตามองเตาะเซี่ยงเค็งที่เคียงคู่มากับฮุ้นตังเที้ยแวบหนึ่งแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"พี่ท่านผู้นี้แปลกหน้าอย่างยิ่ง ฮุ้นตั้วกอพอจะแนะนำให้ข้าพเจ้ารู้จักหรือไม่ ?"

ฮุ้นตังเที้ยแย้มยิ้มกล่าว

"เกียงซาเอี๊ย ท่านเคยได้ยินยอดคนที่เมื่อกาลก่อนมีเกียรติภูมิสะท้านแผ่นดิน..."

เตาะเซี่ยงเค็งพลันกระแอมเบา ๆ ฮุ้นตังเที้ยเหลือบมองแวบหนึ่งก็ทราบด้วยไวปัญญา หัวร่อฮาฮาแล้วเปลี่ยนคำพูดทันที

"ท่านผู้นี้คือเตาะเซี่ยงเค็งเล่าตี๋ เป็นญาติสนิทที่สุดของข้าพเจ้า พวกท่านทั้งสองวันหน้ากลับควรใกล้ชิดสนิทสนมให้มากไว้"

ซิ่งตอเกียงคี้คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี เป็นบุคคลที่ปราดเปรื่องหลักแหลมเพียงใดแล้ว ตอนนี้เพียงกลอกตาก็ทราบ บุรุษหนุ่มหล่อเหลาคมคายบุคลิกงามสง่าเปี่ยมราศีผู้นี้ต้องเป็นคนมีประวัติความเป็นมายิ่งใหญ่สุดสูงอย่างแน่แท้ จึงคาระวะจนจรดพื้นแล้วแย้มยิ้มเชื้อเชิญ

เตาะเซี่ยงเค็งกวาดตาแวบหนึ่ง พอเห็นในร้านมีแสงสว่างรำไร ข้าวของแออัดหนาแน่น เพียงเข้าประตูก็ได้กลิ่นสนิมเหล็กคละคลุ้ง พิจารณาดูจึงทราบเป็นร้านขายเครื่องเหล็ก

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมลูบเคราอยู่ใกล้กับคนรูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง อีกผู้หนึ่งแบะอกเสื้ออ้า ร่างสูงใหญ่ล่ำสันเช่นกัน กำลังแนะนำให้รู้จักสหายชาวบู๊ลิ้มทางรอบข้าง พวกเหล่านั้นแม้มีนามแปลกหูต่อเตาะเซี่ยงเค็ง แต่ก็ทราบ ต้องเป็นผู้มีฝีมือชื่อเสียงลือเลื่องของบู๊ลิ้มยุคนี้

ปฏิสันถารตามมารยาทไปครู่ใหญ่ จึงได้วกเข้าหาเรื่องสำคัญ ชายฉกรรจ์ที่แบะอกเสื้อ คือหัวหน้าใหญ่ของสมาคมไขว้ตอหวยแห่งภูเขาไห้ยั้งนามเต็งฉิก ฉายาไขว้ตอ (ดาบไว)

ตอนนี้มันขมวดคิ้วดกหนาแนบแน่น ดวงตาเป็นประกายวิตกกังวล เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"นับแต่ไขว้ตอหวยก่อตั้งมาจนบัดนี้ มาตรว่าจะเป็นสถานที่ยากไร้มาชุมนุมหาอาหารประทังชีวิต แต่ข้าพเจ้าถามมโนธรรมประจำใจ กลับไม่เคยกระทำเรื่องราวที่ไม่อาจเห็นให้ผู้คนเห็นมาเลย...

"การชุมนุมอันครึกครื้นที่เทียนมักชัวในครานี้ พวกเราน้องพี่ทั้งหลายก็เพียงต้องการมาสมทบความครึกครื้นเท่านั้น โดยไม่มีความทะเยอทะยานจะได้ทรัพย์สินเงินทองหรือโฉมสะคราญใด มิคาด..."

ไขว้ตอเต็งฉิกที่มีรูปกายสูงใหญ่ เสียงก้องกังวานปานระฆัง เล่ารวดเดียวถึงตอนนี้พลันถอนหายใจ แสดงว่ามีความหวั่นวิตกจนหนักอึ้ง

เตาะเชี่ยงเค็งเพ่งตาสังเกต ต้องคำนึงด้วยความประหลาดใจ

'สังเกตจากสีหน้าท่าทีของไขว้ตอเต็งฉิก แสดงว่าเป็นคนมีจิตใจเปิดเผยห้าวหาญ นับเป็นนักเลงอันแกล้วกล้าน่าคบหา ตอนนี้ไฉนจึงทอดถอนใจด้วยความอัดอั้นกังวลได้ ?'

ได้ยินเต็งฉิกกล่าวสืบต่อไป

"ค่ำคืนวันก่อน ข้าพเจ้านอนร่วมเตียงกับเล่ายี่ พอถึงครึ่งคืน ในยามเคลิบเคลิ้มคล้ายรู้สึกมีคนกำลังแตะต้องผมข้าพเจ้า ตอนนั้น ข้าพเจ้าตระหนกจนร้องสุดเสียง ลืมตามองไปเห็นหน้าต่างห้องเปิดกว้าง แสงจันทร์ส่องเข้ามาสว่างไสว เห็นมีเงาร่างคนสายหนึ่งพุ่งวาบออกจากหน้าต่างไป ด้วยความเร็วปานสายฟ้าแลบ ข้าพเจ้าเต็งฉิกมิใช่กระพือความสามารถผู้อื่นมาลดทอนอำนาจตัวเอง แต่ข้าพเจ้าเติบใหญ่ถึงปานนี้ คลุกคลีในวงพวกนักเลงมาก็กว่าครึ่งชีวิต กลับมิเคยเห็นคนมีท่าร่างรวดเร็วถึงปานนั้นมาก่อนเลย..."

หยุดถอนหายใจแล้วเล่าต่อ

"ข้าพเจ้าตอนนั้นทั้งหวาดกลัวทั้งแตกตื่น คิดจะกระโดดลงจากเตียงมามิคาด ปวดแปลบขึ้นที่หนังศีรษะ คล้ายดั่งถูกผู้คนจิกผมไว้ก็ปาน"

ดวงตามันมีประกายหวาดหวั่นขึ้นวูบหนึ่ง คล้ายดั่งสภาพของคืนวันนั้นมาปรากฏที่เบื้องหน้าอีกครา ถอนใจเล่าต่อไป

"ข้าพเจ้าในยามแตกตื่นขวัญเสีย โถมปราดไปที่หัวเตียง จึงได้พบเห็นที่นั้นไหนเลยจะมีคนจิกผมข้าพเจ้าไว้ เพียงแต่ถูกคนคลี่มวยผมของข้าพเจ้าผูกติดกับเล่ายี่ไว้โดยไม่รู้ตัว"

มันคิดยกมือขึ้นลูบศีรษะตามสัญชาตญาณ ใบหน้าปรากฏแววท้อแท้รันทด เล่าสืบต่อไป

"ตอนนั้น ในใจของข้าพเจ้ากับเล่ายี่มิทราบเป็นรสชาติใดเลยจริง ๆ ลองคิดดู เราสองก็เป็นผู้พอมีชื่อเสียงอยู่ในวงพวกนักเลงบ้างเล็กน้อย ตอนนั้นถูกคนมัดผมไว้ด้วยกันยังไม่รู้ตัว ทั้งมิได้พบเห็นหน้าตาของผู้อื่นอีกด้วย หากแม้นมันต้องการตัดศีรษะพวกเรา พวกเรายังคงไม่รู้ตัวเช่นกัน...

"ความจริงข้าพเจ้ายังประหลาดใจ ผู้นั้นเป็นใครกันแน่ ? ไฉนมากลั่นแกล้งพวกเราเยี่ยงนั้น พวกเราเฮียตี่แม้เพาะศัตรูอยู่ในวงพวกนักเลงมาไม่น้อย แต่ต้องไม่ใช่เป็นคนมีฝีมือเลอเลิศถึงระดับนั้นเด็ดขาด พวกเราทั้งแตกตื่นทั้งประหลาดใจ รอจนเมื่อข้าพเจ้ากับเล่ายี่แก้ผมออกจากกัน ข้าพเจ้าจึงพบเห็นที่แท้เป็นเรื่องราวใด"

มันเล่าพลางล้วงกระดาษสีเหลืองออกจากอกเสื้อมา ประคองมอบให้ฮุ้นเคียมอย่างนอบน้อม เห็นในกระดาษเขียนไว้

"ภายในสองวันนี้ รีบไปจากลิ่มอันโดยด่วน ไม่เคารพตามคำสั่งเราสังหารสิ้นทุกชีวิต"

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมขมวดคิ้วแนบแน่น แลเห็นไขว้ตอเต็งฉิกเล่าสืบต่อไป

"กระดาษแผ่นนี้ผูกอยู่ในระหว่างกลางปมผมของข้าพเจ้ากับเล่ายี่ ในกระดาษทั้งไม่มีชื่อ และมิได้วาดรหัสหรือสัญลักษณ์ใด พวกเราคิดไปคิดมา ไม่ทราบเป็นผู้ใดเขียนกระดาษมาอัปเปหิพวกเรา"

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"มันนับเป็นตัวกระไร ? ทุกผู้คนต่างมานครลิ่มอันได้ เจ้าผู้นี้ถือดีกระไรจึงอัปเปหิพวกท่านไปจากเมือง ?"

แค่นเสียงเย็นชา กำหมัดซ้ายต่อยฉาดเข้าใส่ฝ่ามือขวาแล้วกล่าวต่อ

"เราเฒ่ากระดูกกร่อนกลับต้องการดูมันมีความสามารถเท่าใด จึงมาแสดงความยโสโอหังถึงระดับนี้ได้ ?"

ฮุ้นตังเที้ยชำเลืองมอง แลเห็นดวงตาของบิดาเป็นประกายแวววาวจนเจิดจ้า คิ้วดกที่ขาวโพลงเลิกสูงชัน จึงต้องลอบถอนหายใจยาว ทราบว่าบิดามีโทสะเดือดดาลขึ้นจริงจังแล้ว

ประกายดาบแวววาว

ไขว้ตอเต็งฉิกถอนใจยาวด้วยความกังวล กล่าวสืบต่อไป

"ตอนแรกพวกเราก็มีความคิดเช่นนี้ อาศัยไขว้ตอหวยของพวกเราที่มีน้องพี่จำนวนร่วมพัน หรือยังเกรงกลัวผู้ใด ? ดังนั้น พวกเราเฮียตี๋ปรึกษากันแล้ว ตกลงใจไม่แยแสคำข่มขู่นี้ จะสงบรอการเปลี่ยนแปรต่อไป มิคาดพอถึงเมื่อค่ำวาน กลับมีเรื่องเกิดขึ้นอีกราย"

ดวงตามันมีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียเช่นเมื่อครู่วูบขึ้นอีกครั้ง...ยกมือลูบศีรษะพลางเล่าต่อ

"เมื่อค่ำวาน พวกเราซาเฮียตี๋ต่างมิได้หลับนอน ดื่มสุราเล็กน้อยแล้วเฝ้าอยู่กับห้อง สงบฟังเสียงเคาะบอกโมงยามที่ผ่านมาจนกระทั่งยามสองพ้นไป ยามสามแล้วพวกเราเฮียตี๋ต่างครุ่นคิด ค่ำนั้นน่ากลัวไม่มีเรื่องราวใดเกิดขึ้นแน่ เล่ายี่จึงแย้มยิ้มลุกขึ้นเดินออกไปล้างมือ (ปัสสาวะ) ที่ด้านนอก

"มิคาด เล่ายี่พอไป ถึงกับเป็นครึ่งชั่วยามยังมิกลับมา ข้าพเจ้ากับเล่าซำความจริงยังแย้มยิ้มสนทนาอยู่ แต่ภายหลังก็รู้สึกเป็นเรื่องราวไม่ถูกต้องแล้ว เมื่อวิ่งออกไปดู เห็นเล่ายี่นอนอยู่ที่ลานหลังบ้าน ในตัวไม่มีบาดแผลแม้สักน้อยนิด ถึงกับตายโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ ก่อนตายก็มิได้ส่งเสียงสักแผ่วเบา

แสงจันทร์ที่สาดส่องใบหน้ามัน เห็นดวงตาเบิ่งกลมกว้างแทบถลนออกนอกเบ้า คล้ายจ้องมองพวกเรา เรียกให้พวกเราล้างแค้นแทนมัน"

ฮุ้นตั้งเที้ยกำหมัดแนบแน่น รู้สึกฝ่ามือชุ่มชื้นด้วยเหงื่อเย็นเฉียบ เหลือบมองไปเห็นฮุ้นเคียมขมวดคิ้วแนบแน่น ผู้มีฝีมือทั้งห้องแต่ละคนต่างยกมือปาดเหงื่อที่หน้าผากโดยไม่รู้ตัว ซิ่งตอเกียงคี้เบิ่งตาทั้งที่แดงฉาน ยืนแน่วนิ่งอยู่ที่ข้างเตาะเชี่ยงเค็ง ทีท่าคล้ายมิได้เปลี่ยนแปรสักน้อยนิด แต่หากพิจารณาจะเห็นมันใช้นิ้วมือซ้ายเคาะหลังมือขวาอยู่เบา ๆ ตลอดเวลา โดยมิทราบเป็นความหมายใด ?

วิกาลยิ่งดึกสงัด ใกล้เวลาอาทิตย์อุทัยเข้ามาทุกขณะ ไขว้ตอเต็งฉิกถอนใจเล่าต่อ

"ตอนนั้น ข้าพเจ้ากับเกียงเล่าซ่าต่างตะลึงลานอยู่ที่หลังบ้าน รู้สึกมีความหนาวเย็นแผ่ซ่านออกจากกระดูกสันหลังตลอดเวลา อุ้มซากศพเล่ายี่กลับเข้ามาในห้อง แต่เห็นบนโต๊ะแปดเหลี่ยมของห้องมีกระดาษสีเหลืองเพิ่มขึ้นอีกแผ่นหนึ่ง ในนั้นเขียนอักษรไว้ถนัดชัดตาว่า ก่อนคืนวันพรุ่ง เร่งไปจากลิ่มอันโดยด่วน ไม่ไปตามคำสั่งต้องตายโดยไม่มีโรคภัย"

ลมกรรโชกเข้ามาจากช่องประตู ตะเกียงน้ำมันที่แขวนอยู่กลางห้องสั่นไหวไปมา ไขว้ตอเต็งฉิกรวบอกเสื้อที่แบะอ้าเข้าหากันแล้วเล่าต่อ

"ข้าพเจ้าเต็งฉิกคลุกคลีในวงพวกนักเลงมากว่ายี่สิบปี ผ่านชีวิตที่ฟันฝ่าอันตรายมานับครั้งไม่ถ้วน ต่อให้มีคนทะลวงใส่ร่างข้าพเจ้าสามดาบ ข้าพเจ้าเต็งฉิกยังไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าสักน้อยนิด แต่ตอนนั้น บอกกับท่านทั้งหลายโดยไม่อำพราง ข้าพเจ้ามีความหวาดหวั่นจนขวัญเสียจริง ๆ แค้นจนใคร่ถอนกำลังไปจากลิ่มอันโดยด่วน ต่อให้เป็นเรื่องที่ครึกครื้นกว่านี้ ข้าพเจ้าก็ไม่คิดจะไปดูอีกแล้ว"

หยุดถอนหายใจยาว กลัดกระดุมอกเสื้อทีละเม็ดแล้วเล่าต่อ

"พอสว่างวันรุ่งขึ้น พวกเราบอกกับเฮียตี๋ทั้งมวล ให้เก็บข้าวของแต่เช้าตรู่กลับไท้ฮั้งชัวกันในบัดดล ข้าพเจ้ากระทั่งยังตั้งใจ นับแต่นี้จะขอล้างมือมิเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในวงพวกนักเลงอีก ถ้วยชามรามไห ย่อมแตกไม่ไกลจากปากบ่อ (บ้านคนจีนโบราณต้องขุดบ่อไว้ในรั้วบ้านทุกหลัง) ผู้มีอาชีพเช่นพวกเรา

มีสักกี่คนที่ประสบบั้นปลายอันดีงาม อย่าว่าแต่ สามดาบไท้ฮั้งของพวกเรา นับแต่นี้ก็เหลือเพียงสองเล่มเท่านั้น อย่าว่าแต่ล้างแค้นเลย กระทั่งศัตรูเป็นผู้ใด พวกเราก็ไม่ทราบ ยังจะแบกหน้าใดไปคลุกคลีในวงพวกนักเลง ไปแก่งแย่งชิงดีกับผู้ใดอีก..."

ตอบี๊ซิ่งเกี่ยมกระแอมแล้วสอดคำ

"ทวนเปิดเผยหลบง่าย เกาทัณฑ์ลับยากจะหลีกพ้น การกระทำของเจ้าผู้นี้ ไม่อาจนับเป็นชายชาตรีที่กล้าหาญได้"

ไขว้ตอฉิกถอนใจยาวกล่าวต่อ

"ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ วาจาแม้กล่าวเช่นนี้ได้ แต่ทว่า...ในหมู่พวกเราซาเฮียตี่เล่ายี่นับเป็นผู้มีฝีมือเข้มแข็งที่สุด ผู้ที่สามารถสยบมันให้ตายไปโดยไม่มีเสียงไม่มีร่องรอยใด ๆ นั้น พลังฝีมือของมันเป็นที่ผู้คนเมื่อคิดคำนวณก็ต้องหวาดหวั่นจนขวัญเสียทีเดียว...

"ข้าพเจ้าตอนนั้นท้อแท้ทอดอาลัยอย่างยิ่ง เห็นเหล่าน้องพี่ต่างพากันเก็บสัมภาระเตรียมเดินทางเรียบร้อยแล้ว มิคาด พลันมีโกวเนี้ยน้อยสวมอาภรณ์แดงสองนางเดินเข้ามาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส คารวะให้ข้าพเจ้าแล้วถาม ไฉนไม่ไปเที่ยวที่มักซัวก็เตรียมกลับไท้ฮั้งซัวแล้ว...

"ท่านลองคิดดู ข้าพเจ้าที่เป็นชาตรี ไหนเลยจะบอกเรื่องอัปยศอดสูต่อหน้าโกวเนี้ยที่เป็นอิสตรีเยาว์วัยได้ จึงกลบเกลื่อนกับนางไปสองสามคำ มิคาด โกวเนี้ยน้อยทั้งสองบอกกับข้าพเจ้า พวกเราอย่างไรก็ไม่อาจไปเป็นอันขาด หากพวกเราไม่ไปเทียนมักซัว ก็เป็นการดูแคลนเจ้านายของพวกนาง..."

ฮุ้นเคียมกับบุตรเหลือบตาสบกันแวบหนึ่ง ทราบว่าโกวเนี้ยอาภรณ์แดงทั้งสองนางที่ไขว้ตอเต็งฉิกบอกเล่า ต้องเป็นดรุณีสองนางที่เคยไปกราบอวยพรคล้ายวันเกิดนั้น

ฮุ้นตังเที้ยนึกถึงสภาพของสองดรุณีที่ไปปรากฏตัวข้างหอซึ่งถูกเพลิงเผาผลาญ พลันฉุกใจได้คิดถึงความหนึ่งมา แต่ได้ยินเต็งฉิกเล่าต่อ

"ข้าพเจ้ามีโทสะต่อคำบอกของนางไม่น้อย แต่ไหนเลยมีเวลาพร่ำเรื่องไร้สาระกับโกวเนี้ยเยาว์วัย จึงปั้นหน้าบอกกับนาง อย่างไรต้องกลับให้ได้ โกวเนี้ยเยาว์วัยทั้งสองแย้มยิ้มอย่างสวยงามพลางเดินชดช้อยเข้ามาหา พลัน

ยื่นมือวูบ มิทราบพวกนางใช้กระบวนท่าใด ถึงกับจับข้าพเจ้าตีลังกาไปตลบใหญ่"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบคำนึงด้วยความขบขัน

'ไขว้ตอเต็งฉิกนับเป็นชายชาตรีที่สัตย์ซื่อเปิดเผยจริง ๆ บอกเล่าเรื่องอัปยศอดสูของตัวเองออกมาโดยไม่อำพราง อาศัยความกล้าและจิตใจที่เปิดเผยของมัน มิน่าเล่า จึงสามารถเป็นผู้นำเหล่าชาวนักเลง ตั้งสมาคมไขว้ตอหวยของมันมาได้'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น อดเหลือบมองเต็งฉิกอีกสองสามคราไม่ได้ แลเห็นมันกรีดมือวาดเท้าทำท่าทางพลางเล่าต่อ

"ข้าพเจ้าตอนนั้นทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง พอผุดลุกขึ้นกลับเห็นเกียง-เล่าซำลงมือกับพวกนางแล้ว และมิเกินสองสามกระบวนท่า ก็ถูกนางผู้หนึ่งจับตีลังกาไปเช่นกัน

"พวกเราตอนนั้นต่างอยู่ในห้องโถงของโรงเตี๊ยมบ้วนอัน ในห้องนั้นมีเฮียตี๋ของไขว้ตอหวยอยู่สิบกว่าคนและล้วนแล้วเป็นมือดีทั้งสิ้น แต่พวกเราที่เป็นชายฉกรรจ์ทั้งสิบกว่าคน ต่างถูกโกวเนี้ยน้อยที่แบบบางราวมิอาจต้านลมแรงจู่โจมจนย่อยยับย่ำแย่ ภายหลังพวกเราถึงกับถูกพวกนางจี้จุดนอนแน่นิ่งกับพื้นไม่อาจเคลื่อนไหว โอ...ตอนนั้นข้าพเจ้าแค้นที่มิอาจตายให้สิ้นเรื่องราว ข้าพเจ้าเต็งฉิกคลุกคลีกับคมอาวุธมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ยังมิเคยเพลี่ยงพล้ำจนอัปยศเช่นนั้นมาก่อนเลย"

มันต่อยใส่ฝ่ามือด้วยความขุ่นแค้นแล้วเล่าสืบต่อ

"ได้ยินโกวเนี้ยทั้งสองหัวร่อคิกคักบอกกับพวกเรา ว่าคนที่มาลิ่มอันหากไม่ไปพบเจ้านายพวกนางที่ภูเขาเทียนมักซัว ผู้ใดก็ไม่อาจถอนตัวกลับได้ หากผู้ใดคิดจะกลับ นอกเสียจากขาดใจจึงถูกหามออกจากนครลิ่มอันได้ พวกนางกล่าวแล้วเพียงขยับกาย ข้าพเจ้ารู้สึกตาลายเพียงวูบเดียว จุดที่ถูกจี้ไว้พลันคลายออกจากกัน เมื่อกวาดตามอง เห็นแต่เงาหลังของพวกนางได้เดินช้า ๆ ออกจากลานตึกด้านตะวันตกไปแล้ว"

ตอปี้ชิ่งเกี่ยมถอนใจยาว ท่านเห็นพลังฝีมือของดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสองมากับตา ตอนนี้ไม่อาจว่ากล่าวกระไรได้อีกแล้ว ส่วนเตาะเชี่ยงเค็งตาเป็นประกายวาว ได้คิดถึงปัญหาหนึ่งมา แต่ยังคงอดกลั้นไว้มิบ่งบอกไป

ไขว้ตอเต็งฉิกแบมือถอนใจกล่าว

"ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ ท่านว่าข้าพเจ้าสมควรทำอย่างไร ? ไปก็ไม่ได้ มิไปก็ไม่ได้ ด้านหน้ามีจิ้งจอก ด้านหลังมีพยัคฆ์ ข้าพเจ้ากับเกียงเล่าซำครุ่นคิดมีแต่เสี่ยงชีวิตด้วยเท่านั้น แต่ทว่า..."

ดวงตาพลันกลับกลายเป็นหม่นหมองอย่างยิ่ง กล่าวสืบต่อไป

"เรื่องราวของอั้งกึงห่อแห่งหงังหังเมื่อครู่ คิดว่าฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อคงต้องทราบแล้ว พวกเรากับพวกมันแม้มิเคยไปมาหาสู่กัน และมิทราบพวกมันประสบภัยเพราะสาเหตุใดกันแน่ ? แต่ข้าพเจ้ากับเกียงเล่ายี่ใคร่ครวญกันแล้ว เดาออกว่าพวกมันน่ากลัวเป็นเช่นดั่งพวกเรา

"ความจริงข้าพเจ้ากับเกียงเล่าซำขบคิด อย่างมากพวกเราสองคนตายแล้วก็เหมือนกัน เมื่อได้เห็นในตอนนี้จึงทราบ เรื่องราวหาได้รวบรัดเยี่ยงนั้นไม่ เจ้าผู้นั้นจงใจเข่นฆ่าสังหารให้สิ้นซากจริง ๆ ข้าพเจ้าเต็งเล่าฉิกแม้ไม่เสียดายชีวิต แต่ให้ข้าพเจ้าพลอยเป็นภัยไปลามต่อพวกน้องพี่มารับเคราะห์กรรมด้วยกัน ข้าพเจ้าเต็งเล่าฉิกก็ไม่ยอมงอมือให้สังหารได้อีกแล้ว ดีชั่วอย่างไรก็ต้องเสี่ยงกันสักครา"

เตาะเซี่ยงเค็งลอบผงกศีรษะชมเชย แลเห็นนักเลงคร่ำโลกยืดอกเชิดหน้าคืนกลับสู่สภาพความเข้มแข็งทะมัดทะแมงของเมื่อครู่อีกครา กลอกตาไปมาพลางกล่าวต่อ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเรียกระดมน้องพี่ทั้งหลายไปชุมนุมอยู่ในถนนใหญ่ดูพวกประดานั้นมีวิธีใดกันแน่ จึงสามารถสังหารเฮียตี่ร่วมสองร้อยคนของไขว้ตอหวยเราให้สิ้นซากในคราเดียว"

มันพยายามฝืนให้มีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย ชี้กราดไปรอบข้างพลางกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่ ข้าพเจ้าเต็งฉิกยังมีสหายมากมายปานนี้ ตอนนี้ยังได้รับความกรุณาจากฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อกับฮุ้นไต้เฮี้ยบมาชักดาบช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง ยิ่งเพิ่มกำลังใจให้แก่ข้าพเจ้าเต็งฉิกอีกไม่น้อย"

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมถอนใจหนัก ๆ เหลือบมองท้องฟ้านอกประตูแวบหนึ่งแล้วกล่าวช้า ๆ

"ตอนนี้ใกล้สว่างแล้ว น่ากลัว..."

มิทันจบคำ พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวนแว่วมาแต่ไกล สร้างความตระหนกแก่ผู้มีฝีมือในห้องโถงใหญ่เป็นอย่างยิ่ง

ไขว้ตอเต็งฉิกพุ่งปราดไปที่ประตู กระแทกจนประตูไม้หนาหนักกระจัดกระจายออกไปทั้งสองบาน เต็งฉิกพลิ้วตัวออกนอกประตู กวาดตามองดู เห็นชายฉกรรจ์ที่ยืนเรียงแถวประคองดาบคู่มือ ยังคงยืนตัวตรงดั่งเดิม มองในวิกาลที่เลือนราง เห็นใบหน้าพวกมันมีแววหวาดหวั่นขวัญเสียทุกคน

แถวหัวถนนด้านนั้นได้ยุ่งวุ่นวายไปแล้ว ประกายดาบวูบวาบแววับ แต่ถนนที่ตรงปลายทวน นอกจากเฮียตี๋ของพวกไขว้ตอหวย กลับไม่เห็นเงาร่างของผู้อื่นปะปนอยู่

เต็งฉิกจึงได้ถีบเท้าพุ่งตัวไปที่นั้นโดยสุดกำลัง แต่ยังคงได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นไม่ขาดหู ชายฉกรรจ์ที่ถือดาบพากันล้มระเนระนาดดุจใบไม้ร่วง

รอบข้างยังคงไม่เห็นเงาร่างผู้ใด ความจริงประตูของร้านรวงสองฟากข้างเปิดแง้มหมายทำการค้าตามกิจวัตรอยู่แล้ว ตอนนี้พากันปิดตึงตังอีกครา แสดงว่าไม่มีผู้ใดต้องการเกลือกกลั้วกับเรื่องเลวร้ายรายนี้

ซิ่งตอเกียงคี้กวาดตามอง พลันพุ่งกายขวับขึ้นหลังคา สองบิดากับบุตรตระกูลฮุ้นทะยานกายดุจดั่งเหินบินไปที่ข้างกายไขว้ตอเต็งฉิก ทางหนึ่งสอดส่ายสายตาเสาะหา ทางหนึ่งตรวจอาการบาดเจ็บของบริวารไขว้ตอหวยที่นอนเกลื่อนกลาดกับพื้น แลเห็นทรวงอกของชายฉกรรจ์เหล่านั้นมีบาดแผลโตประมาณอีแปะมีโลหิตทะลักออกมาจากปากแผล แสดงว่าถูกอาวุธลับซัดใส่ แต่เป็นอาวุธลับใด ? ซัดมาจากที่ใด ? กลับไม่มีผู้คนเห็นสักคนเดียว

ฮุ้นตังเที้ยพลิกมือชักกระบี่ลายมังกรออกมากุมไว้ ทะยานกายเข้าคุ้มกันข้างเตียเตี่ย กวาดตาที่คล้ายสายฟ้ามองไปรอบข้าง แลเห็นชายฉกรรจ์เหล่านั้นยังคงล้มไปไม่ขาดระยะ แต่ผู้ซัดอาวุธลับอยู่ที่ใด แม้เพ่งสายตามองหาสักเพียงใด ยังคงไม่มีปัญญาแยกแยะทิศทางได้

ฮุ้นตังเที้ยไม่อาจข่มความหวาดกลัวที่จู่โจมจับจิตใจได้แล้ว ส่วนไขว้ตอเต็งฉิกเดือดดาลจนตาแดงฉาน ดาบคู่มือสะบัดกวัดแกว่ง โฉบปราดไปทั่วทุกทิศทางดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ประกายดาบในมือวูบวาบแววับ ราวหิมะ

โปรยปรายคลุมครอบอยู่รอบข้างตัวเองไม่หยุดยั้ง

แต่ทว่าเห็นเฮียตี๋ของมันที่ยืนตั้งแถวหันหลังชนกัน กวัดแกว่งดาบในมือป้องกันตัวอยู่ตลอดเวลา แต่อาวุธลับที่คล้ายไม่มีวี่แววร่องรอยนั้น คล้ายดั่งมีนัยน์ตาสามารถแลเห็นก็ปาน ถึงกับฝ่าตามช่องว่างของประกายดาบเข้าไปปลิดชีวิตผู้คนโดยไม่มีสุ้มเสียงใด ๆ ดั่งเดิม

ทั้งถนนใหญ่มีประกายดาบแวววาวดั่งสายฟ้าคะนองฝน เสียงแผดร้องโหยหวนดังสับสนไม่ขาดหู แต่ชายฉกรรจ์ของไขว้ตอหวยเหล่านั้น ยังคงยืนหันหลังชนกันอยู่กลางถนนใหญ่ ถึงกับไม่มีผู้ใดกระจายหนีออกไปด้วยความหวาดกลัว

เตาะเชี่ยงเค็งที่กวาดตามอง ต้องลอบชมเชยกฎอันเข้มงวดกวดขันของไขว้ตอหวยยิ่ง จึงทะยานกายปราดไปดั่งสายฟ้า ถึงเบื้องหน้าชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งแล้วตะปบมือรวบขึ้น กวาดตาแวววาวมองรอบข้าง แล้วถอยกลับไปที่หัวถนนอีกครา แบฝ่ามือดู เห็นเป็นลูกเหล็กที่โตประมาณเม็ดข้าวพลันระเบิดออกจากฝ่ามือ มีเข็มแวววาวกระจายออกทั่วทุกทิศทางถึงแปดเล่ม

มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งจะเพิ่งเข้าสู่วงพวกนักเลง แต่การคร่ำเคร่งฝึกปรือด้วยความลำเค็ญมาถึงสิบปี บันดาลให้กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญในหลักวิชาต่าง ๆ ของค่ายสำนักทั้งหลายในแดนดิน

เอี้ยเจ็กเกี่ยมพอลงมือจู่โจม ก็ทราบเป็นศิษย์ของสำนักง้อไป๊ที่เป็นฝ่ายธัมมะ

แต่ตอนนี้เตาะเชี่ยงเค็งกลับต้องลอบขมวดคิ้วนิ่วหน้า มาตรแม้นใช้สมองขบคิดปานใดยังคงคิดไม่ออก อาวุธลับที่สามารถระเบิดตัวเองออกมานี้เป็นของค่ายสำนักใด และฝีมือการสร้างที่ประณีต อานุภาพที่กราดเกรี้ยวดุดัน กลับขู่ขวัญเตาะเชี่ยงเค็งจนอดเกิดความหวาดหวั่นมิได้

ตอนนี้ แสงเดือนดาวลับหายไปแล้ว แต่ฟ้ายังคงมิสาง มันเป็นเวลามืดมิดที่สุดของตอนใกล้สว่าง อาวุธลับที่เล็กละเอียดเยี่ยงนี้ และยังมีสีดำสนิทอีกด้วย ต่อให้ผู้มีสายตาคมกล้าปานใด ในยามวิกาลยังคงไม่สามารถแลเห็นได้ ทั้งมันยังเป็นลูกกลมเล็ก ๆ เสียงฝ่าอากาศจึงแผ่วเบาเป็นที่สุด หากมิใช่เตาะเชี่ยงเค็งมีโสตประสาทจนถึงระดับเลอเลิศ ได้ยินดอกใบไม้ร่วงภายในรัศมีสิบ

วาแล้ว ยากยิ่งจะรู้ตัวว่ามีอาวุธลับเยี่ยงนี้ฝ่าอากาศมา

แต่ที่น่ากลัวกว่านั้นคือ เมื่ออาวุธลับนี้สัมผัสร่างคนแล้ว จะระเบิดเข็มออกมาอีกเจ็ดแปดเล่มทันที ผู้ที่ถูกอาวุธลับเล็กละเอียดนี้ แม้เป็นร่างหลอมจากเหล็กไหล ยังคงไม่อาจทนทานได้

ถนนใหญ่ที่เป็นสายตรงดั่งปลายทวน ไม่มีร้านรวงใดกล้าเปิดออกมาค้าขายดั่งปกติแล้ว ไข่วัตอเต็งฉิกตอนแรกเข้าใจ พวกตนที่มีจำนวนมากร่วมสองร้อย หากชุมนุมอยู่ในสถานที่เดียวกัน พลันประสบการจู่โจมอย่างไม่คาดหมาย จะต้องไม่มีปัญญาหลบหลีกดิ้นรน คงประสบภัยไปง่ายดายยิ่ง

ดังนั้น มันจึงได้ชุมนุมน้องพี่ของสมาคมอยู่ในถนนใหญ่สายกว้าง แต่ตอนนี้บริวารไข่วัตอหวยจำนวนมากหลายที่เรียงรายเป็นแถวเป็นแนวราวกำแพง กลับกลายเป็นเป้าให้ผู้อื่นซัดอาวุธลับอย่างวิเศษสุด กระทั่งหลบหนีก็ยังไม่มีทางหลีกเร้นซ่อนตัวไม่มีปัญญา ไข่วัตอเต็งฉิกแม้สำนึกเสียใจ แต่ก็สายเกินไปแล้ว

ทั้งถนนมีแต่ประกายดาบแวววับวูบวาบ ตอนนี้ถึงกับล้มลงไปร่วมครึ่งแล้ว ยิ่งหงี่เกี้ยมแซะยิ่งคิดยิ่งหวาดหวั่น พลันตวาดก้องแล้วควงกระบี่จนประกายพุ่งวาบเป็นทางยาวราวสายรุ้ง ม้วนอยู่รอบข้างเพื่อป้องกันอาวุธลับที่คล้ายเงาไม่มีสสารจะซัดเข้าใส่ตนและบิดา

ไข่วัตอเต็งฉิกควงดาบพลางกระโดดโลดแล่นออกไปตรวจตามที่ต่าง ๆ ทั้งยังร้องเกรี้ยวกราด

"เป็นสหายรักจงปรากฏตัวมา เผชิญหน้ากับเราเต็งฉิกให้แตกหักเสียฟากฝ่ายหนึ่ง หากยังลอบ ๆ เร้น ๆ มาประทุษร้ายเยี่ยงนี้ เราเต็งฉิกจะก่นด่าทั้งแปดชั่วโคตรของท่านแล้ว"

แต่เต็งฉิกแผดด่าด้วยถ้อยคำหยาบช้าลามกปานใด รอบข้างยังคงไม่มีเสียงใด ๆ โต้ตอบมา ชายฉกรรจ์ที่เรียงแถวอยู่กลางถนนใหญ่ ในที่สุดก็ไม่อาจข่มกลั้นความหวาดกลัวจับจิตใจได้ พากันแผดร้องแล้วแตกกระจายออกไปทั่วทุกทิศทาง ต่างหนีเอาชีวิตรอดจนสุดกำลังที่เหลืออยู่

แต่เยี่ยงนั้นกลับบันดาลให้ยิ่งตายเร็วกว่าเดิม บนถนนที่ปั่นป่วนวุ่นวายมีแต่เตาะเซี่ยงเค็งเพียงคนเดียวที่ยังเยือกเย็นอยู่ กวาดตาคมวาวราวสายฟ้าเสาะค้นหาทั่วทุกทิศทาง และเห็นอาวุธลับเหล่านั้นคล้ายดั่งซัดมาจากทั้งสี่ฟาก

ข้าง แต่เตาะเชี่ยงเค็งกลับไม่อาจระบุที่ชัดแน่นอนได้

นับแต่โบราณกาลมา ในปัฐพีมิยังไม่เคยมีการเข่นฆ่าสังหารที่เหี้ยมอำมหิตปานนี้ และมิเคยมีอาวุธลับที่ชั่วร้ายทารุณปานนี้ ควรทราบว่า อาวุธลับเยี่ยงนี้จะสร้างสักเม็ดหนึ่ง มิทราบต้องเปลืองกำลังคนมากน้อยเพียงใด ตอนนี้ชัดมาทั่วทุกทางจนเต็มท้องฟ้า มิทราบว่าสร้างมาได้อย่างไรเลยจริง ๆ

ทันใดนั้น เตาะเชี่ยงเค็งกู่เสียงกึกก้องกังวาน ทะยานกายปราดดุจมังกรทะยานฟ้าวกกายกลางอากาศ ถึงกับแฉลบไปได้สามเชียะ จากนั้นพุ่งวาบลงไปในเงามืดใต้ชายคาของร้านค้าที่ฝั่งตรงข้าม สะบัดมือฟาดไปฉาดหนึ่ง

พลังฝ่ามือที่หนักหน่วงมหาศาล ทะลักไปดุจภูเขาถล่มทลาย เสียงระเบิดจึงดังสนั่นหวั่นไหว ชายคาของร้านค้าที่ยื่นยาวออกมาพังทลายทันที เศษไม้เศษกระเบื้องและฝุ่นละอองกระจัดกระจายจนคละคลุ้งทั้งบริเวณ

ร่างเตาะเชี่ยงเค็งแฉลบตามพลังฝ่ามือลงไป ในฝุ่นละอองที่คละคลุ้งพลันมีเงาร่างอีกสายหนึ่งแฉลบขึ้น ความรวดเร็วของท่าร่าง ถึงกับสายตาคนธรรมดาไม่อาจแลเห็นทัน พริบตาที่ร่างเตาะเชี่ยงเค็งโฉบลงถึง มันก็ได้พุ่งไปอีกทิศทางหนึ่งด้วยความเร็วปานสายฟ้าแลบ

เงาร่างดั่งหมอกควัน

มีเรื่องมากหลายที่รวดเร็วดุจประกายไฟ เหตุการณ์ตอนนี้ก็เป็นเช่นนั้น พอร่างเตาะเชี่ยงเค็งโฉบปราดไปถึง สะกิดปลายเท้าลงบนชายคาที่พังทลายเหลือแต่เศษไม้ยื่นออกมาเล็กน้อย ร่างพุ่งวาบไปอีกคราดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่งติดตามเงาร่างนั้นไปดุจเป็นเงาตามตัว

เตาะเชี่ยงเค็งเพ่งตามอง เห็นบนหลังคามีศพอยู่ซากหนึ่ง ดาบยาวเป็นประกายวาวทิ้งอยู่ข้างซากศพนั้น มิต้องมองครั้งที่สองก็ทราบ นั่นคือซิ่งตอ-เกียงคี้ที่เมื่อครู่ยังมีชีวิตโดยกระปรี้กระเปร่าคึกคัก

ความรันทดและเวทนาประดังขึ้นจับจิตใจ แต่ไม่มีเวลาไปตรวจดูสักแวบหนึ่ง เนื่องเพราะเงาร่างที่เบื้องหน้า ตอนนี้เพียงสะกิดปลายเท้าอีกครั้ง ก็หนีไปจนห่างไกลยิ่ง

จวบจนบัดนี้ เตาะเชี่ยงเค็งยังมิได้ประมือกับผู้คนโดยแท้จริงมาสักครั้ง แต่มีความเชื่อมั่นในพลังฝีมือของตนอย่างหนักแน่น มาตรว่าไม่อาจเลอเลิศจนถึงระดับเทียมเทพยดา แต่ในปู่ลิ้มที่กว้างใหญ่ไพศาล หาคนที่จะทัดเทียมได้น้อยกว่าน้อยแล้ว

แต่ทว่า ความมั่นใจได้เริ่มโยกคลอนไปบ้างแล้ว เนื่องเพราะคู่มือที่เบื้อง

หน้าในตอนนี้ มีท่าร่างอันสวยงามแคล่วคล่อง รวดเร็วจนไม่ด้อยกว่าตนเลย มองในยามวิกาล เงาร่างสายนั้นคล้ายหมอกควันบางเบา ลอยไปตามกระแสที่โชยพัด เตาะเชี่ยงเค็งเพียงสามารถเห็นแต่เงา โดยแยกแยะรูปกายของคนผู้นั้นไม่ออกเลย

วิกาลมืดมิดราวม่านดำ นี่คือปรากฏการณ์ก่อนฟ้าสว่างที่ธรรมดา ไม่ต้องอีกนานเท่าใด อาทิตย์อุทัยก็จะเยี่ยมกรายขอบฟ้าแล้ว

ในความมืด เห็นแต่เงาร่างหน้าและหลังทั้งสองพุ่งไล่ตามกันดุจเป็นดาวตกจากฟ้า ความรวดเร็วที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญ ต่อให้เป็นพญาเหยี่ยวที่โบกบิน คล้ายยังไม่มีทางทัดเทียมได้

ขณะที่เงาร่างสองสายไล่ตามออกไปเพียงชั่วครู่ ใต้ชายคาของถนนสายยาวถึงกับมีอีกสองร่างทะยานตามติดไปในทิศทางเดียวกัน แสดงว่าตั้งใจไล่ตามเงาร่างที่ล่วงหน้าไป

วิชาตัวเบาของเงาร่างสองสาย มาตรว่าด้อยกว่าสองคนแรกอยู่บ้าง แต่ยังคงเป็นที่แตกตื่นสะท้านขวัญของผู้คนได้เกินพอ ฮุ้นตังเที้ยที่สะบัดกระบี่ในมือ ทะยานกายตามติดไปทันที แต่ไม่มีปัญญาไล่ทันแล้ว

เสียงแผดร้องและความปั่นป่วนวุ่นวายในถนนสายยาวสงบลงไปได้ในบัดดล ไขว้ตอเต็งฉิกขวางดาบใหญ่ในมือ กวาดตามองรอบข้างแล้วเงยดูขอบฟ้า เห็นเริ่มสางรำไรแล้ว

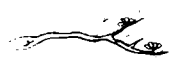

กาลเวลาสิบปีที่คร่ำเคร่งฝึกปรือด้วยความเด็ดเดี่ยวพยายาม กอปรกับภูมิปฏิภาณที่เลอเลิศเป็นอัจฉริยะ พร้อมทั้งการฝึกสอนที่ถูกหลักวิธีของอาจารย์ผู้มีภูมิปัญญาสุดสูงปานท้องฟ้ากว้างใหญ่ เทียบเท่ามหาสมุทรของซีคง-เง้ียว บันดาลให้กำลังภายในของเตาะเชี่ยงเค็งในปัจจุบัน อุปมาดั่งคลื่นใหญ่ในท้องทะเล ทะลักติดตามกันโดยไม่หยุดยั้งขาดตอน

ท่าร่างของเตาะเชี่ยงเค็งยิ่งพุ่งยิ่งเร็ว ระยะที่ห่างกับเงาร่างทางเบื้องหน้ายิ่งนานยิ่งร่นใกล้ทุกขณะ แต่เนื่องจากทะยานกายไล่ตามช้ากว่า กอปรกับเสียสมาธิไปเหลือบแลดูการตายของซิ่งตอเกียงคี้ ดังนั้น ตอนนี้เตาะเชี่ยงเค็งยัง

คงห่างจากเงาร่างเบื้องหน้าประมาณแปดวา ระยะแปดวาย่อมไม่อาจนับว่าไกลได้ แต่ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ กลับมิใช่จะไล่ทันได้ง่ายดายนัก

ชั่วพริบตา กำแพงเมืองของลิ่มอันเริ่มรำไรในสายตา เงาร่างที่เบื้องหน้าแฉลบวกไปด้านซ้าย พลันทะยานขึ้นจากพื้นดั่งพลุไฟ เป็นความสูงถึงหกวาได้

ลิ่มอันเป็นนครโบราณอันสำคัญ ความสูงของกำแพงเมืองมิได้ด้อยกว่านครหลวงเลย มาตรว่าเงาร่างสายนั้นทะยานกายได้สูงถึงหกวา แต่ยังคงห่างจากยอดกำแพงอยู่อีกช่วงหนึ่ง

เตาะเชี่ยงเค็งลอบปีติ เร่งฝีเท้ารุนแรงกว่าเดิม พุ่งขวับขึ้นไปเบื้องหน้า แลเห็นเงาร่างสายนั้นถึงกับแนบติดกับผนังกำแพง ชั่วพริบตา เลื่อนสูงขึ้นไปถึงยอดกำแพงดั่งปาฏิหาริย์

ตอนนี้ ร่างเตาะเชี่ยงเค็งก็ได้ทะยานขึ้นจากพื้น มาตรว่าทราบแน่แก่ใจการพุ่งตัวขึ้นไปของตนเยี่ยงนี้ง่ายต่อการถูกผู้อื่นลอบชัดอาวุธลับทำร้าย แต่ตอนนี้เพียงลังเลชั่ววูบ เงาร่างที่เบื้องหน้าก็ห่างไกลไปจนไม่มีปัญญาไล่ทัน นับเป็นวาระสำคัญที่หากปล่อยพลาดก็ไม่มีทางติดตามคืนกลับมาได้ ไม่เปิดโอกาสให้เตาะเชี่ยงเค็งได้ขบคิดใคร่ครวญเลย

เตาะเชี่ยงเค็งทะยานขึ้นสุดกำลัง ร่างพุ่งวาบไปดุจกระเรียนถลาฟ้า ละลิ่วขึ้นสูงกว่าหกวาเช่นกัน ชายเสื้อพลิ้วไสวในสายลมจนดังสนั่น เมื่อร่างพุ่งถึงขีดสุด พลันสะบัดสองแขนอย่างแรง เห็นร่างที่ไม่มีกำลังใกล้จะร่วงหล่นนั้น พลันพุ่งขึ้นสูงอีกครา นั่นคือวิชาตัวเบาขั้นบันไดฟ้า (เจี้ยทีทุย) ที่ยากจะพบเห็นในวงพวกนักเลง แสดงว่าวิชาตัวเบาของเตาะเชี่ยงเค็งยังสูงส่งกว่าคนที่หนีอยู่ทางเบื้องหน้าอีกชั้นหนึ่ง

ทันใด บนกำแพงพลันมีเสียงสดใสไพเราะดวาดคำประเสริฐขึ้นเบา ๆ

เตาะเชี่ยงเค็งตระหนกเล็กน้อย รวมกำลังทั้งมวลกระชากร่างกลางอากาศของตนให้วกไปทางด้านขวา ลอยละลิ่วลงบนใบเสมาด้วยท่าร่างทั้งแผ่วเบาทั้งน่าตระหนก แล้วกวาดตามองไปที่ต้นเสียงทันที

แลเห็นใบเสมาที่อยู่ตรงข้ามกับตน มีเงาร่างสายหนึ่งยืนชดช้อยอยู่ ผมดำสลวยเกล้าเป็นมวยสูง ชายเสื้อกระโปรงพลิ้วไสวในสายลม ท่ามกลางแสงรำไรของอาทิตย์อุทัย มาตรว่าไม่อาจเห็นโฉมหน้าได้ชัดตา แต่มีความรู้สึก เป็น

โฉมสะคราญที่หยาดเยิ้มปานจุติจากสรวงสวรรค์ มิเคยพบพานมาเลยในชีวิต

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงทันที เนื่องเพราะจะอย่างไรก็คิดไม่ถึง ผู้มีวิชาตัวเบาที่เลอเลิศจนสุดสูงระดับนี้ ถึงกับเป็นโฉมสะคราญที่งามปานเทพธิดา

โฉมสะคราญปานเทพธิดาหยาดฟ้านางนั้น หัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"ท่านไล่ตามข้าพเจ้าด้วยเรื่องอันใด ?"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงอีกครั้ง ตอนนี้ถึงกับไม่มีปัญญาไปกล่าวหา สตรีที่งามสะคราญปานหยาดฟ้านางนี้ จะเกี่ยวข้องกับฆาตกรที่สังหารด้วยความอำมหิตของเมื่อครู่ได้

พริบตานั้น สมองของเตาะเชี่ยงเค็งปั่นป่วนวุ่นวาย ถึงกับไม่อาจตอบโต้ได้ ควรทราบว่า เตาะเชี่ยงเค็งแม้เปรื่องปราดหลักแหลม แต่อย่างไรก็เพิ่งย่างกรายสู่วงพวกนักเลง กับการรับมือต่อเรื่องราวและผู้คน ย่อมไม่คร่ำโลกชำนาญ อย่าว่าแต่เรื่องที่เปลี่ยนแปรในคราวนี้ ผิดจากที่คำนวณไว้ใหญ่หลวงนัก

ตาหยาดเยิ้มของโฉมสะคราญปานเทพธิดา กวาดมองไปมาวูบหนึ่ง แล้วแย้มยิ้มด้วยความงามปานกระชากวิญญาณผู้คนได้ ส่งเสียงสดใสไพเราะกล่าว

"ท้องฟ้ามืดครึ้มปานนี้ ท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่มีความอาฆาตแค้นใด ไฉนจึงตั้งอกตั้งใจไล่ตามข้าพเจ้าไม่ยอมเลิกรา ท่านต้องการอย่างไรกันแน่ ?"

จบคำยกมือขึ้นแตะจอนผมเบา ๆ เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึก มือที่เผยออกจากแขนเสื้อขาวผุดผ่องเป็นยองใยราวหยกเนื้อดี รีบระงับจิตใจให้หนักแน่นเยือกเย็น ลอบสูดลมปราณลึก ๆ แล้วกล่าวเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้าแม้ไม่มีความอาฆาตแค้นกับโกวเนี้ย แต่ข้าพเจ้ากลับต้องขอเรียนถามคำหนึ่ง บรรดาเฮียตี่ของไขว้ตอหวยมีความอาฆาตแค้นใดกับโกวเนี้ย โกวเนี้ยถึงกับต้องการเข่นฆ่าสังหารให้สิ้นซากจึงยินยอม ?"

โฉมสะคราญปานหยาดฟ้าพลันหัวร่อคิกคัก ยกมือแตะเรือนผมที่ถูกลมโชยพัดจนปลิวสยายพลางกล่าว

"ท่านกล่าวเรื่องราวใด ? ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลย"

เตาะเชี่ยงเค็งนึกถึงสภาพการตายอย่างสยดสยองของน้องพี่ไขว้ตอหวยเมื่อครู่ เพลิงโทสะพลันเฮือโหมจนหน้าแดงฉาน แค่นหัวร่อสวนคำ

"เมื่อครู่ท่านซ่อนตัวอยู่ในเงามืด ระดมซัดอาวุธลับของท่านใส่บรรดา

ชายฉกรรจ์ที่ไม่มีกำลังปัดป้องต่อต้านจนล้มตายดั่งใบไม้ร่วง ตอนนี้ท่านกลับกล่าววาจาเยี่ยงนี้มา นี่จึงเป็นที่ข้าพเจ้ายากจะเข้าใจได้"

มิคาด โฉมสะคราญยกมือลูบแก้มพลางก้มศีรษะลง คล้ายดั่งมิได้ยินวาจาเตาะเชี่ยงเค็งเลย เป็นครูใหญ่ จึงเงยขึ้นแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้านึกได้แล้ว โกวโกว (อา) ของข้าพเจ้าเคยเอ่ยถึงไขว้ตอหวยแก่ข้าพเจ้ามา บอกว่าพวกมันล้วนมิใช่เป็นตัวดีใด ตั้งหน้าแต่ช่วงชิงเงินทองของผู้อื่นเป็นอาชีพ หรือบรรดาชายฉกรรจ์ที่เมื่อครู่ถูกผู้อื่นสังหารล้มตายดั่งใบไม้ร่วงล้วนแล้วเป็นบริวารของไขว้ตอหวย !"

นางยื่นมือขาวผ่องทั้งคู่ออกมาปรบเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเบิกบานใจอย่างยิ่งจริง ๆ ที่แท้พวกเหล่านั้นเป็นโจรร้าย ข้าพเจ้าความจริงยังรู้สึกเศร้าเสียใจแทนพวกมันอยู่เลย"

สีหน้าท่าทีของนาง ถึงกับคล้ายทารกเยาว์วัยที่เพิ่งได้เสื้อผ้าใหม่ก็ปานลิงโลดยินดีจนสุดเปรียบประมาณจริง ๆ

แต่เตาะเชี่ยงเค็งยิ่งดาลเดือดกว่าเดิม แค่นหัวร่อสวนคำ

"ใช่ ! ผู้ที่ถูกท่านใช้อาวุธลับชัดตายเมื่อครู่ เป็นชายฉกรรจ์อันกล้าหาญของไขว้ตอหวยจริง ๆ"

โฉมสะคราญอุทานด้วยความตื่นเต้น แล้วยกนิ้วที่เรียวงามชี้ปลายจมูกของนาง โพล่งขึ้นด้วยความแตกตื่นสงสัยเป็นที่สุด

"ว่ากระไร ? ท่านกล่าวหาข้าพเจ้าฆ่าพวกมัน ?"

นิ้วเรียวงามดั่งลำเทียนของนางเคลื่อนออกจากปลายจมูก แต่กลับไชเข้าไปในหูทั้งยังหลับตาลงอีกด้วย ขนตางอนยาวของนางพริ้มลงดั่งผีเสื้อตัวน้อย แล้วกล่าวสืบต่อไป

"วาจาเยี่ยงนี้ข้าพเจ้าไม่กล้าฟัง นับแต่เยาว์วัยจนเติบใหญ่ กระทั่งมดข้าพเจ้าก็ยังมิเคยขยี้ตายเลยสักตัว ท่านกลับกล่าวหาข้าพเจ้าฆ่าคนได้"

พลันยื่นมือขาวผ่องทั้งสองไปที่เบื้องหน้าเตาะเชี่ยงเค็งแล้วกล่าวต่อ

"ท่านดูมือคู่นี้ของข้าพเจ้าคล้ายมือฆ่าคนได้ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องเหลือบมองโดยไม่รู้ตัวแวบหนึ่ง เห็นมือทั้งสองข้างขาวผุดผ่องเป็นประกาย นิ้วทั้งสิบเรียวงามดั่งลำเทียน เล็บยังชโลมน้ำดอกกุหลาบ

สีแดงฉานไว้ เน้นกับผิวกายที่ขาวผ่องเป็นยองใย นับเป็นมือที่งามจนสุดเปรียบประมาณได้จริง ๆ

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบถอนหายใจ ยากยิ่งที่จะยอมเชื่อ มือคู่นี้อำมหิตฆ่าคนจริง ๆ แต่เรื่องราวเมื่อครู่ กลับเป็นที่ตนเห็นกับตา จึงมิอาจไม่ยอมเชื่อได้

เมื่อเตาะเชี่ยงเค็งยืนนิ่งอยู่ที่ข้างทาง เพ่งตากวาดมองหา แลเห็นประกายดำที่เล็กละเอียดจนสายตาแทบไม่อาจเห็น พุ่งออกมาจากใต้ชายคาทางตรงข้าม จึงได้ทะยานกายไปฟาดฝ่ามือใส่ฉาดหนึ่ง

เตาะเชี่ยงเค็งระงับจิตใจให้เยือกเย็นอีกครั้ง ครุ่นคิดถึงเรื่องเมื่อครู่โดยสุขุมแล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

"มือทั้งสองนี้ไม่คล้ายเป็นมือฆ่าคนจริง แต่โกวเนี้ยอยู่ดี ๆ ไฉนไปซ่อนตัวอยู่ใต้ชายคา นั่นเป็นเพราะเหตุใด ? หากโกวเนี้ยกระทั่งมดยังมิอาจหักใจไปขยี้ตาย อย่างนั้น โกวเนี้ยเห็นคนตายที่เบื้องหน้าตั้งมากหลายปานนั้น กลับไฉนไม่มีความหวาดกลัวเลย ?"

โฉมสะคราญหัวร่อคักคัก หดมือทั้งสองเข้าในแขนเสื้ออีกคราพลางตอบ

"ไฮ้ ! กลับดูไม่ออก ท่านที่มีสีหน้าสัตย์ ๆ ซื่อ ๆ แต่ถึงกับกล่าววาจาได้เก่งกาจยิ่ง นี่ช่างตรงกับคำ มนุษย์ไม่อาจวัดด้วยเค้าหน้าจริง ๆ แล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งปั้นหน้าเคร่งครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้างว่า

"วาจาที่ข้าพเจ้าบ่งออกไป ทุกกระทงความล้วนหนักแน่นเปี่ยมความสำคัญ หากโกวเนี้ยยังคงหยอกล้อข้าพเจ้าเยี่ยงนี้อีก จงอย่าได้กล่าวหาข้าพเจ้าไม่เกรงใจโกวเนี้ยแล้ว"

ดรุณีนางนี้ทะนงตัวว่ามีฝีมือเป็นเลิศในแผ่นดิน บุรุษที่นางเคยเห็นมาในชั่วชีวิต พอเห็นนางต่างต้องลุ่มหลงจนวิญญาณกระเจิงออกจากร่าง แต่ตอนนี้เตาะเชี่ยงเค็งกลับหน้าตาเคร่งเครียดเย็นชา กล่าววาจากระด้างระคายหูมา จึงบันดาลให้นางต้องงุนงงเล็กน้อย แทบจะเข้าใจบุรุษหนุ่มรูปงามที่เผชิญหน้ากับนางผู้นี้เป็นคนตาบอด ไม่เห็นความงามของนางเลย

หลังจากงุนงงเพียงวูบเดียว นางก็คืนสู่สภาพปกติได้ในพริบตา แย้มยิ้มกล่าว

"วาจาที่ข้าพเจ้าบ่งออกไป ก็เป็นความสัตย์จริงทุกถ้อยกระทงความเช่นกัน

หากท่านไม่เชื่อ ท่านพอจะค้นตัวข้าพเจ้า ดูว่าในตัวข้าพเจ้ามีอาวุธลับหรือไม่ ?"

จบคำสะบัดแขนเสื้อ ชูมือทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ เสื้อกระโปรงแพรบางเบาพลอยถูกดึงให้สูงกว่าเดิมเล็กน้อย

สายลมโชยพัดมา เสื้อกระโปรงบางเบาหลายชั้นของนางถูกโชยพัดจนแนบกาย จึงเห็นร่างของนางแบบบางอ้อนแอ้น น่ารักน่าถนอมยิ่งนัก

เตาะเชี่ยงเค็งเป็นอัจฉริยะที่มีพรสวรรค์ ไหนเลยจะเป็นบุรุษโง่งมที่ไม่รู้จักความงาม เพียงแต่โลหิตของบิดาที่ถ่ายทอดมา คือชายชาตรีอันเข้มแข็ง เปี่ยมคุณธรรมแยกแยะเรื่อง 'ดี' และ 'ชั่ว' มีความสำคัญกว่า 'งาม' และ 'อัปลักษณ์' มากนัก แม้นรู้สึกโฉมสะคราญที่เบื้องหน้ามีความงามปานเทพธิดาหยาดฟ้า แต่เตาะเชี่ยงเค็งพอนึกถึงเสียงแผดร้องของเหล่าชายฉกรรจ์เมื่อครู่ ความงามสะคราญปานเทพธิดาของนางพลันกลับกลายเป็นอัปลักษณ์ดั่งนางปิศาจไปทันที

ดังนั้นเอง จึงแค่นเสียงเย็นชา เบือนสายตาออกจากรูปกายที่อ้อนแอ้นของนางพลางแค่นเสียง

"ข้าพเจ้ามิทราบ โกวเนี้ยจะเห็นชีวิตคนต่ำทรามจนไร้ค่าปานนี้ หลังจากสังหารไปมากมายปานนั้น ถึงกับยังสามารถว่ากล่าวโดยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสได้..."

โฉมสะคราญพลันขมวดคิ้วถอนใจด้วยความรันทด กล่าวเบา ๆ

"ท่านไฉนเป็นคนที่ไม่ยอมเชื่อถือข้าพเจ้าเลย โอ...ท่านทราบหรือไม่ ? ชั่วชีวิตนี้ของข้าพเจ้า ยังมิเคยแย้มยิ้มว่ากล่าวกับบุรุษมาเลย"

ตาคู่งามของนางมีประกายคล้ายตัดพ้อคล้ายขุ่นเคือง เพ่งมองหน้าเตาะเชี่ยงเค็งแน่วนิ่ง

เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกหัวใจเต้นถี่เร็ว ความอบอุ่นซาบซึ้งแผ่กระจายออกจากส่วนลึกของหัวใจมาไม่น้อย รสชาติที่ยากจะบ่งบอกเยี่ยงนี้ ถึงกับเป็นครั้งแรกในชีวิตจริง ๆ

ดังนั้นเอง ต้องลอบทอดถอนหายใจ พริบตานั้น คล้ายดั่งรู้สึกอีกว่าดรุณีที่คล้ายสกุณาน้อยคลอเคลียผู้คนนางนี้ ไม่อาจเป็นฆาตกรที่กระทำเรื่องสยดสยองนองเลือดเช่นเมื่อครู่ได้

ตอนนี้ ขอบฟ้าบูรพามีแสงอาทิตย์อุทัยลูบไล้จนคล้ายสีทองแล้ว พสุธา

กว้างใหญ่ได้เริ่มกลับกลายจากมืดมิดมาเป็นสว่างทีละน้อย

โฉมสะคราญกลอกตาไปมา เหลือบมองท้องทุ่งทางนอกเมืองแวบหนึ่ง แลเห็นมีเงาสีแดงจาง ๆ สองสายกำลังพุ่งปราด ๆ เข้ามาด้วยความเร็วดั่งประกายไฟ นางจึงหัวร่อแค่น ๆ สีหน้าที่หดหู่รันทดพลันปลาสนาการไปในบัดดล บิดเอวแค่นเสียง

"หากท่านไม่เชื่อคำพูดข้าพเจ้า พวกเหล่านั้นนับว่าถูกข้าพเจ้าสังหารก็ได้ !"

มือเรียวงามพอตวัด นิ้วที่ขาวผ่องพลันพุ่งวาบมาที่ดวงตาของเตาะ-เชี่ยงเค็ง เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงวูบ แลเห็นมือที่มีกลิ่นหอมของนาง กรีดเข้าใส่จุดติ้งเฮียงที่ใต้จมูกตนแล้ว

กระบวนท่านี้จู่โจมด้วยความเร็วปานสายฟ้า มิเพียงไม่มีทีท่าให้รู้ล่วงหน้าสักน้อยนิดเท่านั้น เตาะเชี่ยงเค็งยังคาดคิดไม่ถึง ดรุณีที่โฉมสะคราญปานเทพธิดา จะพลันลงมืออำมหิตมาในระหว่างที่ยังว่ากล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

เตาะเชี่ยงเค็งในยามตระหนก ถีบตัวถอยหลังปราด กลับเห็นโฉมสะคราญหัวร่อแค่น ๆ แขนเสื้อที่ซ้อนอยู่บนข้อมือ พลันพุ่งวาบออกมาดุจรุ้งยาว พลังที่เหน็บหนาวคุกคามผิวกายครอบคลุมใส่ใบหน้าเตาะเชี่ยงเค็งอีกครั้งเท้าน้อย ๆ ของนางสะกิดพื้นเบา ๆ ลอยตัวจากใบเสมาที่นางยืนเมื่อครู่ ละลิ่วมายังใบเสมาที่เตาะเชี่ยงเค็งยืนด้วยท่าร่างแคล่วคล่องดั่งสกุณาน้อย

กระบวนท่านี้ยิ่งผิดคาดหมายเตาะเชี่ยงเค็งใหญ่หลวงนัก ตอนนี้เท้าได้ลอยอยู่กลางอากาศแล้ว เมื่อเห็นว่าการพุ่งตัวหนีของตนใกล้จะสูญสิ้นกำลัง ดวงตาของโฉมสะคราญกลับปรากฏแววแย้มยิ้มด้วยความภาคภูมิ

มิคาด เตาะเชี่ยงเค็งพลันบิดตัวกลางอากาศ พลิกร่างฟาดกลับมาในกระบวนท่าชุยหงส์ชิว (หัตถ์ตวัดหงส์) กรีดเข้าใส่แขนเสื้อยาวที่พุ่งวาบเข้ามาดั่งสายรุ้งด้วยพลังลมแหมคมดั่งอาวุธ จนมีเสียงฝ่าอากาศแหลมเล็กน่าหวาดหวั่น

สีหน้าโฉมสะคราญแปรเปลี่ยนไปทันที สะบัดมือม้วนแขนเสื้อกลับมา (แขนเสื้อของสตรีจีนโบราณต่อขอบให้มีชายยาวร่วมสองเชียะ เพื่อปิดมือและนิ้วมิให้คนเห็น) บิดเอวเบา ๆ ในมืออีกข้างหนึ่งฟาดติดต่อกันสองฉาด เท้าที่หยั่งอยู่บนใบเสมา สะกิดวูบก็เตะเข้าใส่ร่างเตาะเชี่ยงเค็ง

ดรุณีที่งามสะคราญปานเทพธิดา มิเพียงมีท่าร่างพิกลพิสดารอย่างยิ่งเท่านั้น ความรวดเร็วในการเปลี่ยนแปรกระบวนท่า ยิ่งเลอเลิศจนยากจะสรรหาผู้เปรียบปาน สองฝ่ามือหนึ่งเท้านี้ถึงกับใช้ออกมาในเวลาพริบตาเดียวกัน และมือของนางแม้เรียวงามขาวผ่อง แต่พลังฝ่ามือกลับหนักหน่วงจนน่าตระหนกยิ่ง แสดงว่าทุกกระบวนท่าของนางได้มีกำลังภายในแฝงอยู่

เตาะเซี่ยงเค็งเลิกคิ้วสูงชัน สะบัดไหล่เบา ๆ ฝ่ามือพลันผลักทะลวงไปร่างแฉลบขึ้นอากาศด้วยความไวดั่งสายฟ้า ถึงกับหลบหลีกฝ่ามือและเท้าของดรุณีโฉมสะคราญไปได้อย่างไม่คาดหมาย

การแฉลบครานี้ถึงกับไกลร่วมสี่วา ดรุณีโฉมสะคราญคล้ายดั่งตระหนกเล็กน้อย พลันหยุดมือหันกาย ก็เห็นบุรุษหนุ่มรูปงามได้วกกลับไปยืนบนใบเสมาที่นางยืนเมื่อครู่นั้น

นางจึงได้เบะปากแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านมิใช่จะจับกุมข้าพเจ้าเพื่อล้างแค้นแทนพวกไขว้ตอหวยกระไรนั้นตอนนี้ท่านไฉนไม่...?"

มิคาด เตาะเซี่ยงเค็งพลันตวาดคำใช่แล้วตวัดฝ่ามือซ้ายประกบนิ้วจี้คว้าเข้าใส่ตาทั้งสองของดรุณีโฉมสะคราญ ส่วนมือขวาตั้งเป็นสันฟันเข้าใส่ไหล่ซ้ายของนาง

วาจาดรุณีโฉมสะคราญมิทันขาดคำ นางก็คาดคิดไม่ถึง ฝ่ายตรงข้ามบอกลงมือเป็นลงมือทันที นางแม้มีวัยเยาว์ แต่ก็กลอกกลิ้งยิ่งกว่าเตาะเซี่ยง-เค็งมากนัก เมื่อครู่ที่เตาะเซี่ยงเค็งไล่ตามปานคลุ้มคลั่ง นางแม้ไม่ต้องการเผชิญหน้ากับผู้อื่น แต่ถือดีในวิชาตัวเบา แน่ใจว่าผู้อื่นต้องไม่มีทางไล่ตามนางทันเด็ดขาด ดังนั้น จึงมิแยแสสนใจ เพียงต้องการทิ้งระยะให้ผู้ไล่ตามล้าหลังอยู่ไกล ๆ เท่านั้น

มิคาด เตาะเซี่ยงเค็งยิ่งไล่ยิ่งใกล้ นางลอบชำเลืองมองแวบหนึ่งจึงพบเห็นผู้ที่ไล่ตามนางมีวิชาตัวเบาที่สูงส่งจนถึงระดับแตกตื่นสะท้านแผ่นดินแล้ว นางที่มีความชาญฉลาดสุดยอดเป็นอัจฉริยะ พอใช้ความคิดวูบเดียวก็ทราบนางไม่มีความสามารถสลัดการไล่ตามให้หลุดได้แน่ดังนั้น จึงหยุดเท้ารอคอยอยู่บนกำแพง

ความจริงนางยังคิดฉวยโอกาสตอนคนผู้นั้นโฉบกายขึ้นมาบนกำแพง ฟาดจู่โจมไปฝ่ามือหนึ่งก่อน ให้ผู้บังอาจไล่ตามนางตายคามือไป แต่นางเมื่อเห็นท่าร่างทะยานขึ้นกำแพงคนผู้นั้นชัดตา ความคิดของนางต้องเปลี่ยนแปรไปอีกครั้ง

รอจนเมื่อเผชิญหน้ากับเชี่ยงเค็ง ถูกคำถามด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยว สีหน้ากระด้างเย็นชา นางที่ตระหนกต่อพลังฝีมืออันสูงส่งของบุรุษหนุ่มรูปงาม ดังนั้นมิได้ลงมือจู่โจมไป แต่ก็ลอบบังเกิดความอำมหิตต้องการคิดกำจัด จวบจนภายหลังเมื่อเห็นเงาร่างอีกสองสายที่วิ่งมาในระยะไกลเป็นผู้ช่วยของนางเอง จึงได้ลงมือจู่โจมโดยไม่ลังเลอย่างไรอีก

แต่ตอนนี้ นางเมื่อเห็นเตาะเชี่ยงเค็งลงมือตีโต้ ต้องอดตระหนกจนใจสะท้านมิได้ นางรู้สึก พลังฝ่ามือที่ฝ่ายตรงข้ามฟาดมา หนักหน่วงกล้าแข็งจนถึงระดับที่ยังมิเคยพบพานเลยในชีวิต

นางไฉนเลยจะทราบ เตาะเชี่ยงเค็งแม้มีวิชาตัวเบาสูงส่ง แต่หาใช่เป็นวิชาที่ชำนาญไม่ หากวิจารณ์ตามวิชาตัวเบาโดยเฉพาะ เตาะเชี่ยงเค็งหาได้เหนือกว่าดรุณีน้อยสักแห่งใดไม่ แต่หากวิจารณ์ด้านกำลังภายใน ก็เหนือกว่าดรุณีน้อยห่างไกลจนไม่มีทางเปรียบเทียบได้เลย

เตาะเชี่ยงเค็งหันกายฟาดไปสองฝ่ามือ เห็นชัดว่าใกล้จะสัมผัสร่างดรุณีโฉมสะคราญแล้ว แต่นางยังคงยืนตะลึงลานในที่เดิม มิเลี่ยงหลบหลีกอย่างไร จึงรู้สึกสำนึกเสียใจอยู่บ้าง กลัวนิ้วและฝ่ามือของตนที่มีพลังรุนแรงเกินไป จะทำลายชีวิตโฉมสะคราญนางนี้เสีย

มาตรว่าชะตาชีวิตของเตาะเชี่ยงเค็งจะเจ็บช้ำลำเค็ญ กอปรกับคร่ำเคร่งฝึกปรือในป่าเขาลึกมาเป็นเวลานานถึงสิบปี จึงมีสีหน้ากระด้างเย็นชาไปบ้าง แต่ความจริงก็เป็นผู้มีน้ำใจอันสูงส่ง มาตรว่าตอนนี้รู้สึกดรุณีนางนี้มีอารมณ์ปรวนแปรไม่แน่นอน และยังคล้ายมีนิสัยเหี้ยมอำมหิตอย่างยิ่งอีกด้วย แต่เตาะเชี่ยงเค็งยังคงไม่อาจตัดใจไปลงมือทำอันตรายดรุณีที่เพิ่งพบหน้าเป็นคราแรก

เมื่อความคิดนี้วูบขึ้น ขณะคิดจะรั้งพลังฝ่ามือกลับมา มิคาด ดรุณีนางนั้นพลันแหงนร่างเล็กน้อย แขนเสื้อยาวทั้งสองพลันม้วนตวัดออกมาอีกคราพริบตานั้น เห็นแต่เงาสีแดงกระจายเต็มท้องฟ้า แขนเสื้อที่มีพลังลมเหน็บหนาว

สองขุม กระแทกเข้ามาจากทั่วทุกทิศทางรอบข้าง

ที่ซึ่งทั้งสองยืนอยู่ในตอนนี้ เป็นบนใบเสมาของกำแพงเมือง ความกว้างของใบเสมาไม่ถึงสามเชียะ มาตรว่าจะเรียงรายกันไปราวเป็นไม้ในป่า แต่ระหว่างกลางก็ยังมีช่องห่างกันประมาณสามเชียะ

ดังนั้นเอง ตอนทั้งสองลงมือจึงต้องคอยระวังที่ใต้เท้าอีกด้วย มิเช่นนั้นพอเหยียบผิดพลาด ต่อให้มีฝีมือที่เลอเลิศสุดสูง แต่ท่าร่างก็ถูกขัดขวางจนไม่อาจแคล่วคล่องว่องไวตามปกติได้

แต่แขนเสื้อยาวของดรุณีนางนี้เมื่อตวัดออกจู่โจม ไม่ผิดกับเป็นอาวุธนอกตำราที่คมกริบอีกสองเล่ม จึงนับเป็นฝ่ายมีเปรียบในการต่อสู้ครั้งนี้เป็นยิ่งนัก

อานุภาพของแขนเสื้อ

เตาะเชี่ยงเค็งเพิ่งเกิดความคิดเวทนาขึ้นวูบ แขนเสื้อบางพลิ้วของผู้อื่น ก็ได้ตวัดเข้ามาถึงตัวแล้ว จึงเลิกคิ้วด้วยความขุ่นเคือง พลิกมือทั้งสองกลับ พลังฝ่ามือจึงทะยานขึ้นท้องฟ้า กระแทกเข้าใส่แขนเสื้อที่พร่างพรายเต็มสายตาให้ม้วนกลับไป

แต่แขนเสื้อบางเบายาวหลายเชียะของดรุณีโฉมสะคราญ ในยามพลิ้วสะบัดกวัดแกว่ง มิเพียงมีกระบวนท่าพิกลพิสดารเท่านั้น ในระหว่างรั้งกลับแปรเปลี่ยนกระบวนท่า ทั้งรวดเร็วทั้งพลิกแพลงพิสดาร ยิ่งไม่เคยพบพานในบู๊ลิ้มเลย

เตาะเชี่ยงเค็งตอนนี้ได้พลิ้วตัวออกยืนห่าง สองเท้าปักหลักมั่นคงดั่งขุนเขา มาตรว่ากระบวนท่าจะเชื่องช้ากว่า แต่พลังฝ่ามือที่ทะลักออกไปทั้งสองขุมนั้นคล้ายเป็นผนังทองแดงอันแข็งแกร่ง สกัดขวางอยู่เบื้องหน้าแขนเสื้อทั้งสองของโฉมสะคราญไว้ ช่วงเวลานั้นยังคงเป็นการรับมากกว่ารุก

ดรุณีรูปงามกลอกตาไปมา แลเห็นเงาร่างจาง ๆ สองสายนั้นได้มาถึงที่เชิงกำแพงแล้ว ตานางพลันลุกวาว สะบัดแขนเสื้อมือซ้ายตวัดควับออกไปดุจรุ้งพุ่งจู่โจม เฉลบเป็นครึ่งวงกลมเข้าใส่ไหล่ขวาเตะเชี่ยงเค็งดั่งสายฟ้า

แขนเสื้อมือขวาพลันรั้งกลับ ม้วนซ้อนกันอยู่ที่ข้อมือ เผยเห็นมือขาวผ่องราวสลักจากหยกเนื้อดี ร่างอ้อนแอ้นบิดเพียงเล็กน้อย ไหล่ข้อมือลดต่ำวูบถึงกับประกบนิ้วจี้ใส่จุดแจเกยบนไหล่เตาะเชี่ยงเค็ง

เมื่อเช่นนั้น ท่าร่างของนางก็เปลี่ยนแปรไปจากเดิมใหญ่หลวง ควรทราบว่า แขนเสื้อข้างซ้ายของนางเป็นจู่โจมระยะไกล มือขวาของนางจู่โจมระยะใกล้ หนึ่งไกลหนึ่งใกล้มีระยะที่ห่างกันมากมายนัก แต่ยามใช้กระบวนท่าจู่โจมกลับมิได้ติดขัดแม้สักน้อยนิด แลเห็นร่างอ้อนแอ้นของนางวกวนเวียน บัดเดี๋ยวจู่โจมระยะไกล บัดเดี๋ยวจู่โจมในระยะประชิดตัว ความพิสดารของท่าร่างนับว่าเลอเลิศสวยงามกว่าเมื่อครู่มากมายนัก

เตาะเชี่ยงเค็งเป็นทายาทของวีรบุรุษยิ่งใหญ่แห่งยุค นับแต่จำความได้ถูกบิดาอบรมสั่งสอนจนมีรากฐานวิชาฝ่ามืออันหนักแน่นอย่างยิ่งอยู่แล้ว ภายหลังยังได้รับความกรุณาจากสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้ม ยินยอมละเมิดกฎรับเป็นศิษย์ทายาท สิบปีที่ครำ่เคร่งฝึกปรือด้วยความมานะมิย่อท้อ ความสำเร็จไหนเลยจะต่ำต้อยให้ดูแคลนได้

เมื่อเจ็ดสิบปีก่อน ขณะที่บู๊ลิ้มตกอยู่ในกลียุคปั่นป่วนรุ่นวายที่สุด ตอนนั้นทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรมมีสุดยอดฝีมือปรากฏขึ้นมากหลาย มีเพียงพวกเสียวลิ้ม บู๊ตึง คุนลุ้น ซึ่งเป็นสำนักใหญ่มาตรฐานมีเกียรติภูมิครอบคลุมแผ่นดินมานานปี จะมีสุดยอดฝีมือมากมายคับคั่งเท่านั้น ในทางฝ่ายอธรรมยิ่งมีจอมอสูรร้ายที่แผ่นดินต้องหวาดหวั่นขวัญฝ่ออยู่หลายคน ก่อกวนแผ่นดินจนเป็นมรสุมปั่นป่วน ขู่ขวัญชนชาวบู๊ลิ้มจนตกอยู่ในวันเวลาหวาดหวั่นขวัญเสียตลอดมา

และซีคงเง้ียวก็ปรากฏตัวออกสู่บู๊ลิ้มในยุคนั้น ช่วงเวลาเพียงไม่กี่ปี มิทราบได้ประกอบวีรกรรมที่แตกตื่นสะท้านฟ้าดินมามากมายเพียงใด ใช้หัตถ์ฟาดสามอำมหิตทะเลทรายตายคามือ ใช้กระบี่ฟันตัวประหลาดดงดิบภาคใต้เป็นสองเสี่ยง บุกเข้าสู่ค่ายสิบสองสัมพันธ์ลำพังตัวกับกระบี่คู่มือ กวาดล้างอสูรร้ายมารชั่วที่เข้มแข็งยิ่งใหญ่ ยกขึ้นเทียมเทียบกับโต้วคุน (อาจารย์ของเตาะเฮาเย้ียง...บิดาเตาะเชี่ยงเค็ง) ซึ่งเป็นสุดยอดฝีมืออีกผู้หนึ่ง ได้รับฉายาเป็นทีตี่-ซังเซียน (สองเซียนฟ้าดิน)

ยอดอัจฉริยะเทียนเซียนซีคงเง้ยวเสียใจที่เมื่อกาลก่อนฆ่าคนมากเกินไป พอล่วงมัจฉิมวัยจึงได้สำรวมตัวมิยอมฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แต่เนื่องจากมีนิสัยโดดเดี่ยวรักความสะอาด ในชั่วชีวิตไปมาเพียงลำพังเสมอ จวบจนวัยชรามิเพียงไม่มีบุตรภรรยาเท่านั้น กระทั่งศิษย์ยังไม่มีเลยสักผู้เดียว

แต่เนื่องจากการไปใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงของอึ้งซัวช้าเพียงชั่วขณะ ทำให้เตาะเฮาเยี้ยงศิษย์รักของตี้เซียนโต้วคุนซึ่งเป็นสหายของท่านต้องตายอย่างน่าอนาถ จึงเจ็บแค้นตำหนิตัวเองอย่างรุนแรง กอปรกับเตาะเชี่ยงเค็งที่มีส่วนสัดธาตุแท้อันประเสริฐ จิตใจสัตย์ซื่อกตัญญู จึงได้รับความพอใจจากอัจฉริยะที่มิเคยยอมรับศิษย์ พากลับไปเป็นทายาทสืบหลักวิชาของท่าน

เทียนเซียนซีคงเง้ยวมีหลักวิชาบู๊ที่ไพศาลปานมหรรณพ หลักวิชาบู๊ของค่ายสำนักต่าง ๆ ในแผ่นดิน ท่านต่างเคยศึกษามาจนเจนจัด เมื่อรับศิษย์ในวัยชรา ย่อมรักถนอมเหนือธรรมดา เตาะเชี่ยงเค็งจึงมิเพียงมีพลังฝีมือที่สูงส่งเท่านั้น ความรอบรู้ในหลักวิชาของค่ายสำนักต่าง ๆ ทั้งแผ่นดิน ก็เหนือกว่าคนธรรมดาอีกชั้นหนึ่ง

แต่ตอนนี้ ท่าร่างที่พลิกแพลงจนพิสดารของดรุณีโฉมสะคราญ เตาะเชี่ยงเค็งเค้นสมองขบคิดเพียงไร ยังคงไม่ทราบประวัติความเป็นมาของนาง

อรุโณทัยฉายแสงลูบไล้แผ่นดิน ยิ่งบันดาลให้ร่างของนางคล้ายเป็นเปลวไฟกองใหญ่ เตาะเชี่ยงเค็งฉุกใจได้คิด พลันกู่เสียงกึกก้องกังวาน พุ่งกายปราดขึ้นท้องฟ้าดั่งมังกรเทพยดา

ดรุณีโฉมสะคราญเงยหน้ามองตาม แลเห็นการทะยานตัวของเตาะเชี่ยงเค็งสูงถึงหกวาเศษ เสื้อผ้าที่พลิ้วไสวในอากาศ มาตรว่าเป็นสีดำสนิทจนมีประกาย บันดาลให้ดูไปคล้ายเป็นกระเรียนดำตัวมหึมา แต่รองเท้าที่สวมนั้นมีพื้นขาวสะอาด แปดเปื้อนฝุ่นละอองเพียงน้อยนิดเท่านั้น แสดงว่าตอนเดินทางเวลาที่เท้าแตะพื้นมีอยู่ไม่มากครั้งเท่าใด

จนบัดนี้นางจึงต้องตระหนกอย่างยิ่ง มิทราบการกระทำเยี่ยงนี้ของฝ่ายตรงข้าม ได้แฝงไม้ตายที่ร้ายกาจอยู่เพียงใด จึงต้องหงายร่างถีบตัวถอยหลังไปห้าเชียะ รวมพละกำลังเตรียมพร้อมรับมืออย่างเคร่งเครียด

มิคาด ร่างกลางอากาศของเตาะเชี่ยงเค็งไม่เปลี่ยนแปรสักน้อยนิด ยัง

คงพลิ้วละลิ่วลงยืนบนใบเสมาเดิม ดรุณีโฉมสะคราญจึงต้องงุนงงไปอีกครั้ง แต่เมื่อเพ่งมอง ใบหน้าที่งามสง่าปานหล่อเหลาของเตาะเชี่ยงเค็ง กระด้างเย็นชาปานพอกด้วยน้ำแข็งแล้ว

ตอนนี้ เงาร่างจาง ๆ ทั้งสองสายได้มาถึงเชิงกำแพงแล้ว นั่นคือดรุณีอาภรณ์แดงสองนางที่เคยไปอวยพรคล้ายวันเกิดให้กับตอปี้ซึ่งเกี่ยมฮุ้นเคียม ซึ่งมีพลังฝีมือขู่ขวัญผู้คนในงานจนสะท้านทั่ว

ดรุณีสองนางที่ไล่ตามมาตลอดทาง มาตรว่าวกวนค้นหาจนเสียเวลาไม่น้อย แต่ในที่สุดพวกนางก็พบคนที่ต้องการหา ในแสงอรุโณทัย แลเห็นพวกนางใบหน้าแดงเปล่งปลั่งดั่งดอกท้อ ทรวงอกภายใต้เสื้อสีแดงสะท้อนถี่เร็ว แสดงว่าวิ่งมาสุดกำลังเป็นระยะทางยาวไกลจนเหน็ดเหนื่อยไม่น้อย

แต่เพียงหยุดเท้าพักชั่วครู่ พวกนางก็ทุเลาเป็นปกติได้ ช้อนตามองกำแพงเมืองที่สูงตระหง่านแล้วเหลือบมองสบกันแวบหนึ่ง พลันทะยานกายเคียงไหล่ขึ้นไป เสื้อกระโปรงพลิ้วไสวในสายลม ดูแต่ไกลคล้ายเป็นผีเสื้อคู่หนึ่ง

ทั้งสองทะยานกายขึ้นประมาณสี่วา เห็นว่าสูญสิ้นกำลังจะร่วงหล่นลงแล้ว ดรุณีด้านซ้ายพลันยื่นมือขวากดไปบนไหล่ซ้ายของดรุณีขวามือเบา ๆ จึงอาศัยพลังกดดันทะยานกายขึ้นได้อีกครั้ง แต่ดรุณีด้านขวากลับละลิ่วลงสู่พื้น

ดรุณีด้านซ้ายเมื่อทะยานกายขึ้นบนกำแพงได้ นางกวาดตามองเห็นนายรักของพวกนางยกมือโบกเป็นสัญญาณเบา ๆ จึงได้ผงกศีรษะรับทราบ สอดมือเข้าอกเสื้อล้วงเชือกสีแดงฉานขดใหญ่ออกมา ขยายปล่อยลงไปทางเบื้องล่าง

ดรุณีที่เชิงกำแพงทะยานกายขึ้นคว้าปลายเชือกสีแดงไว้อย่างว่องไว อีกนางหนึ่งบนกำแพงจึงสาวนางขึ้นไปด้วย

เตาะเชี่ยงเค็งจับตาที่คมกล้าดั่งสายฟ้า เขม้นมองดรุณีโฉมสะคราญแน่วนิ่ง พลางแค่นเสียง

"อุนยู่เง็กเป็นผู้ใดของท่าน ?"

ที่แท้เมื่อครู่เตาะเชี่ยงเค็งเค้นสมองครุ่นคิดเพียงใดยังคงนึกไม่ออกว่าท่าร่างของดรุณีโฉมสะคราญเป็นของสำนักใด จึงแตกตื่นสงสัยเป็นยิ่งนัก

เตาะเฮาเยี้ยงเชื่อมั่นในความกว้างขวางของหลักวิชาบู๊ซือแป๊สนิทใจ อย่างนั้นเรื่องนี้มีคำอธิบายอยู่เพียงหนึ่งเดียวคือ ท่าร่างที่พิกลพิสดารของดรุณีโฉม

สะคราญ ต้องเป็นสุดยอดฝีมือใดเพิ่งบัญญัติมาในเร็ว ๆ นี้เอง

ภายใต้การครุ่นคิดของอัจริยะเปรื่องปราด จึงได้คิดด้วยไวปัญญา เมื่อเพิ่งพิจารณาอีกครั้ง เหตุการณ์สยดสยองนองเลือดของใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงในอึ้งซัวเมื่อสิบปีก่อน พลันวูบขึ้นสู่ห้วงสมองดั่งสายฟ้า

นั่นเป็นอาภรณ์สีแดงฉาน ผมเกล้ามวยสูง ใบหน้าทุเรศจนอัปลักษณ์ พร้อมกับใบหน้าที่สวยงามของทาริกาน้อยนางนั้น ปรากฏอยู่ในสายตาจนแจ่มชัดดั่งเป็นเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้น

เตาะเชี่ยงเค็งคล้ายดั่งได้เห็นสตรีกลางคนอัปลักษณ์อาภรณ์แดงอีกครั้ง จนภายหลังจึงทราบนางคือโชวยิ้นอุนยู่เง็ก กำลังยื่นมือที่แห้งกรังดั่งขานกของนาง สังหารผู้ให้กำเนิดทั้งสองของตนอย่างโหดเหี้ยม ดังนั้นเอง ในพริบตานั้นรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านดาลเดือดจึงต้องกู่เสียงกึกก้องกังวาน ทะยานกายขึ้นท้องฟ้าไป

ดรุณีอาภรณ์แดงเมื่อได้ยินต้องงุนงงไปวูบ กวาดตาหยาดเยิ้มมองไปมา เห็นผู้ช่วยของนางได้ขึ้นมาบนกำแพงแล้ว นางจึงยกมือขึ้นลูบจอนผมเบา ๆ แต่ฉวยโอกาสนั้นกรีดมือเป็นรหัสพลางแย้มยิ้มเสียงสดใส

เตาะเชี่ยงเค็งจับตามองหน้าดรุณีรูปงามแน่วนิ่ง มาตรว่ารุ่มร้อนใคร่จะล้างแค้นแทนผู้ให้กำเนิดจนสติปั่นป่วนวุ่นวาย แต่สุดยอดฝีมือที่ฝึกมาจนเพียบพร้อมทั้งกำลังภายนอกภายในเช่นเตาะเชี่ยงเค็ง โสตประสาทย่อมปราดเปรียวเหนือธรรมดา ในสภาพเช่นนี้ยังรู้สึกที่ด้านหลังมีคนขึ้นมาอีกคู่หนึ่ง

แต่สายตาเตาะเชี่ยงเค็งหาได้เบือนห่างจากใบหน้าดรุณีโฉมสะคราญไม่ เห็นนางแย้มยิ้มดั่งบุปผาแบ่งบาน กล่าวเสียงสดใส

"ท่านรู้จักอุนยู่เง็ก ?...ท่านถามวาจานี้ต่อข้าพเจ้าด้วยความหมายใด ?"

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วตวาด

"ที่ข้าพเจ้าถามเมื่อครู่ หากท่านไม่ตอบมาโดยสัตย์ซื่อจริงจัง อย่าได้ตำหนิข้าพเจ้าไม่เกรงใจท่านอีก"

ดรุณีโฉมสะคราญสะบัดแขนเสื้อเบา ๆ หัวร่อคักคักกล่าว

"ท่านกลับเป็นคนดุดันอย่างยิ่ง วาจาที่ท่านถาม หากข้าพเจ้าไม่ตอบก็จะเป็นไร ?..."

วาจานางมิทันขาดคำ ใบหน้าที่ความจริงแย้มยิ้มปานบุปผาเบ่งบาน พลันกลายเป็นเคร่งเครียดเย็นชา ตวาดขึ้นว่า

"เซี่ยวค้วง เซี่ยวเหล็ง พวกเจ้าช่วยเราจับคนผู้นี้ไว้"

เตาะเซี่ยงเค็งหัวร่อแค่น ๆ พลันทะยานกายขึ้นอากาศอีกครา มาตรว่าจะเพิ่งเข้าสู่วงพวกนักเลง ไม่มีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ แต่เนื่องจากเป็นผู้ชาญฉลาดปราดเปรื่อง เมื่อทราบว่าผู้ที่ลอบขึ้นมาทางด้านหลังเป็นพวกเดียวกับโฉมสะคราญ ดังนั้น แม้เปลือกนอกจะเยือกเย็นไม่เป็นพิรุธ แต่ลอบเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว

ร่างกลางอากาศของเตาะเซี่ยงเค็งงองุ้มลง ก็เห็นมีเงาร่างสีแดงสองสายพุ่งวาบมาที่ยืนของตนเมื่อครู่ดั่งสายฟ้าจริง ๆ แต่ตอนนี้ร่างตนอยู่กลางอากาศแล้ว สองนางนั้นย่อมโถมผิดพลาดใส่อากาศ

ดรุณีโฉมสะคราญเลิกคิ้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านขึ้นไปได้ หรือผู้อื่นขึ้นไม่ได้ ?"

ร่างอ้อนแอ้นบิดวูบ พลอยทะยานกายขึ้นอากาศบ้าง สะบัดแขนเสื้อยาวฟาดจู่โจมออกไปดังควับ ๆ ดุจพายุร้าย วิชาฝีมือที่พิกลจนมหัศจรรย์นี้ แม้จะลอกเลียนมาจากหลักวิชาลิ่วฮุ้นปวยซิ่ว (แขนเสื้อเมฆพลิ้ว) ของสำนักบู๊ตึง แต่ก็ผิดแปลกไปกับสุดยอดวิชาของสำนักมาตรฐานเล็กน้อย ที่แท้มันคือวิชาบ้อซังล้อซิ่ว (แขนเสื้อไร้ผู้ทัดเทียม) ที่อั้งอีเซียนจื้ออุนยู่เง็กเค้นสมองครุ่นคิดบัญญัติขึ้นในวัยชรา

เตาะเซี่ยงเค็งย่อมไม่รู้จักประวัติความเป็นมาของท่าร่างนี้ แต่ตอนนี้ทราบแล้วว่าดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสามนาง ต้องเกี่ยวข้องกับศัตรูผู้ฆ่าบิดามารดาของตนอย่างแน่ชัด

ร่างกลางอากาศของเตาะเซี่ยงเค็งวกเปลี่ยนทิศทางวูบ พลันตะปบสองมือออกไปพร้อมกัน นิ้วงอดุจตะขอเหล็ก คว้าเข้าใส่แขนเสื้อทั้งสองด้วยความเร็วปานสายฟ้าแลบ ส่งเสียงตวาดแล้วสะบัดข้อมือกระชากควับกลับมา

เสียงควากดังสดใส แขนเสื้อสีแดงสองข้างนั้นถึงกับถูกเตาะเซี่ยงเค็งเพียงสะบัดและกระชากก็ขาดเป็นสองท่อน เผยเห็นมือขาวผ่องปานหยกเนื้อดีของดรุณีโฉมสะคราญมาชัดตา

ดรุณีรูปงามคร่างเบา ๆ ใบหน้าที่เย้ยบุปผาให้ได้อายแปรเปลี่ยนไป พุ่งตัวลงบนใบเสมาของกำแพงอีกครั้ง เตาะเชี่ยงเค็งสะบัดข้อมือ เหวี่ยงแขนเสื้อขาดทั้งสองปลิวกระเด็นออกไป ร่างลอยละลิ่วตามลงใบเสมาบ้าง

เตาะเชี่ยงเค็งทุ่มเทสุดกำลังในกระบวนท่าเดียว จึงฉีกแขนเสื้อที่มีความร้ายกาจยิ่งของนางมาได้ จึงย่อมไม่ยอมเปิดโอกาสให้นางหอบหายใจคลายความเหน็ดเหนื่อย พริบตานั้น จู่โจมไปอีกหลายฝ่ามือ มิเพียงทุกฝ่ามือแฝงพลังภายในกล้าแข็งเท่านั้น ยังจู่โจมใส่จุดสำคัญทุกครั้งอีกด้วย

ดรุณีโฉมสะคราญตอนนี้หน้าเผือดขาว บิดเอวสลับเท้าหลบหลีกการจู่โจมด้วยพลังหนักหน่วงมหาศาลของเตาะเชี่ยงเค็งไปหลายกระบวนท่า ในจิตใจนางมีทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล นับแต่นางจำความได้ ยังมิเคยถูกหยามจนอัปยศปานนี้มาก่อนเลย แต่มิทราบ ไฉนบุรุษหนุ่มรูปงามจึงได้คุกคามต่อนางถึงเพียงนี้

นางถูกรักถนอมจนเสียนิสัย รู้จักแต่ตัวเองโดยไม่รู้จักมีผู้อื่น ตอนนี้เมื่อถูกสยบให้อัปยศเยี่ยงนั้น ไหนเลยยังจะมีกะใจไปคิดเรื่องอื่นใดอีก นางตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไม่ขาดปาก สะบัดมือทั้งสองไปมา ชั่วพริบตา รุกรับตีโต้กับเตาะเชี่ยงเค็งสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว

ดรุณีอาภรณ์แดงอีกสองนางที่มีนามเซี่ยวค้วง เซี่ยวเหล็ง ก็มีประกายตาแตกตื่นขวัญเสียจนเห็นได้ชัด พวกนางที่เข้าใจอยู่เสมอมาว่า พลังฝีมือของเสียวเจี๊ยะพวกนางเลอเลิศสุดสูงในแผ่นดิน หาผู้ใดทัดเทียมมิได้อีกแล้ว จะอย่างไรก็คาดคิดไม่ถึง บุรุษหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาสวมอาภรณ์ดำเป็นประกายถึงกับมีพลังฝีมือสูงส่งระดับนี้ สามารถกระชากแขนเสื้อที่ไร้ผู้ทัดเทียมของเสียวเจี๊ยะนางให้ขาดออกจากมือไปได้

นางทั้งสองเพียงงุนงงวูบก็พากันตวาดเสียงแหลมเล็ก บิดเอวทะยานกาย สะบัดฝ่ามือขาวผ่องทั้งสี่ระดมจู่โจมไปบ้าง พริบตานั้น จึงมีเงาร่างแดงฉานปานกองไฟสามสาย กระจัดกระจายไปทั้งซ้ายขวาหน้าหลังล่างบน และพลังฝ่ามือพวกนางที่ระดมใส่อย่างเกรี้ยวกราด กระแทกกระทั้นจนเสื้อผ้าในร่างต้องดังสนั่นหวั่นไหว ลู่พลิ้วราวปลิวไปกับสายลม

มาตรว่าท่าร่างพวกนางแคล่วคล่องว่องไวดั่งสายฟ้าคะนองฝน แต่เตาะเชี่ยงเค็งกลับหนักแน่นดั่งบรรพตใหญ่ กระด้างเย็นชาดุจภูเขาน้ำแข็ง โดดเด่น

เป็นสง่าอยู่ภายในเปลวเพลิงที่รายล้อมรอบข้าง

ตอนแรกทั้งปวงต่างทะนงในพลังฝีมือของตน ต่างดูแคลนฝ่ายตรงข้ามว่าด้อยกว่า แต่เมื่อประมือต่อสู้กันแล้ว ต่างอดความระมัดระวังจนเคร่งเครียดมิได้

ดรุณีโฉมสะคราญแม้ถูกเตาะเชี่ยงเค็งฉีกแขนเสื้อขาดไป แต่นั่นเนื่องเพราะนางตอนนั้นชะล่าใจไปชั่ววูบ และยังคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด เตาะเชี่ยงเค็งที่ลอยร่างกลางอากาศ ยังสามารถใช้กำลังภายในออกมาได้อีก

นางตอนนั้นเมื่อเกิดความระมัดระวังมิกล้าชะล่าใจ มาตรแม้นการลงมือยังคงอำมหิตเหี้ยมเกรียม แต่มีทีท่าระมัดระวังกว่าตอนแรกเริ่มมากนัก กอปรกับเชี่ยวค้วง เชี่ยวเหล็ง สองดรุณีอาภรณ์แดงที่เข้าช่วยกระหนาบแต่ละนาง มีท่าร่างแคล่วคล่องว่องไวปานนกนางแอ่น ฝ่ามือละลิ่วพลิ้วไปมาดุจหิมะโปรยปราย แม้พลังภายในของนางทั้งสองยังไม่กล้าแข็งนัก แต่กระบวนท่าก็สูงส่งมิอาจดูแคลน ดังนั้น แม้กำลังภายในของเตาะเชี่ยงเค็งเหนือกว่าพวกนางทั้งสามห่างไกลนัก แต่เมื่อถูกรุมสามต่อหนึ่ง กลับมิอาจเป็นฝ่ายมีเปรียบได้

น้ำค้างเพิ่งแห้งหาย อาทิตย์อุทัยลอยพ้นขอบฟ้าสาดแสงเป็นลำสีทองออกมาจากหลังม่านเมฆ วันใหม่ได้กรายมาเยือนแล้ว แต่ในวันใหม่นี้ ชนชาวบู๊ลิ้มจะพบกับความเปลี่ยนแปรใหม่อย่างไรบ้าง ?

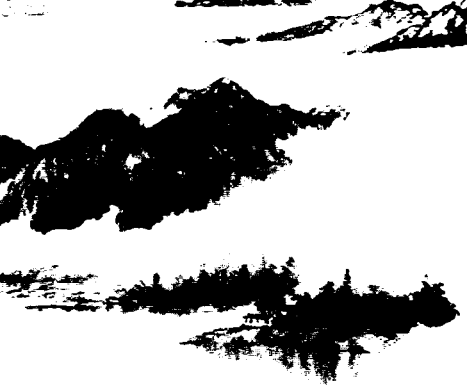

มังกรทะยานฟ้า

ร่างเตาะเชี่ยงเค็งแน่วนิ่งปานบรรพต สองฝ่ามือแคล่วคล่องดั่งประกายไฟ มาตรว่าถูกดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสามล้อมในระหว่างกลาง กระหน่ำทั้งแขนเสื้อทั้งฝ่ามือเข้าทั่วทุกทิศทาง แต่ยังไม่มีทีท่าจะเพลี่ยงพล้ำแม้สักน้อยนิด

แต่เมื่อต่อสู้กันนานไป เตาะเชี่ยงเค็งอดเกิดความหงุดหงิดกลัดกลุ้มมิได้ ต้องลอบถอนใจคำนึง

'หากสตรีทั้งสามนางเป็นศิษย์ของคนอัปลักษณ์อุนยู่เง็กจริง ตอนนี้เรากระทั่งยังไม่สามารถพิชิตพวกนาง แล้วจะมีหวังใดไปเอาชัยต่อซือแป๋พวกนางและยังจะถกถึงเรื่องล้างแค้นใดได้อีก'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น ต้องตำหนิตัวเองทันที

'โอ...ซือแป๋ขอร้องให้เราฝึกอีกสามปีค่อยออกจากสำนัก เราเสียใจยิ่งที่ไม่บังควรฝ่าฝืนวาจาท่านผู้เฒ่า...'

เมื่อก่นด่าตำหนิตัวเองในใจ กระบวนท่ามือและร่างจึงย่อมช้ากว่าเดิม โฉมสะคราญอาภรณ์แดงจึงตวาดเสียงแหลมเล็ก มือขาวผ่องทั้งสอง พลันยึดแล้วหดวูบเข้าไปในแขนเสื้อที่ขาดหาย ตบเบา ๆ ไปห้าฉาด มาตรว่าตบก่อนหลัง แต่ฝ่ามือทั้งห้ากลับผนึกร่วมกันดุจดั่งตบคราเดียวเท่านั้น

เตาะเชี่ยงเค็งเหลือบมองไปวูบ เห็นเงามือที่ขาวผ่องทั้งห้า แทบจะมาถึงที่อกทั้งสองไหล่ของตนในเวลาเดียวกัน ความพิกลพิสดารของกระบวนท่า เป็นที่อัศจรรย์อย่างไม่เคยพบพานมาเลย

เตาะเชี่ยงเค็งต้องตระหนกเล็กน้อย สะกิดปลายเท้าหมุนตัวหลบหลีกออกไป มิคาด เบื้องหน้าพลันมีพลังฝ่ามือดังครืนครั่น เซี่ยวค้วง เซี่ยวเหล็ง ได้ตวัดมือทั้งสี่ตบเข้ามาราวนัดกันไว้

ควรทราบว่า สุดยอดฝีมือต่อสู้กัน ผิดพลาดเพียงน้อยนิดก็เป็นชนวนปลิดชีวิตได้อย่างง่ายดาย เตาะเชี่ยงเค็งเมื่อครู่จิตใจว้าวุ่นจนชะล่า ตอนนี้จึงตกเป็นฝ่ายรับให้พวกนางกระหน่ำจู่โจม เห็นว่ามีเงาฝ่ามือระดมเข้ามาทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง และใกล้จะสัมผัสร่างอีกด้วย

ขณะโฉมสะคราญเพิ่งมีรอยยิ้มด้วยความปลื้มปีติขึ้นวูบหนึ่ง มิคาด เตาะเชี่ยงเค็งพลันขยับไหล่ย่อกาย ตวัดมือขึ้นสู่เบื้องบน แขนเสื้อกว้างใหญ่ทั้งสองข้างพลันกระจายออกไป พร้อมกับพลังลมที่ดุดันกราดเกรี้ยว กรีดเป็นครึ่งวงกลมจนเสียงสนั่น

รอยยิ้มของดรุณีโฉมสะคราญคลายไปทันที รีบบิดเอวถีบเท้าถอยหนีไปสามก้าว แต่ได้ยินเซี่ยวค้วง เซี่ยวเหล็งพากันกรีดร้องด้วยความตระหนกที่แท้พวกนางรั้งกระบวนท่าหลบหลีกไม่ทัน ถูกปลายแขนเสื้อกรีดใส่ข้อมือจนปวดแปลบราวมีดกรีดเฉือน เจ็บปวดจับจิตใจจนน้ำตาแทบหลั่งไหล

เตาะเชี่ยงเค็งหัวร่อแค่น ๆ พลันยื่นมือออกจากแขนเสื้อ ใช้กระบวนท่าที่คล้ายลิ่วฮุ้นป่วยซิ่ว (แขนเสื้อเมฆพลิ้ว) ของสำนักปู๊ตึงอันมาตรฐานเป็นฝ่ายรุกไล่เข้าจู่โจมบ้าง สองเท้าสลับไปมาเล็กน้อย ขณะจะตบเข้าใส่ดรุณีโฉมสะคราญ มิคาด ภายในเชิงกำแพงของตัวเมืองมีเสียงโห่ร้องระเบิดขึ้นดังสนั่นปานฟ้าถล่ม แล้วเสียงชราที่แกร่งกร้าวกังวานมีพลังดังตามติด

"เชี่ยงเค็ง ฝีมืออันยอดเยี่ยม !"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงเล็กน้อย สะบัดสองฝ่ามือกรีดแฉลบออกไปในกระบวนท่าคงเชียะไคพิ้ง (นกยูงรำแพน) เข้าใส่เซี่ยวค้วง เซี่ยวเหล็ง ทั้งสองดรุณีนางละฉาด เบี่ยงกายเล็กน้อยกวาดตามองลงไป เห็นที่เชิงกำแพงด้านในมีผู้คนมาออแน่นหนาคับคั่ง ชายชราผมขาวโพลงผู้หนึ่งแหวกกลุ่มคนออกมายืน

ทางหน้าสุด นั่นคือตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียม

ที่แท้เตาะเชี่ยงเค็งกับดรุณีทั้งสามต่อสู้กันบนกำแพงอย่างดุดัน ในพลังฝ่ามือที่ดังครืนครั่น เงาสีแดงที่ฉวัดเฉวียนวนเวียน ย่อมสะดุดตาต่อผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก เมื่อมีผู้เห็นในระยะไกล ก็ลนลานวิ่งเข้ามาดูความครึกครื้นกัน

หลังจากฮุ้นเคียมกับฮุ้นตังเที้ยช่วยไขว้ตอเต็งฉิกของไขว้ตอหวยจัดการเรื่องซากศพเรียบร้อยแล้ว ความจริงกำลังกระวนกระวายต่อเรื่องที่เตาะเชี่ยงเค็งหายตัวไป เมื่อได้ยินมีคนต่อสู้อย่างดุเดือดอยู่บนกำแพง จึงพากันเร่งฝีเท้ามาดั่งเหินบิน ก็เห็นเตาะเชี่ยงเค็งกำลังต่อสู้กับดรุณีอาภรณ์แดงสามนางอยู่บนกำแพงจริง ๆ

ตอนนั้น เป็นเวลาที่เตาะเชี่ยงเค็งสะบัดแขนเสื้อตีโต้ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสามจนถอยร่นไป ฮุ้นเคียมเมื่อเห็นทายาทของสหายรักมีพลังฝีมือสูงส่งปานนี้ อดมิได้ต้องโห่ร้องชมเชยด้วยความปลื้มปีติ

ในนครลิ่มอันตอนนี้ มียอดฝีมือมาชุมนุมกันคับคั่ง และพวกที่มาดูเชิงกำแพงในตอนนี้ย่อมมีผู้มีฝีมือชั้นเยี่ยมอยู่ไม่น้อย เมื่อเห็นกระบวนท่าลิ่ว-ฮุ้นปวยซิ่วของเตาะเชี่ยงเค็ง ย่อมพากันโห่ร้องชมเชยโดยจริงใจ

เสียงโห่ร้องชมเชยนี้ กระตุ้นจิตใจเตาะเชี่ยงเค็งให้คึกคักกว่าเดิม ใบหน้ามีรอยยิ้มเล็กน้อย ยื่นมือออกจากแขนเสื้อกรีดเป็นครึ่งวงกลมอีกควับใหญ่ แล้วประกบกันที่ทรวงอก แยกออกไปเป็นสองฟากข้าง ตีโต้ใส่การจู่โจมของสามนางอีกครั้ง พอดีปะทะกับฝ่ามือที่ดรุณีโฉมสะคราญฟาดจู่โจมเข้ามา ดรุณีโฉมสะคราญที่ไม่อาจทานกำลังภายในอันกล้าแข็งของเตาะเชี่ยงเค็งได้ ต้องคราง เบา ๆ พร้อมกับถีบตัวถอยหลังไปห้าเชียะจนถึงที่ข้างใบเสมา

กระบวนท่านี้ของเตาะเชี่ยงเค็งมิเพียงมีท่วงท่าเชื่องช้าสวยงาม เพียบพร้อมทั้งรุกและรับเท่านั้น สองฝ่ามือเมื่อประกบกัน แสดงว่าคารวะให้แก่บรรดายอดฝีมือที่มาดูอยู่ทางเชิงกำแพงอีกด้วย

เหล่ายอดฝีมือเห็นบุรุษหนุ่มรูปงาม ถึงกับใช้กระบวนท่าเช่นนี้ในสถานการณ์เช่นนี้มาได้ และพานใช้ได้ประจวบเหมาะจนสวยงามอย่างยิ่งอีกด้วย จึงพากันโห่ร้องชมเชยจนเสียงสนั่นหวั่นไหวอีกครา

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมลูบเคราหัวร่อฮาฮาอยู่ไม่ขาดปาก หันมองฮุ้นตังเที้ย

ที่ข้างกาย พลางกล่าวเสียงดัง ๆ

"ตังเที้ยเจ้าดูไว้ ผู้อื่นเป็นเช่นนี้จึงเรียกว่า 'พ่อเสือย่อมไม่มีลูกเป็นสุนัข' ขอเพียงมีบุตรเช่นนี้ จึงมีศักดิ์ศรีเป็นทายาทของบิดาเช่นเตาะเฮาเยี้ยงเล่าตี่เรา เพียงกระบวนท่าลิ่วฮุ้นปวยซิ่วที่มันใช้มาเมื่อครู่ ต่อให้เป๊ะเจี๊ยะเต้าหยินเจ้าสำนักบู๊ตึงก็ยังไม่มีทางจะเหนือกว่าไปได้ โอ...น่าชมเชยมันที่แม้ยังมีวัยเยาว์แต่สามารถฝึกจนถึงระดับสุดสูงปานนี้ ยากยิ่งจริง ๆ"

ชายชราที่เปิดเผยห้าวหาญ เมื่อเห็นทายาทของสหายรักที่ร่วมเป็นร่วมตายมานานปี บังเกิดความปลาบปลื้มปีติจนสุดระงับ ส่งเสียงชมเชยดังก็กก้องไม่ขาดปาก ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่อยู่ทางด้านข้าง พอได้ยินว่าบุรุษหนุ่มรูปงามที่ต่อสู้อยู่บนกำแพง ถึงกับเป็นบุตรของตงง้วนไต้เฮี้ยบที่เมื่อกาลก่อนถูกยกเป็นสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งในแผ่นดิน ต่างลอบกระซิบกระซาบกัน แน่ใจว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้ต้องยอดเยี่ยมไม่ด้อยกว่าบิดาเป็นแน่

ใบหน้าของโฉมสะคราญอาภรณ์แดงเคร่งเครียดเย็นชา รวมสมาธิจิตใจจู่โจมศัตรูอย่างดุดัน มิได้ไปฟังวาจาทางด้านล่างเลยสักคำเดียว ส่วนเซี่ยวค้วงเซี่ยวเหล็งทั้งสองดรุณี พากันไปยืนบนใบเสมาที่อยู่ห่างไกล ต่างสำรวจข้อมือของตัว เห็นผิวที่ขาวผุดผ่องมีรอยช้ำเป็นสีม่วงอยู่อีกสายหนึ่ง แต่ละนางต่างตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ เมื่อครู่เพียงถูกปลายแขนเสื้อสัมผัสเล็กน้อยเท่านั้นก็บอบช้ำจนถึงปานนี้ หากแม้นถูกทั้งแขนเสื้อฟาดใส่ตรง ๆ ตอนนี้ไยมิใช่กระดูกหักร่างแหลกเละไปนานแล้ว

พวกนางเหลือบมองกันแวบหนึ่ง ต่างตระหนกจนหน้าเผือดขาวปากอ้ากว้าง แต่โฉมสะคราญที่เป็นนายรักของพวกนาง ไม่มีทีท่าถอยหนีแม้สักน้อยนิด กลับลงมือยิ่งกราดเกรี้ยวอำมหิตกว่าเดิม พวกนางแม้มีความหวาดกลัวพลังฝีมือของบุรุษหนุ่มรูปงามไม่น้อย แต่ด้วยน้ำใจของนายบ่าวที่รักกันปานร่วมสายโลหิต มิอาจไม่สละชีวิตทะยานกายเข้าร่วมกลุ้มรุมเตาะเซี่ยงเค็งอีกครั้งได้

ยอดฝีมือที่อยู่เชิงกำแพงด้านล่างต่างซี้ ๆ กรีด ๆ มาตรว่าลอบยกย่องชมเชยเตาะเซี่ยงเค็ง แต่ก็อดลอบตระหนกต่อพลังฝีมือของดรุณีทั้งสามมิได้ ต่างรู้สึกประหลาดใจ ในบู๊ลิ้มยุคนี้ ไฉนพลันมียอดฝีมือวัยฉกรรจ์ปรากฏตัวมาตั้งมากหลายราวนัดกันไว้

ยอดฝีมือทั้งหลายแหงนหน้าเพ่งตามอง เห็นเงาร่างบนกำแพงยิ่งเปลี่ยนแปรยิ่งรวดเร็ว เชี่ยวค้วง เชี่ยวเหล็ง ข่มกลั้นความเจ็บปวดข้อมือ ร่วมกันใช้ท่าร่างปานพายุ ร่วมโหมกระหน่ำกับดรุณีอาภรณ์แดง มาตรว่าคล้ายครอบคลุมเตาะเชี่ยงเค็งอยู่ภายใต้อำนาจฝ่ามือของพวกนางแล้ว

แต่เตาะเชี่ยงเค็งปักหลักตระหง่านปานขุนเขา สะบัดสองฝ่ามือไปคราใดเป็นจู่โจมใส่จุดที่ศัตรูจำต้องช่วยตัวเองก่อนทุกครั้ง เพลงฝ่ามือของดรุณีอาภรณ์แดงแม้จะพลิกแพลงจนพิสดารน่าตระหนก แต่กลับถูกเตาะเชี่ยงเค็งคลี่คลายไปได้อย่างง่ายดายทุกครั้งไป

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี มาตรว่าตอนนี้สำนึกตัวพลังฝีมือหาได้เลอเลิศสุดยอดดั่งคาดคิดไม่ แต่ประสบการณ์ในหลายสิบปีเคยผ่านการต่อสู้มานับครั้งไม่ถ้วน จึงโชกโชนชำนาญเป็นยิ่งนัก ตอนนี้เมื่อเห็นสภาพการต่อสู้ของทั้งสี่ ทราบว่าเตาะเชี่ยงเค็งเป็นฝ่ายมีเปรียบแล้ว ท่านมีเจตนาให้บุรุษหนุ่มที่เพิ่งเข้าสู่ปู๊ลิ้ม มีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรต่อหน้าชนชาวนักเลงทั้งหลาย จึงหัวเราะฮาฮา แล้วกล่าวต่อไป

"ตังเที้ยเจ้าดู พลังฝีมือของสตรีทั้งสามเป็นอย่างไร ?"

ฮุ้นตังเที้ยงุนงงงวบ ยังมิทันตอบคำถามของบิดาก็ได้ยินฮุ้นเคียมแย้มยิ้มกล่าวต่อไปด้วยเสียงดังกังวาน

"เจ้าทราบหรือไม่ พวกนางก็คือศิษย์ของอั้งอีเนี่ยเนี้ยในกาลกระโน้น เจ้าดูกระบวนท่าฮุดฮุ้นชิ้ว (หัตถ์ปาดเมฆา) สองนางใช้ได้ยอดเยี่ยมจนสุดสูงปานใดเฮอะ ดีที่คู่มือของนางคือเชี่ยงเค็ง หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น..."

วาจาของท่านมิทันขาดคำ ฮุ้นตังเที้ยก็ลอบหัวร่อในใจ ทราบว่าบิดาตนแสร้งยกย่องพลังฝีมือและประวัติความเป็นมาของสตรีทั้งสามเยี่ยงนี้ ก็เพื่อเน้นให้เห็นความสูงส่งในหลักวิชาปู๊ของเตาะเชี่ยงเค็ง จึงแย้มยิ้มสอดคำ

"คราหน้าหากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้าขึ้นไปรับมือ ไม่ต้องถึงสิบกระบวนท่า ก็ถูกพวกนางฟาดร่วงหล่นลงจากกำแพงแล้ว"

วาจานี้ของฮุ้นตังเที้ยพอกล่าวไป ยอดฝีมือทั้งหลายต่างเหลียวมองกันด้วยความตระหนก ควรทราบว่าตระกูลฮุ้นของปู๊โอ้วมีศักดิ์ฐานะในปู๊ลิ้มสูงส่งอย่างยิ่ง โดยเฉพาะยิ่งหงีเกี้ยมแขะฮุ้นตังเที้ย ยิ่งเป็นยอดคนอันดับสูงของปู๊ลิ้มกังหนำ

เมื่อทั้งสองมากล่าวเยี่ยงนี้ ยอดฝีมือทั้งหลายจึงต้องประเมินเตาะเชี่ยงเค็งใหม่

เสียงของตอปี้ซิ่งเกี่ยมดังกังวานปานระฆัง วาจาที่ท่านกล่าว ทุกถ้อยกระทงความต่างกระทบโสตเตาะเชี่ยงเค็งชัดเจน เมื่อได้ฟังว่า ดรุณีทั้งสองเป็นศิษย์ของศัตรูคู่อาฆาตตนจริง ๆ โลหิตจึงพลุ่งพล่านดาลเดือดสุดระงับสมาธิพลอยต้องรวนเรไปชั่ววูบ

ดรุณีอาภรณ์แดงตวาดเสียงแหลมเล็ก เชี่ยวค้วง เชี่ยวเหล็งต่างสะบัดแขนเสื้อยาวจู่โจมควับเคว้ยวเข้าใส่สี่กระบวนท่า แต่ร่างของนางกลับวกไปที่ข้างซ้ายของเตาะเชี่ยงเค็ง

ร่างเตาะเชี่ยงเค็งเบี่ยงหลบไปตามสัญชาตญาณ หลีกสี่กระบวนท่าของเชี่ยวค้วง เชี่ยวเหล็งพ้น มิคาด พอดีหมุนไปที่เบื้องหน้าโฉมสะคราญอาภรณ์แดง

ฝ่ามือซ้ายโฉมสะคราญผลักออกมาจากหว่างอก ห้านิ้วในมือขวาแยกออกจากกันแทงควับเข้าใส่สี่จุดสำคัญที่ทรวงอกเตาะเชี่ยงเค็ง ในแสงอรุโณทัยเห็นเล็บแดงฉานทั้งสิบของนางเป็นประกายแวววาวจับตา แต่เตาะเชี่ยงเค็งรู้อยู่แก่ใจทราบว่าหากให้นิ้วของนางสัมผัสร่างเพียงเล็กน้อย ต้องบาดเจ็บสาหัสจนมิอาจทนทานได้แน่

เตาะเชี่ยงเค็งที่เปรื่องปราดหลักแหลม ดูออกแต่แรกว่าเชี่ยวค้วง เชี่ยว-เหล็ง เป็นเพียงเอียเท้ารับใช้ของดรุณีโฉมสะคราญเท่านั้น ดังนั้น ตอนลงมือจึงได้ออมมือให้ความกรุณาแก่ดรุณีทั้งสองบ้างเล็กน้อย

แต่ตอนนี้ เนื่องจากถูกการพัวพันของพวกนางถ่วงให้พะวักพะวน จนต้องประสบการจู่โจมที่หวุดหวิดหวาดเสียว จึงเลิกคิ้วตวาดเสียงก้องกังวาน มือซ้ายตวัดฟาดกลับดังควับใหญ่ พลังหนักหน่วงรุนแรงปานมรสุมร้าย กระแทกใส่เชี่ยวค้วง เชี่ยวเหล็ง ที่จู่โจมมาทางด้านหลังจนต้องกระเด็นไกลออกไปห้าเชียะ มือขวาลดต่ำ งอนิ้วดั่งตะขอ คว้าใส่ข้อมือขวาของดรุณีโฉมสะคราญบ้าง

ดรุณีโฉมสะคราญทราบแต่แรกแล้วว่า พลังฝีมือเตาะเชี่ยงเค็งสูงส่งกว่านาง จึงมิกล้าปะทะกันหักโหมตรง ๆ นางยกนิ้วงอขึ้นเบื้องบน หดมือขวากลับโดยฉับไว แต่ฝ่ามือซ้ายยังคงฟันออกไปในกระบวนท่าเดิม

มิคาด ศอกขวาของเตาะเชี่ยงเค็งพลันงอกระแทกเข้าใส่ฝ่ามือซ้ายของ

นางอย่างไม่คาดหมาย ดรุณีโฉมสะคราญตระหนกจนรีบรั้งมือกลับทันที แต่กลับเห็นฝ่ามือแข็งแกร่งของเตาะเซี่ยงเค็ง กางนิ้วทั้งห้าเข้าหานางอีกครา เนื้อฝ่ามือยุบต่ำ ถึงกับเป็นพลังฝ่ามือเซี่ยวเทียนแช (อนุดาราเหนือฟ้า) อันร้ายกาจจู่โจมเข้าใส่ทรวงอกนางอย่างหักโหม

ฝ่ามือซ้ายของเตาะเซี่ยงเค็งที่ตะปบ กระแทกตีโต้ และรั้งกลับรวดเร็วฉับไวดั่งปรากฏขึ้นพร้อมกัน ความเลอเลิศพิสดารของกระบวนท่า กล่าวได้ว่าถึงสุดยอดของความสูงส่งแล้ว ยิ่งกว่านั้น ความรวดเร็วของกระบวนท่าอุปมาดั่งสายฟ้าที่แลบขึ้นเพียงแวบเดียว นั่นคือกระบวนท่าเทียนเล้งเกี้ยคง (มังกรทะยานนภา) ของหลักวิชาซิ่งเล้งโป้ยเส็ก (แปดกระบวนท่ามังกรเทพยดา) อันเป็นไม้ตายสุดสูงของเทียนเซียนซีคงเงี้ยวผู้เฒ่า ที่เมื่อกาลก่อนไม่เคยมีหน้าใดในแดนดินสามารถต่อต้านรับมือ กระทั่งตี้เซียนโต้วคุนยังต้องยอมก้มศีรษะนับถือ

เตาะเซี่ยงเค็งจู่โจมไปได้กลางคัน เห็นอกอวบอูมใต้เสื้อแดงฉานของนางสะท้อนถี่เร็ว สั่นไหวเป็นเสน่ห์โน้มน้าวใจผู้พบเห็นยิ่งนัก กระบวนท่าเทียนเล้งเกียคงของตนถึงกับจู่โจมไปยังทรวงอกฝ่ายตรงข้ามได้

มาตรว่าตอนนี้เป็นกำลังจู่โจมไป แต่เมื่อเห็นสภาพนั้น ไม่อาจที่จะตะปบสัมผัสเป้าได้อีก จึงตวาดก้องพร้อมกับกระชากมือให้หยุดค้างกลางคัน

โฉมสะคราญแค่นหัวร่อ มือขวาผ่องตะปบจู่โจมดั่งสายฟ้าอีกครา เซี่ยวเหล็ง เซี่ยวค้วงที่ถูกกระแทกถอยออกไป ตอนนี้พากันโถมเข้ามาดั่งเมฆพลิ้วน้ำไหล ฟาดฝ่ามือเข้าใส่อีกสี่ฉาดบ้าง

เตาะเซี่ยงเค็งตวาดดังก้อง ร่างบิดควับออกไป แต่จุดเค็กตี๊ที่ศอกขวาได้ถูกปลายฝ่ามือของโฉมสะคราญกรีดใส่ไป

มือขวาชาวูบทันที แต่ฝ่ายตรงข้ามไหนเลยยอมให้เตาะเซี่ยงเค็งมีโอกาสหอบหายใจ นางพลันจู่โจมควับ ๆ เข้ามาอีกหลายฝ่ามือ เตาะเซี่ยงเค็งหมุนกายล่าถอยไปสี่ก้าว มิคาด เท้าก้าวพลาดใส่อากาศ ไหล่ขวาจึงถูกเซี่ยวค้วงฟาดใส่อีกฉาดหนึ่ง ไม่อาจจะยืนหยัดทรงกายได้อีกแล้ว ถึงกับร่วงหล่นลงจากกำแพงไป

เหล่ายอดฝีมือที่แหงนหน้าจ้องมอง ขณะตาลายด้วยความหวาดหวั่น

ขวัญเสีย พลันเห็นเตาะเชี่ยงเค็งร่วงหล่นลงจากยอดกำแพง ต่างต้องแผดร้องด้วยความตระหนกจนเซ็งแซ่ ตอปี้ซิ่งเกี่ยมหน้าถอดสีทันที รวบเสื้อยาวกระโดดปราดเข้าไปหมายรับ มิให้เตาะเชี่ยงเค็งที่ร่วงสัมผัสพื้นจนบาดเจ็บ แต่มิคาดเตาะเชี่ยงเค็งที่ร่วงหล่นลงดุจอุกกาบาต พอถึงกลางอากาศพลันชะลอช้าลงตีลังกาพลิกตัวตรง ลอยลงยืนกับพื้นดุจเป็นปุยนุ่น

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมลนลานถามด้วยความวิตก

"เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งขมวดคิ้วเล็กน้อย ตวัดมือซ้ายตบใส่ไหล่และชายโครงขวาของตนเบา ๆ ฉาดหนึ่งแล้วตอบ

"มิเป็นไร"

แหงนหน้ามองไป แลเห็นบนกำแพงมีเงาสีแดงพลิ้วไปมา เนื่องจากที่ยืนในตอนนี้เป็นมุมกำแพง จึงไม่อาจเห็นพวกนางกำลังทำกระไรเลย

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมเน้นเสียงหนัก ๆ

"สตรีสามนางนั้นเป็นศิษย์ของอั้งอีเนี่ยเนี้ย ท่านต้องระวังไว้ให้มากจึงสมควร หากไม่มีความอาฆาตแค้นที่ลึกซึ้ง ก็ไม่จำเป็นต้องไปพัวพันกับนางให้จริงจังนัก เพื่อมิต้องเพาะศัตรูกล้าแข็งขึ้น"

ท่านผู้เฒ่าไม่ทราบความเป็นจริงของเรื่องราวนี้มาเลย ดังนั้น จึงกล่าววาจาไกล่เกลี่ยเพื่อหวังดีต่อเตาะเชี่ยงเค็ง อย่าได้ไปเป็นศัตรูกับนางอสูรที่ผู้คนทั้งแผ่นดินหวาดหวั่นพรั่นพรึง

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วสูงชัน พลันถอนใจเบา ๆ แล้วสะบัดแขนวูบ ร่างพุ่งขวับขึ้นไปบนกำแพงอีกครา ที่พลาดพลั้งไปกระบวนท่าหนึ่งของเมื่อครู่ ถูกคุกคามจนร่วงหล่นลงจากกำแพง มาตรว่าเนื่องเพราะเห็นแก่ศีลธรรมและประเพณี ไม่อาจจู่โจมใส่ทรวงอกคู่มือที่เป็นสตรีได้ แต่การถูกสยบให้อัปยศต่อสายตาจำนวนมากหลาย อย่างไรก็ย่อมไม่อาจข่มกลั้นโทสะที่ประดังขึ้นได้ ตอนนี้จึงจงใจจะอวดโอ่ฝีมือสักครา การถีบตัวกระโดดจึงได้สูงกว่าหกวาดั่งเป็นกระเรียนดำ

พื้นฐานของเตาะเชี่ยงเค็งเยี่ยมยอดอยู่แล้ว กอปรกับวิชาภายในที่ฝึกยังเป็นหลักมาตรฐานที่สูงส่งสุดยอด ดังนั้น แม้ผ่านการต่อสู้ที่อำมหิตดุดันมา

เนิ่นนาน แต่วิชาตัวเบาหาได้โทรมไปเพราะสูญสิ้นกำลังไม่ ร่างพอทะยานขึ้นอากาศ พลันได้ยินเสียงปรบมือโห่ร้องของเหล่าผู้ดูก็กก้องอีกครา ตอปี้ชิ่งเกี่ยมเป็นผู้ตวาดขึ้นก่อน

"เชี่ยงเค็ง ระวังตัวไว้ !"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบถอนใจด้วยความตื้นตัน พลันสะบัดแขนเสื้อกว้างใหญ่ลงไปเบื้องล่างสุดแรง ร่างพลันวกกลางอากาศไปแตะที่ผนังกำแพงอีกวูบอาศัยพลังนั้นทะยานกายขึ้นได้อีกครา

มิคาด บนกำแพงมีเสียงหัวร่อก้องกังวานแว่วมา เป็นเสียงที่สดใสอย่างยิ่ง ดังสะท้านจนพอจะทลายเมฆาและศิลาได้

เสียงหัวร่อพอกระทบโสตเตาะเชี่ยงเค็ง ร่างก็พุ่งขวับไปบนกำแพงพอดี เมื่อกวาดตามอง เห็นดรุณีโฉมสะคราญนางนั้น ยืนชดช้อยอยู่ในสายลมอรุณ กำลังม้วนแขนเสื้อที่ตนฉีกขาดออกไปกว่าครึ่ง ส่วนเชี่ยวค้วง เชี่ยวเหล็งยืนกระหนาบอยู่สองฟากข้างนาง สายตาคมวาวของทั้งสามกลับจ้องมองอยู่ยังร่างบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง ที่มิทราบทะยานกายขึ้นบนยอดกำแพงตั้งแต่เมื่อใด

เสียงหัวร่อของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองดังก็กก้องไม่ขาดหู แต่ยืนหันหลังให้กับเตาะเชี่ยงเค็ง เตาะเชี่ยงเค็งเห็นแต่เสื้อยาวของมันพลิ้วไสว ร่างสูงโปร่งสง่าแต่ไม่อาจเห็นเค้าหน้ามันได้

เมื่อเสียงหัวร่อของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองชะงัก เหลียวกลับมากวาดตาเย็นชามองเตาะเชี่ยงเค็งแวบหนึ่ง พอสายตาทั้งสองประสานกัน เตาะเชี่ยงเค็งอดชมเชยในใจมิได้ ว่าเป็นบุรุษที่งามสง่าน่าเลื่อมใส จึงบังเกิดความรักพอใจขึ้นโดยไม่รู้ตัว

มิคาด บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองกวาดตาเย็นชาพิจารณาเตาะเชี่ยงเค็งหลายครั้งแล้ว กลับสะบัดหน้าไป กล่าวเสียงกังวาน

"โกวเนี้ยสองท่านครั้งก่อนพลันจากมาอย่างเร่งร้อน ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดถึงอย่างยิ่ง มิคาด วันนี้กลับมาพบพานในที่นี่อีกครา ฮา...เป็นที่ข้าพเจ้าปีติยินดีอย่างยิ่ง ปีติยินดีอย่างยิ่งจริง ๆ"

มันกล่าวจบคำแล้วเปล่งเสียงหัวร่อก้องกังวานขึ้นอีกครา เตาะเชี่ยงเค็งต้องขมวดคิ้วคำนึง

'บุรุษหนุ่มผู้นี้ยโสจนโอหังยิ่ง'

เมื่อได้คิดจึงสะกิดปลายเท้าพลิ้วขึ้นไปยืนบนใบเสมา แค่นเสียงเย็นชาว่า

"พี่ท่านอย่าเพิ่งรื้อฟื้นความหลังกัน ข้าพเจ้ากับโกวเนี้ยทั้งสามนี้ยังสะสางเรื่องราวไม่เสร็จสิ้น ขอให้พี่ท่านถอยไปสักชั่วคราวก่อน"

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองเหลือกตามองท้องฟ้า กระทั่งยังมิยอมเหลือบแลเตาะเชี่ยงเค็งสักแวบหนึ่ง หัวร่อเสียงกังวานพลางกล่าว

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าเดินออกมาจากในเมือง มองแต่ไกลก็เห็นมีเงาสีแดงพลิ้วปลิวไสว ข้าพเจ้าคาดคิดในใจ ที่นี้จะต้องเป็นพวกโกวเนี้ยแน่แล้ว พอเร่งฝีเท้ามาดู ก็เป็นจริงดั่งคาดหมาย"

มันหัวร่อฮาฮา ด้วยสีหน้าเย่อหยิ่งภาคภูมิ กลอกตามองโฉมสะคราญอาภรณ์แดงที่ยืนกลางอยู่หลายครั้ง แล้วจับนิ่งอยู่บนใบหน้าที่งามสุดหล้าฟ้าดิน พลางกล่าวช้า ๆ

"โกวเนี้ยท่านนี้ ไฉนจึงรู้สึกคุ้นหน้ายิ่ง..."

พลันยื่นมือขวาตบฉาดไปที่หน้าผากของมัน หัวร่อฮาฮา กล่าวต่อ

"ที่แท้โกวเนี้ยก็คือคนในภาพวาดนั้น หลังจากข้าพเจ้าเห็นภาพวาดของโกวเนี้ยแล้วก็คร่ำครวญหวนหา กระทั่งเวลาหลับนอนยังปรากฏอยู่ในความฝันมิเลือนสลาย แต่ยังอดคลางแคลงสงสัยมิใคร่ได้ ในแดนมนุษย์ไหนเลยมีสตรีที่สะคราญปานนี้ เข้าใจเป็นจิตรกรที่วาดภาพนั้นจงใจแสร้งวาดให้เกินความจริง วันนี้เมื่อได้เห็นโกวเนี้ยจึงทราบ พู่กันของจิตรกรนั้นต่ำทรามจนหาคุณค่าไม่ได้ เพราะภาพในฝีมือของจิตรกร ไหนเลยจะมีความงามทัดเทียมกับตัวจริงแม้สักหนึ่งในหมื่น หากครั้งหน้าข้าพเจ้าพบจิตรกรผู้นั้น...เฮอะ !"

บุรุษหนุ่มรูปงามเสื้อยาวสีเหลืองกรีดมือวาดเท้าว่ากล่าวคล่องแคล่ว ดุจดั่งด้านข้างไม่มีผู้ใดฟังอยู่ก็ปาน เตาะเชี่ยงเค็งต้องเลิกคิ้วสูงชันด้วยความขุ่นเคือง

เตาะเชี่ยงเค็งเมื่อครู่เห็นบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองมีรูปกายสูงโปร่งหน้าตาหล่อเหลา ความจริงรู้สึกพอใจใคร่คบหามิตรสหายอยู่ แต่ตอนนี้อดเกิดรังเกียจชิงชังเป็นอย่างยิ่งมิได้ ต้องคำนึงในใจ

'คนผู้นี้ตรงกับคำสอนของปราชญ์ที่ว่า มนุษย์ไม่อาจวัดด้วยรูปโฉมหน้าตา บุรุษหนุ่มผู้นี้ดูไปแม้เป็นชายชาตรีที่งามสง่า มิคาด ถึงกับมีจิตใจต่ำ

ช้างมงายในราคะ และยังยโสจนโอหังอีกด้วย'

เมื่อนึกถึงทีท่าที่มันมีต่อตนเมื่อครู่ คิ้วต้องเลิกสูงขึ้นอีกครา ขณะจะอาละวาดออกไป มิคาด วาจาของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองพอขาดคำ โฉมสะคราญที่งามสุดหล้าฟ้าดิน กลับเลิกคิ้วจนลักยิ้มปรากฏขึ้นเล็กน้อย ยกมือขาวผ่องลูบจอนผมพลางแย้มยิ้มกล่าวเสียงสดใส

"หากท่านพบมันแล้วจะอย่างไร ?"

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงุนงงเพียงวูบเดียวก็แหงนหน้าหัวร่อตอบ

"วันหน้าหากข้าพเจ้าพบตัวบัดซบผู้นั้น ข้าพเจ้าจะหักมือทั้งสองของมันทิ้งก่อน ให้ชั่วชีวิตของมัน..."

มิคาด โฉมสะคราญหัวร่อคักคักขึ้นสอดคำพูดมัน แต่ยื่นมือเรียวงามขาวผ่องทั้งสองตรงมาให้ กลอกตาหยาดเยิ้มพลางกล่าว

"อย่างนั้น ท่านรีบมาหักเถิด ผู้ที่วาดภาพนั้นมิใช่ใครอื่น เป็นข้าพเจ้าวาดเอง"

เซี่ยวค้วง เซี่ยวเหล็งที่ปิดปากหัวร่ออยู่ตลอดเวลา ตอนนี้ต่างไม่อาจอดกลั้นได้อีกแล้ว ต้องลดมือเปล่งเสียงคิกคิก คักคัก ด้วยความขบขัน เตาะ-เซี่ยงเค็งที่แม้เดือดดาลจนอัดอก แต่ตอนนี้ก็อดหัวร่อในใจมิได้ รู้สึกว่าดรุณีโฉมสะคราญกลับเป็นสตรีที่มีอารมณ์ขันที่น่ารักยิ่ง ความเคียดแค้นชิงชังนางจึงได้ลดน้อยกว่าเดิมไปหลายส่วนอย่างไม่คาดหมาย

ความจริงดรุณีนางนี้เป็นศิษย์ของศัตรูคู่อาฆาตผู้สังหารบิดามารดาตน และเมื่อครู่ยังฉวยโอกาสซ้ำเติมจนตนร่วงหล่นลงจากกำแพง แต่บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองกลับมิเคยรู้จักกันมาก่อน ความจริงสมควรรังเกียจชิงชังดรุณีรูปงามยิ่งกว่าบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองจึงถูกต้อง แต่จิตใจของมนุษย์เรากลับประหลาดจนพิกลอย่างยิ่ง เตาะเซี่ยงเค็งเพียงรู้สึก ความอาฆาตแค้นระหว่างตนกับดรุณีรูปงามเป็นอีกเรื่องหนึ่ง อย่างน้อยที่สุด ตัวนางกลับไม่มีที่ใดน่าชิงชังรังเกียจ

แต่ทว่า สำหรับบุรุษเสื้อเหลืองแล้ว ในสายตาเตาะเซี่ยงเค็ง รู้สึกมันหน้าตาอัปลักษณ์จนน่าชัง ยิ่งดรุณีรูปงามใช้วาจาไปเสียดแทงใจมัน เตาะเซี่ยง-เค็งจึงรู้สึกเบิกบานเป็นอย่างยิ่ง

ความชอบและชังของมนุษย์เรา ก่อเกิดขึ้นจากความรู้สึกตามสัญชาตญาณ

หาได้บ่งชี้ไปตามเหตุผลที่ปรากฏขึ้นไม่ และระหว่างความชอบชังกับบุญคุณความแค้น ก็มีธาตุแท้ที่ผิดกันโดยสิ้นเชิง เนื่องเพราะการแยกแยะบุญคุณความแค้น ล้วนอยู่ที่สัมปชัญญะของคน ความสัมพันธ์ของการนี้ มาตรว่าพิสดารเป็นอย่างยิ่ง แต่สามารถอธิบายกันได้

เตาะเซี่ยงเค็งลอบหัวร่อในใจ ชายตามองไปเห็นบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้น รอยยิ้มบนใบหน้าเพิ่งคลายออกไป แต่ตาจับมองที่มือขาวผ่องทั้งสองของดรุณีโฉมสะคราญแน่วนิ่ง ช่วงเวลานั้นไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

ดรุณีโฉมสะคราญแย้มยิ้มแล้ว เหลือบตาที่หยาดเยิ้มมายังเตาะเซี่ยงเค็งพลางกล่าว

"ท่านรุ่มร้อนไปไย ? หากมันหักมือทั้งสองของข้าพเจ้าทิ้ง โทสะของท่านไยมิใช่ถูกผู้อื่นช่วยระบายแทนให้ท่าน ?"

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมที่แหงนมองด้วยความกังวล เมื่อเห็นบุรุษหนุ่มรูปงามนามงิ้มฉั่งที่ยโสโอหัง พลันปรากฏตัวขึ้นบนกำแพงบ้าง และถึงกับสนทนาปราศรัยกับเหล่าดรุณีด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม มาตรว่าท่านสามารถได้ยินเสียงหัวร่อของงิ้มฉั่งแต่กลับไม่อาจได้ยินเสียงสนทนาของพวกทั้งหลาย

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมจึงรุ่มร้อนดั่งมีไฟเผาผลาญจิตใจ คำนึงด้วยความวิตก

'หากงิ้มฉั่งร่วมมือกับสตรีเหล่านั้น เซี่ยงเค็งน่ากลัวไม่อาจต้านทานการกลุ้มรุมของพวกมันได้...'

ความคิดยังมิทันจบสิ้น ก็เห็นงิ้มฉั่งกับเตาะเซี่ยงเค็งลงมือต่อสู้กันจริง ๆ แล้ว

มรสุมเริ่มก่อเกิด

ที่แท้บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งหลงเข้าใจมันได้กล่าววาจาที่เยินยอเหมาะสมและมีอารมณ์ขัน ผลที่สุด กลับได้มาซึ่งความอัปยศมิอาจกลบเกลื่อน

มันที่เป็นคนเย่อหยิ่งจนโอหัง ตอนนี้จึงมีแต่ความอับอายและขุ่นเคือง แต่กลับไม่อาจทำอย่างไรกับดรุณีที่งามสะคราญปานเทพธิดาได้ พอกวาดตามองก็เห็นบุรุษหนุ่มเสื้อดำที่ยืนอยู่บนใบเสมากำลังมองด้วยสีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง โทสะที่อัดอกของมันจึงระเบิดออกมาโดยตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หัวร่อกระไร ?"

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วแค่นเสียงเย็นชา

"หากวาจาของท่านสำรวมให้มีมารยาทกว่านี้บ้าง ย่อมไม่มีผู้ใดไปหัวร่อเยาะท่าน"

งิ้มฉั่งตวาดก้อง พลันโถมเข้าใส่เตาะเชี่ยงเค็ง สะบัดมือฟาดใส่หน้าเตาะเชี่ยงเค็งอย่างดุดันไปฉาดหนึ่ง

เตาะเชี่ยงเค็งเดือดดาลเป็นยิ่งนัก ฝ่ามือตะปบเข้าใส่ข้อมืองิ้มฉั่ง แต่มือซ้ายกลับสอดผ่านศอกขวาประกบนิ้วจี้เข้าใส่ชายโครงของมันดั่งพู่กันเหล็ก

ร่างเตาะเชี่ยงเค็งแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว แต่ตีโต้กลับไปด้วยความเร็วยิ่ง

กว่าสายฟ้า นั่นเป็นไม้ตายสุดสูงที่เพียบพร้อมทั้งรุกและรับ บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองนามงิ้มฉั่งคล้ายดั่งงุนงงไปวูบ คาดคิดไม่ถึง ฝ่ายตรงข้ามจะมีฝีมือสูงส่งถึงระดับนี้ได้ จิตใจที่ชะล่าดูแคลนของมันต้องปลาสนาการไปทันที พลันหดมือขวากลับแล้วตบฉาด ๆ ออกไปอีกสองกระบวนท่าโดยเร็วไว

ทั้งสองยืนอยู่บนใบเสมาที่ห่างกันเพียงสองสามเชียะ เท้าต่างมิได้เคลื่อนไหว แต่ชั่วพริบตา รุกรับตีโต้กันกว่าสิบกระบวนท่า ดรุณีโฉมสะคราญหัวร่อเบา ๆ พาเชี่ยวค้วง เชี่ยวเหล็งไปยืนในระยะไกล ชมการต่อสู้ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

ใบหน้านางแม้มีรอยยิ้ม แต่ในใจกลับอดตระหนกมิได้ ควรทราบว่าการลงมือของงิ้มฉั่งกับเตาะเชี่ยงเค็งในตอนนี้ มาตรว่าดูไปจะธรรมดาไม่ตื่นเต้นเร้าใจ แต่ความจริงการต่อสู้ประชิดตัวเยี่ยงนี้ ยังมีความหวาดเสียวเป็นอันตรายยิ่งกว่ากระโดดโลดแล่นวนเวียนกันเสียอีก กระบวนท่าฝ่ามือทั้งสองใช้ต่อสู้กันในคราวนี้ ถึงกับล้วนแล้วเป็นหลักสุดยอดของวิชาบู๊ทั้งสิ้น เพียงมีฝ่ายใดชะล่าใจชั่ววูบ ฝ่ายนั้นก็ต้องบาดเจ็บหรือเสียชีวิตกับฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามทันที

โฉมสะคราญสุดหล้าฟ้าดินนางนี้ มีพลังฝีมือที่เป็นเยี่ยมในปัจจุบันแล้ว นางไหนเลยดูความน่ากลัวของการต่อสู้ครั้งนี้ไม่ออก

นางกลอกตาไปมา บัดเดี๋ยวต้องมองคู่ต่อสู้ บัดเดี๋ยวมองดูหมู่ผู้คนทางเชิงกำแพง พลันหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"พวกท่านเล่นกันอยู่ที่นี้อีกครู่เถิด เชี่ยวค้วง เชี่ยวเหล็ง พวกเราจะต้องไปกันแล้ว"

จบคำบิดเอวพลันทะยานกายขึ้นอากาศ ลอยละลิ่วออกไปทางนอกกำแพง

เชี่ยวค้วง เชี่ยวเหล็งก้มมองดูผู้คนในเมืองแวบหนึ่ง ขมวดคิ้วเล็กน้อย แล้วพลอยทะยานกายติดตามหลังลงไปทางนอกเมืองบ้าง แต่ยังส่งเสียงสดใส

"กิ้งโกว ท่านต้องรับช่วยกำลังให้พวกเราเล็กน้อย"

เตาะเชี่ยงเค็งรีบเหลือบตามองแล้วตวาดสุดเสียง

"ซ้าไว้"

พลันฟาดฝ่ามือออกไปฉาดใหญ่ คุกคามใส่งิ้มฉั่งจนต้องถอยร่นก้าวหนึ่ง จึงถีบตัวทะยานกายออกไปทางนอกกำแพงบ้าง

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงุนงงวูบ รีบหันกายเบือนหน้ามอง เห็นเงาร่างสีแดง

สามสายทางเบื้องหน้า พุ่งด้วยความเร็วดั่งดาวตกจากฟ้า ทิ้งกำแพงเมืองออกไปไกลหลายสิบวา เข้าสู่ป่าที่รำไรทางเบื้องหน้า ส่วนเงาดำที่ด้านหลังไล่ติดตามด้วยความเร็วที่เหนือกว่า ชั่วพริบตา เงาร่างทั้งสี่สายถึงกับเหลือเพียงจุดเล็ก ๆ เท่านั้น

มันต้องลอบถอนหายใจ ความโอหังลำพองต้องลดทอนกว่าเดิมมากหลาย และพลอยกระโดดลงจากกำแพงไปบ้าง

ความจริงตอบี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมยังกังวลความปลอดภัยของเตาะเซี่ยงเค็งอยู่ ขณะจะหาทางขึ้นไปช่วยเหลือบนกำแพงอีกแรงหนึ่ง มิคาด เพียงพริบตาเหตุการณ์กลับกลายไปอย่างไม่คาดหมาย หลังจากพวกเตาะเซี่ยงเค็งกระโดดออกไปจากเมืองแล้ว เหตุการณ์จะแปรปรวนเป็นสภาพใดนั้น ท่านที่อยู่ภายในเมืองย่อมไม่มีทางที่จะเห็นและคาดเดาได้

ฮุ้นตังเที้ยขมวดคิ้วแนบแน่น เหลียวมองไปรอบข้าง เห็นเหล่ายอดฝีมือต่างทยอยกันแยกย้ายออกไป บ้างยังวิพากษ์วิจารณ์กันด้วยความแตกตื่นสงสัย โดยมิทราบการต่อสู้ที่ดุดันอำมหิตของเมื่อครู่ เกิดขึ้นด้วยต้นสายปลายเหตุใด ? แต่กลับยุติลงอย่างเหลวไหลไม่คาดหมายเยี่ยงนี้

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมขยี้เท้าร้องเสียงหนัก ๆ

"ตังเที้ย ออกไปดูที่นอกเมืองกัน"

จบคำรวบชายเสื้อยาว ก้าวอาด ๆ ไปที่ประตูเมืองโดยเร็ว

ตอนนี้ตลาดเช้าได้เริ่มขึ้นแล้ว ทั้งในและนอกประตูเมืองมีผู้คนเข้า ๆ ออก ๆ แออัดคับคั่ง ฮุ้นเคียมเร่งฝีเท้าอย่างรีบร้อน แม้มิได้ใช้วิชาตัวเบาไป แต่ก็เร็วจนผู้คนที่สัญจรต้องหยุดเท้ามองด้วยความตระหนก เข้าใจว่าเฒ่าผมขาวผู้นี้วิกลจริตแล้ว

ผู้หาบผักสดคนหนึ่ง ถูกฮุ้นเคียมเพียงชนเบา ๆ ก็เซถลาไปห้าหกก้าว แทบล้มหงายลงกับพื้น ขณะเพิ่งแผดเสียงด่า

"เจ้าเฒ่าวิกลจริต..."

มิคาดมีชายฉกรรจ์หน้าขาวหนวดเคราประปรายผู้หนึ่งพลันวิ่งเข้ามาตบบ่ามันเบา ๆ พลางส่งเสียง

"ถนอมปากคำให้สะอาดกว่านี้บ้าง"

คนหาบผักเงยหน้ามอง แลเห็นชายฉกรรจ์จับตาคมวาวจ้องมองมัน สร้างความตระหนกแก่มันจนรีบกลืนวาจาที่จะแผดด่าคืนกลับโดยเร็ว

ฮุ้นตังเที้ยล้วงเงินออกมาครึ่งแท่ง เหวี่ยงไปที่แทบเท้าของคนขายผักแล้วจึงหันกายวิ่งออกจากเมืองไปบ้าง เห็นบิดาตนกำลังยืนอยู่บนหลักหิน ยืดคอมองไปทั่วทุกทิศทาง แต่ตอนนี้ ในทางหลวงสายยาวที่เหยียดตรง มีรถลาม้าต่างและผู้คนสัญจรไปมาเพียงประการเดียวแล้ว ไหนเลยมีเงาร่างของพวกเตาะเซี่ยงเค็ง ดรุณีอาภรณ์แดงและงิ้มฉั่งอีก

การเข่นฆ่าสังหารของชนชาวบู๊ลิ้มที่นองเลือดจนสยดสยองนั้น บันดาลให้ผู้คนทั้งนอกและในเมืองลิ่มอันหวาดหวั่นขวัญผวา เมื่อเห็นคนที่มีทีท่าสะดุดตาผิดธรรมดา กระทั่งยังมิกล้ามองตรง ๆ เลยสักแวบเดียว ทหารที่รักษาประตูเมืองก็เพิ่มมากกว่าธรรมดา แบกทวนพู่แดงเดินตรวจตราไปมาตลอดเวลา ความจริงในใจพวกทหารก็หวาดหวั่นจนสั่นสะท้านอยู่แล้ว เมื่อเห็นสองบิดากับบุตรแซ่ฮุ้น ต่างแสร้งเดินเลี่ยงไปอีกทางหนึ่ง กลัวจะกลายเป็นเภทภัยลามใส่พวกมัน ดังนั้น ทั้งสองบิดากับบุตรจึงออกเดินจากเมืองไปโดยง่ายดาย ไม่มีการซักถาม

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมเพ่งตามองรอบข้าง เห็นท้องทุ่งทั่วทุกทางมีแต่สีเขียวขจี ผู้คนที่สัญจรไปมา มีบ้างได้ถลกแขนเสื้อบางเบาม้วนขึ้นจนสูง บันดาลให้ผู้เข้มแข็งของบู๊ลิ้มที่ย่างเข้าสู่วัยชราต้องสะทกสะท้อนยิ่ง ทราบว่าตอนนี้แม้เป็นกลางฤดูร้อน แต่ก็ได้ใกล้กับฤดูใบไม้ร่วงเข้ามาทีละวัน ๆ แล้ว

ดังนั้นเอง เรื่องมากหลายที่ความจริงท่านเห็นเป็นที่สำคัญสุด ในช่วงพริบตานี้คล้ายดั่งต่างมิได้อยู่ในห้วงหัวใจท่านอีก ถอนใจยาวแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ตังเที้ย เราเห็นว่า...พวกเรายังคงเข้าเมืองเถิด เพราะจะอย่างไร เซี่ยง-เค็งมัน...มันคงไม่เกิดเรื่องราวใดเป็นแน่"

ฮุ้นตังเที้ยงุนงงงวบ รีบเงยหน้ามอง พอดีแสงอุทัยของฤดูร้อนสาดส่องอยู่บนใบหน้าบิดาชรา ดังนั้นเอง จึงเห็นรอยย่นบนใบหน้ายิ่งชัดตากว่าธรรมดา

พริบตานั้น ฮุ้นตังเที้ยรู้สึก บิดาของตนคล้ายดั่งชราไปกว่าปกติอีกมากหลาย ในความทรงจำ ตอนตนยังเยาว์วัยอยู่นั้น เคยเงยหน้าเพ่งมองบิดามา

หลายต่อหลายครั้ง ตลอดนั้นใบหน้าของบิดาในสายตา เปล่งปลั่งเป็นประกายดั่งเทพเจ้าบนฟากฟ้า

แต่ตอนนี้ ประกายที่เปล่งปลั่งจับตา กลับอำลาจากใบหน้านี้ไปตลอดกาลนานแล้ว ดังนั้นเอง ฮุ้นตังเที้ยต้องลอบถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"เตียเตีย พวกเรายังคงกลับบ้านกันเถิด..."

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหลายวันนี้ บันดาลให้ชายชราเข็มแข็งที่แม้ปากไม่ยอมรับว่าแก่ชรา แต่ความห้าวหาญในใจกลับเสื่อมโทรมลงมากหลาย ท่านเหลือบมองฮุ้นตังเที้ยผู้บุตร ดวงตามีประกายที่ยากจะบอกได้ถูกต้องขึ้นวูบหนึ่ง รำพึงเบา ๆ

"วีรบุรุษวัยชรา จิตใจห้าวหาญไม่เสื่อมคลาย...จิตใจห้าวหาญไม่เสื่อมคลาย...โอ ตังเที้ยกลับไปก็ดีอยู่"

ยื่นมือที่เหี่ยวย่นเพราะกาลเวลาคุกคามทำลายตบบ่าบุตรรักเบา ๆ แล้วก้าวช้า ๆ กลับเข้าในเมืองอีกครา

ตอนนี้แม้เป็นฤดูร้อน แต่บิดากับบุตรตระกูลฮุ้นที่มีเกียรติภูมิครอบคลุมทั้งเจ็ดมณฑลภาคใต้ กลับมีความรู้สึกคล้ายตกอยู่ในปลายฤดูใบไม้ร่วง (ชิว-เทียน) อาทิตย์ที่ร้อนแรงเมื่อสาดส่องใส่ร่าง ก็ไม่รู้สึกอบอุ่นขึ้นกว่าเดิมสักน้อยนิด

ฮุ้นเคียมชำเลืองมองไปสองฟากข้าง อดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"ตังเที้ย ระลอกลูกหลังทยอยไล่ลูกแรก เราเห็นว่า...เจ้าก็ควรล้างมือเสียแต่เนิ่น ๆ จึงประเสริฐ บู๊ลิ้มยุคนี้ โอ...มิใช่เป็น...ของพวกเราอีกแล้ว..."

ไม่ทันจบคำ พลันมีเสียงตวาดดังก้องกังวานมาจากทางด้านหลัง

"ที่อยู่เบื้องหน้าคือฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อกระมัง ?"

พร้อมกับเสียงตวาด มีเสียงฝีเท้าม้าดังถี่เร็วเข้ามา ตอปี้ซิ่งเกี่ยมหยุดเท้าเหลียวมอง เห็นม้าพ่วงพีสามตัวกำลังห้ออยู่บนทางหลวงดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง เพียงหยุดเท้าชั่วพริบตา อาซาพ่วงพีทั้งสามก็พุ่งมาถึงเบื้องหน้า

อาซาพ่วงพีหยุดเท้ายืดคอร้องเสียงก้องกังวาน ผู้ขับขี่ที่ปราดเปรียวพลิ้วตัวลงจากหลังม้า ไม่คำนึงถึงอาซาคู่ขาจะอย่างไร พากันพุ่งขวับตรงเข้ามาที่เบื้องหน้า ฮุ้นเคียมเพิ่งขมวดคิ้วเพ่งมอง มิคาด ชายฉกรรจ์ทั้งสามถึงกับไม่

คำนึงว่ายังอยู่บนทางหลวงมีผู้คนสัญจรมากหลาย ก็คุกเข่าโครมลงไปที่แทบเท้า

ฮุ้นเคียมต้องงุนงงทันที เพ่งตามองไปจึงเห็นชายฉกรรจ์ผู้นี้เสื้อผ้ายุ่งเหยิงฝุ่นละอองมอมแมมไปทั้งร่าง ประกายตายิ่งเต็มไปด้วยความแตกตื่นขวัญเสียคล้ายดั่งประสบมหันตภัยยิ่งใหญ่ ท่านจึงฉุกใจคิด

มิคาด ชายฉกรรจ์ผู้นั้นโขกศีรษะถี่ ๆ พลางกล่าว

"ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ น่ากลัวท่านผู้เฒ่าจำผู้ต่ำต้อยไม่ได้เลย ผู้ต่ำต้อยกลับเคยพบหน้าท่านผู้เฒ่าที่ค่ายใหญ่ในไท้โอ๋วมาครั้ง..."

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมร้องอ้อแล้วสอดคำ

"ที่แท้พี่ท่านคือคนของฮ่อซาเอี๊ย มีวาจาว่ากล่าวกันโดยดีได้ โปรดรีบลุกขึ้น ฮ่อซาเอี๊ยสุขสบายดีกระมัง ? โอ...จากกันที่บึงไท้โอ๋วครานั้นแล้ว เป็นเวลานานปียิ่งที่ไม่เคยมีเวลาไปเยี่ยมเยียนอีก และเล่าฮูก็มิได้พบฮ่อซาเอี๊ยมานานปี..."

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นยังคงคุกเข่ากับพื้น ใบหน้าหดหู่จนรันทดยิ่ง ถอนใจยาวกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าน่ากลัวไม่อาจพบเห็นฮ่อซาเอี๊ยอีกแล้ว"

สีหน้าตอปี้ซิ่งเกี่ยมแปรเปลี่ยนไปทันที รีบถามสาเหตุ ชายฉกรรจ์ผู้นั้นปาดเหงื่อบนใบหน้าแล้วเล่า

"ฮ่อซาเอี๊ยผู้เฒ่าท่านประสบ...ฝีมืออำมหิต...ของผู้อื่นในเมืองอื้อฮั้ง ผู้เยาว์ไม่มีปัญญา กระทั่งฆาตกรที่ประทุษร้ายท่านผู้เฒ่าตายไปเป็นผู้ใดก็ยังไม่ทราบ"

ฮุ้นตังเที้ยกวาดตามองรอบข้าง เห็นผู้คนสัญจรต่างพากันหยุดเท้ามองมาทางฝั่งนี้ด้วยประกายตาแตกตื่นสงสัยยิ่ง จึงขมวดคิ้วฉุดชายฉกรรจ์ผู้นั้นขึ้นมาพลางกล่าว

"พี่ท่านระงับใจให้เยือกเย็นไว้ มีวาจาใดควรเข้าไปกล่าวกันในเมือง..."

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นยังคงยันพื้นแนบแน่น มิยอมลุกขึ้นพลางร้อง

"ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อ ท่านกับประมุขใหญ่ของพวกเรามีไมตรีกันลึกซึ้ง เรื่องนี้พวกผู้ต่ำต้อยขอมอบให้ท่านผู้เฒ่าช่วยจัดการแทน..."

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมถอนใจยาว ขยี้เท้าอยู่ไปมา ฮุ้นตังเที้ยจึงใช้พลังดึงชาย

ฉกรรจ์ผู้นั้นจนลุกขึ้นจากพื้นมาได้ พากันเดินเข้าในเมือง

ตอนนี้ชนชาวบู๊ลิ้มในเมืองลิ่มอัน แต่ละคนต่างตกอยู่ในสภาพหวาดหวั่นขวัญเสีย กลัวจะมีเภทภัยใดกล้ำกรายถึงศีรษะพวกมันอยู่

เมื่อถึงที่พักของตระกูลฮุ้น ชายฉกรรจ์ผู้นั้นได้เล่าเรื่องราวในเมืองอื้อฮั้งโดยละเอียด สองบิดากับบุตรแซ่ฮุ้นจึงทราบ ในเมืองต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้เทือกเขาเทียนมักซัว หลายวันนี้ต่างมีเหตุการณ์อันสยดสยองเหตุเกิดขึ้น ประสบการณ์ของด้านนั้น ถึงกับเป็นเช่นดั่งพวกไข่ว้ตอหวยกับอั้งกึงห่อในลิ่มอันไม่ผิดเพี้ยน พากันล้มตายโดยไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ

มรสุมของบู๊ลิ้มมาตรแม้นร้ายแรงหวาดเสียว แต่ในร้อยปีที่ผ่าน บู๊ลิ้มกลับไม่เคยมีการเข่นฆ่าสังหารที่อำมหิตจนสยดสยองปานนี้ และไม่เคยมีการสังหารที่ลึกลับปานนี้ด้วย เนื่องเพราะหลังจากเข่นฆ่าสังหารแล้วฆาตกรร้ายเป็นผู้ใดกันแน่ ทั่วแผ่นดินกว้างใหญ่ ถึงกับไม่มีผู้ใดทราบความเป็นจริงเลย

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมที่ฟันฝ่ามรสุมมานานปี กล่าวได้ว่าเป็นชนชาวนักเลงเก่าที่คร่ำโลกโชกโชนยิ่ง ตอนนี้กลับไม่มีปัญญาออกความเห็นใดมาได้ มาตรแม้ท่านมีจิตเจตนาต้องการพิทักษ์ความยุติธรรมและคุณธรรมของบู๊ลิ้มให้ดำรง แต่ยังคงไม่มีกำลังพอจะประทังแทน อย่าว่าแต่ มาตรว่าท่านมีกำลังขุมนี้อยู่ ก็ไม่มีปัญญาเสาะหาฆาตกรที่ชั่วร้ายอำมหิต แต่ลึกลับและเลือดเย็นผู้นั้นมา

ท่านหวังให้เตาะเชี่ยงเค็งรีบกลับ สามารถนำพาข่าวที่ผู้อื่นไม่ทราบกลับมาให้ท่านบ้าง

แต่จากเช้าตรู่จนพลบค่ำ จากพลบค่ำจนถึงดึกสงัด

จวบจนใกล้สว่างแล้ว เตาะเชี่ยงเค็งยังคงมิได้กลับมา ดังนั้นเอง ตอปี้ซิ่งเกี่ยมที่วิตกกังวลมากมายหลายเรื่อง ต้องเริ่มกังวลความปลอดภัยของบุรุษหนุ่ม ผู้เป็นทายาทสหายร่วมสาบานในอดีตเพิ่มอีกรายหนึ่ง

หลังจากรอคอยด้วยความกระวนกระวายตลอดวันเต็ม ๆ แล้ว นักสู้ผู้เฒ่าพบเห็น นับแต่เรื่องนี้เกิดขึ้นก็มีเรื่องที่น่าคลางแคลงสงสัยเกิดติดตามอีกมากหลาย ความจริงเรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะจอมขโมยที่เป็นเศรษฐีมหาศาลของบู๊ลิ้มเกียวเชียง นำภาพวาดทั้งสามม้วนไปคลี่ในงานคล้ายวันเกิดของท่าน แต่จวบ

จนบัดนี้ เกียวเชียงกลับไม่เคยปรากฏร่องรอยเลยสักครั้ง

ดังนั้น ท่านจึงเริ่มคลางแคลงสงสัยจุดประสงค์ที่แท้จริงของเรื่องราวรายนี้ หรือภาพวาดทั้งสามม้วนนั้น เป็นเพียงเหยื่อที่คนอัปลักษณ์อุนยู่เก็กหย่อนลงด้วยจุดประสงค์ให้นักสู้ผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดิน ต่างพากันไปชุมนุมในภูเขาเทียน-มักซัว จากนั้นเขนฆ่าทำลายไปทีละหน่วย จวบจนหมดสิ้นทั้งแผ่นดิน ?

ความคิดนี้เมื่อวูบไปในหัวสมอง ชายชราที่ผ่านโลกจนโชกโชน อดมิได้ต้องบังเกิดความหวาดหวั่นจนขวัญสะท้าน

'เพราะเหตุนี้ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสองนางจึงได้เสนอหน้าออกห้ามปรามต่อบรรดาพวกที่ยังมิได้ไปภูเขาเทียนมักซัว ห้ามมิให้ถอนตัวกลับก่อนเด็ดขาด ?'

นักสู้ผู้เฒ่าครุ่นคิดพลางสันนิษฐานถึงสาเหตุที่อาจเป็นไปได้

'แต่เมื่อเช่นนี้ อย่างนั้น คนที่มีคำสั่งให้พวกมันต้องไปจากลิ่มอันภายในเวลาสองวัน จะเป็นพวกเหล่าใดอีก ?'

ดังนั้นเอง ท่านจึงตกอยู่ในเมฆหมอกคลางแคลงสงสัย ก่อกวนจนสมองหมุนตาลาย เนื่องเพราะแต่ต้นจนปลายของเรื่องนี้ ดูไปแล้วฝ่าฝืนเหตุผลธรรมดา ยิ่งมิใช่เป็นบุคคลหนึ่งบุคคลใดสามารถคิดคำนวณออกได้

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมถอนใจยาว เหม่อมองม่านวิกาลนอกหน้าต่าง พลางกล่าวอย่างกังวล

"ดูท่าพวกเรามีแต่ต้องรอให้เหตุการณ์นองเลือดเกิดขึ้นอีกรายหนึ่งเท่านั้น นอกจากนี้...โอ..."

ท่านยุติวาจาลงกลางคันด้วยเสียงถอนหายใจอย่างอัดอั้นกังวล แล้วจมอยู่ในภวังค์ความครุ่นคิดที่หนักอึ้งอีกครา

'รอคอย' ผิดแปลกกับการ 'สืบหา' โดยสิ้นเชิง กับปริศนาที่ยังไม่อาจสืบสาวราวเรื่อง มีบ้างสงบใจรอคอยได้ แต่มีบ้างกลับเร่งร้อนไปสืบเสาะเบาะแส

เท่าที่ตอปี้ซิ่งเกี่ยมมีเกียรติภูมิครอบคลุมบู๊ลิ้มภาคใต้ได้ เนื่องเพราะท่านมิใช่เป็นคนสะกดใจรอคอยโดยสงบได้ แต่ทว่า เรื่องนี้กระทั่งเบาะแสพอจะให้ท่านสืบสาวก็ยังไม่มีสักน้อยนิด นอกจากรอคอยแล้ว ท่านไม่มีปัญญาทำอย่างไรได้อีกเลย

ส่วนเตาะเซี่ยงเค็งเล่า สุดยอดฝีมือที่เพิ่งเข้าสู่บู๊ลิ้มผู้นี้ กลับมานะ

พยายามสืบเสาะคำตอบที่พวกตนเร่งร้อนใคร่จะทราบ...มาตกรที่ชั่วร้ายเลือดเย็นเช่นฆ่าสังหารอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต ใช่ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสามหรือไม่ ?

ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสาม ใช่เป็นตัวการจำกัดให้พวกไขว้ตอหวยต้องออกจากลิ่มอันภายในสองวัน ? หรือเป็นผู้ห้ามมิให้พวกมันไปจากลิ่มอันกันแน่ ?

และที่สำคัญสุดคือ เตาะเชี่ยงเค็งยังเร่งร้อนใคร่จะทราบ ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสามนางนั้น มีความสัมพันธ์ใดกับคนอัปลักษณ์อุนยู่เง็กที่เป็นศัตรูคู่อาฆาตของตน หากพวกนางเป็นศิษย์อุนยู่เง็กจริง อย่างนั้นร่องรอยของศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันนางนี้ ใช่พอจะสืบสาวได้จากตัวพวกนางทั้งสามหรือไม่ ?

ปัญหาที่ซับซ้อนเหล่านี้คุกคามจิตใจเตาะเชี่ยงเค็งจนไม่คำนึงถึงอันตรายใด ๆ เร่งฝีเท้าไล่ตามทิศทางที่ดรุณีทั้งสามหนีไปจนสุดแรง ตอนนั้นเป็นเวลาอรุณรุ่ง แสงทองของอาทิตย์อุทัยยังมิได้กระจายลูบไล้แผ่นดินเลย

เผชิญหลวงจีนเรื่องมาก

เตาะเชี่ยงเค็งเร่งฝีเท้าพลางเพ่งตามองเพื่อมิให้เป้าหมายสูญหายไป เห็นดรุณีอาภรณ์แดงสองนางยกมือซ้ายขวาแตะไปบนไหล่ของดรุณีโฉมสะคราญกระโดดโลดแล่นอยู่บนท้องทุ่งด้วยความเร็วดั่งเหินบิน พุ่งเข้าในป่าใหญ่ที่อยู่ทางเบื้องหน้า

มองแต่ไกล เห็นเงาร่างทั้งสามคล้ายเป็นควันสีแดงสามสายพุ่งอยู่บนพื้นเขียวขจี รวดเร็วจนเป็นที่น่าตระหนกยิ่ง

ตอนเตาะเชี่ยงเค็งพลิ้วตัวลงจากกำแพงเมืองนั้นยังห่างจากพวกนางอยู่มากมาย ตอนนี้ถูกทอดระยะห่างถึงยี่สิบกว่าวา ช่วงระยะนี้ว่าไกลไม่ไกล ว่าใกล้ไม่ใกล้ เตาะเชี่ยงเค็งไม่รีรออีกต่อไป กระทั่งยังไม่แยแสสนใจทีท่าของงิ้มฉั่งอีกแล้ว ระดมกำลังลงที่เท้า พลิ้วตามติดด้วยความเร็วดุจดาวตกจากฟ้า

ชั่วพริบตา เงาสีแดงสามสายได้พุ่งเข้าไปในป่าใหญ่ เตาะเชี่ยงเค็งยิ่งกระวนกระวายกว่าเดิม ตวัดแขนกางขึ้น ร่างโฉบปราดจากพื้นดุจพญาเหยี่ยวพุ่งขวับเข้าไปในป่าบ้าง

มิคาด ร่างเตาะเชี่ยงเค็งเพิ่งพุ่งเข้าในป่า ประกายสายหนึ่งได้พุ่งเข้ามาด้วยพลังลมกราดเกรี้ยวแหลมคมลงบนศีรษะ พร้อมกับเสียงที่กึกก้องปาน

ระฆังใหญ่ ตวาดดังเกรี้ยวกราด

"หยุดไว้ !"

เตาะเชี่ยงเค็งตระหนกยิ่ง เห็นว่าร่างที่โฉบเข้าไปของตนใกล้จะสัมผัสถูกประกายสีครามที่ฟาดลงมาแล้ว รีบตวาดเสียงก้องพร้อมกับกระชากร่างกลางอากาศให้หยุดชะงัก ถึงกับอาศัยพลังลมปราณที่โคจรย้อนกลับของร่าง พุ่งถอยหลังไปดั่งปฏิหาริย์ แล้วยืนหยัดกับพื้นในระยะห่างจากเดิมสามก้าว

การหยุดร่างและพุ่งตัวถอยกลางอากาศเยี่ยงนี้ นับเป็นวิชาตัวเบาที่พอขู่ขวัญผู้คนชาวโลกให้แตกตื่นสะท้านได้เต็มภาคภูมิแล้ว ทอดตาทั่วพิภพจบแดนไม่อาจสรรหาบุคคลที่สองเด็ดขาด กระทั่งผู้ใช้เงาสีครามฟาดจู่โจม ยังต้องอุทานด้วยความแตกตื่นสงสัย

เตาะเชี่ยงเค็งสะบัดแขนเสื้อยืดร่างสูงโปร่งยืนในที่นั้น เสื้อยาวยังคงพลิ้วไสวไปกับการที่พุ่งไปย้อนกลับอย่างรุนแรง ดุจดั่งสามารถลอยตามลมได้ทุกเวลาก็ปาน ลมปราณภายในของเตาะเชี่ยงเค็งได้มารวมอยู่ที่สองแขนพร้อมกับการสะบัดแขนเสื้อเบา ๆ แต่ประกายขุมนั้นกลับมิได้ตามติดเข้าจู่โจม เตาะเชี่ยงเค็งจึงงุนงงไปวูบรีบเพ่งตามอง เห็นที่หน้าต้นไม้กิ่งใบค่าคบแน่นหนา มีหลวงจีนสูงใหญ่ยืนแน่วนิ่งรูปหนึ่ง สองแขนยื่นตรงมาเบื้องหน้า ในมือขวางพลั่วพระธรรมอันเป็นอาวุธของสงฆ์ ที่ทางปลายมีประกายแวววาวราวหิมะอยู่เล่มหนึ่ง ห่วงทองเหลืองทางปลายพลั่ว กระทบกันดังติงตังอยู่ไม่ขาดหู

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงอีกครา มิทราบหลวงจีนสูงใหญ่รูปนี้ไฉนพลันลงมือจู่โจมใส่ตนโดยไม่มีสาเหตุ จึงกวาดตามองไปมา แลเห็นหลวงจีนสูงใหญ่รูปนี้ใบหน้าบูดบึ้งด้วยความขุ่นเคือง ตากลมใหญ่เป็นประกายแวววาวน่าหวาดหวั่น กำลังเขม้นมองตนจนไม่กะพริบ

หลังต้นไม้ใหญ่มีสีแดงพุ่งวูบวาว แล้วที่หลังค่าคบมีใบหน้าที่สวยงามสะคราญโผล่ออกมาครึ่งเดียว จ้องมองตนพลางแย้มยิ้มให้ นั่นคือดรุณีอาภรณ์แดงหนึ่งในสองหญิงรับใช้

เตาะเชี่ยงเค็งทั้งขบขันทั้งขุ่นเคือง และทั้งประหลาดใจ มิคาด หลวงจีนสูงใหญ่พลันถลึงจ้องแล้วคำรามเสียงก้อง พลิกข้อมือวูบ ฟาดพลั่วพระธรรมเหล็กกล้ายาวใหญ่จนเป็นประกายกลุ่มมหึมาพลางตวาด

"เด็กน้อยเจ้า ดูเค้ายังคล้ายเป็นคนอย่างยิ่ง มิคาด ถึงกับเป็นเดียรัจฉานในคราบมนุษย์ได้"

ข้อมือยืดเล็กน้อย เสียงเกรียวกราวพลันดังถี่ยิบ ปลายพลั่วพระธรรมที่เป็นอาวุธคมราวเดือนดวงเสี้ยว แทงตรงเข้าใส่ดั่งพู่กันอีกครั้ง พร้อมทั้งตวาดสำทับ

"อาตมาวันนี้จะต้องสั่งสอนเจ้าให้สำนึกตัวจนได้"

เตาะเชี่ยงเค็งสลับเท้าก้าวหลบหลีกไปห้าเชียะ ยิ่งแตกตื่นสงสัยกว่าเดิม มิทราบหลวงจีนสูงใหญ่รูปนี้ไฉนมาก่นด่าตนเป็นเดียรัจฉานในคราบมนุษย์โดยไม่มีสาเหตุได้

เมื่อครุ่นคิดแล้ว เลิกคิ้วตวาดเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้ามิเคยรู้จักกับไต้ซือมาเลย ไต้ซือมาด่าอย่างหยาบคายเยี่ยงนี้ มิทราบมีเค้ามูลใดอ้างอิง ?...หากไต้ซือเป็นพวกเดียวกับโกวเนี้ยสามนางนั้น..."

วาจาไม่ทันขาดคำ หลวงจีนสูงใหญ่ตวาดกึกก้องอีกครา เบิ่งตากลมกว้างจนเหลือกถลนพร้อมทั้งส่งเสียงร้อง

"เด็กน้อยเจ้ากระตุ้นโทสะอาตมาจนแทบตายแล้ว อาตมาถามเจ้าดู ในเวลากลางวันแสก ๆ เจ้าถึงกับกล้าเสียมารยาหล่วงเกินอิสตรี เจ้ามิใช่เดียรัจฉานในคราบคนจะเป็นกระไร ?"

เพิ่งขาดคำ พลั่วพระธรรมที่ขาวแวววับฟาดเข้าใส่หว่างเอวเตาะเชี่ยงเค็งด้วยพลังดังครืนครั่นน่าหวาดหวั่น

เตาะเชี่ยงเค็งทั้งตระหนกทั้งขุ่นเคือง เบี่ยงกายเล็กน้อยก็หลบปลายพลั่วพระธรรมที่แหลมคมไปได้โดยหวุดหวิด

ดรุณีสองนางที่ซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ใหญ่พากันหัวร่อคิกคักด้วยความสบใจ หดหน้ากลับเข้าที่หลังต้นไม้อีกครา

เตาะเชี่ยงเค็งครุ่นคิด ทราบว่าหลวงจีนที่มุทะลุรูปนี้ จะต้องหลงเชื่อการกลั่นแกล้งของดรุณีอาภรณ์แดงที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ จึงลงมือต่อตนโดยไม่สืบสาวต้นสายปลายเหตุ

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบด่าหลวงจีนรูปนี้ที่ว่วามหุนหัน เพราะหากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ไยมิใช่ถูกพลั่วพระธรรมฟาดแหลกเละไปตั้งแต่ในตอนแรก

ดังนั้นเอง จึงสะบัดแขนเสื้อหมุนกายขวับ ฉวยโอกาสที่พลั่วถูกฟาดมาจนใกล้จะสิ้นแรง ทะยานกายขึ้นยอดไม้ดั่งปักษาร้าย มิคาด หลวงจีนสูงใหญ่แม้จะวู่วามหุนหัน พลังฝีมือกลับสูงส่งจนยอดเยี่ยมยิ่ง รั้งฝ่ามือกลับโดยฉับไว กระชากพลั่วพระธรรมเหล็กให้คืนมาได้อย่างไม่คาดหมาย ประกายแวววับพอม้วนวาบถึงกับสกัดหน้าเตาะเชี่ยงเค็งไว้อีกครา

เตาะเชี่ยงเค็งแม้ไม่ต้องการพัวพันกับหลวงจีนที่แส่หาเรื่องให้มากความนัก แต่เยี่ยงนี้ก็ไม่อาจข่มกลั้นเพลิงโทสะที่ประดังขึ้นได้อีกแล้ว จึงตวาดเสียงก้อง

"ไหนเลยเคยเห็นหลวงจีนที่หุนหัน ไร้ความคิดเช่นท่าน กระทั่งวาจายังไม่ถามไถ่ให้ชัดเจน ก็หลับตามาลงมือเปะปะ..."

หลวงจีนสูงใหญ่ตวาดดังกึกก้อง พลิกข้อมือม้วนตวัด ควงพลั่วพระธรรมที่ทั้งหนักทั้งยาวเป็นร้อยชั่ง ฟาดกระหน่ำเข้าจู่โจมหลายกระบวนท่าด้วยอานุภาพอันกราดเกรี้ยวปานฟ้าถล่มดินทลาย

พริบตานั้น พลังลมดังไปทั่วทั้งป่า ประกายแวววับวูบวาบจับตา กิ่งไม้ใบหญ้าร่วงพร่างพรู แต่เมื่อถูกพลังฝ่ามืออันกล้าแข็งของเตาะเชี่ยงเค็งฟาดต่อต้าน มันก็ปลิวกระจัดกระจายออกไปจนไกลยิ่ง คล้ายดั่งเป็นใบไม้ร่วงในฤดูชิวเทียนก็ปาน

เตาะเชี่ยงเค็งที่ใช้ท่าร่างเลอเลิศสุดสูงของแผ่นดิน ก้าวสลับไปมาอย่างเชื่องช้าสวยงาม หลบหลีกการจู่โจมด้วยทีท่าอ่อนหิตดุดันของหลวงจีนไปอย่างง่ายดาย แต่สายตายังคงสอดส่ายไปที่หลังต้นไม้ใหญ่ กลัวดรุณีอาภรณ์แดงจะฉวยโอกาสหลบหนีไป

มิคาด ต้นไม้นั้นถึงกับใหญ่พอสามคนโอบ ดรุณีอาภรณ์แดงที่ซ่อนอยู่ด้านหลังจะฉวยโอกาสหลบหนีหรือไม่ เตาะเชี่ยงเค็งไม่มีปัญญาจะเห็นได้เลย จึงพยายามเลื่อนกายช้า ๆ ไปที่หลังต้นไม้ แต่ทว่า เงาพลั่วอันหนักหน่วงของหลวงจีนสูงใหญ่ กลับคล้ายเป็นกำแพงประกายที่สกัดกั้นไว้ไม่ยอมให้เตาะเชี่ยง-เค็งวกไปหลังต้นไม้ใหญ่ได้

สิบกว่ากระบวนท่าผ่านพ้นเตาะเชี่ยงเค็งก็ดูออก กระบวนท่าที่หลวงจีนสูงใหญ่จู่โจมมานี้ มิเพียงมีพลังการฝึกปรือที่สูงส่งอย่างยิ่งเท่านั้น ยังเป็นพลั่วพระธรรมฮั่งเล้งล่อฮั่น (อรหันต์พิชิตมังกร) อันมาตรฐานของสำนักเสียวลิ้มยี่ด้วย

อาวุธนอกตำราที่หนักหน่วงเยี่ยงนี้ ผสานกับพลังการฝึกปรือที่ถึงระดับเลอเลิศสุดสูง เมื่อระดมออกจู่โจม จึงกล่าวได้เต็มปากคำ เป็นอานุภาพที่กราดเกรี้ยวดุดันถึงขีดสุดแล้ว พลังฝีมือที่กล้าแข็งดุดันเยี่ยงนี้ เฉกเช่นกับเป็นชายฉกรรจ์ที่กล้าแข็งเด็ดเดี่ยว ยอมหักไม่ยอมงอ เตาะเชี่ยงเค็งจึงทราบ นอกเสียจากตนใช้พลังภายในที่เลอเลิศสุดสูง สยบให้หลวงจีนวู่วามหุนหันมุทะลุดุดันนี้บาดเจ็บแล้ว มิเช่นนั้น มีแต่ตั้งรับโดยไม่ตีโต้ นอกจากนี้ คิดจะใช้กระบวนท่าไปคลี่คลายทำลาย กลับมิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย

มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งขุ่นเคืองหลวงจีนรูปนี้หุนหันเรื่องมาก แต่ก็ไม่ปรารถนาไปให้ผู้ที่ไม่เคยมีความอาฆาตแค้นกับตนต้องบาดเจ็บ จึงประมือปัดป้องไปอีกสิบกว่ากระบวนท่า แต่ยิ่งนานยิ่งกระวนกระวาย กระบวนท่าที่ปัดป้องรับมือ จึงมีพลังเพิ่มขึ้นกว่าเดิมไปโดยไม่รู้ตัว ดังนั้น พลั่วพระธรรมเหล็กที่ยาวใหญ่มีน้ำหนักเป็นร้อยชั่ง บางครั้งยังมิทันจะฟันเข้าใกล้ร่าง ก็ถูกกระแทกจนต้องกระดอนออกห่างไป

แลเห็นหลวงจีนสูงใหญ่คำรามกึกก้องปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่ เกร็งกำลังทั้งมวลเข้าใส่สองแขน จนแขนจีวรร่นไปเหนือศอก เผยเห็นแขนที่มีกล้ามเนื้อแข็งแกร่งขนรุงรัง แสดงว่ากำลังภายนอกของท่านได้ฝึกจนถึงระดับสุดสูงแล้ว

อีกหลายกระบวนท่าผ่านพ้น เตาะเชี่ยงเค็งสะบัดแขนเสื้อยาวพลิ้วร่างออกไปอย่างไม่คาดหมายจนถึงเจ็ดเชียะเศษ หลวงจีนสูงใหญ่ต้องงุนงงไปวูบ รีบขวางพลั่วพระธรรมขึ้นหมายจะไล่ตามมาจู่โจม แต่เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วหัวร่อ ชี้หน้าหลวงจีนพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบท่านเป็นผู้ใดแล้ว ท่านใช่ศิษย์ของคงเท้งได้ซือหัวหน้าตึกตะโมแห่งวัดเสียวลิ้มยี่ในซงซัวหรือไม่ ?"

หลวงจีนรูปนั้นงุนงงงวูบจึงโพล่งขึ้น

"ท่านไฉนทราบสำนักอาจารย์ของอาตมา ?"

"แล้วท่านรู้จักข้าพเจ้าเป็นผู้ใดหรือไม่ ?"

หลวงจีนรูปนั้นต้องงุนงงอีกครา เป็นครูใหญ่ยังไม่อาจตอบโต้ได้ เตาะเชี่ยงเค็งกลอกตาไปมาแล้วกล่าว

"ในเมื่อท่านไม่รู้จักข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ไฉนกล้าลงมือกับข้าพเจ้า ?"

ประกายตาของหลวงจีนรูปนั้นสลายคลายไปหมดสิ้น คำนึงในใจ

'จริงทีเดียว เจ้าผู้นี้แม้มีวัยเยาว์ แต่พลังฝีมือกลับสูงอย่างยิ่ง ไม่แน่ต้องมีความเป็นมา...'

เตาะเชี่ยงเค็งแค่นหัวร่อกล่าวอีก

"แล้วท่านรู้จักสตรีอาภรณ์แดงทั้งสามเป็นผู้ใดหรือไม่ ?"

หลวงจีนสูงใหญ่ยกมือลูบคลำหน้าผาก ยังมิทันกล่าวกระไร เตาะเชี่ยงเค็งก็ได้แค่นหัวร่อส่งเสียงต่อ

"ท่านกระทั่งชื่อแซ่ความเป็นมาของพวกนางก็ยังมิรู้จัก ถึงกับกล้ามาลงมือแทนพวกนางอย่างเหลวไหล ท่านทราบหรือไม่ ? สตรีอาภรณ์แดงทั้งสามคนเมื่อครู่ ความจริงเป็นมหาโจรสตรีทั้งสามคน"

หลวงจีนรูปนั้นต้องลอบถอนใจคำนึง

'จริงทีเดียว เรากระทั่งพวกนางมีชื่อแซ่ความเป็นมาเยี่ยงไรก็ยังไม่ทราบ ไฉนไปหลงเชื่อวาจาพวกนางจนเหลวไหล บุรุษหนุ่มผู้นี้ดูเค้าหน้าท่าทีไม่คล้ายเป็นคนเลวเลย'

พอช้อนตาขึ้นมามอง ต้องตะกุกตะกักถาม

"ท่านที่นับถือเป็นผู้ใด ? วาจาที่กล่าวเป็นความจริงหรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องยิ้มเล็กน้อย คล้ายดั่งลอบหัวร่อความหุนหันของหลวงจีนสูงใหญ่ แต่ใบหน้ากลับปั้นจนเคร่งเครียดเย็นชา แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านรีบช่วยข้าพเจ้าจับกุมนางโจรทั้งสามไว้ก่อนค่อยว่ากล่าว มิเช่นนั้น... เฮอะ"

เสียงแค่นไม่ทันขาดหาย ร่างพุ่งขวับออกไปดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง เมื่อถึงหลังต้นไม้กวาดตามองที่นั้นเวิ้งว้างว่างเปล่า ไหนเลยยังมีเงาร่างสตรีอาภรณ์แดงทั้งสามเหลืออยู่

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบขยี้เท้าด้วยความขุ่นเคือง ไม่คำนึงถึงการโต้ตอบกับหลวงจีนอีกแล้ว รีบหันกายพุ่งเข้าไปในส่วนลึกของราวป่าดั่งปักษา

หลวงจีนสูงใหญ่งุนงงงวยหนึ่ง เหม่อมองดูเงาร่างเตาะเชี่ยงเค็งที่ลับเข้าไปในกิ่งใบค่าคบแล้ว ต้องลอบก่นด่าตัวเองในใจ ไฉนวันนี้จึงกระทำแต่เรื่อง

เหลวไหลที่ไม่มีต้นสายปลายเหตุ

ที่แท้ท่านฤดงค์มาถึงที่นี้ พอใจในความร่มเย็นของป่าไม้ และคร้านที่จะไปขออาศัยตามวัดวาอาราม เมื่อค่ำวานจึงได้พักอยู่ในป่าที่มีกิ่งไม้หนาทึบ เช้าตรู่วันนี้พอเพิ่งตื่นมา ก็เห็นดรุณีสามนางพุ่งตัวเข้าในป่าดั่งเหินบิน คล้ายหลบหนีการไล่ล่ากระไรก็ปาน

ดรุณีทั้งสามพอเข้าป่า มองปราดแรกก็เห็นที่ใต้ต้นไม้ใหญ่มีหลวงจีนนอนอยู่รูปหนึ่ง ข้างกายวางพลั่วพระธรรมเหล็กกล้าที่ยาวใหญ่อยู่อีกเล่มหนึ่ง พวกนางคล้ายดั่งงุนงงเล็กน้อย ต่างกวาดตามองพลั่วพระธรรมที่ข้างกายหลวงจีนหลายครา

หนึ่งในจำนวนนั้นเพียงขมวดคิ้วเล็กน้อยก็คาระวะให้จนจรดพื้นแล้วกล่าว

"ไต้ซือโปรดกรุณาช่วยชีวิต ที่ด้านหลังมีคนจะ...จะรังแกพวกเรา มันได้ไล่เข้ามาใกล้มากแล้ว"

หลวงจีนสูงใหญ่รูปนี้มีนิสัยชมชอบหาเรื่องเป็นที่สุดอยู่แล้ว หลังจากออกสู่บู๊ลิ้ม มิทราบก่อกวนเรื่องราวมากน้อยเพียงใด ตอนนี้พอได้ยิน รีบผุดลุกขึ้นคว้าพลั่วพระธรรมข้างกายแล้วตบอกกล่าว

"มีอาตมาอยู่ที่นี้ พวกท่านยังกลัวกระไร ? มีเรื่องราวใด อาตมาออกรับแทนโดยสิ้นเชิง"

ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสามเพียงกลอกตาวูบ ก็เห็นเตาะเชี่ยงเค็งพุ่งตัวไล่เข้ามาแทบจะถึงแล้ว จึงพากันรีบหลบไปที่หลังต้นไม้ใหญ่ ปล่อยให้หลวงจีนรูปนี้ต่อสู้กับเตาะเชี่ยงเค็งอย่างเหลวไหลไปพักใหญ่

ตอนนี้ หลวงจีนยืนงุนงงอยู่ที่ใต้ต้นไม้แต่สมองเลอะเลือนสับสน มิทราบบุรุษหนุ่มรูปงามเสื้อยาวสีดำกับดรุณีอาภรณ์แดงสามนางนั้น มีเรื่องพัวพันกันสถานใดแน่ ?

ตอนนี้แม้ท่านไม่เชื่อถือวาจาของดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสามแล้ว แต่กับวาจาของเตาะเชี่ยงเค็ง ท่านก็ยังคลางแคลงสงสัยอยู่บ้าง ทราบว่าแม้พลังฝีมือของบุรุษหนุ่มรูปงามจะเลอเลิศสุดสูง แต่จัดการเรื่องราวกลับไม่คร่ำโลก มีชนชาวบู๊ลิ้มมากหลายที่จงใจกลั่นแกล้งท่านให้อัปยศอยู่บ่อยครั้ง แต่ท่านแม้พลาดพลั้งเสียท่าแล้วยังไม่รู้ตัวเลย

ท่านงุนงงครูใหญ่ ทิ้งพลั่วพระธรรมในมือขวาลงกับพื้น ยกมือซ้ายตบหน้าผากเบา ๆ พลางรำพึง

"พิกลจริง ๆ บุรุษหนุ่มผู้นั้นไฉนรู้จักชื่อแป้เรา แต่มันกลับไม่รู้จักเราได้ ?"

ขณะก้มเก็บพลั่วพระธรรมหันกายหมายจะออกจากป่า มิคาด พลันมีเสียงหัวร่อคิกคักดังมาจากบนยอดไม้ เป็นเสียงหัวร่อที่สดใสไพเราะปานสกุณาระเริงไพร

ท่านตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ รีบขวางพลั่วพระธรรมไว้ที่หว่างอก พลางเงยหน้ามอง แลเห็นโฉมสะคราญอาภรณ์แดงนางหนึ่งยื่นมือขาวผ่องคว้าไปที่ปลายกิ่งไม้เรียวเล็ก หย่อนร่างตรงลงสู่พื้น ใช้มืออีกข้างหนึ่งแตะจอนผมเบา ๆ กำลังแย้มยิ้มให้อย่างหยาดเยิ้ม

ในใบไม้เขียวขจีที่บดบังอยู่รำไร ยิ่งเห็นดรุณีอาภรณ์แดงมีความงามสะคราญปานเทพธิดาหยาดฟ้า คล้ายดั่งกับว่าในหมู่ไม้ใบหญ้าที่เขียวขจี มีบุปผาสีแดงฉานแบ่งบานอยู่ดอกหนึ่งก็ปาน

หลวงจีนวู่วามเมื่อเพ่งตามอง อดมิได้ต้องจ้องแน่วนิ่งชั่วครู่จึงถาม

"โกวเนี้ยน้อย ท่านหัวร่อเยาะอาตมาหรือไร ?"

โฉมสะคราญหัวร่อคิกคักอีกครา กล่าวตอบเสียงใส

"ข้าพเจ้าหัวร่อไต้ซือออกจะเหลวไหลเล็กน้อย"

สีหน้าหลวงจีนเครียดลงทันที เบิ่งตาตวาด

"อาตมาเมื่อครู่ช่วยเหลือท่านมา ท่านกลับว่าอาตมาเหลวไหล หรืออาตมาช่วยเหลือท่านผิดไป ?"

ดรุณีโฉมสะคราญปล่อยมือจากกิ่งไม้ คารวะให้พลางกล่าว

"ไต้ซือเมื่อครู่เห็นแก่คุณธรรมยอมช่วยเหลือ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณก่อน แต่ทว่า..."

หยุดแย้มยิ้มอีกคราจึงกล่าวต่อ

"ไต้ซือก็เหลวไหลอยู่บ้างจริง ๆ คนชุดดำที่มีใจดำอำมหิตเมื่อครู่ เดาสำนักอาจารย์ของไต้ซือออกจะมีที่น่าประหลาดใจอย่างไรกัน ข้าพเจ้ามิเพียงทราบนามอาจารย์ของไต้ซือเท่านั้น ยังรู้จักนามไต้ซือด้วย"

นางกวาดตาหยาดเยิ้มมองร่างสูงใหญ่ของหลวงจีนไปมา ปิดปากหัวร่อกล่าว

"ไต้ซือก็คือบ้อกึงไต้ซือ ที่มีฉายาตอสื่อเท่าเทาะ (หลวงจีนเรื่องมาก) ซึ่งขึ้นชื่อลือกระเดื่องทั้งแผ่นดิน"

หลวงจีนสูงใหญ่มีฉายาตอสื่อเท่าเทาะ (หลวงจีนมากเรื่อง) กระแทกพลั่วพระธรรมในมือพลางร้อง

"นี่กลับประหลาดแล้ว ท่านไฉนรู้จักอาตมา แต่อาตมากลับไม่รู้จักพวกท่านเลย ?"

ดรุณีโฉมสะคราญหัวร่อคักคักกล่าว

"พวกเราไหนเลยเคยรู้จักไต้ซือ เพียงแต่เดาได้จากกระบวนท่าของไต้ซือที่ใช้เมื่อครู่ดอก"

นางยื่นมือเรียวงามขึ้นสามนิ้วพลางกล่าวช้า ๆ

"ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน มีผู้ใดไม่ทราบสามเฒ่าเสียวลิ้มแห่งซงชัว ท่านผู้เฒ่าทั้งสามคนนั้น มาตรแม้นหลีกเร้นร่องรอยอยู่ในขุนเขาลึกมานานปี แต่ชนชาวบู๊ลิ้มต่างทราบ ในสามผู้เฒ่า หากวิจารณ์ตามพลังภายใน ย่อมต้องนับคงเล้งเซี่ยงหยินแห่งหอไตรชั่งเก็งเกาะ หากวิจารณ์ในหมัดมวยวิชาตัวเบา กลับต้องนับคงหุยเซี่ยงหยินแห่งตึกอรหันต์ (ล้อฮั่นตึง) แต่ทว่า หากวิจารณ์ถึงกระบวนท่าพลั่วพระธรรมอันโดดเด่นเป็นเอกของสำนักเสียวลิ้มยี่ ก็ต้องนับคงเท้งเซี่ยงหยินหัวหน้าตึกตะโม (ตั๊กม้ออี้) แล้ว...ท่านว่าวาจานี้ถูกต้องหรือไม่ ?"

ตอสื่อเท่าเทาะผงกศีรษะด้วยความกระดาก ได้ยินดรุณีโฉมสะคราญแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"วิชาพลั่วอรหันต์สยบมังกรที่ไต้ซือใช้เมื่อครู่ หากเพียงเป็นผู้เรียนรู้หลักวิชาบู๊อยู่เล็กน้อยก็ต้องดูออกได้ จะมีความเลิศพิสดารอย่างไรกัน ? นอกเสียจากคงเท้งเซี่ยงหยินแล้ว มีผู้ใดสามารถอบรมสั่งสอนศิษย์เยี่ยงไต้ซือได้...ท่านว่าวาจานี้ถูกหรือไม่ ?"

ตอสื่อเท่าเทาะมีประกายตื่นเต้นยินดีขึ้นวูบหนึ่ง ผงกศีรษะถาม

"แต่ท่านไฉนรู้จักอาตมาคือตอสื่อเท่าเทาะบ้อกึง ?"

ดรุณีน้อยปิดปากหัวร่อตอบ

"นอกจากตอสื่อเท่าเทาะบ้อกึงไต้ซือแล้ว ในบู๊ลิ้มที่กว้างใหญ่ไพศาล

มีผู้ใดเมื่อเห็นเรื่องอยุติธรรมเกิดขึ้นตำตา ยอมยื่นมือช่วยเหลือพวกเราที่เป็นดรุณีอ่อนแอทั้งสามนาง ?"

ตอสื่อเท่าเทาะตบหน้าผากฉาดใหญ่ แหงนหน้าหัวร่อพลางกล่าว

"พวกท่านที่เป็นวัยฉกรรจ์ นับว่ายิ่งนานยิ่งชาญฉลาดแล้ว เหตุผลเหล่านี้ไฉนอาตมานึกไม่ออกได้..."

หยุดเล็กน้อย ตวาดพลางชี้ไปทางดรุณี

"โกวเนี้ย ท่านหลอกลวงอาตมาหรือไร ?"

ดรุณีน้อยงุนงงวูบหนึ่ง เห็นมือของหลวงจีนเรื่องมากพลันรวบไปคว้าพลั่วพระธรรมที่มีประกายแวววาวขึ้นขวางอก เพียงขยับเบา ๆ ห่วงบนพลั่วดังเกรียวกราวทันที

ใบหน้าของโฉมสะคราญปรากฏรอยยิ้มที่คล้ายบัวแย้มขึ้นอีกครา กล่าวเบา ๆ

"ไต้ซือ หรือท่านก็จะรังแกข้าพเจ้าที่เป็นสตรีอ่อนแอ ?"

ตอสื่อเท่าเทาะงุนงงไปวูบ ในที่สุด ยังคงตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"สตรีอ่อนแอใดกัน ? หรือท่านถืออาตมาเป็นคนโง่เขลาปัญญาอ่อน ดูไม่ออกว่าท่านมีวิชาบู๊สูงส่ง เฮอะ อาศัยท่าร่างเช่นท่าน ในแผ่นดินยังมีผู้ใดสามารถรังแกท่านได้ ? เฮอะ เจ้าเด็กผู้นั้นไม่เห็นว่าจะมีพลังฝีมือสูงส่งเหนือกว่าท่านได้ มิน่าเล่า มันจึงว่าท่านเป็นนางโจร !"

มาตรว่าแค่นเสียงเฮอะฮะถึงสองครา แต่เสียงยิ่งกล่าวยิ่งต่ำ จวบจนถึงคำ 'นางโจร' เสียงนั้นแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน ท่านมาตรแม้นว่วามมุทะลุแต่ก็ดูออก วาจาของดรุณีเบื้องหน้ามีคำไม่สัตย์ซื่ออยู่มากหลาย เพียงแต่มิทราบเป็นอย่างไร กลับไม่ปรารถนากล่าววาจาที่เสียดแทงให้อิสตรีต้องเศร้าเสียใจ โดยเฉพาะยามเมื่อนางแย้มยิ้มอย่างนุ่มนวลจนหยาดเยิ้ม

ดรุณีรูปงามยื่นมือขึ้นขยี้ตานางจริง ๆ จากนั้นถอนใจกล่าว

"ไต้ซือ บอกกับท่านโดยไม่อำพราง ข้าพเจ้ารู้จักวิชาบู๊อยู่บ้างจริง ๆ แต่ไม่มีทางเทียมเทียบกับเจ้าผู้สวมเสื้อดำใจดำผู้นั้นเด็ดขาด แน่นอน...ก็ย่อมไม่มีทางทัดเทียมไต้ซือท่าน"

ตอสื่อเท่าเทาะลดพลั่วพระธรรมที่เสมออกลงช้า ๆ ใบหน้าปรากฏแวว

สมเพชเวทนา ดรุณีโฉมสะคราญกลอกตาไปมาแล้ว ส่งเสียงนุ่มนวลอีกครั้ง

"ความจริงไต้ซือท่านก็สมควรดูออก ข้าพเจ้า...ย่อมควรไม่คล้ายเป็นนางโจรกระมัง ?"

ตอสื่อเท่าเทาะที่ตาลุกวาว ตอนนี้ต้องหรุบตาจนประกายสลายหมดสิ้น ตบหน้าผากเบา ๆ ในที่สุด ถามปัญหาสุดท้ายในใจออกไปจนได้

"แต่ทว่า โกวเนี้ยเมื่อครู่ซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้นี้ กระทั่งอาตมากับเจ้าเด็กน้อยถึงกับไม่รู้สึกสักน้อยนิด ฝีมือของโกวเนี้ย..."

ไม่ทันขาดคำ ดรุณีรูปงามหัวร่อคักคักแล้วสอดขึ้น

"ไต้ซือ ท่านเหลวไหลอีกแล้ว ท่านดู ในป่านี้มีกิ่งใบค่าคบที่หนาทึบปานใด ลมยังกรรโชกรุนแรงยิ่ง กิ่งไม้ใบหญ้าไหวตัวอยู่ซู่ซ่าตลอดเวลา อย่าว่าเป็นข้าพเจ้าเลย แม้เป็นผู้ที่โง่เขลากว่าข้าพเจ้าปีนขึ้นไปบนยอดไม้ ก็น่ากลัวไต้ซือยากยิ่งที่จะได้ยิน..."

นางมีรูปโฉมสะคราญปานบุปผา กระแสเสียงสดใสดุจสกุณา เมื่อกล่าววาจาเหล่านี้ออกมา เห็นหลวงจีนที่มุทะลุหุนหันเชื่อถือสนิทใจไม่คลางแคลงอีก ดวงตาจึงปรากฏประกายภาคภูมิขึ้นแวววาว แต่นางกลับมิทราบ ตอนนางกล่าววาจาเหล่านี้ บนยอดไม้ได้มีคนปีนป่ายขึ้นไปซ่อนตัวอยู่ผู้หนึ่งจริง ๆ

เป็นเช่นดั่งที่นางบอก ตอนนี้ลมกรรโชกกิ่งไม้ใบหญ้าไหวตัวอยู่ซู่ซ่า นางไม่มีปัญหาได้ยินเสียงคนปีนป่ายได้เลย

ที่แท้เตาะเชี่ยงเค็งเมื่อพุ่งตัวไปหลังต้นไม้ เห็นไม่มีผู้คนหลงเหลืออยู่เลย พอกระวนกระวายก็รีบไล่ตามไปทันที

แต่เพียงพุ่งตัวได้สองวาก็ฉุกคิด ผู้อื่นมิทราบหนีไปเนิ่นนานปานใดแล้ว ตนอย่างไรก็ไม่มีทางไล่ทันได้ และในป่าที่รกทึบเยี่ยงนี้ มาตรแม้นไล่ตามทันไม่แน่จะถูกฝ่ายตรงข้ามลอบประทุษร้าย

เมื่อได้ฉุกคิดเช่นนั้น จึงต้องชะงักเท้าไว้ทันที แต่มิคาด พลันได้ยินเสียงตวาดดังก้องคล้ายดั่งเป็นเสียงของหลวงจีนมุทะลุหุนหันรูปนั้น เตาะเชี่ยงเค็งได้คิดด้วยไวปัญญา จึงวกกลับมาอีกครั้ง

ยิ่งใกล้ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น เตาะเชี่ยงเค็งก็ได้ยินเสียงหัวร่อสดใสไพเราะของดรุณีรูปงาม กำลังตอบโต้กับหลวงจีนมุทะลุหุนหัน

"...แน่นอน ก็ย่อมไม่อาจทัดเทียมได้ซือท่าน..."

เตาะเชี่ยงเค็งขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่ววูบ จึงพุ่งขวับขึ้นไปบนยอดไม้ อย่าว่าแต่ยังมีลมช่วยโชยพัดกลบเกลื่อนร่องรอยเท่านั้น แม้ไม่มีลมสักน้อยนิด ก็ต้องไม่มีผู้ใดสามารถได้ยินร่างเตาะเชี่ยงเค็งที่พุ่งกายขึ้นบนยอดไม้เด็ดขาด

เตาะเชี่ยงเค็งที่อยู่บนยอดไม้มองลง แลเห็นดรุณีน้อยกำลังกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า นางมิใช่เป็นโจรดั่งถูกปรักปรำ

เตาะเชี่ยงเค็งพอได้ยินถึงตอนนี้ อดนึกถึงเมื่อครู่ตอนที่นางยื่นมือให้ตนดู บอกว่ามือเช่นนางคล้ายเป็นมือฆ่าคนหรือไม่ นับว่านางดำเนินแผนที่คล้ายคลึงกันมาหลอกลวงหลวงจีนหุนหันอีกแล้ว จึงบังเกิดความรู้สึกที่มิทราบเป็นขบขันหรือขุ่นเคือง

เมื่อได้ยินต่อไปว่า แม้เป็นคนโง่เขลากว่านี้ก็ปีนขึ้นยอดไม้ ก็ต้องไม่มีผู้ใดได้ยิน เตาะเชี่ยงเค็งแทบอดมิได้ต้องกระโดดลงไปชี้หน้าตำหนิ แต่พอฉุกคิดตอนนี้หลวงจีนหุนหันคงถูกดรุณีน้อยหลอกล่อจนหลงเชื่อไปแล้ว หากตนกระโดดลงไป หลวงจีนหุนหันจะต้องช่วยเหลือดรุณีจอมเจ้าเล่ห์ร่วมมือกลุ้มรุมตนเป็นแน่แท้ ดังนั้น จึงสะกดกลั้นลมปราณซ่อนตัวอยู่ในคบไม้ที่มีกิ่งใบหนาทึบ ดูดรุณีน้อยจะก่อกวนลวดลายใดไปหลอกล่อหลวงจีนหุนหัน

ตอสื่อเท่าเทาะตอนนี้กำลังเอนกายพิงพลั่วพระธรรมของท่าน คล้ายครุ่นคิดเรื่องสำคัญอันใดอยู่

ส่วนดรุณีโฉมสะคราญ ยื่นมือเรียวงามของนางลูบจอนผมที่ถูกลมพัดยุ่งเหยิงเบา ๆ พลันแย้มยิ้มกล่าว

"ที่ไต้ซือมาในครานี้ใช่เพราะต้องการชมความครึกครื้นบนยอดเขาเทียน-มักซัวด้วยหรือไร ?"

ตอสื่อเท่าเทาะเบิ่งตาโพลงขึ้น

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"คิก คิก ที่ท่านมาครานี้ เป็นต้องการได้กระบี่วิเศษไปสักเล่ม ? หรือต้องการได้นางงามผู้นั้น ?"

ตอสื่อเท่าเทาะพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกังวาน ตบอกฉาด ๆ แล้วกล่าว

"ทุกคนต่างว่าอาตมาเรื่องมาก แต่โกวเนี้ยน้อยท่านกลับเรื่องมากยิ่งกว่าอาตมาหลายเท่านัก กระทั่งเรื่องของอาตมาก็คิดจะเกี่ยวข้องสนใจ อาตมาทั้งมิใช่เพราะกระบี่และมิใช่เพราะนางงาม แต่คิดจะได้เงินทองสักจำนวนหนึ่ง"

ครั้งนี้ถึงคราดรุณีน้อยงุนงงบ้างแล้ว ได้ยินตอสื่อเท่าเทาะหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"ที่อาตมาท่องเที่ยวในดินแดนภาคใต้คราวนี้ เกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระไปไม่น้อยจริง ๆ อื่น ๆ ยังมิต้องว่ากล่าว หนี้สินที่อาตมาค้างผู้อื่นถึงหนึ่งหมื่นตำลึงนั้น โกวเนี้ยน้อยท่านคิดดู ในตัวอาตมา นอกจากพลั่วพระธรรมยังพอมีค่าสักหลายตำลึงแล้ว ยังมีของใดพอมีค่าไหนเลยจะชดใช้หนี้สินผู้อื่นได้ ? ดังนั้น...ฮา ฮา พอได้ยินเรื่องราวบนเทียนมักชัว อาตมาก็รีบเร่งมาแล้ว"

ดรุณีโฉมสะคราญมีสีหน้าตื่นเต้นยินดีขึ้นทันที แย้มยิ้มกล่าว

"อย่างนั้น หากข้าพเจ้าใช้หนี้แทนไต้ซือได้ ไต้ซือพอจะช่วยเหลือข้าพเจ้าอีกหรือไม่ ?"

ตอสื่อเท่าเทาะยืดอกเชิดหน้าส่งเสียงก้องกังวาน

"หากเป็นเรื่องดีงามมีคุณธรรม อาตมาไม่ต้องการเงินทองของท่านก็ยอมช่วยเหลือ แต่หากท่านต้องการให้อาตมาไปกระทำเรื่องเลวร้ายไร้คุณธรรม เฮอะ อาตมาต้องฟาดท่านให้แบนก่อนค่อยว่ากล่าว"

เตาะเซี่ยงเค็งที่ซ่อนตัวบนยอดไม้ต้องลอบชมเชยในใจ หลวงจีนเรื่องมากรูปนี้แม้มุทะลุหุนหัน แต่นับเป็นชายชาตรีที่ยืนหยัดท้าฟ้าดิน เป็นบรรพชิตที่น่าเคารพเทิดทูนได้จริง ๆ

จับตามองลง เงี่ยหูฟังต่อไป ก็ได้ยินดรุณีโฉมสะคราญหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าเชื้อเชิญไต้ซือไปกระทำเรื่องไร้คุณธรรมได้ ?"

กลอกตาไปมาแล้วเดินชดช้อยเข้าไป กล่าวสืบต่อ

"ไต้ซือ ท่านเคยเห็นภาพวาดสามม้วนนั้นหรือไม่...ก็คือภาพที่วาดกระบี่วิเศษ ทองคำ และอิสตรีนางหนึ่ง ?"

ตอสื่อเท่าเทาะกวาดตามองหน้าดรุณีน้อยไปมา พลันหัวร่อฮาฮา กล่าว

"อาตมาเหลวไหลอย่างยิ่งจริง ๆ อาตมาเหลวไหลยิ่งจริง ๆ...มิน่าเล่าดูแล้ว ท่านออกจะคุ้นหน้าอยู่ ที่แท้ท่านก็คือสตรีในภาพวาดนั้นเอง วิเศษ

วิเศษ อาตมากำลังต้องการถาม ท่านก่อกวนลวดลายใดอยู่บนเทียนมักซัวกันแน่ ? สามารถสร้างความยุ่งยากแก่บรรดายอดคนบู๊ลิ้มที่ดั้นด้นทางไกลเป็นพันลี้ให้เพลี่ยงพล้ำได้ ? บรรดากระบี่ ทองคำเหล่านั้นของท่าน ได้มาจากที่ใดกันแน่ ? ยังมี ที่ท่านทำเยี่ยงนี้ ได้แฝงจุดมุ่งหมายใดกันแน่ ?"

ตอสื่อเท่าเทาะระดมคำถามถี่เร็วราวประทัด แต่ก็เป็นคำถามที่ทั้งเตาะ-เชี่ยงเค็งและบรรดายอดคนบู๊ลิ้มที่ดั้นด้นทางไกลมาจากทั่วทิศของแผ่นดินต้องการจะทราบ แต่ไม่มีโอกาสถามนั่นเอง

เผชิญหน้าคู่อาฆาต

ดรุณีโฉมสะคราญกลอกตาไปมา พลันหัวร่อคิกคักอีกคราแล้วตอบช้า ๆ

"ท่านระดมคำถามมาตั้งมากมายปานนี้ จะให้ข้าพเจ้าตอบท่านอย่างไรจึงเหมาะสม...เยี่ยงนี้ก็แล้วกัน ข้าพเจ้าพานพาท่านไปดูกับตา อย่างนั้นท่านไยมิใช่ทราบโดยกระจ่างกว่าคำตอบเพียงลมปาก ?"

เตาะเชี่ยงเค็งที่ดูจากที่สูง แลเห็นดรุณีน้อยเมื่อหัวร่อ ร่างนางสายไปมาดั่งดอกไม้ไหว จอนผมก็พลิ้วไสวตามสายลม อดมิได้ต้องคำนึง

'เรามักอ่านพบเรื่อง 'นางพญาล่มเมือง' ในหนังสืออยู่บ่อยครั้ง แต่ยังคงมิทราบ ต้องเป็นสตรีเยี่ยงไรจึงสามารถได้รับคำยกย่องเป็น 'นางพญาล่มเมือง' วันนี้เมื่อเห็นดรุณีนางนี้จึงทราบ 'นางพญาล่มเมือง' เป็นสตรีเช่นไรแล้ว โอ... ดูท่าที ทั่วแผ่นดินกว้างใหญ่ นอกจากนาง ยากยิ่งที่จะหาคนเช่นนี้ออกได้อีกสักนางหนึ่ง'

เมื่อได้คิดถึงตอนนี้ พลันนึกถึงตอนบิดาสอนหนังสือนั้น มักจะกล่าววาจาตักเตือนอยู่บ่อยครั้ง

ช่วงเวลานั้น เตาะเชี่ยงเค็งคล้ายดั่งได้กลับไปสู่ช่วงชีวิตเยาว์วัย กำลังนั่งต่อหน้าบิดาที่มีสีหน้าเมตตาปรานี แต่ทีท่าอาจหาญเปี่ยมคุณธรรม มือ

หนึ่งถือหนังสือ มือหนึ่งชี้ ๆ วาด ๆ ท่องกาพย์ ฉันท์ โคลง กลอนในหนังสือออกมาสั่งสอน พร่ำย้ำแต่ให้เห็นแก่คุณธรรมความดียิ่งกว่าชีวิต อดมิได้ต้องคำนึงด้วยความสะทกสะท้อน

'เตียเตีย ในที่สุดท่านก็สละชีวิตเพื่อผดุงคุณธรรมแล้ว ชั่วชีวิตของเตียเตีย ควรไม่มีเรื่องราวใดต้องละอายใจกระมัง ? แต่ทว่า เตียเตียท่านตายอย่างไร้คุณค่าปานใด ท่านผู้เฒ่าเศร้าเสียใจกับการตายของผู้อื่น แต่ในแผ่นดินกว้างใหญ่ ผู้คนมากมายสุดคณานับ มีผู้ใดเสียใจกับการตายของท่านผู้เฒ่าบ้าง ?'

ความรู้สึกของเตาะเซี่ยงเค็งสับสนอลหม่าน บัดเดี๋ยวนึกไปถึงบิดามารดาที่ตายอย่างอเนจอนาถ บัดเดี๋ยวนึกไปถึงช่วงชีวิตที่สุขสันต์หรรษาในตอนเยาว์วัย แต่ชีวิตที่ร่าเริงสุขสันต์ของตอนเยาว์วัย ผ่านพ้นไปไม่มีวันคืนกลับได้อีกแล้ว บิดามารดาที่เสียชีวิต ก็มิอาจฟื้นคืนมาได้อีก

ขณะความคิดพลุ่งพล่านสับสนอยู่นั้น ในอุปาทานคล้ายเห็นมีจุดแดงกำลังเคลื่อนเข้ามา ยิ่งนานยิ่งโตใหญ่ ในที่สุด ผนึกขึ้นเป็นรูปกายของโฉมสะคราญที่งามสุดหล้าฟ้าดิน นางได้ยื่นมือเรียวงามขาวผ่องทั้งสองมาที่เบื้องหน้าพลางส่งเสียง 'นี่คล้ายเป็นมือฆ่าคนหรือไม่ ?'

วาจานั้นดังซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ อยู่ในห้วงสมองเตาะเซี่ยงเค็งตลอดเวลา คุกคามจนต้องพริ้มตาลง แต่ทว่า เงาร่างที่มีโลหิตชุ่มโชมของบิดาพลันปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า กำลังชี้หน้าด่า

"เราตายแล้ว เจ้าที่เป็นบุตรอกตัญญูไม่ล้างแค้นแทนเรา ในใจกลับครุ่นคิดถึงแต่ศิษย์ของศัตรูคู่อาฆาต เจ้าคิดถึงแต่ความงามของนาง เรายังจะต้องการเจ้าที่เป็นบุตรอกตัญญูไปไย ?"

พลันต่อยฉาดเข้าใส่หน้าเตาะเซี่ยงเค็งอย่างดุดัน เตาะเซี่ยงเค็งต้องร้องสุดเสียงด้วยความตระหนก ร่วงหล่นลงจากยอดไม้มา พอลืมตากวาดมองทั้งราวป่าเวิ้งว้าวว่างเปล่า มิเพียงไม่มีเงาร่างของบิดาเท่านั้น ดรุณีรูปงามกับหลวงจีนเรืองมากต่างสูญร่องรอยไปด้วย

เตาะเซี่ยงเค็งรู้สึกเหงื่อซึมออกจากร่างจนชุ่มโชก ที่แท้เมื่อครู่ถึงกับฝันร้ายไป

ตอนนี้แม้ตื่นจากฝันร้าย แต่ก็ต้องลอบก่นด่าตัวเอง ไฉนเมื่ออยู่ใน

วาระดับขันกลับพานไปนึกถึงความในใจได้ ตอนนี้ มิทราบดรุณีน้อยหายสาบสูญไปแห่งหนใดแล้ว จะให้ตนไปสืบหานางอย่างไรกัน ?

เมื่อหวนคิดขึ้นอีกครา นึกไม่ออกว่าเรื่องที่ดรุณีน้อยขอร้องตอสื่อเท่าเทาะเป็นเรื่องราวใด สามปัญหาที่ตอสื่อเท่าเทาะถามนาง มิทราบนางจะตอบอย่างไรแน่ ?

มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งจะชาญฉลาดจนปราดเปรื่อง แต่อย่างไรยังคงมีเยาว์วัย และเพิ่งเข้าสู่บู๊ลิ้มที่กลอกกลิ้งเปี่ยมเล่ห์อุบาย ตอนนี้เมื่อเผชิญกับปัญหาที่ยุ่งยากซับซ้อน ต้องยืนตะลึงลานอยู่กับที่ ครุ่นคิดจนซึมเซา ยังคงไม่ได้เบาะแสเค้ามูลใด

เตาะเชี่ยงเค็งยืนงุนงงเป็นครูใหญ่ ความจริงคิดจะมุ่งตรงไปภูเขาเทียนมักชัว เพื่อหาโฉมสะคราญสุดหล้าฟ้าดินนางนั้น แต่เมื่อฉุกคิดอีกครั้ง แม้นับว่าหานางพบแล้วก็จะทำอย่างไร ? อย่าว่าแต่ภูเขาเทียนมักชัวที่ใหญ่โต ตนไม่มีทางที่จะหานางพบได้ คิดไปคิดมาจำต้องคำนึง

'เรายังคงกลับไปหาฮุ้นเล่าแปะกับตังเที้ยเฮียก่อนจึงถูกต้อง ด้วยประสบการณ์ของพวกท่าน คงสั่งสอนทางสว่างแก่เราได้สักสายหนึ่งแน่'

เตาะเชี่ยงเค็งคล้ายเป็นทารกที่ไม่มีความคิดของตัวเอง จำเป็นต้องมีผู้ใดมาคลี่คลายข้อกังขาอันยุ่งเหยิงของตนไป ความจริงเตาะเชี่ยงเค็งมีจิตใจที่เด็ดเดี่ยวจนหนักแน่น สิบปีที่คร่ำเคร่งโดยมานะพยายาม ยิ่งบันดาลให้มีภูมิปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลมเหนือคนธรรมดา แต่ตอนนี้เมื่อจิตใจว้าวุ่นจนปั่นป่วน ยังเข้าใจว่าตนมีประสบการณ์ไม่เพียงพอ ยังอ่อนต่อโลกที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ เมื่อเผชิญกับเรื่องราวจึงยากจะไม่เป็นเช่นนี้ได้ โดยหาทราบไม่ว่า ตนได้มีน้ำใจต่อสตรีรูปงามอย่างยากจะอธิบาย น้ำใจเช่นนี้ กระทั่งยังไม่เคยคาดฝันมาก่อนเลย

เตาะเชี่ยงเค็งถอนใจยาว ก้าวช้า ๆ ออกจากป่าทึบ มิคาด ที่ด้านหลังพลันมีเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบดังขึ้น เมื่อเหลียวมองจึงเห็น บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองที่เคยต่อสู้บนยอดกำแพงเมืองเมื่อครู่ กำลังยื่นมือซ้ายลูบคาง มือขวาสอดอยู่ใต้ชายโครง แค่นหัวร่อใส่ตนอยู่ไม่หยุดยั้ง

ความจริงเตาะเชี่ยงเค็งมิเคยรู้จักกับบุรุษหนุ่มผู้นี้มาเลย เมื่อครู่แม้ลงมือ

ต่อสู้กัน แต่ในระหว่างกันต่างไม่มีเรื่องพิพาทบาดหมาง ตอนนี้จิตใจเตาะเชี่ยง-เค็งยุ่งเหยิงจนวุ่นวาย ไหนเลยยังมีอารมณ์ไปตอแยเรื่องยุ่งยากใดอีก เมื่อมองแวบเดียวก็หันหน้าเดินทางต่อไปแต่ใจครุ่นคิด ต้องใช้วิธีใดจึงสามารถหาตัวคนอัปลักษณ์อุนยู่เจ็ก อาจารย์ของโฉมสะคราญออกมาได้

มิคาด บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองกลับส่งเสียงหัวร่อยะเยียบเย็นชาแล้วกล่าว

"ก้ามที่ใหญ่โตมาก แต่กระทั่งสตรีนางเดียวก็ไม่มีปัญญาไล่ทัน"

เตาะเชี่ยงเค็งเหลียวมองด้วยความงุนงงสงสัย คิดอยู่ในใจ ตนกับมันไม่เคยรู้จักกัน มันไฉนจงใจหาเรื่องกับตนในทุกที่ทาง ?

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองนามงิ้มฉั่งเมื่อเห็นเตาะเชี่ยงเค็งหันหน้ามา มันจึงเหลือกตามองท้องฟ้าพลางแค่นเสียง

"ท่านแม้มีอายุเยาว์วัย แต่พลังฝีมือกลับไม่ต่ำทราม นับว่ายากจะเสาะหายิ่งจริง ๆ"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงอีกครั้ง ที่คนผู้นี้ไฉนจึงพิกลปานนั้น เมื่อครู่ใช้น้ำเสียงเยาะเย้ย ตอนนี้กลับมายกย่อง แต่ทีท่ากล่าววาจาคล้ายเป็นคนชราสั่งสอนผู้เยาว์ โดยไม่มีเค้าจะยกย่องสรรเสริญผู้อื่นสักน้อยนิด

แลเห็นบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองปล่อยมือทั้งสองลง ยกไพล่หลังแล้วเหลือบมองท้องฟ้า เดินช้า ๆ เข้ามาพลางส่งเสียง

"แต่ทว่า หากท่านคิดจะอาศัยฝีมือเพียงน้อยนิดเท่านี้ ก็ทะยานขึ้นเป็นเอกในหมู่ผู้คนทั้งหลายได้ เฮอะ นั่นยังคงห่างไกลอีกมากมายนักดอก"

เตาะเชี่ยงเค็งไม่อาจอดกลั้นโทสะได้อีกแล้ว จึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ข้าพเจ้ามิรู้จักกับพี่ท่านมาก่อนเลย พี่ท่านใช้วาจาเหยียดหยามรังควานอยู่หลายต่อหลายครั้งเยี่ยงนี้ ด้วยจิตเจตนาใดกันแน่ ?"

บุรุษเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งมิได้เหลือบแลเตาะเชี่ยงเค็งสักแวบหนึ่ง แค่นเสียงเย็นชาต่อ

"ความหมายของข้าพเจ้าคือ ขอท่านอย่าได้แตะต้องเรื่องยุ่งยากอีกเลย ท่านมาจากที่ใด จงรีบเร่งกลับไปในที่นั้น มิฉะนั้น...เฮอะ เฮอะ จะต้อง...เฮอะ เฮอะ"

มันแค่นเสียงถึงสี่ครั้ง มาตรว่ามิได้กล่าวสืบไป แต่ความหมายของวาจา

เตาะเชี่ยงเค็งมิใช่เป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา ไหนเลยจะคาดคำนวณไม่ออกได้ จึงเลิกคิ้วหัวร่อกล่าว

"นี่ก็ประหลาดแล้ว ข้าพเจ้ามาจากที่ไหน ? จะไปที่ใด ? เกี่ยวข้องใดกับท่านด้วย ? สำหรับข้าพเจ้าจะตอแยเรื่องยุ่งยากหรือไม่ ? นั่นยิ่งเป็นเรื่องของข้าพเจ้าเองเท่านั้น"

งิ้มฉั่งตาลุกวาวราวสายฟ้า เขม้นมองหน้าเตาะเชี่ยงเค็งแน่วนิ่งพลางแค่นเสียง

"หากท่านไม่ไปจากนครลิ่มอันภายในสองวันนี้ เฮอะ น่ากลัวเมื่อคิดจะไปก็สายเกินไปแล้ว"

จบคำสะบัดหน้าเดินออกไปทันที มิคาด ตาลายไปวูบ ปรากฏเตาะเชี่ยงเค็งถึงกับพลันสกัดขวางทางมันไว้ ความรวดเร็วของท่าร่าง ไม่ผิดพญาเหยี่ยวโฉบเหยื่อเลย

เมื่อเช่นนี้ กลับบันดาลให้งิ้มฉั่งต้องงุนงงไป แลเห็นเตาะเชี่ยงเค็งหน้าเครียดเย็นชา ดวงตาลุกวาวราวสายฟ้า ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเมื่อครู่ว่ากระไร ?"

งิ้มฉั่งแม้รู้สึก ทีท่าของฝ่ายตรงข้ามดุดันน่าหวาดหวั่น เค้าเกรี้ยวกราดเปี่ยมคุณธรรม แต่มันถือดีในพลังฝีมือ และเป็นคนยโสโอหังอย่างยิ่ง จึงเหลือกตามองท้องฟ้า แค่นเสียงย้ำอีกครา

"หากท่านไม่ไปจากลิ่มอันในสองวันนี้ เฮอะ..."

มิคาด วาจามันไม่ทันขาดดำ เตาะเชี่ยงเค็งพลันตวาดแล้วตะปบมือขวาคว้าเข้าใส่อกเสื้อมันด้วยความเร็วปานสายฟ้า ตวาดต่อไป

"เมื่อสองวันก่อน ผู้ที่ทิ้งหนังสืออยู่ในห้องพวกไขว้ตอหวยกับอั้งกึงห่อใช่ตัวท่านหรือไม่ ?"

งิ้มฉั่งคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะพลันลงมือใส่มันได้ ตอนนี้ถูกคว้าอกเสื้อไว้แนบแน่นถึงกับงุนงงไปวูบหนึ่ง แต่แล้วโทสะพลันระเบิดจนคิ้วเลิกสูงชันตาลุกวาว พลิกมือไปคว้าชีพจรข้อมือเตาะเชี่ยงเค็งบ้าง ส่วนมือซ้ายประกบนิ้วจี้ปราดเข้าใส่จุดเทียนตี๋ที่ชายโครงทางหนึ่ง ส่งเสียงตวาด

"ใช่ข้าพเจ้าแล้วเป็นไร ? มิใช่ข้าพเจ้าก็จะเป็นไร ?"

แขนขวาเตาะเชี่ยงเค็งหดวูบคล้ายดั่งแคล่วคล่องดั่งปลาน้อยในสายธาร หลบหลีกจากฝ่ามือของงิ้มฉั่งไปได้อย่างไม่คาดหมาย เสียงฉาดดังสนั่นหวั่นไหว งิ้มฉั่งเซตึง ๆ ไปสามก้าวใหญ่ ร่างของเตาะเชี่ยงเค็งก็ส่ายโงนเงนไปวูบโดยมิอาจข่มกลั้นได้

ที่แท้พอแขนขวาของเตาะเชี่ยงเค็งหดกลับ ฉวยโอกาสนั้นตบใส่หลังมือซ้ายของงิ้มฉั่ง งิ้มฉั่งที่มิทันเปลี่ยนกระบวนท่า จำต้องพลิกฝ่ามือฟาดออกต่อต้าน ทั้งสองฝ่ายจึงปะทะกันไปฉาดหนึ่ง

ความจริงพลังภายในของงิ้มฉั่งด้อยกว่าเตาะเชี่ยงเค็งเล็กน้อยอยู่แล้ว กอปรกับยังใช้มือซ้าย จึงต้องเซถลาไปถึงสามก้าวจึงตั้งหลักได้ ใบหน้ามันแปรเปลี่ยนทันที ขณะจะเอ่ยปาก เตาะเชี่ยงเค็งก็ได้ส่งเสียงเกรี้ยวกราดอีกครั้ง

"อย่างนั้น หลายร้อยชีวิตของน้องพี่ไขว้ตอหวยกับอั้งกึงห่อที่ตายอย่างสยดสยอง ก็เป็นฝีมือของท่านกระทำขึ้น ?"

สีหน้างิ้มฉั่งแปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง คล้ายดั่งงุนงงชั่ววูบ แต่แล้วตวาดเสียงก้องสะอึกกายปราดเข้าไป สองแขนที่ยืดหดรวดเร็วปานสายฟ้า ฟาดใส่ทรวงอกเตาะเชี่ยงเค็งสามกระบวนท่าพลางตวาด

"ใช่เราฆ่าแล้วเป็นไร ? มิใช่เราฆ่าก็จะเป็นไร ?"

เตาะเชี่ยงเค็งตวาด

"หากใช่ก็ประเสริฐ"

เห็นว่าฝ่ามือของงิ้มฉั่งใกล้จะตบใส่ร่างเตาะเชี่ยงเค็งแล้ว เตาะเชี่ยงเค็งพลันสูดลมปราณจนอกยุบลง ร่างถึงกับถอยปราดไปได้ครึ่งเชียะ แต่สองเท้ายังคงตรึงติดในที่เดิมดั่งหลักศิลา เสียงฉาดดังสนั่นหวั่นไหวอีกครั้ง สองฝ่ามือของเตาะเชี่ยงเค็งได้ผลักเข้าปะทะกับฝ่ามืองิ้มฉั่งอีก

ตอนนี้เตาะเชี่ยงเค็งแน่แก่ใจแล้ว บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองคือฆาตกรของเมื่อค่ำวาน จึงรู้สึกเสียใจที่หลงปรักปรำดรุณีโฉมสะคราญ เมื่อไปเข้าใจผู้อื่นผิดอย่างอุกฤษฏ์ ดังนั้น ยิ่งขุ่นเคืองบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองกว่าเดิม การลงมือจึงระดมกำลังหนักหน่วงรุนแรง สองฝ่ามือที่ไขว้สลับซับซ้อน จู่โจมงิ้มฉั่งต้องถอยร่นไปอีกก้าวใหญ่ ขณะยังมิทันตั้งหลักทรงกาย สองฝ่ามือของเตาะเชี่ยงเค็งก็ได้ตบเข้ามาจากทั่วทุกทิศทางจนเงาพร่างพราย พลังลมดังครืนครั่นน่าหวาดหวั่นยิ่ง

เมื่อครูจิ้มฉั่งปะทะฝ่ามือตรง ๆ มาฉาดหนึ่ง ทราบว่าพลังภายในของฝ่ายตรงข้ามเหนือกว่ามัน ตอนนี้เมื่อใช้กระบวนท่าตีโต้ยิ่งมิกล้าปะทะโดยหักโหมตรง ๆ ได้แต่อาศัยท่าร่างที่แคล่วคล่องปราดเปรียว โลดละลิ่วอยู่รอบ ๆ ข้าง หลบหลีกจากการเผชิญกันในด้านตรงทุกเวลา จงใจอาศัยกระบวนท่าที่พิสดารเข้าพิชิตเอาชัย

ความจริงท่าร่างของมันก็มีปมเด่นอยู่ที่ปราดเปรียวแคล่วคล่อง ตอนนี้เมื่อใช้ออกมาสุดสิ้นความสามารถ จึงเห็นที่ซ้ายขวาหน้าหลังของเตาะเซี่ยงเค็งมีแต่เงาร่างของจิ้มฉั่งอยู่ทั่วทุกทิศทาง แต่ลงมือคราใด เป็นต้องฟาดจูโจมใส่จุดชีวิตของเตาะเซี่ยงเค็งด้วยความแม่นยำ ทุกกระบวนท่าล้วนแล้วหนักหน่วงดุดัน อำมหิตจนน่าสะพรึงกลัว หาที่เปรียบประมาณมิได้

เมื่อครู่ตอนอยู่บนกำแพง เตาะเซี่ยงเค็งเคยประมือกับมันมาครั้ง รู้แต่แรกแล้วว่า บุรุษหนุ่มรูปงามผู้นี้มีพลังฝีมือไม่ต่ำ แต่พื้นที่บนกำแพงอย่างไรไม่กว้างใหญ่เพียงพอ ทั้งสองต่างมิอาจอาศัยท่าร่างเข้าพิชิตเอาชัย ตอนนี้เมื่อเห็นวิชาตัวเบาของบุรุษหนุ่มรูปงามเลอเลิศปานนี้ ต้องอดเกิดความตระหนกมิได้ ยิ่งแน่แก่ใจ การตายอย่างสยดสยองของน้องพี่แห่งไขว้ตอหวยและอั้งกึงห่อ ต้องเป็นฝีมือของบุรุษหนุ่มผู้นี้อย่างแน่แท้ แต่ทว่า พลังฝีมือของทั้งสองห่างไกลกันไม่มากนัก คิดจะพิชิตเอาชัยในเวลาสั้น ๆ ก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย ดังนั้น การต่อสู้จึงพัวพันกันสืบไป

ทั้งสองรุกรับตีโต้กันหลายสิบกระบวนท่า มิคาด พลันมีเสียงมโหรีแว่วมาแต่ไกล ทั้งสองที่กำลังระดมฝีมือใส่อย่างรุ่มร้อนเดือดดาล ตอนแรกยังไม่แยแสสนใจ แต่เสียงมโหรียิ่งดังยิ่งใกล้ และเป็นเสียงพิกลอย่างมิเคยได้ยินมาก่อน ทั้งมิใช่เป็นเสียงดีดสีตีเป่าที่มีอยู่ในแผ่นดินตงง้วน ฟังไปเสียงมโหรีนี้แหลมเล็กเสียดประสาท แต่ก็ไพเราะน่าฟังยิ่ง ทั้งสองจึงประหลาดใจโดยมิทราบเป็นเสียงที่บรรเลงจากดนตรีชนิดใด

กอปรกับเป็นการต่อสู้ระหว่างยอดฝีมือ ไม่อาจเสียสมาธิแม้สักน้อยนิดได้ ทั้งสองแม้รู้สึกประหลาดใจ แต่ไม่มีผู้ใดกล้าเหลียวมองไปยังต้นเสียงดนตรีนั้นสักแวบเดียว มิคาด ต่อสู้กันไปอีกสิบกว่ากระบวนท่า เสียงมโหรีนั้นพลันหยุดชะงักลง แล้วมีเสียงนุ่มนวลของสตรีนางหนึ่งตวาด

"เป็นผู้ใดกล้ามาต่อสู้ในที่นี้ ? ยังไม่รีบหยุดมือ พวกท่านมีอยู่กี่ศีรษะจึงกล้าบังอาจมาขวางทางเสด็จของเนี่ยเนี้ย ?"

กระแสเสียงแม้นุ่มนวลไพเราะ แต่ทุกถ้อยกระทงความชัดเจนอย่างยิ่ง เตาะเซี่ยงเค็งกับงิ้มฉั่งเมื่อได้ยินต่างต้องฉุกใจคำนึง

'ขวางทางเสด็จของเนี่ยเนี้ย ? ย่อมเป็นมเหสีองค์กษัตริย์ออกประพาสนี่กลับไม่อาจดื้อดึงขวางทางได้'

ทั้งสองพอได้คิดเช่นนี้ ต่างตวาดก้องแล้วถอยปราดออกไปห้าก้าว หันขวับมองไป แลเห็นดรุณีเสื้อกระโปรงแดงขบวนหนึ่งกำลังเดินช้า ๆ เข้ามา ในมือต่างประคองท่อนไม้ไผ่สีเขียว แต่ไม้ไผ่กลับมีสั้นมียาวและไม่มีรูเสียง ทั้งสองเมื่อครู่ยังเสี่ยงชีวิตต่อสู้กันอยู่ แต่ตอนนี้อดมิได้ต้องเหลือบตาสบกันแวบหนึ่งพลางคำนึง

'นั่นเป็นของใดกัน ? ไฉนจึงเป่าเป็นเสียงที่น่าฟังถึงปานนี้ได้'

ที่แท้ทั้งสองต่างเพิ่งเข้าสู่วงพวกนักเลง ยังมิเคยย่างกรายออกพ้นแผ่นดินตงง้วน จึงต่างมิทราบเครื่องดนตรีที่ในมือเหล่าดรุณีน้อยถืออยู่ แม้เป็นเพียงไม้ไผ่ธรรมดา แต่เนื่องจากสั้นยาวผิดกัน เสียงที่เป่าออกมาจึงย่อมสูงต่ำผิดกัน กอปรกับพวกนางที่อยู่ในดินแดนชาวแม้วมานานปี ต่างมีวิชาเป่าใบไผ่ของพวกชาวแม้ว ทั้งยังผ่านการฝึกมาเนิ่นนาน จึงผสานกันได้กลมกลืนระรื่นหูยิ่ง ย่อมเสนาะโสตต่อผู้มิเคยได้ยินผิดธรรมดา

ทั้งสองเหลียวมองกันไปมา บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองพลันเหลือกตามองท้องฟ้าอีกครั้ง เบะปากทำท่าเย้ยหยันแล้วเบือนหน้าหนี ไม่ยอมมองเตาะเซี่ยง-เค็งอีกแม้สักแวบเดียว

เตาะเซี่ยงเค็งงุนงงวูบ มีความรู้สึกที่มิทราบเป็นขบขันหรือขุ่นเคือง พลอยเบือนหน้าออกไปเช่นกัน แลเห็นด้านหลังเหล่าดรุณีอาภรณ์แดงถือท่อนไม้ไผ่เหล่านั้น ถึงกับมีรถสวยงามติดตามอยู่อีกคันหนึ่ง ตัวรถประดับด้วยอัญมณี มีม่านหลายหลากสี ปักเป็นรูปหงส์รูปมังกรผงาดอันสวยงามตระการตา พื้นรถปูด้วยพรมแดงฉานปานโลหิต ยิ่งเน้นให้เห็นเป็นรถสวยงามล้ำค่ายากจะแสวงหา

รถแล่นช้าอย่างยิ่ง สองฟากข้างกราบรถ มีดรุณีอาภรณ์แดงอีกสี่นาง

เข็นอยู่ อีกมือหนึ่งถือพัดขนนกโบกให้แก่ในตัวรถเบา ๆ

ดรุณีอาภรณ์แดงเหล่านั้น เมื่อเห็นเตาะเชี่ยงเค็งกับงิ้มฉั่งยืนตะลึงลานอยู่สองฟากข้างทาง แต่ละนางต่างมีสีหน้ายิ้มแย้ม แต่มิกล้าส่งเสียงหัวร่อออกมา ยกมือขาวผ่องขึ้นเบา ๆ เป่าท่อนไม้ไผ่สีเขียวกันอีกครั้ง พริบตานั้น เสียงไพเราะเสนาะโสตดังวิเวกหวาน เหล่าดรุณีพากันเดินทางช้า ๆ แต่สายตาหลายสิบคู่กลับชำเลืองมองไปที่เตาะเชี่ยงเค็งกับงิ้มฉั่งดั่งจงใจและดั่งบังเอิญ

งิ้มฉั่งที่ปกติทะนงตัวว่าหล่อเหลาสง่า เป็นเสน่ห์ต้องตาเพศตรงข้ามอยู่เสมอมา แต่ตอนนี้มิทราบเป็นอย่างไร ถึงกับถูกอานุภาพของขบวนขู่ขวัญจนระย่อ แต่สองตายังคงจ้องมองพวกนางแน่วนิ่งไม่กะพริบ เพียงมิกล้ามีทีท่ากรุ้มกริ่มแทะโลม

ส่วนเตาะเชี่ยงเค็งนั้นมีนิสัยที่สัตย์ซื่อสำรวม ยิ่งมิกล้าจะเหลือบหางตามองเลย ยืนรวมตบะสมาธิอยู่ข้างทาง แต่ใจลอบขบคิดสันนิษฐาน มิทราบขบวนดรุณีเหล่านี้เป็นพวกใดกันแน่ ?

เพียงครู่เดียว ขบวนอันพิสดารได้ผ่านระหว่างกลางของทั้งสองไปช้า ๆ

ขณะเตาะเชี่ยงเค็งกำลังครุ่นคิดคาดเดา พลันมีความคิดหนึ่งวูบขึ้นสมองดั่งสายฟ้า รีบเงยหน้าเพ่งตามอง แลเห็นบนรถอันสวยงามล้ำค่ามีหญิงชราอาภรณ์แดงฉานนั่งอยู่นางหนึ่ง ร่างของนางผ่ายผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกจมอยู่ในเบาะแพรต่วนจำนวนมากหลาย เสื้อกระโปรงของนางแดงฉาน เบาะและกำมะหยี่ปูพื้นก็เป็นสีแดงฉานดังนั้น มองไปแต่ไกลจึงแยกแยะมิออกว่าร่างของหญิงชราเป็นสภาพใด ?

ดรุณีสี่นางที่เข็นรถพลางโบกพัดขนนกไปพลาง จับตาหยาดเยิ้มทั้งแปดไปยังบุรุษหนุ่มรูปงามที่สองฟากข้างตลอดเวลา แต่เท้ายังคงก้าวสืบไปมิกล้าหยุดยั้ง เข็นรถให้ผ่านระหว่างกลางทั้งสอง

ดรุณีสี่นางนี้คล้ายมีวัยสูงกว่าพวกที่เป่าท่อนไม้ไผ่ทางเบื้องหน้าไม่น้อย ดูไปจึงยิ่งอวบอัดสะคราญ ทีท่าหยาดเยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ นับเป็นความงามของสตรีเต็มสาว ที่โน้มน้าวจิตใจผู้คนให้วาบหวามรัญจวนได้ง่ายดายยิ่ง

แต่สายตาเตาะเชี่ยงเค็งกลับมองผ่านเหล่าดรุณีที่โฉมสะคราญปานบุปผาแย้มบาน จับนิ่งอยู่บนตัวหญิงชราผ่ายผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกในรถ

หญิงชรานางนี้มิเพียงสวมอาภรณ์แดงฉานเท่านั้น ผมยังเกล้าเป็นมวยลาดต่ำอยู่ที่ท้ายทอย ซึ่งเป็นแบบนำสมัยของสตรีในยุคนี้ ผมดำขลับของนางมีอัญมณีประดับอยู่เต็ม มองในเวลากลางวัน ยังมีประกายระยิบระยับแพรวพราย

แต่ใบหน้าภายใต้ผมดำขลับสวยงาม กลับอัปลักษณ์จนสุดเปรียบประมาณ กำลังพริ้มตาพักผ่อนอย่างอ่อนล้าระโหย ทีท่าที่แก่ชราจนหง่อมของนาง ขัดกับเสื้อผ้าที่แดงฉาน มวยผมนำสมัยประดับอัญมณี และใบหน้าที่อัปลักษณ์ของนางจนน่าหัวร่อยิ่ง

เตาะเซี่ยงเค็งครุ่นคิดจนซึมเซาครู่ใหญ่ ตอนนั้นรถคันงามได้ผ่านหน้าไปช้า ๆ สายตาของงิ้มฉั่งยังคงกวาดมองอยู่ตามร่างดรุณีรูปงามด้วยความเสียดาย กลิ่นหอมได้ระเหยออกจากเสื้อผ้าอาภรณ์พวกนางอยู่ตลอดเวลา เน้นกับพื้นหญ้าสีเขียวขจี ขับเด่นให้เป็นภาพพจน์ที่งดงามสุดเปรียบประมาณ

เผชิญอั้งอีเนี่ยเนี้ย

งิ้มฉั่งเบือนหน้ากลับมา หัวร่อแค่น ๆ แล้วเดินเข้าหาเตาะเชี่ยงเค็ง อีกครา มิคาด เตาะเชี่ยงเค็งพลันตวาดคำหยุดไว้เสียงก้องดังฟ้าร้อง

งิ้มฉั่งรู้สึกแก้วหูสั่นสะท้านจนต้องสะดุ้งเฮือกใหญ่ด้วยความตระหนก แลเห็นเตาะเชี่ยงเค็งพอส่งเสียงตวาด ร่างพุ่งปราดขึ้นอากาศดั่งพลุไฟ โฉบลงยังเบื้องหน้ารถคันงามอย่างไม่คาดหมาย

ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งปวงต่างเหลียวมองด้วยความแตกตื่นสงสัย ผู้ที่เป่าท่อนไม้ไผ่พากันหยุดเป่า ผู้ที่โบกพัดขนนกพากันหยุดมือ งิ้มฉั่งต้องคำนึงในใจ

'เจ้าผู้นี้ก่อกวนลวดลายใดอีกแล้ว ?'

พอได้คิดรีบสะกิดปลายเท้า พุ่งกายปราดติดตามไปบ้าง แลเห็นเตาะ-เชี่ยงเค็งขวางอยู่ที่หน้ารถคันงาม ดวงตาเป็นประกายแวววาวดั่งสายฟ้า เขม้นมองหน้าหญิงชราอาภรณ์แดงเค้าอัปลักษณ์แน่วนิ่ง

เตาะเชี่ยงเค็งที่มีนิสัยสัตย์ซื่อสำรวม ไม่รวนเรอ่อนไหวไปกับความสวยงามใด ๆ เมื่อเห็นเหล่าสตรีทั้งปวงต่างงามสะคราญปานบุปผา ดวงตาหยาดเยิ้มแวววาว และยังมีวัยเพียงสิบกว่าปีเท่านั้น จึงมิกล้าไปเพ่งมองพวกนาง แต่ต้องคำนึงด้วยความประหลาดใจ ที่ไฉนพวกนางจึงต่างสวมอาภรณ์แดงฉาน

เมื่อได้คิด ช้อนตามองไปยังหญิงชราอัปลักษณ์บนรถอีกครั้ง เมื่อเห็นการแต่งกายของนางพลันนึกถึงหญิงอัปลักษณ์ที่เคยพบบนหน้าผาใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงของอึ้งซัวเมื่อสิบปีก่อน พลันฉุกใจคำนึง

'หรือนางก็คือคนอัปลักษณ์อุนยู่เง็ก ?'

แต่สตรีอาภรณ์แดงที่เบื้องหน้ากลับแก่จนหง่อม คล้ายดั่งมีวัยสูงกว่าหกเจ็ดสิบปีแล้ว เตาะเซี่ยงเค็งจึงต้องคลางแคลงสงสัยไม่อาจแน่ใจ

กาลเวลาสิบปีแม้ยาวนาน แต่ด้วยพลังภายในที่กล้าแข็งลึกซึ้งของคนอัปลักษณ์อุนยู่เง็ก ไม่สมควรจะชราจนกลายเป็นสารรูปเยี่ยงนี้

ขณะครุ่นคิดด้วยความลังเล พลันนึกถึงเสียงที่ตวาดเมื่อครู่...'ขวางทางเสด็จของเนี่ยเนี้ย (เจ้าแม่หรือราชินี)..อุนยู่เง็กมิใช่มีฉายาว่าอั้งอีเนี่ยเนี้ย ?'

ดังนั้นเอง จึงไม่คลางแคลงสงสัยอย่างไรอีก ตวาดก้องพร้อมกับทะยานกายละลิ่วไปขวางหน้ารถคันงามไว้แล้ว สำทับอีกครั้ง

"ท่านแซ่อุนหรือไม่ ?"

มิคาด หญิงชราอาภรณ์แดงยังคงพริ้มตาเอนกายอยู่ในหมู่หมอนแพรสีแดงฉาน นอกจากเสื้อกระโปรงสั่นไหวไปตามสายลมที่โชยพัดแล้ว นางถึงกับคล้ายหลับใหลอยู่ก็ปาน กระทั่งหนังตายังมิเคยเผยอขึ้นเลยสักน้อยนิด

งิ้มฉั่งกลับอดฉุกใจคิดไม่ได้

'หรือหญิงเป็นตัวประหลาดที่ตายไปครึ่งท่อนร่าง ก็คืออั้งอีเนี่ยเนี้ยที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ?'

ที่มันเห็นและมันคิดเมื่อครู่ ล้วนแล้วเป็นรูปกายที่อวบอัดสล้าง เค้าหน้างามสะคราญของเหล่าสตรีอาภรณ์แดง จึงเคลิบเคลิ้มรัญจวนจนซึมเซาไป ไหนเลยยังมีอารมณ์ไปครุ่นคิดถึงปัญหาอื่นอีก

แต่ตอนนี้เมื่อเห็นสีหน้าท่าทีเตาะเซี่ยงเค็ง มันจึงพลอยยอดไปพิจารณาดูหญิงชราหน้าตาอัปลักษณ์บ้างมิได้

ดรุณีอาภรณ์แดงสองนางที่นำทางอยู่เบื้องหน้า ตอนนี้พลันวกกลับเข้ามาพากันบิดเอวพลิ้วกายกระหนาบไปที่สองฟากข้างเตาะเซี่ยงเค็ง ต่างยกมือเรียวงามขึ้นฟาดไปใส่ไหล่เตาะเซี่ยงเค็ง ส่วนอีกมือหนึ่งที่ถือกระบอกไม้ไผ่ จี้เข้าใส่จุดสำคัญใต้ราวนมทั้งสองฟากข้าง พร้อมทั้งตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

"เนี่ยเนี้ยหลับแล้ว ท่านแผดร้องก้องตะโกนไปไย ?"

เตาะเชี่ยงเค็งแค่นเสียงหนัก ๆ สะบัดสองแขนเบา ๆ ดรุณีทั้งสองนางก็ไม่อาจต่อต้านได้ ต่างเสียหลักถลาถอยถึงสามก้าวใหญ่จึงหยุดยืนอีกคราแต่ใบหน้าที่สะคราญโฉมแปรเปลี่ยนไปแล้ว

หญิงชราหน้าตาอัปลักษณ์บนรถยังคงแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว เตาะเชี่ยงเค็งแค่นเสียงเย็นชา สืบเท้าไปก้าวใหญ่ กรีดสองแขนเป็นครึ่งวงกลม พอประกบที่ทรวงอกก็ผลักโครมออกไปดั่งภูเขาทลาย พร้อมทั้งตวาดเสียงก้อง

"ผู้แซ่อุน ลืมเรื่องที่ใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงเมื่อสิบปีก่อนแล้วหรือไร ?"

พลังฝ่ามือดังครืนครั่น ปลายพลังที่กระจายกรรโชกใส่ดรุณีที่อยู่สองฟากข้างจนเสื้อพลิ้วไสวรู้สึกหนาวเหน็บ แต่หญิงชราหน้าตาอัปลักษณ์ยังคงไม่ตื่นมาร่างแน่วนิ่งดั่งเดิม แต่ทว่า แขนเสื้อยาวทั้งสองข้างที่ทาบอยู่บนหมอนต่วนแดงกลับพุ่งขวับขึ้นมาดั่งปาฏิหาริย์คล้ายดั่งมีดวงตาก็ปาน ม้วนเข้าใส่สองฝ่ามือเตาะเชี่ยงเค็งที่จู่โจมไป

เตาะเชี่ยงเค็งตวาดก้อง พลิกฝ่ามือทั้งสองหลบหลีก ไม่ล่าถอยกลับรุกเข้าหา นิ้วทั้งห้างอแล้วตะปบเข้าใส่สองแขนเสื้อด้วยความเร็วปานประกายไฟ

การพลิกแล้วตะปบคว้าข้อมือทั้งสองครานี้ ดูไปแม้ธรรมดาหาความพิสดารมิได้ แต่ความจริงรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ พลังที่ทะลักออกจากปลายนิ้ว เป็นหลักวิชาการเล็บเหยี่ยวของสำนักน่าเอ็งเยี้ยวที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่องในแผ่นดิน ซึ่งได้ฝึกปรือจนถึงระดับสูงสุดยอดแล้ว แม้นับเป็นให้เจ้าสำนักน่าเอ็ง-เยี้ยวมึ้งมาแสดงเอง ก็ไม่แน่จะเลอเลิศถึงระดับนี้ได้

เมื่อครู่ตอนต่อสู้กับดรุณีอาภรณ์แดงบนกำแพงเมืองลิ่มอัน เตาะเชี่ยงเค็งก็ได้ใช้กระบวนท่านี้ไปฉีกชายแขนเสื้อทั้งสองของดรุณีรูปงามออกมา แต่ที่ตะปบไปครานี้ ยังเพิ่มพลังรุนแรงยิ่งกว่าตอนนั้นถึงหนึ่งเท่าตัว โดยตั้งใจไว้ ใช้กระบวนท่าเดียวก็ฉีกชายแขนเสื้อของนางอัปลักษณ์ออกมาให้นางอัปยศอดสู

มิคาด แขนเสื้อทั้งสองของนางถึงกับคล้ายมีดวงตาก็ปาน พลันยืดและหดวูบ ถึงกับฝ่าจากสองมือของเตาะเชี่ยงเค็งไปได้ แต่ปลายแขนเสื้อกรีดเข้าใส่จุดยู่จั้วที่ทรวงอกของเตาะเชี่ยงเค็งอย่างไม่คาดหมาย

เตาะเชี่ยงเค็งใจสะท้าน รีบสลับเท้าถีบกายถอยขวับไปทางด้านซ้ายถึง

ห้าก้าว จึงเห็นสตรีอัปลักษณ์หัวร่อแค่น ๆ กล่าว

"พวกเจ้ายังไม่จับกุมตัวเด็กน้อยนี้ให้เรา ?"

แขนเสื้อยาวของนางหดวูบ กลับไปซ้อนอยู่บนหมอนแดงอีกครา ดรุณีสี่นางที่เข็นรถกลับพากันพุ่งตัวเข้าหาเตาะเชี่ยงเค็ง พัดขนนกสี่เล่มแยกออกเป็นสี่ทิศทาง ชั่วพริบตาฟาดเข้าใส่สี่จุดสำคัญในร่างเตาะเชี่ยงเค็งดั่งสายฟ้า

เตาะเชี่ยงเค็งที่อาฆาตแค้นจนตาแดงฉาน เนื่องเพราะทราบแล้วว่า ฝ่ายตรงข้ามคือศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน ตอนนี้ยังมานั่งอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นอยู่ทางเบื้องหน้า ดุจดั่งเห็นตนเป็นเศษสวะไม่มีคุณค่าให้แยแส

ความอาฆาตแค้นที่อัดอกมาสิบปีเต็ม ตอนนี้คล้ายเป็นน้ำป่าที่ทะลักลงมาจากภูเขา ไม่มีทำนบใดสามารถสกัดกั้นได้อีกแล้ว สองแขนควงเป็นวง กรีดเข้าใส่ข้อมือของดรุณีอาภรณ์แดงที่ใช้พัดขนนกฟาดเข้ามาอย่างว่องไว

ดรุณีทั้งสี่คาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด กระบวนท่าของบุรุษหนุ่มรูปงามจะมีความเร็วปานนี้ พวกนางพากันหดข้อมือถอยหลังก้าวใหญ่ เตาะเชี่ยงเค็งตวาดก้อง แต่มิได้กระโดดติดตามเข้าซ้ำเติม กลับโถมใส่หญิงซรางนรถคันงามอีกครา

มิคาด ร่างเตาะเชี่ยงเค็งเพิ่งทะยานพ้นพื้น มีกระบอกไม้ไผ่สีเขียวอีกห้าท่อนพุ่งเข้ามาสกัดกั้นโดยพร้อมเพรียงกัน สามอันที่อยู่กลางจี้เข้าใส่จุดชั่ว-ก่ายเชี่ยงกีอันสำคัญที่หว่างกลางทรวงอก ส่วนสองนางทางด้านข้าง ยิ่งกลอกกลิ้งชั่วร้ายเหลือประมาณ มาตรว่าเป็นการจี้ใส่อากาศ แต่ก็คล้ายจงใจให้ร่างเตาะเชี่ยงเค็งโถมเข้าไปหาเองก็ปาน

เตาะเชี่ยงเค็งต้องแค่นหัวร่อด้วยความเคียดแค้น มิได้แยแสไม้ไผ่ทั้งห้าท่อนอยู่ในสายตาเลย สองฝ่ามือพอตวัด เสียงควับดังสนั่นหวั่นไหว กระบอกไม้ไผ่สามท่อนทางเบื้องหน้าต้องหดกลับไปโดยฉับไว

พลังฝ่ามือของเตาะเชี่ยงเค็งมิทันใช้หมดสิ้น มีเสียงแหลมเล็กจู่โจมมาทางข้างหลังอีกครั้ง เตาะเชี่ยงเค็งมิต้องเหลียวหน้า สะบัดมือฟาดกลับไปฉาดหนึ่งทันที

มิคาด ไม้ไผ่สองท่อนที่จู่โจมมาทางด้านหลัง ตอนนี้พลันวกเป็นวงเข้าสู่ด้านใน ประหนึ่งเป็นงูเขียวที่บินได้สองตัว ฉกเข้าใส่ซายโครงซ้ายขวาดั่งสายฟ้า

เตาะเชี่ยงเค็งได้คิดด้วยไวปัญญา ทราบว่าตนตอนนี้ตกอยู่ในพยุหะที่

ร่วมจู่โจมที่ผสานกันแนบเนียนจนสูงส่งของฝ่ายตรงข้ามแล้ว พลังฝีมือของดรุณีเหล่านี้แม้ไม่เป็นที่น่าหวาดกลัว แต่หากตนถูกพยุหะนี้กักไว้คิดจะรอดตัวออกไป นับเป็นที่ไม่ง่ายดายจริง ๆ

ควรทราบว่า แม้ประสบการณ์เรื่องต่อสู้ของเตาะเชี่ยงเค็งไม่มากมายจนชำนาญ แต่การอบรมสั่งสอนของผู้เฒ่าซีคงเงี้ยวถึงสิบปี บันดาลให้บุรุษหนุ่มรูปงามมีความคิดเห็นและตัดสินใจในยามต่อสู้ได้เลอเลิศเหนือธรรมดา

แต่ตอนนี้ กลับไม่มีเวลาให้เตาะเชี่ยงเค็งครุ่นคิดมากนัก จำต้องเบี่ยงกายสะบัดร่าง จึงหลบหลีกงูเขียวที่พุ่งเข้าใส่สองชายโครงได้โดยหวุดหวิด แต่พัดขนนกอีกสี่เล่มฟาดเข้ามาจากในสี่ทิศทาง ดุจเป็นพายุหิมะโหมกระหน่ำ

ในเงาพัดสีขาวที่พร่างพรายเต็มท้องฟ้า ยังผสานไปด้วยท่อนไม้ไผ่สีเขียวที่ปราดเปรียวดั่งอสรพิษ ขอเพียงท่าร่างมีจุดอ่อนช่องว่างในที่ใด บรรดางูเขียวเหล่านั้นไม่แน่จะจี้เข้าใส่จุดสำคัญในร่างเมื่อใดก็ได้

งิ้มฉั่งยืนมือไพล่หลังชมด้วยความปีติ ตอนนี้มันก็แน่ใจ หญิงชราหน้าตาอัปลักษณ์แต่ยังสวมอาภรณ์แดงฉานที่นั่งอยู่บนรถ ต้องเป็นอั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็กแน่นอน เนื่องเพราะในแผ่นดินกว้างใหญ่ ผู้สามารถมีหลักวิชาแขนเสื้อได้เลอเลิศจนสุดสูง นอกจากนางอสูรที่มีฝีมืออำมหิตกราดเกรี้ยวผิดธรรมดาแล้ว ไม่อาจเสาะหาคนที่สองมาได้อีกเลย

เมื่อเห็นเตาะเชี่ยงเค็งถูกดรุณีอาภรณ์แดงกักอยู่ภายใน มันอิ่มเอิบยินดีเป็นยิ่งนัก และก็ดูออก ท่าร่างที่ดรุณีเหล่านี้ใช้ มาตรแม้นเป็นเช่นดั่งที่มันเผชิญในคฤหาสน์ตระกูลฮุ้นเมืองบู๊โอ้ว แต่การผสานกันด้วยความปราดเปรียวแคล่วคล่อง หนักแน่นแนบเนียน ยังเหนือกว่าพวกดรุณีทั้งสิบหกนางมากมายหลายเท่านัก จึงลอบชมเชยโชคตัวเองในใจ

ตอนแรกมันยังเข้าใจ พยุหะงี้ทั้งเซียนบู๊ที่สะเทือนแผ่นดินของอั้งอีเนี่ยเนี้ยมีอานุภาพเพียงเท่าที่มันเคยเผชิญมาเท่านั้น แต่เมื่อเห็นในวันนี้จึงทราบ วันนั้นมันมีโชคดีดอก ดรุณีเหล่านั้นมิเพียงมีฝีมือด้อยกว่าดรุณีเหล่านี้เท่านั้น จำนวนคนก็ยังน้อยกว่า แสดงว่าไม่อาจเปล่งอานุภาพของพยุหะงี้ทั้งเซียนบู๊ได้เต็มที่ ดังนั้น จึงถูกมันทำลายไปได้โดยง่ายดาย ดังนั้นเอง มันตอนนี้จึงมีทั้งปีติยินดีทั้งวิตกกังวล คำนึงในใจ

'หากพวกที่เราเผชิญในวันนั้นเป็นพวกเหล่านี้ น่ากลัววันนั้นก็ต้องเพลี่ยงพล้ำกับผีมือผู้อื่นให้เป็นที่อัปยศอดสูแล้ว'

มันมาตรแม้นเย่อหยิ่งจนโอหัง แต่นั่นเป็นเพียงเปลือกนอกของมันเท่านั้น ควรทราบว่า ผู้ที่เย่อหยิ่งโอหัง ในยามครุ่นคิดเรื่องราว จะต้องไม่มีสีหน้าใดปรากฏให้ผู้อื่นจับเค้าออกเด็ดขาด เหตุผลนี้เป็นเช่นเดียวกันทุกคน งิ้มฉั่งก็ย่อมไม่นอกเหนือจากนั้น

งิ้มฉั่งเพ่งมองด้วยความสนใจ เห็นการแปรเปลี่ยนของพยุหะงี้ทั้งเซียนบู๊แยบยลซับซ้อน ผสานกันได้หนักแน่นแนบเนียนจนไม่มีช่องว่างรอยโหว่พอจะฉกฉวยได้ จึงยิ่งลิงโลดจนคำนึง

'มันถูกกักอยู่ในพยุหะที่มีอานุภาพสุดสูงเยี่ยงนี้ ต่อให้มันมีพลังผีมือสูงส่งปานใด น่ากลัวยังไม่มีทางทนทานได้ดอก'

จิตใจที่ยินดีในเภทภัยของผู้อื่น บันดาลให้มันต้องเดินเข้ามาใกล้อีกหลายก้าว หมายจะดูให้ละเอียดชัดเจนกว่าเดิมบ้าง

มิคาด เตาะเชี่ยงเค็งที่ถูกกักอยู่ในพยุหะ หาได้มีสภาพเลวร้ายดั่งที่มันคาดคิดไม่ ตอนนี้มาตรแม้จะตั้งหลักเป็นฝ่ายรับ แต่ท่าเท้าที่เลอเลิศสุดสูง กับพลังฝ่ามือที่เกรี้ยวกราดดุดัน กลับต่อต้านจนพัดขนนกสี่เล่ม ไม้ไผ่เขียวสิบสี่ท่อน ได้แต่พุ่งฉวัดเฉวียนวนเวียนอยู่ทางรอบข้างกับบนอากาศเท่านั้น โดยไม่มีทางคุกคามเข้าใกล้กายแม้สักครึ่งก้าว แต่ในช่วงเวลานี้ เตาะเชี่ยงเค็งกลับไม่มีปัญญาทะลวงพยุหะหนีออกไปได้

ตอนนั้นงิ้มฉั่งได้เดินไปจนถึงข้างรถโดยไม่รู้ตัว มิคาด พลันมีเสียงแหลมเล็กที่เสียดประสาทตวาดขึ้น

"หยุดมือ !"

เสียงแม้ไม่ดังเท่าใด แต่งิ้มฉั่งกลับปวดแปลบแก้วหูดั่งถูกเข็มทะลวงใส่ เลือดลมพลุ่งพล่านจนใจสะท้านทันที

ความจริงร่างของเหล่าดรุณีอาภรณ์แดงยังคงฉวัดเฉวียนวนเวียนอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่พอเสียงตวาดขาดหาย งิ้มฉั่งพลันรู้สึกตาลายไปวูบ เงาสีแดงที่พร่างพรายเต็มท้องฟ้า ตอนนี้กระจายออกไปรอบข้างอย่างไม่คาดหมาย ถึงกับยืนรายล้อมเป็นรูปวงกลม กักเตาะเชี่ยงเค็งอยู่ภายในวงเช่นเดิม

เหลียวหน้ามองไป แลเห็นหญิงชราอัปลักษณ์อาภรณ์แดง ทรงกายขึ้นช้า ๆ พอลืมตาสายฟ้าพุ่งวาบออกมาจนแวววับ สีหน้าที่แก่ชราจนอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรงของนางถึงกับปลาสนาการหมดสิ้นทันที

ขณะเตาะเชี่ยงเค็งงุนงงงวบ ก็เห็นหญิงชราเดินช้า ๆ มาถึงเบื้องหน้า ร่างผ่ายผอมภายในเสื้อหลวมกว้างรุ่มร่าม ดูไปไม่ผิดกับคลุมอยู่บนกระบอกไม้ไผ่เลย

นางเดินช้า ๆ แขนและชายเสื้อยาวลากพื้นเป็นทาง บันดาลให้คล้ายเห็นนางลอยละล่องกลางท้องฟ้า เตาะเชี่ยงเค็งมิทราบเป็นอย่างไร ถึงกับบังเกิดความหนาวเหน็บจนไม่มีปัญหาบอกมาได้ พยายามระงับสมาธิจิตใจไว้ ขณะจะเอ่ยปาก หญิงชราอัปลักษณ์ก็ได้เค้นเสียงเย็นยะเยียบขึ้นก่อน

"เมื่อครู่เจ้าว่ากระไร ?"

เตาะเชี่ยงเค็งยืดอกเชิดหน้า ตวาดเสียงก้อง

"เราถามท่าน หนี้โลหิตที่ใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงเมื่อสิบปีก่อนนั้น ท่านเคยลืมหรือไม่ ?"

ตาที่คมวาวราวเหยี่ยวร้ายของหญิงชรา กวาดมองร่างเตาะเชี่ยงเค็งขึ้น ๆ ลง ๆ แวบหนึ่ง จึงกล่าวเสียงเย็นชาต่อ

"อย่างนั้น เจ้าก็เป็นทายาทของผู้แซ่เตาะที่ตาย ?"

"ถูกแล้ว"

มิคาด หญิงชรากลับแหงนหน้าหัวร่อกึกก้องยาวนาน เสียงหัวร่อของนางคล้ายดั่งเป็นปักษาราตรีคร่ำครวญ บันดาลให้ผู้คนยากจะเชื่อ หญิงชราที่ผอมแห้งแก่หง่อม สามารถเปล่งเสียงหัวร่อดังสะท้านแก้วหูปานนี้

เมื่อเสียงหัวร่อของนางชะงักหาย บรรดากิ่งไม้ใบหญ้าที่สั่นไหวไปเพราะคลื่นเสียงของนางจนแทบหักกระเด็น พลอยหยุดชะงักลงไปด้วย ได้ยินนางกล่าวช้า ๆ

"หลายสิบปีที่ผ่าน ผู้ตายกับมือเราไหนเลยมีต่ำกว่าจำนวนพัน เรากำลังประหลาดใจ ไฉนทายาทของพวกเหล่านั้น ไม่มีผู้ใดกล้ามารังควานล้างแค้นกับเราแม้สักคนเดียว มิคาด...เฮอะ เฮอะ วันนี้กลับให้เราได้พบเห็นคนหนึ่งแล้ว"

เบือนสายตาไปที่งิ้มฉั่งแล้วตวาด

"เจ้าเป็นผู้ใด ? ใช่จะมาช่วยมันล้างแค้นหรือไม่ ?"

งิ้มฉั่งใจหายวาบ รีบก้าวเข้ามาคารวะจนจรดพื้น กล่าว

"ผู้เยาว์กับมันมิเพียงไม่รู้จักกันเท่านั้น ยัง..."

หญิงชราอัปลักษณ์แค่นเสียงกระด้าง สายตาที่เย็นชาเพ่งมองหน้ามันพลางสอดคำ

"เช่นนี้เป็นว่า ที่เจ้ามายืนทางด้านข้าง มีความต้องการดูเรื่องครึกครื้นเท่านั้น ?"

น้ำเสียงแม้ราบเรียบธรรมดา แต่งิ้มฉั่งเมื่อได้ยินกลับรู้สึกมีความหนาวเหน็บแผ่ออกจากสันหลังกระจายทั่วร่างทันที ความยโสโอหังของมันปลาสนาการหมดสิ้น งุนงงเป็นครึ่งวันจึงได้น้อมกายตอบ

"ผู้เยาว์ยังมีเรื่องบาดหมางกับมันผู้นี้มิเสร็จสิ้น ดังนั้น..."

มิคาด หญิงชราอัปลักษณ์ส่งเสียงสอดคำอีกครา

"หรือเจ้าคิดจะรอให้เรื่องระหว่างมันกับเราเสร็จสิ้นแล้ว ค่อยสะสางเรื่องบาดหมางกินใจระหว่างมันกับเจ้าอีกครา ?"

งิ้มฉั่งผงกศีรษะ แต่พลันเห็นนางแหงนหน้าแผดหัวร่อจนสนั่นหวั่นไหว แล้วกล่าว

"วิเศษ วิเศษ ดูไม่ออกว่าเจ้าที่ยังมีวัยเยาว์กลับชาญฉลาดเป็นอย่างยิ่ง..."

วาจานางแม้กล่าวมิจบความ แต่งิ้มฉั่งที่เปรื่องปราดจนหลักแหลม ย่อมเข้าใจความหมายในวาจานาง เป็นบ่งบอกว่าไม่จำเป็นต้องให้มันลงมืออีกแล้ว เตาะเชี่ยงเค็งไม่มีทางที่จะรอดชีวิตจนมาสะสางเรื่องบาดหมางกับมันได้ ตัวมันไยมิใช่ได้ประโยชน์โดยมิต้องลงมือเลย ?

เมื่อกวาดตามองไป กลับเห็นหญิงชราเพ่งตาที่คล้ายสายฟ้าอยู่บนใบหน้าเตาะเชี่ยงเค็ง ยื่นมือแห้งกรังดั่งขานกขึ้นลูบจอนผมเบา ๆ สืบเท้าเข้าไปอย่างเชื่องช้า

ลมกรรโชกมาวูบหนึ่ง งิ้มฉั่งคล้ายรู้สึกหนาวเหน็บกว่าเดิม มันทราบแล้ว อีกเพียงชั่วพริบตา สถานที่นี้จะต้องมีการสังหารที่อำมหิตจนสยดสยองอย่างแน่นอน

กระพือเพลิงอาฆาต

เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านดาลเดือดมิอาจระงับ ตลอดสิบปี ที่ผ่านมิเคยลืมโอกาสจะได้เผชิญกับศัตรูผู้นี้เลยสักชั่วครู่ยาม ดังนั้นเอง เพลิงอาฆาตที่อัดอกมาสิบปี พลันระเบิดดั่งเป็นภูเขาไฟ

เพียงแต่ว่า การฝึกที่เข้มงวดกวดขันมาสิบปี จึงบันดาลให้เตาะเชี่ยงเค็งยังคงสามารถสะกดจิตใจให้หนักแน่นเยือกเย็นได้ เนื่องเพราะเตาะเชี่ยงเค็งทราบตอนนี้เป็นวาระคับขันที่จะเป็นหรือตายได้ในชั่วพริบตา หากตนสามารถพิชิตศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้านางนี้ อย่างนั้นความอาฆาตแค้นที่อัดอกมาสิบปี ก็ถูกชำระล้างออกไปจากใจได้ นับแต่นี้ ไม่มีความกลัดกลุ้มกังวลใดเหลืออยู่อีกมิเช่นนั้น คนอัปลักษณ์อุนยู่เง็กก็ต้องไม่ยอมปล่อยชีวิตตนรอดจากมือนางอย่างไรนางต้องขุดรากถอนโคนให้สิ้นซากเด็ดขาด

เตาะเชี่ยงเค็งพยายามข่มกลั้นความพลุ่งพล่านดาลเดือดไว้เต็มที่ เพ่งตามองไปเห็นคนอัปลักษณ์อุนยู่เง็กกำลังเขม้นมองตนอยู่ ผงกศีรษะพลางส่งเสียงที่คล้ายปักษาร้อง

"อืมม์ เด็กน้อยเจ้ามีเค้าคล้ายคลึงกับผู้แซ่เตาะอยู่หลายส่วนจริง ๆ แต่ยังเหนือกว่ามันบ้าง..."

เตาะเซี่ยงเค็งเห็นอุนยู่เง็กตอนนี้ถึงกับมีทีท่าเฉื่อยชาไม่แยแส คล้ายดั่งมิเห็นตนมีความหมายอยู่ในสายตามาเลย ยามเอ่ยถึงบิดาตน สีหน้าท่าทีของนางยังคงราบเรียบเป็นธรรมดา ดุจดั่งพาดพิงถึงสหายเก่าของนางก็ปาน ไหนเลยคล้ายกล่าวถึงคนที่ถูกนางสังหารกับมือ

ดังนั้นเอง เตาะเซี่ยงเค็งยิ่งเดือดดาลจนอกแทบระเบิด ต้องรีบลอบเกร็งลมปราณขึ้นผนึกตัว เตรียมลงมือจู่โจมนางให้ย่อยยับในกระบวนท่าเดียว

มิคาด อั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็กกล่าวได้เพียงครึ่งหนึ่ง เสียงของนางพลันชะงักหาย ร่างมิได้ทำทีท่าอย่างไร แต่แขนเสื้อกว้างยาวข้างซ้ายของนาง กลับพุ่งขวับเข้าใส่งิ้มฉั่งที่ยืนอยู่ด้านขวาดั่งสายฟ้า พร้อมกันนั้น ยังตะปบฝ่ามือขวาเข้าใส่ทรวงอกงิ้มฉั่งอีกด้วย

งิ้มฉั่งยืนอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นในที่นั้น ขณะสงบรอให้บุรุษหนุ่มเสื้อดำถูกสังหารอย่างสยดสยองนั้น มิคาดคิดเลยว่า อั้งอีเนี่ยเนี้ยถึงกับลงมือใส่มันจึงบังเกิดความแตกตื่นจนขวัญสะท้าน ขณะถีบตัวหมายจะถอยหนี หลบหลีกแขนเสื้ออันร้ายกาจของนาง มิคาด อั้งอีเนี่ยเนี้ยที่ดูไปแม้ผ่ายผอมเหลือหนังหุ้มกระดูก แต่ท่าร่างกลับรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ กอปรกับเป็นการลงมือในยามที่งิ้มฉั่งคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด ดังนั้น ร่างงิ้มฉั่งยังมิทันถีบตัวถอยหนี อกเสื้อก็ถูกนางคว้าไว้ถนัดถนี่

ชั่วเวลาเพียงครู่เดียว งิ้มฉั่งถูกคนคว้าอกเสื้อไว้ถึงสองครั้งครา มาตรว่าเป็นเรื่องที่มันคาดคิดไม่ถึงทั้งสองครั้ง และยังมิทันระวังตัวด้วย แต่อย่างไรยังคงเป็นเรื่องอัปยศอดสูอย่างยิ่ง โทสะจึงประดังจนหน้าแดงฉาน แต่เมื่อเห็นสายตาคมกล้าของอั้งอีเนี่ยเนี้ยถลึงจ้องมันแน่วนิ่ง มันที่หวาดหวั่นพลังฝีมือของนาง และหวาดกลัวในชื่อเสียงอื้อฉาวของนาง จึงมิกล้าที่จะลงมือโดยวู่วามหุนหัน ได้แต่ส่งเสียงสะท้านถาม

"ผู้อาวุโส นี่เป็นความหมายใดของท่าน ?"

อั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็กแค่นหัวร่อกล่าวช้า ๆ

"เมื่อสิบปีก่อน เจ้าก็เป็นผู้หนึ่งที่อยู่ใต้เชิงเขาซีซิ่งฮงของอึ้งซัวหรือไม่ ?"

งิ้มฉั่งใจสั่นสะท้าน อดีตของเมื่อสิบปีก่อนวูบขึ้นในห้วงสมองมันดั่งสายฟ้า ตอนนั้น มันยังเป็นทารกเยาว์วัย มาตรว่ากำเนิดในตระกูลใหญ่ฐานะ

มั่งคั่ง แต่ไม่ได้รับความรักจากบิดามารดาเพราะความเกเร กอปรกับยังมีนิสัยที่กราดเกรี้ยวริษยา จึงยิ่งเกเรเหลวไหล สมควรเป็นเวลาเข้าเรียนหนังสือ มันกลับลอบหนีไปเล่นตามท้องทุ่งและสุสานเพียงลำพัง

มีวันหนึ่ง มันพลันพบเห็นนักพรตที่เสื้อผ้าสวยงามหน้าตาคมสัน คล้ายเป็นเทพยดาลอยลงจากฟ้า ถามมันยินดีออกจากบ้านไปฝึกวิชาบู๊หรือไม่ ? มันเมื่อนึกถึงบิดามารดาที่ดุด่าซิงซังมัน อยู่กับบ้านไปก็ไม่มีความหมายอย่างไร กลับมิสู้ไปฝึกวิชาบู๊ให้สามารถเหาะเหินเดินอากาศเช่นเดียวกับนักพรตก็ดีอยู่ หลังจากนั้น มันย่อมกลับบ้านด้วยความภาคภูมิใจ จึงรับปากต่อนักพรตโดยไม่ต้องใคร่ครวญ

ภายหลังมันจึงทราบ นักพรตที่พามันไปอบรมสั่งสอน คือบ้วนเหมียวจินหยินที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน จึงได้ร่วมทางกับทารกอีกสองคนที่มีวัยใกล้เคียงกับมัน ติดตามนักพรตไปภูเขาอิ้งชัว

ดังนั้นเอง เหตุการณ์อันน่าสยดสยองพองขนของใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงในสิบปีก่อน จึงกระจ่างในห้วงสมองดั่งปรากฏกับสายตาอีกครา

ฝุ่นละอองที่กระจายเป็นทาง เสียงร้องเสียงคำรามของสัตว์ป่า ชายกลางคนที่โอ่อ่าอาจหาญ หญิงกลางคนที่สวยงามนุ่มนวล ทารกวัยใกล้เคียงกับมันที่เคียงข้างคนทั้งสอง และซือแป๋ตนเมื่อเห็นพวกมันทั้งสามแล้วมีสีหน้าเยี่ยงไร ก็ปรากฏอยู่ในห้วงสมองของมันเช่นกัน

มันนึกถึงสตรีอาภรณ์แดงที่ผ่ายผอมราวกระบอกไม้ไผ่ ทาริกาน้อยที่สวยสะคราญปานเทพยดา และเหตุการณ์สยดสยองในตอนสุดท้ายของเรื่องราว เมื่อได้เห็นสีหน้าอั้งอีเนี่ยเนี้ยกับบุรุษหนุ่มเสื้อดำในตอนนี้ มันจึงได้คิดมาในทันทีคำนึงในใจ

'ที่แท้เจ้าเด็กเสื้อดำผู้นี้ก็คือทารกที่ติดตามหญิงกลางคนรูปงามเมื่อสิบปีก่อน อั้งอีเนี่ยเนี้ยนางนี้ก็คือศัตรูที่ฆ่ามารดาของเจ้าเด็กเสื้อดำ'

พอได้คิดเยี่ยงนั้น ต้องฉุกใจคำนึง

'รูปโฉมสะคราญในภาพวาดสามม้วนนั้น ก็คือดรุณีงามปานเทพธิดาที่เห็นบนกำแพงเมือง และดรุณีงามสุดหล้าฟ้าดินนางนั้น ก็คือทาริกาที่สวยงามในสิบปีก่อน มิน่าเล่าตอนเราพบนางในภาพวาด จึงรู้สึกคุ้นตาอย่างยิ่ง ที่แท้

เป็นเรื่องราวเยี่ยงนี้เอง'

ส่วนเตาะเชี่ยงเค็งเมื่อเห็นอั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็กพลันทอดทิ้งตนไปลงมือใส่บุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง ขณะงุนงงชั่ววูบก็ได้ยินอุนยู่เง็กแค่นเสียงเย็นชาถามบุรุษหนุ่มเสื้อเหลือง จึงได้เข้าใจด้วยไวปัญญา คำนึงขึ้น

'ที่แท้บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองผู้นี้ ก็คือทารกเสื้อเหลืองที่พบในใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงเมื่อสิบปีก่อน'

เตาะเชี่ยงเค็งยังได้คิด ดรุณีโฉมสะคราญที่ตนพบเมื่อครู่ ต้องเป็นทารกน้อยที่สวยงามปานเทพธิดานางนั้นนั่นเอง จึงต้องถอนหายใจคำนึงต่อ

'ชะตาชีวิตของคนเรา กลั่นแกล้งผู้คนอย่างรุนแรงจริง ๆ บรรดาผู้คนที่อยู่บนหน้าผาเล็ก ๆ ของเมื่อสิบปีก่อน ผ่านกาลเวลายาวนานไปสิบปีแล้วถึงกับมาพบพานกันในสถานที่เดียวอีกคราได้'

เตาะเชี่ยงเค็งหาทราบไม่ ชะตาชีวิตยังมิเพียงกลั่นแกล้งคนเท่านี้ดอก มิเพียงบันดาลให้พวกทั้งหลายมาชุมนุมในสถานที่เดียวกันเท่านั้น ยังบันดาลให้ความรักความแค้นริษยาของพวกตน พัวพันกันจนแทบไม่มีปัญญาสะสาง

เมื่ออั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็กคว้าอกเสื้อไว้แล้ว เห็นงิ้มฉั่งเหม่อมองจนตะลึงลาน ดวงตามีประกายงุนงงสงสัยคล้ายดั่งกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องราวใด นางก็ประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง จึงตวาดสำทับอีกครา

"เจ้าใช่ศิษย์บ้วนเหมียวจินหยินหรือไม่ ? เฮอะ เฮอะ เฮอะ ซือแป้ของเจ้ากลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์มาชั่วชีวิต นึกมิถึง ศิษย์ที่มันรับไว้ก็เป็นแบบฉบับเดียวกับมันไม่ผิดเพี้ยนได้"

เมื่องิ้มฉั่งระงับใจได้แล้ว ส่งเสียงโต้เถียงไป

"ซือแป้คือบ้วนเหมียวจินหยินจริง ผู้เยาว์มักได้ยินท่านผู้เฒ่าเอ่ยถึงผู้อาวุโสอยู่บ่อยครั้ง ท่านผู้เฒ่ายังว่ามีไมตรีกับผู้อาวุโสลึกซึ้งมานานปีแล้ว ตอนนี้ผู้อาวุโสทำเยี่ยงนี้กับผู้เยาว์ กลับบันดาลให้ผู้เยาว์ไม่เข้าใจเลย"

อั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็กพลันแหงนหน้าหัวร่อจนเสียงสะท้านฟ้า พร้อมทั้งยังกล่าว

"มีไมตรีลึกซึ้งมานานปี มีไมตรีลึกซึ้งนานปี..."

พลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ ก้มลงกล่าว

"วาจาอันร้ายกาจ ในสิบกว่าปีที่ผ่าน เรื่องที่ได้ประโยชน์มีเปรียบ ล้วนแล้วถูกมันตะครุบไว้หมดสิ้น เมื่อสิบปีก่อน เรากับผู้แซ่เตาะที่ตายไม่มีเรื่องบาดหมางกินใจกันแม้สักน้อยนิด ล้วนแล้วเพราะ 'สหายที่มีไมตรีลึกซึ้งมาหลายสิบปี' เช่นมัน จึงได้..."

เสียงของนางพลันชะงักลงกลางคัน เบือนหน้าไปกล่าวต่อเตาะเชี่ยงเค็ง

"เราพูดเรื่องของเรา มิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องของเจ้า บิดาเจ้าถูกเราฆ่าตายกับมือจริง ๆ เจ้าจะล้างแค้นมาหาแต่เราเท่านั้นก็พอ"

นางเบือนหน้าไปที่งิ้มฉั่งอีกครา คำรามจากไรฟัน

"หลังจากวันนั้นมา ซือแป๋เจ้าก็มิทราบคิดจะทำร้ายเรามามากน้อยเท่าใดครั้ง เราเพียงทราบ คนที่กลอกกลิ้งชั่วร้ายอันดับหนึ่งในแผ่นดิน ก็คือบ้วน-เหมียวจินหยินมิใช่ใครอื่น เฮอะ เฮอะ ไหนเลยจะคาด ปิศาจน้อยเจ้าก็มิได้ด้อยกว่ามันเท่าใดนัก เราถามเจ้าเมื่อครู่ เจ้าบอกว่าไม่รู้จักกับทายาทผู้แซ่เตาะมาก่อน ไฉนว่ามีเรื่องบาดหมางกับมันยังมิได้สะสางหมดสิ้น ? เจ้ามีเรื่องแค้นเคืองใดกับคนที่เจ้ามิเคยรู้จักกันมาก่อน เจ้ากลับบอกให้เราฟังดูบ้าง ?"

งิ้มฉั่งต้องตะลึงลานทันที สอบถามตัวเอง มีความอาฆาตแค้นใดกับผู้แซ่เตาะแน่ ? แต่กระทั่งตัวมันก็ตอบไม่ออก

ควรทราบว่า มันแม้ริษยาเตาะเชี่ยงเค็งอย่างยิ่ง แต่ความริษยาเยี่ยงนี้ไหนเลยบอกกับผู้อื่นโดยเปิดเผยได้ ? และไหนเลยจะนับเป็นเรื่องอาฆาตแค้นได้ ?

อึ้งอึ่งเนิ่งเนิ้งอยู่เงิ่นสังเกตสีหน้าของมันแล้วแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ในใจเจ้าขบคิดเล่ห์กลใดกันแน่ ? จงรีบบอกกับเรามาตามความสัตย์จริงมิเช่นนั้น...เฮอะ เฮอะ"

นิ้วมือรวบลงแนบแน่นกว่าเดิม แทบจะหิ้วตัวงิ้มฉั่งขึ้นจากพื้นแล้ว

งิ้มฉั่งเลิกคิ้วส่งเสียงโต้เถียง

"วาจาที่ผู้เยาว์กล่าว สัตย์จริงทุกถ้อยกระทงความ ผู้เยาว์เคารพเกียรติภูมิของผู้อาวุโสอยู่เสมอมา ไหนเลยกล้ามีอคติใด ๆ ต่อผู้อาวุโสได้..."

มิทันขาดคำ พลันสะอึกกายเข้าไปก้าวใหญ่ นิ้วประกบจี้ศอกกระแทกใส่สองมือจู่โจมไปสองกระบวนท่า พร้อมกับเตะเท้าซ้ายขึ้นมาในเวลาเดียวกัน

เข้าในเข่าขวาของอุนยู่เง็กดั่งสายฟ้า

อุนยู่เง็กต้องตระหนกโดยมิอาจข่มกลั้น จะอย่างไรก็คาดคิดไม่ถึง บุรุษหนุ่มจะกล้าบังอาจลงมือจู่โจมนางได้ และยังเป็นกระบวนท่าที่อำมหิตดุร้ายทั้งสิ้นล้วนแล้วจู่โจมใส่จุดสำคัญในร่างนางอีกด้วย นางแม้มีพลังฝีมือสูงส่งกว่านี้ ก็มิอาจไม่ช่วยตัวเองก่อนได้ จึงรีบคลายมือสลับเท้าหงายร่าง ถอยขวับออกไปหลายก้าวโดยความเร็ว

งิ้มฉั่งพอรู้สึกถูกคลายมือปล่อยตัว ก็รีบสลับเท้าก้าวถอยไปห้าเชียะทันที ควรทราบ มันเป็นคนมีความยโสโอหังอย่างยิ่ง มาตรว่าหวาดกลัวอั้งอีเนี่ยเนี้ยที่มีเกียรติภูมิและฝีมือทัดเทียมกับอาจารย์มัน แต่เมื่อถูกคว้าอกเสื้อคำรามใส่หน้า โทสะก็ดาลเดือดไม่อาจระงับได้ ตอนนี้เห็นตนเพียงลงมือจู่โจม นางก็จำต้องปล่อยตนถีบตัวถอยหนีลงไป จึงแค่นหัวร่อคำนึง 'ที่แท้ฝีมือนางก็เพียงเท่านี้เอง'

ดังนั้น จิตใจที่หวาดกลัวของมันจึงลดทอนลงมากหลาย ยกมือขยับเสื้อผ้าให้เรียบร้อยแล้วกล่าว

"ผู้อาวุโสเย้ยหยันด่าว่าผู้เยาว์อยู่ทุกถ้อยคำ มิทราบมีจิตเจตนาใดกันแน่ ? มาตรว่าซือแป่จะมีที่ใดขัดใจต่อผู้อาวุโสอยู่บ้าง แต่ซือแป่ผู้เฒ่าหาได้เสียชีวิตไม่ ผู้อาวุโสกลับไม่บังควรยกบัญชีรายนั้นมาป้ายใส่ตัวข้าพเจ้าเลย"

ความหมายของวาจาบ่งบอกชัดแจ้ง เป็นเหน็บแนมนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กรู้จักแต่รังแกผู้เยาว์ คุกคามหยามเหยียดผู้มีฝีมือด้อยกว่าเท่านั้น โดยไม่กล้าไปคิดบัญชีกับซือแป่มัน

วาจาที่มีความหมายเปิดเผยจนกระจ่างเยี่ยงนี้ อุนยู่เง็กไหนเลยจะฟังไม่ออก งิ้มฉั่งที่จับตามองเขม็งนิ่ง คาดคิดในใจ นางจะต้องแหงนหน้าแผดหัวร่อ หรือไม่ก็กระโดดโลดเต้นด้วยโทสะ

มิคาด จ้องมองอยู่ครู่ใหญ่ เห็นใบหน้าของนางอสูรที่มีฝีมืออำมหิตจิตใจกราดเกรี้ยว มิเพียงไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิดเท่านั้น ประกายตายังหม่นหมองลงกว่าเดิม คิดว่ากำลังคำนึงความสนใจ และก็คล้ายมิได้ยินคำพูดของมันเลยก็ปาน

เมื่อเช่นนั้น ย่อมผิดคาดหมายงิ้มฉั่งอย่างยิ่ง เหลือบตามองไปกลับเห็น

บุรุษหนุ่มเสื้อดำเตาะเชี่ยงเค็งก็กำลังขมวดคิ้วครุ่นคิด มันจึงต้องคำนึงด้วยความประหลาดใจ

'เจ้าเด็กเสื้อดำไฉนพิกลปานนี้ ? ตอนแรกมีทีท่าฮึกเหิมดุร้าย เคียดแค้นปานจะฟาดคู่ต่อสู้ให้ตายในทันที ตอนนี้กลับยืนตะลึงลาน...'

เบือนสายตามาที่อั้งอีเนี่ยเนี้ยอีกครั้ง เห็นยังคงก้มศีรษะครุ่นคิด จึงคำนึงต่อ

'อุนยู่เง็กไฉนก็มีท่าทีเยี่ยงนี้ ? กลับคล้ายเป็นดรุณีวัยสิบเจ็ดสิบแปดปีกำลังคิดถึงคนรักก็ปาน'

มันจึงกวาดตามองรอบข้าง เห็นดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสิบกว่านาง มีบ้างประคองกระบอกไม้ไผ่ มีบ้างโบกพัดขนนกเบา ๆ ล้อมเป็นวงกลมอยู่ในระยะไกล ถึงกับแต่ละคนก็หลุบสายตาลงต่ำด้วยทีท่าไม่แยแสสนใจเรื่องราวใด

งิ้มฉั่งแม้ยโสโอหัง แต่มีภูมิปัญญาที่สูงส่งหลักแหลม ตอนนี้มันแค่นหัวร่อคำนึง

'พวกเหล่านี้แต่ละคนคล้ายมีความงมงายอยู่ไม่น้อย เรายังจะจับเจ่าอยู่ที่นี้หาประโยชน์ใด ?'

ควรทราบว่า ในระหว่างมันกับอั้งอีเนี่ยเนี้ยและเตาะเชี่ยงเค็ง ไม่มีความอาฆาตแค้นที่ใหญ่ยิ่งลึกซึ้งใดเลย มาตรแม้นริษยาเตาะเชี่ยงเค็งอยู่บ้าง แต่เมื่อคำนึงสถานการณ์เบื้องหน้า ทราบว่าหากมันยังจับเจ่าอยู่ต่อไป มิเพียงไร้ประโยชน์เท่านั้น น่ากลัวจะตอแยเรื่องยุ่งยากให้พันพัวต่อมัน กอปรกับเมื่อเห็นพวกทั้งหลายพากันครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้ม คล้ายไม่มีผู้ใดแยแสสนใจมันอีกเลย

ดังนั้น พอฉุกคิดย่อมไม่ลังเลต่อไป หันกายได้รีบสาวเท้า โดยหวังให้อั้งอีเนี่ยเนี้ยอย่าได้สกัดทางมันไว้ก็พอแก่ใจ

มันไปได้ไม่กี่ก้าว ด้านหลังเงียบสนิทไม่มีปฏิกิริยาใด จึงอดมิได้ต้องหันมอง มิคาด พริบตานั้นอั้งอีเนี่ยเนี้ยพลันมาปรากฏที่เบื้องหน้ามันดั่งปาฏิหาริย์ ทั้งยังส่งเสียงเย็นชา

"ตอนนี้ซือแป๋เจ้าอยู่ที่ใด ?"

งิ้มฉั่งใจเต้นถี่เร็ว ทะยานกายขึ้นขวับไปเจ็ดเชียะจึงกล้าเหลียวกลับอีกครา

แต่ได้ยินเสียงยะเยียบเย็นชาของอั้งอีเนี่ยเนี้ยถามอีก

"ตอนนี้ซือแป๋เจ้าอยู่ที่ใด ?"

งิ้มฉั่งต้องลอบถอนหายใจ ทราบว่าซือแป๋มันจะต้องกระทำเรื่องละอายหรือทรยศต่ออั้งอีเนี่ยเนี้ยเป็นแน่ มันพลันฉุกคิดถึงสีหน้าเมื่อครู่ของนาง จึงคำนึงในใจ

'หรือซือแป๋กับนางอัปลักษณ์เฒ่าปานปิศาจ จะมีน้ำใจพัวพันกันอยู่ ?'

เมื่อได้คิดเยี่ยงนั้น ต้องพิจารณาดูอุนยู่เง็กอีกสองคราว รู้สึกนางไม่เพียงอัปลักษณ์ยิ่งเท่านั้น ยังแก่ชราอย่างยิ่งด้วย น่ากลัวไม่มีบุรุษใดในโลกจะมารักสตรีเยี่ยงนางได้แน่

มันครุ่นคิดไปมาหลายคราว บุรุษหนุ่มมีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้ง ต้องบังเกิดความคลางแคลงสงสัยเป็นยิ่งนัก อึ้งชั่วขณะจึงได้ตอบไป

"ตอนนี้ซือแป๋จะอยู่ที่ใด ผู้เยาว์ก็มิอาจทราบได้ ความจริงผู้อาวุโสเป็นสหายเก่าของซือแป๋อยู่เล้ว ไฉนตอนนี้มาถามผู้เยาว์เสียได้ ?"

สีหน้าอุนยู่เง็กที่ความจริงยะเยียบเย็นชาจนน่ากลัวยิ่ง พลันกลับกลายเป็นพิกลผิดธรรมดา ประกายแวววาวในดวงตาสลายคลายหมดสิ้น ถึงกับถอนใจด้วยความรันทด กล่าว

"เรามิได้พบมันร่วมห้าปีแล้ว โอ...มิทราบมันไฉนไม่ยอมพบเรา..."

หลุบตาลงอีกครั้ง จมเข้าในภวังค์ความครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้ม ดุจดั่งหวนคำนึงถึงเรื่องราวใดก็ปาน

สีหน้านางที่เปลี่ยนแปรนี้ เมื่องิ้มฉั่งสังเกตชัดตาต้องลอบหัวร่อในใจด้วยความขบขัน ทราบว่าข้อคิดสันนิษฐานเมื่อครู่ของมันต้องไม่ห่างไกลจากความจริงเท่าใด ประหลาดที่ว่า ซือแป๋ของมันมีวัยชราแล้วแต่บุคลิกยังคงองอาจสง่า มิทราบไฉนไปพึงใจสตรีที่อัปลักษณ์ปานปิศาจเช่นนางได้

แต่งิ้มฉั่งไม่ทราบ ความเจ้าเล่ห์จนกลอกกลิ้งของบ้วนเหมียวจินหยิน-อีฮ้วม ไม่มีผู้ใดในแผ่นดินทัดเทียมได้ มันเพราะต้องการของสิ่งหนึ่ง จึงไปหลอกลวงจิตใจของคนอัปลักษณ์อุนยู่เง็กจริง ๆ

ที่แท้ในชั่วชีวิตอุนยู่เง็ก ยังไม่เคยมีบุรุษใดไปพอใจนางมาเลย มาตรว่าสีหน้านางจะกราดเกรี้ยวโหดร้าย แต่ความจริง ในส่วนลึกของหัวใจนางไย

มิใช่ต้องการความรักอันอบอุ่นของบุรุษใดไปปลอบประโลม

อีฮ้วมจึงได้ใช้จุดอ่อนนี้ของนางบันดาลให้นางทุ่มเทใจต่อมันจนหมดสิ้น รอจนมันพบเห็นนางไม่มีคุณค่าให้มันหลอกใช้ได้อีกแล้ว จึงถีบนางทิ้งไปทันที

นี่ย่อมบันดาลให้อุนยู่เง็กปวดแปลบจับจิตจับใจ แต่ทว่า เรื่องความรักกลับพิสดารเป็นอย่างยิ่ง นางมาตรแม้นเคียดแค้นบ้วนเหมียวจินหยินถึงขีดสุด แต่ก็พานไม่อาจลืมมันไปได้ เพียงหวังให้มันยินยอมกลับใจมาหานางอีกคราเท่านั้น

เนื่องเพราะความรู้สึกที่พิสดารนี้ จึงบันดาลให้สีหน้าเมื่อครู่ของนางต้องเปลี่ยนแปรอยู่ไปมา แต่งิ้มฉั่งแม้เป็นศิษย์รักของอีฮ้วม กลับมิทราบเรื่องราวรายนี้เลย เพราะจิ้งจอกเฒ่าเช่นอีฮ้วมไหนเลยจะบอกเล่าเรื่องชั่วร้ายของมันให้ศิษย์ทราบ

ทั้งสองยืนประจันหน้ากัน ต่างครุ่นคิดในใจ

มิคาด เตาะเซี่ยงเค็งที่ยืนอยู่ระยะไกล ตอนนี้ถึงกับพลันต่อยหมัดขวาเข้าใส่ฝ่ามือซ้ายฉาดใหญ่ ดั่งครุ่นคิดจนตกลงใจได้แล้ว เงยหน้ากวาดตามองก็พุ่งปราดเข้ามาพร้อมกับตวาดเสียงก้อง

"ผู้แซ่อุน มิว่าท่านเพราะสาเหตุใดก็ตาม แต่เตียเตียข้าพเจ้าย่อมตายกับมือท่าน วันนี้ หากท่านมีพลังฝีมือเหนือกว่าข้าพเจ้า อย่างนั้น ท่านฟาดข้าพเจ้าให้ตายในฉาดเดียว มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะใช้ศีรษะของท่าน เซ่นไหว้วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์บนสรวงสวรรค์ของบิดามารดาข้าพเจ้า"

อุนยู่เง็กพลันสะดุ้งตื่นจากความฝันที่ดื่มด่ำซาบซึ้ง เมื่อได้ยินวาจาเตาะ-เซี่ยงเค็งจบคำ ใบหน้ากลับกลายเป็นเหี้ยมอำมหิตอีกครั้ง แสยะยิ้มแล้วเหลือบมองงิ้มฉั่งพลางแค่นเสียง

"เจ้าอย่าคิดหนีเป็นอันขาด"

จากนั้น จึงหันกล่าวกับเตาะเซี่ยงเค็ง

"หากเราฟาดเจ้าตายในฝ่ามือเดียว อย่างนั้นผู้แซ่เตาะไยมิใช่ไม่มีทายาทสืบตระกูลต่อ ? ความอาฆาตอันยิ่งใหญ่ของบิดาเจ้า ไยมิใช่คล้ายจมอยู่ก้นทะเลไปชั่วกาลนาน ? เฮอะ เฮอะ ตอนแรกเรายังถือเจ้าเป็นบุตรกตัญญู มิคาดเจ้ากลับเป็นคนขี้ขลาดไร้ประโยชน์ใด ๆ"

เตาะเซี่ยงเค็งงุนงงทันที เมื่อครู่เห็นท่าร่างนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กก็ทราบตนไม่มีปัญญาพิชิตนาง หากคิดจะล้างแค้นในวันนี้ให้ได้ ต้องเป็นเรื่องยากเข็ญยิ่งกว่าปีนสู่สรวงสวรรค์ ความจริงคิดจะฉวยโอกาสที่นางตอบโต้กับบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองสะบัดหน้าจากไป กลับหาซือแป๋ที่ตงเตี๊ยวซัว คร่ำเคร่งฝึกฝีมือให้สูงกว่านี้ จึงย้อนกลับมาล้างแค้นอีกครา

แต่เมื่อฉุกคิด ศัตรูคู่แค้นอยู่ที่เบื้องหน้าแล้ว หากหลบไปด้วยความหวาดกลัว ไหนเลยจะเป็นชายชาตรีมีฝีมือได้ ?

ควรทราบว่า เตาะเซี่ยงเค็งเป็นผู้มีนิสัยแกร่งกร้าว ยอมหักไม่ยอมงอ ตัดสินใจแล้วว่า วันนี้แม้จะต้องเสียชีวิตก็ต้องเสี่ยงกับอั้งอีเนี่ยให้ถึงที่สุด สักครา หนึ่งเดียวที่ยังกังวลคือ หากตนตายไปในตอนนี้ ยังจะมีผู้ใดมาล้างแค้นแทนเตียเตียของตน ?

และวาจาตอนนี้ของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กถึงกับจี้เข้าใส่ส่วนลึกในหัวใจเตาะเซี่ยงเค็งได้ จึงงุนงงไปชั่วครู่แล้วตะกุกตะกักขึ้น

"หากข้าพเจ้าตาย สหายรักของเตียเตียข้าพเจ้ามีทั่วทั้งแผ่นดิน ย่อมต้องมีคนเสนอตัวออกล้างแค้นแทนท่านผู้เฒ่า แต่วันนี้หากข้าพเจ้าสังหารท่านได้ น่ากลัวกระทั่งคนจะล้างแค้นแทนท่านก็ไม่มีสักผู้หนึ่ง"

ดวงตาอุนยู่เง็กเบิ่งโพลง ประกายแวววับพุ่งวาบดั่งสายฟ้า แต่กลับหัวร่อฮาฮาฮา กล่าว

"สหายรักทั้งแผ่นดินอันร้ายกาจ เรากลับต้องการถามเจ้า เราผู้เฒ่าฟาดเตียเตียเจ้าตายไปนานถึงสิบปีแล้ว ไฉนไม่มีคนมารังควานล้างแค้นเราแทนเตียเตียเจ้าเลยสักตัวหนึ่ง ?"

เตาะเซี่ยงเค็งต้องงุนงงอีกครา มิทราบนางกล่าววาจานี้ด้วยจิตเจตนาใดกันแน่ ? ครุ่นคิดครู่หนึ่ง พลันส่งเสียงกังวาน

"ตระกูลเตาะเราสืบทายาทมาหลายชั่วคน กระทำเรื่องราวใด ขอเพียงให้สบายใจไม่ละอายต่อมโนธรรมเท่านั้น หากข้าพเจ้าวันนี้ปล่อยท่านผ่านไป ข้าพเจ้าก็จะกินไม่รู้รสนอนไม่รู้หลับ ท่านว่ากล่าวมากไปก็ไร้ประโยชน์ อย่าว่าแต่...เฮอะ พลังฝีมือของท่านแม้สูงส่ง แต่ข้าพเจ้ากลับไม่หวาดกลัวท่าน"

คนอัปลักษณ์อุนยู่เง็กหัวร่อฮาฮา กล่าว

"วิเศษ วิเศษ เราผู้เฒ่าเห็นแก่ความห้าวหาญนี้ของเจ้า ยินดีให้เจ้าเป็นฝ่ายได้เปรียบสักครั้ง..."

หยุดวาจาลงกลางคัน รอยยิ้มสลายคลายไปจากหน้า เค้นเสียงเย็นชาต่อ

"หากวันนี้เจ้าเอาชัยเราผู้เฒ่าได้สักครึ่งกระบวนท่า เรายินดีให้เจ้าตัดศีรษะเราไปเซ่นไหว้วิญญาณในปรภพของเตียเตียเจ้า โดยเราผู้เฒ่าไม่ตัดพ้อต่อว่าสักครึ่งคำ"

เตาะเชี่ยงเค็งแค่นหัวร่อสวนคำไป

"ท่านมีชื่อเสียงทั่วแผ่นดิน ย่อมไม่ตระบัดสัตย์คืนคำต่อผู้เยาว์รุ่นหลัง เรื่องนี้ข้าพเจ้าวางใจอย่างยิ่ง แต่ทว่า..."

เบือนสายตากวาดมองบรรดาดรุณีรอบข้างแวบหนึ่ง

อั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็กตวาดทันที

"เจ้าเห็นเราผู้เฒ่าเป็นคนเยี่ยงไรแล้ว ? หรือเรายังจะต้องการให้เอียเท้าเยาว์วัยเหล่านั้นช่วยเหลือเราได้ ? วันนี้เราสองลงมือกัน มิว่าผู้ใดก็ไม่ให้ผู้อื่นช่วยเหลือ หากเจ้ามีชัย เจ้าได้ล้างแค้นที่ยิ่งใหญ่ และ..."

นางหยุดเล็กน้อย คล้ายดั่งถอนใจเบา ๆ แล้วจึงกล่าวต่อ

"และต้องไม่มีคนมารังควานล้างแค้นเจ้าอีกเลย"

เตาะเชี่ยงเค็งยืดอกเชิดหน้ากล่าวเสียงกังวาน

"หากท่านมีชัย ก็ตัดศีรษะข้าพเจ้าไปได้โดยมิต้องเวทนา..."

อุนยู่เง็กโบกมือสอดคำเสียงเย็นชา

"หากเช่นนี้ เราผู้เฒ่าไหนเลยจะนับว่าให้เจ้าเอาเปรียบเรา ?"

"แล้วต้องเยี่ยงไร ?"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องประหลาดใจเป็นยิ่งนัก หรือนางอสูรร้ายจะเปลี่ยนใจไปแล้ว

กลับได้ยินอุนยู่เง็กแค่นหัวร่อกล่าว

"หากเจ้าพ่ายแพ้ต่อฝีมือเรา เจ้าเพียงกระทำเรื่องราวแทนเรารายเดียววันหน้าเมื่อเจ้าฝึกฝีมือสำเร็จ ยังพอจะมาล้างแค้นเราผู้เฒ่าได้อีก เราผู้เฒ่าก็ไม่เคียดแค้นตำหนิเจ้า"

วาจานี้พอเปล่งไป ไม่เพียงผิดคาดหมายเตาะเชี่ยงเค็งอย่างยิ่งเท่านั้น

กระทั่งงิ้มฉั่งยังต้องประหลาดใจจนคำนึง

'เรื่องอั้งอีเนี่ยเนี้ยจะให้มันกระทำต้องยากเข็ญยิ่งกว่าตายเป็นสิบ ๆ เท่าแน่เฮอะ หากนางมามีเดิมพันเช่นนี้กับเรา เราต้องไม่รับปากนางเด็ดขาด'

ชายตามองไป เห็นบุรุษหนุ่มเสื้อดำเตาะเชี่ยงเค็งกำหมัดกัดฟันแนบแน่นหลุบตาคล้ายกำลังครุ่นคิดความในใจอยู่

เตาะเชี่ยงเค็งไหนเลยมิทราบ เรื่องที่อุนยู่เง็กเสนอ จะต้องยุ่งยากจนสุดแสนเข็ญเป็นแน่แท้ แต่มิว่าอย่างไร หากตนวันนี้พ่ายแพ้ต่อฝีมือนาง ก็มีแต่ต้องรับปากเงื่อนไขนาง จึงพอจะมีโอกาสได้ล้างแค้นนางอีกครา ดังนั้น จึงเงยหน้าขบกรามกล่าว

"วาจาชายชาตรี..."

อุนยู่เง็กแค่นเสียงสอดคำ

"หรือเราผู้เฒ่ายังจะหยอกล้อเจ้าได้ ?"

งิ้มฉั่งต้องหัวร่อพลางคำนึงในใจ

'เจ้าผู้แซ่เตาะต้องหลงกลนางแน่นอนแล้ว'

มันยืนด้วยสีหน้าเฉื่อยชามือไพล่หลัง แต่จิตใจกลับกระหยิ่มยิ้มย่องเพราะทราบแน่ ผู้แซ่เตาะตายแล้วมันก็พอมีโอกาสและเล็มโฉมสะคราญอาภรณ์แดงเพียงคนเดียว

สัจจะชายชาตรี

เมื่อเตาะเชี่ยงเค็งรับปากไปแล้ว เห็นนางอัปลักษณ์จ้องมองตนแน่วนิ่ง คล้ายดั่งยังไม่เชื่อถือวาจาตนก็ปาน โทสะจึงประดังจนส่งเสียงก้องกังวาน

"อย่างนั้น เชิญท่านรีบบอกเงื่อนไขมา !"

อุนยู่เง็กแค่นหัวร่อสวนคำ

"หากเจ้าไม่มีปัญญากระทำเรื่องนี้สำเร็จ จะให้เราทำอย่างไร ?"

จิ้มฉั่งต้องลอบหัวร่อในใจ รู้สึกอึ้งอึดเนื่อยเนื้อยพัวพันยากเย็นจริงดั่งกิตติศัพท์ หากนางบ่งบอกเรื่องที่เตาะเชี่ยงเค็งไม่มีปัญญากระทำได้ ไยมิใช่เป็นความหมายเมื่อเตาะเชี่ยงเค็งไม่สามารถได้ชัยก็ฆ่าตัวตายเสียเลย

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงไปวูบหนึ่งจริง ๆ แต่ยังส่งเสียงกังวาน

"หากเรื่องที่ท่านบอกมา ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาที่จะกระทำได้อยู่เลย และเป็นการคุกคามความลำบากของผู้คน อย่างนั้น ท่านก็มิต้องบอกออกมา เพราะอย่างไร ข้าพเจ้าเตาะเชี่ยงเค็งมิได้แยแสสนใจเรื่องเป็นตายอยู่แล้ว"

อุนยู่เง็กกระชากเสียงด้วยความไม่พอใจ

"เรื่องนี้ย่อมไม่เหนือความสามารถของเจ้า"

เตาะเชี่ยงเค็งเชิดหน้ายืดอกตอบ

"หากเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าสามารถกระทำสำเร็จและไม่ละอายต่อคุณธรรมความดี ไม่เป็นที่ฝ่าฝืนต่อมโนธรรมประจำใจ ข้าพเจ้าแม้ต่ำต้อยด้อยความสามารถ แต่ในชั่วชีวิตกลับยังมิเคยเชื่อ จะมีเรื่องราวใดที่กำลังของมนุษย์ไม่มีปัญญากระทำสำเร็จได้"

ใบหน้าที่เหี้ยมเย็นชาของอุนยู่เง็กถึงกับมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อยได้ นางผงกศีรษะกล่าว

"เยี่ยงนี้ประเสริฐสุด..."

วาจาไม่ทันขาดคำ ร่างพลันวูบมาที่เบื้องหน้าเตาะเชี่ยงเค็งดั่งสายฟ้า มือซ้ายฟันแฉลบเข้าด้านข้าง มือขวาฟันใส่ในด้านตรง พริบตานั้น จู่โจมพร้อมกันถึงสองกระบวนท่า

เตาะเชี่ยงเค็งตระหนกเล็กน้อย มาตรว่าสองกระบวนท่านี้จะผิดคาดหมายใหญ่หลวง แต่เมื่อเผชิญกับศัตรูผู้กล้าแข็งก็ได้เตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นตอนนี้จึงไม่ว้าวุ่นลนลาน มือขวายืดหดวูบเดียว เบนพลังของนางให้เบี่ยงออกด้านข้าง ส่วนเท้าสลับหลบออกไปสามเชียะ ปากตวาดเสียงก้อง

"เรื่องของท่านยังมิทันบอกมา ไฉนพลันลงมือจู่โจมก่อนแล้ว ?"

อุนยู่เง็กแค่นเสียง

"หากเจ้ามีชัยต่อเรา เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องบอกให้รกหูเลย แต่หากเจ้าพ่ายแพ้เราก็ไม่ปลิดชีวิตเจ้าเด็ดขาด ถึงตอนนั้นค่อยบอกก็ไม่สายเกินไป"

ปากนางแม้ส่งเสียง แต่มือกลับมิหยุดยั้งสักชั่ววูบ พริบตานั้น เงาฝ่ามือกระจายเต็มท้องฟ้า กระหน่ำเข้ามาถึงสิบกว่ากระบวนท่า

งิ้มฉั่งที่ความจริงตั้งอกตั้งใจฟังว่านางจะบอกเงื่อนไขใดให้ศัตรูความรักของมันฟัง เมื่อเห็นนางพลันลงมือจู่โจมโดยมิยอมบอก ก็ต้องงุนงงไปเช่นกัน แต่แล้วฉุกคิด

'อั้งอีเนี่ยเนื้อร้ายกาจอย่างยิ่งจริง ๆ ตอนแรกคุกคามจนเตาะเชี่ยงเค็งต้องลงมือ หากมันพ่ายแพ้ ตอนนั้น มันที่ลั่นปากรับคำ และตามนิสัยของมันมิว่าอุนยู่เง็กจะเสนอเงื่อนไขใด มันย่อมต้องไม่กลับกลอกคืนคำเด็ดขาด แต่อุนยู่เง็กที่วกวนจนมากเรื่องปานนี้ กลับต้องการให้เจ้าเด็กแซ่เตาะกระทำเรื่องราวใดกันแน่ ?'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น ยิ่งประหลาดสนใจใคร่รู้กว่าเดิม แต่พลันฉุกคิด เมื่อครู่อั้งอีเนี่ยเนี้ยตวาดสั่งให้มันอยู่อย่าได้หลบหนี มิทราบจะก่อกวนลวดลายใดต่อมันอีก ตอนนี้ฉวยโอกาสที่นางกำลังลงมือ ไม่หลบหนีไปให้สิ้นเรื่องราวไยจะต้องจับเจ่าให้เรื่องยุ่งยาก ? เพราะจะอย่างไร เรื่องของผู้แซ่เตาะต้องไม่เกี่ยวข้องกับมันสักน้อยนิด มันไยจะต้องแส่หาเรื่องไปทราบด้วย

มันคำนวณผลดีผลร้ายเพียงชั่ววูบ ตกลงใจไม่ต้องการทราบเรื่องราวใดไม่ต้องการเห็นความครึกครื้นใดอีกแล้ว จึงขยับร่างหมายพุ่งหนีออกจากบริเวณนั้น

มิคาด พอกวาดตามอง บรรดาดรุณีอาภรณ์แดงเหล่านั้นมิทราบมาตั้งวงล้อมอยู่รอบร่างมันตั้งแต่เมื่อใด จึงต้องลอบถอนหายใจเบา ๆ พานยืนมือไพล่หลัง เพ่งดูการต่อสู้ของอั้งอีเนี่ยเนี้ยกับเตาะเชี่ยงเค็งโดยไม่คิดจะหลบหนีหน้าอีกแล้ว

อุนยู่เง็กพลันจู่โจมไปสิบกว่าฝ่ามือ มาตรว่ามือนางจะแห้งกรังจนเหลือหนังกระดูก แต่พลังที่ฟาดออกมา กลับกราดเกรี้ยวดุดันปานพายุร้าย กรรโชกจนชายผ้าโพกผมและเสื้อยาวของเตาะเชี่ยงเค็งพลิ้วไสวดังสนั่น เป็นอานุภาพที่ดุดันน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

ที่แท้อุนยู่เง็กพอลงมือจู่โจมไปก็ทราบบุรุษหนุ่มเสื้อดำนามเตาะเชี่ยงเค็งแม้มีวัยเยาว์ แต่พลังฝีมือหาได้ต่ำต้อยไม่ ดังนั้น ทุกกระบวนท่าจึงเป็นไม้ตายที่สังหารได้อย่างง่ายดาย พอสิบกระบวนท่าผ่านพ้นนางจึงเป็นฝ่ายมีเปรียบเต็มประตู ครอบคลุมเตาะเชี่ยงเค็งอยู่ใต้เงาฝ่ามือที่พร่างพรายเต็มท้องฟ้าของนางได้แทบจะไม่มีโอกาสตีโต้กลับมาเลย

แต่เตาะเชี่ยงเค็งที่ได้รับการฝึกสอนอย่างเข้มงวดกวดขันมาจากซีคงเง้ยวผู้เฒ่าที่ถูกแผ่นดินยกเป็นสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งมาถึงสิบปี กอปรกับมีส่วนสัดธาตุแท้อันประเสริฐ ภูมิปฏิภาณเลอเลิศสุดสูง พลังฝีมือจึงได้เหนือกว่าคนธรรมดาที่มาฝึกในระยะเวลาเดียวกัน มิว่าเป็นกรีดมือวาดเท้า ตวัดฝ่ามือต่อยหมัดออกไป ล้วนแล้วเป็นกระบวนท่าอันสูงส่ง อานุภาพที่กราดเกรี้ยวดุดันเช่นเดียวกัน

เมื่อตั้งรับสิบกว่ากระบวนท่าเพื่อต้องการดูฝีมือของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กสูงส่งถึงระดับใดกันแน่แล้ว จึงตวาดดังก้องดั่งฟ้าร้อง สองฝ่ามือกระแทกออก

ไปจากทรวงอกโดยพร้อมเพรียงกัน

กระบวนท่านี้ของเตาะเชี่ยงเค็งแม้จะเปิดช่องว่างที่ทรวงอกจนกว้างใหญ่ทุกส่วนสัดตั้งแต่สูงจนต่ำของร่าง แทบจะอยู่ในอานุภาพของคมฝ่ามือฝ่ายตรงข้าม แต่อุนยู่เง็กที่กวาดตาดั่งสายฟ้ามองไป รู้สึกปลายนิ้วของเตาะเชี่ยงเค็งสั่นพลิ้ว เนื้อที่ฝ่ามือยุบต่ำ ถึงกับเป็นพลังฝ่ามือที่มีกำลังภายในบรรลุจุดสุดสูงแล้ว นางจึงต้องตระหนกไม่น้อย ทราบว่าแม้นางสามารถฟาดเตาะเชี่ยงเค็งให้ตายในฝ่ามือเดียว แต่ทรวงอกของนางหากถูกสองฝ่ามือเตาะเชี่ยงเค็งฟาดสัมผัส นางก็ไม่มีทางรอดชีวิตได้เช่นกัน

สายตานางเพียงเหลือบวูบ ร่างก็ได้ลอยออกไปพร้อมกับพลังลมฝ่ามือ แต่จนเมื่อการจู่โจมของเตาะเชี่ยงเค็งสุดล้า ร่างได้โฉบปราดเข้ามาอีกครา ตบฉาด ๆ ใส่หน้าเตาะเชี่ยงเค็งสามกระบวนท่าซ้อน ๆ

เตาะเชี่ยงเค็งแค่นเสียงดังเฮอะ บิดกายรั้งฝ่ามือหลบหลีกสามกระบวนท่าไปได้หวุดหวิด สองฝ่ามือจู่โจมตามติดอีกครั้ง แต่เป็นหนึ่งบนหนึ่งล่าง ฝ่ามือขวาฟาดเข้าใส่โหนกแก้มซ้าย ฝ่ามือซ้ายฟันใส่ซายโครงขวา มิเพียงพลังฝ่ามือดังครืนครั่น ไม่ด้อยกว่าสองฝ่ามือเมื่อครู่เท่านั้น ยังเป็นกระบวนท่าพลิกแพลงที่เลอเลิศพิสดารอย่างยิ่ง

อุนยู่เง็กมีชื่อเกรียงไกรในปู้ลิ้มมาหลายสิบปี เป็นยอดคนระดับใดแล้ว ? แต่ตอนนี้ถึงกับดูประวัติความเป็นมาของกระบวนท่าเตาะเชี่ยงเค็งไม่ออก ยามนั้นนางจำต้องพลิ้วกายหลบ สะบัดฝ่ามือฟาดกลับมาในกระบวนท่าต้อผะกิม-เจ็ง (ตลบกลับตีระฆัง) แล้วพลิ้วกายออกไปถึงสี่วาเศษ ชายเสื้อแดงของนางพลิ้วปลิวไสว ส่งเสียงดังในสายลมจนแหลมคมยิ่ง ดุจดั่งเป็นเมฆพลิ้วน้ำไหล

เตาะเชี่ยงเค็งเห็นนางบัดเดี๋ยวพุ่งเข้าบัดเดี๋ยวพุ่งออก ชั่วพริบตา เข้า ๆ ออก ๆ หลายครั้งครา ต้องบังเกิดความตระหนกเป็นอย่างยิ่ง ยืนหยัดสองเท้าดุจเป็นหลักศิลา สองฝ่ามือฟาดติดต่อตามกันด้วยพลังอันหนักหน่วงมหาศาล กระแทกกระทั้นจนฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้ง กิ่งไม้ใบหญ้ากระเด็นรอบข้าง เป็นอานุภาพการตีโต้ที่น่าหวาดหวั่นเช่นกัน

งิ้มฉั่งที่เพ่งตามอง เห็นพลังฝ่ามือเตาะเชี่ยงเค็งมีอานุภาพกราดเกรี้ยวจนน่าตระหนกปานนี้ มันทั้งตื่นเต้นทั้งเดือดดาลจนคำนึง

'ระดับฝีมือเช่นมัน ในปัจจุบันยุคนี้ นอกจากยอดคนรุ่นอาวุโสเพียงไม่กี่คนแล้ว ยังมีผู้ใดเป็นคู่มือมันได้ ? ในวันประลองบนเทียนมักชัว คิดว่าต้องเป็นมันพิชิตผู้อื่นชิงรางวัลไปหมดสิ้นแน่...'

ยิ่งเดือดดาลยิ่งริษยา มันตกลงใจ จะอย่างไรต้องหาทางกำจัดเตาะเซี่ยงเค็งไปให้ได้

เตาะเซี่ยงเค็งที่กระหน่ำจู่โจมอย่างเร่งร้อนถี่เร็วไปพักใหญ่ ดูเปลือกนอกแม้คล้ายคุกคามจนอุนยู่เง็กต้องถอยร่น พลิกสภาพเป็นฝ่ายมีเปรียบมาได้แล้ว

แต่ทว่า เพียงในพลังฝ่ามือของเตาะเซี่ยงเค็งมีช่องว่างเมื่อใด อุนยู่เง็กเป็นสะอึกปราดเข้ามาจู่โจมดุจสายฟ้าแลบ หากมิใช่เตาะเซี่ยงเค็งมีพลังภายในกล้าแข็ง วัยเยาว์ฝีมือยอดเยี่ยม จะต้องเพลี่ยงพล้ำไปเสียนานแล้ว

แต่แม้เช่นนั้น การอาศัยเพียงพลังภายในฟาดกระหน่ำออกไปถ่ายเดียวก็เป็นที่เสียกำลังจนอ่อนล้าได้ง่ายดายยิ่ง เมื่อกระหน่ำถึงตอนหลัง ๆ เตาะเซี่ยงเค็งยิ่งรู้สึกหนักแรง เพราะฟาดจู่โจมไปมิทราบกี่สิบฝ่ามือ แต่ร่างของอุนยู่เง็กยังพุ่งวูบวาบไปมาด้วยความแคล่วคล่องดั่งเพิ่งเริ่มต่อสู้ และยิ่งคุกคามยิ่งใกล้เข้ามาทุกขณะ อีกเพียงไม่กี่สิบกระบวนท่า เตาะเซี่ยงเค็งก็ตกเป็นฝ่ายรับอีกครา และครั้งนี้กำลังภายในเสื่อมโทรมกว่าเดิมมากหลาย จึงไม่มีปัญญาตีโต้กลับไปได้อีกแล้ว

อรุโณทัยโผล่พ้นขอบฟ้า สาดแสงสีทองจนเจิดจ้า อากาศเริ่มร้อนแรงทีละน้อย หน้าผากของเตาะเซี่ยงเค็งเริ่มมีเหงื่อซึมออกมาจนมันระยับ และลอบทอดถอนใจยาว ทราบแล้วว่า อีกเพียงไม่กี่สิบกระบวนท่า ตนก็ต้องอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรงจนไม่มีปัญญาต่อต้านได้แล้ว

ตอนนี้แม้จะตกเป็นฝ่ายรับ แต่ความคิดกลับพลุ่งพล่านสับสน ทั้งเดือดดาลทั้งอาฆาตจนอัดอก ทราบแล้วว่า วันนี้ไม่มีหวังได้ล้างแค้นแทนเตียเตียสำเร็จ

ต่อต้านกันไปอีกสิบกระบวนท่า เตาะเซี่ยงเค็งต้องลอบร้องแล้วกันไปในใจ ฟาดสองพลังฝ่ามือติดตามแล้วกระโดดออกจากนอกวงต่อสู้ ยืนห้อยมือแนบกาย กล่าวด้วยสีหน้าหมองคล้ำ

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากระทำเรื่องราวใดกันแน่ บอกมาได้แล้ว"

อุนยู่เง็กสะบัดแขนเสื้อยาวเบา ๆ แหงนหน้าหัวร่อกล่าว

"ชนะเป็นชนะ แพ้เป็นแพ้ ทารกเจ้ากลับนับเป็นบุรุษที่เปิดเผยอย่างยิ่งจริง ๆ"

ชายตามองไปที่งิ้มฉั่ง รอยยิ้มบนใบหน้าพลันปลาสนาการหมดสิ้นทันที แค่นเสียงต่อไป

"เปรียบกับเจ้าและซือแป๋ของเจ้า เหนือกว่ากันมากมายก่ายกองนัก"

งิ้มฉั่งลอบแค่นเสียงประท้วงในใจ เบือนหน้าหนีแล้วแสร้งแย้มยิ้มให้ดรุณีอาภรณ์แดงที่ยืนอยู่ทางเบื้องหน้า

อุนยู่เง็กกลอกตาไปมา พลันแค่นเสียงด้วยความขุ่นเคือง

"นับเป็นสารรูปเดียวกับซือแป๋มันจริง ๆ"

พลันปรบมือฉาดหนึ่ง ดรุณีอาภรณ์แดงสิบกว่านางส่งเสียงหัวร่อขึ้นพร้อมกัน งิ้มฉั่งรู้สึกตาลายไปวูบ ประกายไม้ไผ่สีเขียว พัดขนนกสีขาว พลันพร่างพรูลงจากท้องฟ้าเข้าใส่ศีรษะมันดุจภูเขาถล่มทลาย มันมิต้องใช้สมองขบคิดก็ทราบ มันตกเข้าไปในพยุหะนี่ทั้งเชียนบู๊อีกคราแล้ว

อุนยู่เง็กหัวร่อแค่น ๆ ปรบมืออีกฉาดหนึ่ง บรรดาดรุณีอาภรณ์แดงพลันส่งเสียงร้องซ้ำ ๆ พร้อมกัน แต่การกรีดกรายร่ายรำกลับยิ่งรวดเร็วกว่าเดิม งิ้มฉั่งเพียงเห็นเป็นกำแพงสีแดงที่เข้มแข็ง โถมทับเข้าใส่ร่างมันซ้ำ ๆ ซ้อนไม่หยุดยั้งขาดตอน เพิ่งต่อต้านถอยร่นออกไปชั้นหนึ่ง อีกชั้นหนึ่งโถมทับตามติดเข้ามา มันแม้เคยลิ้มรสความร้ายกาจของพยุหะนี้ทั้งเชียนบู๊มาครั้ง แต่ตอนนี้ยังต้องตระหนกจนใจสะท้าน

เตาะเซี่ยงเค็งเหลือบตามอง รู้สึกเหล่าดรุณีที่ส่งเสียงร้องเพลงเป็นจังหวะเร่งเร้าท่าร่างให้พลิกแพลง แปรเปลี่ยนจนเลอเลิศพิสดาร รวดเร็วแคล่วคล่องสุดเปรียบประมาณ จนบัดนี้จึงทราบ ตอนที่ตนตกอยู่ในพยุหะ ผู้อื่นมิได้ทุ่มเทสุดกำลัง ตนจึงสามารถต่อต้านได้เนิ่นนานปานนั้น

เมื่อฉุกคิดจึงยิ่งตระหนกกว่าเดิม แน่ใจแล้วว่าโอกาสล้างแค้นแทนผู้บังเกิดเกล้าของตนมีน้อยกว่าน้อย นอกเสียจากได้รับความกรุณาทอดเวลาไปหาซือแป๋ ฝึกไม้ตายเพิ่มเติมมาอีกสองสามปี

ส่วนอุนยู่เง็กที่จับตามองงิ้มฉั่งภายในพยุหะ ใบหน้ากลับปรากฏแวว

ประหลาดจนพิกลยิ่ง ก้มศีรษะครุ่นคิดครู่หนึ่ง จึงเบือนหน้ามากล่าวกับเตาะเชี่ยงเค็ง

"เรื่องที่เราจะบอกต่อไปนี้ มิเพียงไม่เป็นผลร้ายต่อเจ้าเท่านั้น กลับเป็นเรื่องที่ผู้อื่นแม้กราบไหว้วิงวอนยังไม่ได้มา หากเจ้าเป็นเช่นดั่งมันผู้นั้น..."

นางชี้ไปที่งิ้มฉั่ง แค่นเสียงด้วยความชิงชังแล้วกล่าวต่อ

"น่ากลัวต่อให้เจ้าคุกเข่ากราบอยู่แทบเท้าเรา เรายังไม่ยอมรับปากแน่"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงสงสัยอย่างยิ่ง แต่สีหน้ายังคงข่มไว้เฉื่อยชาไม่มีความรู้สึก ควรทราบว่า ตอนนี้เมื่อพ่ายแพ้แก่ศัตรูคู่แค้น และยังต้องเชื่อฟังคำสั่งนาง จึงทั้งอับอายทั้งตำหนิตัวเองอย่างรุนแรงอยู่แล้ว

หากมิใช่ยังนึกถึงความแค้นของผู้บังเกิดเกล้ามิได้ชำระล้าง กระทั่งตายยังไม่อาจตายไปได้ น่ากลัวเตาะเชี่ยงเค็งต้องฆ่าตัวตายไปในบัดดลแล้ว สำหรับเรื่องที่อุนยู่เง็กจะให้ไปกระทำนั้น มิว่าเป็นเรื่องดีงามหรือเลวร้าย เตาะเชี่ยงเค็งมิเคยไปสนใจคิดเลย

เตาะเชี่ยงเค็งยืนแน่วนิ่ง จับสายตาเย็นชามองหน้าอุนยู่เง็ก เห็นนางพลันถอนใจยาวแล้วกล่าวช้า ๆ

"หลายสิบปีที่ผ่าน เราทุ่มเททั้งกำลังและความคิดจนสุดสิ้นสามารถรวบรวมอัญมณีและโบราณวัตถุมีค่าในแผ่นดินมาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพราะของนอกกายเหล่านั้น เรามิทราบก่อกรรมในการเข่นฆ่าสังหารไปมากน้อยเท่าใด โอ...จวบจนบัดนี้ กาลเวลาผ่านพ้นจนล่วงเข้าวัยชรา ของเหล่านั้นแม้ทรงคุณค่า แต่ไหนเลยจะรั้งวัยสาวของเรากลับมาได้..."

พลันชะงักคำลงกลางคัน เบิ่งดวงตาขึ้นจนประกายเจิดจ้าแวววาว เขม้นมองหน้าเตาะเชี่ยงเค็งแน่วนิ่งแล้วแค่นเสียง

"แต่บรรดาของเหล่านั้น กลับยังคงมีคุณค่ามหาศาลดั่งเดิม ชนชาวโลกคิดจะได้ไปสักชิ้นก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย ในระหว่างนี้แม้เราจะถูกคนหลอกลวงไปไม่น้อย แต่ที่เหลืออยู่ ยังคงมหาศาลประเมินค่ามิได้ อื่น ๆ ยังมิต้องกล่าว เพียงแต่กระบี่วิเศษของโบราณ ล้วนแล้วเป็นยอดคนปู้ลิ้มเพ้อฝันใคร่จะได้ทุกเล่ม เจ้าทราบหรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งผงกศีรษะด้วยความมึนงง นางกล่าวสืบไป

"ชั่วชีวิตเรา มีนิสัยโดดเดี่ยวมิยอมคบหาผู้ใด ปกติผู้อื่นเพียงขัดใจเราก็ต้องฟาดมันให้ตายคามือ ดังนั้นชนชาวบู๊ลิ้มเมื่ออยู่ต่อหน้า ต่างยกย่องเราเป็นอั้งอีเนี่ยเนี้ยบ้าง อั้งอีเซียนจื้อบ้าง แต่กลับไม่มีสักผู้เดียวเมื่ออยู่ลับหลังจะไม่ก่นด่าสาปแช่งเราจนหาความดีมิได้ แต่พวกเหล่านั้นกลับไม่อาจเปรียบแม้เดียรัจฉาน มิว่าพวกมันจะก่นด่าเราอย่างไร เรายังคงไม่แยแสสนใจ"

เตาะเชี่ยงเค็งเห็นนางยิ่งว่ากล่าวยิ่งกว้างไกล รู้สึกเบื่อหน่ายจนทนทานมิได้ ขณะจะส่งเสียงทักท้วง นางกลับถอนใจกล่าวสืบไป

"วาจาประดานี้ ในชั่วชีวิตเรายังมิเคยบอกกับผู้ใดมาเลย วันนี้มิทราบเป็นอย่างไรถึงกับบอกตัวเจ้าได้ อาจบางทีเป็นเราเมื่อครั้งเยาว์วัยก็มีนิสัยเช่นเดียวกับเจ้า คือดื้อรั้นทะนงดั่งโคถึก แกร่งกร้าวยอมหักมิยอมงอ ดังนั้น พอเราเห็นเจ้าก็รู้สึกถูกชะตา นี่กลับเป็นเรื่องพิสดารอย่างยิ่งจริง ๆ"

นางทอดถอนใจยาว เดินช้า ๆ ไปที่รถคันงามของนาง เตาะเชี่ยงเค็งเห็นนางอสูรที่ก่อนนี้สังหารผู้คนอย่างเหี้ยมอำมหิตจนนับไม่ถ้วน ตอนนี้ถึงกับกล่าววาจาดั่งนั้นต่อตนได้ จึงเหม่อมองดูร่างผอมแห้งของนางจนตะลึงลาน แต่ในใจกลับครุ่นคิดถึงชีวิตที่เงียบเหงาจนว้าเหว่ของนาง จึงบังเกิดความเห็นใจขึ้นโดยไม่รู้ตัว แทบจะลืมไปว่า นางคือศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันกับตน

เตาะเชี่ยงเค็งที่มีน้ำใจนุ่มนวลเปราะบาง เมื่อเกิดความเวทนาและเห็นใจนาง จึงก้าวช้า ๆ ตามไปบ้าง เห็นนางกระแทกตัวลงบนรถอย่างหนักหน่วง คล้ายดั่งช่วงเวลาที่เงียบเหงาว้าเหว่มาจนชั่วชีวิตของนาง บีบคั้นทรมานจนนางแก่ชรายิ่งกว่าอายุจริง เสียดแทงจิตใจนางจนอ่อนล้าระโหย

มิว่าผู้ใดในโลกนี้ จะมีเรื่องราวใดสามารถคุกคามให้เจ็บช้ำทรมานยิ่งกว่าเงียบเหงาว้าเหว่

มิคาด เมื่อนางกระแทกตัวนั่งบนรถม้าแล้ว ดวงตาเป็นประกายแวววาวอีกครา แค่นเสียงเย็นชากล่าว

"หากเจ้าไม่เคารพตามคำมั่นสัญญา เรายังคงปลิดชีวิตเจ้าเช่นกัน เฮอะ เจ้าอย่าเข้าใจว่าเราดีต่อเจ้าจริง ๆ..."

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงอีกครั้ง นึกมิถึง จิตใจอั้งอีเนี่ยเนี้ยจะกลับกลอกจนผู้คนยากจะหยั่งคำนวณปานนี้

เห็นนางเอนกายพิงไปบนหมอนที่มีอยู่มากมาย พริบตานั้น คล้ายแก่ชรากว่าเดิมมากมาย ชราจนบันดาลให้ผู้คนยากจะเชื่อถือ นางก็คืออสูรร้ายอันดับหนึ่งที่ขู่บู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินจนหวาดหวั่นขวัญเสีย

เห็นนางพริ้มตาจนแทบหลับ เป็นครู่หนึ่งจึงลืมขึ้นมองท้องฟ้า ครุ่นคิดพลางส่งเสียงแผ่วเบา

"ในชั่วชีวิตเรา เคียดแค้นผู้คนทั้งแผ่นดิน ผู้คนทั้งแผ่นดินก็เคียดแค้นเรา แต่มีเพียงผู้เดียวกลับเป็นที่เรารักปานดวงใจ เพราะคนผู้นั้น จะให้เราไปตายในทันที เราก็ต้องไม่ลังเลสักน้อยนิด..."

ถึงตอนนี้ ใบหน้านางถึงกับแปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลปรานี เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบถอนใจ แต่รู้สึกพิศวง คนที่สามารถบันดาลให้นางอสูรรักยิ่งกว่าชีวิตของนาง เป็นคนเช่นไรกันแน่ ?

แต่แล้วฉุกคิด มิว่าผู้นั้นจะเป็นใครหาได้เกี่ยวข้องกับตนไม่ จึงต้องลอบด่าตนเอง ไฉนเกิดความเห็นใจต่อศัตรูผู้ฆ่าบิดามารดาตนได้

ดังนั้นเอง ดวงตาจึงประกายแวววาวราวสายฟ้า เน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านมีเรื่องราวใดกันแน่...?"

มิคาด อุนยู่เง็กกลับคล้ายไม่ได้ยินวาจาเตาะเชี่ยงเค็งเลย ยังคงกล่าวของนางสืบต่อไป

"เจ้าเป็นทารกที่มีจิตใจกล้าแข็งสัตย์ซื่อ ดังนั้นเราจึงบอกกับเจ้า คนที่เรารักลึกซึ้งบริสุทธิ์ใจ คือศิษย์เพียงหนึ่งเดียวของเรา ก็คือคนที่เจ้าเคยเห็นใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงในวันนั้นเอง ขอเพียงเจ้าตาไม่บอด เจ้าย่อมดูออกว่านางมีความสวยสะคราญปานใด ในชั่วชีวิตที่ยาวนานของเรา แม้เคยพบเห็นสตรีงามมาไม่น้อย แต่กลับไม่มีผู้ใดที่จะงามน่าดูยิ่งกว่านางอีกแล้ว"

หยุดถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"แต่ทว่า เด็กผู้นั้นมีเปลือกนอกนุ่มนวล จิตใจกลับกล้าแข็งทระนงอย่างยิ่ง เป็นเช่นเดียวกับเรามิผิดเพี้ยน คือมีนิสัยร้อนแรงวู่วาม คนที่มีนิสัยเยี่ยงนี้ แม้นับว่าพลังฝีมือนางจะสูงส่งกว่านี้อีกเท่าใด ยังคงต้องทนทุกข์ทรมานไปชั่วชีวิตเช่นกัน เราสำนึกว่าวัยของเราชรามาก อยู่ได้อีกไม่นานแล้ว จึงเริ่มกังวลแทนนาง มิทราบวันหน้านางจะเป็นอย่างไร ?"

นางอสูรที่มีอานุภาพข่มขู่แผ่นดินไว้ใต้บารมี ตอนนี้เอนกายอยู่บนรถคันงาม บอกเล่าเรื่องส่วนตัวของนางแก่เตาะเชี่ยงเค็งไม่ขาดปาก แต่นางจะให้เตาะ-เชี่ยงเค็งกระทำเรื่องราวใดกันแน่นั้น มิได้เอ่ยถึงเลยสักคำ

เตาะเชี่ยงเค็งยิ่งฟังยิ่งอึดอัดรำคาญ แต่มิว่าอย่างไร ไม่อาจหักใจไปสอดคำนาง

เตาะเชี่ยงเค็งหาทราบไม่ งิ้มฉั่งที่ตกอยู่ในพยุหะงี้ทั้งเซียนบู๊ ยังมีความกระวนกระวายมากกว่าตนหลายเท่านัก แค้นที่ไม่สามารถทะยานกายออกจากเงากระบอกไม้ไผ่และพัดขนนกพุ่งตัวมาร่วมรับฟังวาจาอุนยู่เง็กด้วยอีกคนหนึ่ง

แต่มันแม้มีวิชาตัวเบาสูงส่ง ตอนนี้กลับถูกเหล่าดรุณีที่กรีดกรายร่ายรำด้วยความรวดเร็วดั่งลูกข่าง กระหนาบไว้จนยากที่จะเคลื่อนเท้าได้สักครึ่งก้าว มันที่เมื่อมีโอกาสเป็นต้องเหลือบมองไป เห็นแต่อั้งอีเนี่ยเนี้ยกำลังส่งเสียงอยู่ตลอดเวลา ส่วนเตาะเชี่ยงเค็งนั้นยืนก้มศีรษะฟัง จึงยิ่งประหลาดสงสัยกว่าเดิมมากหลาย มิทราบอั้งอีเนี่ยเนี้ยบอกเล่าเรื่องราวใดกันแน่ ในยามรุ่มร้อนจนกระวนกระวาย จึงลงมือหนักหน่วงถี่เร็วกว่าเดิม แต่ทว่า แม้มันทุ่มเทจนหมดกำลังสิ้นความสามารถ ยังคงไม่อาจหนีออกจากพยุหะไปได้

ผ่านการพัวพันไประยะหนึ่งมันจึงพบเห็น ร่างของดรุณีอาภรณ์แดงแม้จะหมุนอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่กลับไม่มีเจตนาทำอันตรายต่อมัน เพียงแต่ล้อมมันไว้มิให้หลบหนีไปเท่านั้น ดังนั้น ยามมันลงมือจึงจู่โจมโดยไม่ต้องระวังตัวอีกเมื่อเช่นนั้น อานุภาพแม้จะเพิ่มพูนกว่าเดิมอีกเป็นเท่าตัว แต่ยังคงไม่มีปัญญาทำอันตรายฝ่ายตรงข้ามได้

พลังฝีมือมันแม้ไม่ต่ำ แต่กำลังภายในกลับเสื่อมโทรมจนมิอาจทนทานแล้ว นึกถึงเมื่อครู่ที่เตาะเชี่ยงเค็งหยุดมือยอมแพ้ในการต่อสู้ มันก็ต้องลอบร้องแล้วกันไปอยู่ในใจ ชะงักร่างมิลงมือต่อไปอีก

มิคาด ในพริบตาที่มันหยุดเท้ารั้งมือ ส่วนสัดที่ไม่สำคัญในร่างทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง ต่างถูกฝ่ามือตบเข้าใส่สิบกว่าฉาด พร้อมทั้งยังมีเสียงหัวร่อของเหล่าดรุณีน้อยดังขึ้นที่ข้างหู

"ดูท่านที่เปลือกนอกที่ยังไม่เลวอยู่ ไฉนจึงสวะปานนี้ ?"

มาตรว่าเป็นการตบเบา ๆ เสียงหัวร่อไพเราะ แต่เมื่อฝ่ามือสัมผัสร่าง

เสียงกระทบโสต งิ้มฉั่งเจ็บช้ำน้ำใจยิ่งกว่าถูกมีดทะลวงใส่เสียอีก

ดังนั้นเอง มันจึงตัดใจ มาตรว่าจะเหนื่อยจนขาดใจตายคาที่ ก็ไม่ยอมหยุดมือรับการเย้ยหยันให้อัปยศอีก คำรามเสียงก้องแล้วฟาดจู่โจมหลายฝ่ามือแต่เกาทัณฑ์ที่พุ่งสุดล้า ย่อมไม่อาจทะลวงแม้เป็นฟางแห้ง มันแม้จะตัดใจเสี่ยงชีวิตด้วย กลับไม่มีคุณประโยชน์ใด

ดีชั่วยากจะแยกแยะ

เสียงคำรามครานี้ กระตุ้นให้เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงวูบจึงเหลียวมอง แต่ ได้ยินอั้งอีเนี่ยเนี้ยส่งเสียงเย็นชากล่าวต่อ

"เจ้าได้ยินวาจาเราหรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งลอบถอนใจตอบไป

"ข้าพเจ้ากำลังฟังอยู่"

มาตรว่าไม่พอใจเสียงกระด้างเย็นชาของอุนยู่เง็กอย่างยิ่ง แต่เนื่องจากเป็นผู้มีจิตใจสัตย์ซื่อแกร่งกร้าว นึกถึงตนที่พ่ายแพ้แก่ฝีมือนาง ทั้งยังลั่นปากรับคำไว้ ตอนนี้ย่อมต้องเชื่อฟังคำสั่งนาง ดังนั้น จึงพยายามข่มกลั้นเพลิงโทสะไว้

อุนยู่เง็กแค่นเสียงแล้ว พลันถอนใจกล่าว

"ตอนศิษย์ของเรายังเยาว์วัย บิดามารดานางก็ตายจากไป นาง..."

วาจานางพลันชะงักลงกลางคัน เตาะเชี่ยงเค็งจึงช้อนตามอง แลเห็นนางอสูรที่มีชื่ออื้อฉาวทั้งแผ่นดิน มีสีหน้าเปลี่ยนแปรไปหลายครั้งคราว ตอนนี้ดวงตานางมีประกายเจ็บช้ำรันทดตำหนิตัวเอง เตาะเชี่ยงเค็งอดประหลาดใจอย่างยิ่งมิได้

'หรือในอดีต นางอสูรตัวนี้ก็มีเรื่องเศร้าเสียใจใดอยู่ ?'

ได้ยินอั้งอีเนี่ยเนี้ยถอนใจยาวกล่าวต่อ

"นางกระทั่งยังมิทราบชื่อแซ่บิดามารดานาง เราจึงได้ตั้งนามแก่นางเรียกว่าอุนกิ้ง (หยกงาม) เจ้าว่าเราตั้งนามให้นางน่าฟังหรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงอีกครา จึงผงกศีรษะอย่างเลื่อนลอย ใบหน้าที่ขี้ริ้วอัปลักษณ์ของอุนยู่เง็กมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย กล่าวต่อไป

"ในสิบกว่าปีที่ผ่าน กิ้งยื้อยู่กับเราตลอดมา วัยของนางเติบใหญ่ขึ้นทุกปี แต่รอยยิ้มบนใบหน้ากลับน้อยลงไปทุกที นางยังไม่ถึงวัยต้องเศร้าหมองรันทด แต่กลับมีความเศร้ารันทดกว่าผู้อื่นมากมายนัก เราถามนางเพราะสาเหตุใด ? นางแม้ไม่ตอบ แต่เราก็ทราบนางต้องกังวลถึงชาติกำเนิด เจ้าคิดดู ดรุณีที่ยังมีวัยเยาว์ เมื่อเติบใหญ่จนรู้ความมากหลาย แต่กระทั่งยังไม่ทราบชื่อแซ่ของบิดามารดา ควรเป็นเรื่องต้องโศกเศร้าปานใด ?"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องถอนใจคำนึง

'ที่แท้ดรุณีกลอกกลิ้งซุกซนนางนั้นกลับมีชาติกำเนิดที่อาภัพน่าเวทนายิ่ง'

เมื่อได้คิดจึงรู้สึกเห็นใจนางอีกมายหลาย แต่พอฉุกคิด ตนไยมิใช่เด็กกำพร้าที่ไร้บิดามารดาเช่นกัน และศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากับตน ตอนนี้กำลังอยู่ที่เบื้องหน้านี่เอง...ช่วงเวลานั้น ความรู้สึกของเตาะเชี่ยงเค็งพลุ่งพล่านดาลเดือด แต่ไม่มีปัญญาทำอย่างไร จำต้องยืนข่มกลั้นไว้เท่านั้น

อั้งอีเนี่ยเนี้ยพอกวาดตามองไปมา ใบหน้าพลันเย็นชากระด้างอีกครา แค่นเสียงต่อ

"เจ้ากำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด ?"

เตาะเชี่ยงเค็งสะดุ้งรู้ตัว อุนยู่เง็กกล่าวต่อ

"หรือเจ้าเข้าใจเราไม่ทราบ ?...เฮอะ เฮอะ เราผู้เฒ่าเคยฆ่าคนมาจนนับไม่ถ้วน แต่ยังไม่เคยมีผู้ใดกล้ามารังควานล้างแค้นเรา ในเมื่อเจ้ามีใจกตัญญูทั้งยังมีใจห้าวหาญปานนี้ เราผู้เฒ่าย่อมมีวันส่งเสริมเจ้าให้สมใจจนได้สักครั้ง"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงด้วยความสงสัย มิทราบนางกล่าวด้วยความหมายใด แต่ได้ยินนางแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"แต่เจ้าตอนนี้กลับยังต้องอยู่ในโอวาทของเรา มิเพียงสายตาไม่อาจมอง

ไปที่อื่นเท่านั้น กระทั่งหัวใจก็ไม่อาจครุ่นคิดในเรื่องเหลวไหลใด ๆ หากมิเช่นนั้น...เฮอะ เฮอะ"

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วสูงชัน เพลิงโทสะฮือโหมอีกครั้ง แต่เมื่อฉุกคิดจำต้องถอนใจยาวกล่าวต่อไป

"ชาติกำเนิดและนิสัยของอุนกิ้ง มิได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าเลยสักน้อยนิด ท่านยังคงสั่งเรื่องที่ต้องการให้ข้าพเจ้ากระทำมาก่อนเถิด..."

ใบหน้าอุนยู่เง็กพลันมีรอยยิ้มที่พิกลอย่างยิ่ง สอดคำทันที

"มาตรว่าชาติกำเนิดและนิสัยของกิ้งยี้มิได้เกี่ยวข้องกับเจ้า แต่วันหน้าต้องเกี่ยวข้องใหญ่หลวงยิ่ง"

"หมายความอย่างไร ?"

มิคาด อุนยู่เง็กไม่ตอบคำถาม แต่ยกมือแตะจอนผมที่ถูกลมพัดยุ่งสยาย กล่าวสืบต่อไปของนาง

"เราอยู่ในดินแดนชาวแม้วมานานปี น้อยครั้งนักที่จะย่างกรายมาที่กังหนำกิ้งยี้จึงต้องอยู่กับเรา มิเคยห่างไปจากเราสักครึ่งก้าว เราเมื่อเห็นนางหม่นหมองลงทุกปี ก็พยายามหาวิธีนานามาบันดาลให้นางเบิกบานใจ มิคาด แม้นางจะมีรอยยิ้มขึ้นเป็นครั้งคราว แต่จิตใจกลับยังคงหม่นหมองรันทดยิ่ง"

เตาะเชี่ยงเค็งถอนใจคำนึง

'นางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กผู้นี้ มีสันดานอำมหิตชั่วร้ายแต่กำเนิด คาดคิดมิถึง จะมีความรักปรานีต่อทารินกาน้อยจนถึงปานนี้ได้ ซือแป้ผู้เฒ่ามักบอก 'มิว่าคนที่ชั่วช้าอำมหิตปานนี้ใด ในหัวใจของมัน ย่อมมีด้านที่นุ่มนวลดีงามอยู่' เราตอนแรกยังไม่เชื่อ จนบัดนี้จึงทราบ คำบอกของซือแป้ผู้เฒ่าไม่ผิดพลาดจริง...ชาติกำเนิดของอุนกิ้งแม้อาภัพน่าเวทนา แต่มีซือแป้ที่ดีต่อนางถึงปานนี้ นางก็นับเป็นคนมีวาสนาอยู่'

ตอนนี้ ในอุปาทานของเตาะเชี่ยงเค็ง คล้ายเห็นใบหน้าของดรุณีอาภรณ์แดงที่สวยสะคราญปานบุปผากำลังแย้มยิ้มให้ตนด้วยไมตรี มาตรว่าอุนยู่เง็กจะอึ้งไปเนิ่นนาน ทั้งยังมิได้วกเข้าสู่ความสำคัญ แต่เตาะเชี่ยงเค็งกลับไม่รู้สึกอึดอัดรำคาญอีกแล้ว

ครู่ใหญ่ให้หลัง อุนยู่เง็กเงยหน้าขึ้นกล่าวต่อไป

"มีวันหนึ่ง กิ้งยี้ (ยี้ความหมายเดียวกับคำหนู) พลันมาวิงวอนเรา บอกว่านางต้องการเห็นผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดิน เราอยู่กับนางมาแต่เยาว์วัย วาจาที่ผู้อื่นไม่กล้าว่ากล่าวต่อหน้าเรา นางกลับกล่าวได้โดยไม่หวาดหวั่น แต่ทว่า เมื่อนางขอร้องเช่นนั้นมาเรากลับต้องงุนงงไป ลองคิดดู ในชั่วชีวิตเราอุนยู่เง็กชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินที่กว้างใหญ่ ต่างเคียดแค้นชิงชังเราจับจิตใจทุกคน เราไหนเลยสามารถไปประดมบรรดาผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดินมาให้กิ้งยี้เห็นได้ ?"

หยุดเล็กน้อยแล้วจึงกล่าวต่อ

"แต่ทว่า กิ้งยี้มิเคยขอร้องเรามาเลย ในเมื่อนางขอร้องเป็นครั้งแรก เราไหนเลยปฏิเสธต่อนางได้ ตอนนั้น เราครุ่นคิดเป็นเวลาเนิ่นนาน ยังคิดหาวิธีไม่ได้เลย"

หยุดอีกเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"มีวันหนึ่ง ในขณะที่เรานั่งอยู่ในห้องสงบขบคิดถึงความหนหลัง พลันนึกถึงเรื่องที่ใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงของอึ้งซัวคราครั้งนั้น...เรื่องราวในครั้งนั้น เจ้าย่อมเข้าใจกระจ่างอยู่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องแค่นเสียงขึ้นทันที

"เรื่องครั้งนั้น ต่อให้ข้าพเจ้าแหลกลาญเป็นผุยผง ก็ไม่มีวันลืมเลือนได้เด็ดขาด"

ดวงตาอุนยู่เง็กเป็นประกายวาวทันที เขม้นมองหน้าเตาะเชี่ยงเค็งเป็นเนิ่นนาน พลันผงกศีรษะแย้มยิ้มกล่าว

"ที่เราพอใจก็คือทารกที่มีจิตใจห้าวหาญ ยอมหักมิยอมงอเช่นเจ้านี่เอง โอ...มาตรว่าเตียเตียเจ้าตายไป แต่หากมันมีญาณวิถีทราบ บุตรของมันเป็นทารกเช่นเจ้า มันในปรภพก็ต้องแย้มยิ้มด้วยความเป็นสุขแล้ว"

ความหมายของวาจา ถึงกับเต็มไปด้วยความรักเลื่อมใส และก็คล้ายรันทดหดหู่อยู่บ้าง

เตาะเชี่ยงเค็งช้อนตามองไป เห็นประกายเหี้ยมอำมหิตในดวงตานางปลาสนาการหมดสิ้นไปแล้ว คล้ายดั่งเป็นหญิงชราที่โอบอ้อมอารี กำลังจ้องมองตนด้วยสายตานุ่มนวล ช่วงเวลานั้น ความรู้สึกของเตาะเชี่ยงเค็งต้องพลุ่งพล่านจนสับสน มิทราบเป็นแตกตื่นหรือขุ่นเคือง ? เคียดแค้นหรือรันทด ?

ได้ยินอุนยู่เง็กกล่าวสืบไป

"วันนั้น ในหุบเขาทิจุ้งเท้า (หัวเรือเหล็ก) ของซีซิ่งฮงในอึ้งชัวเกิดเรื่องมหัศจรรย์ขึ้น เจ้าสมควรแลเห็น หนอนแมลงพิษและสัตว์ป่าภายในรัศมีหนึ่งร้อยลี้ของภูเขาอึ้งชัว ต่างพากันไปที่ทิจุ้งเท้าราวคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน มาตรว่าพวกมันรู้แน่ ที่นั้นมีดาวเพชฌฆาตคอยประหัตประหารพวกมัน พวกมันเมื่อไปเป็นต้องตายแน่นอน แต่ทว่า พวกมันไม่มีปัญญาข่มบังคับตัวเองทั้งที่รู้แน่ว่าไปหาที่ตาย ยังคงพากันไปดั่งบ้าคลั่ง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"พลังฝีมือเจ้าไม่ต่ำทราม แสดงว่าได้รับการฝึกมาจากอาจารย์อันเลอเลิศ แต่เจ้าทราบหรือไม่ นั่นเป็นเพราะสาเหตุใด ?"

เตาะเชี่ยงเค็งอึ้งครู่หนึ่ง มาตรว่าไม่ยินยอมตอบคำถามนาง แต่ยังคงตอบไป

"สัตว์ดึกดำบรรพ์ที่ซ่อนตัวอยู่ในหุบเขาทิจุ้งเท้าเป็นสัตว์มีพิษร้ายที่สุดของแผ่นดิน ทั้งยังสามารถปล่อยกลิ่นอันพิสดารของมันออกไป บันดาลให้หนอนแมลงพิษและสัตว์ป่าในอาณาบริเวณนั้นไม่มีปัญญาต่อต้านขัดขืน"

อุนยู่เง็กแย้มยิ้มกล่าว

"ถูกแล้ว ตอนนั้นเราจึงได้คิด หากเราใช้ชื่อเราเรียกระดมผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดิน ต้องไม่มีผู้ใดยอมมาประจันหน้ากับเราเด็ดขาด แต่หากเรากระทำเยี่ยงเซซู้ (คางคกดาว) ตัวนั้น บรรดาผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดินไม่มีปัญญาต่อต้านขัดขืนความเย้ายวนที่เราล่อไว้ อย่างนั้นมาตรว่าพวกมันชิงชังเรา เคียดแค้นเรา หรือหวาดกลัวเราก็ตาม แต่กลับมิอาจไม่มาได้"

นางหัวร่อด้วยความภาคภูมิใจแล้วกล่าวต่อ

"เราแม้ไม่สามารถปล่อยกลิ่นพิสดารออกจากร่างเช่นเซซู้ตัวนั้น แต่เรากลับมีของที่ผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดินไม่มีปัญญาหักห้ามความละโมบโลภหลงอยู่ นั่นคืออัญมณีจำนวนมหาศาล อาวุธโบราณวิเศษสุด อัญมณีและกระบี่วิเศษโบราณ คือกลิ่นหอมอันพิสดารที่เราปล่อยออกไป อาศัยกลิ่นหอมนี้ เราก็สามารถเรียกระดมบรรดายอดฝีมือทั้งแผ่นดินมาอยู่ต่อหน้ากึ้งยี้ของเราได้"

เตาะเชี่ยงเค็งขมวดคิ้วร้องในใจ

'ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ตอนแรกยังสงสัย ไฉนบนเทียนมักซัวไฉนมีการชุมนุมที่ครึกครื้นปานนั้น ที่แท้มีเบื้องหลังเยี่ยงนี้เอง'

รอยยิ้มของอุนยู่เง็กคลายไป พลันถอนใจยาวกล่าวต่อ

"มิคาด เมื่อกึ้งยี้ได้ยินแผนของเราแล้ว นางกลับคัดค้านโดยบอก มาตรว่าอัญมณีของเราจะเป็นที่ผู้คนทั้งแผ่นดินใฝ่ฝันใคร่จะได้ แต่ไม่แน่จะสามารถล่อให้ผู้กล้าหาญที่มีจิตใจสูงไปแย่งชิงกัน หากแม้ผู้ไปล้วนเป็นชนชั้นสวะที่ไร้ฝีมือ นางกลับไม่ต้องดูให้เสียสายตา"

หยุดถอนใจเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"เราเสียเวลาครุ่นคิดมาเนิ่นนานจึงได้วิธีนี้มา ความจริงเข้าใจว่าประเสริฐเลิศยิ่ง มิคาด เมื่อถูกนางกล่าวเยี่ยงนั้น แผนทั้งมวลจึงย่อมพังทลายไป แต่เมื่อเราครุ่นคิดโดยละเอียดอีกครา กลับมิอาจไม่ยอมรับว่าวาจาที่นางทักท้วงก็มีเหตุผลสมจริงอยู่"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบผงกศีรษะคำนึง

'ดูท่าอุนกึ้งก็เป็นคนปราดเปรื่องจนหลักแหลมยิ่ง รู้ใจชนชาวนักเลงที่มีฝีมือสูงย่อมปราศจากจิตละโมบเงินทองทรัพย์สิน'

ได้ยินอุนยู่เง็กกล่าวต่อไป

"อีกหลายวันให้หลัง นางพลันวาดภาพขึ้นสามภาพ นำมาให้เราดู และยังบอกกับเรา จะสร้างพิธีชุมนุมขึ้นบนภูเขาเทียนมักซัว โดยนางว่า เมื่อเช่นนั้นผู้ที่มีจิตใจละโมบทรัพย์สินเงินทอง ต่างต้องตะเกียกตะกายไปให้ได้ ส่วนพวกยอดฝีมือวัยฉกรรจ์ที่ยังไม่มีครอบครัวก็ต้องไปเช่นกัน แม้นับว่ายังมีคนที่เหยื่อทั้งสองสิ่งนั้นไม่สามารถล่อใจให้หวั่นไหว แต่หากพวกมันเป็นชนชาวบู๊ลิ้มก็ต้องไม่มีผู้ใดไร้ทิฐิหมายเอาชนะ เมื่อได้ยินบนเทียนมักซัวมีพิธีประลองฝีมือกันย่อมต้องเร่งรุดเดินทางไปสมทบแน่ และนางยังบอก รักเงินทองรักชื่อเสียงลุ่มหลงตัณหาราคะ สงสัยใคร่รู้ เป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ทุกรูปนาม เมื่อกระทำเช่นนั้นนางไม่เชื่อ ในชาวโลกยังมีผู้ใดที่ไม่มีจิตใจจะได้ลาภยศชื่อเสียงอิสตรีงาม และสนใจใคร่รู้เรื่องราวอยู่"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบร้องละอายในใจ มาตรว่าตนไม่สนใจทรัพย์สินเงินทองและชื่อเสียง แต่ความสนใจใคร่รู้นั้น ยังคงรุนแรงมิอาจข่มระงับได้ ที่

อุนกึ้งกระทำเช่นนี้ นับเป็นเหวี่ยงแหครอบผู้คนทั้งแผ่นดินได้หมดสิ้นจริง ๆ

อุนยู่เง็กกล่าวต่อไป

"เราตอนนั้นเมื่อได้ยินแล้ว อดประหลาดใจมิได้ จึงถามนาง หากในวันประลองฝีมือ ผู้มีชัยชนะเลิศเป็นคนที่มีศีรษะล้าน หน้าปรุด้วยฝีดาษ หรือแก่ชราจนอัปลักษณ์ นางยังจะวิวาห์กับมันหรือไม่ ? นางแย้มยิ้มโดยไม่ตอบแต่ย้อนถามเรา ยอมปฏิบัติตามความเห็นของนางหรือไม่ เราคิดไปคิดมา ยังคงยอมรับปากนาง แต่เมื่อรับปากแล้วกลับรู้สึกเสียใจไม่น้อย เพราะเราคร่ำคิดดูแล้ว ผู้ที่สามารถมีพลังฝีมือเหนือกว่ากึ้งยี้ของเรามีน้อยจนนับตัวได้ มาตรว่าพอมีอยู่สักไม่กี่คน แต่ย่อมล้วนแล้วมีวัยสูงอย่างยิ่ง บุคลิกหน้าตาก็ไม่แน่จะน่าดู กึ้งยี้ไปวิวาห์กับคนเยี่ยงนั้น ไยมิใช่คล้ายให้พญาหงส์สมสู่กับกาดำ ?"

นางกวาดตาพิจารณาเตาะเซี่ยงเค็งขึ้น ๆ ลง ๆ อีกครา กล่าวต่อไป

"แต่วันนี้เมื่อเราพบเจ้าจึงได้ทราบ ในแผ่นดินมีอัจฉริยะก่อเกิดขึ้นทุกยุคสมัยจริง ๆ ที่สามารถฝึกสอนศิษย์มีพลังฝีมือระดับเจ้ามาได้ พลังฝีมือของมันผู้เป็นอาจารย์ต้องลึกล้ำจนมิอาจหยั่งคำนวณแล้ว เราแม้ไม่รู้จักมันเป็นผู้ใดและเจ้าก็ต้องไม่ยอมบอกกับเรา แต่ทว่า..."

หยุดถอนใจเล็กน้อย กล่าวต่อไป

"เรากลับต้องนับถือมันอย่างยิ่ง เนื่องเพราะมันมิเพียงสามารถฝึกพลังฝีมือของเจ้าจนได้ระดับนี้เท่านั้น ยังอบรมสั่งสอนให้เจ้าเป็นชายชาตรีที่เข้มแข็งอีกด้วย เฮอะ ในโลกนี้ แม้มีบางคนพลังฝีมือสูงส่ง แต่พฤติการณ์กลับต่ำช้าจนสามานย์อย่างยิ่ง !"

นางชี้ไปยังงิ้มฉั่งที่ตกอยู่ในพยุหะงึ้งทั้งเชียนปู้ ที่เริ่มอ่อนล้าจนท่าร่างยิ่งนานยิ่งเชื่องช้า พละกำลังยิ่งนานยิ่งอ่อนล้าไม่อาจทนทาน แล้วกล่าวต่อ

"มันกับซือแป๋ของมันก็เป็นคนเช่นนั้น คือต่ำช้าจนสามานย์ยิ่ง !"

น้ำเสียงและประกายตาเหี้ยมเกรียมดุร้าย บ่งบอกความชิงชังอาฆาตสุดซึ้ง เตาะเซี่ยงเค็งต้องคร่ำคิดจนหวั่นไหว แทบจะลืมเงื่อนไขของนางไปแล้ว

เตาะเซี่ยงเค็งพบเห็น อุนยู่เง็กคล้ายดั่งเคียดแค้นชิงชังบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองเป็นอย่างยิ่ง จึงต้องคร่ำคิดด้วยความประหลาดสงสัย

'ความจริงนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กก็เป็นสัตว์ครอกเดียวกับอาจารย์และศิษย์

พวกมัน แต่นางกลับมากล่าววาจาเยี่ยงนี้ ไยมิใช่น่าประหลาดใจยิ่ง ?'

เตาะเชี่ยงเค็งหาทราบไม่ ความอาฆาตแค้นที่อุนยู่เง็กมีต่อบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วม ยังเหนือกว่าเตาะเชี่ยงเค็งมีต่ออุนยู่เง็กมากนัก

เหลียวมองไป เห็นสายตาอุนยู่เง็กหลุบต่ำลงมองปลายนิ้วตัวเอง คล้ายดั่งครุ่นคิดความในใจใดอยู่ และดูท่า ยังมิทราบจะครุ่นคิดเป็นเวลาเนิ่นนานปานใดด้วย

เตาะเชี่ยงเค็งกระแอมเบา ๆ แลเห็นนางยังซึมเซาไม่รู้ตัว จึงครุ่นคิดหมายจะถามเรื่องที่นางต้องการให้ตนกระทำ แต่เมื่อเพ่งมอง กลับเห็นใบหน้านางตอนนี้สงบเยือกเย็นอย่างยิ่ง ใบหน้าที่อัปลักษณ์จนทุเรศของนาง เมื่อปราศจากแววเหี้ยมอำมหิต ดูไปคล้ายดั่งไม่อัปลักษณ์เท่าที่ควรแล้ว เตาะเชี่ยงเค็งจึงลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง

'ที่นางครุ่นคิดในตอนนี้ต้องเป็นเรื่องดีงามอย่างยิ่งแน่ นางก่อกรรมทำเข็ญมาชั่วชีวิต ตลอดชีวิตของนาง น่ากลัวยากยิ่งจะมีสีหน้าที่นุ่มนวลปรานีเยี่ยงนี้สักครั้ง'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น จึงกล้ำกลืนวาจาที่มาถึงริมฝีปากไว้ เบือนสายตามองไปทางด้านการต่อสู้ของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองที่ยังถูกกักอยู่ในพยุหะสีแดงฉาน

บรรดาดรุณีอาภรณ์สีแดงเหล่านั้น ยังคงสะบัดแขนเสื้อยาวพลิ้วไสวกรีดกรายร่ายรำด้วยท่วงท่าสวยงาม เตาะเชี่ยงเค็งมองไป ไม่มีปัญญาเห็นร่างบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองชัดตา รู้สึกว่าเงาสีเหลืองภายในวงล้อมสีแดงยิ่งนานยิ่งเชื่องช้า แสดงว่ายากจะต้านทานได้อีกนานเท่าใดแล้ว

พิสดารเหนือคาดหมาย

เตาะเชี่ยงเค็งเคยประมือกับบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองนามงิ้มฉั่งมา ทราบว่า มันแม้ยโสโอหัง แต่พลังฝีมือสูงส่งอย่างยิ่ง พอจะอยู่ในอันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้ม ยุคนี้เต็มภาคภูมิ

แต่ตอนนี้มันกลับถูกเหล่าดรุณีที่มีพลังฝีมือไม่สูงส่งเท่าใด จู่โจมจนไม่มีปัญญาต่อต้านได้ คำนวณตามความนี้ แสดงว่าพยุหะงิ้วทั้งเชียนบู๊มีอานุภาพที่เลอเลิศไม่อาจหยั่งคำนวณจริง ๆ

พอได้คิด จึงเพ่งตามองแน่วนิ่ง สนใจดูท่าเท้าและท่าร่างของเหล่าดรุณีที่กรีดกรายเป็นวงกลม รู้สึกว่าท่าร่างของพวกมันผสานกันได้เลอเลิศสุดสูง ชั่วเวลานั้นถึงกับไม่มีปัญญาเห็นชัดว่าพวกนางเคลื่อนไหวเยี่ยงไร

เมื่อเตาะเชี่ยงเค็งตั้งใจพิจารณา จึงไม่อาจเบือนสายตาออกห่างไปได้อีกแล้ว ควรทราบว่า คนที่มีนิสัยงมงายในหลักวิชาบู๊ เมื่อพบพานวิชาบู๊ที่ลึกซึ้งสูงส่ง ก็จะเป็นเช่นดั่งทารกเยาว์วัยรักพอใจของเล่นที่เพิ่งได้มาใหม่

เตาะเชี่ยงเค็งจับตามองร่างเหล่าดรุณีจนจดจ่อ รู้สึกพยุหะงิ้วทั้งเชียนบู๊คล้ายดั่งเป็นพยุหะเก้าเก็งโป้ยก่วย (เก้าปราสาทแปดทิศ) ของสำนักบู๊ตึงซึ่งถูกยกย่องว่ายอดเยี่ยมมาทุกสมัย แต่ความพลิกแพลงที่ซับซ้อนยังคงเหนือกว่า

เก้าเก็งโป้ยก่วยมากนัก แม้เตาะเชี่ยงเค็งจะเปรื่องปราดเป็นอัจฉริยะ แต่จ้องมองเป็นเนิ่นนานยังคงไม่เข้าใจความเลิศพิสดารของพยุหะนี้ ดังนั้น ยิ่งมองยิ่งกระวนกระวาย ต้องถอนใจคำนึง

'ดูตามที่เห็น ภูมิปฏิภาณของอั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็ก มิใช่คนธรรมดาจะสามารถทัดเทียมได้ โอ...ภายหน้าหากเราคิดจะล้างแค้นอันยิ่งใหญ่ น่ากลัวมิใช่เรื่องง่ายดายเลย'

ขณะครุ่นคิดด้วยจิตใจสับสนฟุ้งซ่าน พลันมีเสียงแค่นหัวร่อดังขึ้นแล้วอุนยู่เง็กกล่าวมา

"งี้ทั้งเซียนบู๊ของเรา แม้มิใช่เลอเลิศในพิภพจบแดน แต่ก็มิใช่เป็นที่เจ้าเพียงดูผิวเผินก็สามารถเข้าใจความพลิกแพลงอันพิสดารได้"

เตาะเชี่ยงเค็งใจหายวาบ ได้ยินอุนยู่เง็กกล่าวต่อ

"ปมสำคัญของพยุหะนี้ล้วนอยู่ที่ท่าเท้าทั้งสิ้น หากเจ้าเพียงสนใจท่าร่างกับเพลงฝ่ามือของพวกนาง อย่าว่าแต่ในช่วงเวลาสั้น ๆ เลย ต่อให้เจ้าดูอีกหนึ่งปีก็เสียเวลาเปล่าเท่านั้น"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบร้องละอายในใจอีกครา พลันเห็นอุนยู่เง็กยกมือขึ้นปรบเบา ๆ เสียงปรบมือดังสดใสดุจดั่งหยกกระทบกัน

เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงเมื่อได้ยินเสียงปรบมือนี้ ร่างพลันเชื่องช้าลงกว่าเดิม เตาะเชี่ยงเค็งฉุกใจคำนึงด้วยความสงสัย

'หรืออุนยู่เง็กมีเจตนาให้เราได้เห็นการพลิกแพลงที่ซับซ้อนของพยุหะนี้ ?'

ความคิดนี้ คำนวณดูแล้วมิเพียงไม่สมเหตุผลเท่านั้น ยังเหลวไหลจนแทบไม่อาจเป็นไปได้เลย นางอสูรที่จิตใจอำมหิตชั่วร้าย ไหนเลยยินยอมให้ตนไปศึกษาค้นคว้าหลักวิชาสูงส่งที่ไม่ยอมถ่ายทอดของนางแก่ตน ซึ่งเป็นผู้ที่นางแน่ใจว่า ตนจะอย่างไรยังต้องหาทางรังควานล้างแค้นนางโดยมิยอมเลิกรา

แต่เมื่อเตาะเชี่ยงเค็งเพ่งตามอง เห็นเหล่าดรุณีอาภรณ์แดงมิเพียงชะลอท่าร่างให้เชื่องช้าลงเท่านั้น ยามกรีดมือวาดเท้าเหยาะย่างจูโจมอย่างไร ล้วนแล้วเห็นจนกระจ่างชัด เตาะเชี่ยงเค็งแม้รู้สึก ความเข้าใจเมื่อครู่ของตนยากจะเป็นไปได้ แต่ตอนนี้ก็มิอาจไม่เชื่อแล้ว

เมื่อพยุหะงี้ทั้งเซียนบู๊ชะลอลง เตาะเชี่ยงเค็งแตกตื่นสงสัยเป็นที่ยิ่งก็จริง

แต่งิ้มฉั่งกลับยิ่งแตกตื่นสงสัยว่า มันตอนนี้อยู่ในสภาพอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรง กระทั่งกระบวนท่าที่ปัดป้องตีโต้ก็ยังแผ่วเบาราวเป็นคนธรรมดาที่ไม่รู้จักวิชาบู๊ เมื่อตอนนี้มีโอกาสได้หอบหายใจคลายความเหน็ดเหนื่อย จิตใจมันจึงคึกคักขึ้นอีกอักโข รวบรวมกำลังที่หลงเหลือฟาดฉาด ๆ ออกไปหลายฝ่ามือ หมายจะทะลวงพ้นจากพยุหะนี้มา

มิคาด พยุหะวนเวียนเชื่องช้าเพียงสี่ห้ารอบ อุนยู่เง็กพลันปรบมือขึ้นอีกครา เสียงปรบมือพอดัง เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงพลันเร่งท่าร่างรวดเร็วจนคล้ายสายฟ้าคะนองฝนอีกครา

อุนยู่เง็กชายตามอง เห็นเตาะเชี่ยงเค็งยังจดจ่ออยู่ที่พยุหะจนซึมเซา นางจึงกระแอมแล้วถาม

"เห็นชัดเจนแล้วหรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งหันไปแย้มยิ้มกล่าว

"ขอบคุณที่แนะนำ"

เตาะเชี่ยงเค็งที่มีภูมิปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลม ชั่วเวลาสั้น ๆ ของเมื่อครู่ก็สามารถสังเกตความพลิกแพลงพิสดารของพยุหะงี้ทั้งเซียนบู๊มาได้ไม่น้อย ตอนนี้ต้องฉุกใจคำนึงอีกครา

'อุนยู่เง็กมาถ่ายทอดพยุหะที่พลิกแพลงจนสุดพิสดารแก่เรา หรือเรื่องที่นางต้องการให้เราไปกระทำแทนนาง เกี่ยวข้องกับพยุหะนี้อยู่บ้าง ?'

ความคิดมิทันจบสิ้น ได้ยินอุนยู่เง็กส่งเสียงเย็นชากล่าว

"ตอนนี้ยังห่างจากเพ็ญเดือนแปดอีกไม่กี่วัน ในช่วงเวลาหลายวันนี้เจ้าต้องพยายามคิดหาวิธีทำลายพยุหะนี้ให้ได้ เมื่อถึงวันเพ็ญเดือนแปด เจ้าต้องเร่งรุดไปที่ยอดเขาเทียนมักซัว"

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงงวย จึงถามโพล่งไป

"หรือนี่ก็คือเรื่องที่ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากระทำ ?"

มาตรว่าสีหน้าอุนยู่เง็กไม่มีความรู้สึกใด คล้ายมิได้ยินคำถามเลยก็ปาน ยังคงกล่าวต่อ

"พิธีประลองฝีมือบนเทียนมักซัวครานี้ บรรดายอดฝีมือทั้งสองฟากฝั่งลำน้ำใหญ่เหนือใต้ของฮวงโหที่พากันมาด้วยความละโมบ แทบจะมีมากกว่า

ครึ่งของยอดฝีมือปู้ลิ้มในยุคนี้ และในจำนวนนั้น ย่อมไม่ใช่เป็นมือชั้นธรรมดาหมดสิ้น อย่างไรต้องมีสุดยอดจนเลอเลิศอยู่จำนวนไม่น้อย ในวันเพ็ญเดือนแปด เจ้าจะต้องพิชิตพวกมันให้พ่ายแพ้ไปหมดสิ้น..."

หยุดแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ด้วยพลังฝีมือของเจ้าในระดับนี้ ขอเพียงไม่มีเรื่องสุดวิสัยขึ้นขัดขวาง ย่อมมีความหวังอยู่ไม่น้อยกว่าแปดส่วน"

เตาะเชี่ยงเค็งยิ่งฟังยิ่งประหลาดใจ มิทราบการกระทำเยี่ยงนี้ของอุนยู่เง็กมีความหมายใดกันแน่ ?

อุนยู่เง็กกวาดตามอง ใบหน้าที่มีรอยยิ้มปรากฏขึ้นอีกครา กล่าวช้า ๆ

"หลังจากนั้น เจ้าต้องทำลายพยุหะงิ้วทั้งเชียนปู้นี้ในตอนสุดท้าย เจ้าต้องประลองฝีมือกับศิษย์รักของเราต่อหน้ายอดฝีมือทั้งแผ่นดิน ขอเพียงเจ้าสามารถพิชิตนางพ่ายแพ้อย่างนั้น..."

นางหัวร่อยุติวาจาลงกลางคัน หัวใจเตาะเชี่ยงเค็งต้องเต้นถี่เร็วกว่าเดิม อ้าปากเป็นครึ่งวันยังมิอาจส่งเสียงได้ แลเห็นอุนยู่เง็กเบนสายตามาที่ตนช้า ๆ แล้วกล่าวต่อ

"หากกิ้งยี้ได้วิวาห์กับเจ้า อย่างนั้นเราก็วางใจได้แล้ว นางมีนิสัยรุ่มร้อนเจ้าอารมณ์ มิว่าเรื่องราวใด เจ้าควรยอมอ่อนข้อให้นางสักเล็กน้อย..."

ถึงตอนนี้ น้ำเสียงนางพลันเปลี่ยนแปรเป็นกราดเกรี้ยวดุดัน

"หากเจ้ามีที่ใดไม่ดีต่อนาง แม้นับว่าเราตายไปแล้ว วิญญาณเราก็ต้องมาคิดบัญชีกับเจ้าให้ได้"

เตาะเชี่ยงเค็งใจสั่นสะท้าน ยืนตะลึงลานเป็นเนิ่นนานจึงส่งเสียง

"หรือนี่ก็คือเรื่องที่ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากระทำ ?"

มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งฉลาดปราดเปรื่อง แต่จะอย่างไรก็นึกไม่ถึง เรื่องที่อุนยู่เง็กต้องการให้ตนกระทำถึงกับเป็นเรื่องเช่นนี้ได้

อุนยู่เง็กกล่าว

"เป็นเรื่องนี้เอง หากมิใช่เราเห็นว่าเจ้ามีภูมิปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลมต่อให้เจ้าคุกเข่ากราบไหว้ที่แทบเท้าเราสามวันสามคืน เรายังคงไม่ยอมรับปากเจ้าเด็ดขาด"

เตาะเชี่ยงเค็งพยายามระงับใจให้เยือกเย็นแล้วกล่าว

"ในเมื่อข้าพเจ้าเพลี่ยงพล้ำต่อฝีมือท่านแล้ว แม้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปบุกน้ำลุยไฟ ข้าพเจ้าก็ต้องไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าสักครา แต่สำหรับเรื่องนี้..."

อุนยู่เง็กแค่นหัวร่อสอดคำทันที

"เรื่องนี้เป็นไร ? เป็นเรื่องต้องให้เจ้าฝ่าฝืนคุณธรรมความดี ? ละอายต่อมโนธรรมประจำใจ ? หรือเป็นเรื่องที่ไม่มีมนุษย์ใดสามารถกระทำได้ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงอีกครา ก้มศีรษะครุ่นคิดเป็นเนิ่นนานยังมิอาจส่งเสียงได้ เค้นสมองเพียงใดยังสรรหาวาจามาโต้แย้งผู้อื่นมิได้

ควรทราบว่า เรื่องที่อุนยู่เง็กต้องการให้กระทำนี้ ไม่ขัดต่อมโนธรรมประจำใจ ไม่ละอายต่อคุณธรรมความดี และมิใช่มนุษย์ไม่มีปัญญากระทำได้จริง ๆ เตาะเชี่ยงเค็งสมควรเคารพคำมั่นสัญญารับปากไป แต่ทว่า อุนกิ้งอย่างไรก็เป็นศิษย์ของศัตรูผู้หารบิดามารดา

ช่วงเวลานั้น จิตใจเตาะเชี่ยงเค็งพลุ่งพล่านสับสนยากยิ่งจะสงบลงได้ มิทราบควรตัดสินใจเยี่ยงไร ได้ยินอุนยู่เง็กแค่นหัวร่อกล่าวอีกครั้ง

"นี่เป็นเรื่องที่เจ้ารับปากกับเรามาแล้ว ชายชาตรีเมื่อมีคำมั่นสัญญา ต้องหนักแน่นปานขุนเขามิอาจกลับกลอกได้ ซึ่งก็เป็นคำพูดที่เจ้าที่ลั่นปากมากับเรา เรายังเข้าใจว่าเจ้าเป็นชายชาตรีที่ลั่นปากแล้วต้องปฏิบัติตาม มิคาด...เฮอะ เฮอะ เจ้าตอนนี้กลับมามีทีท่าเยี่ยงนี้ ให้เราผู้เฒ่าเมื่อเห็นต้องรู้สึกผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง"

เตาะเชี่ยงเค็งเงยหน้าขึ้นทันที แลเห็นดวงตาอุนยู่เง็กมีประกายเย้ยหยันดูแคลนยิ่ง โทสะจึงพลุ่งขึ้นจนคำนึง

'เราเตาะเชี่ยงเค็งเมื่อไม่อาจรับใช้ประเทศชาติด้วยความจงรัก และไม่อาจกตเวทีต่อบิดามารดา คำ 'สัจจะ' นี้มิว่าอย่างไรก็ต้องเคารพไว้ เตียเตียเราเมื่อกาลก่อนเป็นวีรบุรุษระดับใด หากท่านผู้เฒ่าในปรภพทราบเรื่องราวนี้ คิดว่าคงไม่ต้องการให้เรากลายเป็นคนขี้ขลาดที่ตระบัดสัตย์คืนคำ ให้อุนยู่เง็กมาหัวร่อเย้ยหยันเราเป็นแน่'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น บังเกิดความห้าวหาญขึ้นอีกมากหลาย ส่งเสียงกังวานไป

"ในเมื่อเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ารับปากเอง ข้าพเจ้าย่อมไม่ตระบัดสัตย์คืนคำ

เด็ดขาด แต่ทว่า แม้ข้าพเจ้าจะได้ศิษย์ของท่านมาเป็นภรรยา ภายในสามปีนี้ ข้าพเจ้ายังคงต้องหาท่านมาล้างแค้นอยู่นั่นเอง หากท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าจะลืมความอาฆาตแค้นนี้ไปเพราะได้ศิษย์ของท่าน นั่นท่านก็เข้าใจผิดอุกฤษฏ์ยิ่งแล้ว"

อุนยู่เง็กแค่นหัวร่อใส่หน้าพลางกล่าว

"อย่าว่าเพียงสามปี แม้อีกสามสิบปี เราผู้เฒ่ายังคงรอเจ้ามารังควานล้างแค้นดั่งเดิม กลัวแต่...เฮอะ เฮอะ"

นางแค่นเสียงขึ้นยุติวาจาของนาง ด้วยความหมายคล้ายว่า...กลัวชั่วชีวิตนี้ของเจ้าก็ไม่มีทางล้างแค้นเราสำเร็จ และไม่มีหวังหลงเหลือให้เจ้าเลย

เตาะเชี่ยงเค็งเปรื่องปราดหลักแหลมสุดยอดแล้ว ไหนเลยไม่ทราบความหมายในวาจานาง จึงเลิกคิ้วสูงชันคิดจะตอบโต้กับนางสักหลายคำ แต่พลันเห็นนางสะบัดแขนเสื้อผุดลุกขึ้น เหลือบมองมาแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ในวันเพ็ญเดือนแปด (ตงชิว) มิว่าเจ้ามีเรื่องใด...ก็ต้องทอดทิ้งไป เร่งรุดเดินทางขึ้นภูเขาเทียนมักซัว..."

เตาะเชี่ยงเค็งยืดอกเชิดหน้ารับคำเสียงกังวาน

"มาตรว่าข้าพเจ้าเตาะเชี่ยงเค็งแหลกลาญเป็นผุยผง ในวันเพ็ญเดือนแปดก็ต้องไปเทียนมักซัวให้ได้ ท่านวางใจให้เต็มที่ ตระกูลเตาะสืบต่อมาหลายชั่วคนแล้ว ยังไม่มีผู้ใดตระบัดสัตย์คืนคำเลย"

"เยี่ยงนี้ก็ประเสริฐ"

อุนยู่เง็กเน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวแล้ว แค่นหัวร่อเบือนหน้าไปอีกด้านหนึ่ง ซึ่งเป็นบริเวณต่อสู้ของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งกับเหล่าดรุณีอาภรณ์แดง ประกายตาที่มีแววยิ้มแย้มของนาง กลับกลายเป็นแววว้าวุ่นด้วยความอำมหิตอีกครั้ง ก้าวช้า ๆ ลงจากรถ พลันปรบมือเบา ๆ ฉาดหนึ่ง

เตาะเชี่ยงเค็งต้องเบือนสายตาตามนางไปโดยไม่รู้ตัว แลเห็นเสียงปรบมือของนางพอดัง บรรดาดรุณีอาภรณ์แดงพากันชะงักร่างไว้ ดุจดั่งเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกัน ไม่มีนางใดจะเร็วช้ากว่ากันสักน้อยนิดเลย

ส่วนงิ้มฉั่งนั้นผมยุ่งสยาย เหงื่อกาฬแตกโซมไปทั้งกาย หอบหายใจถี่เร็วปานวัวเหนื่อย ทีท่าที่งามสง่าหยิ่งผยองจนลำพองของตอนแรก บัดนี้กลับกลายเป็นทุลักทุลีจนทุเรศยิ่ง กระทั่งประกายตาที่เคยแวววาวคมกล้าก็ยังแตก

ซ่านขุ่นมัว มองหน้าอุนยู่เง็กพลางกล่าวเสียงสั่นสะท้านด้วยความเหน็ดเหนื่อย

"มาตรว่าซือแป๊จะกินใจกับท่าน ท่านไยต้องมาหยามให้ข้าพเจ้าอัปยศอดสู..."

มิทันขาดคำ กระแทกกายโครมลงกับพื้น แสดงว่าพละกำลังของมันเสื่อมสลายจนสิ้นเชิงแล้ว ตอนนี้แม้จะเป็นหมัดของคนไม่รู้จักวิชาบู๊ ก็น่ากลัวต่อยมันจนไม่มีปัญญาทนทานได้

มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งไม่พอใจมัน แต่เมื่อเห็นสารรูปอันน่าทุเรศของมันในตอนนี้ ยังคงรู้สึกเวทนาเป็นอย่างยิ่ง เบือนหน้าช้า ๆ โดยไม่ต้องการไปมองมันเลยอีกสักแวบเดียว

อุนยู่เง็กหัวร่อแค่น ๆ ยกมือโบกเบา ๆ แล้วจึงเดินกลับไปที่รถ เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงครึ่งฉุดครึ่งลากงิ้มฉั่งขึ้นจากพื้น มีนางหนึ่งกรีดนิ้วเรียวงามจี้ไปที่จุดช้วงกีฮวกบนทรวงอกมันเบา ๆ พริบตานั้น เหล่าดรุณีมีบ้างเดินนำหน้า มีบ้างเข็นรถคันงามติดตามหลัง แต่ยังคงได้ยินเสียงเย็นชาของอึ้งอีเนี่ยเนื้ยแว่วมา

"ตอนนี้ห่างจากเพ็ญเดือนแปดไม่นานเท่าใด เจ้ายังคงไปหาสถานที่สักแห่งคร่ำเคร่งฝึกปรือวิชาฝีมือของเจ้าให้ดี อาศัยฝีมือของเจ้าในตอนนี้...เฮอะ น่ากลัวยังมิแน่จะประสบความสำเร็จ"

เตาะเชี่ยงเค็งยืนเหม่อมองดูพวกนางจนตะลึงลาน กระทั่งขบวนแดงฉานลับหายเข้าไปในป่าเขียวขจีที่เบื้องหน้า จึงต้องทอดถอนใจยาว รู้สึกว่าชั่วชีวิตของตนไม่เคยพบเรื่องราวใดที่จะประหลาดพิสดารเทียบเท่ากับการพนันกับอุนยู่เง็กเมื่อครู่เลย มาตรแม้จะชาญฉลาดจนปราดเปรื่องเพียงใด แต่ยังคิดไม่ถึงเด็ดขาด ศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากับตน ไฉนจึงยินยอมยกศิษย์รักของนางให้แก่ตนอย่างง่ายดาย ?

เตาะเชี่ยงเค็งมิกล้าคิด เรื่องนี้ภายหน้าจะดำเนินไปในสถานใด เนื่องเพราะเรื่องนี้ไม่มีผู้ใดสามารถคาดคำนวณความนัยออกได้เลย

เตาะเชี่ยงเค็งยืนซึมเซาอยู่ในแสงอาทิตย์ของชิวเทียนเป็นเนิ่นนาน พลันฉุกคิด

'การตายอย่างสยดสยองของพวกไขว้ตอหวยเมื่อคืนนี้ มิทราบเป็นผู้ใดกระทำกันแน่ ? หรือเมื่ออุนกึ้งได้ยินเรื่องหนอนแมลงพิษและสัตว์ป่า ได้กลิ่นแซ่ซู้ที่ใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงในอึ้งซัวแล้ว พากันไปหาที่ตายโดยไม่ขัดขืน นางก็คิด

จะหลอกล่อยอดฝีมือทั้งบู๊ลิ้มไปที่ภูเขาเทียนมักชัว จากนั้นดำเนินตามวิธีแซซู้กำจัดพวกยอดฝีมือให้หมดสิ้นในคราเดียว ?'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น ต้องบังเกิดความหวาดหวั่นจนหนาวสะท้าน เบื้องหน้าสายตาคล้ายดั่งเห็นเรื่องที่เกิดขึ้นในใต้ยอดเขาซีซิงฮงเมื่อสิบปีก่อนอีกครั้ง บรรดาสัตว์ทั้งมีพิษและไม่มีพิษ ต่างห้อกันดุจคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน จึงต้องถอนใจยาวคำนึงต่อไป

'บรรดาหนอนแมลงและสัตว์ป่าเหล่านั้นไหนเลยไม่ทราบ การไปของมันมีแต่ต้องตาย แต่ยังคงไม่มีปัญญาต่อต้านขัดขืนกลิ่นอันพิสดารที่แซซู้ปล่อยออกมา ทั้งที่รู้แน่ว่าต้องตาย ยังคงลนลานไปมิยอมหลบหนี และบรรดายอดฝีมือบู๊ลิ้มที่ดั้นด้นทางไกลมาในเทียนมักชัวครานี้ ไหนเลยจะทนทานความเย้ายวนที่อุกึ้งล่อไว้ในภูเขาเทียนมักชัว น่ากลัวพวกมันก็ทราบ เป็นเช่นดั่งพวกหนอนแมลงและสัตว์ป่าที่ไร้ความคิดเหล่านั้น แม้ทราบว่าการไปครานี้จะเป็นอย่างไร ยังคงต้องขอไปทดสอบดูสักครา'

ความคิดของเตาะเซี่ยงเค็งฟุ้งซ่านสับสน ยิ่งคิดยิ่งรู้สึก พิธีชุมนุมในเทียนมักชัวครานี้ ความจริงเป็นหลุมพรางที่ยิ่งใหญ่ ดังนั้นจึงตกลงใจ จะอย่างไรก็ตามในเมื่อทราบเรื่องราวนี้แล้ว ก็ต้องพยายามสลายมหันตภัยของบู๊ลิ้มให้อันตรธานออกไป เพียงแต่ว่า ตนจะกระทำเยี่ยงไรนั้น ตอนนี้ยังไม่มีวิธีใด ๆ เลย

ขณะเวลานั้น ในป่าที่อยู่ด้านหลังของเตาะเซี่ยงเค็ง มีนักพรตชราเครายาวสวมเครื่องแบบสีดำผู้หนึ่งเดินช้า ๆ ออกมา แม้รองเท้าที่สวมจะมีพื้นหนาร่วมสามนิ้ว แต่ยามก้าวเดินยังคงไม่มีเสียงใด ๆ กอปรกับเป็นการปรากฏตัวโดยกะทันหัน คล้ายดั่งเป็นเทพารักษ์ของป่านี้ พลันจำแลงร่างออกจากต้นไม้มาก็ปาน

ท่านเดินช้า ๆ มาที่ข้างเตาะเซี่ยงเค็งที่ยังก้มศีรษะครุ่นคิด พลันหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"น้องท่านคิ้วขมวดแนบแน่น ใบหน้ามีแววหวั่นวิตก หรือในใจมีความกังวลใดอยู่ ?"

เตาะเซี่ยงเค็งตระหนกเฮือกใหญ่ เงยหน้ามองไปเห็นข้างกายตนถึงกับ

มีนักพรตชราที่รูปกายสูงโปร่งสง่า เค้าคมคายมีอำนาจ กำลังยืนยิ้มแย้มมองหน้าตนอยู่

แสงอาทิตย์เจิดจ้า ลูบไล้เคราดำยาวของนักพรตชราเป็นประกายแวววาว และก็ได้สาดส่องให้เห็นประกายตาที่มีแววยิ้มแย้มแหลมคมดั่งอาวุธ มองในปราดแรกเตาะเซี่ยงเค็งรู้สึกนักพรตผู้นี้แม้คล้ายมีวัยสูงกว่าหกสิบปี แต่บุคลิกภาพยังคงงามสง่าจนคล้ายเป็นเซียนในภาพวาด

มาตรว่าเมื่อครู่จมอยู่ในภวังค์ความครุ่นคิด แต่เชื่อมั่นสนิทใจ โสตประสาทของตนยังคงปราดเปรียวเหนือธรรมดา ตอนนี้เมื่อเห็นนักพรตชรามาถึงข้างกายโดยตนไม่รู้ตัวสักน้อยนิด จึงต้องตระหนกเป็นยิ่งนัก เหม่อมองจนซึมเซาครู่ใหญ่ เห็นนักพรตชราหัวร่อดังกังวานแล้วกล่าวต่อ

"นับแต่โบราณกาลมา บุรุษหนุ่มส่วนมากมิเคยลิ้มรสความโศกเศร้ารันทดน้องท่านแม้มีบุคลิกที่สง่า ทีท่าหนุ่มนวลคงแก่เรียน แต่เค้าหน้ายังคงมีความงามสง่าเปี่ยมอำนาจคุกคามผู้คน เล่าฮูมั่นใจว่าตายังไม่ลาย มองปราดเดียวก็ทราบ น้องท่านต้องเป็นวีรบุรุษเยาว์วัยที่มีพลังฝีมือเลอเลิศสุดสูง มิใช่เป็นพวกหนอนตำราจะมาเปรียบด้วยได้ แต่ตอนนี้มีเรื่องราวใด คุกคามจนต้องหม่นหมองกังวลถึงปานนี้ ?"

นักพรตชรามิเพียงมีบุคลิกภาพที่สง่าเท่านั้น ถ้อยร้อยวาจากระจ่างแจ่มใส บันดาลให้ผู้คนเห็นแล้วต้องเคารพนับถือโดยมิรู้ตัว

เตาะเซี่ยงเค็งตอนนี้แม้รู้สึก นักพรตชราปรากฏตัวมาดั่งวิญญาณร้าย ต้องตระหนกตกใจยิ่งนัก แต่ก็เลื่อมใสนับถือบุคลิกที่งามสง่าของนักพรตชราเป็นยิ่งนัก จึงแย้มยิ้มคารวะแล้วกล่าวเสียงกังวาน

"ขอบพระคุณผู้อาวุโสที่การุณย์ถ่อมตัวสอบถาม ในใจของผู้เยาว์มีความกังวลจนว้าวุ่นจริง ๆ แต่ไม่อาจข่มบังคับตัวเองได้"

นักพรตเครายาวหัวร่อเสียงกังวานอีกคราจึงกล่าว

"หากท่านไม่รังเกียจเล่าฮูอุกอาจ มิทราบพอจะบอกเรื่องหม่นหมองรันทดในใจแก่เล่าฮูฟังหรือไม่ ? มาตรว่าเล่าฮูจะต่ำต้อยด้อยความสามารถ แต่อย่างไรยังคงมีวัยสูงกว่าหลายขวบปี อาจบางทีพอแบ่งเบาความกลัดกลุ้มกังวลของน้องท่านมาได้สักเล็กน้อย"

เตาะเชี่ยงเค็งเพ่งมอง รู้สึกในดวงตาของนักพรตชรา คล้ายมีอานุภาพที่ผู้คนยากยิ่งจะต่อต้านอยู่ จึงถอนใจยาวกล่าวตอบ

"ในเมื่อได้รับความกรุณาจากผู้อาวุโสมากังวลสนใจ ผู้เยาว์ไหนเลยกล้าขัดขืน..."

พลันฉุกใจได้คิดถึงปัญหาที่ตนไม่มีปัญญาคลี่คลาย นั่นมิเพียงเกี่ยวข้องกับชะตาชีวิตของตนเท่านั้น ยังเป็นความลับสุดยอดของบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินอีกด้วย

ในถ้อยร้อยวาจาและสีหน้าของนักพรตชรา มาตรว่าคล้ายกังวลสนใจตนเป็นอย่างยิ่ง แต่ตนไหนเลยจะบอกเรื่องเกี่ยวกับความเป็นความตายอันใหญ่หลวงของบู๊ลิ้มให้แก่ท่านโดยพล่อยปาก ดังนั้นจึงชะงักวาจาลงกลางคัน เพ่งมองดูนักพรตชราที่มีพฤติการณ์ลี้ลับ แต่พลังฝีมือเลอเลิศสุดสูงจนแน่วนิ่ง มิอาจส่งเสียงเป็นเวลาเนิ่นนาน

เผชิญนักพรตผู้ทรงศีล

มิคาด นักพรตชราพลันหัวร่อพลางกล่าว

"หากน้องท่านไม่ยินดีบอก เล่าฮูก็รู้สึก..."

เตาะเซี่ยงเค็งถอนใจสอดคำ

"มิใช่ผู้เยาว์ไม่ยินดีบอกให้ผู้เฒ่าทราบ แต่เรื่องนี้เกี่ยวพันสำคัญใหญ่หลวงนัก หากเป็นเรื่องส่วนตัวของผู้เยาว์เพียงลำพัง เมื่อได้รับความปรานีจากผู้เฒ่าเยี่ยงนี้ ผู้เยาว์ต้องไม่มีเหตุผลใดมิบอกได้"

นักพรตเคราขาวแย้มยิ้มกล่าว

"เมื่อน้องท่านบ่งบอกเยี่ยงนี้ เล่าฮูย่อมไม่อาจสอบถามสืบไป เพียงแต่ว่าน้องท่านอัดเรื่องที่มีความสำคัญอย่างใหญ่หลวงอยู่ในใจเพียงลำพัง ไม่ไปหาผู้คนปรึกษาดูสักครั้ง ก็มิใช่เป็นวิธีที่ประเสริฐ..."

หยุดลูบเคราแล้วกล่าวต่อ

"ควรทราบว่า ภูมิปฏิภาณของคนเรามีขอบเขตจำกัด มาตรแม้นน้องท่านเปรื่องปราดเป็นอัจฉริยะ น่ากลัวก็ไม่มีปัญญาคิดหาวิธีคลี่คลายเรื่องที่มีความสำคัญใหญ่หลวงนี้มาได้ ในเมื่อจะยืนครุ่นคิดด้วยความกังวลในที่นี้ กลับมิสู้ไปหาผู้ที่สนิทสนมปรึกษาหารือกันดู เล่าฮูกับน้องท่านแม้เพิ่งรู้จักกัน

แต่กล่าววาจาที่รุนแรงเยี่ยงนี้ ยังหวังให้น้องท่านอย่าได้นึกตำหนิ"

จบคำหัวร่อฮาฮา ดวงตาแวววาวจับมองหน้าเตาะเชี่ยงเค็งแน่วนิ่ง

เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกวาจาของนักพรตเฒ่ามีเหตุผลทุกถ้อยคำ แต่เนื่องจากมีนิสัยละเอียดสุขุม ไม่วู่วามหุนหันดั่งบุรุษวัยฉกรรจ์ทั่ว ๆ ไป มาตรแม้นรู้สึกวาจานักพรตชราเปี่ยมเหตุผล แต่ยังคงมิยอมบอกเรื่องราวออกไปโดยไม่ยั้งคิด ขณะเพิ่งก้มศีรษะใคร่ครวญ ก็ได้ยินนักพรตชราแย้มยิ้มกล่าวอีก

"น้องท่านมิต้องกังวลให้เกินไป เล่าฮูไม่มีเจตนาสืบเสาะความลับของน้องท่านเลย หากน้องท่านไม่ยินดีบอกก็แล้วกันไป"

เตาะเชี่ยงเค็งลอบถอนหายใจด้วยความรู้สึกละอาย มาตรแม้นนักพรตชรามิเคยรู้จักกับตน อย่างไรก็ตาม ผู้อื่นยังมีกุศลเจตนาต่อตนอยู่ แต่ตนกลับไม่มีทางทดแทนกุศลเจตนาผู้อื่น ดังนั้น จึงทั้งเสียใจทั้งละอาย

นักพรตชรามองหน้าเตาะเชี่ยงเค็งแล้ว มุมปากมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อยโดยมิรู้ตัว คล้ายดั่งปลื้มปีติอย่างยิ่ง เพียงแต่รอยยิ้มของท่านถูกเครายาวบดบังไว้ เตาะเชี่ยงเค็งจึงไม่มีปัญญาจะแลเห็นได้

เตาะเชี่ยงเค็งยืนซึมเซาเป็นครู่ใหญ่ แทบอดมิได้ต้องบอกเรื่องราวคราวนี้ไป แต่ยังคงพยายามข่มกลั้นไว้ ในที่สุดถอนใจกล่าวว่า

"ผู้เฒ่ากังวลสนใจปานนี้ แต่ผู้เยาว์ต้องลาญความปรารถนาดีของผู้เฒ่าเป็นที่รู้สึกเสียใจยิ่ง..."

"น้องท่านมากล่าวเยี่ยงนี้ กลับเห็นเล่าฮูเป็นคนนอกไปแล้ว มาตรว่าเล่าฮูกับน้องท่านจะบังเอิญพบพานกัน แต่เล่าฮูมีความพอใจในบุคลิกภาพของน้องท่านยิ่งนัก หากน้องท่านไม่รังเกียจ มิทราบพอจะให้เล่าฮูได้เป็นผู้เชิญเลี้ยง หาร้านสุราเล็ก ๆ ในละแวกใกล้เคียง เปิดใจดื่มให้สบายสักมื้อ หนึ่งเป็นการระบายความกลัดกลุ้มของน้องท่านออกไป สองเป็นการเปิดโอกาสให้เล่าฮูได้รับการสั่งสอนที่สูงส่งจากน้องท่านบ้าง"

เตาะเชี่ยงเค็งคารวะจรดพื้นกล่าว

"เคารพมิสู้เชื่อฟังคำสั่ง เพียงแต่เป็นการรบกวนผู้เฒ่าเกินไป"

เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกละอายใจต่อนักพรตเครายาว จึงได้รับปากยอมร่วมดื่มด้วย ดังนั้นทั้งสองเดินเคียงคู่กันไป

นักพรตเครายาวมีถ้อยร้อยวาจาคมคาย น้ำเสียงฉะฉานแจ่มใส กล่าววาจาตลอดทางไป แต่มิได้พาดพิงถึงเรื่องเมื่อครู่นี้เลย

ชั่วเวลาหม้อข้าวเดือด เชิงเทินของนครลิ่มอันก็รำไรอยู่ในสายตา ช่วงเวลานี้ เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกพอใจนักพรตเครายาวเป็นยิ่งนัก คำนึงในใจ

'นักพรตเฒ่าผู้นี้มิเพียงมีบุคลิกภาพสง่า ทีท่านอบน้อมเปี่ยมมารยาท คำพูดคมคายมีความหมายเท่านั้น พลังฝีมือก็คล้ายสูงส่งสุดยอด วิชาตัวเบาก็คล้ายยังเหนือกว่าเราเสียอีก บุคคลเช่นดั่งท่าน ต้องเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรเป็นแน่แท้'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น จึงเบือนหน้าไปแย้มยิ้มถาม

"ผู้เยาว์เตาะเชี่ยงเค็ง มิทราบผู้เฒ่าชื่อเสียงสูงส่งกว่ากระไร ยินยอมกรุณาบอกให้ทราบหรือไม่ ?"

นักพรตเครายาวแย้มยิ้มตอบ

"เล่าฮูระเหเร่ร่อนไปทั่วทุกทาง นานปีที่ผ่านกระทั่งชื่อแซ่ก็ยังลืมไปแล้ว ชนชาวนักเลงที่ยังรู้จักเล่าฮู ต่างเรียกเล่าฮูเป็นเกากวนอูสือ (นักพรตหมวกทรงสูง) เล่าฮูละอายไม่กล้ารับคำอูสือ (นักพรตผู้ทรงศีล) แต่คำหมวกทรงสูงกลับสมจริงอย่างยิ่ง ดังนั้นเล่าฮูจึงไม่อาจเสียมารยาทไปปฏิเสธฉายานี้ได้ จึงเรียกตัวเองเป็นเกากวนอูสือแล้ว"

หยุดหัวร่อเบา ๆ ชี้ไปเบื้องหน้าแล้วแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ด้านหน้ามีธงสีเขียวชักไว้สูง คิดว่าต้องเป็นร้านสุราเล็ก ๆ ที่นี้เป็นหมู่บ้านชนบทเงียบเหงา มาตรว่าจะซอมซ่อไปบ้าง แต่เราสองก็พอจะปล่อยตัวมิต้องสำรวม ดื่มให้สาสมใจสักครั้ง กลับยังประเสริฐกว่าเข้าตามเหลาสุราใหญ่อีกมากนัก"

เตาะเชี่ยงเค็งยอมรับปากตลอดเวลา แต่อดประหลาดใจมิได้ คำ 'เกากวนอูสือ' นี้ มาตรว่าสูงส่งอย่างยิ่ง แต่ก็มิใช่เป็นฉายาอันเกรียงไกรเคยได้ยิน มาตรว่าผู้เฒ่าชีคงเงี้ยวจะมิย่างกรายเข้าในโลกียวิสัยมานานปี แต่กับยอดคนของค่ายสำนักต่าง ๆ ท่านล่วงรู้กระจ่างดั่งนิ้วในฝ่ามือ และก็เคยบอกเล่าให้กับเตาะเชี่ยงเค็งมาโดยละเอียดทุกผู้คน

แต่เตาะเชี่ยงเค็งสมองครุ่นคิดเพียงใด ยังคงนึกความเป็นมาของนักพรต

ฉายาเกากวนอูสือมิได้ หากฉายานี้เป็นของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่ง เตาะ-เชี่ยงเค็งจะไม่รู้สึกประหลาดใจอย่างไรเลย

เนื่องเพราะบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองงิ้มฉั่งจะอย่างไรก็ยังมีวัยเยาว์ แสดงว่าเพิ่งเข้าสู่ปู๊ลิ้มไม่นาน แม้มีฝีมือสูงส่ง แต่ชื่อเสียงย่อมไม่เกรียงไกรไปทั่วแผ่นดินนัก

ส่วนนักพรตเครายาวที่เคียงข้างกายในตอนนี้ มิเพียงยามปรากฏตัวจะคล้ายเป็นวิญญาณลอยมาตามอากาศ สร้างความตระหนกแก่เตาะเชี่ยงเค็งอย่างยิ่งเท่านั้น ภายหลังตอนเดินเคียงไหล่มากับเตาะเชี่ยงเค็ง ไหล่ไม่ขยับ หัวเข่าไม่งอ ปลายเท้าคล้ายดั่งไม่มีฝุ่นละอองกระจายสักน้อยนิด ในเวลากลางวันแสก ๆ มาตรว่าเดินไม่เร็วนัก แต่เตาะเชี่ยงเค็งเพียงดูปราดเดียวก็ทราบ วิชาตัวเบาของคนผู้นี้สูงส่งไม่อาจหยั่งคำนวณ

ฉายาที่แปลกหูไม่เคยได้ยินผู้ใดกล่าวขวัญเยี่ยงนี้ ย่อมบันดาลให้เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกประหลาดใจยิ่ง จึงครุ่นคิดด้วยความสงสัยอยู่เนิ่นนาน กลับเห็นเกากวนอูสือแย้มยิ้มเชื้อเชิญให้นั่ง จึงได้สลัดความคิดสับสนออกไป ทรุดกายนั่งพลางคำนึง

'มิว่าฉายาของคนผู้นี้จะเป็นจริงหรือเท็จอย่างไร ท่านก็มีกุศลเจตนาต่อเรา อาจบางทีท่านไม่ยินดีให้คนภายนอกทราบความลับของท่าน จึงมิยินยอมบอกชื่อแซ่แท้จริง เราไยต้องเสียเวลาและความคิดไปสืบเสาะความลับของผู้อื่นด้วย'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น จิตใจจึงกระจ่างกว่าเดิมอีกมากหลาย

ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายคล้อย ร้านสุราเล็ก ๆ ที่ความจริงมีกิจการเงียบเหงาอยู่แล้ว เมื่อผ่านอาหารเที่ยงและยังไม่ถึงเวลาอาหารค่ำ ตามโต๊ะจึงไม่มีผู้คนนั่งดื่มกินเลย

ทั้งร้านมีโต๊ะเพียงเจ็ดแปดตัว นอกจากเตาะเชี่ยงเค็งกับเกากวนอูสือแล้วไม่มีผู้ใดอื่นอีก สุราอาหารจึงย่อมปรุงเร็วและโอชะเหนือธรรมดา

ต่างชนจอกกันดื่มไปสามจอกแล้ว เกากวนอูสือจึงได้แย้มยิ้มกล่าว

"สุราในที่นี้ทั้งไม่หอมฉุน อาหารก็มิโอชะเลิศรส การเลี้ยงของเล่าฮูไยมิใช่ออกจะขาดมารยาทเกินไปบ้าง"

เตาะเชี่ยงเค็งแย้มยิ้ม ขณะจะกล่าวขอบคุณสักหลายคำ เกากวนอูสือก็ได้กล่าวต่อ

"แต่ทว่า เล่าฮูกลับพอจะเล่านิทานให้แก่น้องท่านฟังสักเรื่องหนึ่ง ถือเป็นกับแกล้มให้สุรานี้มีรสชาติดีขึ้นกว่าเดิมบ้าง"

เตาะเชี่ยงเค็งหยุดจอกแย้มยิ้มกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า วันนี้แม้ลาภปากของผู้เยาว์จะด้อยไปบ้าง แต่ลาภหูกลับไม่เลวเลย"

"นิทานเรื่องนี้แม้ไม่ตื่นเต้นเร้าใจเท่าใด แต่น้องท่านได้ยินแล้วต้องรู้สึกสนใจอย่างยิ่งแน่"

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงวูบ วางตะเกียบลงถาม

"หรือนิทานเรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ?"

ดวงตาเกากวนอูสือพลันมีประกายที่ผู้คนยากจะหยั่งคำนวณขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวช้า ๆ

"เรื่องนี้มิเพียงเกี่ยวข้องกับน้องท่านเท่านั้น ยังมีความสำคัญใหญ่หลวงอีกด้วย"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงอีกครา คำนึงในใจ

'เกากวนอูสือผู้นี้มิเคยรู้จักกับเรามาเลย ไฉนจึงทราบเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับเรา ? อย่าว่าแต่เราเพิ่งเข้าสู่บู๊ลิ้ม ตำนานบู๊ลิ้มที่จะเกี่ยวข้องกับเราต้องยิ่งน้อยกว่าน้อย...'

เมื่อได้คิดจึงยิ่งประหลาดสงสัย มาตรว่าตอนแรกไม่สนใจประวัติความเป็นมาของเกากวนอูสือแล้ว แต่ตอนนี้อดเริ่มคลางแคลงสงสัยอีกมิได้

เกากวนอูสือกลอกตาไปมาวูบ มุมปากคล้ายมีรอยยิ้มที่ภาคภูมิใจเล็กน้อย เล่าช้า ๆ

"เมื่อสามสิบปีก่อน บู๊ลิ้มมีสองสามีภรรยาที่เป็นวีรชนอยู่คนหนึ่ง แต่น้องท่าน...ฮา ฮา น้องท่านยังมีวัยเยาว์ ย่อมไม่รู้จักนามเกรียงไกรของสองคนนั้น แต่ทว่า ชนชาวบู๊ลิ้มฝ่ายธัมมะของเมื่อสามสิบปีก่อน พอเอ่ยถึงเนี้ยเม่ง-ซังเฮี้ยบ (สองวีรบุรุษเซ่เนี้ยเซ่เม่ง) ต่างไม่มีผู้ใดมิรู้จักเลย"

หยุดเล็กน้อย พอดีผู้รับใช้ส่งอาหารมาอีกจานหนึ่ง นักพรตเฒ่าจึงคีบมาเคี้ยวช้า ๆ แล้วจึงแย้มยิ้มกล่าว

"อาหารอื่น ๆ ของร้านนี้แม้มิโอชะเท่าใด แต่ปลานึ่งเต้าหู้กลับไม่เลวอย่าง

ยิ่งทีเดียว น้องท่านลองชิมดูสักสองคำก่อนเป็นไร ?"

เตาะเชี่ยงเค็งจำใจต้องคีบมาใส่ปากชิ้นหนึ่ง แต่ความรู้สึกพลุ่งพล่านสับสน มีทั้งแตกตื่นสงสัย ทั้งคลางแคลงประหลาดใจ ไหนเลยยังมีอารมณ์ไปรับประทานอาหารขึ้นชื่อของร้านเล็ก ๆ นี้

มาตรว่าปากเคี้ยวเนื้อปลา แต่ใจยังครุ่นคิดตลอดเวลา

'เนื้ยแม่งซังเฮี้ยบนี้ แม้มีชื่อกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม แต่เกี่ยวข้องใดกับเราด้วย ?'

แลเห็นเกากวนอูสือยกจอกสุราขึ้นจิบอย่างปลอดโปร่งแล้วกล่าวต่อ

"เนื้ยแม่งซังเฮี้ยบทั้งสองสามีภรรยา แม้มีชื่อในบู๊ลิ้มเกรียงไกรอย่างยิ่ง แต่พลังฝีมือกลับไม่ยอดเยี่ยมเท่าใด สาเหตุที่ทั้งสองมีชื่อเลื่องลือทั่วแผ่นดิน เนื่องเพราะสองสามีภรรยาล้วนแล้วสวยงามสุดสำอางในแดนดิน ฝ่ายสตรีสะคราญปานเทพธิดาจุติก็จริง ฝ่ายบุรุษยิ่งไม่ด้อยกว่าเทพบุตรใด ตอนแรก ๆ ยังมีชาวบู๊ลิ้มที่ต่ำทรามมักมากในกามคุณ คิดประทุษร้ายหมายแย่งชิง แต่สองสามีภรรยามิเพียงผูกใจรักกันลึกซึ้งที่สุดเท่านั้น ยังให้ความเคารพในกันและกันอย่างสูง สิบกว่าปีที่ผ่าน สองสามีภรรยาท่องเที่ยวไปทั่วแผ่นดิน แต่ชนชาวบู๊ลิ้มกลับไม่เคยเห็นเนื้ยตั้งฮั้งกระชากเสียงเกรี้ยวกราดต่อเม่งยู่กวงเลยสักคำ และไม่เคยมีผู้ใดเห็น เม่งยู่กวงจะมีสีหน้าเกรี้ยวกราดต่อเนื้ยตั้งฮั้งเช่นกัน"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องถอนหายใจด้วยความเลื่อมใส แต่แล้วอดฉุกคิดมิได้ว่าทั้งสองคนในนิทาน เกี่ยวข้องใดกับตนด้วย ?

คิดไปคิดมา ยังคงไม่มีปัญญาเดาความหมายในนิทานของเกากวนอูสือได้ ต้องสงบใจฟังต่อไป เห็นนักพรตเฒ่าจิบสุราอีกอึกหนึ่งจึงเล่าต่อ

"ชนชาวบู๊ลิ้มฝ่ายธัมมะในยุคนั้น เมื่อเห็นวงพวกนักเลงกว้างใหญ่ ถึงกับมีสามีภรรยาเยี่ยงนี้อยู่คู่หนึ่งจึงพอใจทั้งสองคนเป็นยิ่งนัก ส่วนบรรดาชนชาวนักเลงบุรุษสตรีที่มักมากในกามคุณ มีนิสัยร่านราคะเป็นสันดาน เมื่อเห็นสองสามีภรรยาได้รับความพอใจจากชนชาวธัมมะสูงส่งปานนั้น จึงพากันเลิกล้มความคิดเลวร้ายต่อทั้งสองไป"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบขมวดคิ้ว เพราะจนบัดนี้นิทานที่เกากวนอูสือบอกเล่ามาทั้งไม่ตื่นเต้นเร้าใจ และมิได้เกี่ยวข้องกับตนอีกด้วย จึงช้อนตามองไปโดยมิรู้ตัว

มิคาด เกากวนอูสือกำลังจับตาคมวาวที่คล้ายสายฟ้าจ้องมองหน้าตนอยู่ ประกายตาคล้ายดั่งมีแววแย้มยิ้มเย้ยหยัน เล่าสืบต่อไป

"หลังจากสองสามีภรรยาท่องเที่ยวในแผ่นดินตงง้วนที่กว้างใหญ่ทั่วถ้วนแล้ว จึงได้พากันไปในดินแดนชาวแม้ว ชั่วชีวิตของทั้งสองผ่านไปในเวลาที่สุขสงบ แต่คาดคิดไม่ถึง หลังจากเข้าสู่ดินแดนชาวแม้วแล้ว จะพบพานกับจอมอสูรที่บันดาลให้สามีภรรยาซึ่งชนชาวบู๊ลิ้มเลื่อมใส จะต้องพลัดพรากไปจากโลกด้วยความเจ็บช้ำรันทด"

เล่าฟังถึงตอนนี้ เตาะเชี่ยงเค็งต้องใจสั่นสะท้าน ผลักจอกผุดลุกขึ้นถาม

"หรือคนผู้นั้นก็คือโชวยิ้นอุนยู่เง็ก ?"

เกากวนอูสือหัวร่อฮาฮา กรอกสุราแห้งจอกแล้วกล่าวต่อ

"ใช่ คนผู้นั้นคือนางอสูรที่ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินเรียกเป็นอั้งอีเนี่ยเนี้ย แต่ถ่อมตัวเองเป็น 'โชวยิ้น' นางอุนยู่เง็กจริง ๆ"

ช่วงเวลานั้น เพลิงโทสะของเตาะเชี่ยงเค็งฮือโหมจนแทบลืมไปว่า ไฉนเกากวนอูสือจึงทราบตนมีความอาฆาตแค้นกับโชวยิ้นอุนยู่เง็ก ร้องโพล่งอีกครา

"หรือนางอสูรอุนยู่เง็กประทุษร้ายสองสามีภรรยาที่เหมาะสมกันจนตายจากไป ?"

เกากวนอูสือแย้มยิ้มพลางผงกศีรษะกล่าว

"อุนยู่เง็กตั้งฉายาตัวเองเป็นโชวยิ้น (คนอัปลักษณ์) ความจริงคำอัปลักษณ์ยังไม่เพียงพอเปรียบเทียบจิตใจของนาง มิคาด นางกลับพานไปพอใจเนื้ยตั้งฮ้ง ที่หล่อเหลาราวเทพบุตร ลองคิดดู เนื้ยตั้งฮ้งที่มีภรรยางามสะคราญปานเทพธิดา ทั้งยังนอบน้อมนุ่มนวล ไหนเลยจะมามีความพอใจต่อนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กที่ทุเรศตาปานปิศาจได้ ?"

หยุดถอนใจยาว เหม่อมองดูเพดานห้องพลางเล่าต่อ

"ดังนั้นเองอุนยู่เง็กที่รักไม่สมหวังจึงกลับกลายเป็นริษยา จากริษยากลายเป็นความแค้น ถึงกับประทุษร้ายเนื้ยตั้งฮ้งที่ชั่วชีวิตนอบน้อมถ่อมตัว ไม่เคยมีความอาฆาตแค้นใดกับชนชาวบู๊ลิ้มมาเลยตายในฝ่ามือเดียว และฟาดตายต่อหน้าภรรยาของมันอีกด้วย"

บุญคุณความแค้นพัวพัน

เตาะเชี่ยงเค็งใจสั่นสะท้านสมองลั่นอื้ออึงคล้ายดั่งถูกค้อนใหญ่ฟาดใส่ ทรวงอก เพ่งมองพลางคำนึง

'ในชั่วชีวิตของเตียเตียผู้เฒ่า มิเพียงเป็นวิญญูชนที่นอบน้อมถ่อมตัว สำรวมในมารยาทประเพณีเท่านั้น ยังเป็นวีรบุรุษที่สละตัวเองเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นอีกด้วย...แต่ทว่า...ท่านผู้เฒ่าไยมิใช่ถูกนางอสูรที่ชั่วช้าสามานย์ฟาดตายต่อหน้ามารดาเรา ?'

พอได้คิดเช่นนั้น น้ำตาประดังขึ้นเอ่อคลอหลั่งไหลลงช้า ๆ โดยไม่รู้ตัว เมื่อหยดลงไปบนเสื้อสีดำกลับกลิ้งไหลโดยไม่ทิ้งคราบเปียกอยู่บนเสื้อผ้า

สายตาของเกากวนอูสือที่เพ่งมองหน้าเตาะเชี่ยงเค็ง ลดต่ำลงตามหยาดน้ำตาที่หลั่งไหล ประกายที่ผู้คนยากจะเข้าใจปรากฏขึ้นในดวงตาท่านอีกวูบหนึ่ง

แต่รอเมื่อท่านเห็นหยาดน้ำตาที่ร่วงหล่นบนเสื้อสีดำของเตาะเชี่ยงเค็งกลิ้งไหลอย่างรวดเร็วโดยไม่เปียกแล้ว ประกายตาของท่านกลับกลายเป็นแวววแตกตื่นอย่างยิ่ง

นั่นแทบจะเป็นเรื่องไม่มีปัญญาครุ่นคิดหาเหตุผลได้ เนื่องเพราะหยาดน้ำตานั้น พอหยดลงกระทบเสื้อเป็นไหลลงไปทันที ประหนึ่งเป็นหยดน้ำลงใส่

ใบบัว เช่นนี้เป็นว่า เสื้อตัวนี้ไยมิใช่ทอขึ้นจากวัสดุพิเศษพิสดาร ?

ดังนั้นเอง สายตาท่านจึงจ้องมองอยู่บนเสื้อยาวสีดำแน่วนิ่งเป็นครู่ใหญ่ คิ้วขมวดเล็กน้อยคล้ายดั่งนึกถึงเรื่องราวใดมาได้ แต่ชั่วพริบตาก็ถอนใจกล่าว

"พอเนื้อตั้งฮ้งตายไป เม่งยู่กวงยอมเจ็บช้ำเสียใจไม่ยอมอยู่โดยโดดเดี่ยวเดียวดาย แต่น่าเวทนาสตรีผู้อาภัพ ตอนนั้นมีครรภ์อยู่ห้าเดือนเศษแล้ว เพราะสายโลหิตของตระกูลเนื้อยในอุทร เม่งยู่กวงแม้คิดจะฆ่าตัวตาย แต่เมื่อตัวอยู่ในสภาพเช่นนั้น นางยังคงไม่อาจตัดใจให้ตระกูลเนื้อสูญสิ้นลงกับนาง"

หยุดถอนใจหนัก ๆ อีกครา แต่หากเป็นคนชาญฉลาดก็ต้องพบเห็นในเสียงถอนใจของท่านคล้ายไม่มีความหมายของความเศร้ารันทดและเสียดายปะปนอยู่เลยสักน้อยนิด

แต่เตาะเชี่ยงเค็งในตอนนี้กำลังโศกเศร้ารันทดจนอัดอก น้ำตาหลั่งไหลไม่ขาดสาย ไหนเลยยังมีกะใจไปฟังเสียงถอนใจของท่านจะเป็นจริงหรือมารยา

เกากวนอูสือลูบเคราแล้วถอนใจกล่าว

"เรื่องความเป็นความตาย มาตรแม้นเป็นด่านที่ผู้คนยากจะผ่านได้มาชั่วกาลนาน แต่ในเมื่อจะตายก็ไม่อาจเยี่ยงนั้น กลับเป็นความทุกข์ทรมานที่ยิ่งกว่าตายหลายเท่า..."

แสร้งหยุดถอนหายใจอีกครั้งจึงเล่าต่อ

"น้องท่านยังมีวัยเยาว์ มาตรว่าเป็นอัจฉริยะเลอเลิศของแผ่นดิน แต่กับเรื่องโศกเศร้ารันทดในแผ่นดิน อย่างไรยังคงไม่เคยพบเห็นมากเทียบเท่ากับเล่าฮู และยิ่งไม่มีเรื่องราวใดเสียดแทงจิตใจคนให้โศกเศร้ายิ่งกว่าเรื่องนี้อีกแล้ว ลองคิดดู เนื้อตั้งฮ้งกับเม่งยู่กวงความจริงเป็นคู่สามีภรรยาที่ชนชาวนักเลงต่างเลื่อมใสอิจฉา เป็นคู่ที่เหมาะสมกันดั่งฟ้าจงใจสร้างสรรค์ แต่ตอนนั้นกลับคล้ายอวงเอียเสียคู่ (อวงเอียเป็นสัตว์ปีกคล้ายเป็ดแต่ตัวเล็กกว่า มีสีสวยงามยิ่ง จะอยู่เป็นคู่ ๆ กันเสมอ หากมีตัวผู้หรือตัวเมียตายไปก่อน อีกตัวจะตายตามทันที) ความจริงเจ็บช้ำเสียใจไม่อาลัยชีวิต หากสามารถได้ตายฝังหลุมเดียวกัน ยังพอจะเป็นคู่กันในปรภพได้ แต่ตอนนั้นจะฆ่าตัวตายก็ไม่อาจหักใจ โอ...เรื่องเศร้ารันทดที่สุดของมวลมนุษย์เราน่ากลัวไม่มีใดเกินกว่านั้นแล้ว"

สองตาของท่านพริ้มลง ใบหน้าปั้นให้มีแววเศร้าเสียใจปรากฏขึ้น หยุดเล็กน้อยแล้วเล่าต่อ

"ตอนนั้นคล้ายเป็นฤดูหนาว ในดินแดนชาวแม้ว แม้จะอบอุ่นกว่าภาคเหนือ แต่ยังคงมีลมหนาวกรรโชกดังอึงคะนึง ใบไม้ร่วงพร่างพรูเกลื่อนกลาด เพียงขาดแต่ไม่มีหิมะตกเท่านั้น เม่งยู่กวงฟุบร่ำไห้อยู่บนซากศพเนื้ยตั้งฮ้งด้วยความเสียใจปิ้มจะตายตาม เสียงร่ำไห้ผสานกับเสียงลม คลุกเคล้าจนกลายเป็นเสียงที่ผู้คนไม่อาจหักใจทนฟังได้"

แสร้งหยุดถอนใจอีกครั้งแล้วจึงเล่าต่อ

"แต่นางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กถึงกับกระชากสามีภรรยาที่รักยิ่งให้พรากจากกัน ฝังศพเนื้ยตั้งฮ้งอยู่ในถ้ำของภูเขาก้งลี้ชัว แต่คร่าตัวเม่งยู่กวงไปขังอยู่ในถ้ำอีกแห่งหนึ่งของภูเขาเดียวกัน โดยไม่ประหารนางให้ตายตาม เนื่องเพราะนางอสูรที่จิตใจชั่วร้ายปานอสรพิษ ทราบว่าฆ่านางตายไป มิสู้กักขังให้นางทุกข์ทรมานจะบันดาลให้นางมีความอิ่มเอิบยินดีมากกว่า"

ตบโต๊ะฉาดใหญ่แล้วจึงเล่าต่อไป

"มิเพียงเช่นนี้เท่านั้น นางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กยังคิดหาวิธีนานาไปลงทัณฑ์ทรมานต่อสตรีที่น่าเวทนานางนั้น แต่เม่งยู่กวงกลับกัดฟันทนทานรับไว้ทุกเรื่องราว"

ตอนเกากวนอูสือเล่าเรื่องราว มิเพียงเสียงกังวานเท่านั้น ยังกรีดมือทำท่าอีกด้วย บอกเล่าตำนานที่น่ารันทดหดหู่ที่สุดในบู๊ลิ้ม ให้เป็นที่เสียดแทงใจผู้คนจนต้องรันทดกว่าเดิม

เตาะเซี่ยงเค็งเป็นคนที่มีจิตใจเปราะบางอยู่แล้ว เมื่อได้ยินถึงตอนเศร้ารันทดต้องเคลิบเคลิ้มจนซึมเซา ช่วงเวลานั้น ลืมตัวจนคล้ายมิได้ไปนึกถึงตำนานเรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับตนได้อย่างไร

เกากวนอูสือกวาดตามองแล้วเล่าต่อ

"จวบจนถึงวันที่เลือดเนื้อของเนี้ยตั้งฮ้งปฏิสนธิออกมาดูโลก เม่งยู่กวงจึงได้มอบทารกาน้อยนางนั้นให้กับสหายรักที่สุดที่นางคบหามาเป็นเวลาหลายเดือน ย้ำให้ชาวแม้วที่เห็นใจนางหลายต่อหลายครั้งแล้ว จึงได้พาจิตใจอาฆาตแค้นไปหานางอัปลักษณ์อุนยู่เง็ก เพื่อล้างแค้นฆ่าสามีที่อาฆาตจนมิยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน"

แสร้งหยุดถอนใจอีกครั้งจึงเล่าต่อ

"แต่ทว่า พลังฝีมือของนางไหนเลยเปรียบกับอุนยู่เง็กที่มีส่วนสัดธาตุแท้พิกลผิดคนธรรมดา หลักวิชาบู๊ชั่วร้ายสุดสูงได้ ไม่ถึงสามกระบวนท่า สตรีที่น่าสมเพชก็พรากไปจากโลกเข้าสู่ปรภพ"

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วสูงชันด้วยโทสะ ไม่อาจข่มกลั้นความเดือดดาลได้อีกแล้ว ตบโต๊ะดังโครมใหญ่ จนถ้วยชามตะเกียบบนโต๊ะต่างกระดอนขึ้นจนสูง

เกากวนอูสือถอนใจกล่าว

"เรื่องราวในโลก ความจริงมีโศกเศร้ารันทดมากกว่าสุขสันต์หรรษาอยู่เสมอมา น้องท่านก็มิต้องเศร้าเสียใจกับเรื่องราวนี้ให้เกินไปนัก โอ...เรื่องผิดหวังอย่างไรก็มากถึงแปดเก้าส่วนในสิบ ยังชีวิตอยู่ในโลกนี้ เรื่องที่พอปล่อยไปได้ก็ปล่อยไปเถิด หากถือเป็นจริงจังทุกเรื่องราว นั่นน่ากลัวไม่มีผู้ใดยินยอมยังชีวิตอีกแม้สักวันหนึ่งแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วกล่าวเสียงกังวาน

"หากชาวโลกต่างคิดเช่นนี้ทุกคน อย่างนั้นโลกอันกว้างใหญ่ไยมิได้เต็มไปด้วยภูตผีปิศาจ อสูรร้ายมารชั่วก่อกวนอาละวาด คนที่สำรวมในคุณธรรมไยมิใช่ไร้ที่ทางพอจะอยู่อาศัย ?"

เกากวนอูสือแย้มยิ้มกล่าว

"เมื่อน้องท่านมีจิตใจเปี่ยมคุณธรรมเยี่ยงนี้ เล่าฮูย่อมเคารพนับถืออย่างยิ่ง"

หยุดหัวร่อแล้วแสร้งถอนหายใจกล่าวต่อ

"แต่เล่าฮูแม้บอกเล่าเยี่ยงนี้ จิตใจที่เคียดแค้นชิงชังอุนยู่เง็ก กลับมิได้ด้อยกว่าน้องท่านเลย"

แสร้งหยุดถอนใจอีกคราจึงเล่าต่อ

"หลังจากอุนยู่เง็กฟาดเม่งยู่กวงตายไปแล้ว ถึงกับเผาซากศพเม่งยู่กวงเป็นเถ้าถ่าน ขยี้แหลกลาญเป็นผุยผงแล้วโรยทิ้งในภูเขาก้งลี้ซัว ให้เถ้ากระดูกของนางกระจายตามสายลม ไม่มีทางได้อยู่ร่วมกับเนี้ยตั้งฮ้งไปชั่วกาลนาน"

เตาะเชี่ยงเค็งฉุกใจได้คิด รีบถามขึ้น

"หรือนางอสูรร้ายไม่ขุดรากถอนโคนให้สิ้นซาก ถึงกับยอมปล่อยสาย

โลหิตของเนี้ยตั้งฮ้งให้รอดชีวิตโดยง่ายดาย ?"

"น้องท่านมาถามเยี่ยงนี้ ออกจะเห็นอุนยู่เง็กเป็นคนมีน้ำใจปรานีเกินไปแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งครุ่นคิดชั่วครู่ พลันฉุกใจจนต้องร้องโพล่งขึ้น

"หรือคนที่เม่งยู่กวงเข้าใจว่าเป็นสหายรักของนาง ความจริงเป็นสหายที่อุนยู่เง็กส่งเข้าไปเตรียมไว้ตั้งแต่แรก ?"

เกากวนอูสือปรบมือฉาด ผงกศีรษะแย้มยิ้มกล่าว

"เล่าฮูบอกแต่แรกแล้วว่าน้องท่านเปรื่องปราดเป็นอัจฉริยะ ความคิดที่ปราดเปรียวนับว่าเหนือธรรมดาอย่างยิ่งจริง ๆ อุนยู่เง็กได้ส่งคนสนิทคู่ใจของนาง ไปอยู่คอยรับใช้เม่งยู่กวงตั้งแต่แรกจริง แสร้งแสดงความเห็นใจต่อสตรีอาภัพนางนั้น เม่งยู่กวงที่ตกอยู่ในสภาพสุดสิ้นหวัง เมื่อมีคนมาเห็นใจให้ความปรานีต่อนาง นางยิ่งตื้นตันพระคุณนั้นจนเทิดทูนสลักใจ อย่าว่าแต่สหายของอุนยู่เง็กยังจงใจไปคบหากับนาง นางจึงยากยิ่งที่จะไม่เข้าใจผู้อื่นเป็นสหายร่วมใจของนางได้"

เตาะเชี่ยงเค็งถอนใจกล่าว

"ทาริกานางนั้นเมื่อตกอยู่ในเงื้อมมืออุนยู่เง็ก ไยมิใช่ต้องมีเคราะห์มากกว่าโชค ?"

"หามิได้ น้องท่านคราวนี้เดาผิดแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงวูบจึงคำนึง

'หรือทาริกานางนั้นก็มีชะตาชีวิตเช่นเดียวกับเรา ถูกอัจฉริยะปู้ลิ้มช่วยไปเลี้ยงดูจนเติบใหญ่ ?'

ได้ยินเกากวนอูสือเล่าต่อไป

"อุนยู่เง็กมิเพียงไม่กำจัดทาริกานางนั้นเท่านั้น ยังกลับรักถนอมนางอย่างยิ่ง..."

เตาะเชี่ยงเค็งอดมิได้ต้องโพล่งขึ้นอีกคราว

"หรือทาริกานางนั้นจะมีเค้าคล้ายคลึงเนี้ยตั้งฮ้งอย่างยิ่ง อุนยู่เง็กถึงกับได้ทุ่มเทความรักที่มีต่อเนี้ยตั้งฮ้งมาอยู่กับตัวทาริกานางนั้นแทน ?"

เกากวนอูสือปรบมือชมเชยอีกคราว

"น้องท่านมีความปราดเปรื่องจนสุดยอดจริง ๆ เล่าฮูเลื่อมใสนับถือเป็นที่ยิ่ง"

หยุดเล็กน้อยแล้วจึงกล่าว

"ชั่วชีวิตอุนยู่เง็ก เคียดแค้นชิงชังผู้คนทั้งแผ่นดิน แต่กับทาริกานางนั้นกลับรักถนอมดั่งดวงใจ ถึงกับถ่ายทอดสุดยอดวิชาฝีมือของนางแก่ทาริกาน้อยโดยไม่ปิดบัง..."

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วสูงชัน พลันผุดลุกขึ้นถาม

"หรือทาริกาน้อยนางนั้นก็คืออุนกิ้งศิษย์ของนาง ?"

เกากวนอูสือผงกศีรษะ เบือนสายตาช้า ๆ มาที่ใบหน้าเตาะเชี่ยงเค็ง แลเห็นดวงตาเตาะเชี่ยงเค็งมีประกายทั้งแตกตื่นสงสัย ทั้งลิงโลดยินดีจนบอกมิถูก คล้ายดั่งสามารถคลี่คลายเงื่อนตายที่ตนไม่มีปัญญาแก้ไขออกมาได้ในบัดดลก็ปาน

เกากวนอูสือจึงได้แย้มยิ้มกล่าว

"น้องท่านนับเป็นอัจฉริยะที่มีพรสวรรค์จริง ๆ เล่าฮูเพียงบอกตอนต้น น้องท่านก็เดาตอนปลายได้ปรุโปร่ง เป็นที่เล่าฮูต้องนับถือทั้งปากทั้งใจจนศิโรราบแล้ว"

หยุดปรบมือเบา ๆ กล่าวต่อด้วยสีหน้าขึงขัง

"ทาริกากำพร้าที่น่าเวทนา ก็คืออุนกิ้งที่นางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กได้ยกนางแก่น้องท่านนี่เอง..."

สีหน้าเตาะเชี่ยงเค็งเปลี่ยนแปรไปวูบ กล่าวสอดคำ

"หรือท่านผู้เฒ่าได้แฝงตัวอยู่ในป่า ฟังคำสนทนาของข้าพเจ้ากับอุนยู่เง็กไปจนหมดสิ้นแล้ว ?"

เกากวนอูสือหัวร่อฮาฮา ตอบ

"บอกโดยไม่อำพราง เล่าฮูพเนจรร่อนเร่ ถือทุกทิศทางเป็นบ้านช่องห้องหอ เมื่อครู่เดินทางมาจนรู้สึกเหน็ดเหนื่อย จึงหาคบไม้ที่มีกิ่งใบหนาทึบนั่งพักผ่อน แต่ไม่คาด จะได้ยินคำสนทนาของน้องท่านกับนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กโดยมิรู้ตัว ขอให้น้องท่านอย่าได้นึกตำหนิ เนื่องเพราะมิใช่จงใจเลย"

เตาะเชี่ยงเค็งคล้ายดั่งสูญเสียพลังในกายไปหมดสิ้น ต้องกระแทกตัวนั่งลงอีกครา จับตามองหน้าเกากวนอูสือแน่วนิ่ง

พริบตานั้น ความรู้สึกพลุ่งพล่านสับสน มีทั้งเดือดดาลคลั่งแค้นทั้งแตกตื่นสงสัย

กระทั่งยังเริ่มสงสัยจิตเจตนาที่เกากวนอูสือบอกตำนานเรื่องนี้แก่ตน ครุ่นคิดในใจ

'เรื่องนี้มีบุญคุณความแค้นที่พัวพันกันซับซ้อนอย่างยิ่ง กล่าวได้ว่าลึกลับจนสุดยอดแล้ว แต่เกากวนอูสือไปทราบได้อย่างไรกัน ? ท่านย้ำอยู่ทุกถ้อยคำเป็นคนร่อนเร่พเนจรไม่มีบ้านช่องหลักแหล่ง ด้วยศักดิ์ศรีฝีมือของท่าน สมควรไม่มีทางทราบความลับสุดยอดของนางอสูรอุนยู่เง็กเลย'

ดังนั้นเอง จึงสงสัยประวัติความเป็นมาของเกากวนอูสือกว่าเดิม

'...ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ? จงใจมาคบหากับเราด้วยจิตเจตนาใดกัน ?'

เตาะเซี่ยงเค็งถามตัวเองในใจ แต่ก็ทราบ ตนต้องไม่มีทางคลี่คลายปัญหานี้ได้

แลเห็นเกากวนอูสือลูบเคราดำเป็นประกายของท่านเบา ๆ รอยยิ้มสลายคลายไปจากหน้า ทีท่ากลับกลายเป็นเคร่งขรึมสำรวมอย่างยิ่ง ดวงตามีประกายที่คมกล้าเปี่ยมคุณธรรม

มาตรแม้นเตาะเซี่ยงเค็งคลางแคลงสงสัยคนผู้นี้ยิ่งนัก แต่ไม่มีปัญญาที่จะสังเกตความกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์จากตัวท่านมาได้ ก้มศีรษะครุ่นคิดครู่หนึ่งจึงกล่าว

"ผู้เฒ่ายินยอมบอกความลับเยี่ยงนี้แก่ผู้เยาว์โดยละเอียด ผู้เยาว์รู้สึกขอบคุณยังไม่สาสมใจ ไหนเลยจะตำหนิผู้เฒ่าได้"

เกากวนอูสือถอนใจกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

"เรื่องนี้มิเพียงเป็นความลับอย่างยิ่งเท่านั้น ยังมีความสัมพันธ์ที่พัวพันใหญ่หลวงนักในปู้ลิ้ม ผู้ที่รู้เรื่องราวนี้กล่าวได้ว่ามีน้อยกว่าน้อย แม้นับเป็นชาวแม้วคนสนิทคู่ใจของอุนยู่เง็กที่ร่วมมือดำเนินงานครั้งนั้น ภายหลังก็ถูกนางอสูรฆ่าเพื่อปิดปาก มิให้ความลับนั้นแพร่งพรายออกสู่ผู้คนชาวโลก"

หยุดถอนใจแล้วเล่าต่อ

"ควรทราบว่า เนี้ยเม่งซังเฮี้ยบ มีผู้ที่รักใคร่สนิทสนมอยู่มากมายทั่วแผ่นดิน อุนยู่เง็กแม้จะทะนงโอหังถือดีในฝีมืออันสูงส่งของนาง แต่ยังคงไม่

กล้าแพร่งพรายเรื่องออกไป กลัวจะมีคนหานางล้างแค้นแทนสองสามีภรรยา"

หยุดอึกเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ตอนแรกแม้ยังมีชนชาวบู๊ลิ้มประหลาดใจ ที่ไฉนสองสามีภรรยาเนี้ยเม่ง-ซังเฮี้ยบพลันสาบสูญจากแผ่นดิน แต่เมื่อผ่านกาลเวลายาวนาน ก็ได้ลืมเลือนไปทีละน้อย และนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กก็พยายามปกปิดความลับนี้ไว้เต็มที่ จุดประสงค์ของนางคือ ต้องการให้ทาริกากำพร้าอุนกิ้งเมื่อเติบใหญ่แล้ว ไม่ทราบว่านางเป็นผู้สังหารบิดามารดาของทาริกา น่าเวทนา โอ...หากวิญญาณในปรภพของเนี้ยเม่งซังเฮี้ยบศักดิ์สิทธิ์ ทราบว่าทายาทกำพร้าของพวกท่านอ่อนน้อมคล้อยตามอยู่ในโอวาทอุนยู่เง็ก เคารพเทิดทูนดุจมารดาผู้ให้กำเนิด คงต้องคลั่งแค้นจนตาไม่หลับแน่..."

หยุดถอนหายใจยาวอีกครั้ง คล้ายดั่งมีความเศร้าเสียใจต่อเรื่องนี้สุดซึ้ง เตาะเซี่ยงเค็งเลิกคิ้วถามทันที

"ในเมื่อเรื่องราวลึกลับจนปานนี้ มิทราบท่านผู้เฒ่าไฉนจึงล่วงรู้ได้ ?"

เกากวนอูสือยิ้มเล็กน้อย สีหน้าท่าทีไม่มีแววแตกตื่นลนลานเลย เล่าช้า ๆ

"ตอนเล่าฮูอยู่ในวัยฉกรรจ์ เคยไปหาสมุนไพรใบยาที่ดินแดนชาวแม้ว บังเอิญพบชาวแม้วที่ปางตายผู้หนึ่งในเชิงเขารกร้าง ชาวแม้วผู้นั้นคือคนที่เคยร่วมมือกับนางอสูรร้าย และได้บอกเรื่องราวนั้นแก่เล่าฮูโดยละเอียด เพื่อให้เล่าฮูล้างแค้นแทนมัน แต่ทว่า..."

หยุดเล็กน้อยถอนใจยาวแล้วจึงเล่าต่อ

"เล่าฮูสำนึกตัวกระจ่าง พลังฝีมือยังด้อยกว่าอุนยู่เง็กมากนัก ทั้งมิกล้าบอกเล่าเรื่องนี้แก่ผู้อื่นใดโดยง่ายดาย ดังนั้น จึงปล่อยให้เรื่องสยดสยองจนน่าอนาถรายนี้ กลายเป็นความลับอยู่ในบู๊ลิ้มมาเนิ่นนานปี โอ...ความจริงเล่าฮูกลับครุ่นคิดถึงเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลาเช่นกัน"

ช้อนตามองหน้าเตาะเซี่ยงเค็งแน่วนิ่ง เน้นเสียงอีกครั้ง

"บัดนี้เล่าฮูได้บอกความลับที่แทบจะถูกลืมเลือนจากบู๊ลิ้มแก่น้องท่าน น้องท่านทราบหรือไม่ว่าเพราะสาเหตุใด ?"

"กำลังต้องการเรียนถาม"

"น้องท่านมีวัยฉกรรจ์ฝีมือสูงส่ง มิเพียงภูมิปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลม

เป็นอัจฉริยะเท่านั้น ยังเคารพในคุณธรรมดีงาม เล่าฮูมั่นใจว่าตายังไม่ลาย และก็คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานหลายสิบปีแล้ว ยังมิเคยเห็นวีรบุรุษวัยฉกรรจ์เช่นดั่งน้องท่านมาก่อนเลย ลองคิดดู อุนยู่เง็กทั้งที่รู้แน่ว่า ความอาฆาตแค้นกับน้องท่านถึงระดับมิอาจไกล่เกลี่ยเลิกรา แต่ยังคงมอบศิษย์รักที่นางถนอมปานดวงใจให้แก่น้องท่าน จากนี้เป็นที่ทราบได้ นางอสูรร้ายแม้ยโสโอหัง ชั่วช้าอำมหิตจนสามานย์ แต่ยังคงมีความกริ่งเกรงในน้องท่านอย่างยิ่ง"

เตาะเซี่ยงเค็งโบกมือ ขณะจะกล่าวขอบคุณสักหลายคำ เกากวนอูสือยังคงกล่าวต่อไป

"เล่าฮูพบกับน้องท่านโดยบังเอิญ ก็บอกเรื่องสำคัญจนใหญ่หลวงปานนี้แก่น้องท่าน ความมุ่งหมายที่ต้องการ ใคร่จะขอให้น้องท่านจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จสิ้น เพื่อมิต้องให้ความอาฆาตแค้นของเนี้ยเม่งซังเฮี้ยบจมอยู่ใต้ห้วงมหรรณพสืบไป เล่าฮูแม้ชราดุจไม้ใกล้ฝั่ง แต่สำหรับเรื่องนี้ขอเพียงน้องท่านเห็นเล่าฮูยังมีประโยชน์ใด เล่าฮูยินดีทุ่มเทสุดกำลังความสามารถร่วมมือกับน้องท่าน"

เตาะเซี่ยงเค็งขมวดคิ้วกล่าว

"เรื่องสยดสยองจนน่าอนาถปานนี้ อย่าว่าแต่ยังเกี่ยวข้องกับผู้เยาว์เลย มาตรแม้มิได้เกี่ยวข้อง ผู้เยาว์ทราบแล้วก็ไม่มีทางงอมือมิเกี่ยวข้อง แต่ทว่า..."

ถอนหายใจยาว หลุบสายตาลงแล้วกล่าวต่อ

"พลังฝีมือของอุนยู่เง็ก เป็นที่น่าตระหนกจนสุดเปรียบประมาณจริง ๆ ผู้เยาว์ก็มิใช่คู่มือนาง ดังนั้น โอ...กระทั่งความแค้นที่นางสังหารบิดามารดา ผู้เยาว์ยังไม่มีปัญญาชำระล้าง ไหนเลยยังจะรับใช้ผู้เฒ่าท่านได้"

เกากวนอูสือแย้มยิ้มกล่าว

"เล่าฮูก็ทราบ มาตรว่าฝีมือน้องท่านยังด้อยกว่าอุนยู่เง็ก แต่ไม่เห็นจะห่างกันเท่าใด ขอเพียงน้องท่านบวกภูมิปฏิภาณเข้าไปด้วย ไม่ยากจะกำจัดนางอสูรร้ายนี้"

เตาะเซี่ยงเค็งขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วครู่ พลันกล่าวขึ้น

"ผู้เฒ่าคงหมายความ ต้องการให้ผู้เยาว์บอกเล่าเรื่องนี้แก่อุนกึ้ง ให้พวกนางสองคนเกิดปะทะกันก่อน จากนั้น..."

เกากวนอูสือปรบมือแย้มยิ้มชมเชย

"น้องท่านมีภูมิปฏิภาณน่าตระหนกจริง ๆ ทุกเรื่องราวล้วนแล้วคาดหมายได้ถูกต้องแม่นยำ ลองคิดดู หากอุนกึ้งทราบว่า ซือแป้ที่นางเคารพเทิดทูนดั่งมารดา กลับเป็นศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากับนาง ไหนเลยจะไม่ล้างแค้นแทนบิดามารดานางได้ อุนยู่เง็กที่มีสันดานโดดเดี่ยวทระนง อำมหิตชั่วร้าย แต่กลับมีความรักต่ออุนกึ้งดั่งดวงใจโดยแท้จริง มาตรว่าอุนกึ้งลงมือต่อนาง นางกลับไม่แน่จะหักใจทำอันตรายอุนกึ้งได้ กระทั่งยังอาจยินยอมให้อุนกึ้งฆ่านางโดยมิต่อต้านขัดขืน..."

เตาะเชี่ยงเค็งตาลุกวาว เห็นในดวงตาของเกากวนอูสือมีประกายกระหยิ่มภาคภูมิอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเห็นมีความอาฆาตแค้นกับอุนยู่เง็กจนลึกซึ้งก็ปาน จึงฉุกใจจนต้องถามไป

"เมื่อเช่นนี้ ผู้เฒ่าไยไม่บอกกับอุนกึ้งโดยตรง ?"

เกากวนอูสือจิบสุราอีกอึกหนึ่ง กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปกติ

"หากเล่าฮูบอกเรื่องนี้แก่อุนกึ้งโดยตรง แม้นถูกอุนยู่เง็กทราบไป ไหนเลยยอมปล่อยชีวิตเล่าฮู โอ...เล่าฮูชรามากแล้ว ความห้าวหาญของกาลก่อนปัจจุบันเสื่อมคลายแทบหมดสิ้น และก็เปลี่ยนเป็นรักตัวกลัวตายกว่าเดิม โอ... กล่าวแล้วเป็นที่น่าละอายจริง ๆ"

ท่านวางจอกสุราลง ไม่รอให้เตาะเชี่ยงเค็งส่งเสียงก็กล่าวสืบไป

"เมื่อครู่ตอนเล่าฮูอยู่ในป่า เห็นน้องท่านยืนทอดถอนใจอยู่เพียงลำพัง จึงทราบในจิตใจน้องท่านต้องถูกเรื่องสองรายก่อกวนจนหงุดหงิดกลัดกลุ้ม ไม่อาจคลี่คลายได้..."

หยุดยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"เรื่องรายแรกที่ก่อกวนให้น้องท่านกลัดกลุ้ม คืออุนยู่เง็กต้องการให้น้องท่านรับอุนกึ้งไว้เป็นภรรยา ตอนนั้นน้องท่านยังไม่ทราบเบื้องหลังของเรื่องราว จึงไม่ยินยอมที่จะได้ศิษย์ของศัตรูผู้มิยอมอยู่ร่วมฟ้าเป็นภรรยา แต่กลับรับปากอุนยู่เง็กไว้ก่อนแล้ว ดังนั้น จึงหงุดหงิดกลัดกลุ้มยิ่ง แต่ก็ไม่มีปัญญาบอกเล่าแก่ผู้ใดได้ ยิ่งไม่มีทางวิงวอนผู้อื่นช่วยเหลือ หากเล่าฮูเดาไม่ผิดพลาด อย่างนั้นความหงุดหงิดกลัดกลุ้มรายแรกของน้องท่าน คิดว่าตอนนี้จะต้องปลาสนาการไปแล้ว ?"

เตาะเชี่ยงเค็งถอนใจกล่าว

"หากวิจารณ์ว่า คาดการณ์ล่วงหน้าได้ทุกเรื่องราว น่ากลัวผู้เฒ่าท่านยังเหนือกว่าผู้เยาว์มากนัก"

ปากว่ากล่าวเช่นนั้น แต่ใจครุ่นคิด

'เมื่อครู่เราเพียงถอนใจออกมาเฮือกเดียวเท่านั้น เกากวนอูสือที่อยู่ในป่าก็เดาความในใจเราได้ แต่ท่านทั้งที่ทราบกระจ่างว่าเราถอนใจเพราะสาเหตุใด ไฉนจึงต้องย้ำถามเราหลายครั้งครา ดูท่าคนผู้นี้แม้มีเปลือกนอกที่เปิดเผยองอาจ จิตใจกลับยังซ่อนเล่ห์อุบายใดต่อเราอยู่กระมัง ?'

ช้อนตามองไป เห็นเกากวนอูสือลูบเคราแย้มยิ้ม กล่าวช้า ๆ

"เมื่อเล่าฮูพบพานเรื่องราว มาตรว่าพอจะคาดการณ์ล่วงหน้าได้สักสามส่วน พบพานผู้คนก็สามารถเดาความในใจผู้อื่นได้สามส่วน แต่นั้นล้วนแล้วอาศัยประสบการณ์ที่เล่าฮูระเหเร่ร่อนอยู่ในโลกมนุษย์มาหลายสิบปี ไหนเลยเปรียบกับน้องท่านที่มีวัยเยาว์ แต่ภูมิปฏิภาณเปรื่องปราดเป็นอัจฉริยะได้ โอ... หากน้องท่านมีวัยเทียบเท่าเล่าฮู ทั่วพิภพจบแดนอันกว้างใหญ่ หากวิจารณ์ถึงภูมิปฏิภาณ หลักวิชาบู๊ น่ากลัวไม่อาจหาผู้ใดสามารถทัดเทียมน้องท่านได้แล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งแย้มยิ้มกล่าวถ่อมตัวหลายคำ แต่ใจครุ่นคิดอีกครั้ง

'เกากวนอูสือพอพบหน้าเรา แต่ละถ้อยคำเป็นต้องเสริมคำประจบเยินยอเรา ท่านมีพลังฝีมือเหนือกว่าเราอยู่ชัด ๆ วัยก็สูงกว่าเรามากหลาย มาสอพลอเกรงใจต่อเราปานนี้ ด้วยจุดมุ่งหมายใดกันแน่ ?'

มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งเพิ่งเข้าสู่วงพวกนักเลง มีประสบการณ์น้อยกว่าน้อย แต่เมื่อครู่ได้เริ่มรู้สึก เกากวนอูสือมีที่น่าคลางแคลงสงสัยไม่น้อย ตอนนี้ยิ่งแน่ใจ เท่าที่ท่านตั้งใจมาคบหากับตน ต้องมีจุดมุ่งหมายอันลึกซึ้งแอบแฝงอยู่แน่

เกากวนอูสือลูบเคราเบา ๆ สังเกตประกายตาเตาะเชี่ยงเค็งแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"เรื่องหงุดหงิดกังวลรายที่สองที่น้องต้องครุ่นคิดนั้น บัดนี้ เล่าฮูต้องขอเดาดูสักครา หากเล่าฮูเดาผิดพลาด อย่างนั้น..."

เตาะเชี่ยงเค็งแย้มยิ้มสอดคำ

"หรือท่านผู้เฒ่าก็มีปัญญาคลี่คลายเรื่องรายที่สองของผู้เยาว์ ?"

"เล่าฮูกับน้องท่านแม้พบพานกันบังเอิญ รู้จักกันโดยผิวเผิน แต่ก็ดูออก

น้องท่านมิเพียงมีภูมิปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลม เป็นอัจฉริยะมีพรสวรรค์เท่านั้น ยังเป็นชายชาตรีที่เปี่ยมน้ำใจ ระอุคุกรุ่น เรื่องที่สองที่น้องท่านกลัดกลุ้มกังวล กลับมิใช่เป็นเรื่องของน้องท่านเอง แต่เป็นเรื่องชนชาวบู๊ลิ้มจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ ที่ดั้นด้นทางไกลมาจากทั่วทุกทิศทาง"

หยุดเล็กน้อย เพ่งมองสีหน้าเตาะเชี่ยงเค็งแน่วนิ่งแล้วกล่าวช้า ๆ

"วาจาที่เล่าฮูกล่าวเมื่อครู่ มิใช่แสร้งประจบเยินยอ แต่ละกระทงความล้วนเปล่งจากใจจริง ทั้งเล่าฮูเชื่อมั่นว่าตายังไม่ลาย ต้องดูจิตใจของน้องท่านไม่ผิดพลาดไปได้ ดังนั้น..."

หยุดแย้มยิ้มอีกคราจึงกล่าวต่อ

"เล่าฮูจึงเชื่อมั่น เรื่องราวที่สองของน้องท่านก็ไม่มีการเดาผิดพลาดเด็ดขาด"

ท่านกวาดตามองไปมา เห็นเตาะเชี่ยงเค็งกำลังแย้มยิ้มฟังอย่างตั้งใจโดยมิตอบโต้วาจาท่าน จึงได้กล่าวสืบต่อ

"อั้งอีเนี่ยเนี้ยซุ่มตัวอยู่ในดินแดนชาวแม้วมาร่วมยี่สิบปี ปกติมิแยแสสนใจเรื่องราวในบู๊ลิ้ม นั่นหาใช่เนื่องเพราะนางมีนิสัยชืดชาสมถะ ไม่ต้องการชื่อเสียงเกียรติภูมิ แต่เป็นเพราะนางยังมีความหวาดกลัวต่ออัจฉริยะรุ่นอาวุโสอีกจำนวนหนึ่ง ดังนั้น จึงมิกล้าเสนอหน้าออกมาก่อกวนแผ่นดิน"

หยุดเล็กน้อย เห็นเตาะเชี่ยงเค็งยังคงตั้งใจฟังจึงแย้มยิ้มกล่าว

"แต่ในหลายปีมานี้ อัจฉริยะอาวุโสเหล่านั้นมิใช่อสัญกรรมสู่สัมปรายภพก็เป็นล้างมือปลีกตัวออกสำรวมในดินแดนสุขสงบ ไม่เกี่ยวข้องสนใจเรื่องราวในบู๊ลิ้มอีก อั้งอีเนี่ยเนี้ยที่สะกดใจมานาน จึงมีความปรารถนาต้องการเคลื่อนไหวคิดจะก่อกวนบู๊ลิ้มให้มีมรสุมปั่นป่วนอยู่นานแล้ว การชุมนุมเทียนมักชัวคราวนี้ มาตรว่าจะอ้างว่าเลือกเขยและหามิตรสหายให้แก่ศิษย์ของนาง แต่เบื้องหลังที่แท้จริง เป็นนางอสูรร้ายตั้งใจทำลายชนชาวบู๊ลิ้มที่มาในครานี้ให้หมดสิ้นในครั้งเดียว สำหรับประการนี้ คิดว่าน้องท่านต้องใคร่ครวญออกจากวาจาที่นางกล่าว ดังนั้น น้องท่านจึงยิ่งหวั่นวิตก จะต้องเยี่ยงไรจึงสามารถคลี่คลายมหันตภัยของบู๊ลิ้มครานี้ให้สลายไป"

ท่านแสร้งหยุดอีกครั้ง เตาะเชี่ยงเค็งต้องใจสั่นสะท้านด้วยความตระหนกรีบถามขึ้น

"ท่านผู้เฒ่ามีแผนวิเศษสุดใด สามารถคลี่คลายความหวั่นวิตกรายนี้ให้แก่ผู้เยาว์ ?"

เกากวนอูสือแย้มยิ้มเล็กน้อย ในดวงตามีประกายกระหยิ่มภาคภูมิขึ้นอีกวูบหนึ่ง ยกจอกสุราจิบแล้วกล่าว

"เรื่องรายที่สองของน้องท่าน เล่าฮูก็เดาไม่ผิดพลาดกระมัง ?"

ความจริงคำพูดเมื่อครู่ของเตาะเชี่ยงเค็ง เท่ากับได้บอกเรื่องหวั่นวิตกออกไปโดยกระจ่างอยู่แล้ว ดังนั้นไม่จำเป็นต้องรอคำตอบจากเตาะเชี่ยงเค็งเลย จึงจิบสุราอีกเล็กน้อยพลางกล่าวต่อ

"เรื่องนี้นับว่าไม่ใช่ง่ายดายจริง ๆ จึงมิอาจตำหนิน้องท่านต้องวิตกกังวล ลองคิดดู เหยื่อที่อึ้งอีเนี่ยเนี้ยล่อไว้ในภูเขาเทียนมักชัว ล้วนแล้วเป็นของที่ชนชาวบู๊ลิ้มปรารถนาใคร่จะได้เป็นที่สุด พวกเหล่านั้นต่างทุ่มเทเวลาดั้นด้นทางไกลมา หากน้องท่านลงมือขัดขวางในตอนนี้ พวกมันไหนเลยจะยินยอมทอดทิ้งโดยดี และไหนเลยจะยอมเชื่อถือวาจาของน้องท่าน น่ากลัวพวกมันยังต้องเข้าใจ น้องท่านมือกุศลจิตหมายฮุบของมีค่าเหล่านั้นไว้เสียเอง"

เตาะเชี่ยงเค็งขมวดคิ้วกล่าว

"ถูกแล้ว คิดว่าพวกนั้นจะต้องไม่ยอมเชื่อฟังคำเตือนของข้าพเจ้า ยอมทอดทิ้งอัญมณีและกระบี่วิเศษโดยสมัครใจ โอ...ลวดลายที่นางอัปลักษณ์อุน-ยู่เง็กก่อกวนอยู่บนเทียนมักชัว มิทราบจะชั่วร้ายอำมหิตปานใด แต่น่าเวทนาที่พวกประดานั้นกลับไม่ทราบแม้สักน้อยนิด"

บุรุษหนุ่มที่เพิ่งย่างสู่บู๊ลิ้ม มาตรว่ามีความคลางแคลงสงสัยเกากวนอูสืออยู่บ้าง แต่ต้อนนี้ต้องหวั่นไหวไปกับวาจาที่ท่านเกลี้ยกล่อม ถึงกับบอกความในใจไปโดยไม่อำพราง

เกากวนอูสือแสร้งก้มศีรษะครุ่นคิดครู่หนึ่ง จึงเงยขึ้นแย้มยิ้มกล่าวช้า ๆ

"นิทานที่เล่าฮูเล่าให้น้องท่านฟังเมื่อครู่ มิเพียงสามารถคลี่คลายความกังวลรายแรกให้แก่น้องท่านเท่านั้น ความกังวลรายที่สองของน้องท่าน ต้องอาศัยนิทานนี้จึงสามารถคลี่คลายได้เช่นกัน"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงงวยจึงโพล่งถาม

"นั่นเป็นเพราะสาเหตุใดกันอีก ?"

"หากน้องท่านเร่งรุดเดินทางไปเทียนมักชัวก่อนกำหนดเวลา บอกเล่านิทานที่เล่าฮูเล่าเมื่อครู่แก่อุนกิ้งโดยไม่ขาดตกบกพร่องสักตอน อย่างนั้น...ฮา ฮา ฮา"

แหงนหน้าหัวร่อด้วยความพอใจแล้วจึงกล่าวต่อ

"ลองคิดดู หากอุนกิ้งยังมีสัญชาตญาณของมนุษย์ มีความกตัญญูอยู่ในกมลสันดานบ้าง ไหนเลยจะรีรอลังเล จะต้องลงมือล้างแค้นต่อนางอสูรร้ายแน่นอน หากน้องท่านคอยช่วยเหลือนางอีกแรงหนึ่ง ต่อให้พลังฝีมือนางอสูรร้ายสูงส่งเพียงใด ก็ไม่เห็นว่าจะสามารถหนีรอดจากเงื้อมมือของพวกท่านทั้งสองพ้น ฮา ฮา...เนื้ยเม่งซังเฮี้ยบของอดีต เป็นคู่ที่กลมเกลียวกันจนทั้งแผ่นดินเลื่อมใส ยิ่ง น้องท่านกับอุนโกวเนื้ยในปัจจุบัน มิเพียงจะมีศัตรูคนเดียวกันเท่านั้น ยังเป็นคู่ที่เหมาะสมอย่างยิ่ง หากครั้งนี้สามารถร่วมมือกันกำจัดอสูรร้ายไปจากแผ่นดิน ได้ล้างแค้นที่ยิ่งใหญ่เสร็จสิ้น คิดว่าต้องเป็นตำนานที่ดีงามให้แก่บู๊ลิ้มอีกรายหนึ่ง"

ท่านยกจอกสุราขึ้นจิบด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส หัวร่อพลางกล่าวต่อไป

"เมื่อเช่นนั้น ตัวมารร้ายถูกกำจัดไป พิธีซุมนุมในเทียนมักชัวมาตรว่าดำเนินไปตามกำหนดเดิม แต่เล่ห์ร้ายอุบายชั่วที่นางอสูรก่อกวนขึ้น ต้องไม่สามารถสัมฤทธิผลอย่างไร คงกลายเป็นงานเลี้ยงและประลองฝีมือของน้องท่านกับอุนโกวเนื้ยโดยแท้จริง มหันตภัยของบู๊ลิ้มรายนี้ ไยมิใช่สลายไปโดยไม่มีเค้าหลงเหลือ ? มา มา ขอให้เล่าฮูได้คารวะน้องท่านจอกหนึ่งก่อน"

กรอกสุราแห้งจอกแล้วมองไป กลับเห็นเตาะเซี่ยงเค็งเหม่อมองดูจอกสุราเบื้องหน้าจนซึมเซา สองมือวางอยู่บนโต๊ะแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว คล้ายครุ่นคิดความในใจใดอยู่

ย้อนสู่หนทางแจ่มใส

สีหน้าเกากวนอูสือเปลี่ยนแปรไปเล็กน้อย มือที่ถือจอกสุราต้องค้างโดยไม่อาจวางลงได้ พริบตานั้น สีหน้าท่านแปรเปลี่ยนเป็นอำมหิตอย่างยิ่ง แวว อาจหาญเปี่ยมคุณธรรมในตอนแรกก็ปลาสนาการมิหลงเหลือ เพียงแต่ว่า เตาะ-เชี่ยงเค็งหลุบสายตาต่ำ มิอาจได้เห็นเท่านั้น

รอจนเมื่อเตาะเชี่ยงเค็งเบือนสายตาช้า ๆ จากจอกสุรามาที่ใบหน้าเกากวน-อูสือ สีหน้าเหี้ยมอำมหิตของเกากวนอูสือถึงกับแปรเปลี่ยนไปเป็นอาจหาญดั่งเดิม มุมปากยังมีรอยยิ้มอยู่เล็กน้อยอีกด้วย

ดังนั้นเอง จวบจนอีกเนิ่นนานให้หลัง เตาะเชี่ยงเค็งยังคงไม่มีปัญญาทราบ เกากวนอูชือเป็นผู้ใดกันแน่ ? และไม่สามารถทราบจุดประสงค์อันแท้จริงของท่านด้วย

หาดทรายที่ถูกน้ำขึ้นกลืนไป รอจนเมื่อน้ำลงยังคงเป็นเช่นสภาพเดิมอีกครา กรวดทรายและเปลือกหอยบนหาดทรายแม้จะถูกน้ำท่วมจนเปียกชื้น แต่น้ำยังคงลงไปรวดเร็วดั่งเดิม อย่างนั้น ความลับที่ถูกมารยาปกปิด น่ากลัวก็ต้องไม่อาจงำไว้ให้ลับไปได้นานเท่าใด

เตาะเชี่ยงเค็งเงยหน้าขึ้น สองคนประสานสายตากันแน่วนิ่ง เกากวนอูสือ

พลันแย้มยิ้มกล่าว

"เล่าฮูยังลืมบอกกับน้องท่านอีกเรื่องหนึ่ง ในเทียนมักชัวตอนนี้เป็นเช่นดั่งที่น้องท่านคาดหมาย คือทางเปิดเผยแม้เป็นการทดสอบฝีมือชนชาวบู๊ลิ้มที่มา แต่ความจริงกลับได้ขุดหลุมพรางไว้คอยลอบทำร้าย ในบรรดาเล่ห์กลและหลุมพรางทั้งมวลนั้น จะรวบรวมลวดลายอันอำมหิตชั่วร้ายใดแน่ แม้เล่าฮูมิใคร่กระจ่างนัก แต่เล่าฮูกลับทราบ นางอสูรอุนยู่เง็กมิเพียงซุกซ่อนลวดลายอันชั่วร้ายอยู่ในโง้วมั้งจู (ไข่มุกห้าหนาม) ล้อฮั่นติ่ง (พยุหะอรหันต์) ซั่วเฮียโป่ว (ธูปหอมใช้ปักตามพื้นเพื่อทดสอบวิชาตัวเบา) ที่ควรใช้ประลองกันโดยเปิดเผยยุติธรรมเท่านั้น ยังกลัวเกรงว่าแผนร้ายของนางไม่อำมหิตเพียงพอ ทำอันตรายผู้อื่นไม่ได้สมใจนาง..."

เตาะเซี่ยงเค็งฉุกใจคิด ตระหนกจนร้องโพล่งขึ้น

"นางยังทำอย่างไรอีก ?"

เกากวนอูสือคล้ายดั่งสะทกสะท้อนจนต้องถอนใจยาว กล่าวสืบไป

"นางอสูรร้ายถึงกับใช้เวลาเพียงหนึ่งปี ลอบเชื้อเชิญบรรดาอสูรร้ายมารชั่วมหาโจรอำมหิตที่ล้างมือถอนตัวออกสำรวมตามป่าเขา ตามนอกกำแพงใหญ่ตามชายแดนอันรกร้างมาเป็นจำนวนมากหลาย ตั้งตำแหน่งให้เป็นหัวหน้าควบคุมหน่วยต่าง ๆ ในพิธีนี้"

หยุดถอนหายใจด้วยสีหน้ารันทดหดหู่อีกครา จึงกล่าวต่อ

"บรรดายอดฝีมือบู๊ลิ้มที่ยอดเยี่ยมเหล่านั้น แม้นับว่าอาศัยโชคช่วยหนีรอดออกจากเล่ห์อุบายอันชั่วร้ายของนางพ้น ก็ไม่สามารถหนีออกจากเงื้อมมืออำมหิตของเหล่าอสูรร้ายมารชั่วได้ แม้นับว่าพวกมันสามารถหนีรอดออกจากเงื้อมมืออำมหิต กระทั่งยังสังหารอสูรร้ายมารชั่วเหล่านั้นตายไปได้ แต่เมื่อรอจนพวกมันฟันฝ่าถึงลุยไฉ (เวทีต่อสู้) ที่นางอสูรอุนยู่เง็กเป็นประธานควบคุมเองตอนนั้นก็ต้องเหน็ดเหนื่อยจนอ่อนล้าสิ้นแรง น่ากลัวกระทั่งนางฟาดเบา ๆ ฝ่ามือเดียวก็ไม่มีปัญญาต่อต้าน ต้องตายไปโดยง่ายดายแน่แท้"

เกากวนอูสือกล่าวถึงตอนนี้ เสียดแทงใจเตาะเซี่ยงเค็งจนสะท้านหวั่นไหว ทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ถึงกับไม่มีความสงบเยือกเย็นไปขบคิดเรื่องที่เป็นความลับสุดยอดเยี่ยงนี้ เกากวนอูสือที่ว่าไม่เกี่ยวข้องกับโลกียวิสัยแล้ว

ไฉนจึงสืบล่วงรู้ได้ ?

ได้ยินเกากวนอูสือถอนใจกล่าวต่อไป

"นางได้วางแผนเป็นลูกโซ่ที่เกาะเกี่ยวกันอย่างแนบเนียน แผนชั่วร้ายของนางคราวนี้ จุดประสงค์ของนางมิเพียงต้องการทำลายล้างบรรดายอดฝีมือบู๊ลิ้มที่มาด้วยความละโมบให้หมดสิ้นคราเดียวเท่านั้น บรรดาอสูรร้ายมารชั่วและมหาโจรฉกรรจ์ที่นางเชื้อเชิญมาจากสถานที่ต่าง ๆ ถึงกับอยู่ในข่ายกำจัดของนางด้วย เมื่อถึงเวลานั้น ทั้งบู๊ลิ้มกว้างใหญ่จึงเหลือแต่นางโดดเด่นเป็นเอกเพียงผู้เดียว ซึ่งก็สมใจสมความปรารถนานางแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งตระหนกจนหน้าเผือดขาว พลันถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ตอนผู้เยาว์ยังมีวัยเยาว์ เคยพบกับเรื่องน่าตระหนกอย่างยิ่งที่ใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงของอึ้งซัวมาครั้ง มาตรว่าตอนนั้นผู้เยาว์มิได้เห็นกับตา แต่เรื่องราวนั้นยังคงแจ่มชัดอยู่ในความทรงจำของผู้เยาว์เสมอมา"

หยุดถอนใจอีกครั้ง จึงกล่าวต่อ

"นั่นเป็นเรื่องของเมื่อสิบปีก่อน ผู้เยาว์รู้สึกประหลาดใจอยู่เสมอมา สัตว์ประหลาดแซซู้ที่มีพิษร้ายสุดแสน ไฉนนอกจากกำจัดบรรดาหนอนแมลงพิษที่มีพิษร้ายแล้ว ยังต้องกำจัดบรรดาสัตว์ที่ไม่มีพิษมีภัยเช่นแพะแกะกวางอีกด้วย ไยมิใช่เป็นเรื่องยากยิ่งจะอธิบายเหตุผล โอ...จนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบที่แท้มนุษย์เราถึงกับมีบางคนอำมหิตชั่วร้ายเช่นดั่งแซซู้อีกด้วย"

เตาะเชี่ยงเค็งกล่าวช้า ๆ ด้วยน้ำเสียงเบา ๆ และยังกล่าวสับสนปะปนกันยุ่งเหยิง แต่ยามเมื่อกล่าวจบความ สีหน้าเกากวนอูสือกลับแปรเปลี่ยนเป็นพลุ่งพล่านอย่างยิ่ง

ผู้รับใช้ของร้านยืนอยู่ที่ประตูอันห่างไกล จับตามองสองคนที่มิยอมไปด้วยความเกลียดชัง เห็นทั้งสองบัดเดี๋ยวหัวร่อ บัดเดี๋ยวถอนใจยาว บัดเดี๋ยวพร่ำกล่าวอยู่มิหยุดปาก บังเกิดความประหลาดใจยิ่งนัก มิทราบหนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์ว่ากล่าวเรื่องราวใดกันแน่ ?

เกากวนอูสือระงับจิตใจได้แล้วจึงกล่าว

"ที่เล่าฮูขอบอกกับน้องท่านในตอนนี้คือ หากน้องท่านครานี้ยินยอมเสี่ยงอันตราย ควรรีบเร่งไปที่เทียนมักซัวก่อน มาตรว่านางอสูรอุนยู่เง็กจะถือน้องท่าน

เป็นเขยในอนาคต ไม่ประสงค์ร้ายต่อน้องท่าน แต่บรรดาอสูรร้ายมารชั่วที่มีสันดานอำมหิตเหล่านั้น ไม่แน่จะยอมปล่อยน้องท่านผ่านไป มาตรว่าพลังฝีมือน้องท่านสูงส่ง แต่สองหมัดย่อมไม่อาจต้านสี่มือ โอ..."

ท่านแสร้งถอนใจยาวแล้วจึงกล่าวต่อ

"เล่าฮูถูกชะตากับน้องท่านเป็นอย่างยิ่ง พบกันคราแรกก็คล้ายรู้จักมาเนิ่นนาน ขอเตือนด้วยความหวังดี ที่เทียนมักชั่วครานี้..."

แสร้งชะงักวูบหนึ่งจึงกล่าวต่อ

"ไม่ไปก็แล้วกัน"

ลอบชายตามอง เห็นเตาะเชี่ยงเค็งมีโทสะจนคิ้วเลิกสูงชัน ใบหน้าดุดันกราดเกรี้ยว ถึงกับตบใส่โต๊ะดังฉาดใหญ่แล้วกล่าว

"ท่านผู้เฒ่าไฉนดูแคลนข้าพเจ้าถึงปานนี้ ? มาตรว่าบนเทียนมักชั่วเป็นภูเขาศาสตราอาวุธ ข้าพเจ้าก็ต้องขอบุกดูสักครั้ง แม้เตาะเชี่ยงเค็งจะด้อยความสามารถ แต่เมื่อเห็นอยุติธรรมอยู่ตำตา อย่างไรก็ต้องทุ่มเทกำลังปราบปรามดูสักครั้ง เพื่อชะตาชีวิตของสหายชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน ข้าพเจ้าเตาะเชี่ยงเค็งไหนเลยเสียดายชีวิต แม้นับว่ามีอาวุธทะลวงใส่ร่างจนพลุน แหลกลาญเป็นผุยผง ข้าพเจ้าก็ไม่ขมวดคิ้วแม้สักน้อยนิด"

เกากวนอูสือก้มลงปัดเศษอาหารและน้ำชาที่ถูกเตาะเชี่ยงเค็งตบกระเด็นใส่ร่าง แต่ทว่า ดวงตามีประกายเหี้ยมอำมหิตแวววาว แน่นอน เตาะเชี่ยงเค็งย่อมไม่อาจแลเห็นได้

ในนครลิ่มอัน

ตอบี้ชิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมกับบุตร พร้อมทั้งชายฉกรรจ์ที่ห้อม้าเร็วมาบอก
ข่าวร้ายเหล่านั้นไหนเลยจะคาดคิด เตาะเชี่ยงเค็งที่พวกท่านรอคอยด้วยความกระวนกระวาย มิเพียงได้พบกับศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันเท่านั้น ยังประสบเรื่องราวที่ลึกลับจนซับซ้อนอีกมากหลายด้วย

เหตุการณ์ที่พบเห็นในวันนี้ มิเพียงบันดาลให้ชะตาชีวิตเตาะเชี่ยงเค็งต้องแปรเปลี่ยนไปเท่านั้น กระทั่งชะตาชีวิตของชนชาวนักเลงทั้งแผ่นดิน ยังถูกกระทบกระเทือนไปด้วย แต่สองบิดากับบุตรตระกูลฮุ้นในลิ่มอัน ยังคงไม่มีปัญญาคาดคำนวณได้

ลมกรรโชกไม่ขาดระยะ โชยพัดจนเมฆสนธยาที่ขอบฟ้ากระจายไปดวงจันทร์เพิ่งโผล่พ้นจากขอบฟ้าบูรพา เป็นราตรีที่มีเดือนมีดาวอีกคราแล้ว

เตาะเชี่ยงเค็งเดินช้า ๆ ออกจากร้านอาหารเล็ก ๆ ทีท่าแม้ยังคงปลอดโปร่งเยือกเย็นอย่างยิ่ง แต่จิตใจกลับว้าวุ่นสับสน มิเยือกเย็นเช่นดั่งเปลือกนอก

เมื่อครู่ตอนอาทิตย์เพิ่งอัสดง นักพรตชราเกากวนอูสือก็ลุกขึ้นอำลาก่อนจะไปยังบอก

"เล่าฮูได้สนทนากับน้องท่านในคราวนี้แล้ว มีความรู้สึกแน่แก่ใจ น้องท่าน

เป็นวีรบุรุษวัยฉกรรจ์ที่ไม่อาจพบเห็นในบู๊ลิ้มรอบร้อยปีนี้ กับมหันตภัยของบู๊ลิ้มครานี้ คิดว่าน้องท่านจะต้องมีวิธีจัดการที่ดีงามอยู่เป็นแน่ วาจายืดยาวของเล่าฮูเมื่อครู่ เป็นแต่เสนอให้น้องท่านได้ใคร่ครวญเท่านั้น หากน้องท่านสามารถคลี่คลายมหันตภัยนี้ไปได้ มิเพียงเป็นบุญวาสนาของเล่าฮูเท่านั้น ยังเป็นบุญวาสนาของชนชาวแนวเดียวกันอีกร้อย ๆ พัน ๆ ด้วย"

เตาะเชี่ยงเค็งสงบฟังวาจาท่านจบความแล้ว คารวะจนจรดพื้นส่งท่านออกไป ส่วนตัวเองยังคงนั่งอยู่ในร้านอาหารเล็ก ๆ ครุ่นคิดเป็นเนิ่นนาน วาจาของเกากวนอูสือผู้นี้ แม้บันดาลให้เตาะเชี่ยงเค็งเข้าใจเรื่องราวคราวก่อนที่ไม่ทราบมามากหลาย แต่ก็ได้เพิ่มความคลางแคลงแก่เตาะเชี่ยงเค็งอีกมากมาย

ม่านราตรีคลี่คลุมลงมา เมฆดำลอยจับกลุ่มหนาทึบ ผู้มาดื่มกินในร้านมีมากกว่าเดิมอีกหลายเท่า เมื่อเห็นเตาะเชี่ยงเค็งนั่งซึมเซาเพียงลำพัง ต่างเหลือบมองด้วยความตื่นเต้นสงสัย เมื่อเตาะเชี่ยงเค็งรู้ตัว จึงได้เดินออกมาจากร้าน

ลมยิ่งโชยพัดยิ่งเหน็บหนาว ความร้อนของกลางวันได้ผ่านพ้นไปสิ้นเชิง แต่จิตใจเตาะเชี่ยงเค็งกลับอึดอัดอย่างยิ่ง ยังมิทราบตอนนี้สมควรทำอย่างไร ?

ครึ่งวันเมื่อครู่ รับฟังวาจายืดยาวไม่หยุดปากของเกากวนอูสือมา มาตรแม้นบันดาลให้เตาะเชี่ยงเค็งคลายความคลางแคลงสงสัยไปไม่น้อย แต่ตอนนี้หลังจากครุ่นคิดโดยรอบคอบสุขุม กลับอดเกิดความสงสัยในตัวนักพรตเฒ่าอีกมิได้ คำนึงในใจ

'คนผู้นี้แม้น่าสงสัย แต่วาจาที่ท่านว่ากล่าวกลับสมเหตุผลอย่างยิ่ง หากเราสามารถกำจัดนางอสูรอุนยู่เง็กไปก่อนกำหนดพิธีได้จริง อย่างนั้น มหันตภัยในครานี้ก็สลายคลายไปโดยไม่มีเค้า กลับกลายเป็นสันติที่น่ายินดีแล้ว กระทั่งอุนกึ้งโกวเนี้ย...'

เมื่อนึกถึงอุนกึ้ง เตาะเชี่ยงเค็งต้องถอนใจยาวโดยไม่รู้ตัว สลัดความคิดออกจากห้วงสมองเงยหน้ากวาดตามอง แลเห็นม่านวิกาลคลี่คลุมลงมาแล้ว แต่เงากำแพงเมืองยังคงทะมึนอยู่ในสายตา ทราบว่าได้มาถึงลิ่มอันแล้ว

มองแต่ไกล ในนครลิ่มอันมีโคมไฟระยิบระยับ ลิ่มอันที่ปกติไม่คึกคักเท่าใด แต่ตอนนี้มียอดฝีมือบู๊ลิ้มมาชุมนุมกันหนาแน่น เสียงมโหรีปี่กลองดังอยู่ไม่ขาดหู กระทั่งนักร้องภิกขาจารในรัศมีร้อยลี้ ยังพากันมาชุมนุมในลิ่มอัน

แสดงว่าภาพวาดทั้งสามที่เกียวเชียงนำออกอวดโอ่ ได้ก่อกวนมรสุมในบู๊ลิ้มจนปั่นป่วนรุนแรงยิ่งทีเดียว

เตาะเชี่ยงเค็งเดินช้า ๆ เข้านครลิ่มอัน เห็นตามถนนหนทางมีผู้คนสัญจรอยู่แออัด ทุกบ้านช่องจุดประทีปโคมไฟสว่างไสว และมักมีชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมสะพายอาวุธเป็นกลุ่มก้อนเดินผ่านไปมา ต่างกอดคอร้องเพลงเสียงสนั่นด้วยทีท่าไม่หวาดหวั่นต่อพนักงานกรมเมืองใด

ตามเหลาสุราร้านอาหาร เสียงแผดหัวร่อ เสียงกู่ตะโกน ยิ่งดังอึงอลไปทั่วทุกท้องถนน มาตรว่าการสังหารที่นองเลือดของเมื่อค่ำคืน จะคุกคามจิตใจผู้คนในนครนี้ให้หวาดผวาได้ช่วงเวลาหนึ่ง แต่ชนชาวบู๊ลิ้มที่มาชุมนุมกัน ความจริงมีชีวิตเกลือกกลิ้งอยู่ในคมอาวุธอยู่แล้ว เพียงชั่วคืนเดียวก็คล้ายดั่งลืมเรื่องสยดสยองนองเลือดนั้นโดยสิ้นเชิง

เตาะเชี่ยงเค็งต้องถอนใจด้วยความสะทกสะท้อน คำนึงกับตัวเอง

'พวกประดานี้ดั้นด้นทางไกลเป็นพัน ๆ ลี้มาเพียงหวังได้กระบี่วิเศษสตรึงาม หรือเมื่อมีฝีมือไม่สูงส่งเพียงพอ มาชมความครึกครื้น หาเงินทองกลับไปสักร้อยสองร้อยตำลึงก็ประเสริฐอยู่ ไหนเลยมีผู้ใดคาดคิด มหันตภัยได้กรายเข้าครอบคลุมใส่แทบทุกชีวิตแล้ว'

แล้วพลันนึกถึงตอปี้ชิ่งเกี่ยมกับบุตรชาย จึงคำนึงต่อไป

'ฮุ้นเล่าเอี๊ยจื้อจะอย่างไรก็เป็นผู้คร่ำโลก มีประสบการณ์โชกโชนชำนาญมิทราบท่านพอจะสังเกตเค้ามูลเรื่องราวนี้ได้บ้างหรือไม่ ?'

มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งเปรื่องปราดหลักแหลมเป็นอัจฉริยะ แต่ตอนนี้ยังคงรู้สึกเวิ้งว้างจนมิทราบจะทำอย่างไร แม้ต้องการหาตอปี้ชิ่งเกี่ยมที่เป็นคนคร่ำโลกมาปรึกษาดูสักครา แต่กลับรู้สึกเรื่องนี้ได้พัวพันถึงเหตุการณ์ที่ยากจะเอ่ยปากอยู่หลายสถานทีเดียว

ช่วงเวลานั้น ความคิดจึงพลุ่งพล่านสับสนจนไม่อาจตกลงใจได้อีกครา ถอนใจคำนึงต่อไป

'อย่างไรก็ตาม เราย่อมต้องหาท่านผู้เฒ่าให้พบก่อนค่อยว่ากล่าว เพราะอย่างไร ตอนนี้ยังห่างจากเวลากำหนดอีกหลายวัน ชะลออีกสองสามวันค่อยไปเทียนมักซัยคงไม่สาย...'

เตาะเชี่ยงเค็งพลันชะงักความคิดคำนึงด้วยจิตใจแตกตื่นสงสัย เนื่องเพราะตัวเองก็มิทราบ พลอยมีความคิดต้องการคลี่คลายมหันตภัยครานี้ไปตั้งแต่เมื่อใด รู้สึกอย่างไรก็ต้องเชื่อฟังคำพูดของเกากวนอูสือ แต่ในส่วนลึกของหัวใจ มีความรู้สึกว่าเกากวนอูสือไม่น่าไว้ใจ กระทั่งชื่อแซ่ของท่านก็อาจจะปลอมได้ ดังนั้น ตอนนี้จึงรู้สึกตื่นเต้นสงสัย คำนึงต่อไป

'เราไฉนเหลวไหลปานนี้ ? เมื่อครู่ถึงกับลืมถามท่าน หลุมพรางชั่วร้ายของนางอสูรอุนยู่เง็กอยู่ที่ใดกันแน่ ? เทียนมักชัวเป็นภูเขาขึ้นชื่อลูกหนึ่งของแผ่นดิน มีเทือกยาวเป็นระยะหลายร้อยลี้ หากเราไปหาเปะปะโดยไม่มีจุดหมายน่ากลัวหาอีกหลาย ๆ เดือนยังคงไม่มีปัญญาหาพบได้'

หยุดถอนใจแล้วคำนึงต่อไป

'เฮอะ เรากระทั่งยังไม่ทราบ ฮุ้นเล่าเอี้ยจื้อกับบุตรตอนนี้พักอยู่ที่ใดกันแน่ ? ลิ่มอันที่โตใหญ่ปานนี้ คิดจะไปหาร่องรอยของคนสองคน น่ากลัวยิ่งยากเข็ญกว่ามากนัก'

ขมวดคิ้วครุ่นคิด สืบเท้าช้า ๆ ไปเนิ่นนาน พลันฉุกใจด้วยไวปัญญา

'เราไฉนโง่เขลาปานนี้ ? คิดดู ฮุนเล่าเอี้ยจื้อเป็นบุคคลขึ้นชื่อในบู๊ลิ้มจนเกรียงไกร ท่านพักอาศัยในที่ใด เราเพียงถามผู้อื่น คิดว่าย่อมต้องมีคนทราบแน่'

เตาะเชี่ยงเค็งที่อยู่ในระหว่างว้าวุ่นจิตใจจนสับสน กระทั่งความเปรื่องปราดหลักแหลมที่เคยมียังต้องลดทอนกว่าเดิมไม่น้อย ตอนนี้เมื่อได้คิดจึงรีบชะงักเท้า ขณะจะหาสหายชาวบู๊ลิ้มถามดูสักครา

มิคาด...พอสายตาเบือนไป พลันได้ยินเสียงเพลงที่พิกลอย่างยิ่งแว่วเข้ามาจากทางนอกเมืองเบา ๆ ตอนนี้แม้ภายในเมืองจะเซ็งแซ่จอแจ แต่เสียงเพลงนี้พอกระทบโสต เตาะเชี่ยงเค็งยังคงได้ยินถนัดชัดหู ทราบได้ทันทีนั่นเป็นเสียงเป่าไม้ไผ่ที่คล้ายขลุ่ยของเหล่าดรุณีอาภรณ์แดงที่เคยพบในเช้าวันนี้

เตาะเชี่ยงเค็งต้องตื่นเต้นจนคำนึง

'หรือนางอสูรอุนยู่เง็กถึงกับมาในนครลิ่มอันด้วยแล้ว ?'

ได้ยินเสียงเพลงอันพิสดารแว่วจากไกลเป็นใกล้ ยิ่งใกล้ยิ่งชัดเจน เพียงครู่เดียว มิเพียงเตาะเชี่ยงเค็งได้ยินชัดเจนเท่านั้น กระทั่งบรรดาผู้คนที่สัญจร

ไปมาและผู้คนตามเหลาสุราร้านอาหาร ต่างได้ยินเสียงเพลงนี้ครบถ้วนทุกตัวคน

ดังนั้นเอง ผู้ที่สัญจรต่างหยุดเท้า รอดูด้วยความตื่นเต้นสงสัย ผู้ดื่มกินในร้านอาหารเหลาสุราก็พากันชะโงกหน้าลงมาคิดดูจะเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?

กวาดตามองไป เห็นทุกผู้คนต่างมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย เนื่องเพราะชนชาวบู๊ลิ้มที่คลุกคลีมานานปี มาตรว่ากำลังอยู่ในระหว่างแสวงหาความสุข แต่ที่จริงในใจหาใช่มิได้ระมัดระวังอยู่ตลอดเวลาไม่ ลิ่มอันที่อยู่ในวิกฤตกาล พร้อมที่จะมีเภทภัยกล้ำกรายเข้าใส่ทุกเวลา ทุกคนจึงไม่ยอมผ่อนคลายความระมัดระวัง

เทียบทองที่เย้ายวนใจ

โคมทองเหลืองที่สวยงามวิจิตร ตั้งอยู่บนโต๊ะยาวข้างผนัง แสงนุ่มนวล ของโคมไฟส่องสว่างไปทั่วทั้งห้องโถงใหญ่

ด้านหลังห้องโถงเป็นห้องนอน ตอปี้ซิ่งเกี่ยมพักอยู่ที่นี้เอง

เท่าที่ตอปี้ซิ่งเกี่ยมสามารถหาที่พักได้ เนื่องเพราะแม้นครลิ่มอันจะมียอดฝีมือปู้ลิ้มมาชุมนุมกันคับคั่ง แต่เนื่องจากชื่อเสียงของตอปี้ซิ่งเกี่ยมและฮุ้นตังเที้ยกระเดื่องเกรียงไกรทั่วทั้งวงพวกนักเลงกว้างใหญ่ จึงย่อมมีผู้ยินยอมเสนอห้องให้พัก โดยตัวเองไปเบียดเสียดกับพวกพ้องในสถานที่แห่งอื่น

ตอนนี้ ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างหน้าต่าง นอกหน้าต่างเป็นลานตึกเล็ก ๆ มีเสียงหัวร่อเสียงหยอกล้อดังแว่วมาไม่ขาดระยะ บันดาลให้วิกาลที่เลือนราง ไม่อืดอัดจนน่ากลัดกลุ้มเท่าใด

แต่ทว่า ผู้อาวุโสปู้ลิ้มที่เคยมีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดินท่านนี้ยังคงมีความว้าวุ่นวิตกจนสีหน้าหม่นหมอง

ฮุ้นตังเที้ยที่นั่งตรงข้ามกับบิดาผู้เฒ่าเมื่อเห็นต้องถามด้วยความกังวล

"เตียเตีย เวลาดึกมากแล้ว ท่านผู้เฒ่าจะไปหาอาหารว่างทางภายนอกรับทานบ้างหรือไม่ ?"

ฮุ้นเคียมส่ายหน้าช้า ๆ แสงโคมไฟสาดส่องอยู่บนใบหน้าท่าน ชัดเจนจนเห็นรอยย่นลึกกว่าเดิมมากหลาย ฮุ้นตังเที้ยต้องลอบถอนหายใจ กล่าวถามอีก

"เชี่ยงเค็งตี่แม้มีวัยเยาว์ แต่พลังฝีมือกลับสูงส่งจนน่าตระหนกยิ่ง ทั้งยังชาญฉลาดจนปราดเปรื่องสุดยอด มิว่าอยู่ในสถานการณ์ใด ต่างต้องไม่มีการผิดพลาดใดเกิดขึ้นได้เป็นแน่ ท่านผู้เฒ่าไยต้องกังวลใจแทนด้วย ?"

ตอปี้ชิ่งเกี่ยมขมวดคิ้วถอนใจกล่าว

"ที่เราหวั่นวิตกกลับมิใช่เชี่ยงเค็ง แต่เป็น..."

วาจาพลันชะงักลงกลางคัน เปลี่ยนเรื่องขึ้นทันที

"ตังเที้ย เจ้าได้ข่าวหรือไม่ ? ในระยะนี้เกียวเชียงไปแห่งหนใดบ้าง ? เรากำลังต้องการถามมัน..."

ไม่ทันขาดคำต้องชะงักลงอีกครั้ง ฮุ้นตังเที้ยก็ขมวดคิ้วแนบแน่น รู้สึกประหลาดใจที่ไฉนคำพูดของเตียเตียวันนี้จึงขาด ๆ ห้วน ๆ ไหนเลยจะคาดพลันได้ยินฮุ้นเคียมเน้นเสียงตวาด

"ตังเที้ย เจ้าฟังดู นั่นเป็นเสียงใด ?"

ในลมวิกาลที่โชยมา เสียงเพลงอันประหลาดพิกลล่องลอยตามสายลมอยู่แผ่วเบา หากมิใช่โสตประสาทปราดเปรียว ยากยิ่งจะได้ยิน

สีหน้าของสองบิดากับบุตรตระกูลฮุ้นต่างแปรเปลี่ยนรุนแรงยิ่ง ฮุ้นตังเที้ยเงี่ยหูฟังชั่วครู่ ขณะจะตอบโต้ไป ฮุ้นเคียมกล่าวขึ้นอีก

"เสียงนี้เราคล้ายเคยได้ยินมา...ถูกแล้ว ! เคยได้ยินในดินแดนชาวแม้วเมื่อสามสิบกว่าปีก่อนเราก็เคยได้ยินเสียงเช่นนี้ นั่นเป็นเสียงเป่าไม้ไผ่ของพวกแม้ว ตอนนั้น...เรายังมีวัยใกล้เคียงกับเจ้า ตอนนี้..."

ชายชราที่รันทดต่อวัยของตัวเอง มักจะแสดงความในใจออกไปโดยไม่รู้ตัวอยู่เสมอ

ฮุ้นตังเที้ยงุนงงวูบ รีบปราดไปที่ประตู แต่แล้วหยุดเท้าหันมากล่าว

"เตียเตีย ข้าพเจ้าออกไปดูก่อน อาจบางที..."

มันยุติวาจาลงอย่างคลุมเครือ เนื่องเพราะไม่ต้องการเอ่ยนามโชวยิ้น-อุนยู่เง็กไป

แต่ตอปี้ชิ่งเกี่ยมที่คร่ำโลกโชกโชน ไหนเลยเมื่อได้ยินเสียงประหลาด

พิกลนี้ จะไม่พลอยคิดพาดพิงไปถึงนางอสูรอั้งอีเนี่ยเนี้ยอุ่นยู่เง็กที่หลบตัวในดินแดนชาวแม้วมาหลายสิบปีได้

ดังนั้นเอง ทั้งสองจึงพากันออกจากโรงเตี๊ยมไป

ในถนนหนทาง แสงประทีปโคมไฟยังคงสว่างไสวดั่งเดิม ผู้คนสัญจรก็มิลดน้อย แต่ทว่าเสียงหัวร่อต่อกระซิก เสียงมโหรีปี่กลอง เสียงเพลงเสียงร้องเสียงตะโกน กลับเงียบหายไปหมดสิ้น เหลือแต่เสียงเพลงที่ประหลาดพิกลดังแว่วอยู่ในสายลมเท่านั้น

ทั้งสองเดินไปตามทางต้นเสียงเพลง ด้วยฝีเท้าที่รวดเร็วอย่างยิ่ง ชนชาวปู๊ลิ้มที่มีความสำนึกตัว ตอนนี้แม้แตกตื่นสงสัยยิ่งนัก แต่เมื่อเห็นบิดากับบุตรทั้งสอง ยังคงโน้มกายคารวะให้โดยไม่กล้าเสียมารยาท

ผ่านถนนสายยาวไปแล้ว ฮุ้นตังเที้ยที่กวาดตาสอดส่ายไปมา พลันเห็นเตาะเชี่ยงเค็งที่สูงโปร่งอยู่ในหมู่ผู้คน ด้วยบุคลิกที่สูงส่งสง่า ราวกระเรียนยืนอยู่ในฝูงไก่ จึงร้องโพล่งด้วยความแตกตื่นยินดี

"เตียเตีย เชี่ยงเค็งตี่อยู่ที่นั้นเอง !"

เตาะเชี่ยงเค็งที่มีสายตาคมกล้า กลับไม่เห็นสองบิดาและบุตร เนื่องเพราะกำลังครุ่นคิดความในใจจนเคลิบเคลิ้มอยู่

แต่พอฮุ้นตังเที้ยร้องขึ้น ก็ได้กระชากเตาะเชี่ยงเค็งให้มีสติแจ่มใสมาอีกครา ยังมิทันปราดเข้าไปหา ตอปี้ซิ่งเกี่ยมก็ได้เร่งฝีเท้าเข้ามา คว้าแขนพลางส่งเสียงดัง ๆ

"เชี่ยงเค็ง เจ้ามิเป็นไรกระมัง ?"

มาตรว่าเป็นคำถามสั้น ๆ แต่ในความหมายของคำถามนี้ ได้แฝงความวิตกกังวลอยู่มากมายเพียงใด ? น้ำใจรักที่ลึกซึ้งเพียงไหน ?

เตาะเชี่ยงเค็งตื้นตันจนส่ายหน้า ตะกุกตะกักตอบ

"เล่าแปะ ท่านผู้เฒ่าโปรดวางใจ ข้าพเจ้า...มิเป็นไร"

เนื่องจากความตื้นตันประดังจนลำคอตีบตัน จึงต้องชะงักวาจาไว้กลางคัน รู้สึกมีความอบอุ่นอย่างบอกมิถูก แผ่ซ่านออกจากฝ่ามือของชายชราเข้ามาตามลำแขนถึงหัวใจ ความอบอุ่นเยี่ยงนี้ ไม่มีถ้อยร้อยวาจาใดสามารถบรรยายได้ใกล้เคียง และไม่มีของใดในใต้หล้าจะทดแทนกันได้ด้วย

เตาะเชี่ยงเค็งต้องแย้มยิ้มด้วยความปลาบปลื้มตื้นตัน ยื่นมือไปคว้าแขนฮุ้นตังเที้ยไว้บ้าง ช่วงเวลานั้นทั้งสามต่างตกอยู่ในความอบอุ่นที่ซาบซึ้ง 'น้ำใจ' นับเป็นความพิสดารจนไม่อาจเปรียบประมาณ เป็นสิ่งที่ล้ำค่าสุดจะหาใดมาทัดเทียมได้จริง ๆ

ทั้งสามต่างกุมมือกันและกัน ตะลึงลานอยู่เป็นครู่ใหญ่โดยไม่มีผู้ใดส่งเสียงก่อน บรรดาผู้คนที่อยู่รอบข้าง เมื่อเห็นสภาพของทั้งสามต่างรู้สึกประหลาดใจไม่น้อย ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องทั้งสองท่าน ไฉนจึงมีท่าเยี่ยงนี้มาได้ ?

แต่ทว่า...เสียงเพลงอันพิกลนั้น กลับยิ่งดังกว่าเดิมแล้ว

ดังนั้นเอง สายตาผู้คนทั้งหลายจึงเบือนจากร่างทั้งสามไปที่ต้นเสียงเพลงอีกครา

เตาะเชี่ยงเค็งระงับใจได้แล้วจึงกล่าว

"เล่าแปะ ตั๋วกอ เสียงเพลงนี้เป็นพวกดรุณีอาภรณ์แดงบริวารของโชวยิ้นอุนยู่เง็กเป่าขึ้น ดูท่า อุนยู่เง็กจะเข้ามาลิ่มอันบ้างแล้ว"

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมเลิกคิ้วสูง เหลือบมองฮุ้นตังเที้ยแวบหนึ่งแล้วเน้นเสียง

"เป็นนางจริง ๆ ?...เชี่ยงเค็ง เจ้าทราบได้อย่างไร ?"

เตาะเชี่ยงเค็งอึ้งชั่วครู่ มิทราบตอนนี้สมควรบอกเรื่องราวที่พบพานในตอนกลางวันหรือไม่ มาตรแม้นมิจำเป็นต้องอำพรางสองบิดากับบุตร แต่ก็ไม่ปรารถนาให้ผู้คนที่อยู่ข้างเคียงได้ยินไปด้วย

มิคาด ขณะที่ความคิดยังสับสน พลันเห็นหมู่ผู้คนทางรอบข้างเกิดวุ่นวายจนปั่นป่วน ที่ยืนอยู่ข้างทางฮือกันเข้าในกลางถนนใหญ่ ที่ยืนอยู่บนเหลาสุราต่างลนลานลงมาคล้ายเหินบิน จึงกวาดตามองดู ต้องร้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"มาแล้ว !"

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมต้องใจสั่นสะท้าน เมื่อหลายสิบปีก่อน ชื่อเสียงของอั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็กก็สะท้านสะเทือนแผ่นดินแล้ว แต่นางมิเคยย่างกรายออกจากดินแดนชาวแม้วมาเลยสักก้าว บัดนี้นักสู้ผู้กล้าของบู๊ลิ้มที่ย่างเข้าสู่วัยชราพอได้คิด นางจะมาปรากฏตัวที่เบื้องหน้าในบัดดลนี้แล้ว จึงบังเกิดความ

รู้สึกพลุ่งพล่านจนคำนึง

'หรือนางอสูรร้ายมาที่กังหน้าแล้วจริง ๆ และยังเข้าในเมืองลิ่มอันด้วย ?'

เพ่งตามองไป เห็นที่สุดปลายถนนมีขบวนดรุณีอาภรณ์แดงกำลังเดินช้า ๆ เข้ามาจริง ๆ ฝูงชนที่ฮือกันไปในท้องถนนเมื่อครู่ พอเห็นเหล่าดรุณีเดินเข้ามาถึงกับพากันถอยไปที่ข้างทางอีกครั้ง

แสงโคมไฟของร้านรวงสองฟากข้างถนนใหญ่สาดส่องไปที่ร่างดรุณีอาภรณ์แดง เห็นแต่ละนางต่างสวยสะคราญปานบุปผา ผิวกายผุดผ่องเป็นยองใย อาภรณ์สีแดงเป็นประกายในแสงไฟจนยิ่งเจิดจ้า งามตาน่าชมยิ่ง

เตาะเซี่ยงเค็งกวาดตามองไปมา ต้องร้องในใจ

'เป็นพวกนางอีกจริง ๆ แต่นางอสูรอุนยู่เง็กเล่า ?'

เพ่งตามองอีกครั้ง เห็นเหล่าดรุณีต่างเกล้ามวยสูง มือถือกระบอกไม้ไผ่สีเขียว ยังคงแต่งกายเช่นเมื่อตอนกลางวัน แต่ที่ศอกซ้ายของทุกนางต่างคล้องกระเช้าใบใหญ่ ภายในมีบุปผาอยู่เต็ม เดินเรียงเป็นสองแถวเข้ามา มองแต่ไกลคล้ายมือยู่แปดคู่ แต่ด้านหลังพวกนางกลับมีบรรดาผู้คนที่ตื่นเต้นสนใจเดินติดตามมาเป็นกลุ่มใหญ่ โดยไม่มีเงาร่างของอั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็กอยู่เลย

ตอปี้ชิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมเพ่งมองครูใหญ่ พลันฉุกใจหันมาถามฮุ้นตังเที้ย

"ตังเที้ย เจ้ารู้สึกดรุณีเหล่านี้คุ้นตาบ้างหรือไม่ ?"

ฮุ้นตังเที้ยผงกศีรษะตอบ

"ดรุณีเหล่านี้ มิว่าการแต่งกายและรูปร่างต่างคล้ายคลึงกับบรรดาดรุณีที่วันนั้นไปส่งของขวัญให้เตียเตีย แต่วัยคล้ายดั่งยังสูงกว่าเล็กน้อย"

ฮุ้นเคียมลูบเครากล่าว

"ถูกแล้ว วันนั้นเราก็ดูออก ดรุณีเหล่านั้นต้องเป็นบริวารของอุนยู่เง็กดูในตอนนี้ การคาดคำนวณของเตียเตียเจ้ามิผิดพลาดแม้สักน้อยนิด"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"แต่ไฉนกลับไม่เห็นอั้งอีเนี่ยเนี้ย ? ดรุณีเหล่านี้เข้ามาในนครลิ่มอันด้วยจุดประสงค์ใด ? เฮอะ แต่ละคนต่างคล้องกระเช้าดอกไม้มา หรือจะมาโปรยบุปผา ?"

ชายชราที่อารมณ์ร้อนแรงดังขิงแก่ กล่าววาจาตอนแรก ๆ กับบุตรรัก

แต่หลายคำในตอนหลัง เป็นภูมิใจในความคิดเห็นของท่านไม่ผิดพลาด เมื่อหยุดแล้วกล่าวต่อ เป็นถามเตาะเชี่ยงเค็ง ส่วนคำพูดหลัง ๆ เป็นรำพึงกับตัวเองและก็เป็นลอบด่าผู้อื่น

เตาะเชี่ยงเค็งต้องแย้มยิ้ม พร้อมทั้งถามตัวเองในใจ

'นางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กมิได้มา แต่ดรุณีเหล่านี้มาด้วยความประสงค์ใด ?'

เสียงเพลงที่พิกลแต่ไพเราะพลันชะงักหาย แลเห็นดรุณีอาภรณ์แดงทั้งหลายถึงกับหยุดเท้าตามเสียงเพลง เสียบกระบอกไม้ไผ่สีเขียวไว้ที่สายรัดเอวแดงฉานของนาง

หมู่ผู้คนที่ยืนอยู่สองฟากข้างถนนใหญ่ ส่วนมากแทบเป็นชนชาวบู๊ลิ้ม เนื่องเพราะชาวเมืองธรรมดาเมื่อเห็นขบวนของนาง แม้จะเกิดความประหลาดสงสัยใคร่รู้ แต่เมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อค่ำวาน ต้องหวาดหวั่นจนขนลุกเกรียวพากันเตลิดหนีไปเสียนานแล้ว

ตอนนี้ บรรดาผู้คนทั้งหลายต่างงุนงงไป เรื่องที่พวกมันทราบยังน้อยกว่าบิดากับบุตรตระกูลฮุ้นและเตาะเชี่ยงเค็งมากนัก ย่อมไม่มีปัญญาคาดเดาจิตเจตนาของเหล่าดรุณีอาภรณ์แดงทั้งปวง

แลเห็นดรุณีอาภรณ์แดงสองนางที่อยู่หัวแถว ถึงกับก้มกายลงคารวะให้กับผู้คนทางสองฟากข้าง หัวร่อแล้วส่งเสียงพร้อมกัน

"พวกบ่าวรับคำสั่งจากเจ้านาย มากราบคารวะต่อท่านทั้งหลายโดยเฉพาะและน้อมมอบเทียบเชิญให้ท่านทั้งหลายกรุณาผ่านตา"

ทั้งสองนางถึงกับกล่าววาจาช้าเร็วเทียบเท่ากัน และยังเป็นเสียงสดใสไพเราะปานสกุณา กอปรกับรูปกายที่อ้อนแอ้น ผิวขาวผ่อง หน้าตาสวยงามปานบุปผา หมู่ผู้คนทั้งหลายจึงฟังจนเคลิบเคลิ้มไม่มีผู้ใดส่งเสียงได้

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมขมวดคิ้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ดูท่าอึ้งอีเนี่ยเนี้ยพอมีฝีมืออยู่บ้างจริง ๆ ยังมิต้องถูกเรื่องอื่นใด เพียงดูบรรดาศิษย์ที่นางฝึกมา ถึงกับฝึกเสียงทั้งสองนางให้คล้ายคลึง ช้าเร็วไม่ผิดเพี้ยนเลยสักน้อยนิด มาตรว่าเป็นสองคนส่งเสียง ฟังแล้วกลับคล้ายเป็นผู้เดียวเท่านั้น"

ฮุ้นตังเหี้ยกล่าวบ้าง

"ที่ไปส่งของขวัญให้เตียเตีย ในวังนั้นก็มิใช่คล้ายดรุณีสองนางนี้ ? ยามกล่าววาจาคล้ายเป็นคนส่งเสียงเพียงผู้เดียว ตอนแรกข้าพเจ้ายังเข้าใจ พวกนางเป็นฝาแฝดกันเสียอีก"

มิทันจบคำ แลเห็นดรุณีสองนางพลันกวักมือ เหล่าดรุณีที่ติดตามหลังกระจายออกไปรอบข้างทันที เตาะเชี่ยงเค็งลองนับดู มีอยู่สิบสี่คนพอดี

หมู่ผู้คนที่ยังมองจนเคลิบเคลิ้มซึมเซา เมื่อเห็นเหล่าดรุณีถึงกับกระจายออกไปรอบข้าง เดินชดช้อยมาที่เบื้องหน้าตน ทั้งยังแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม จึงยิ่งตะลึงลานกว่าเดิม

เตาะเชี่ยงเค็งเพ่งตามอง เห็นดรุณีสองนางที่อยู่แถวหน้า เดินเคียงไหล่กันเข้ามาหาตน กวาดตาหยาดเยิ้มมองแล้วแย้มยิ้มให้พลางกล่าว

"ที่แท้ท่านก็อยู่ที่นี้ ?"

เอวอ้อนแอ้นของนางบิดเบา ๆ เดินตรงเข้ามาที่เบื้องหน้า ตอบปี้ชิ่งเกี่ยมขมวดคิ้วส่งเสียง

"เจ้ารู้จักพวกนาง ?"

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงทันที มิคาด ดรุณีที่อยู่ขวามือได้แย้มยิ้มกล่าวก่อน

"ไฉนไม่รู้จัก ? ตอนเช้าวันนี้พวกเรายังพบหน้ากันมาเลย"

ในเสียงหัวร่อ ยื่นมือเรียวงามไปในกระเช้าบุปผา คีบกระดาษสีแดงออกมาฉบับหนึ่ง ยื่นแก่เตาะเชี่ยงเค็ง กลอกตาไปมาแล้วถึงกับบิดกายเดินออกไป

เตาะเชี่ยงเค็งเหม่อมองดูมือที่เรียวงาม เห็นประคองกระดาษสีแดงที่มีลักษณะคล้ายเทียบเชิญ จึงรับมากางดู เห็นมีอักษรสีทองเรียบร้อยอยู่สองแถว

"เวลา...ของวัน...ในเดือน...น้อมรอต้อนรับท่าน ที่ข้างเก่งพักร้อนทางนอกนครลิ่มอัน"

เพ่งดูอีกครั้ง อักษรในเทียบถึงกับใช้ไหมทองติดเป็นตัว ส่วนด้านล่างไม่มีนาม เพียงใช้ไหมทองขมวดเป็นรูปมวยผมเล็ก ๆ เท่านั้น

กวาดตามองไป เห็นดรุณีอาภรณ์แดงได้พากันไปไกลมากแล้ว ชนชาวบู๊ลิ้มที่อยู่สองฟากข้างถนนใหญ่ ต่างก้มศีรษะเพ่งมองดูเทียบเชิญในมือจนตะลึงลาน

อักษรในเทียบเชิญเป็นไหมทองคำจริง ๆ นับเป็นการเชื้อเชิญที่ภูมิฐาน

อย่างยิ่งทีเดียว ชนชาวบู๊ลิ้มเหล่านั้น มาตรว่าต่างผ่านการเชื้อเชิญที่ยิ่งใหญ่มามากหลาย แต่ตอนนี้ยังคงต้องตระหนกโดยมิอาจข่มบังคับได้

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมก็เพ่งมองเทียบเชิญในมือท่านเป็นเวลาครู่หนึ่ง พลันหันไปถาม

"เชี่ยงเค็ง ตลอดวันนี้เจ้าพบพานเรื่องราวใดบ้าง ? หรือเช้าวันนี้เผชิญกับอั้งอีเนี่ยเนี้ยมาแล้ว ?"

ผู้เฒ่าท่านนี้แม้ตระหนกต่อเทียบเชิญไม่น้อย แต่ในใจยังคงไม่ลืมวาจาที่ดรุณีอาภรณ์แดงกล่าวเมื่อครู่ ตอนนี้เมื่ออ่านข้อความในเทียบเชิญจนสิ้น จึงถามเตาะเชี่ยงเค็งด้วยความสนใจ

เตาะเชี่ยงเค็งถอนใจเบา ๆ ตอบ

"เรื่องราวที่ผู้หลานพบในวันนี้มีอยู่มากหลายจริง ๆ สักครู่ค่อยเรียนต่อเล่าแปะโดยละเอียด..."

ไม่ทันจบคำ เห็นดรุณีอาภรณ์แดงเหล่านั้น ได้ตั้งเป็นแถวอีกครา สองนางที่อยู่หน้าส่งเสียงสดใสไพเราะ

"พวกบ่าวมาโดยเร่งร้อน จากไปโดยเร่งร้อน วีรบุรุษผู้กล้าหาญในนครลิ่มอันมากมายปานนี้ พวกบ่าวไม่มีปัญญาจะเรียนให้ทราบทุกท่านได้จริง ๆ ดังนั้นพวกบ่าวกลับหวังให้ท่านทั้งหลายที่ได้รับเทียบเชิญ โปรดบอกต่อแก่ผู้กล้าหาญที่ยังมิได้รับเทียบเชิญ ตามวันเวลาที่ระบุอยู่ในเทียบนี้ พวกบ่าวจะรออยู่ที่เก๋งพักร้อนริมทางนอกนครนี้ประมาณหนึ่งลี้"

จบคำคารวะอย่างนอบน้อมอีกครั้ง ยกมือเรียวงามขึ้นปิดปากหัวร่อเบา ๆ

ในเสียงหัวร่อ ดรุณีทั้งสิบหกนางหันกายกลับหลัง เดินออกไปโดยพร้อมเพรียงกัน

ผู้มีฝีมือรอบข้าง ต่างมองดูหลังอันแบบบางของพวกนางจนซึมเซาไปแล้ว

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมกระแอมพลางกล่าว

"ที่อั้งอีเนี่ยเนี้ยเสียสมองมากหลายปานนี้ เป็นจุดประสงค์ใดกันแน่ ? หรือนางมีพิธีชุมนุมผู้กล้าเพื่อเลือกเขยจริง ๆ...น่ากลัวไม่แน่กระมัง ?"

ผู้มีฝีมือได้เริ่มซุบซิบกันในระหว่างมิตรสหายโดยมิได้ยินพวกมันวิจารณ์เรื่องราวใดบ้าง ในหมู่ผู้คนที่คับคั่ง ยังมีอันธพาลเกเรไร้อาชีพปะปนอยู่จำนวน

หนึ่ง ถึงกับพลอยได้รับเทียบเชิญที่มีทองคำหนักร่วมตำลึง จึงลิงโลดยินดีจนส่งเสียงหัวร่อดังกึกก้อง ลนลานวิ่งออกไปแกะไหมทองขาย

ดังนั้นเอง ตามซ่องคณิกาที่อยู่ในซอกซอยต่าง ๆ ค่ำนี้จึงมีผู้มือเติบไปเยี่ยมเพิ่มพูนผิดธรรมดา เหล่านางคณิกาที่หน้าซีดเซียว มาตรว่ารู้สึกประหลาดใจที่ปกติพวกนี้เพียงรู้จักแต่ยื่นมือขอ ไฉนค่ำคืนนี้จึงกลับกลายเป็นคนมือเติบไปได้ แต่พวกนางยังคงมิกล้าถามและไม่ต้องการถามด้วย เพียงพยายามฝืนยิ้มแย้มต้อนรับเท่านั้น แต่ทางหนึ่งต้องหลบใช้ผ้าเช็ดหน้าลูบแก้มกลัวรอยยิ้มของนางจะทำให้แป้งที่นางพอกหน้าร่วงหล่นลงมา

ส่วนชนชาวบู๊ลิ้มที่เห็นเงินทองไม่มีความหมาย แม้มิแยแสต่อทองคำในเทียบเท่าใด แต่ก็ต้องลอบคำนึงด้วยความตื่นเต้นยินดี

'เฮอะ มือเติบใจกว้างอย่างยิ่ง เมื่อถึงเทียนมักซัว ยังกลัวจะไม่มีทองคำที่กองโตปานภูเขาได้'

ดังนั้นเอง ทั้งปวงจึงยิ่งมีความต้องการไปเทียนมักซัวกว่าเดิม ทุกคนตกลงใจแน่วแน่ไม่เปลี่ยนแปรแล้ว...การตกลงใจของผู้คนส่วนมากในโลกนี้ไยมิใช่ล้วนมีชนวนจากทองคำที่ประกายแวววาวหรือไร ?

เงาร่างอ้อนแอ้นสีแดงฉานไปไกลทุกขณะ แต่สายตาของชนชาวบู๊ลิ้มยังคงจับมองตามพวกนาง มีเพียงตอปี้ซิ่งกี่ยมกับฮุ้นตังเท้ยเท่านั้น ที่จับตามองเตาะเซี่ยงเค็งแน่วนิ่ง

ส่วนเตาะเซี่ยงเค็งเล่า ?

เตาะเซี่ยงเค็งตอนนี้กำลังก้มศีรษะครุ่นคิด มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบเตาะเซี่ยงเค็งครุ่นคิดเรื่องอันใด มาตรว่าตอปี้ซิ่งเกี่ยมคิดจะถาม แต่เมื่อเห็นทีท่าคล้ายกำลังตกลงใจในเรื่องสำคัญใดอยู่ ท่านจึงพยายามข่มกลั้นวาจาไว้ หวังให้เตาะเซี่ยงเค็งรีบคิดตกโดยเร็วไว

เสียงเซ็งแซ่จอแจได้เริ่มดังขึ้นอีกคราแล้ว

เสียงไพเราะเสนาะโสต

ชายฉกรรจ์สวมเสื้อยาวสามคน กำลังเร่งฝีเท้าเข้ามาในทางนี้ มาตรว่า แต่งกายเรียบร้อยดั่งนักศึกษา แต่ทีท่าเหี้ยมหาญบึกบึน เมื่อถึงเบื้องหน้าทั้งสามพากันคารวะให้สองบิดากับบุตรตระกูลฮุ้นอย่างนอบน้อม ส่งเสียงพร้อมกัน

"ฮุ้นเล่าเอี๊ยจื้อ ท่านผู้เฒ่าสบายดี ?"

ตอปี้ชิ่งเกี่ยมแม้มีความในใจหนักอึ้ง แต่เมื่อเห็นทั้งสาม ยังคงพยายามแย้มยิ้มกล่าว

"เราเข้าใจเป็นผู้ใด ? ที่แท้ศิษย์รักของเจี๊ยะเล่าเอี๊ยจื้อ"

หันไปแย้มยิ้มบอกกับฮุ้นตังเที้ย

"ตังเที้ย รีบเข้ามารู้จักกัน หลายท่านนี้ก็คือผู้ที่เรามักกล่าวขวัญให้เจ้าฟังคือศิษย์รักของเจี๊ยะเล่าเอี๊ยจื้อแห่งสำนักคุ้มกันภัยอี๊ปู๊เปียเก๊กที่ใหญ่ที่สุดของมหานครปักกิ่ง มิได้พบสิบปี คาดไม่ถึงว่าทั้งสามท่านจะหล่อเหลาปานนี้ เจี๊ยะเล่าเอี๊ยจื้อมิได้ออกจากเมืองหลวงมานาน สบายดีเสมอมาหรือไร ?"

ชายฉกรรจ์ทั้งสามต่างมีสีหน้าหม่นหมองทันที ก้มศีรษะตอบ

"ซือแป๋ผู้เฒ่าได้อสัญกรรมไปสามปีกว่าแล้ว"

"ไฮ้ เป็นความจริง ? โอ...นึกมิถึง เพียงเวลาไม่กี่ปี เฮียตี่รุ่นเราก็ขาด

หายไปอีกผู้หนึ่งแล้ว โอ...เฒ่าชราเปรียบดั่งไม้ใกล้ฝั่ง มิทราบวันใดจะโค่นล้มลงไป...วีรบุรุษในอดีตกาล ปัจจุบันเหลือแต่ชื่อเสียงเท่านั้น มิน่าเล่า มรสุมในวงพวกนักเลงยิ่งนานยิ่งปั่นป่วนรุนแรง"

พลันเห็นคนรู้จักเก่าก่อน พลันได้ยินข่าวร้ายสะเทือนใจ พลอยสะทกสะท้อนถึงวัยชราของตัวเองบ้าง จึงหดหู่จนสีหน้าหม่นหมองรันทด ทอดถอนหายใจไม่หยุดยั้ง ฮุ้นตังเที้ยเมื่อเห็นสีหน้าเตียเตีย ไยมิทราบเตียเตียพลอยสะทกสะท้อนไปกับเรื่องราวรายนี้ จึงต้องก้มศีรษะมิกล้าส่งเสียงเช่นกัน

เนิ่นนานให้หลัง ตอปี้ซิ่งเกี่ยมจึงได้เงยหน้าช้า ๆ เน้นเสียงหนัก ๆ

"หลานเราทั้งสามออกจากเมืองหลวงสู่ภาคใต้ในคราวนี้ ด้วยจุดประสงค์จะไปเทียนมักซัวเช่นกันหรือไร ?"

ชายฉกรรจ์ทั้งสามผงกศีรษะรับคำ ฮุ้นเคียมยิ้มเล็กน้อย แต่พอเบือนสายตา สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนพร้อมกับร้องโพล่งสุดเสียง

"เซี่ยงเค็งเล่า ?"

ฮุ้นตังเที้ยใจสั่นสะท้าน รีบเบือนหน้ากวาดตามอง เห็นผู้คนพลุกพล่านไปทั้งสองฟากข้างถนนใหญ่ส่งเสียงเซ็งแซ่จอแจสนั่น แต่เตาะเซี่ยงเค็งที่ยืนอยู่ข้างกายตลอดเวลา ถึงกับมิทราบหายตัวไปแห่งหนใด ?

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมขมวดคิ้วแนบแน่น ก้าวปราดไปที่กลางถนนแล้วถอนใจกล่าว

"ทารกเซี่ยงเค็ง เป็นอย่างไรของมันแน่ ?"

รวบชายเสื้อยาวขึ้นแล้วเร่งฝีเท้าวิ่งออกไปทันที เคราขาวสั่นพลิ้วปลิวไสว แต่จนกระทั่งถึงปลายถนนใหญ่ยังคงไม่เห็นเงาร่างเตาะเซี่ยงเค็งดั่งเดิม

ฮุ้นตังเที้ยพลอยต้องคำนึงด้วยความประหลาดใจ

'เซี่ยงเค็งตี๋มักกระทำเรื่องลนลานเยี่ยงนี้เสมอ จะไปก็มิบอกกันสักคำ... แต่ทว่า มันแม้มีวัยเยาว์ จิตใจกลับหนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่ง ที่กระทำเยี่ยงนี้ หรือพบเห็นเรื่องสำคัญอันใดอีก ?'

เมื่อได้คิดจึงหันไปแย้มยิ้มแก่ชายฉกรรจ์ทั้งสามอย่างเสียใจ มิทันกล่าวกระไร ชายฉกรรจ์ทั้งสามก็คารวะส่งเสียง

"หากฮุ้นเซี่ยวเฮี้ยบมีเรื่อง โปรดเชิญตามสะดวกได้เต็มที่ พวกเราเฮียตี๋ทราบที่พักของฮุ้นเซี่ยวเฮี้ยบแล้ว จะอย่างไรวันพรุ่งก็ต้องไปกราบคารวะ"

ทั้งสามชายฉกรรจ์ก็เป็นผู้คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานาน เห็นสีหน้าท่าทีของบิดากับบุตร ทราบว่าต้องมีเรื่องสำคัญแน่ จึงคารวะอำลาออกไป

สองบิดากับบุตรตระกูลฮุ้น หาตามถนนใหญ่เล็กและตรอกซอยต่าง ๆ ของนครลิ่มอันจนทั่วถ้วน ยังคงไม่พบเงาร่างของเตาะเชี่ยงเค็งเช่นเดิม

อย่างนั้น เตาะเชี่ยงเค็งที่เพิ่งเข้าเมือง ตอนนี้ไฉนพลันไปโดยไม่อำลา ? ไปแห่งหนใดกันแน่ ?

ที่แท้เมื่อครู่เตาะเชี่ยงเค็งเหม่อมองดูเงาหลังของพวกเหล่าดรุณีแล้วพลันได้คิด

'เราเพียงทราบนางอสูรอุนอยู่เง็กขุดหลุมพรางวางเล่ห์ร้ายอยู่ในเทียนมักชัวเท่านั้น แต่มิทราบเป็นแห่งหนใดในเทียนมักชัว หากเรารอจนถึงวันกำหนดจึงไป ไยมิใช่สายเกินไป'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น พลันตกลงใจทันที

'ดรุณีเหล่านี้จะต้องกลับไปที่ข้างกายอุนอยู่เง็กแน่ เรามิสู้ลอบสะกดรอยตามหลังพวกนาง เมื่อพบสถานที่สำคัญ สะสางเรื่องราวให้เสร็จสิ้นเสียเนิ่น ๆ ประเสริฐกว่า'

ช้อนตามองไป เห็นเหล่าดรุณียิ่งเดินยิ่งไกล ร่างอ้อนแอ้นของพวกนางลับหายไปในมุมถนนเบื้องหน้าแล้ว

เนื่องจากเห็นว่าสองบิดากับบุตรตระกูลฮุ้นรักกังวลตนอย่างยิ่ง และการไปครานี้ยังมิทราบจะมีอันตรายรุนแรงเพียงใด กอปรกับเมื่อคนมากย่อมเป็นเป้าสะดุดตา ยากต่อการสะกดรอยโดยมิให้ฝ่ายตรงข้ามรู้ตัวได้ ดังนั้นเองเตาะเชี่ยงเค็งจึงรีบเร่งฝีเท้า ฝ่าหมู่ผู้คนออกไปโดยไม่ส่งเสียง

วิกาลนอกกำแพงเมืองมืดเลือนราง ดุจดั่งพอมีกำแพงกั้นอีกชั้น กลายเป็นอีกโลกหนึ่งก็ปาน ภายในเมืองมีแสงไฟสว่างไสวเจิดจ้า เสียงมโหรีปี่กลองเซ็งแซ่คล้ายดั่งยังหัวค่ำอย่างยิ่ง แต่ทางนอกเมืองกลับคล้ายเป็นดึกสงัดมากแล้ว

เตาะเชี่ยงเค็งสูดลมหายใจลึก ๆ เพ่งตามองไปเห็นหมู่ไม้สุดไกลที่ไหวตัวเบา ๆ ทุ่งหญ้าละแวกใกล้เคียงลู่ตามสายลม รอบข้างไม่มีร่องรอยผู้คนใด บรรดาดรุณีอาภรณ์แดงออกจากเมืองมาในทางนี้ชัด ๆ แต่ตอนนี้กลับมิทราบหายไปแห่งหนใด มีแต่เสียงล้อรถแว่วมาในสายลมอยู่แผ่วเบา และ

ยิ่งนานยิ่งไกลเท่านั้น

เตาะเชี่ยงเค็งหยุดเท้าชั่ววูบ ก็พุ่งตัวไปตามทิศทางที่มีเสียงล้อรถโดยไม่ลังเล

ในม่านวิกาลเลือนราง ร่างของเตาะเชี่ยงเค็งมีความรวดเร็วดุจเป็นควันบางเบา นายวาณิชค้าแพรพรรณผู้หนึ่งที่เพิ่งกลับมา เพียงรู้สึกตาลายไปวูบ ลมโชยสัมผัสหน้าเบา ๆ คล้ายดั่งมีกระไรบินโฉบผ่านข้างกายไปก็ปาน แต่กลับไม่อาจเห็นชัดเจนได้

มิถึงชั่วน้ำเดือด เตาะเชี่ยงเค็งก็เห็นเงารถม้าที่อยู่ทางเบื้องหน้า ร่างแทบไม่มีความเคลื่อนไหวผิดกว่าปกติเท่าใด ถึงกับโฉบปราด ๆ เร็วกว่าเดิมอีกหลายเท่า ชั่วพริบตา รถม้าที่เบื้องหน้าห่างอยู่เพียงยี่สิบกว่าวาเท่านั้น กระทั่งยังเห็นรูปกายสูงใหญ่ของสารถีที่กำลังลงแส้เร่งม้าได้ชัดตา

นั่นเป็นรถม้าเทียมสี่สีดำสนิทสองคัน ถูกขัดไว้เป็นเงาวาววามราวกระจก ม้าทั้งสองคันต่างสูงใหญ่พ่วงพี มิเพียงม้าคึกคะนองดั่งมังกร กระทั่งรถก็ยังสวยงามภาคภูมิยิ่ง

หน้าต่างรถมีแสงไฟเลือนราง เงาร่างคนรำไรพอจะเห็นได้ และยังมีเสียงหัวร่อต่อกระซิกแว่วมาตลอดเวลา ท่ามกลางเสียงล้อรถที่บดอยู่บนพื้นถนน มาตรว่าเสียงจะไม่ชัดเจนเท่าใด แต่โสตประสาทอันปราดเปรียวของเตาะเชี่ยงเค็งยังคงได้ยินกระจ่างยิ่ง

เตาะเชี่ยงเค็งเพียงขมวดคิ้วก็ทราบ ตนไล่ตามเป้าไม่ผิดพลาดแน่ จึงสะบัดแขนทะยานร่างสูงโปร่งละลิ่วขึ้นสู่ท้องฟ้าดังปักษา วกกายกลางอากาศเพียงวูบก็ลอยละลิ่วลงที่ท้ายรถ แนบกายติดกับตัวรถโดยไม่มีเสียงใด ๆ ดุจเป็นใบไม้แห้งร่วงหล่นใส่ก็ปาน

อย่าว่าแต่เหล่าดรุณีที่นั่งอยู่ในรถจะไม่รู้ตัวเลย แม้เป็นสุดยอดฝีมือก็ไม่มีทางจะรู้ตัวสักน้อยนิดได้ ทอดตาทั้งแผ่นดิน ในหมู่ชนชาวบู๊ลิ้มจำนวนมากหลาย สามารถมีวิชาตัวเบาถึงระดับนี้ เป็นที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญยิ่งแล้ว

รถม้ายังคงห้อตะบึงไปดั่งเดิม ท้ายรถมีฝุ่นกระจายเป็นทางยาว เตาะเชี่ยงเค็งต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า ขณะคิดจะปัดฝุ่นให้กระจายออกจากร่าง แต่ก็ต้องพยายามข่มกลั้นไว้ เพื่อชะตาชีวิตของชนชาวบู๊ลิ้มจำนวนมากหลาย เพื่อ

ความอาฆาตแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันของตน ทนสูดฝุ่นละอองสักเล็กน้อยจะมีความสำคัญใด ?

พื้นถนนที่ขรุขระด้วยก้อนหินก้อนกรวด รถม้าที่วิ่งอย่างรวดเร็วดั่งเหาะเหิน ตัวรถจึงโคลงเคลงรุนแรงยิ่ง แต่เตาะเชี่ยงเค็งเพียงแนบฝ่ามือกับตัวรถเบา ๆ ต่อให้โคลงเคลงรุนแรงเพียงใด ยังคงไม่ร่วงหล่นลงไปได้ นี่นอกจากมีวิชาตัวเบาเลอเลิศแล้ว หากไม่มีกำลังภายในกล้าแข็งเพียงพอ ยังคงไม่สามารถกระทำได้

ทันใด... ในตัวรถมีเสียงหัวร่อดังเกรียวกราว เสียงสดใสของสตรีนางหนึ่งหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านว่าน่าหัวร่อหรือไม่ ? อาศัยสารรูปเช่นนี้ถึงกับมาคิดและเล็มเสียว-เจี๊ยะพวกเราได้"

เตาะเชี่ยงเค็งฉุกใจได้คิด แม้ไม่ต้องการไปลอบฟังการหยอกล้อของเหล่าดรุณี แต่เมื่อได้ยินเช่นนั้นกลับมิอาจไม่ตั้งใจฟัง อย่าว่าแต่ทราบ 'เสียว-เจี๊ยะ' ที่พวกนางกล่าวก็คืออุนกึ้ง อย่างนั้น พวกนางกำลังครหาผู้ใด ?

ได้ยินอีกเสียงหนึ่งกล่าว

"บรรดาพวกที่โจ๊วโกว (ย่าชวด) เชิญมาในคราวนี้ แม้ไม่มีสักผู้เดียวที่จะคล้ายคน แต่กลับมีศักดิ์ฐานะภูมิฐานทั้งสิ้น มิว่าผู้ใดก็ไม่น่าชิงชังรังเกียจเท่ามันผู้นั้น แต่ทว่า...เฮอะ เฮอะ กลับพานมีความคิดอกุศลจิตชั่วร้าย มิน่าเล่า เสียวเจี๊ยะจึงได้ตัดจมูกมันทิ้งไป"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบร้องในใจ 'ฝีมือร้ายกาจมาก' แต่ก็ลอบปีติยินดีไม่น้อย...ยินดีในเรื่องอันใดนั้นกระทั่งตัวเองก็ไม่ทราบสาเหตุ

หรือบางทีเพียงไม่ต้องการอธิบายดอก ตอนนั้นได้ยินอีกเสียงหนึ่งหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านอย่าว่ามันน่าทุเรศเลย ฟังว่า มันเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ก็เป็นบุคคลมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรเช่นกัน พวกเรายังมีวัยเยาว์วัย ย่อมไม่รู้จักฉายาฮวยนึ้ง (บุรุษบุปผา) ปิ้กโหงว แต่เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนก็ผิดกันมากแล้ว มิต้องว่าอื่นไกล ท่านเพียงเห็นการแสดงวิชาตัวเบาเล้งปอจับโป้ยจ้วง (หมุนบนผิวคลื่นสิบแปดรอบ) ที่แสดงในวันขึ้นภูเขา เฮอะ ครั้งนี้โชคดีที่เป็นเสียวเจี๊ยะ หากเปลี่ยน

เป็นผู้อื่น น่ากลัว...น่ากลัว..."

นางกล่าวพลางหัวร่อพลาง ถึงตอนหลัง ๆ หัวร่อจนมิยอมกล่าวต่อ จึงมีอีกเสียงหนึ่งหัวร่อคิกคิกแล้วกล่าวต่อให้

"หากเปลี่ยนเป็นท่าน น่ากลัวจะต้องถูกมันถลกจนขาวโพลงคล้ายแกะโยนไปไว้บนเตียงแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งหน้าร้อนผะผ่าว ได้ยินเสียงหัวร่อในตัวรถดังเกรียวกราวกว่าเดิม ผสานกับเสียงด่าของสตรีที่กล่าวคนแรก

"หากท่านกล่าวต่อไป ดูว่าเราจะฉีกปากท่านหรือไม่ ?"

เสียงหัวร่อสงบแล้ว อีกผู้หนึ่งกล่าวบ้าง

"ท่าน...ท่านที่ร่านราคะ เรารู้แต่แรกแล้วว่าท่านเริ่มหวั่นไหวต้องการบุรุษมาปลอบใจ...พวกเราดูนางพอเห็นบุรุษที่สวมเสื้อดำคนนั้น ก็ลนลานวิ่งเข้าไปหาก่อน ยื่นเทียบแก่ผู้อื่นทันที และยังด้านหน้าไปกล่าววาจากับผู้อื่นด้วย...โอยท่านลองลงมืออีก เราพานจะกล่าว ท่านพอใจมันผู้นั้นแล้ว แต่มันผู้นั้นไม่พอใจท่าน ดังนั้น กระทั่งฮวยนึ้งปิ้กโหงวก็ยังว่ามันดีงาม แต่...กระทั่งปิ้กโหงวก็ยังไม่ยอมชายตามองท่านเลย"

นางส่งเสียงพลางหอบหายใจไปพลาง กล่าวจนเตาะเชี่ยงเค็งหน้าแดงฉานทราบว่า 'บุรุษหนุ่มเสื้อดำ' ที่พวกนางกล่าวถึงคือตนนี่เอง จึงทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน แต่ก็เกิดความปีติไม่น้อย

บุรุษหนุ่มผู้ใดก็ตาม เมื่อได้ยินดรุณีลอบชมเชยตนลับหลัง ย่อมมีความปลาบปลื้มยินดีอย่างยิ่ง

สตรีที่ถูกหยอกล้อ มาตรว่าอับอายจนกลายเป็นขุ่นเคือง ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นทันที

"ก็ได้ ก็ได้ ท่านเข้าใจเราไม่ทราบเรื่องของท่าน เฮอะ พวกท่านทราบหรือไม่ ? นางพอใจผู้ใด ? ที่นางพอใจก็คือเจ้าเด็กเสื้อเหลืองที่ถูกโจ๊วโกวลากคอไปขังอยู่ในถ้ำนั่นเอง วันที่พวกเรากักเจ้าเด็กเสื้อเหลืองอยู่ในพยุหะงี้ทั้งเซียนปู๊นั้น นางก็พอใจมันแล้ว ดังนั้นจึงออมมือไว้ไมตรีเป็นพิเศษ..."

วาจานางไม่ทันจบคำ พลันชะงักหายลงกลางคันคล้ายดั่งคิดหาวาจาใดมาประฝีปากแก้มือ

เตาะเซี่ยงเค็งฉุกใจคำนึง

'ที่แท้บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองนามงิ้มฉั่งถูกอุนยู่เง็กกักขังอยู่ในถ้ำ ความจริงบ้วนเหมียวจินหยินซือแม่ของงิ้มฉั่ง เป็นสัตว์ครอกเดียวกับอุนยู่เง็กชัด ๆ อุนยู่เง็กไฉนจึงทำเช่นนั้นต่อศิษย์ของมัน นี่กลับเป็นเรื่องพิกลไม่น้อย'

ขณะยังครุ่นคิด ได้ยินสตรีอีกนางหนึ่งเน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านทั้งสองช่างเป็นไปได้ ไปถึงที่ใดก็ต้องประฝีปากโต้เถียงกัน ออกจะชั่วร้ายเกินไปบ้างแล้ว เรายังมิเคยพบเห็นคนชั่วร้ายเช่นพวกท่านมาก่อนเลย โต้เถียงกันอีก...หากโต้เถียงอีกเราก็จะ..."

ดังนั้นเอง เสียงสดใสของสองนางดังขึ้นพร้อมกัน

"ตั้วเจ๊ประเสริฐ อย่าได้ฟ้องพวกเรา พวกเราคราวหน้ามิกล้าโต้เถียงกันอีกแล้ว"

เสียงของตั้วเจ๊นางนั้นกล่าวขึ้นอีก

"พวกท่านทราบหรือไม่ ? ในใจเราก็มีเรื่องที่รู้สึกประหลาด..."

กล่าวถึงกลางคันเสียงพลันขาดหาย คล้ายดั่งนึกได้ว่านางไม่บังควรกล่าวเลยก็ปาน แต่สตรีอีกหลายนางพากันส่งเสียงเซ็งแซ่

"ตั้วเจ๊เป็นไปได้...มักเป็นเช่นนี้เสมอ วาจากล่าวเพียงครึ่งเดียวก็หยุดไว้ ท่านไม่ทราบผู้อื่นฟังแล้วทุรนทุรายเพียงใด"

ตั้วเจ๊นางนั้นคล้ายดั่งไม่มีปัญญาปฏิเสธได้ จึงกล่าวต่อ

"โกวเนี้ยประเสริฐของเรา พวกท่านอย่าได้ส่งเสียงเป็นไร ? เราบอกกับพวกท่านก็ได้ เรื่องที่เรารู้สึกประหลาดใจคือ..."

วาจาของนางชะงักลงกลางคันอีกครา เตาะเซี่ยงเค็งอดมิได้ต้องร้องในใจ

'สตรีนางนี้ไฉนอ้ำ ๆ อึ้ง ๆ ช่างชั่วร้ายอย่างยิ่งจริง ๆ'

ตอนนั้น ได้ยินตั้วเจ๊คล้ายดั่งกลัวจะถูกบรรดาดรุณีทั้งหลายรุมต่อว่า นางจึงรีบกล่าว

"พวกท่านทราบหรือไม่ บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองแซ่งิ้มผู้นั้นเป็นศิษย์ของใคร ?"

ดรุณีคนแรกหัวร่อคิกคิกกล่าว

"เรื่องนี้พวกเราจะทราบอย่างไร ตั้วเจ๊ท่านต้องถามนาง...นางจะต้องทราบแน่"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบหัวร่อ พร้อมกับนึกสตรีสองนางจะต้องโต้เถียงกันอีกเป็นแน่ แต่ตั๋วเจ๊รีบส่งเสียงขัด

"เราบอกว่าท่านชั่วร้าย ท่านชั่วร้ายจริง ๆ ตอนนี้กำลังกล่าวเรื่องจริงจังกัน ท่านกลับพานมากล่าววาจาชั่วร้ายเช่นนี้ บอกกับท่าน หากท่านชั่วร้ายเช่นนี้ต่อไป เราไม่บอกเล่าอีกแล้ว"

ในคำพูดคราเดียวของนาง ถึงกับมีคำชั่วร้ายสี่ครั้ง เตาะเชี่ยงเค็งแทบอดมิได้ต้องหัวร่อ ตอนนั้นมีเสียงดรุณีหัวร่อคิกคิก กล่าว

"ตั๋วเจ๊ประเสริฐ ท่านรีบบอกเถิด ข้าพเจ้าไม่กล่าววาจาชั่วร้ายอีกแล้ว"

ได้ยินตั๋วเจ๊หัวร่อคิกคัก แล้วกล่าวต่อ

"พวกท่านจำได้หรือไม่ ? เมื่อหลายปีก่อนนั้นตอนพวกท่านยังมีอายุเยาว์อย่างยิ่ง มีนักพรตคนหนึ่งที่รูปร่างสูง ๆ วัยก็คล้ายสูงอย่างยิ่ง แต่ดูไปกลับมิใคร่ชรานัก มักขึ้นเขาไปหาโจ๊วโกวบ่อยครั้ง"

เตาะเชี่ยงเค็งฉุกใจได้คิด ที่นางบอกนั้นคงเป็นบ้วนเหมียวจินหยิน-อีฮ้วมแน่

เมื่อได้คิดเยี่ยงนั้น ยิ่งตั้งใจฟังกว่าเดิม ได้ยินเสียงเหล่าดรุณีต่างรับคำจำได้เซ็งแซ่ แต่จากเสียงพอฟังออกว่า ทุกนางก็ประหลาดสงสัย ที่นักพรตผู้นั้นเกี่ยวข้องใดกับเรื่องที่ตั๋วเจ๊ประหลาดใจ ได้ยินตั๋วเจ๊กล่าว

"ตอนนั้นเรามีวัยสูงกว่าพวกท่านสองสามขวบ ดังนั้น จึงจำได้แม่นยำยิ่ง นักพรตผู้นั้นเมื่อขึ้นเขาแล้วเราก็ประหลาดใจ มันมีขวัญโอหังบังอาจยิ่ง ถึงกับกล้าเข้าหาโจ๊วโกวได้ หรือมันไม่ทราบ โจ๊วโกวชิงชังรังเกียจบุรุษเป็นที่สุด แต่ดูทีท่าของมันนุ่มนวลอย่างยิ่ง วาจาที่กล่าวก็น่าฟังยิ่ง เราจึงได้พามันไปที่ห้องของโจ๊วโกว"

นางหยุดเล็กน้อย คล้ายดั่งหวนนึกถึงเหตุการณ์คราระโน้นแล้วจึงกล่าวช้า ๆ สืบไป

"โจ๊วโกวพอเห็นมัน มีสีหน้าชิงชังรังเกียจขึ้นจริง ๆ เรามิกล้าตามเข้าไป แต่ก็ไม่อาจตัดใจจากไป จึงได้ยืนซ่อนตัวอยู่หลังประตู คิดจะลอบฟังดูสักครู่"

เสียงหัวร่อคิกคักดังขึ้นทันที มีนางหนึ่งกล่าว

"ประเสริฐมาก ที่แท้ตั๋วเจ๊ก็มิเรียบร้อยเท่าใด"

ตั๋วเจ๊นางนั้นก็คล้ายมิได้ยิน ยังคงเล่าสืบไป

"เราได้ยินโจ๊วโกวตวาดถามมันมาด้วยสาเหตุใด ? แต่มันตอบเสียงเบาอย่างยิ่ง เบาจนเราไม่ได้ยินเลย แต่เสียงของโจ๊วโกวกลับคล้ายเดือดดาลไม่น้อย ตวาดไล่ให้มันรีบคลานลงจากเขาไป เรายืนรออยู่ที่หลังประตูเป็นเนิ่นนาน ยังไม่เห็นมันออกมาตามคำขับไล่ จึงรู้สึกวิตกแทนมันอย่างยิ่ง หรือมันถูกโจ๊วโกวฆ่าไปแล้ว"

เสียงหัวร่อในรถสงบงันโดยสิ้นเชิงแล้ว แสดงให้เห็น เหล่าดรุณีซุกซนก็ถูกเรื่องราวที่ตั๋วเจ๊เล่าดึงดูดความสนใจใคร่รู้ เตาะเซี่ยงเค็งยิ่งใจเต้นระทึก เนื่องเพราะเรื่องที่นางบอกเล่า นับเป็นความลับอันสุดยอดจริง ๆ และความลับนี้ ยังเกี่ยวข้องกับศัตรูคู่แค้นทั้งสองของตนอีกด้วย

ได้ยินตั๋วเจ๊เล่าสืบไป

"ตอนนั้นเสียวเจี๊ยะอยู่ที่หลังภูเขา พวกท่านก็มิทราบเตลิดหนีไปแห่งหนใด ละแวกใกล้เคียงของห้องโจ๊วโกวเหลือเราแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น เราที่ยืนซ่อนอยู่ทางนอก ได้ยินโจ๊วโกวส่งเสียงด่าด้วยโทสะอยู่ไม่ขาดปาก ภายหลังกลับกระทั่งเสียงสนทนาก็ไม่มี และนักพรตผู้นั้นยังคงมิเคยคลานออกมาเลย"

นางเล่าถึงตอนนี้พลันเน้นเสียงหนักกว่าเดิม

"เรื่องนี้ซ่อนอยู่ในใจเรามาหลายปีแล้ว เมื่อเราบอกเล่าแก่พวกท่านทราบในตอนนี้ พวกท่านไม่อาจบอกแก่ผู้อื่นอีกเป็นอันขาด มิเช่นนั้น...เราก็ไม่มีชีวิตแน่แล้ว"

เตาะเซี่ยงเค็งถอนใจคำนึง

'ให้สตรีปกปิดความลับ นับเป็นเรื่องยากเข็ญอย่างยิ่งทีเดียว'

ได้ยินเหล่าดรุณีในรถรับคำพร้อมเพรียงกันบอกไม่ยอมแพร่งพรายต่อไปเด็ดขาด เตาะเซี่ยงเค็งจึงต้องหัวร่อในใจพลางคำนึง

'ตั๋วเจ๊นางนี้คล้ายดั่งสุขุมเยือกเย็นไม่น้อย แต่ความจริงกลับโง่เขลาอย่างยิ่ง กระทั่งตัวนางเองยังไม่อาจปกปิดเป็นความลับได้ ผู้อื่นไหนเลยจะยอมปกปิดเพื่อนาง'

มิคาด ตั๋วเจ๊คล้ายดั่งพอใจคำรับรองของบรรดาดรุณีทั้งหลายยิ่ง นางเล่าสืบต่อไป

"เราตอนนั้นคิดจะเข้าไปลอบดูเป็นอย่างยิ่ง แต่ยังคงไม่มีความกล้าหาญเพียงพอ จนเนิ่นนานให้หลังจึงได้ยินโจ๊วโกวส่งเสียงเรียกเรา เราบังเกิดความกลัวจนบอกไม่ถูก กลัวโจ๊วโกวจะทราบว่าเราลอบฟังอยู่ทางด้านนอก แต่ก็มิกล้าไม่เข้าไปได้"

เสียงของนางตอนนี้แผ่วทุ้มอย่างยิ่ง กอปรกับเสียงล้อรถที่ดังสนั่น หากมิใช่เตาะเซี่ยงเค็งมีโสตประสาทปราดเปรียวเป็นพิเศษ ทั้งยังตั้งอกตั้งใจฟังต้องแทบจะไม่ได้ยินเลยสักคำ

สตรีในรถถอนใจด้วยความตื่นเต้น มีผู้หนึ่งอดมิได้ต้องโพล่งถาม

"โจ๊วโกวเรียกตั๋วเจ๊ท่านด้วยเรื่องอันใด ?"

มีบ้างกล่าวด้วยความเห็นใจ

"หากข้าพเจ้าเป็นตั๋วเจ๊ ต้องไม่กล้าเข้าไปแน่ ยามโจ๊วโกวลงโทษผู้คนนับเป็นที่ไม่มีผู้ใดทนทานได้จริง ๆ"

ตั๋วเจ๊ถอนใจกล่าวต่อ

"เราตอนนั้นไยมิใช่มีความคิดเช่นเดียวกับพวกท่าน แต่ต้องกัดฟันปลอบใจเดินเข้าไป มิคาด โจ๊วโกวกลับนั่งสนทนากับคนผู้นั้น ไม่มีท่าเดือดดาลสักน้อยนิด กระทั่งใบหน้ายังมีรอยยิ้มอีกด้วย...เราถูกโจ๊วโกวพาขึ้นเขาไปในตอนอายุเจ็ดขวบ หลังจากนั้นไม่เคยเห็นท่านผู้เฒ่าแย้มยิ้มเลยสักครั้ง ยิ่งนึกไม่ถึงท่านผู้เฒ่าจะแย้มยิ้มสนทนากับบุรุษได้ เมื่อเราเห็นสภาพนั้น นับว่าประหลาดใจจนบอกไม่ถูกจริง ๆ"

นางเล่ามิทันจบความ เหล่าดรุณีในรถต่างอุทานด้วยความตื่นเต้นสงสัย จนเมื่อนางเล่าจบแล้ว ดรุณีเหล่านั้นจึงพากันโพล่งถามด้วยความแตกตื่น

"เป็นความจริง ? เป็นความจริง...?"

แต่ตั๋วเจ๊ไม่ตอบ ยังคงเล่าสืบไป

"มาตรว่าเราประหลาดใจอย่างยิ่ง แต่สีหน้ายังคงข่มไว้ไม่ยอมให้มีพิรุธ โจ๊วโกวเห็นเราเข้าไป ก็สั่งให้เราไปเตรียมสุราอาหาร เรายิ่งประหลาดใจกว่าเดิม โจ๊วโกวถึงกับจะดื่มสุรากับบุรุษแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงเล่าต่อ

"เราส่งสุราอาหารเข้าไปด้วยความแตกตื่นสงสัยยิ่งนัก โจ๊วโกวยังสั่งเรา

ให้เฝ้าที่ปากประตู มิว่าผู้ใดมาต่างให้เราขัดขวางไว้ ห้ามมิให้เข้าในห้องเด็ดขาด ส่วนนักพรตผู้นั้นมองเราด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม คล้ายดั่งภาคภูมิใจอย่างยิ่ง เราความจริงพอใจนักพรตผู้นั้นอยู่ไม่น้อย แต่ตอนนั้นมิทราบเป็นอย่างไร พลันบังเกิดความรังเกียจมันจนบอกมิถูก"

หยุดถอนใจยาวแล้วเล่าต่อ

"ตอนที่นักพรตผู้นั้นมายังเพิ่งบ่าย ก็คือเวลาที่เสียวเจี๊ยะต้องฝึกวิชาตอนบ่าย เราอยู่ทางนอกประตูจนกระทั่งถึงพลบค่ำ รอจนหิวโหยแทบไม่อาจทรงกาย นักพรตชั่วร้ายยังมิยอมออกมา ในห้องก็มักมีเสียงหัวร่อแว่วอยู่บ่อยครั้ง พร้อมทั้งเสียงกระซิบกระซาบกันตลอดเวลา โจ๊วโกวเองก็หัวร่อไม่ขาดระยะ แต่เสียงหัวร่อเสียงสนทนายิ่งนานยิ่งเบา จนสุดท้าย ในห้องถึงกับไม่มีเสียงใด ๆ เราครุ่นคิด ทั้งสองกำลังทำกระไรกัน ?"

กล่าวถึงตอนสุดท้าย นางลากเสียงยานยาวอย่างยิ่ง เมื่อเสียงขาดหายในรถก็ไม่มีเสียงอื่นใดอีกเลย แสดงว่าดรุณีทั้งหลายคล้ายกำลังครุ่นคิด

'พวกท่านในห้องทำกระไรกัน ?'

คำตอบของปัญหานี้ อาจบางทีทุกผู้คนทราบอยู่แล้ว แต่ไม่มีผู้ใดกล้าบอกไปเท่านั้น

เตาะเซี่ยงเค็งที่แนบกายอยู่หลังรถ ได้ยินคำบอกเล่าของนางแล้วต้องพลุ่งพล่านดาลใจจนแทบไม่กล้าเชื่อโสตประสาทตัวเอง แต่หลังจากครุ่นคิดโดยสุขุม นึกถึงสีหน้าตอนนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กกล่าวถึงบ้วนเหมียวจินหยินในตอนเช้า ก็เข้าใจเรื่องราวทั้งมวลได้กระจ่าง

'หรือที่นางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กชิงชังบุรุษเพศเนื่องเพราะตัวนางอัปลักษณ์เกินไป รู้แน่ไม่มีบุรุษไปนิยมชมชอบนาง แต่บ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมกลับจับจุดอ่อนนี้ของนางได้ ดังนั้น จึงใช้คารมที่กลมกลืนไปโยกคลอนจิตใจนาง ให้หวั่นไหว ไฮ้ ! ดูท่าบ้วนเหมียวจินหยินมีความชั่วช้าสามานย์ จนผู้คนต้องเคียดแค้นชิงชังตามกิตติศัพท์จริง ๆ ที่มันกระทำเยี่ยงนั้น นับว่าต่ำทรามจนไม่มีกมลสันดานของมนุษย์เหลืออยู่เลย...แต่ทว่า มันทำเช่นนั้นด้วยจุดประสงค์ใด ?'

ความคิดนี้วูบขึ้นในห้วงสมอง ก็ได้ยินเสียงที่เงียบหายไปนานของตั้วเจี๊ดังขึ้นอีก

"เรารอจนมืดสนิท เสียวเจี๊ยะจึงได้มาจากหลังเขา เรารีบเข้าไปกั้นหน้าเสียวเจี๊ยะไว้ บอกเสียวเจี๊ยะเข้าไปไม่ได้ แต่ทว่า นิสัยของเสียวเจี๊ยะพวกท่านก็ทราบกระจ่าง เราไหนเลยจะขวางท่านอยู่ได้ เราเห็นเสียวเจี๊ยะจะบุกเข้าไปในห้องโจ๊วโกวจริง ๆ แล้ว ก็บังเกิดความหวาดกลัวในห้อง..."

นางย้ำคำกลัวถึงสองครั้ง แต่กลัวกระไรกันแน่กลับมิได้บอกออกมา แต่นางแม้มิบ่งบอก ผู้อื่นก็ทราบความกลัวของนางกระจ่าง

ในรถเงียบวังเวงไปอีกครา คล้ายทุกคนต่างกังวลเสียวเจี๊ยะจะไปเห็นในเรื่องที่นางไม่สมควรพบเห็น

รถห้อตะบึงอีกเนิ่นนาน ไกลจากตัวเมืองลิ่วอันมากแล้ว จึงวกเข้าไปในทางคดเคี้ยวของเชิงเขาเทียนมักชัว

ในรถสงบเป็นเนิ่นนาน ตั้วเจ๊จึงได้ถอนใจยาวแล้วเล่าช้า ๆ

"เราตอนนั้นทั้งกระวนกระวายทั้งหวาดกลัว รีบคว้ามือเสียวเจี๊ยะไว้ มิคาดมิเพียงฉุดเสียวเจี๊ยะไม่อยู่เท่านั้น กลับเป็นฝ่ายถูกเสียวเจี๊ยะลากเข้าไปในห้อง ตอนผลักประตูเราต้องหลับตาแน่นมิกล้าไปดูเลย แต่ได้ยินเสียงโจ๊วโกวถามฉุด ๆ ลาก ๆ กันด้วยเรื่องอันใด รีบปล่อยมือ เราตระหนกจนแทบสลบไสล แต่ยังคงลืมตามองไปโดยไม่รู้ตัว..."

นางเล่าถึงตอนนี้ชะงักคำลงอีกครา เตาะเชี่ยงเค็งใจเต้นระทึกปานรัวกลอง แทบอดมิได้ต้องร้องถามต่อไป

แต่เตาะเชี่ยงเค็งย่อมไม่อาจเปล่งเสียงถาม พอดีตอนนั้นเหล่าดรุณีในรถต่างช่วยถามแทนขึ้นแทบพร้อมกัน

"เป็นไร ?"

ตั้วเจ๊ระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วเล่าต่อ

"มิคาด ในห้องเหลือแต่โจ๊วโกวนั่งเอนกายอยู่บนเตียงเพียงลำพัง นักพรตผู้นั้นมิทราบออกไปตั้งแต่เมื่อใด"

มีเสียงถอนหายใจมาจากในรถอยู่สับสน ตั้วเจ๊กล่าวต่อ

"หลังจากนั้นมา พวกท่านอาจบางทีไม่สังเกตแต่เรากลับรู้สึก อารมณ์ของโจ๊วโกวคล้ายดั่งพิกลกว่าก่อน ๆ มากนัก บางครั้งนุ่มนวลเป็นพิเศษ บางครั้งวู่วามหุนหันผิดธรรมดา ในใจเราทราบเพราะสาเหตุใด แต่ทว่า เราไหน

เลยกล้าบอกไปได้"

เล่าถึงตอนนี้ มาตรว่าเตาะเซี่ยงเด็งจะเป็นคนโง่เขลาก็ต้องฟังออกระหว่างนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กและบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วม ต้องมีพันธะที่ผิดธรรมดาเกิดขึ้น เพียงแต่ว่า หากมิใช่ได้ยินกับหูอย่างไรต้องมิยอมเชื่อ นางอสูรที่เหี้ยมอำมหิตเช่นอุนยู่เง็ก ถึงกับยังเคยมีเหตุการณ์เช่นนี้อยู่ในประวัติชีวิตมาช่วงหนึ่ง

เรื่องราวมากหลายที่เมื่อตอนเช้าฟังแล้วไม่เข้าใจ จนบัดนี้จึงกระจ่างโดยสิ้นเชิง

ได้ยินตั้วเจ๊ถอนใจกล่าว

"ในหลายปีที่ผ่าน เราลอบสนใจสังเกต เห็นนักพรตผู้นั้นทอดเวลาไม่นานก็ขึ้นภูเขาไปครั้ง ตอนมันขึ้นไป พวกท่านอาจบางทีมีคนเคยเห็น แต่เราทราบพวกท่านจะอย่างไรต้องนึกถึงมันกับโจ๊วโกวจะ...โอ ตอนมันลงจากเขาเราก็เคยลอบดูมาหลายครั้ง ทุกครั้งมักจะมีห่อผ้าอีกห่อหนึ่ง และอัญมณีในห้องเก็บของโจ๊วโกวก็ลดน้อยลงไปทุกวัน บางครั้งโจ๊วโกวก็ลงจากเขาเพียงลำพังต้องเป็นเวลาเนิ่นนานจึงกลับไป มาตรว่าท่านผู้เฒ่าไม่บอก แต่เราก็ดูออกว่าท่านผู้เฒ่าลงจากเขาไปหาผู้ใด"

เสียงหัวร่อคิกคักที่เงียบหายไปนาน ตอนนี้ดังขึ้นมาอีกครา ดรุณีที่ชุกซนนางนั้นส่งเสียง

"ตั้วเจ๊ ข้าพเจ้าเดาออกแล้ว นักพรตผู้นั้นก็คือคนที่ถูกเรียกเป็นบ้วน-เหมียวจินหยินนั่นกระมัง ?"

เริ่มเข้าสู่ถ้ำเสือ

รถม้าลัดเลาะเข้าไปในทางภูเขาลึกทุกขณะ เส้นทางยิ่งแคบคดเคี้ยว ยิ่งขรุขระสูง ๆ ต่ำ ๆ แต่สารถีนับว่ามีฝีมือยอดเยี่ยมเหนือธรรมดา ถึงกับยังปล่อยม้าเทียมสี่ให้วิ่งอยู่บนทางแคบขรุขระและเริ่มสูงชันของภูเขาโดยไม่ชะลอมาตรว่าจะช้ากว่าบนทางหลวงราบเรียบบ้าง แต่ก็นับเป็นฝีมือที่น่าเลื่อมใสยิ่ง

แม้เตาะเซี่ยงเค็งจะเดาออกแต่แรกแล้วว่า นักพรตคนที่ตั๋วเจ๊กล่าวถึงก็คือบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วม แต่เมื่อได้ฟังดรุณีซุกซนระบุมา หัวใจยังต้องเต้นระทึก

ได้ยินตั๋วเจ๊แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านชาญฉลาดอย่างยิ่ง หรือนอกจากท่านแล้วไม่มีผู้อื่นใดทราบอีก ? เฮอะ เรายังมิเคยเห็นคนชั่วร้ายดั่งท่านมาก่อนเลย บอกกับท่าน หากท่านเล่าเรื่องราวของวันนี้ไป..."

ดรุณีซุกซนนางนั้นสวนคำทันที

"ตั๋วเจ๊ท่านวางใจ ข้าพเจ้าต้องไม่บอกเด็ดขาด แม้มีคนจะฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมบอก"

ตั๋วเจ๊แค่นเสียงอีกครั้ง แต่ได้ยินดรุณีอีกนางหนึ่งถอนใจกล่าว

"นับเป็นเรื่องที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึงจริง ๆ โจ๊วโกวยังหลงกลบุรุษได้ ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่า บุรุษล้วนมิใช่เป็นตัวดี ข้าพเจ้าตั้งสัตย์สาบาน ชั่วชีวิตของข้าพเจ้า จะไม่ขอกระทบกับบุรุษแม้สักครั้ง"

เสียงนี้มิเคยกล่าวมาก่อนเลย ทั้งยังเป็นเสียงที่นุ่มนวลแช่มช้า ตั๋วเจ๊ฟังแล้วคล้ายดั่งมีความเห็นพ้องต้องกัน นางพลอยถอนใจกล่าวบ้าง

"เราไยมิใช่ทราบว่าผู้แซ่อีเพราะต้องการหลอกลวงอัญมณีมีค่าของโจ๊วโกว แต่เมื่อเราคร่ำคิด ชั่วชีวิตโจ๊วโกวที่เงียบเหงาว้าเหว่ มีบุรุษสักคนไปปลอบประโลมใจท่านผู้เฒ่าก็ประเสริฐอยู่"

ตอนนั้น ดรุณีซุกซนไม่อาจอดกลั้นใจได้อีกแล้ว ถึงกับแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าหาได้พึงปรารถนาไม่ แต่ทว่า ตั๋วเจ๊เมื่อทราบเรื่องนี้กระจ่างชัดอยู่แล้ว ยังมีที่ใดต้องประหลาดสงสัย ?"

ตั๋วเจ๊กล่าวช้า ๆ

"พวกท่านทราบหรือไม่ ? บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองผู้นั้นเป็นศิษย์ใคร ?"

พอนางถามเป็นครั้งที่สอง เหล่าดรุณีในรถจึงพากันร้องอ้อแล้วส่งเสียงพร้อมกัน

"หรือมันเป็นศิษย์ของผู้แซ่อี ?"

เสียงของตั๋วเจ๊ยิ่งเบากว่าเดิม

"ใช่แล้ว ในเมื่อมันเป็นศิษย์ของผู้แซ่อี และผู้แซ่อีกับโจ๊วโกวก็เคย... พวกท่านคิดดู นี่ไยมิใช่ประหลาดยิ่ง โจ๊วโกวไฉนต้องกักขังมันไว้ ?"

ในตัวรถมีเสียงซุบซิบกันเบา ๆ คล้ายดั่งกำลังคาดคิดสันนิษฐานถึงปัญหานี้ แต่เตาะเชี่ยงเค็งที่แนบตัวอยู่กับหลังรถ ตอนนี้กลับเข้าใจโดยกระจ่างว่า

เตาะเชี่ยงเค็งทราบ หลังจากบ้วนเหมียวจินหยินหลอกลวงได้ของสมใจมันแล้ว ไหนเลยจะยอมไปคลุกคลีกับนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กที่ทุเรศตาปานปิศาจอีก ย่อมต้องหลบหน้ามิยอมพบเห็นเป็นแน่

และอุนยู่เง็กที่ว้าเหว่มาชั่วชีวิต พลันตกเข้าไปในหล่มเสน่ห์ที่นักพรตจอมเจ้าเล่ห์ขุดไว้ นางย่อมไม่มีปัญญาตะกายขึ้นมาได้เอง

ควรทราบว่า เรื่องของความรัก คล้ายดั่งเป็นน้ำป่าที่ไหลบ่าลงมา ความรุนแรงของมันเป็นที่น่าตระหนกยิ่ง และยิ่งสะกดกลั้นไว้นาน ปฏิกิริยาก็ยิ่งรุนแรง

ยามทะลักออกมา จะไม่มีสิ่งใดต่อต้านได้เลย

เมื่อโชวยิ้นอุนยู่เง็กพลันเกิดความรักที่ข่มไว้นานปี ย่อมไม่อาจยับยั้งชั่งใจต้องทุ่มเทความรักของนางแก่อีฮ้วมจนหมดสิ้น แต่ยามเมื่อนางทราบอีฮ้วมเพียงต้องการหลอกลวงนางเท่านั้น ความรักที่รุนแรง ย่อมกลับกลายเป็นความแค้นที่ยิ่งรุนแรงกว่า

เตาะเซี่ยงเค็งต้องลอบถอนใจด้วยความสะทกสะท้อน กวาดตามองดูเห็นไม้สองฟากข้างทางโตใหญ่ ทางก็แคบเล็กสูงชัน จึงทราบว่าได้ใกล้จุดหมายเข้ามาอีกมากแล้ว

ข้อคิดสันนิษฐานทั้งมวล เรื่องราวที่รอคอยทั้งมวล ใกล้จะยุติลงแล้ว ก่อนช่วงเวลายุติจะมาถึง จิตใจของเตาะเซี่ยงเค็งทั้งตื่นเต้นทั้งปีติยินดี

เหล่าดรุณีในรถต่างเงียบงันมิส่งเสียงเป็นเวลานาน เตาะเซี่ยงเค็งต้องคำนึง

'พวกดรุณีกำลังเศร้าเสียใจแทนโจ้วโกวพวกนาง ๆ หรือกำลังครุ่นคิดเรื่องอื่นอยู่ ?'

รถม้ายิ่งโคลงเคลงรุนแรง เสียงก็ยิ่งดังสนั่นแต่ป่าสองฟากข้างทางกลับเงียบวังเวงราวสุสานร้าง กระทั่งเสียงสกุณาที่แตกตื่นเพราะเสียงรถก็ยังไม่มี

มิคาด ในป่าที่เงียบวังเวงพลันมีเสียงตวาดดังกึกก้อง

"หยุดไว้ !"

เตาะเซี่ยงเค็งรู้สึกแก้วหูลั่นอื้ออึง เสียงสะท้อนก้องอยู่ไปมาทั้งป่าเขา มีแต่คำ 'หยุดไว้ หยุดไว้' เป็นเวลาเนิ่นนาน

สารถีพลันกระชากบังเหียนพร้อมกับส่งเสียงสัญญาณให้ม้าหยุด ม้าพ่วงพีพากันชะลอฝีเท้าส่งเสียงร้อง รถก็ชะลอจนหยุดสนิท

ในตัวรถมีเสียงตวาดดังแหลมเล็กอยู่สับสน ประตูรถถูกผลักออกดังสนั่น เงาร่างสีแดงสิบกว่าสาย พุ่งวาบมาดั่งประกายไฟ นางหนึ่งส่งเสียง

"ผู้ใดกัน ?"

ในป่าที่เงียบวังเวง มีเสียงยะเยียบเย็นชาดังขึ้น

"พวกเอียเท้าเจ้าต่างตายกันหมดสิ้นแล้ว ? มีคนนั่งอยู่ที่ท้ายรถพวกเจ้าหรือพวกเจ้ายังไม่รู้ตัวเลย ?"

เสียงนี้แหลมเล็กเสียดหู ฟังในวิกาลวังเวง รู้สึกยะเยียบน่าหวาดหวั่นผิดธรรมดา

เตาะเชี่ยงเค็งใจหายวาบ ทราบว่าร่องรอยของตนถูกพบเห็นแล้ว รีบเพ่งมองไปที่ต้นเสียง เห็นเหล่าดรุณีต่างยืนงงงันอยู่สองฟากข้างรถม้า คล้ายดั่งถูกวาจานี้ก่อกวนจนตะลึงลานหมดสิ้น

ในป่าเงียบวังเวงมีเสียงแค่นหัวร่อดังขึ้นอีกครั้ง แล้วเสียงแหบห้าวกังวานปานกลองใหญ่ได้ดังขึ้นทีละคำ

"สหายที่ซ่อนตัวอยู่หลังรถ ยังไม่ลงมาอีกหรือไร ?"

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วสูงชัน กดฝ่ามือเบา ๆ ร่างพลันพุ่งวาบขึ้นอากาศปานพลุไฟ มือซ้ายควงเป็นวง มือขวายกขึ้นป้องอก ลอยช้า ๆ ลงบนหลังคารถ กวาดตามองแล้วส่งเสียงกังวาน

"สหายที่ซ่อนตัวอยู่ในป่า ท่านก็ควรออกมาได้แล้วกระมัง"

เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงต่างส่งเสียงตวาดดังสับสน เหลียวขวับมาที่เตาะเชี่ยงเค็งโดยพร้อมเพรียงกัน คล้ายจะกระโดดขึ้นบนหลังคารถบ้าง

มิคาด เสียงตวาดแหลมเล็กดังมาจากในป่า

"หยุดไว้ !"

เสียงตวาดพอดัง ในป่าที่มืดมิดมีเสียงหัวร่อแค่น ๆ ดังขึ้นแล้ว คนลักษณะพิกลเดินช้า ๆ ออกมาคู่หนึ่ง

ทั้งสองคนนี้เป็นหนึ่งสงฆ์ หนึ่งพรต หนึ่งสูง หนึ่งต่ำ หนึ่งผอม หนึ่งอ้วน ที่สูงนั้นผอมราวเป็นไม้ไผ่ ตลอดร่างเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก แต่กลับครองจีวรที่หลวมกว้าง เอวยังห้อยดาบเรียวยาวอยู่เล่มหนึ่ง มองในปราดแรกคล้ายเป็นหุ่นหญ้าหรือรูปสลักจากกระบอกไม้ ตลอดร่างถึงกับหากลิ่นอายของมนุษย์เป็น ๆ ไม่ได้เลยสักน้อยนิด

ที่เตี้ยนั้นอ้วนดั่งเป็นพระสังกัจจายน์ ร่างที่ฉุด้วยไขมันกลับสวมเครื่องแบบนักพรตตัวสั้น ๆ ที่คับจนแทบปริ ผมบนศีรษะยุ่งเหยิงเป็นกระเซิงคล้ายดั่งเพิ่งตื่นมาก็ปาน เอวห้อยกระบี่เล่มหนึ่งสั้นกว่ากระบี่ธรรมดาประมาณหนึ่งเท่าฝักกระบี่เป็นสีดำแวววาว มิใช่หนังมิใช่โลหะ ถึงกับดูมิออกว่าสร้างขึ้นจากวัสดุใด

ทั้งสองมิเพียงมีรูปกายผิดเป็นตรงข้ามเท่านั้น สีหน้าท่าที เสียงแค่นหัวร่อเป็นผู้หนึ่งแหลมเล็ก ผู้หนึ่งแหบห้าวกังวาน ยามเมื่อสองคนยืนเคียงไหล่กอปรกับเสียงหัวร่อที่ผิดกันดังผสาน บันดาลให้ผู้พบเห็นต้องบังเกิดความรู้สึกกระอักกระอ่วนจนสุดทนทาน ดุจดั่งทาริกาที่ขวัญอ่อนพลันพบเห็นอสรพิษตัวเล็กยาว กับกิ้งก่าที่อ้วนพีก็ปาน

เตาะเชี่ยงเค็งที่เพ่งมองจนชัดตา อดบังเกิดความสะอิดสะเอียนอย่างบอกมิถูกไม่ได้ รู้สึกว่า สารรูปของสองตัวประหลาดนี้อัปลักษณ์เป็นอย่างยิ่ง คิดว่าในโลกคงจะหาผู้ทัดเทียมไม่ได้อีกแล้ว

แต่เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงเมื่อเห็นสองตัวประหลาดต่างพากันส่งเสียงร้องแล้วน้อมกายคารวะ ทีท่าถึงกับคล้ายหวาดหวั่นยำเกรงต่อตัวอัปลักษณ์ทั้งสองเป็นยิ่งนัก

หนึ่งสงฆ์หนึ่งพรตหัวร่อแค่น ๆ อยู่ตลอดเวลา เหลือกตามองท้องฟ้าคล้ายมิได้เห็นเหล่าดรุณีเลยก็ปาน เดินตรงมาจนถึงหน้ารถ จึงเงยขึ้นจ้องมองเตาะเชี่ยงเค็ง นักพรตที่อ้วนฉุหัวร่อคิก เบือนไปกล่าวกับหลวงจีนที่ผอมสูง

"ที่แท้ก็เป็นเด็กสวยงามผู้หนึ่ง หลวงจีนเฒ่าท่านน่ากลัวจะเกิดจิตใจรักถนอมบุปผาอีกแล้วกระมัง ? โอ เสียดายที่อารมณ์ฆ่าคนของเราคงไม่สมอยากอีกแล้ว"

ในเสียงหัวร่อที่ชั่วร้ายน่าชิงชัง มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งจะไม่เข้าใจคำ 'รักถนอมบุปผา' ที่มันกล่าว แต่ยังคงเกิดโทสะจนเดือดดาลยิ่ง เลิกคิ้วก้มหน้าตวาดดังก้องกังวาน

"ท่านทั้งสองหลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่ในป่าดังภูตผีปิศาจด้วยจิตเจตนาใดกันแน่ ? ดูสารรูปของท่านทั้งสอง ยังพอคล้ายเป็นคนมีชื่อมีเสียงอยู่ในวงพวกนักเลงบ้างเล็กน้อย ไฉนมากล่าววาจาที่หยาบช้าเยี่ยงนี้..."

นักพรตร่างอ้วนฉุหัวร่อคิกขึ้นอีกครา แต่หลวงจีนผอมสูงกลับยื่นมือที่คล้ายกิ่งไม้แห้งของมันออกมาโบกช้า ๆ สองคราคล้ายดั่งห้ามปรามมิให้นักพรตอ้วนฉุกล่าวต่อไป ทางหนึ่งหรี่ตาทั้งสองของมันพิจารณาเตาะเชี่ยงเค็ง ทางหนึ่งกล่าวช้า ๆ ด้วยน้ำเสียงพิกลน่าชิงชัง

"ทารกน้อย เจ้าไฉนกล่าววาจาไม่ถือเหตุผลเสียเลย เป็นท่านลับ ๆ

ล่อ ๆ ซ่อนตัวอยู่ที่หลังรถผู้อื่น ไฉนกลับมากล่าวหาผู้อื่นลับ ๆ ล่อ ๆ ได้ ?"

มันยื่นมือกวักให้เตาะเชี่ยงเค็งสองครา ส่งเสียงเล็กเสียงน้อยกล่าวต่อ

"ลงมา ลงมา อาตมาต้องการถามเจ้า เจ้าซ่อนตัวที่หลังรถผู้อื่น เป็นคิดจะลวนลามต่อทารกหญิงเหล่านี้ ? หรือจะ..."

"หยุด !"

เตาะเชี่ยงเค็งตวาดสุดเสียงดั่งฟ้าร้อง แต่บรรดาดรุณีอาภรณ์แดงต่างยกมือปิดปาก คล้ายดั่งพยายามมิให้มีเสียงหัวร่อดังขึ้นก็ปาน

เตาะเชี่ยงเค็งแม้ตวาดจนวาจาหลวงจีนผอมแห้งชะงักหาย แต่มันชะงักเพียงวูบเดียวยังคงกล่าวต่อไปอย่างไม่แยแส

"มิว่าอย่างไร เจ้าที่เป็นเด็กวัยเยาว์ ปีนไปซ่อนในหลังรถผู้อื่น ย่อมไม่มีความประสงค์ที่ดีงามอยู่แน่ หากเปลี่ยนเป็นเมื่อก่อน ๆ อาศัยทีท่าเยี่ยงนี้ของเจ้า อาตมาก็จะฟันเจ้าให้ตายในดาบเดียว แต่อาตมาหลังจากกราบไหว้เข้าเป็นสาวกของพระพุทธองค์แล้ว จิตใจก็อ่อนกว่าเมื่อกาลก่อนมากหลาย ไหนเลยจะหักใจเห็นเจ้าที่เป็นทารกกระปรี้กระเปร่าดิ้นดิก ยังมิได้เสพความสุขของหมู่มวลมนุษย์สาสมใจ ต้องมาตายอย่างน่าเสียดาย..."

นักพรตอ้วนฉุพลันหัวร่อเสียงพิกลแล้วกล่าว

"เราว่าแล้ว หลวงจีนเฒ่าท่านมีจิตใจรักถนอมบุปผายิ่ง เอาเถิด เอาเถิด เห็นแก่หน้าท่าน เราไม่ฆ่ามันก็แล้วกัน"

น้ำเสียงและสีหน้าที่หนึ่งพรตหนึ่งสงฆ์ว่ากล่าวกันนี้ คล้ายดั่งเห็นชีวิตของเตาะเชี่ยงเค็งอยู่ในกำมือมันก็ปาน เพียงบีบก็สังหารได้ทันที สร้างความเดือดดาลแก่เตาะเชี่ยงเค็งจนมิอาจระงับ ขณะจะตวาดด่าไปนั้น

มิคาด หลวงจีนผอมแห้งเหลือกตาสามเหลี่ยมของมันขึ้น ถลึงจ้องด้วยประกายแวววาวราวสายฟ้า แค่นเสียงเย็นชาว่า

"นักพรตเฒ่า ท่านไฉนยิ่งชรายิ่งเหลวไหล ไหนเลยมีทีท่าคล้ายบรรพชิตที่สละโลกียวิสัยแล้ว"

เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงต่างอดหัวร่อมิได้ ต้องส่งเสียงคิกคิก คักคักออกมาทันที นักพรตอ้วนฉุกะพริบตาถี่ ๆ ยักไหล่แล้วแสยะหน้าล้อเลียนด้วยท่าทีน่าชังยิ่ง

ไขมันบนใบหน้ามันมีจนมากหลายจนเนื้อห้อยย้อย ยามกล่าววาจามีทีท่ามากหลายอย่างยิ่ง แต่หลวงจีนผอมแห้งผู้นั้น กลับไม่มีเนื้อติดตัวสักน้อยนิด และยังซาด้านจนไม่มีความรู้สึกใด ๆ

ทั้งสองคนนี้จึงผิดเป็นตรงข้ามในทุกที่ทาง แต่มิทราบเป็นอย่างไร ถึงกับมาสุมหัวอยู่ด้วยกันได้

เตาะเซี่ยงเค็งรู้ตัว ตอนนี้ตนตกเข้ามาในถ้ำพยัคฆ์แล้ว ทั้งสองคนนี้แม้มีสารรูปพิกลผิดธรรมดา แต่พลังฝีมือจะต้องสูงส่งอย่างยิ่ง และต้องมีความเป็นมาที่น่าตื่นเต้นไม่น้อย

เพียงใช้สมองขบคิดวูบก็ทราบด้วยไวปัญญา สองคนนี้ต้องเป็นพวกอสูรร้ายมารชั่วที่นางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กเชื้อเชิญมาช่วยเหลือ ดังนั้น เมื่อเห็นสารรูปอันทุเรศของทั้งสอง หาได้มีความเหยียดหยามดูแคลนสักน้อยนิดไม่ กลับระมัดระวังตัวอยู่เต็มที่ กระทั่งยังไม่ยอมอาละวาดด้วยโทสะไปลงมือก่อน

ควรทราบว่า การเผชิญกันของสุดยอดฝีมือ หากมีโทสะเดือดดาลจนพลุ่งพล่านก็นับว่าเป็นการฝ่าฝืนข้อห้ามอันสำคัญยิ่ง

หลวงจีนผอมแห้งกลอกตาไปมา แล้วจึงเพ่งพิจารณาเตาะเซี่ยงเค็งอีกครั้ง กล่าวช้า ๆ

"มาตรว่าอาตมาถูกชะตาเจ้ายิ่ง แต่โทษตายพอยกให้ได้ โทษเป็นกลับมิอาจอภัย นอกเสียจากเจ้ายอมกราบไหว้เป็นศิษย์อาตมา อย่างนั้น อาตมามิเพียงจะถ่ายทอดสุดยอดวิชาระดับที่เจ้ากระทั่งยังคาดฝันไม่ถึงเท่านั้น ยังจะสอนให้เจ้าได้รู้จักเสพสุขของมวลมนุษย์ที่ชาญฉลาดอีกด้วย"

เตาะเซี่ยงเค็งข่มกลั้นเพลิงโทสะไว้เต็มที่ เลิกคิ้วหัวร่อกังวานแล้วกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐ จะให้ข้าพเจ้ากราบไหว้เป็นศิษย์ท่านก็ไม่ยาก แต่ท่านต้องบอกมาก่อนว่าท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ? และก็ให้ข้าพเจ้าดู ท่านมีคุณค่าควรให้ข้าพเจ้าเข้าเป็นศิษย์หรือไม่ ?"

หลวงจีนผอมแห้งแค่นหัวร่อเสียงยาว คลื่นเสียงของมันสูง ๆ ต่ำ ๆ โดยมิทราบเป็นปีติหรือเดือดดาล

ในลมวิกาลที่เย็นยะเยียบ เมื่อมีเสียงหัวร่อเยี่ยงนี้ดังขึ้น คล้ายดั่งเพิ่มพูนบรรยากาศหนาวเหน็บให้แก่บนภูเขาที่เงียบวังเวงอีกมากหลาย ได้ยิน

หลวงจีนผอมแห้งหัวร่อพลางกล่าวพลาง

"เจ้ายังมีวัยเยาว์เกินไป ย่อมไม่รู้จักอาตมาเป็นผู้ใด ? แต่หรือพวกซือแป้ผู้อาวุโสของเจ้า มิเคยเอ่ยชื่อฉายาของเรากับนักพรตอ้วนนี้แก่เจ้าฟัง ?"

เสียงหัวร่อพลันชะงักหาย เตาะเซี่ยงเค็งได้ยินเสียงเปรื่องดังสดใสหลวงจีนผอมแห้งเพียงพลิกมือถึงกับกระชากดาบออกมาจากฝัก สะบัดในอากาศวูบ ประกายดาบพุ่งวาบดั่งสายฟ้า แลเห็นดาบที่ทั้งเรียวทั้งแคบถึงกับยาวร่วมห้าเชียะ แทบจะยาวกว่าดาบธรรมดาร่วมครึ่ง

นักพรตอ้วนฉุหัวร่อคิกพลางกล่าว

"หากเจ้ายังไม่รู้จัก เราจะให้เจ้าดูนี่อีก"

มิทันขาดคำ เสียงควับดังสดใสอีกครั้ง เตาะเซี่ยงเค็งรู้สึกมีประกายเย็นยะเยียบพุ่งวาบมาเบื้องหน้าสายตา ในมือของนักพรตอ้วนฉุมีกระบี่สั้นที่ประกายแวววาวราวน้ำค้างอีกเล่มหนึ่ง

ประหลาดที่ว่า กระบี่ในมือมันมิเพียงสั้นเป็นพิเศษเท่านั้น ยังทั้งแบนทั้งเรียบ กระทั่งสันของตัวกระบี่ยังไม่มี แต่กว้างกว่ากระบี่ธรรมดาอีกเท่าตัว มองปราดแรก ถึงกับคล้ายเป็นอาวุธประเภทบรรทัดเหล็กหรือแผ่นป้ายเหล็กไหนเลยจะคล้ายกระบี่ ?

สองพรตที่หนึ่งสูงหนึ่งเตี้ย หนึ่งผอมหนึ่งอ้วน ทีท่าพิกลพิสดารทั้งสองนี้ อาวุธที่พวกมันใช้ ถึงกับเป็นหนึ่งยาวหนึ่งสั้น หนึ่งกว้างหนึ่งแคบ คล้ายรูปกายของพวกมันด้วย

แม้เตาะเซี่ยงเค็งจะมีความรอบรู้เกี่ยวกับเรื่องอาวุธกว้างขวางลึกซึ้ง แต่ยังไม่เคยเห็นอาวุธที่พิสดารปานนี้มาก่อนเลย ช่วงเวลานั้นจึงยืนตะลึงลานกับที่กวาดตามองดูหนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ในมือหนึ่งสงฆ์หนึ่งพรตอยู่ไปมา

เผชิญสองอาวุธพิสดาร

ในม่านวิกาล เห็นอาวุธหนึ่งยาวหนึ่งสั้น หนึ่งกว้างหนึ่งแคบในมือของ สงฆ์พรตที่หนึ่งผอมหนึ่งอ้วน เป็นประกายแวววาวดั่งสายฟ้า สะท้อนจนดวงตาของเตาะเชี่ยงเค็งคล้ายดั่งมีประกายสีเขียวครามไปด้วย

นักพรตอ้วนฉุหัวร่อคิกอีกครา สะบัดมือเบา ๆ ประกายสีเขียวพุ่งวาบเป็นทางยาว

ร่างต่ำเตี้ยอ้วนฉุของมัน กลับแคล่วคล่องปราดเปรียวเป็นอย่างยิ่งนัก ขยับวูบก็เปลี่ยนทิศทาง ดังนั้นเองจึงได้ใกล้กับรถที่เตาะเชี่ยงเค็งยืนกว่าเดิมแค่นหัวร่อตวาดไป

"เจ้ายังนึกไม่ออกว่าเราสองเป็นผู้ใดอีก ? เฮอะ เฮอะ เช่นนี้เป็นว่าซือแป๋ของเจ้าเหลวไหลจนบัดซบยิ่ง กระทั่งยังมิได้บอกชื่อฉายาของพวกเราสองแก่เจ้ารู้จักไว้"

เตาะเชี่ยงเค็งที่ประสบชะตากรรมมาแต่เยาว์วัย ผู้บังเกิดเกล้าถูกสังหารต่อหน้า หากมิใช่ผู้เฒ่าซีคงเงี้ยวอันเป็นซือแป๋ผู้มีพระคุณชุบเลี้ยง ไหนเลยจะมีวันนี้ ?

เมื่อพระคุณของซือแป๋ใหญ่ยิ่งดั่งขุนเขามหาสมุทร น้ำใจที่เตาะเชี่ยงเค็ง

เคารพเทิดทูนชื่อแป้ย่อมสุดสูง ตอนนี้เมื่อได้ยินตัวประหลาดทั้งสองกล่าววาจาเหยียดหยามถึงชื่อแป้ โทสะจึงเดือดดาลจนไม่อาจระงับได้

แต่ทว่า การคร่ำเคร่งฝึกปรือด้วยความลำบากยากเข็ญมาถึงสิบปี กอปรกับจิตใจที่นอบน้อมนุ่มนวล จึงบันดาลให้ยังคงสามารถข่มกลั้นไว้ได้ มิยอมให้กล่าวผรุสวาทวาจาออกไปด้วยโทสะ

แต่เตาะเชี่ยงเค็งยังคงแค่นเสียงหนัก ๆ จากจมูก เหลือกตาขึ้นมองท้องฟ้าคล้ายดั่งมิได้แยแสกระบี่ที่คล้ายป้าย ดาบยาวที่คล้ายแส้ ซึ่งไม่เคยพบในบู๊ลิ้มทั้งสองอยู่ในสายตาเลยก็ปาน

'เหยียดหยามดูแคลน' นับเป็นคำตอบประเสริฐสุดแก่ผู้ที่มาหยามประณามด่าโดยไร้เหตุผล

การเหยียดหยามโดยมิส่งเสียงด่าทอเยี่ยงนี้ บันดาลให้สีหน้าที่กระหยิ่มภาคภูมิของพรตสงฆ์แปรเปลี่ยนไปได้จริง ๆ แสดงว่ามีโทสะเดือดดาลยิ่งเช่นกัน

ที่แท้สงฆ์พรตทั้งสองแม้จะมีวาจาหยาบคายรูปกายพิกลผิดธรรมดา แต่บู๊ลิ้มเมื่อสามสี่สิบปีก่อน ก็หวั่นเกรงมันทั้งสองไม่น้อย

อ้วนผอมทั้งสองคนนี้ เมื่อสามสี่สิบปีก่อน คลุกคลีอยู่ในเส้นทางฮ้อชูอาศัยอาวุธที่พิกลทั้งสอง สร้างเรื่องที่แตกตื่นสะท้านแผ่นดินขึ้นไม่น้อย มาตรว่าชนชาวบู๊ลิ้มไม่รู้จักชื่อแซ่แท้จริงของสองคนนี้ แต่พอเอ่ยถึงไป้เกี่ยมเปียงตอ (กระบี่ป้ายดาบแส้) ซั่งฮุดปุ๊ยเซียน (พระผอมเซียนอ้วน) แล้ว กลับมีน้อยคนนักที่ไม่รู้จัก สาเหตุเนื่องเพราะอาวุธพิสดารทั้งสองของมัน เป็นที่ไม่เคยพบพานในบู๊ลิ้มมาเลยจริง ๆ

ทั้งสองคนต่างมาจากสำนักที่ผิดกัน นิสัยใจคอก็แปลกไปโดยสิ้นเชิง กระบี่ป้ายในมือนักพรตอ้วนฝึกมาจากสำนักเล้งจิ้นเกี่ยม (แคล่วคล่องสะท้านแผ่นดิน) ของมณฑลซัวตัง ตีความตามนาม กระบี่มันต้องมีแนวทางแกร่งกร้าวเข้มแข็ง กราดเกรี้ยวดุดัน

ส่วนหลวงจีนผอม เป็นศิษย์ทายาทของสำนักโง้วไท้ ฝีมือย่อมร้ายกาจเป็นที่คาดหมายได้

นักพรตอ้วนละโมบเรื่องกินเรื่องทรัพย์สิน หลวงจีนผอมกลับพอใจในชื่อเสียงราคะ มาตรว่าทั้งสองจะมาจากคนละสำนัก มีสันดานที่ผิดกันมาก

หลาย แต่นานปีที่ท่านทั้งสองกลับมีน้ำใจไมตรีจนกลายเป็นสหายร่วมเป็นร่วมตายตลอดมา

ภายหลัง เตาะเฮาเยี้ยงปรากฏตัวสู่ปู๊ลิ้ม ประกอบวีรกรรมในวงพวกนักเลง พบพานทั้งสองกำลังก่อคดีชั่วร้ายอยู่ที่นอกเมืองเตียแกเค้า จึงเดือดดาลจนลงมือเกี่ยวข้องกับคดีรายนั้น มาตรว่าทั้งสองมีพลังฝีมือสูงส่ง แต่ยังคงไม่อาจต้านทานเตาะเฮาเยี้ยงได้ หลังจากบาดเจ็บสาหัสแล้ว จึงพากันหลบหนีไปซ่อนตัวอยู่ในป่าเขาลึก

สิบกว่าปีที่ผ่าน ทั้งสองมิเคยย่างกรายเข้าสู่ปู๊ลิ้มเลย จวบจนครั้งนี้อั้งอีเนี่ยเนี้ยจึงได้ไปเชิญทั้งสองที่เป็นมหาโจรยิ่งใหญ่ในอดีตออกมาช่วยเหลือ

เมื่อทั้งสองทราบว่าเตาะเฮาเยี้ยงตายแล้ว กอปรกับขอบคุณอุนยู่เง็กที่ช่วยล้างแค้นแทนพวกมัน โดยฆ่าเตาะเฮาเยี้ยงไปกับมือ พวกมันจึงยอมขายชีวิตแทนนาง

แต่มันสองกลับคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด บุรุษหนุ่มรูปงามที่ยืนอยู่เบื้องหน้ามันในตอนนี้ก็คือทายาทของตงง้วนไต้เฮี้ยบเตาะเฮาเยี้ยง...เตาะเซี่ยงเค็ง

ด้วยศักดิ์ศรีและฝีมือเยี่ยงพวกมัน กอปรกับการฝึกปรือเพิ่มเติมในสิบกว่าปีที่ผ่าน พวกมันย่อมไม่แยแสบุรุษหนุ่มเยาว์วัยอยู่ในสายตา หากมิใช่หลวงจีนผอมที่ซ่อนตัวอยู่ในป่าเขารกร้างนานปีเหินห่างจากอิสตรีมาบำเรอกาม เกิดความพอใจใคร่จะได้เตาะเซี่ยงเค็งที่เป็นบุรุษหนุ่มรูปงามไปแก้ขัดชั่วคราว น่ากลัวมันต้องลงมือสังหารเสียนานแล้ว

นักพรตอ้วนเมื่อเห็นสีหน้าเหยียดหยามของเตาะเซี่ยงเค็ง โทสะพลันเดือดดาลจนแค่นหัวร่อไม่หยุดปาก เบือนหน้ามองหลวงจีนผอมแล้วกล่าว

"หลวงจีนเฒ่า เด็กผู้นี้แม้มีหน้าตาไม่เลว แต่ทีท่ากลับน่าชิงชังอย่างยิ่ง เราเห็นทีต้องขอขัดใจท่าน จับเจ้าเด็กมาละเมิดศีลปาณาเป็นครั้งแรกของสิบกว่าปีนี้แล้ว"

วาจามันเพิ่งขาดคำ ตวาดเสียงดังก้อง ตวัดมือขวาขึ้น ประกายกระบี่พุ่งวาบดั่งสายรุ้ง ทะลวงเข้าใส่ร่างเตาะเซี่ยงเค็งด้วยความรวดเร็วน่าตระหนกยิ่ง

เตาะเซี่ยงเค็งที่ข่มกลั้นเพลิงโทสะไว้ตลอดเวลา มาตรว่ามีสีหน้าเหยียดหยามคล้ายไม่แยแสทั้งสองในสายตา แต่ความจริงเตรียมตัวอยู่ก่อนแล้ว ตอน

นี้เมื่อเหลือบเห็น ร่างสูงโปร่งจึงหลบวูบออกไปด้านซ้ายห้าเชียะด้วยความเร็วเทียบเท่ากัน นิ้วมือขวาประกบป้ายกระบี่พุ่งวาบเข้าใส่จุดเด็กตี๋ที่ศอกขวาของนักพรตอ้วนด้วยความเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ

หลวงจีนผอมยืนมองอย่างเย็นชา มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งมีทีท่ายโสโอหังแต่หลวงจีนผอมกลับไม่รู้สึกขุ่นเคืองสักน้อยนิด ยังกลับไม่พอใจที่นักพรตเฒ่าไปลงมืออย่างง่ายดาย หากแม้นเตาะเชี่ยงเค็งถูกสังหาร มันไยมิใช่รู้สึกเสียดายยิ่ง

แต่พอเตาะเชี่ยงเค็งใช้ท่าร่างหลบหลีก ประกบนิ้วตีโต้ออกไป ใบหน้าของหลวงจีนผอมพลอยแปรเปลี่ยนไปทันที

ผู้ชำนาญเพียงยื่นมือก็รู้มือยู่เท่าใด มาตรว่าเป็นคำพังเพยที่ธรรมดาอย่างยิ่งแต่เท่าที่ยังคงถูกพังเพยมาทุกยุคทุกสมัย ย่อมมีความเป็นจริงมิอาจบิดเบือนได้

คนที่มีหลักวิชาพื้นจนธรรมดา แม้ในใจจะพยายามทำทีท่าให้คล้ายยอดฝีมือ แต่ก็ยากยิ่งที่จะตบตายอดฝีมือแท้จริงได้ แต่พอเตาะเชี่ยงเค็งลงมือมาตรแม้นจงใจงำฝีมือของตนไว้อีกสามส่วน ยังพอจะสร้างความแตกตื่นให้แก่ผู้พบเห็นได้แล้ว

นักพรตอ้วนพอจู่โจมพลาดผิด ก็ต้องตระหนกจนใจสะท้านเช่นกัน แต่ตอนนี้มันลงมือแล้ว ไหนเลยยังมีเวลาให้มันครุ่นคิดปัญหาอื่น ๆ จึงตวาดดังก๊กก้องขึ้นอีกครั้ง ถึงกับกระชากกระบวนท่าทะลวงแทงของมันให้กลับมาอย่างรุนแรง สืบเท้าซ้ายก้าวใหญ่ ฝ่ามือขวากรีดกระบี่ในกระบวนท่าเชี่ยงฮ้ง-ก้วงยิก (รุ้งยาวทะลวงอาทิตย์) ซึ่งเป็นไม้ตายอันสูงส่งของสำนักเล้งจิ้นเกี่ยมมัน

กระบวนท่านี้พอจู่โจมไป เตาะเชี่ยงเค็งกลับรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย ควรทราบว่ากระบวนท่ากระบี่เชี่ยงฮ้งก้วงยิกนี้ แม้จะยอดเยี่ยมไม่น้อยก็จริง แต่อาวุธในมือของนักพรตอ้วนกลับยาวไม่ถึงสองเชียะ ใช้อาวุธเยี่ยงนี้มาแสดงกระบวนท่าเยี่ยงนี้ ในสายตาเตาะเชี่ยงเค็ง มิเพียงไม่มีอานุภาพสักน้อยนิดเท่านั้น ยังเห็นมีจุดอ่อนช่องว่างอยู่มากหลายนัก

เตาะเชี่ยงเค็งตอนแรกประเมินทั้งสองสูงส่งอย่างยิ่ง ตอนนี้เมื่อเห็นนักพรตอ้วนถึงกับใช้กระบวนท่าธรรมดาออกมาจึงอดรู้สึกผิดหวังไม่ได้ ต้องแค่นหัวร่อแล้วสะบัดมือต่อต้านไปดั่งไม่ตั้งใจ

นิ้วทั้งห้างอดุจตะขอ เคลื่อนไปตามกระบวนท่าเชี่ยงฮ้งก้วงยิกของนักพรต

อ้วน คว้าเข้าใส่ข้อมือมันโดยเร็ว แต่ทรวงอกกลับถูกสูดให้ยุบต่ำ หลบหลีกคมกระบี่ไปได้

ไหนเลยจะคาด กระบวนท่าเชี่ยงฮ้งก้วงยิกพอใช้มาถึงกลางคัน ยังมิทันจู่โจมได้เต็มที่ กระบี่ที่มีสภาพคล้ายป้ายเหล็กพลันเปลี่ยนจากกรีดมาเป็นตบเสียงฉาดดังสนั่น

กระบวนท่านี้มิเพียงเปลี่ยนแปรได้รวดเร็วปานสายฟ้าแลบเท่านั้น ยังผิดคาดหมายเตาะเชี่ยงเค็งใหญ่หลวงนัก และก็ขัดกับหลักวิชาปู๊ธรรมดาเป็นตรงกันข้ามอีกด้วย

หลวงจีนผอมต้องพริ้มตาลง ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเบา ๆ ด้วยความเวทนา ส่วนเหล่าดรุณีอาภรณ์แดงที่ยืนดูอยู่ข้าง ๆ ก็พากันอุทานพร้อมกับเบิ่งตาดูบุรุษหนุ่มรูปงาม ที่จะต้องปลิดปลงลงกับกระบี่ป้ายที่เคยมีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องดินแดนฮ้อซูในอดีต

มิคาด เสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณของหลวงจีนผอมยังมิทันจบคำ เสียงติงดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว

จากนั้น ร่างอ้วนฉุราวก้อนเนื้อของนักพรตเซตึง ๆ ไปหลายก้าว กระบี่สั้นในมือกระดอนเฉียงไปแทบจะหลุดกระเด็น ร่างอ้วนเตี้ยของมันก็แทบไม่อาจยืนหยัดได้มั่น ต้องล้มลงสู่พื้นไป

ที่แท้เตาะเชี่ยงเค็งเมื่อเห็นกระบี่ป้ายอันพิสดาร ฟาดเข้าใส่ท้องน้อยของตนอย่างไม่คาดหมาย ก็มีความตระหนกอย่างยิ่งเช่นกัน แต่ความคร่ำเคร่งฝึกปรือมานานปี แม้อยู่ในสภาวะคับขันยังไม่ลนลาน พลันงอฝ่ามือพลิกกลับดีดห้านิ้วออกไปพร้อมกัน เสียงติงจึงดังเมื่อดีดใส่ตัวกระบี่

พลังอันหนักหน่วงของนิ้วทั้งห้า ดีดจนทั้งกระบี่ทั้งร่างนักพรตอ้วนต้องกระเด็นออกไปหลายก้าว หากมิใช่นักพรตอ้วนก็เป็นยอดฝีมือที่เพียบพร้อมทั้งกำลังภายในภายนอก ตอนนี้มิเพียงถูกพลังนิ้วตีโต้จนกระบี่หลุดกระเด็นออกไปไกลเท่านั้น กระทั่งง่ามมือก็ต้องฉีกขาดอีกด้วย

เตาะเชี่ยงเค็งพอปัดป้องได้ผล กลับมิติดตามซ้ำเติม ชิงเป็นฝ่ายรุกไล่ตามหลักวิชาการต่อสู้ กลับยืนแค่นหัวร่ออย่างเหยียดหยามแล้วกล่าว

"ที่แท้ก็เพียงเท่านี้เอง"

นักพรตอ้วนต้องถลาถอยหลายก้าวจึงตั้งหลักได้อีกครั้ง ได้ยินเสียงเหล่าดรุณีอาภรณ์แดงถอนใจบ้าง อุทานด้วยความตระหนกบ้างดังไม่ขาดหู แต่เมื่อได้ยินวาจาเหยียดหยามของเตาะเซี่ยงเค็ง มันทั้งอับอายทั้งเดือดดาล มันเมื่อครู่เห็นกระบวนท่าของมันได้ผลแล้วชัด ๆ ตอนนี้กระทั่งตัวเองเพลี่ยงพล้ำเยี่ยงไรก็ยังไม่อาจทราบได้

ควรทราบว่า ห้านิ้วเตาะเซี่ยงเค็งดีดออกไปโดยพร้อมกันเมื่อครู่ คือไม้ตายอันเลอเลิศสุดสูงที่ผู้เฒ่าชีคงเงี้ยวทุ่มเทเวลาศึกษาค้นคว้ามานานปี ดัดแปลงจากหลักวิชาทั่งจี้ซิ่งทง (เทพดรรชนีสะท้านฟ้า) ของตั๊กม้อโจ๊วซือมา มิเพียงนักพรตอ้วนที่ประสบกับตัวเองจะไม่เห็นชัดเจนเท่านั้น แม้กระทั่งหลวงจีนผอมกับเหล่าดรุณีอาภรณ์แดงที่เพ่งตามองอยู่ทางด้านข้าง ยังคงไม่เห็นและไม่ทราบประวัติความเป็นมาของกระบวนท่านี้เช่นกัน

ในม่านวิกาล เห็นไขมันบนหน้าของนักพรตอ้วนกระตุกถี่เร็ว สีหน้าที่เคยแดงเปล่งปลั่งจนเป็นมันระยับ คล้ายดั่งกลับกลายเป็นเขียวคล้ำ แล้วยิ่งกว่านั้น ดวงตายังแดงฉานปานมีเปลวไฟพวยพลุ่ง ถลึงจ้องเตาะเซี่ยงเค็งที่แค่นหัวร่อไม่ขาดปากอย่างดุดัน ดุจกับสัตว์ป่าที่เพิ่งทลายออกจากกรงมาก็ปาน

แต่เตาะเซี่ยงเค็งกระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองแลสักแวบเดียว หันกล่าวกับหลวงจีนที่ผอมเหลือหนังหุ้มกระดูก

"หากท่านยังมีไม้ตายที่สูงกว่า ลองเข้ามาแสดงบ้างก็ได้ เฮอะ เฮอะ ดูว่าวันนี้และตอนนี้ ผู้ใดจะเป็นศิษย์ของผู้ใดกันแน่ ?"

ไม่ทันจบคำ นักพรตอ้วนคำรามปานพยัคฆ์ร้าย เตาะเซี่ยงเค็งชายตามองไปเห็นเสื้อนักพรตที่คับแนบร่างของนักพรตพลันขาดออกไปพร้อมกับเสียงคำรามของมัน ส่วนมันคว้าเสื้อที่ขาดออกขว้างกับพื้นอย่างหนักหน่วงด้วยความเดือดดาล

ดังนั้นเอง ในร่างของมันจึงเหลือกางเกงสีเขียวเพียงตัวเดียว รัดแนบแน่นอยู่กับขาที่โตใหญ่ราวขาช้าง ส่วนเนื้อที่หย่อนยานทางช่วงบนของมันสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง มองในยามวิกาล คล้ายดั่งเป็นระลอกคลื่นในหล่มน้ำคร่ำที่น่าสะอิดสะเอียนยิ่ง

เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงต่างพากันส่งเสียงเกรียวกราว บ้างยกมือปิดหน้า

บ้างยกมือโบกขับไล่ เตาะเชี่ยงเค็งแค่นหัวร่อตวาด

"นั่นท่านจะทำอย่างไร ?"

ในผู้คนมากหลาย มีแต่หลวงจีนผอมเท่านั้นที่ทราบสหายคู่ใจของมันมีโทสะดาลเดือดแล้วจริง ๆ หากไม่มีโลหิตของผู้อื่นชโลมใส่ไขมันที่ฉุทั้งร่างมันน่ากลัวจะไม่มีวันข่มเพลิงโทสะนี้ให้สงบลงได้ตลอดกาล

เตาะเชี่ยงเค็งแม้แค่นหัวร่อเย้ยหยัน แต่ความจริงได้ระมัดระวังตัวกว่าเดิมอีกมากหลาย สภาพที่น่าหัวร่อของนักพรตอ้วน ในใจหาได้รู้สึกขบขันด้วยไม่

แลเห็นเนื้อที่สั่นกระเพื่อมของนักพรตอ้วนยิ่งนานยิ่งถี่เร็วรุนแรง สองตายิ่งนานยิ่งมีประกายคมกล้า แต่เสียงขู่คำรามของมันกลับยิ่งนานยิ่งแผ่วเบา

ครั้นแล้ว เท้าที่โตใหญ่ปานช้างของมันได้เริ่มเคลื่อนไหว แต่เป็นการเคลื่อนไหวเชื่องช้า หนักหน่วงเป็นยิ่งนัก เตาะเชี่ยงเค็งที่จับตามองต้องตื่นเต้นจนใจสะท้าน

ที่แท้สายตาของเตาะเชี่ยงเค็งคมกล้าเหนือธรรมดามากนัก แม้ในวิกาลเลือนรางก็ยังเห็นถนัดชัดเจน แต่ละก้าวของนักพรตอ้วนเตี้ย ถึงกับทิ้งรอยเท้าอยู่บนพื้นหินอันแข็งแกร่งจนลึกยิ่ง

แต่รูปกายสูงโปร่งของเตาะเชี่ยงเค็งยังคงยืนสง่าดั่งบรรพตใหญ่ สายตาคมกล้าจับมองไปยังใบหน้าที่ทั้งอัปลักษณ์ทั้งหย่อนยานของนักพรตอ้วนแน่วนิ่งไม่กะพริบ

ระยะของทั้งสองฝ่าย ร่นใกล้เข้ามาทุกขณะ

เสียงหอบหายใจที่หนักหน่วง ฟังแล้วคล้ายเป็นเสียงของสุกรในคอก และก็คล้ายเป็นเสียงฟ้าร้องมาแต่ไกล

เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงอดมิได้ต้องยกมือที่ปิดตาออก เพ่งมองไปเบื้องหน้า แลเห็นประกายกระบี่วูบขึ้นเพียงแวบเดียว

เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึก พลังลมหนักหน่วงดั่งขุนเขาถล่มทลาย ทะลักติดตามกระบี่ป้ายที่นักพรตกรีดมา ถมทับใส่ศีรษะตนอย่างดุดัน

และในพริบตาเดียวกันนั้น ร่างผอมราวไม้ไผ่ของหลวงจีน ก็ทะยานปราดมาด้านหลังเตาะเชี่ยงเค็ง สะบัดดาบยาวเรียวผิดธรรมดาของมันควับเคว้ยวในกระบวนท่าเล่งไท้ป่วยผัก (น้ำตกแห่งเล้งไท้) ทีซิ้งต้อกั๋ว (เชือกสวรรค์หย่อน

กลับ) จู่โจมเข้าใส่กระดูกสันหลังของเตาะเชี่ยงเค็งด้วยความเร็วปานสายฟ้า

เตาะเชี่ยงเค็งพลิกสองฝ่ามือหันกายกลับ สลับเท้าแคล่วคล่องว่องไวไปเจ็ดก้าว

ฝีเท้านั้นซับซ้อนถี่เร็ว ส่วนร่างที่สูงโปร่งสลับไปกับท่าเท้าอันสวยงามเลอเลิศ หลบหลีกการจู่โจมทั้งหน้าหลังไปได้ปานปาฏิหาริย์

มิคาด นักพรตอ้วนคล้ายดั่งคำนวณได้ก่อนว่า กระบี่ที่มันแทงออกไปต้องไม่สามารถถูกเป้าแน่ สายตาของมันจึงเพ่งมองอยู่ที่ด้านหลังเตาะเชี่ยงเค็งเท่านั้น เมื่อกระบวนท่ามันผิดเป้า สายตายังคงแน่วนิ่งไม่เบือนตาม พลันพลิกข้อมือแทงขวับเข้าใส่อกซ้ายเตาะเชี่ยงเค็งดุจสายฟ้า

กระบี่เมื่อครู่ของมันเชื่องช้าและหนักหน่วง แต่กระบี่คราวนี้กลับรวดเร็วสุดเปรียบประมาณ

เตาะเชี่ยงเค็งตระหนกยิ่ง ต้องเบี่ยงกายหลบไปด้านขวา มิคาดหลวงจีนผอมสามารถผสานการร่วมจู่โจมกับนักพรตอ้วนได้แนบเนียนจนสูงยิ่ง มาตรว่าแยกกันจู่โจมคนละด้าน แต่ผนึกกันดุจดั่งเป็นคนสี่มือรุมกระหน่ำ ถึงกับพลิกดาบของมันจากขวาไปซ้าย หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่สลัดเตาะเชี่ยงเค็งไว้ในระหว่างกลางได้อย่างสวยงาม

เตาะเชี่ยงเค็งจะถอยไปทางซ้าย ที่นั่นมีกระบี่ป้ายรออยู่ก่อนแล้ว แต่หากคิดจะหลบมาทางขวา กลับมีดาบยาวราวแส้สกัดอยู่ทางเบื้องหน้า

สองกระบวนท่านี้ หนึ่งจากซ้ายไปขวา หนึ่งจากขวาไปซ้าย มาตรว่าเป็นสองกระบวนท่า แต่ก็ต้องนับเป็นกระบวนท่าเดียว นั่นคือดัดแปลงจากไม้ตายไต้ซวนเม็งเส็ก (ลงกลอนประตูใหญ่) ของเพลงกระบี่สำนักโง้วไท้มา

มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งมีฝีมือที่สูงส่งไม่อาจหยั่งคำนวณ แต่เมื่อเผชิญกับกระบวนท่าเช่นนี้เป็นครั้งแรกก็ต้องตระหนกไม่น้อย พลันสะบัดฝ่ามือขวาดีดนิ้วทั้งห้าไปพร้อมกัน

เสียงติง ๆ ดังสองครั้ง ทั้งดาบทั้งกระบี่ต่างกระดอนออกไป แต่เนื่องจากมิได้เตรียมใช้กระบวนท่านี้ไว้ก่อน ดังนั้น พลังดรรชนีจึงไม่หนักหน่วงเท่าที่ควร มิเช่นนั้น ต้องดีดหลวงจีนและนักพรตทั้งสองเซถลาไปอีกคนละหลายก้าวแน่

'ไป้เกี่ยมเปียงตอ ซั่งฮุดปุ๊ยเซียน' เมื่อเห็นกระบวนท่าไม้ตายที่ร่วมกันฝึกมาถึงสิบกว่าปี ตอนนี้กลับถูกฝ่ายตรงข้ามเพียงใช้นิ้วดีดก็ทำลายอย่างง่ายดาย จึงทั้งแตกตื่นสุดเปรียบประมาณ แต่ก็ไม่ยอมรีรอเด็ดขาด นักพรตอ้วนแค่นเสียงเย็นชา เบี่ยงกระบี่สั้นของมันทะลวงแทงเข้าใส่ท่อนล่างของเตาะเซี่ยงเค็ง ในกระบวนท่าท่าไฮ้ตู้เล้ง (ดิ่งทะเลสังหารมังกร) ส่วนดาบยาวของหลวงจีนผอมฟาดออกมาทางขวางในกระบวนท่าเทียนฮวงเซ่าเฮียะ (ลมกรรโชกใบไม้) ตวัดควับเข้าใส่ที่ไหล่ซ้ายเตาะเซี่ยงเค็ง

กระบวนท่าเมื่อครู่ของทั้งสองเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา แต่ตอนนี้สองกระบวนท่ากลับเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่าง ทุกกระบวนท่าล้วนแล้วเหี้ยมอำมหิตสุดเปรียบประมาณ และยังพลิกแพลงแปรเปลี่ยนได้รวดเร็วปานสายฟ้าแลบ

เตาะเซี่ยงเค็งที่ถูกรุมสองต่อหนึ่ง เห็นว่ามีแต่ต้านรับได้เท่านั้น ไม่มีปัญญาตีโต้กลับไปเลย บรรดาดรุณีอาภรณ์แดงที่ไม่อาจเห็นชัดเจนเพราะความมืดของวิกาล จึงได้แต่เห็นประกายสองสายวูบเข้าใส่เตาะเซี่ยงเค็งทั้งบนและล่าง สองกระบวนท่าผ่านพ้นแล้ว เตาะเซี่ยงเค็งถึงกับยังมิได้ตีโต้สักกระบวนท่าเดียว ในใจจึงทั้งปีติยินดี ทั้งรู้สึกเสียดาย

ปีติยินดีคือ คนของฝ่ายพวกนางจะได้ชัยแล้ว ที่เสียดายคือ บุรุษหนุ่มผู้นี้หน้าตาหล่อเหลา อายุยังเยาว์วัย ตายไปออกจะน่าเสียดาย

มิคาด เตาะเซี่ยงเค็งที่มีแผนมั่นอยู่ในใจก่อนแล้ว เมื่อเห็นกระบวนท่าอันเหี้ยมอำมหิตของสงฆ์พรตทั้งสองเยี่ยงนั้น โทสะจึงต้องพลุ่งขึ้นจนคำนึง

'เรากับท่านทั้งสองไม่มีความอาฆาตแค้นกันมาก่อน ท่านไยต้องใช้ไม้ตายอำมหิตปานนี้ คิดว่าปกติพวกท่านต้องมีนิสัยที่เหี้ยมอำมหิตจนเป็นสันดานแน่'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น จึงเบี่ยงกายเล็กน้อย มือขวาตวัดขึ้นหลอกล่อสายตานักพรตอ้วน มือซ้ายพลันตะปบดั่งประกายไฟ คว้าเข้าใส่ด้ามกระบี่ในมือมัน ผลักออกด้านซ้ายเพียงเบา ๆ

นักพรตอ้วนในยามตระหนกจนขวัญสะท้าน รู้สึกมีพลังมหาศาลขุมหนึ่งทะลักเข้าใส่กระบี่ในมือถึงกับต้องเบนออกไปโดยมันไม่มีปัญญาจะรั้งไว้ได้

เสียงตังดังสนั่นหวั่นไหว กระบี่มันถึงกับปะทะกับดาบหลวงจีนผอม ในประกายไฟที่กระจัดกระจาย เตาะเซี่ยงเค็งก็ปัดป้องกระบวนท่านี้ไปได้อย่างสวยงาม

กระบวนท่าที่ให้ศัตรูจู่โจมใส่ศัตรูเตาะเชี่ยงเค็งนี้ มาตรแม้นคล้ายหลักวิชาคังชั่วชิ้ว (หัตถ์ร้อยด้าย) ของสำนักไท้เก๊กอย่างยิ่ง แต่ความจริง ยังผสานหลักวิชามือเปล่าชิงอาวุธของสำนักบู๊ตึงอยู่ด้วย อย่าว่าคู่มือตอนนี้มีเพียงสองคนเลย แม้เป็นดาบกระบี่ของอีกสิบคนแปดคนจู่โจมพร้อมกัน เตาะเชี่ยงเค็งยังคงสามารถให้ดาบกระบี่ของฝ่ายศัตรูปะทะกันเองเช่นกัน

เตาะเชี่ยงเค็งแสดงไม้ตายอันสูงส่งนี้ออกไปแล้ว บรรดาดรุณีอาภรณ์แดงยิ่งพิศวงสงสัยกว่าเดิม ควรทราบว่า พวกนางแม้รู้จักวิชาบู๊ แต่ไม่สูงส่งเท่าใดไหนเลยจะดูสุดยอดวิชาที่ผสานจากไม้ตายของสองสำนักออก พวกนางจึงเหลียวมองกันไปมา ถึงกับตระหนกจนมิอาจส่งเสียงได้

สารถีที่ควบขับรถ ดูจนมือซาปล่อยบังเหียนม้าไปโดยไม่รู้ตัว ม้าเทียมรถที่ถูกประกายดาบกระบี่ที่แฉลบแปลบปลาบก่อกวนจนตระหนก ส่งเสียงแผดร้องอยู่ไม่หยุดยั้ง ตอนนี้พากันพุ่งขวับขึ้นไปเบื้องบน แต่เนื่องจากทางแคบขึ้นไม่ได้ จึงต้องหยุดอยู่ข้างทางอีกครั้ง สารถีที่แตกตื่นจนขวัญกระเจิง ตอนนี้ก็นั่งตาเหลือกค้างอยู่โดยมิอาจส่งเสียง

ไม้ตายสยบขวัญมารร้าย

เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงและสารถีต่างตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ แต่ หลวงจีนผอมกับนักพรตอ้วนยิ่งแตกตื่นจนขนลุกเกรียว ทั้งสองมีพลังฝีมือที่ทัดเทียมกัน เมื่ออาวุธปะทะกันถนัดถนี่ ต่างรู้สึกข้อมือชา ง่ามมือปวดแปลบ จนรีบถีบเท้าแฉลบหลบออกไปทันที

นับแต่ทั้งสองออกสู่ปู๊ลิ้มมา เคยเพลี่ยงพล้ำต่อฝีมือตงง้วนไต้เฮี้ยบเตาะเฮาเยี้ยง จนบาดเจ็บสาหัสเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ตอนนี้เมื่อเห็นบุรุษที่มีวัยเยาว์กว่าเตาะเฮาเยี้ยงในอดีต กลับมีฝีมือคล้ายเหนือกว่าเตาะเฮาเยี้ยงเสียอีก ทั้งสองจึงเหลือบตาสบกัน คล้ายถามตัวเองในใจ

'บุรุษหนุ่มผู้นี้เป็นใคร ? ไฉนมีพลังฝีมือสูงส่งถึงปานนี้ ?'

นักพรตอ้วนมีนิสัยมุทะลุดุดันกว่า ตอนนี้แม้จะหวาดหวั่นจนขวัญผวา แต่ไขมันในร่างกลับสั่นกระเพื่อมรุนแรงกว่าเดิม แค้นจนใคร่ฟันเตาะเชี่ยงเค็งให้แหลกเละในกระบี่เดียว

ยามนั้น มันคำรามเสียงก้อง สะบัดกระบี่โถมเข้าใส่อีกครั้ง หลวงจีนผอมงุนงงวูบ พลอยสะบัดดาบยาวของมันเข้าร่วมด้วยเช่นกัน

เตาะเชี่ยงเค็งเมื่อครู่แสดงไม้ตายออกไปเป็นครั้งแรก เข้าใจว่าทั้งสอง

ต้องสำนึกตัวพากันหลบหน้าไปมิกล้าต่อสู้ด้วย แต่เมื่อเห็นทั้งสองถึงกับมีทีท่าคล้ายจะโถมเข้ามาเสี่ยงชีวิตด้วยเช่นนั้น จึงเดือดดาลจนตวาดไป

"ข้าพเจ้าออมมือให้ความเมตตาแล้ว หากสองท่านยังไม่รู้สึกสำนึกตัว จงอย่าตำหนิข้าพเจ้าจะใช้ฝีมืออำมหิต"

มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งจะกระวนกระวายใครได้ล้างแค้นแทนผู้บังเกิดเกล้าโดยเร็ว ไม่คิดจะก่อกรรมในการสังหารมากเกินไป ดังนั้นจึงไม่คิดทำอันตรายทั้งสองให้บาดเจ็บ จึงได้ออมมือไว้มากหลาย

แต่สงฆ์พรตทั้งสองกลับมีความคิดที่ผิดไปจากนั้น คือทั้งสองเข้าใจบุรุษหนุ่มแม้มีพลังฝีมือสูงส่ง แต่เมื่อครู่เนื่องเพราะพวกมันชะล่าใจเกินไป จึงได้พลาดพลั้งอย่างไม่คาดหมาย หากว่าทั้งสองร่วมมือกันแล้วยังไม่มีทางต่อต้านบุรุษหนุ่มที่มือเปล่าได้ นับเป็นเรื่องที่ไม่มีผู้ใดยินยอมเชื่อเด็ดขาด

อย่าว่าแต่ทั้งสองไม่เชื่อเลย แม้มีชนชาวบู๊ลิ้มอื่นมาดูอยู่ด้วย ก็น่ากลัวไม่มีผู้ใดยอมเชื่อเรื่องนี้เด็ดขาด

อีกหลายกระบวนท่าผ่านพ้น เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงเห็น การผสานร่วมจู่โจมของสงฆ์พรตทั้งสอง หนักแน่นแนบเนียนจนเลอเลิศจริง ๆ ดูไปคล้ายเป็นน้ำตกที่โกรกกระแทก ประกายอาวุธแผ่กว้างราวตาข่ายสายฟ้าครอบคลุมเตาะเชี่ยงเค็งไว้ในระหว่างกลางจนแน่นหนาไม่มีช่องว่างรอยโหว่ พวกนางคิดไม่ออกเลย เตาะเชี่ยงเค็งใช้กระบวนท่าใดจึงหลบหลีกได้ นับเป็นเรื่องพิสดารจนไม่อาจคาดคำนวณจริง ๆ

มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งทราบ ตนตอนนี้ตกอยู่ในถ้ำพยัคฆ์ พร้อมที่จะมีคนเร่งรุดมาสมทบช่วยเหลือพวกมัน แต่ก็ยังมีความเมตตาปรานีอยู่ในใจ ไม่คิดจะรวบรัดการต่อสู้ให้ยุติโดยเร็วไว โดยสังหารสองคนนี้ไปให้สิ้นเรื่องราว

แต่เมื่อเห็นดาบกระบี่ของทั้งสองผสานกันได้สูงส่งจนน่าชมเชยยิ่ง และล้วนแล้วเป็นกระบวนท่าที่ยากจะพบเห็นในบู๊ลิ้มอีกด้วย เนื่องจากมีนิสัยงมงายในวิชาบู๊ จึงบังเกิดความตื่นเต้นสนใจต่อกระบวนท่าของพวกมัน ต้องการจะดูให้สมใจสมอยาก ดังนั้นเอง สงฆ์พรตทั้งสองแม้กระหน่ำด้วยความเหี้ยมอำมหิตปานใด เตาะเชี่ยงเค็งก็เพียงแต่กระโดดหลบหลีกเท่านั้นโดยมิตีโต้ไปทำอันตรายทั้งสองเลย

แต่นักพรตอ้วนและหลวงจีนผอมกลับยิ่งเดือดดาลทะยานใจกว่าเดิม ในเทียนมักชัวตอนนี้มียอดฝีมือจากทิศทางต่าง ๆ มาชุมนุมกันคับคั่ง มาตรแม้นต่างได้รับการเชื้อเชิญจากอั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็กมาช่วยเหลือพอจะนับเป็นพวกพ้องเดียวกันได้ แต่ในจำนวนนั้น มีมากหลายที่พวกมันมิเคยรู้จักกันมาก่อน ตอนนี้เมื่อเห็นพวกมันสองคนร่วมมือกันกลุ้มรุมบุรุษหนุ่มเพียงผู้เดียวเป็นเวลาเนิ่นนาน ถึงกับยังไม่มีปัญญาพิชิตได้ ในใจพวกนั้นจะต้องรู้สึกดูแคลนมันทั้งสองแน่แท้

เมื่อทั้งสองได้คิดเช่นนั้น พลันคำรามเบา ๆ กระบวนท่าได้หนักแน่นถี่เร็วกว่าเดิมทันที

เสียง8วับเคว้ียวของดาบกระบี่ดังเสียดประสาทไม่ขาดหู ทุกดาบทุกกระบี่ต่างทั้งฟาดฟันเสียดแทงเข้าใส่ที่ทรวงอกและกลางหลังเตาะเชี่ยงเค็งอย่างดุดัน

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วสูงชัน โทสะเริ่มกรุ่นขึ้นอีกแล้ว ตอนนั้นเห็นกระบี่ของนักพรตเตี้ยพุ่งสวบเข้าใส่ทรวงอกปานสายฟ้าแลบจึงตวัดมือซ้ายออกไปทันที

นักพรตอ้วนเห็นห้านิ้วในมือซ้ายของเตาะเชี่ยงเค็งงอขึ้นเล็กน้อย เข้าใจว่าเตาะเชี่ยงเค็งจะใช้ไม้ตายดีดนิ้วออกใส่กระบี่มันอีก จึงตระหนกจนเบี่ยงกระบี่ออกด้านขวาไปโดยเร็ว

มิคาด มือขวาของเตาะเชี่ยงเค็งพลันทะลวงออกไป ห้านิ้วในมือซ้ายเหยียดตรง มือขวาก็เหยียดห้านิ้วตรงเช่นกัน สองฝ่ามือสลับในกระบวนท่าเดียวด้วยความเร็วปานสายฟ้า ถึงกับประกบกระบี่สั้นไว้ได้ บิดข้อมือขวาเข้าด้านในอีกครา แต่ศอกขวาได้ฉวยโอกาสนั้น กระแทกเข้าใส่ดั้งจมูกของฝ่ายตรงข้ามอย่างไม่คาดหมาย

กระบวนท่านี้ของเตาะเชี่ยงเค็งยิ่งเลอเลิศสุดสวยงาม และมิใช่เป็นหลักวิชาใดของค่ายสำนักในยุ้ลิ้มตงง้วน เพราะมิว่าหลักวิชาของสำนักใด ๆ ต่างไม่มีการประกบฝ่ามือหนีบกระบี่เยี่ยงนี้ ทั้งยังสามารถกระแทกศอกใส่ดั้งจมูกฝ่ายตรงข้ามอีกด้วย

นักพรตอ้วนก็คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี เป็นมหาโจรที่นิยมการต่อสู้สังหาร ชั่วชีวิตของมันเคยเสี่ยงกับผู้คนมาไม่ต่ำกว่าร้อย ๆ พัน ๆ ครั้ง เผชิญกับยอดฝีมือค่ายสำนักต่าง ๆ มาไม่น้อย ไม้ตายที่สูงส่งพิสดารทั้งหลาย

ก็เคยพบเห็นมา แต่ยังไม่เคยพบกระบวนท่าที่บันดาลให้มันต้องแตกตื่นขวัญเสียเยี่ยงนี้มาเลย

ดังนั้น ในยามตระหนกจนขวัญสะท้าน รวบรวมกำลังชักกระบี่กลับสุดแรง มิคาดกระบี่ในมือเตาะเชี่ยงเค็งคล้ายงอกรากเกาะไว้แนบแน่นก็ปานนักพรตอ้วนแม้มีพละกำลังมหาศาล ยังคงไม่อาจกระชากคืนได้แม้สักน้อยนิด

มันยิ่งตื่นตระหนกกว่าเดิม พลันเห็นศอกของฝ่ายตรงข้ามกระแทกเข้าใส่หน้ามัน ทราบว่าหากถูกกระแทกแม้ไม่ตายคาศอกก็ต้องบาดเจ็บสาหัสแน่ พริบตานั้น มันไม่มีปัญญาคิดหาวิธีพอจะคลี่คลายช่วยเหลือได้ จำต้องคลายมือทิ้งกระบี่ถีบตัวไปด้านหลังสุดแรง

หลวงจีนผอมเมื่อเห็นกระบวนท่านี้ ก็ต้องตระหนกจนใจสั่นสะท้าน มิทันไปคิดเรื่องอื่นใด ฟันดาบขวับเข้าใส่ศีรษะเตาะเชี่ยงเค็งจนสุดแรง

เตาะเชี่ยงเค็งตอนนี้หนีบกระบี่ไว้ในมือ ศอกขวาก็กระแทกออกไปแล้ว พละกำลังทั้งร่างต่างรวมอยู่ในสองฝ่ามือ มาตรแม้นมีหลักวิชาบู๊สูงส่งกว่านี้ ก็คล้ายยากจะหลบหลีกอันตรายจากดาบที่ฟันลงมาได้ หลวงจีนผอมจึงเห็นว่าดาบนี้ของมันใกล้จะได้ผลแล้ว

มิคาด เตาะเชี่ยงเค็งทั้งไม่เหลียวหน้า ทั้งเอวไม่งอ เท้าไม่เคลื่อนไหว ร่างไม่เบี่ยงไป เพียงแต่กดหัวแม่มือที่หนีบกระบี่สั้นให้ลงเบื้องล่าง ปลายนิ้วพอประกบพอดีพลิกปลายกระบี่ให้ตลบขึ้นสู่เบื้องสูง ดีดกระบี่พุ่งปราดออกไปทันที

เสียงติง ๆ ดังขึ้นอีกครั้ง แต่สนั่นหวั่นไหวจนแก้วหูผู้คนชาไปหมดสิ้น

คมดาบที่ฟันลงของหลวงจีนผอม ถูกกระบี่ที่เตาะเชี่ยงเค็งดีดขึ้นด้านปะทะจนกระดอนสูง มันรู้สึกชาไปทั้งแขนขวา ร่างสะท้านปานถูกค้อนใหญ่ฟาดใส่ ดาบถึงกับหลุดจากมือกระเด็นออกไปใส่ฝูงดรุณีอาภรณ์แดงที่ยืนดูอยู่ในระยะไกล

เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงต่างส่งเสียงตวาด กระโดดหนีกันสับสนอลหม่าน จึงเห็นดาบยาวเล่มนั้นพุ่งวาบไปในม่านวิกาลเลือนราง ดั่งเป็นดาวตกจากฟ้าก็ปาน

พริบตาเดียวกันนั้น อาวุธของสงฆ์พรตทั้งสองถึงกับหลุดออกจากมือหมดสิ้น ทั้งสองพากันกระเด็นออกไปทางด้านข้าง เหลือกตาเหม่อมองจนตะลึง

ลาน ทั้งแตกตื่นขวัญเสีย ทั้งอับอายเดือดดาล แต่ก็ยังรู้สึกพิศวงสงสัยอยู่บ้าง กระบวนท่าเมื่อครู่ของเตาะเซี่ยงเค็งใช้ออกมาได้อย่างไรกัน

เสียงฉับดังสดใส ดาบยาวของหลวงจีนผอมปักตรึงติดกับพื้น หลวงจีนผอมแม้ยังถลึงจ้องเตาะเซี่ยงเค็งด้วยความเดือดดาล แต่ในใจกลับหวาดกลัวสุดเปรียบประมาณ แค้นจนใคร่สะบัดหน้ารีบหลบหนีไปในบัดดล

นักพรตอ้วนมีนิสัยร้อนวู่วาม ถลึงจ้องเตาะเซี่ยงเค็งอย่างเดือดดาลชั่วครู่ พลันตวาดสุดเสียง

"เจ้ารีบเข้ามาฟันเราให้ตายในดาบเดียว มิเช่นนั้น จงประกาศชื่อแซ่เจ้ามา ย่อมมีสักวันที่เราต้องล้างแค้นเจ้าให้ได้"

เตาะเซี่ยงเค็งหัวร่อแค่น ๆ ยังมิทันตอบโต้

ขณะเวลานั้นเอง ในป่าที่มืดเลือนรางข้างทางพลันมีเสียงหัวร่อคักคักที่ประหลาดพิกลแว่วขึ้น

เสียงหัวร่อพิกลนี้มิเพียงมาโดยไม่คาดหมายอย่างยิ่งเท่านั้น ยังเป็นเสียงหัวร่อที่ยะเยือกเย็นชา ขัดหูระคายใจอย่างยิ่งอีกด้วย แม้นับเป็นปักษาราตรีร่ำร้องก็ยังไม่ระคายหูเพียงนี้

เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงเมื่อได้ยินเสียงหัวร่อนี้ ต่างรีบยกมืออุดหูทันที ส่วนสงฆ์พรตผอมอ้วนเหลียวมองกันแวบหนึ่ง พลอยสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บโดยมิอาจข่มกลั้น

เตาะเซี่ยงเค็งแม้ยังยืนเด่นเป็นสง่า แต่ที่ทรวงอกคล้ายถูกหินใหญ่ทับไว้จนอึดอัดอย่างยิ่ง

แลเห็นในป่ามืดเลือนราง มีเงาร่างทั้งอ้วนทั้งเตี้ยสามคนเดินออกมาช้า ๆ ท่ามกลางเสียงหัวร่อ เตาะเซี่ยงเค็งเพ่งตามอง เห็นทั้งสามไม่เพียงอ้วนเตี้ยเทียบเท่ากัน อาภรณ์ที่สวมใส่ก็เป็นเช่นเดียวกันมิผิดเพี้ยน

ที่ทั้งสามสวมอยู่ ล้วนแล้วเป็นเสื้อลายพร้อยสีสดใส แม้เป็นวิกาลเสื้อผ้าของพวกมันคล้ายยังมีประกายอยู่แวววาว เมื่อลมโชยพัดเสื้อลายพลิ้วไสวตามสายลม มิคล้ายไหม มิคล้ายแพร ดูไม่ออกว่าทอขึ้นจากสิ่งใด

ที่เอวของพวกมันก็แขวนกระบี่ยาวอยู่คนละเล่ม ด้ามกระบี่ฝังอัญมณีไว้เต็ม ประกายอัญมณีกับประกายเสื้อผ้า เจิดจ้าจนบาดตาทุกผู้คนยิ่ง

เมื่อครูที่เตาะเชี่ยงเค็งเห็นนักพรตอ้วน เข้าใจว่ามันพอจะนับเป็นคนอ้วนที่สุดในแผ่นดินได้แล้ว มิคาดตอนนี้เมื่อเห็นทั้งสามถึงกับยังอ้วนกว่าและเตี้ยกว่านักพรตอีกสามส่วน มองแต่ไกลคล้ายเป็นก้อนเนื้อที่มีประกายกลิ้งมาตามพื้นก็ปาน

ทั้งสามคนก้าวพร้อมกัน เดินช้า ๆ เข้ามา คนที่อยู่ขวาสุดพลันเอ่ยปาก

"เราคือโล้ยตอตั้ว"

คนกลางส่งเสียงตามติด

"เราคือโล้ยตอยี่"

คนซ้ายสุดถึงกับสวนคำทันที

"เราคือโล้ยตอซา"

สามคนนี้มิเพียงมีเสียงพิกลเท่านั้น วาจาที่ว่ากล่าวยิ่งพิกล เตาะเชี่ยง-เค็งงุนงงวูบ ครุ่นคิดชั่วครู่จึงทราบ ที่แท้มันสามประกาศนามตัวเอง

เตาะเชี่ยงเค็งนึกถึงสงฆ์พรตเมื่อครู่ มิเพียงไม่บอกชื่อแซ่ตัวเอง ต้องการให้ผู้อื่นไปคาดเดา จวบจนบัดนี้ ยังไม่ได้บอกชื่อแซ่พวกมันมาเลย

แต่สามคนนี้กลับมิกล่าววาจาอื่นใด ประกาศชื่อแซ่ของมันมาก่อนเสียได้ กอปรกับนามมันพิกลอย่างยิ่ง เตาะเชี่ยงเค็งจึงรู้สึกขบขัน แต่เมื่อได้คิด ในเทียนมักซัวถึงกับมีตัวพิกลมากมายปานนี้ และที่ปรากฏกลับพิกลกว่ากันเสมอไป ฝีมือเข้มแข็งกว่ากันอีก และล้วนเป็นศัตรูของตนอีกด้วย จึงกระอักกระอ่วนจนห้วร่อไม่ออก

มิคาด ตัวประหลาดที่แซ่โล้ยทั้งสามกล่าวจบแล้ว พลันยกหัวแม่มือชูให้แก่เตาะเชี่ยงเค็งโดยพร้อมกัน ส่งเสียงพร้อมกัน

"ประเสริฐ"

(ตัวประหลาดทั้งสามต่างใช้ภาษากวางตุ้ง ซึ่งผู้อื่นในมณฑลอื่น ๆ ย่อมไม่อาจรู้เรื่องนัก)

เตาะเชี่ยงเค็งกลับงุนงงอีกครา แม้มิทราบพวกมันกล่าวกระไร แต่ดูออกว่าพวกมันคล้ายชมเชยตน

ได้ยินโล้ยตอตั้ว (ใหญ่) ชูหัวแม่มือส่งเสียงต่อไป

"ท่านผู้ประเสริฐ พลังฝีมือยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง ถึงกับฝึกไม้ตายสูงส่งของ

ยอดกระบี่ในแผ่นดินญี่ปุ่นมาได้สำเร็จ หลังจากครั้งก่อนที่เราพบลิวเซตอกู ใช้กระบวนท่านี้แล้ว เราก็มิเคยเห็นผู้ใดใช้กระบวนท่านี้ได้ประเสริฐเทียบเท่าท่านเลย"

วาจาที่มันกล่าว คล้ายดั่งต้องม้วนลิ้นเปล่งออกมา เตาะเซี่ยงเค็งฟังจนเหงื่อโชมหน้าจึงพอจะรู้เรื่องเล็กน้อย แต่ก็ตระหนกเป็นยิ่งนัก

ที่แท้กระบวนท่าที่เตาะเซี่ยงเค็งใช้ฝ่ามือประกบกระบี่เมื่อครู่ เป็นผู้เฒ่าซีคงเง้ียวเคยไปท่องเที่ยวในชายทะเลกวางตุ้ง ฝึกจากชาวญี่ปุ่นที่พเนจรมาถึงประเทศจีนแล้วดัดแปลงแก้ไขให้แปรเปลี่ยนไป จากญี่ปุ่นพเนจรผู้นั้นว่า ความเป็นมาของกระบวนท่านี้คือสุดยอดวิชาบู๊ของชาวญี่ปุ่นผู้หนึ่ง ซึ่งก็เป็นเจ้าสำนักเซกูลิวที่ใหญ่ยิ่งที่สุดในญี่ปุ่น ความจริงญี่ปุ่นพเนจรผู้นี้เป็นศิษย์ฝีมือสูงในสำนักเซกูลิว เนื่องจากฝ่าฝืนโทษอุกฤษฏ์ของสำนัก เกรงกลัวถูกลงทัณฑ์จึงหนีข้ามทะเลมาประเทศจีน และก็เคยโดดเด่นเป็นเอกในดินแดนกวางตุ้งมาสมัยหนึ่ง ภายหลังเมื่อพบกับผู้เฒ่าซีคงเง้ียว จึงได้ทราบความลึกซึ้งสูงส่งของวิชาบู๊ในแผ่นดินจีน กว้างใหญ่ไพศาลปานมหรรณพ ฝีมือเพียงน้อยนิดของมันอย่างมากเป็นเพียงกรวดทรายชายหาดเท่านั้น จึงมิกล้าอยู่อวดอำนาจในแผ่นดินจีนอีกแล้ว

ตอนผู้เฒ่าซีคงเง้ียวถ่ายทอดกระบวนท่านี้ให้เตาะเซี่ยงเค็ง เคยบอกประวัติความเป็นมาของกระบวนท่านี้เช่นกัน และยังแย้มยิ้มบอกด้วยความภูมิใจ ในแผ่นดินตงง้วนอันกว้างใหญ่ มาตรว่ามียอดฝีมือมากหลาย แต่ผู้ที่รู้จักความเป็นมาของกระบวนท่านี้ น่ากลัวมีเพียงไม่กี่คน

ที่เมื่อครู่เตาะเซี่ยงเค็งใช้ออกมา ปรากฏไม่มีผู้ใดรู้จักความเป็นมาจริง ๆ ต่างพิศวงสงสัยกันยิ่งนัก

มิคาด ตัวประหลาดเสื้อลายทั้งสาม พอพบหน้าก็บอกประวัติความเป็นมาของกระบวนท่านี้ได้ถูกต้อง เตาะเซี่ยงเค็งย่อมผิดคาดหมายยิ่งนัก

ได้ยินโล้ยตอตั้วหัวร่อเสียงพิกล หันไปกล่าวต่อสงฆ์พรตผอมอ้วน

"เราตอนแรกยังเข้าใจพวกท่านทั้งสองมีฝีมือยอดเยี่ยม ไหนเลยจะคาดกลับสวะไม่มีประโยชน์เลย ท่านทั้งสองยังจะมาอวดความกล้าในที่นี้ไปไย ? รีบกลับบ้านเสียโดยเร็วประเสริฐกว่า"

สีหน้าของสงฆ์พรตผอมอ้วน บัดเดี๋ยวซีดขาว บัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ เนื้อหย่อนยานของนักพรตอ้วนสั่นสะท้าน ยืนตะลึงลานดุจเป็นสุกรตายไปเนิ่นนานแล้ว

เตาะเซี่ยงเค็งเหลือบมองแวบหนึ่ง เห็นปากของนักพรตอ้วนสั่นระริกคล้ายดังจะกล่าวกระไร จึงส่งเสียงดังกังวานขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าเตาะเซี่ยงเค็ง หากท่านทั้งสองมีความอาฆาตต้องการล้างแค้นมาหาข้าพเจ้าได้ทุกเวลา"

สีหน้านักพรตอ้วนแปรเปลี่ยนไปอีกครา ร้องโพล่งขึ้น

"เจ้าก็แซ่เตาะ ? เตาะเฮาเยี้ยงเป็นผู้ใดของเจ้า ?"

เตาะเซี่ยงเค็งกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"นั่นคือบิดาผู้ล่วงลับ"

สงฆ์พรตทั้งสองเหลือบมองสบกันแวบหนึ่งพลันถอนใจยาว คิดถึงมันสองที่แม้มีชื่อเกรียงไกรมาระยะหนึ่ง แต่กลับต้องพ่ายแพ้กับฝีมือบิดากับบุตรสองคน จึงบังเกิดทั้งความเจ็บช้ำรันทด ทั้งท้อแท้ทอดอาลัย ถลึงจ้องตัวประหลาดเสื้อลายแวบหนึ่ง แล้วจึงสะบัดหน้าเดินออกไป กระทั่งดาบกระบี่ที่ร่วงหล่นกับพื้นก็มิต้องการอีกแล้ว

โล้ยตอตั้ว ตอยี่กับตอซา แผดหัวร่อเสียงพิกลอีกครา โล้ยตอซาแย้มยิ้มกล่าว

"เศษสวะปานนี้ ยังแบกหน้าออกมาปรากฏตัวได้ เป็นที่น่าอัปยศอดสูยิ่งนัก"

ความจริงเตาะเซี่ยงเค็งเข้าใจ ตัวประหลาดทั้งสามเป็นพวกเดียวกันกับสงฆ์พรตผอมอ้วน ตอนนี้เมื่อเห็นพวกมันยกย่องชมเชยตน ทั้งยังไปก่นด่าสองสงฆ์พรตอย่างหยาบคายจึงประหลาดใจเป็นยิ่งนัก

เตาะเซี่ยงเค็งหาทราบไม่ สามคนนี้แม้เป็นยอดฝีมือของสำนักน่ำไฮ้ (ทะเลใต้) เคยท่องเที่ยวทางไกลถึงญี่ปุ่น ดังนั้นมองปราดเดียวก็ดูกระบวนท่าที่เตาะเซี่ยงเค็งใช้มาออก

หลังจากทั้งสามกลับมาถึงตงง้วน ก็ถูกนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กเชื้อเชิญมาช่วยเหลือ แต่ทั้งสามที่อยู่เกาะกลางทะเลนานปี มิคุ้นเคยกับชนชาวปู๊ลิ้มของ

ตงง้วนและก็ดูแคลนเป็นอย่างยิ่งอีกด้วย ในจำนวนทั้งมวล พวกมันดูแคลนสงฆ์พรตผอมอ้วนยิ่งกว่าผู้อื่น

ในหลายวันที่ผ่าน พวกมันมักจะเย้ยหยันเหน็บแนบสงฆ์พรตอยู่บ่อยครั้ง ทั้งสามแม้มีพลังฝีมือไม่เลวแต่มิรู้จักภาษาของตงง้วน วาจาที่กล่าวผู้อื่นฟังแล้วขัดหูมิเข้าใจ ด่าทอกับผู้อื่นยิ่งไม่มีทางเปรียบเทียบด้วยได้ ดังนั้นจึงถูกสงฆ์พรตผอมอ้วนก่อกวนจนเดือดดาลแทบทุกวัน

ดังนั้นเอง ทั้งสามจึงชิงชังสงฆ์พรตเป็นยิ่งนัก เมื่อครู่ตอนเตาะเชี่ยงเค็งต่อสู้กับสงฆ์พรตผอมอ้วน มันสามได้ยืนดูอยู่นานแล้ว โดยไม่ยอมเสนอหน้าออกมาช่วยเหลือ รอจนสงฆ์พรตเพลี่ยงพล้ำ ทั้งสามจึงได้เดินออกมาอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น ทางหนึ่งแสร้งยกย่องชมเชยเตาะเชี่ยงเค็ง ทางหนึ่งหัวร่อเย้ยหยันก่นด่าสงฆ์พรตผอมอ้วนให้สาสมใจ

เตาะเชี่ยงเค็งเห็นทั้งสามจับตามองร่างผอมสูงและอ้วนเตี้ยของสงฆ์พรตกระโดดโลดแล่นหายเข้าไปในป่าทึบแล้ว ยิ่งหัวร่อด้วยความภาคภูมิใจกว่าเดิม จึงคำนึงในใจ

'สามคนนี้เป็นเรื่องราวใดกัน วาจาที่กล่าวก็ไม่คล้ายเป็นภาษาคน นามที่บ่งบอกยิ่งไม่คล้ายเป็นนามของมนุษย์เลย แต่ดูท่าที พลังฝีมือกลับลึกซึ้งเป็นอย่างยิ่ง ที่มันพลันปรากฏตัวคราวนี้ จะมาเป็นสหายหรือศัตรูของเราแน่ ?'

ช้อนตามองไป เห็นทั้งสามพลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ ใบหน้ากลับกลายเป็นกระด้างเย็นชาทันที ตาแววววาวทั้งหกมองที่เตาะเชี่ยงเค็งแน่วนิ่ง ไหนเลยยังมีประกายยกย่องชมเชยหลงเหลือสักน้อยนิด

ดังนั้นเอง เตาะเชี่ยงเค็งจึงต้องระวังตัวอีกครา เตาะเชี่ยงเค็งไม่มีความหวาดหวั่นต่อทั้งสามตัวประหลาดสักน้อยนิด แต่ที่ยังมีความกริ่งเกรงอยู่บ้างคือมิทราบในเทียนมักซัวจะมีตัวประหลาดอยู่มากน้อยเท่าใดกันแน่ ? หากพากันทยอยปรากฏตัวมาเปลี่ยนหน้าเข้าประหัตประหาร กลับนับเป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่ายรำคาญอย่างยิ่ง

สามกระบี่น่ำไฮ้

เตาะเชี่ยงเค็งเมื่อเห็นสีหน้าของคนทั้งสามพลันแปรเปลี่ยนไป พลอยมีความคลางแคลงสงสัยและระมัดระวังกว่าเดิม เห็นโล้ยตอยี่ที่อยู่กลางพลันเดินส่ายตัวโงนเงนเข้ามา แผดหัวร่อเสียงพิกลกล่าว

"เจ้ามีนามใด ? มาที่นี้ด้วยความประสงค์ใด ?..."

หยุดเล็กน้อยแล้วจึงแค่นเสียงหนัก ๆ

"เราเห็นว่า เจ้าควรจะเป็นเช่นสองคนนั้น รีบเร่งกลับบ้านแต่เนิ่น ๆ จึงประเสริฐสุด"

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้ว กล่าวเสียงกังวาน

"หากข้าพเจ้าต้องการขึ้นเขานี้ ในพิภพจบแดนไม่มีผู้ใดสามารถไล่ข้าพเจ้าลงจากเขาได้"

โล้ยตอยี่หัวร่อเสียงพิกลอยู่ครู่หนึ่ง ยกนิ้วก้อยของมันขึ้นโบกไปที่เบื้องหน้าเตาะเชี่ยงเค็งพลางกล่าว

"ท่านอย่าเข้าใจว่าท่านมีฝีมือประเสริฐ อยู่ต่อหน้าพวกเรา ท่านก็เป็นเพียงเท่านี้เองดอก"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงงวยจึงเข้าใจ ต้องแค่นเสียงด้วยความชิงชังเบา ๆ

มิคาด โล้ยตอยี่ที่ยังแผดหัวร่อเสียงพิกล พลันพลิกมือวูบชักกระบี่ยาวออกจากเอว เท้าซ้ายไถล เท้าขวาก้าวเข้ามา เสือกกระบี่แทงตรง ๆ เข้าใส่ทรวงอกเตาะเชี่ยงเค็ง ประกายกระบี่แวววาว ปลายกระบี่สั่นระริก แต่หยุดห่างจากทรวงอกเตาะเชี่ยงเค็งสามนิ้ว มันชะงักเสียงหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เจ้าจะลงจากเขาหรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งที่เดือดดาลจึงได้ประกบสามนิ้วในมือขวาแตะไปบนหัวแม่มือแล้วแค่นเสียง

"เราไม่ลงไป"

ส่วนนิ้วก้อยมือขวาพลันดีดใส่ปลายกระบี่มันแล้วตวาด

"ท่านจึงเป็นนิ้วนี้"

การชักกระบี่ของโล้ยตอยี่พร้อมทั้งเสือกแทงไปด้วยปลายกระบี่สั่นพลิ้วล้วนแล้วรวดเร็วดั่งสายฟ้าแลบ นับเป็นผ่านการฝึกปรือที่คร่ำเคร่งพยายามมาหลายสิบปีจริง ๆ มันเข้าใจบุรุษหนุ่มผู้นี้ต้องแตกตื่นต่อฝีมือมันจนขวัญหายไหนเลยจะคาด ผู้อื่นยังคงยืนแน่วนิ่งดังขุนเขา มิได้หวั่นไหวสักน้อยนิด

ขณะที่มันรู้สึกประหลาดใจ รอจนเมื่อเตาะเชี่ยงเค็งยื่นฝ่ามือออกมาเช่นกับมัน จึงยิ่งคลางแคลงสงสัย ขณะจะตวาดถาม มิคาด พลังมีเสียงติงดังกระหึ่ม กระบี่ในมือมันถึงกับพลันถูกพลังมหาศาลกระแทกใส่จนมิอาจตั้งหลักทรงกาย เซตึง ๆ ไปหลายก้าว ร่างสายโงนเงนไปมา มันพยายามกำมือไว้สุดแรง จึงมิถูกดีดจนกระบี่ปลิวกระเด็น แต่รู้สึกแขนขวาชาราวถูกสายฟ้า ง่ามมือร้อนวูบวาบแทบมิอาจทนทาน

หากเตาะเชี่ยงเค็งดีดใส่อีกครั้ง กระบี่มันต้องปลิวกระเด็นจากมือแน่นอน

มันยืนตะลึงลานเป็นครู่หนึ่ง ยังคงไม่เข้าใจที่ฝ่ายตรงข้ามใช้มาเมื่อครู่เป็นวิชาฝีมือใด ?

"ท่านรู้จักความเป็นมาของกระบวนท่านี้หรือไม่ ?"

โล้ยตอตั้ว ตอยี่ และตอชาที่อยู่เกาะกลางทะเลมานานปี มาตรว่าเมื่อครู่บอกความเป็นมาในกระบวนท่าสูงส่งของเตาะเชี่ยงเค็งถูกต้อง แต่ที่เตาะเชี่ยงเค็งใช้ในครั้งนี้ เป็นสุดยอดวิชาของตงง้วน ทั้งสามไหนเลยจะทราบได้ ช่วงเวลานั้นจึงยืนมองกันอยู่ไปมา ต่างตะลึงลานแล้ว

เตาะเซี่ยงเค็งเห็นทั้งสามยืนตะลึงลานจึงแค่นหัวร่ออีกครา ก้าวช้า ๆ ผ่านข้างกายโล้ยตอยี่ขึ้นภูเขาไป

เมื่อช้อนตากวาดมอง เห็นเหล่าดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสิบกว่านาง มิทราบหายสาบสูญไปตั้งแต่เมื่อใด กระทั่งสารถีก็ไม่มีเงาหลงเหลือ ทิ้งแต่รถม้าเปล่าอยู่ข้างทางเท่านั้น

เตาะเซี่ยงเค็งทราบ ตอนนี้แต่ละฝีก้าวของตนได้ใกล้ถ้ำพยัคฆ์ร้ายเข้าไปทุกขณะ แต่เมื่อเรื่องราวเป็นเช่นนี้แล้ว หายลงจากเขาไป ไยมิใช่ต้องถูกผู้อื่นหัวร่อเย้ยหยัน ?

ดังนั้นเอง ด้วยนิสัยแกร่งกร้าวทระนง ยอมหักไม่ยอมงอ จึงเดินช้า ๆ ขึ้นไปตลอดเวลา ทางหนึ่งครุ่นคิดวิธีรับมือของศัตรูที่อาจจะพลันปรากฏตัวออกมาจู่โจม ทางหนึ่งคอยเกร็งกำลังสนใจฟัง สามตัวประหลาดที่ด้านหลังจะไล่ตามมาลงมือหรือไม่ ?

สามเฮียตี๋ตระกูลโล้ยที่มาจากทะเลใต้ เหลียวมองกันไปมาอยู่เป็นครู่ใหญ่ ทั้งสามเห็นเตาะเซี่ยงเค็งมีพลังฝีมือที่ลึกล้ำไม่อาจหยั่งคำนวณเช่นนั้น ต่างต้องถามตัวเองควรทำอย่างไรกัน ?

เมื่อเห็นเตาะเซี่ยงเค็งขึ้นเขาไป หากพวกมันไม่สกัดขวาง จะแบกหน้าสามกระบี่น่าไฮ้อยู่ในตงง้วนได้อย่างไรอีก ?

แต่หากพวกมันทะยานกายเข้าสกัดขวาง ไม่แน่จะรับมือบุรุษหนุ่มผู้นี้ได้ หากแม้นพ่ายแพ้แก่ฝีมือบุรุษหนุ่มเยาว์วัย ไยยิ่งไม่ทุเรศตากว่าเดิม ?

ทั้งสามกวาดตามองรอบข้าง เห็นวิกาลมืดเลือนราง ทุกแห่งหนเวิ้งว้างวังเวง นอกจากมันสามคนกับบุรุษหนุ่มแล้ว ไม่มีร่องรอยผู้อื่นใดอีกเลย ทั้งสามจึงเหลือบมองสบกันแล้วต่างครุ่นคิด

'ที่นี้ไม่มีผู้ใดเห็น เราหนีก็ไม่มีผู้ใดทราบ'

เนื่องเพราะทั้งสามมิได้มีไมตรีกับนางอัปลักษณ์อุนยู่เจ็กลึกซึ้งนัก พวกมันย่อมไม่ยอมขายชีวิตแทนนางอัปลักษณ์

ทั้งสามเติบใหญ่มาด้วยกัน มีกระแสจิตที่ตรงกัน ต่างเหลือบตาสบกันแล้วทะยานกายลงจากเขาโดยพร้อมเพรียงไป

มาตรว่าเตาะเซี่ยงเค็งเดินช้าอย่างยิ่ง เข้าใจว่าทั้งสามจะต้องทะยานกาย

มาจู่โจมด้านหลังของตน มิคาด ไปสิบกว่าก้าว เป็นเวลาอีกเนิ่นนาน ทางด้านหลังยังคงเงียบวังเวงไม่มีเสียงผิดปกติใด ต้องรู้สึกประหลาดใจจนหยุดเท้าหันมอง

แลเห็นบนทางเล็ก ๆ ที่คดเคี้ยว ทอดอยู่กลางป่าเขาสูง ป่าที่ด้านขวาเป็นเนินลาดลงไป ส่วนด้านซ้ายสูงชันขึ้น คิดว่าคงเป็นหน้าผา ป่าทั้งสองฟากข้างตอนนี้ล้วนวังเวงไม่มีเงาผู้คน ตัวประหลาดเสื้อลายทั้งสามมิทราบเตลิดหนีไปตั้งแต่เมื่อใดแล้ว

คิดถึงทีท่าผยองลำพองของตัวประหลาดทั้งสองเมื่อครู่ เตาะเซี่ยงเค็งต้องรู้สึกขบขันไม่น้อย แต่เมื่อหันกายมองขึ้นไปบนเขา ก็มีทางเล็ก ๆ อยู่เพียงสายเดียว สองฟากข้างเป็นป่าทึบเช่นกัน ในวิกาลเลือนราง มาตรว่าเบื้องบนจะเป็นเช่นเบื้องล่าง แต่ในวิกาลนี้ได้ซ่อนกระไรไว้บ้าง เตาะเซี่ยงเค็งกลับมิอาจจะขบคิดสันนิษฐานได้ สยิวกายเฮือกหนึ่งแล้วคำนึง

'ภูเขาสูงถึงปานนี้ แล้วอุนยู่เง็กจะอยู่แห่งหนใดของภูเขา เราก็ยังมิทราบเลย เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงก็หลบหน้าไปแล้ว เรามิสู้ลงจากเขาเสียเถิด'

แต่เมื่อฉุกคิด ต้องลอบหัวร่อตัวเองพลางคำนึงต่อ

'เตาะเซี่ยงเค็งเอยเตาะเซี่ยงเค็ง หากเจ้าไม่กล้าขึ้นเขา เจ้าก็เตลิดหนีเช่นเดียวกับพวกเหล่านั้นเสียเถิด ไยต้องหาข้ออ้างต่อตัวเอง การขึ้นเขาของเจ้าคราวนี้ หากผู้ที่ต้องการไม่พบ หรือผู้อื่นไม่รู้จักออกมาหาเจ้า'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น จึงเชิดหน้ายืดอกขึ้นเขาไป

บนทางน้อยที่คดเคี้ยว ภายใต้ป่าทึบที่กระหนาบอยู่สองฟากข้าง เงียบวังเวงไม่มีแม้แต่เสียงแมลง ทำให้เตาะเซี่ยงเค็งรู้สึก ทั้งฟ้าดินคล้ายดั่งเหลือตนเพียงลำพัง ต้องถอนใจด้วยความสะทกสะท้อน แล้วเอื้อนกลอนโบราณที่บรรยายความเงียบเหงาว้าเหว่มาปลอบใจตัวเอง

เตาะเซี่ยงเค็งตอนนี้ก้าวไปโดยไม่มีจุดหมาย เพราะมิทราบสถานที่ทำพิธีชุมนุมของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กอยู่ที่ใดกันแน่ ? ดังนั้นมิได้ใช้วิชาตัวเบาเพียงแต่ก้าวไปตามธรรมดา พลันเหลือบเห็นในไหล่เขาเบื้องหน้า มีเงาตึกตระหง่านอยู่หลังหนึ่ง จึงคึกคักขึ้นอีกอักโข เร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิมทันที

เมื่อใกล้จึงเห็น บนเนินข้างทางถึงกับมีวัดโบราณอยู่หลังหนึ่ง เมื่อพุ่ง

ตัวเข้าถึงเห็นเป็นวัดที่ถูกทิ้งรกร้างจนปรักหักพัง แต่ป้ายที่ซุ้มประตูใหญ่ยังคงเลือนรางพอจะเห็นอักษร 'เทียนเซี้ยงยี่' ซึ่งเก่าจนกะดำกะด่าง

เตาะเซี่ยงเค็งต้องถอนใจด้วยความผิดหวัง ทราบว่าวัดร้างนี้ต้องมิได้เกี่ยวข้องกับนางอัปลักษณ์อุนยู่เจ็กอย่างแน่นอน แต่ในยามอับจนปัญญา ยังคงลังเลเพียงวูบเดียวก็ก้าวเข้าไปในโบสถ์ใหญ่

กวาดตามองหา เห็นในโบสถ์ที่กระเบื้องหลังคาหลุดหายไปมากหลาย มีแสงเลือนรางอยู่รำไร พระพุทธรูปบนแท่นถึงกับยังสมบูรณ์อยู่ องค์พระพุทธรูปเนตรหลุบพริ้ม คล้ายดั่งอธิษฐานให้แก่มนุษยโลก และก็คล้ายสมเพชการเกิดแก่เจ็บตาย ทุกข์ทรมานของมนุษยโลกก็ปาน

เตาะเซี่ยงเค็งที่เพิ่งมาจากการเข่นฆ่าสังหารอันนองเลือดของชนชาวนักเลงในโลกียวิสัย พลันตกเข้ามาในสถานที่เช่นนี้ เห็นองค์พระพุทธรูปนี้แล้ว ช่วงเวลานั้นบังเกิดความรู้สึกที่บอกมิถูก กวาดตามองอีกครั้ง เห็นผนังทั้งสองฟากข้างของโบสถ์ใหญ่ คล้ายดั่งยังวาดภาพกระไรอยู่ มาตรว่าเก่าจนซีดจาง แต่ยังพอดูออกเลือนราง เป็นภาพลำดับเหตุการณ์ตรัสรู้ใต้ต้นศรีมหาโพธิ์ขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้า

เตาะเซี่ยงเค็งเมื่อครู่ยอมเสี่ยงอันตรายทุกประการโดยไม่หวั่นไหว ตกลงใจบุกขึ้นมาบนเทียนมักซัวโดยเข้าใจว่าเมื่อขึ้นถึงเทียนมักซัว ทุกแห่งหนต้องมีอันตรายคอยประทุษร้ายอยู่ ไหนเลยจะคาด เดินมาเป็นช่วงทางยาว มาตรแม้นส่งเสียงร้องอยู่หลายครั้ง ยังคงไม่มีผู้ใดมาสนใจไยดี และถึงกับได้มาในสถานที่เช่นนี้

สืบเท้าไปสองก้าว เหม่อมองดูองค์พระพุทธรูปและภาพที่อยู่ข้างผนังแล้วบังเกิดความสะทกสะท้อนเป็นอย่างยิ่ง มีทั้งขุ่นเคืองชิงชัง ทั้งอบอุ่นยินดี แต่บัดเดี๋ยวกลับรู้สึกเวิ้งว้างว้าเหว่ คล้ายดั่งมิได้คิดถึงกระไรทั้งสิ้นต้องถอนใจยาว เดินไปจบพบอาสนะที่เก่าขาดหน้าแท่นพระพุทธรูป จึงก้มลงตบเพื่อไล่ฝุ่นละอองบนอาสนะ แต่ประหลาด ไม่มีฝุ่นกระจายแม้สักน้อยนิด เตาะเซี่ยงเค็งจึงสงสัยยิ่งนัก รีบนั่งยอง ๆ ลงไป ขณะขมวดคิ้วครุ่นคิด

ในความเงียบวังเวง พลันมีเสียงเคาะไม้บักฮื้อ (ไม้เคาะจังหวะเวลาสวดมนต์ของหลวงจีน) ดังขึ้น

เตาะเชี่ยงเค็งใจสะท้าน รีบเงี่ยหูฟังไป ได้ยินเสียงเคาะไม้บักฮื้อดังโป๊ก ๆ นี้คล้ายดังแว่วมาจากทางโบสถ์หลัง

พริบตานั้น เตาะเชี่ยงเค็งตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง รีบผุดลุกขึ้นยืนทันที ความจริงใจในโบสถ์มีเสียงเคาะไม้บักฮื้อ นับเป็นเรื่องที่ถูกต้องธรรมดายิ่งแล้ว ไยต้องแตกตื่นตกใจไปด้วย ?

แต่ในความคิดเห็นของเตาะเชี่ยงเค็ง บนเทียนมักชัวนี้ ทุกประการคล้ายดั่งผิดธรรมดาอยู่บ้าง อย่าว่าแต่โบสถ์ที่ถูกรกร้างจนปรักหักพัง ทั้งยังเป็นเวลาดึกสงัด ในโบสถ์ร้างกลางดึก ไปมีเสียงเคาะไม้บักฮื้อมาได้ ย่อมมิใช่เป็นเรื่องธรรมดาแน่นอน

ฟังเป็นครู่หนึ่ง เสียงไม้บักฮื้อยังคงเคาะอยู่ไม่หยุดยั้ง เตาะเชี่ยงเค็งสูดลมหายใจลึก ๆ แล้วพุ่งขวับไปทางหลังโบสถ์

เห็นลานหลังโบสถ์ใหญ่ยังมีโบสถ์เล็ก ๆ อีกหลังหนึ่ง กระดาษหน้าต่างของโบสถ์ มีแสงไฟเหลืองซีดทอทาบอยู่จริง ๆ และเสียงเคาะไม้บักฮื้อมาจากโบสถ์หลังนี่เอง เตาะเชี่ยงเค็งไม่ยอมหยุดร่าง โฉบปราดเข้าไปโดยไม่มีเสียง เห็นหน้าต่างปิดสนิทแน่น แต่ในช่องกระดาษสูงสุด คล้ายมีรูโตประมาณเม็ดถั่วอยู่

วัดร้างกลางดึกสงัด มีคนมาสวดมนต์เคาะไม้บักฮื้อ นับเป็นเรื่องพิสดารอยู่แล้ว และในวัดที่ถูกทิ้งรกร้างนานปี ถึงกับมีหน้าต่างที่เรียบร้อยสมบูรณ์ปานนี้ คล้ายดั่งยิ่งเป็นเรื่องพิสดารกว่าเดิม

เตาะเชี่ยงเค็งคลางแคลงสงสัยยิ่งนัก กระโดดปราดขึ้นเกาะชายคาโดยไม่ลังเล แนบตามองเข้าไปในรูขาด กลับเห็นภายในโบสถ์เวิ้งว้างว่างเปล่า ระหว่างกลางมีโต๊ะบูชาอยู่เพียงตัวเดียว บนโต๊ะบูชามีป้ายสถิตวิญญาณตั้งอยู่อันหนึ่ง ข้างป้ายเป็นตะเกียงริบหรี่ดวงเดียว อักษรบนป้ายก็เล็กอย่างยิ่ง ไม่มีทางจะเห็นเขียนว่ากระไรได้ แต่ที่หน้าโต๊ะบูชามีคนคุกเข่าอยู่ผู้หนึ่ง แม้หันหลังให้กับเตาะเชี่ยงเค็ง แต่เตาะเชี่ยงเค็งดูออกว่าเป็นสตรี

สตรีนางนี้สวมอาภรณ์ดำสนิท ผมยาวสยายประบ่า เตาะเชี่ยงเค็งต้องตระหนกยิ่งนัก ในโบสถ์ร้างไฉนจึงมีสตรีผมยาวอยู่ได้ ?

แลเห็นไหล่ของสตรีนางนั้นสั่นสะท้าน เคาะไม้บักฮื้ออยู่ไม่หยุดยั้ง

ปากคล้ายสวดมนต์อยู่เบา ๆ ในวิกาลดึกสงัด ในแสงที่ริบหรี่เลือนราง โบสถ์ที่ว่างเวิ้งว้าง เน้นกับอิสตรีที่คุกเข่าอยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย ผสานเสียงเคาะไม้บักฮื้อที่หดหู่วังเวง บันดาลให้ผู้เห็นแล้วต้องบังเกิดความหวาดหวั่นจนมิอาจข่มกลั้นได้

ในวัดเทียนเซี้ยงยี่

เตาะเซี่ยงเค็งคลายมือปล่อยตัวลอยละลิ่วลงสู่พื้น คำนึงด้วยความประหลาดใจ

'มิทราบสตรีนางนี้เป็นผู้ใด ? ไฉนมาสวดมนต์ในวัดร้างตอนดึกสงัด... อ้อ..ใช่แล้ว คิดว่าสตรีนางนี้คงเป็นชีที่ไว้ผม เนื่องเพราะเป็นวัดร้างไม่มีผู้อยู่อาศัย จึงมาจำวัดในที่นี้...ไฮ้ ! มิทราบนางรู้ตัวหรือไม่ ? เทียนมักซัวจะกลับกลายเป็นแดนมิคสัญญีอยู่ในบัดดล ไม่อาจให้นางได้บำเพ็ญภาวนาโดยสงบอีกแล้ว'

เตาะเซี่ยงเค็งครุ่นคิดไปมาหลายครั้งคราพลันนึกได้ เมื่อสตรีนางนี้อาศัยอยู่บนเทียนมักซัว มิทราบนางจะรู้ความเคลื่อนไหวของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กในที่นี้หรือไม่ ? เมื่อได้คิดจึงก้าวเข้าไปที่ประตูโบสถ์

เพิ่งถึงปากประตู ได้ยินเสียงไม้บักฮื้อยังคงไม่หยุดยั้ง แต่มีเสียงกระด้างเย็นชากล่าวขึ้นช้า ๆ

"เข้ามา"

มาตรว่าตอนนี้เตาะเซี่ยงเค็งมิได้ใช้วิชาตัวเบา แต่ยังคงเดินช้าอย่างยิ่ง สตรีที่สวดมนต์อยู่ในโบสถ์ ถึงกับได้ยินเสียงฝีเท้าของตน เตาะเซี่ยงเค็งจึงต้อง

ใจสะท้านอีกครา เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้ามีเรื่องต้องการเรียนถาม มารบกวนในวิกาลดึกสงัด ยังหวังให้ท่านกือสือ (ผู้บำเพ็ญศีล) โปรดอภัยด้วย"

ได้ยินเสียงคนภายในแค่นเบา ๆ เสียงไม้บักฮื้อชะงักลงทันที เตาะเชี่ยง-เค็งปลอบใจผลักประตูออก เห็นสตรีภายในยังคงคุกเข่าแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว แต่ป้ายสถิตวิญญาณบนแท่นบูชาหายไปแล้ว

เตาะเชี่ยงเค็งคลางแคลงสงสัยยิ่ง กระแอมเบา ๆ สตรีผมยาวที่คุกเข่าหันช้า ๆ มา พอเตาะเชี่ยงเค็งเห็นหน้านาง ต้องยิ่งตระหนกจนใจสะท้าน ยืนตะลึงลานกับที่โดยมิอาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

สตรีนางนั้นเมื่อเห็นเตาะเชี่ยงเค็ง สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไปเช่นกัน แต่พริบตาเดียวก็ถอนใจกล่าว

"ที่แท้ท่านเอง"

สีหน้าและน้ำเสียงของนาง ไม่มีเจตนาร้ายหรือขุ่นเคืองอาฆาตอย่างไร เตาะเชี่ยงเค็งต้องบังเกิดความแตกตื่นสงสัยอีกครา เพราะผิดคาดหมายยิ่งนัก

ที่แท้สตรีนางนี้ถึงกับเป็นอุนกึ้ง ศิษย์รักของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็ก

พริบตานั้น ในสมองบังเกิดภาพที่เกิดขึ้นเมื่อหลายวันก่อนจนกระจ่างชัด

ตอนนั้นนางแย้มยิ้มดั่งบุปผา วาจาระรื่นไพเราะแต่ก็สามารถปลิดชีวิตคนในยามยิ้มแย้มแจ่มใสได้ ตอนนี้นางกลับสวมอาภรณ์ดำสนิทเยี่ยงไว้ทุกข์ หน้านิ่วคิ้วขมวดด้วยความหม่นหมอง ไหนเลยยังมีทีท่าเยี่ยงเมื่อหลายวันก่อน ชั่วเวลาเพียงสั้น ๆ นี้ ถึงกับบันดาลให้สตรีที่ซุกซนกลอกกลิ้ง กลับกลายเป็นโศกเศร้ารันทดปานนี้ได้ นับเป็นเรื่องที่เตาะเชี่ยงเค็งคาดคิดไม่ออกและคิดไม่ถึงด้วย

เตาะเชี่ยงเค็งยืนตะลึงลานเป็นครู่ใหญ่ จึงกระแอมเบา ๆ กล่าว

"ที่แท้อุนโกวเนี้ยเอง"

ถอยหลังไปสามก้าวจนถึงข้างประตู จึงหยุดเท้าคำนึง

'เตาะเชี่ยงเค็งเอยเตาะเชี่ยงเค็ง ที่เจ้ามาเทียนมักซัว มิใช่เพื่อหาคนผู้นี้หรือไร ไฉนพอเห็นนางเจ้าก็จะสะบัดหน้าไปแล้ว ?'

ดังนั้น จึงสืบเท้าไปก้าวใหญ่ เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"วิกาลดึกสงัดแล้ว อุนโกวเนี้ยมาอยู่ที่นี้เพียงลำพังด้วยความมุ่งหมายใดกันแน่ ?"

อุนกิ้งเบือนหน้ามามองบักฮี้อนางแวบหนึ่ง พลางถอนใจกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้ากับท่านเมื่อหลายวันก่อนแม้ยังเป็นศัตรูกัน แต่ปัจจุบัน ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นศัตรูกับท่านอีกแล้ว...ข้าพเจ้าจะอยู่ที่นี้ทำกระไร มิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องของท่าน ท่านยังคงรีบไปเถิด"

นางกล่าวถึงตอนหลัง ๆ น้ำเสียงได้แกร่งกร้าวดั่งเมื่อหลายวันก่อนมาอีกครา เตาะเชี่ยงเค็งจึงงุนงงไป คาดคิดไม่ออกว่าควรจะรับมือดรุณีนางนี้เยี่ยงไรจึงเหมาะสม เป็นครู่หนึ่งฉุกใจคิดแล้วกล่าวไป

"โกวเนี้ยสวดมนต์ในที่นี้ มิทราบบำเพ็ญกุศลให้ผู้ใด ?"

แลเห็นอุนกิ้งพลันเหลียวขวับกลับมา ดวงตาสุกใสของนางมีประกายเจิดจ้าน่าหวาดหวั่น คืนสู่สภาพของวันนั้นอีกคราหนึ่งแล้ว

เตาะเชี่ยงเค็งนึกถึงนิทานที่เกากวนอูสือบอกเล่า และยังนึกถึงป้ายสถิตวิญญาณที่เมื่อครู่ตั้งอยู่บนแท่นบูชา ตอนนี้พลันหายไปจากสายตา จึงพอจะล่วงรู้เรื่องราวอยู่คร่าว ๆ แล้ว ดังนั้นถอนใจยาวกล่าวไป

"ข้าพเจ้าเคยได้ยิน บู๊ลิ้มเมื่อครั้งกระโน้นมีไต้เฮี้ยบอยู่สองท่าน ชนชาวบู๊ลิ้มยุคนั้นต่างยกย่องไต้เฮี้ยบทั้งสองท่านนั้นเป็นเนี้ยเม่งซังเฮี้ยบ มิทราบโกวเนี้ยพอจะรู้จักนามยิ่งใหญ่ทั้งสองนั้นหรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งกล่าวช้า ๆ พลางสังเกตสีหน้าอุนกิ้งจนเขม็งนิ่ง แลเห็นนางพอได้ยินคำ 'เนี้ยเม่งซังเฮี้ยบ' พลันสะท้านขึ้นสุดตัว ประกายคมกล้าในดวงตากลับกลายเป็นเศร้าหมองรันทดทันที

เมื่อเตาะเชี่ยงเค็งชะงักวาจา นางสวนคำโพล่งขึ้นทันที

"หรือท่านก็คือเตาะเชี่ยงเค็ง ?"

ครั้งนี้เป็นฝ่ายเตาะเชี่ยงเค็งงุนงงบ้างแล้ว ที่มิทราบนางไฉนรู้จักนามตนได้ ? ขณะจะตอบไป

มิคาด พลันมีเสียงตวาดก้องขึ้นที่นอกประตู เงาร่างสูงใหญ่สายหนึ่งพุ่งวาบมาด้วยพลังดุดันปานพายุ พร้อมกับเสียงโลหะที่กระทบกันดังเกรียวกราว

แสงโคมบนแท่นบูชาสั่นไหวไปวูบ เตาะเชี่ยงเค็งตระหนกยิ่ง รู้สึกการมา

ของคนผู้นี้เป็นโถมอย่างหนักหน่วงดุดัน ขณะจะเบือนหน้ามอง รู้สึกมีพลังกระแทกเข้าใส่ที่เบื้องหน้า แล้วเงาไม้เท้ายาวสายหนึ่งฟาดเข้าใส่ศีรษะอย่างดุร้าย

เตาะเชี่ยงเค็งขุ่นเคืองจนตวาด

"ผู้ใด ?"

เสียงร้องร่างพลิ้วขวับออกไปสามเซียะ ได้ยินเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ประกายไฟที่พื้นกระจายออกวูบวาบ ที่แท้ไม้เท้านี้เมื่อฟาดไม่ถูกเตาะเชี่ยงเค็ง ถึงกับฟาดใส่พื้นศิลาแข็งแกร่งจนแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ประกายไฟกระเซ็นวูบวาบ นับเป็นอานุภาพของไม้เท้าที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งจริง ๆ

เตาะเชี่ยงเค็งที่พลันหลบหลีกการจู่โจมอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุจากไม้เท้าไปแล้ว ยังมิทันเห็นชัดตาว่าผู้บังอาจเป็นใคร มิคาด พลังไม้เท้าของคนผู้นี้น่าตระหนกยิ่ง แม้ฟาดเข้าใส่พื้นศิลา แต่พอสะบัดข้อมือกระบวนท่าติดต่อตามมาในบัดดล ท่ามกลางเสียงโลหะกระทบกันแหลมเล็ก ฟาดไม้เท้าเข้าใส่หว่างเอวเตาะเชี่ยงเค็งอีกครั้ง

หากเป็นปกติไม้เท้าของคนผู้นี้แม้จะกราดเกรี้ยวดุดัน แต่ด้วยพลังฝีมือของเตาะเชี่ยงเค็ง ไม่ยากที่จะใช้หลักวิชาสองตำลึงปัดพันชั่งอันสูงส่ง ปาดไม้เท้าเบา ๆ จนทำให้หลุดกระเด็นออกจากมือได้อย่างง่ายดาย แต่จากเสียงเกรียวกราวของโลหะที่อยู่บนไม้เท้า กลับบันดาลให้ฟังออกว่าเป็นผู้ใด จึงไม่อาจใช้ไม้ตายออกไปตีโต้ทำอันตรายมัน

ดังนั้น กระโดดกายปราดขึ้นไปร่วมสองวา รู้สึกมีพลังลมรุนแรงพุ่งลอดใต้เท้าไปอย่างดุดัน

เตาะเชี่ยงเค็งไม่ต้องการประมือกับคนผู้นี้เลย จึงยื่นฝ่ามือแตะไปที่เพดานโบสถ์ พลังดึงดูดของฝ่ามือรั้งร่างให้ลอยแกว่งไกวอยู่ในกลางอากาศปานปาฏิหาริย์ กวาดตาลงมาแล้วตวาดเสียงกังวาน

"ไต้ซือโปรดหยุดก่อน"

เงาร่างสูงใหญ่ที่พลันถลันเข้ามาจู่โจม กระหน่ำสองกระบวนท่าอย่างดุดันล้วนแล้วเป็นไม้ตายสูงสุดของสำนักเสียวลิ้มยี่ เข้าใจฝ่ายตรงข้ามที่อยู่ภายในโบสถ์แคบเล็ก ต้องยากยิ่งจะหนีสองกระบวนท่าที่มีอานุภาพแตกตื่นสะท้านขวัญของท่านได้ มิคาด สองกระบวนท่าจู่โจมแล้ว ฝ่ายตรงข้ามกลับหนีไปโดยไม่

เหลือแม้แต่เงา

ได้ยินเสียงเตาะเชี่ยงเค็งดังลงมาจากเพดานโบสถ์จึงเงยหน้ามองไป เมื่อเห็นกำลังภายในที่แตกตื่นสะท้านแผ่นดินของเตาะเชี่ยงเค็ง ต้องคำนึงด้วยความตระหนก

'ที่แท้เป็นเจ้าเด็กเยาว์วัยผู้นั้น มันถึงกับมีกำลังภายในระดับนี้ได้ ?'

แต่เนื่องจากท่านมีนิสัยแกร่งกร้าวมุทะลุ แม้ตระหนกอย่างยิ่ง แต่ยังคงตวาดเสียงก้อง

"เด็กโสโครก มีความเป็นคนจงลงมา มิเช่นนั้น อาตมากระโดดขึ้นไปฟาดเจ้าให้ตายให้พลั่วเดียว"

อุนกึ้งหลังจากได้ยินนามเนี้ยเม่งซังเฮี้ยบแล้ว นางคล้ายดั่งซึมเซาจนวิญญาณโบยบินจากร่าง จวบจนบัดนี้จึงได้สติคืนมา เงยหน้าส่งเสียงว่า

"ท่านลงมาเถิด ข้าพเจ้ามีวาจาถามท่าน"

หันไปบอกกับหลวงจีนรูปนั้น

"ได้ซือ ท่านก็มิต้องลงมือแล้ว"

ที่แท้ผู้มาลงมืออย่างวู่วาม คือหลวงจีนเรื่องมากบ้อกึงได้ซือของเสียว-ลิ้มยี่นั่นเอง ท่านต้องงุนงงวูบจึงกล่าว

"เมื่อครู่อาตมานั่งบนอาสนะที่ด้านนอกอยู่ตลอดมา นั่งทั้งคืนเพิ่งออกไปล้างมือ (ปัสสาวะ) ชั่วครู่ มิคาด ถึงกับถูกเจ้าโจรน้อยบุกรุกเข้า..."

เตาะเชี่ยงเค็งจึงเข้าใจ ที่แท้เมื่อครู่หลวงจีนรูปนี้นั่งอยู่บนอาสนะทางภายนอก อาสนะจึงไม่มีฝุ่นละออง

เท่าที่หลวงจีนตอสื่อเท่าเทาะยอมลดตัวมาเป็นองครักษ์ให้แก่อุนกึ้ง เนื่องเพราะเมื่อท่านได้ยินอุนกึ้งบอกเล่าเรื่องราวแล้วจึงติดตามมาที่เทียนมักซัว แต่เมื่อเห็นพวกอสูรร้ายมารชั่วบนเทียนมักซัวมีตั้งมากมาย ท่านชิงชังมิยอมอยู่ร่วมด้วย ความจริงจะสะบัดหน้าไปเสียนานแล้ว แต่อุนกึ้งต้องใช้เล่ห์คารมมากมายมาเหนี่ยวรั้งด้วยความลำบากยากเข็ญ มาตรว่าท่านไม่ยินยอมอย่างยิ่ง แต่หนึ่งเนื่องจากพอใจเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระอยู่แล้ว สองเพราะมีความรักพอใจในตัวอุน-กึ้งจึงได้ฝืนใจอยู่ต่อไป

เมื่อครู่อุนกึ้งสวดมนต์อยู่ในโบสถ์ ท่านรับหน้าที่เป็นผู้ดูต้นทาง มิยอม

ให้ผู้อื่นเข้ามารบกวน มิคาดเพียงออกไปล้างมือชั่วขณะ เตาะเชี่ยงเค็งกลับบังเอิญบุกมาพอดี เมื่อท่านล้างมือกลับมา ได้ยินมีเสียงคนดังที่ด้านใน รีบเข้ามาดูก็เห็นบุรุษหนุ่มที่ถูกอุนกึ้งระบุเป็น 'มหาโจร' จึงลงมือฟาดเข้าใส่โดยมิถามไถ่ต้นสายปลายเหตุ

มิคาด อุนกึ้งตอนนี้กลับเรียกให้ท่านหยุดมือ ท่านที่มีนิสัยวู่วามหุนหันไหนเลยจะทราบความยอกย้อนของเรื่องราว ต้องเหม่อมองดูอุนกึ้งด้วยความงุนงงสงสัย หวังให้นางได้อธิบายกระจ่างกว่านี้

มิคาด อุนกึ้งกลับถอนใจยาวกล่าวด้วยความรันทด

"ผู้นี้มิใช่โจรร้าย ข้าพเจ้า...มีวาจาต้องการสนทนากับมัน ได้ซือยังคงออกไปเถิด แต่อย่าให้ผู้อื่นเข้ามารบกวน"

ตอสื่อเท่าเทาะยิ่งพิศวงสงสัย ครุ่นคิดจนเนิ่นนานจึงขยี้เท้าคำราม

"พวกท่านที่มีวัยฉกรรจ์ ล้วนแล้วประหลาดคนพิกลที่สุด"

จบคำลากพลั่วพระธรรมของท่าน ก้าวอาด ๆ ออกจากโบสถ์ไปด้วยความไม่พอใจ

เตาะเชี่ยงเค็งเห็นหลวงจีนที่วู่วามเหลวไหลกลับเชื่อถือวาจาดรุณีเยาว์วัยปานนี้ ต้องบังเกิดความขบขันเป็นอย่างยิ่ง ปล่อยร่างลอยละลิ่วลงสู่พื้นอีกครา อุนกึ้งถามทันที

"คิดว่าท่านคงเป็นเตาะเชี่ยงเค็ง ?"

เตาะเชี่ยงเค็งผงกศีรษะรับคำ อุนกึ้งถอนหายใจยาว พลันล้วงของออกมาชิ้นหนึ่งอย่างเชื่องช้า เมื่อเตาะเชี่ยงเค็งเหลียวมองตาม เห็นเป็นป้ายสถิตวิญญาณที่เมื่อครู่ยังอยู่บนโต๊ะบูชา

อุนกึ้งประคองป้ายสถิตวิญญาณวางลงแล้ว เตาะเชี่ยงเค็งจึงได้เห็นอักษรบนป้ายเขียนไว้

"ที่สิงสถิตวิญญาณบิดามารดาผู้ให้กำเนิด เนี้ยเม่งซังเฮี้ยบ"

เตาะเชี่ยงเค็งคำนึงด้วยความตระหนก

'นางไฉนทราบชาติกำเนิดของนางแล้ว ? แต่ทว่า...นางจะทราบหรือไม่ศัตรูผู้สังหารบิดามารดาของนาง ถึงกับเป็นอาจารย์ผู้มีพระคุณของนาง ?'

แลเห็นดวงตานางมีประกายเศร้ารันทด ขนตางอนยาวมีหยาดน้ำแวววาว

พอกะพริบน้ำตาหลั่งไหลลงเป็นทาง นางไม่ยื่นมือปาดแต่ยังส่งเสียงละห้อย

"ข้าพเจ้าอาภัพยิ่งจริง ๆ จวบจนเมื่อวานจึงทราบบิดามารดาผู้ให้กำเนิดข้าพเจ้าคือผู้ใด แต่ทว่า...ข้าพเจ้า...จวบจนบัดนี้ ยังมิทราบบิดามารดาข้าพเจ้าตายอย่างไร..."

นางชะงักวาจาลงเพราะเสียงสะอื้น เตาะเชี่ยงเค็งเห็นนางร่ำไห้จนคล้ายดอกส้มถูกฝนพรม พลอยบังเกิดความรันทดหดหู่เป็นอย่างยิ่ง เมื่อนางกล่าวจบคำพลันผุดลุกขึ้นเดินช้า ๆ เข้ามาหา เตาะเชี่ยงเค็งเห็นสองตาของนางเหม่อค้าง ความเคลื่อนไหวเชื่องช้าซึมเซาคล้ายดั่งถูกคุณไสยอาถรรพณ์ใดก็ปาน จึงยิ่งเวทนากว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ

"โกวเนี้ย ท่านยังคง..."

ความจริงคิดจะกล่าวปลอบใจนางสักหลายคำ แต่ตะกุกตะกักอยู่ที่คำ 'ยังคง' เพราะมิทราบควรกล่าวกระไร แลเห็นอุนกึ้งเดินช้า ๆ มาที่เบื้องหน้าแล้วพลันคุกเข่าโครมลงไปอย่างไม่คาดหมาย

เตาะเชี่ยงเค็งตระหนกจนละล่ำละลัก

"โกวเนี้ย โกวเนี้ย ท่านหมายความอย่างไรกัน ?"

เสียงดังร่างเบี่ยงออกด้านข้างสามก้าว คิดจะยื่นมือประคองนางให้ลุกขึ้นก็ไม่กล้า ในที่สุด พลอยคุกเข่าโครมลงไปบ้าง

ในวิกาลดึกสงัด ในโบสถ์เงียบวังเวง ที่หน้าแท่นป้ายสถิตวิญญาณบุรุษสตรีทั้งสองถึงกับคุกเข่าหันหน้าเข้าหากัน ต่างสงบปากคำจนเงียบงัน

ตอสื่อเท่าเทาะเมื่อครู่แม้ออกไปแล้ว แต่ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกเป็นรสชาติมิน่าทนทาน จึงได้ลนลานวิ่งเข้ามาอีกครั้ง เมื่อเห็นสภาพนั้นต้องตระหนกยิ่งนัก ยืนปากอ้าตาค้างเป็นครู่ใหญ่จึงได้ด่าในใจ ว่าคนวัยฉกรรจ์ล้วนพิกลอย่างยิ่ง แต่อย่างไร ท่านยังคงย่องเบา ๆ ถอยออกไปโดยมิกล้าส่งเสียง

เตาะเชี่ยงเค็งคุกเข่าอยู่ตรงข้ามอุนกึ้ง มาตรว่ามีวาจาจะว่ากล่าวอยู่มากหลาย แต่มิทราบกล่าวเรื่องราวใดจึงเหมาะสม

แลเห็นดวงตาสุกใสของอุนกึ้งมีหยาดน้ำหลั่งไหลลงไม่ขาดสาย เป็นเวลาเนิ่นนานจึงพยายามข่มกลั้นไว้ได้ สะอึกสะอื้นกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ...ท่านทราบ...ข้าพเจ้าทราบว่าท่านทราบ..."

เตาะเซี่ยงเค็งงุนงงทันที ไม่ทราบจริง ๆ ว่าวาจานี้หมายความว่ากระไร จึงร้องโพล่งด้วยความสงสัย

"ทราบกระไร ?"

อุนกิ้งยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตา เมื่อได้ยินคำย้อนถามของเตาะ-เซี่ยงเค็ง นางนึกถึงคำถามของนางเมื่อครู่ต้องพลอยรู้สึกน่าหัวร่อเช่นกัน ที่ไฉนไปกล่าววาจาไม่มีหัวไม่มีท้ายเช่นนั้น แต่นางที่เจ็บช้ำเสียใจจนแทบตายอยู่แล้วไหนเลยจะหัวร่อออกมาได้ จึงส่งเสียงสั่นเครือตอบ

"ข้าพเจ้าทราบ มีแต่ท่านเท่านั้นจึงทราบสาเหตุการตายของบิดามารดาข้าพเจ้า และก็มีแต่ท่านเท่านั้นที่ทราบ คัตรูผู้สังหารบิดามารดาข้าพเจ้าเป็นผู้ใดใช่หรือไม่ ?"

เตาะเซี่ยงเค็งยิ่งประหลาดใจ ที่นางไฉนไปทราบมีตนทราบเรื่องราวของนาง จึงบังเกิดความคลางแคลงสงสัยใหญ่หลวงนัก ถึงกับลืมตอบคำถามนาง และยังฉุกใจคิด

'หรือนางก็ทราบจากนักพรตเกากวนอูสือ แต่ในเมื่อนักพรตเกากวนอูสือบอกบิดามารดานางเป็นผู้ใดแล้ว ไฉนไม่พลอยบอกคัตรูของนางเป็นผู้ใดแก่นางเสียเลย'

ความลับเริ่มกระจ่าง

อุนกิ้งเพ่งมองผ่านม่านน้ำตาของนางไปแน่วนิ่ง แลเห็นสีหน้าเตาะเชี่ยง-เค็งเปลี่ยนแปรไปมานิ่งอึ้งราวมีความลำบากใจอยู่ นางจึงสะอึกสะอื้นต่อไป

"ข้าพเจ้าทราบ ก่อนนี้ข้าพเจ้าก้าวร้าวล่วงเกินท่านมาก แต่ข้าพเจ้า... หวังให้ท่านอย่าได้เคียดขึ้งติดใจจำ ขอเพียงท่านบอกกับข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าต้องเทิดทูนพระคุณท่านไปชั่วชีวิต"

เตาะเชี่ยงเค็งถอนใจยาว ดรุณีที่ซุกซนโอหัง ตอนนี้ถึงกับมากล่าววาจาวิงวอนด้วยสีหน้าหม่นหมองรันทด เตาะเชี่ยงเค็งมิเพียงไม่รู้สึกภูมิใจเท่านั้น กลับต้องถอนใจยาวกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมองเช่นกัน

"เรื่องการตายอย่างสยดสยองของผู้บังเกิดเกล้าโกวเนี้ยนั้น ข้าพเจ้าทราบดีก็จริง แต่เรื่องราวนี้เล่าแล้วยืดยาวยิ่ง โอ...มิทราบเรื่องนี้เป็นผู้ใดบอกกับโกวเนี้ย ? ใช่นักพรตวัยชราที่มีฉายาเกากวนอูสือหรือไม่ ? ท่านนอกจากบอกเรื่องเหล่านี้กับโกวเนี้ยแล้ว ยังบอกเรื่องใดอีก ?"

อุนกิ้งเพ่งตาร้องด้วยความประหลาดใจ

"เกากวนอูสือเป็นผู้ใด ? ข้าพเจ้ากระทั่งนามนี้ยังมิเคยได้ยินมาก่อนเลย"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงทันทีได้ยินนางกล่าวสืบต่อไป

"เรื่องเหล่านี้ โอ...ข้าพเจ้าบอกให้ท่านก็มิเป็นไร แต่ท่านไม่อาจแพร่งพรายต่อกับผู้อื่นเป็นอันขาด เมื่อค่ำวานหลังจากข้าพเจ้าเข้านอนเป็นเนิ่นนาน พลันมีคนมาเคาะหน้าต่าง ข้าพเจ้าตระหนกยิ่ง เนื่องเพราะห้องส่วนตัวของข้าพเจ้าอยู่ทางด้านหลัง ด้านหน้ามีห้องอาคันตุกะอีกแถวยาว มิทราบมียอดฝีมือบู๊ลิ้มมาอยู่เป็นจำนวนมากเพียงใด คนผู้นั้นถึงกับลอบเร้นมาเคาะหน้าต่างของข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าจึงทั้งตระหนกทั้งประหลาดใจ มิทราบเป็นผู้ใดมีความโอหังบังอาจปานนี้"

นางเล่าถึงตอนนี้เตาะเชี่ยงเค็งก็ถามตัวเองในใจ

'คนผู้นั้นมิใช่เกากวนอูสือ ? แต่จะเป็นผู้ใดกัน ? มันไฉนพลอยทราบความลับนี้ ?'

ได้ยินอุนกึ้งเล่าสืบต่อ

"ตอนนั้นข้าพเจ้าคิด คนผู้นั้นต้องมิใช่มาจากภายนอก เนื่องเพราะชนชาวนักเลงที่สามารถลอบเร้นสายตา และประสาทความรู้สึกของยอดฝีมือบู๊ลิ้มจำนวนมากมาย มาจนถึงอุทยานหลังอันเป็นที่พักของข้าพเจ้าได้นั้น นับว่ามีน้อยกว่าน้อยจริง ๆ ข้าพเจ้าเข้าใจเป็นเจ้าพวกน่าชิงชังรังเกียจเหล่านั้น ตะเกียกตะกาย... มาหาความรำคาญอีก"

เตาะเชี่ยงเค็งได้คิดถึงวาจาที่เหล่าดรุณีในรถบอกเล่าเมื่อวาน และได้คิดถึงคนที่มีฉายาฮวยนึ้งปิ๊กโหงวจึงรู้สึกน่าหัวร่อยิ่ง แต่ตอนนี้จิตใจยังคงอึดอัดกลัดกลุ้มอยู่ จึงมิกล้าหัวร่อออกไป

อุนกึ้งเล่าถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย คล้ายดั่งรู้สึกกระดากอายอยู่บ้าง แต่ยังคงกล่าวสืบต่อไป

"ในใจข้าพเจ้าทั้งเดืองทั้งแค้น จึงลอบลุกขึ้นสวมเสื้อชั้นนอก กระโดดออกจากหน้าต่างอีกบานหนึ่งไป เตรียมจะให้บทเรียนแก่มันผู้นั้นไปใส่ใจจำมิคาด เมื่อข้าพเจ้ากระโดดออกจากหน้าต่าง กวาดตามองรอบข้าง ทางภายนอกถึงกับไม่มีเงาร่างใด ๆ ขณะข้าพเจ้ากำลังรู้สึกประหลาดใจ ที่ด้านหลังถึงกับมีคนหัวร่อเบา ๆ แล้วบอกมันอยู่ที่นั้น"

นางระบายลมจากปากเฮือกใหญ่แล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าตอนนั้นตระหนกจนสะดุ้งตัวลอยจริง ๆ เมื่อได้คิดคนผู้นั้นถึง

กับมีวิชาตัวเบาสูงส่งปานนั้น รีบหันขวับกลับไปดูจึงเห็น ผู้นั้นถึงกับเป็นยอดคนที่มีวิชาตัวเบาเป็นเลิศในบู๊ลิ้ม ดังนั้นจึงสามารถไปมาในที่อยู่ของชนชาวบู๊ลิ้มจำนวนมากหลายโดยไม่มีผู้ใดรู้ตัวได้ โอ...อย่าว่าข้าพเจ้าเลย น่ากลัวซือแป๋เอง ก็ยากยิ่งจะสัมผัสถูกเงาร่างของท่านได้"

เตาะเซี่ยงเค็งขมวดคิ้ว กล่าวเบา ๆ

"สุดยอดวิชาตัวเบาในบู๊ลิ้ม...เป็นผู้ใด ?"

ในใจเตาะเซี่ยงเค็งคิด ผู้มีวิชาตัวเบาสูงสุดยอดในแผ่นดินต้องเป็นซือแป๋ตน หรือซือแป๋มาหานาง ? แต่ที่อุนกิ้งกล่าวต่อกลับเป็น

"คิดว่าท่านก็ต้องรู้จักคนผู้นี้ ท่านคือบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วม ท่าน..."

เตาะเซี่ยงเค็งสะท้านเฮือกใหญ่ ร้องโพล่งไปโดยไม่รู้ตัว

"บ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วม ? มันใช่นักพรตสูงวัยร่างผอมสูงไว้เคราห้าแฉก ใช้ห่วงทองรัดมวยนักพรต ?"

อุนกิ้งผงกศีรษะ ถามด้วยความประหลาดใจ

"ท่านไม่รู้จัก ? แต่ไฉนบ้วนเหมียวจินหยินกลับรู้จักท่าน ?"

จบจนบัดนี้เตาะเซี่ยงเค็งจึงได้เข้าใจกระจ่าง ที่แท้เกากวนอูสือก็เป็นบ้วนเหมียวจินหยิน และก็เป็นหนึ่งในมาตกรที่ทำร้ายบิดามารดาตน

ช่วงเวลานั้น ความรู้สึกจึงพลุ่งพล่านสับสน แต่คิดไปคิดมา กลับสะสางไม่กระจ่าง ไฉนบ้วนเหมียวจินหยินต้องไปแสดงลวดลายเยี่ยงนี้ต่อตนด้วย

มาตรว่าเตาะเซี่ยงเค็งเปรื่องปราดจนเป็นอัจฉริยะแต่อย่างไรยังคงมีวัยเยาว์เกินไป ย่อมไม่ทราบเล่ห์กลอันกลอกกลิ้งชั่วร้ายของชนชาวนักเลงกระจ่างนัก

แต่อุนกิ้งมิทราบเล่ห์กลที่ยอกย้อนของเรื่องราวนี้ เมื่อเห็นเตาะเซี่ยงเค็งไม่ส่งเสียงอีก นางจึงกล่าวต่อ

"บ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมท่านนี้ เป็นคนคุ้นเคยกับซือแป๋มานานปีก่อน ๆ ไปมาหาสู่กันอยู่บ่อยครั้ง จวบจนระยะหลายปีนี้จึงมิเคยเห็นท่านเลย ข้าพเจ้าทราบจากปากคำซือแป๋ทราบว่า ซือแป๋ยังมักออกไปสืบหาตัวท่านอยู่บ่อยครั้ง ตอนนั้นเมื่อเห็นท่านมา มิไปหาซือแป๋กลับมาหาข้าพเจ้า จึงประหลาดใจเป็นยิ่งนัก ท่านมองข้าพเจ้าแล้วหัวร่อเบา ๆ คำแรกที่เอ่ยถึงกับเป็นถามข้าพเจ้าทราบบิดามารดาเป็นผู้ใดหรือไม่ ? ต้องการให้ท่านบอกกับข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

นางทอดถอนใจด้วยความรันทดแล้วเล่าต่อ

"หลังจากข้าพเจ้าจำความได้ ปัญหานี้มิทราบเคยปรากฏในห้วงหัวใจข้าพเจ้ามามากน้อยครั้งเท่าใดแล้ว มิว่าข้าพเจ้านั่งก็ดียืนก็ดี ยามรับทานหรือยามหลับนอนก็ดี ต่างครุ่นคิดหาคำตอบของปัญหานี้เสมอมา ข้าพเจ้าแม้รู้สึกประหลาดใจและสงสัยในตัวบ้วนเหมียวจินหยินอยู่บ้าง แต่คำถามแรกของท่านกลับถามซึ้งเข้ามาในก้นบึ้งหัวใจข้าพเจ้าแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกึ้งครุ่นคิดไปมาจนซึมเซาทั้งสองคน ผู้หนึ่งเล่าอย่างเคลิบเคลิ้มรันทด ผู้หนึ่งฟังจนซึมเซาใจลอย ถึงกับลืมว่ายังคุกเข่าอยู่ แต่ต่างไม่มีความรู้สึกจะผุดลุกขึ้นเลย

ได้ยินอุนกึ้งเล่าสืบไป

"ตอนนั้นข้าพเจ้าฉุกใจได้คิด จึงวิงวอนให้ท่านบอกข้าพเจ้า มิคาดท่านกลับหัวร่อให้ข้าพเจ้า ต้องการให้ข้าพเจ้าไปปล่อยศิษย์ของท่านที่ถูกซือแป๋จับมากักขังในถ้ำบนภูเขาก่อน ท่านจึงยอมบอกข้าพเจ้า"

หยุดถอนใจยาวแล้วเล่าต่อ

"ข้าพเจ้าแม้ทราบ บ้วนเหมียวจินหยินต้องเคยกระทำเรื่องราวใดขัดใจต่อซือแป๋ ดังนั้น ซือแป๋จึงจับศิษย์ของท่านมากักขังไว้ และข้าพเจ้าก็ทราบวิชาฝีมือของบ้วนเหมียวจินหยินสูงอย่างยิ่ง แต่มิกล้าไปเผชิญหน้ากับซือแป๋ และไม่กล้าไปเสาะค้นในบริเวณภูเขาเทียนมักซัว จึงได้มาขู่เข็ญข้าพเจ้า แต่เรื่องนี้ได้โยกคลอนความตื่นเต้นสนใจของข้าพเจ้าจนหวั่นไหวจริง ๆ อย่าว่าแต่บ้วนเหมียวจินหยินต้องการให้ข้าพเจ้ากระทำเรื่องนี้เลย แม้ต้องการให้ข้าพเจ้าไปปล่อยคนที่ยิ่งยุ่งยากกว่านี้อีกสิบเท่า ข้าพเจ้าก็ต้องรับปากแน่นอน"

เตาะเชี่ยงเค็งฟังถึงตอนนี้ต้องขมวดคิ้วถอนใจถาม

"อย่างนั้น ท่านไปปล่อยผู้แซ่งิ้มออกจากที่กักขัง ภายหลังเล่า ?"

"ภายหลัง บ้วนเหมียวจินหยินจึงบอกชื่อฉายาบิดามารดาข้าพเจ้า และยังว่าบิดามารดาข้าพเจ้าถูกคนทำร้ายตายไป เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเยี่ยงนั้น บังเกิดความเศร้าเสียใจจนบอกมิถูก แค้นจนใครรีบเร่งไปหาศัตรูที่ทำร้ายบิดามารดาข้าพเจ้าในบัดดล แต่ศิษย์ของบ้วนเหมียวจินหยินกลับยืนจ้องมองข้าพเจ้าด้วยสายตาอกุศล ข้าพเจ้ายังคงข่มกลั้นโทสะไว้ ถามบ้วนเหมียวจินหยินว่าศัตรู

ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด"

"อ้อ แล้วมันบอกท่านอย่างไร ?"

"โอ...มันได้ยินวาจาข้าพเจ้าแล้ว ใบหน้ามีแววลำบากใจปรากฏ ตอนนั้นพลันมีเสียงฝีเท้าคนเข้ามาในระยะใกล้เคียง บ้วนเหมียวจินหยินคล้ายดั่งตระหนกยิ่ง รีบคว้าข้อมือศิษย์รักของท่านพลางบอกกับข้าพเจ้าอย่างเร่งร้อนให้ข้าพเจ้ามาถามเตาะเชี่ยงเค็งก็แล้วกัน พอจบคำก็พุ่งตัวหลบหนีไปดั่งสายฟ้า"

หยุดถอนหายใจอีกครา จึงเล่าต่อ

"วิชาตัวเบาของท่านสูงส่งอย่างยิ่งจริง ๆ ในมือฉุดคนอีกผู้หนึ่ง ข้าพเจ้ายังคงไล่ตามไม่ทัน ข้าพเจ้าก็กลัวซือแป๋พบเห็นเป็นข้าพเจ้าลอบปล่อยเชลยของท่านหนีไป จึงรีบวิ่งกลับห้องพัก แต่เตาะเชี่ยงเค็งเป็นผู้ใดนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เคยรู้จักเลย ในใจจึงมีทั้งขุ่นแค้นรันทดทั้งอึดอัดกลัดกลุ้ม ลมที่กรรโชกหมู่ไม้ใบหญ้าไหวตัวซู่ซ่าทางภายนอกดั่งเสียงคลื่น ความคิดของข้าพเจ้าตอนนั้นก็พลุ่งพล่านปั่นป่วนดั่งคลื่นในทะเลเช่นกัน จวบจนสว่างยังคงไม่อาจข่มตาหลับได้"

นางเล่าไป ๆ น้ำตาได้หลั่งไหลลงเป็นทางอีกครา เล่าสืบต่อว่า

"เช้าวันนี้เมื่อข้าพเจ้าไปพบซือแป๋ เห็นท่านกำลังเดือดดาล เพราะเรื่องเชลยสำคัญพลันหายสาบสูญจากที่คุมขัง ข้าพเจ้าก็มิกล้าบอกเรื่องนี้ออกไปได้แต่ลอบมาสร้างป้ายสถิตวิญญาณให้แก่บิดามารดา สวดมนต์ภาวนาให้แก่สองท่านผู้เฒ่าในที่นี้ โอ...มาตรว่าปากข้าพเจ้าสวดมนต์ แต่ใจกลับครุ่นคิดศัตรูที่ทำร้ายบิดามารดาข้าพเจ้าตายเป็นผู้ใด ? เตาะเชี่ยงเค็งเป็นผู้ใด ? ให้ข้าพเจ้าไปหามันได้อย่างไร ?"

นางจับตามองเตาะเชี่ยงเค็งแน่วนิ่งแล้วกล่าวต่อ

"เมื่อข้าพเจ้าเห็นท่านตามมาถึง ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจอย่างยิ่ง และไม่คิดจะเป็นศัตรูกับท่านอีก มิคาด...มิคาดท่านถึงกับเป็นเตาะเชี่ยงเค็งจริง ๆ"

นางหยุดเล็กน้อย ก้มศีรษะลงช้า ๆ เตาะเชี่ยงเค็งต้องจับตามองพลางครุ่นคิด

'ที่บ้วนเหมียวจินหยินกระทำดั่งนี้ คิดว่าคงต้องการอาศัยฝีมือเราสองร่วมกันกำจัดนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็ก เพราะอุนยู่เง็กเคียดแค้นมันจับจิตใจ ต้อง

สังหารมันให้ได้จึงยินยอม แต่ทว่า มันก็ทราบในระหว่างเราสอง ไม่มีผู้ใดสามารถต้านทานฝีมืออุนยู่เง็กฆ่าเราตายไป เป็นที่พึงพอแก่ใจกับมันอย่างยิ่งก็จริง แต่หากอุนยู่เง็กทราบเรื่องราวเหล่านี้เป็นผู้ใดเพร่งพราย มันยิ่งต้องย่ำแย่กว่าเดิม ดังนั้นมันจึงไม่บอกกับอุนกึ้งโดยตรง แต่สั่งให้อุนกึ้งมาถามเรา โอ...จิตใจที่กลอกกลิ้งชั่วร้ายของคนผู้นี้ นับว่ายิ่งกว่าอสรพิษจริง ๆ'

เตาะเชี่ยงเค็งที่มีความเปรื่องปราดหลักแหลมเป็นอัจฉริยะ เมื่อใช้สมองขบคิดก็ตรงกับที่บ้วนเหมียวจินหยินขบคิดวางแผน

ควรทราบว่า แม้บ้วนเหมียวจินหยินรู้ตัวเตาะเชี่ยงเค็งก็มีความอาฆาตแค้นต่อมัน จนมิยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน แต่มันทระนงตัวในฝีมือ ทราบว่าเตาะเชี่ยงเค็งตอนนี้ยังไม่อาจเป็นคู่มือมันได้ ดังนั้น จึงมิแยแสสนใจเตาะเชี่ยงเค็งเท่าใด ที่บันดาลให้มันหวาดกลัวอย่างจริงจัง ย่อมเป็นนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กเพียงคนเดียว

ที่มันทำดั่งนี้ เป็นเพราะต้องการให้อุนกึ้งกับเตาะเชี่ยงเค็งร่วมมือกันสังหารเภทภัยใหญ่ยิ่งของมันไปจริง ๆ มาตรว่าทั้งสองยังไม่อาจต้านทานฝีมืออุนยู่เง็ก กลับถูกอุนยู่เง็กฆ่าตายไป แต่เมื่ออุนยู่เง็กฆ่าศิษย์รักของนางแล้ว จิตใจต้องเจ็บช้ำรันทดอย่างยิ่ง อย่าว่าแต่เตาะเชี่ยงเค็งยังเป็นคนที่มันปรารถนากำจัดที่สุดอีกด้วย

พฤติการณ์ในชั่วชีวิตบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมนิยมดำเนินแผนยืมดาบฆ่าคนอยู่เสมอมา ครั้งนี้มันยิ่งวางแผนได้แยบยลกว่า มิว่าเหตุการณ์จะคืบหน้าไปในสภาพใด ยังคงมีแต่ประโยชน์ต่อมันโดยไม่มีผลร้ายเลยสักน้อยนิด

ช่วงเวลานั้น เตาะเชี่ยงเค็งเดือดดาลจนอัดอก ความอาฆาตแค้นในตัวบ้วนเหมียวจินหยิน ถึงกับยังรุนแรงกว่านางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กอีกหลายส่วน

ได้ยินอุนกึ้งถอนใจกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าบอกเรื่องราวทั้งมวลแก่ท่านแล้ว ท่านก็ควรบอกแก่ข้าพเจ้าบ้างกระมัง ?"

เตาะเชี่ยงเค็งเหลือบมองประกายตาวิงวอนของนางแวบหนึ่ง ขณะอ้าปากจะตอบ

มิคาด พลันมีเสียงตวาดก้องมาจากทางด้านหน้าโบสถ์ แล้วเสียงตอสื่อ-

เท่าเทาะคำราม

"มิว่าท่านเป็นผู้ใด หากคิดจะเข้าไปในโบสถ์ต้องกินพลั่วพระธรรมของอาตมาก่อน"

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งตระหนกยิ่ง จนบัดนี้จึงนึกได้ว่ายังคงคุกเข่าอยู่ต่างรีบผุดลุกขึ้นราวนัดกันไว้ เหลือบตาสบกันเพียงแวบเดียวก็ได้ยินมีคนกระโดดข้ามกำแพงเข้ามาที่ลานหน้าวัดอีกหลายคน เสียงตวาดดังสับสนจนอลหม่าน

เตาะเชี่ยงเค็งไม่ทันตอบคำถามนางอีกแล้ว สะบัดมือฟาดพลังลมดับโคมในห้อง และพลอยฟาดป้ายสถิตวิญญาณร่วงหล่นลงสู่พื้นด้วย อุนกิ้งตอนนั้นแม้จิตใจว้าวุ่น แต่ยังคงถามเบา ๆ

"เป็นผู้ใด ? เป็นผู้ใด ?"

เสียงต่อสู้ในลานวัดดังกระชั้นกว่าเดิมอีกมากหลาย ตอสื่อเท่าเทาะขู่คำรามไม่ขาดปากคล้ายดั่งเผชิญกับศัตรูกล้าแข็ง ในเสียงขู่คำราม มีเสียงแหลมเล็กหัวร่อพลางกล่าว

"เราดูออกแต่แรกแล้วว่า หลวงจีนท่านมิใช่คนดีงาม นึกมิถึง ท่านยังคงเป็นสายลับที่ฝ่ายศัตรูส่งมาอีกด้วย"

อีกเสียงหนึ่งที่แหบห้าวราวล่อแตกตวาดขึ้นบ้าง

"เจ้าเด็กชั่วร้ายทั้งสองรีบคลานออกมา เฮอะ เฮอะ...คิดจะมาอาละวาดในที่นี้ นับว่าตาบอดแล้วจริง ๆ"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องคำนึงด้วยความตระหนก

'หรือพวกมันทราบพวกเราอยู่ที่นี้ ?'

เมื่อได้คิดต้องคลางแคลงสงสัยอีกครา ได้ยินเสียงดังสนั่นหวั่นไหวของคนผู้หนึ่งตวาด

"อยู่ที่นี้แล้ว อยู่ที่นี้แล้ว งู้เฮีย เซียวเฮียรีบออกมา เจ้าเด็กสองคนหนีลงจากเขาแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องคำนึงด้วยความประหลาดใจอีกครั้ง

'เป็นผู้ใดหนีลงเขา ? หรือที่พวกมันไล่ล่ามิใช่เป็นพวกเรา อย่างนั้นพวกมันเป็นผู้ใด ?'

ในใจของอุนกึ้งตอนนี้ก็มีความตื่นเต้นสงสัยจนพลุ่งพล่าน นางทราบคนที่อยู่ทางภายนอก ล้วนเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่ซือแป๋ตนเชื้อเชิญมา และก็ทราบ เป้าที่พวกมันไล่ล่ามิใช่ตัวนาง แต่การแต่งกายของนางในตอนนี้ พร้อมทั้งยังอยู่กับเตาะเซี่ยงเค็งเพียงลำพัง ก็ไม่อาจจะให้ผู้อื่นได้เห็นเป็นอันขาด นางจึงยืนแน่วนิ่งอยู่ในความมืด จะออกไปก็ใช่ที่ หลบหน้าหนีก็ใช่ที่ ช่วงเวลานั้นนางก็มิทราบควรทำอย่างไรเช่นกัน

ชุมนุมกันในโบสถ์

ที่แท้เมื่อครู่ตอสื่อเท่าเทาะเห็นเตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งคุกเข่าเข้าหากัน ลอบถอยออกไปจากตัวโบสถ์แล้ว แต่ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกอึดอัดสงสัย ไม่ทราบบุรุษเยาว์วัยทั้งสองทำกระไรกันแน่ ?

ความจริงหลวงจีนเป็นผู้มีนิสัยมุทะลุวู่วาม ทั้งยังพอใจแส่หาเรื่องราวเป็นอย่างยิ่ง เมื่อในใจมีความลับที่ต้องขบคิด ย่อมอึดอัดใจจนกลัดกลุ้มเป็นอย่างยิ่ง ท่านจึงผุดลุกนั่งอยู่ตลอดเวลา บัดเดี๋ยวเดินไปยืนชิมเซาที่ปากประตู บัดเดี๋ยวเดินวนเวียนอยู่ภายในโบสถ์ใหญ่ แค้นจนใคร่ให้เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งรีบเร่งออกมา บอกกับท่านว่าเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?

แต่กาลเวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ทั้งสองยังมิได้ออกมาดั่งหวัง ขณะตอสื่อเท่าเทาะรู้สึกอึดอัดจนมิอาจทนทาน พลันเห็นเงาร่างสองสายพลิ้วละลิ่วเข้ามาโดยไม่มีเสียง

สายตาท่านแลเห็น แต่ดูไม่ออกว่าเงาร่างในความมืดเป็นผู้ใด จึงพลิ้วตัวปราดเข้าไป ทางหนึ่งสกัดหน้าไว้ ทางหนึ่งตวาด

"มิว่าเป็นผู้ใดจะเข้าไป กินพลั่วพระธรรมอาตมาก่อน"

นั่นเป็นเสียงที่อุนกิ้งกับเตาะเชี่ยงเค็งซึ่งอยู่ทางโบสถ์หลังได้ยินก่อน ส่วน

สองคนที่พุ่งตัวเข้ามาทางโบสถ์หน้า เมื่อเห็นพลันมีคนสกัดทางพวกมัน จึงพากันตวาดเสียงก้อง แต่ยังคงชะงักร่างไว้ด้วยความตื่นตระหนก

ตอสื่อเท่าเทาะเมื่อตวาดไปแล้ว เพ่งตามองให้ชัดเจน จึงเห็นผู้มาทั้งสอง คนหนึ่งร่างผอมสูง มือถือกระบี่กว้างยาว คนหนึ่งที่ถือแส้เหล็กท่อนกลับเป็นคนหลังค่อม

ทั้งสามคนพอประสานสายตากัน ต่างรู้สึกเป็นคนที่คุ้นเคยเห็นหน้ากันอยู่แทบทุกวัน

ที่แท้ทั้งสองคนนี้ ผู้หนึ่งเป็นมหาโจรโดดเดี่ยวของดินแดนฮ้อไซในอดีต นามงู้เจ็กซัว ฉายาเชยลี้เม่งเทาะ (อูฐพันลี้) อีกผู้หนึ่งมีนามเซียวทิฮวง ฉายาบ้อเอี้ยล้อซัวะ (มารไร้เงา) ซึ่งเป็นผู้เหี้ยมหาญของดินแดนไซโอ๊ว ทั้งสองแม้จะอยู่ทิศตะวันตกกับทิศใต้ที่ที่ห่างไกลกัน แต่ตอนนี้ต่างถูกนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กเชื้อเชิญมาเป็นอาคันตุกะทรงเกียรติ มันสองแม้จะไม่ถูกชะตากับตอสื่อเท่าเทาะ มิยอมใกล้ชิดสนิทสนมด้วย แต่ต่างเคยเห็นหน้ากันเสมอ

ตอสื่อเท่าเทาะเมื่อเห็นทั้งสองพลันบุกเข้ามา บังเกิดความตื่นเต้นอย่างยิ่งก็จริง ส่วนทั้งสองเมื่อเห็นตอสื่อเท่าเทาะพลันสกัดทางพวกมันไว้ ย่อมมีความแตกตื่นยิ่งกว่า

บ้อเอี้ยล้อซัวะที่มีจิตใจลึกซึ้งเลือดเย็น เมื่อได้ยินตอสื่อเท่าเทาะตวาดเช่นนั้น จึงแค่นหัวร่อกล่าว

"มีคนบุกรุกขึ้นอาละวาดบนภูเขา เราสองไล่ตามร่องรอยมันมาถึงที่นี้ ไต้ซือไฉนต้องขัดขวางทางพวกเราไว้ ?"

ความจริงตอสื่อเท่าเทาะก็มิทราบ อุนกิ้งให้ท่านสกัดขวางผู้อื่นไว้ด้วยจิตเจตนาใดกันแน่ แต่เมื่อท่านรับปากนางแล้ว ต่อให้เป็นองค์กษัตริย์เสด็จมาท่านก็ไม่ยอมเปิดทางให้ผ่านเด็ดขาด ยามนั้นตวัดพลั่วพระธรรมในมือจนเสียงเกรียวกราว เบิ่งตาตวาดซ้ำ

"ภายในไม่มีคน คนที่พวกท่านต้องการหามิได้หนีมาที่นี้ พวกท่านยังคงรีบไปไล่ตามในทิศทางอื่นเถิด"

เชยลี้เม่งเทาะที่มีนิสัยร้อนวู่วามดั่งดินระเบิด ไหนเลยทนยอมรับฟังวาจาเช่นนั้นของหลวงจีนเรื่องมากได้ จึงตวาดพร้อมกับสะบัดแส้เหล็กท่อนในมือ

กระหน่ำใส่โดยมิสอบถามอย่างไร

ตอสื่อเท่าเทาะหัวร่อฮาฮา ลอบเย้ยหยันพวกมันแส่หาเรื่องให้เจ็บตัว ท่านมีพละกำลังมหาศาลมาแต่กำเนิด ต่อสู้กับศัตรูคราใด พอใจการหักหาญโดยตรง ๆ จึงได้ขวางพลั่วพระธรรมดันขึ้นปะทะโดยหักโหมเต็มแรง

เสียงตังดังสนั่นหวั่นไหว ตอสื่อเท่าเทาะปวดที่ง่ามมือจนแทบฉีกขาด ใจต้องเต้นระทึกเพราะนึกไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามจะมีพละกำลังมหาศาลเช่นกัน

มือซ้ายของท่านคลายออกจากทางหัวพลั่วพระธรรม มือขวาตวัดขวับฟาดเข้าใส่ฝ่ายตรงข้ามด้วยกระบวนท่าที่กราดเกรี้ยวดุดันมิยอมอ่อนข้อเช่นกัน

เชยลี้เม่งเทาะก็เป็นผู้มีพละกำลังมหาศาลจนขึ้นชื่อในบู๊ลิ้ม ตอนนี้ก็ตื่นตระหนกอย่างยิ่งเช่นกัน เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามถึงกับตีโต้มาในฉับพลันทันทีได้มันก็มีโทสะประดังฮือโหมรุนแรง ฟาดแส้ขึ้นต่อต้านโดยไม่ยอมกระโดดหลบหลีก จึงมีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวอีกครา

ครั้งนี้ทั้งสองต่างถอยไปคนละสามก้าว ตอสื่อเท่าเทาะพอเพิ่งตั้งหลักทรงกาย คล้ายกลัวจะถูกผู้อื่นชิงลงมือเอาเปรียบก่อนก็ปาน มือขวาควงแล้วฟาดพลั่วพระธรรมออกไปกระหน่ำใส่อีก

มิคาด เชยลี้เม่งเทาะถึงกับไม่หลบหลีก ตวัดแส้เหล็กท่อนขึ้นปะทะตรง ๆ อีกครา

ในเสียงระเบิดที่ดังติดต่อกันสามครั้งซ้อน ๆ เชยลี้เม่งเทาะรู้สึกแขนชาไปทั้งสองข้าง แทบไม่อาจตวัดแส้เหล็กมีน้ำหนักหลายสิบชั่งของมันได้อีกแล้ว

ตอสื่อเท่าเทาะแม้มีอาการดีกว่าบ้าง แต่ก็ถูกกระแทกกระทั้นจนง่ามมือปวดแปลบมิอาจทนทาน

บ้อเอี้ยล้อซัวะเห็นทั้งสองปะทะกันหักโหมตรง ๆ ไปสามกระบวนท่าโดยไม่คำนึงจะใช้ความพลิกแพลงเข้าพิชิตเอาชัยกัน จึงทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน ลอบด่าทั้งสองมีแต่ความเหลวไหล

มันสะบัดกระบี่ยาวใหญ่ในมือจนเป็นประกายวูบวาบ สะอึกปราดเข้าทางด้านข้างตอสื่อเท่าเทาะ คิดจะฉวยโอกาสที่หลวงจีนเรื่องมากยังอ่อนล้ากับการต่อสู้ กระโดดเข้าไปทางหลังโบสถ์ดูเหตุการณ์

มิคาด ตอสื่อเท่าเทาะแม้จะวู่วามเหลวไหล แต่พลังฝีมือก็สูงส่งจนต้อง

นับถือยิ่ง พอเงาร่างของบ้อเอี้ยล้อซัวะพุ่งเฉียดผ่านข้างกายไปที่โบสถ์หลัง ท่านรีบทะยานตามติดไปในบัดดล มิส่งเสียงด่าทอก็ฟาดพลั่วพระธรรมเข้าใส่ศีรษะดังโครมใหญ่

บ้อเอี้ยล้อซัวะมิกล้าปะทะกับท่านโดยหักโหมตรง ๆ รีบถลันกายหลบปราดออกด้านข้าง พลิกกระบี่แทงสวบเข้าใส่ในกระบวนท่าพิสดาร ประกายกระบี่แวววาวพุ่งวาบเข้าใส่สองซายโครงของท่านดั่งสายฟ้า

กระบี่นี้กราดเกรี้ยวอำมหิตเป็นยิ่งนัก ทั้งยังรวดเร็วสุดเปรียบประมาณ ตอสื่อเท่าเทาะจึงทราบว่าเผชิญกับคู่มือที่เข้มแข็งแล้ว ต้องส่งเสียงตวาดขู่ขวัญอยู่ไม่ขาดปาก ใช้ไม้ตายของสุดยอดสำนักเสียวลิ้มยี่คือพลั่วพิชิตมารออกต่อต้าน เงาพลั่วกระจายเป็นเงาหนาทึบราวขุนเขาถล่มทลาย เสียงโลหะกระทบกันดังสนั่นหวั่นไหว ต่อสู้กับผู้เหี้ยมหาญที่ยิ่งใหญ่เป็นพัลวันไป

บ้อเอี้ยล้อซัวะเมื่อเห็นหลวงจีนมุทะลุพัวพันโดยมิยอมเลิกรา ยิ่งแน่ใจว่าเป้าที่มันสองไล่ตามมาต้องอยู่ที่หลังโบสถ์แน่ และหลวงจีนรูปนี้คือสายของฝ่ายตรงข้าม จึงแผดหัวร่อเสียงแหลมเล็กพร้อมกับด่าทอไป

เซยลี้เม่งเทาะเมื่อพักผ่อนชั่วครู่ รู้สึกแขนพอจะคลายความปวดซา ใช้ได้แคล่วคล่องอีกครั้งแล้ว จึงทะยานกายไปทางโบสถ์หลังบ้าง พลอยส่งเสียงตวาดขู่ขวัญแล้ว ทั้งสองร่วมมือกันกลุ้มรุมทันที

ประกายกระบี่เงาแส้ครอบคลุมใส่ตอสื่อเท่าเทาะหนาแน่นเป็นชั้น ๆ แต่ยังคงไม่สามารถพิชิตเอาชัยได้

มิคาด ตอนนั้นที่หน้าวัดมีเสียงของผู้ไล่ตามศัตรูอีกคนหนึ่งตวาดขึ้น บอกว่าพบร่องรอยของศัตรูบนทางลงภูเขา สองคนเมื่อเห็นตอสื่อเท่าเทาะยิ่งต่อสู้ยิ่งคึกคักเข้มข้น จึงไม่ปรารถนาพัวพันกับท่านสืบไป ใช้กระบวนท่าหลอกล่อที่ดูเปลือกนอกกราดเกรี้ยว แต่ความจริงเป็นต้องการปลีกตัวหนีหน้า

ตอสื่อเท่าเทาะที่ปัดป้องโดยมิทันตีโต้ เงาร่างสองสายก็ทะยานกายออกจากกำแพงวัดไปแล้ว

ตอสื่อเท่าเทาะควงแส้ดังควับเคว้ียว หัวร่อฮาฮาพลางร้อง

"มารชั่วทั้งสองไม่มีประโยชน์เลยจริง ๆ หนีเสียแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งที่อยู่ในโบสถ์หลัง ได้ยินอุนกึ้งถอนใจเบา ๆ แล้วส่งเสียง

"หนีไปแล้ว ?"

เตาะเชี่ยงเค็งก็ระบายลมจากปากอย่างโล่งอก มาตรว่ามิใช่เป็นคนหวาดกลัวผู้อื่น แต่รู้สึก ตนมาอยู่กับอุนกิ้งในสถานที่นี้เพียงลำพัง หากถูกผู้คนเห็นอย่างไรก็เป็นที่ครหาอยู่ ดังนั้น จึงพลอยระบายลมจากปากรับคำ

"ไปแล้วจริง ๆ"

ตอสื่อเท่าเทาะมองทิศทางที่คัตรูทั้งสองลับหายไป อดมิได้ต้องร้องเรียกเสียงก้องอีกครา

"พวกมันหนีไปแล้ว"

แล้วพลอยพุ่งตัวเข้าไปในโบสถ์บ้าง จากประกายพลั่วพระธรรมที่แวววาวสาดส่องให้เห็นใบหน้าที่มีประกายภาคภูมิใจของท่านอยู่ชัดเจน อุนกิ้งถอนใจกล่าว

"ไต้ซือมีฝีมือยอดเยี่ยมจริง ๆ"

ตอสื่อเท่าเทาะหัวร่อฮาฮา มือหนึ่งถือพลั่วพระธรรม มือหนึ่งตบอกฉาด ๆ พลางกล่าว

"โกวเนี้ย ฝีมือของอาตมายังไม่นับว่าสูงได้ แต่อาศัยเศษสวะเยี่ยงพวกนั้นมาอีกสักสองสามคนก็ไม่สำคัญอย่างไร โกวเนี้ยท่านวางใจ มีอาตมาอยู่ที่นี้ มิว่าผู้ใดก็เข้ามาไม่ได้ หากท่านทั้งสองยังมีวาจาสนทนา ขอให้วางใจ..."

มิคาด วาจาท่านไม่ทันขาดคำ เตาะเชี่ยงเค็งพลันแค่นเสียงเย็นชา

"น่ากลัวไม่แน่กระมัง ?"

ตอสื่อเท่าเทาะเดือดดาลเป็นการใหญ่ ขณะเลิกคิ้วดกหนาจะตวาดถาม พลันเห็นเตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้ง ต่างจับตาที่คมวาวมองผ่านไหล่ของท่านไป จึงอดมิได้ต้องเหลียวมองตามบ้าง

ที่ธรณีประตูโบสถ์ พลันมีเงาร่างเพิ่มขึ้นมาอีกสองสาย ทั้งสองอ้วนผอมสูงต่ำเทียบเท่ากัน และยังยืนเคียงไหล่อยู่ที่นั้น จับตามองดูสามคนในโบสถ์อยู่ไปมา คล้ายดั่งรู้สึกกระอักกระอ่วนที่มิอาจรุกและถอย ตอสื่อเท่าเทาะพอถลึงตา เตาะเชี่ยงเค็งก็ส่งเสียงกังวาน

"สหายเป็นผู้ใด ไฉนไม่เข้ามาสนทนากันก่อน ?"

ที่แท้ในสามคนแม้เตาะเชี่ยงเค็งจะมีวัยเยาว์ ประสบการณ์น้อยที่สุด แต่

ก็มีสายตาคมกล้าที่สุด เหนือกว่าอุนกึ้งและตอสื่อเท่าเทาะมากมายนัก เมื่อครู่ตอนกล่าววาจากันเตาะเชี่ยงเค็งก็ได้รู้สึก มีเงาร่างสองสายพุ่งเข้ามาในลานหน้าโบสถ์ด้วยทีท่าเร่งร้อนลนลาน พอเท้าสัมผัสพื้นก็โฉบเข้ามาที่โบสถ์นี้

วาจาตอสื่อเท่าเทาะไม่ทันขาดคำ ทั้งสองพากันโฉบมาถึงที่ปากประตูแล้ว แต่เมื่อเห็นในโบสถ์ยังมีอยู่ถึงสามคน คล้ายดั่งตระหนกจนต้องชะงักเท้าไว้ในบัดดล

เตาะเชี่ยงเค็งเห็นทั้งสองคล้ายมีวัยประมาณยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองปี ทีท่าก็เร่งร้อนลนลาน แสดงว่ามิใช่เป็นศิษย์ของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็ก พลันนึกถึงเสียงร้องบอกทางนอกโบสถ์เมื่อครู่ จึงแน่ใจ สองคนนี้คือผู้ที่ลอบเข้ามาสืบตื้นลึกหนาบาง แต่ถูกพวกยอดฝีมือที่อุนยู่เง็กเชื้อเชิญมาพบเห็น ออกไล่ล่าตัวอย่างดุดัน ดังนั้นจึงได้เชิญทั้งสองเข้ามาร่วมสนทนา โดยคิดว่าคงจะเป็นพวกศัตรูของอุนยู่เง็ก ซึ่งเท่ากับเป็นพวกของตนเช่นกัน

สองคนนั้นเหลือบมองกันแวบหนึ่ง คล้ายดั่งฟังออก น้ำเสียงของเตาะ-เชี่ยงเค็งไม่มีอกุศลจิตคิดร้าย จึงพากันเดินเข้ามาในโบสถ์ แต่ทั้งสองยังคงไม่ทราบเป็นผู้ใดส่งเสียงเชื้อเชิญ เนื่องเพราะว่าเตาะเชี่ยงเค็งที่คร่ำเคร่งฝึกปรืออย่างยากเข็ญถึงสิบปี มีสายตาคมกล้าเหนือธรรมดา แม้เตาะเชี่ยงเค็งเห็นทั้งสองกระจ่างชัด แต่ทั้งสองกลับไม่อาจเห็นเตาะเชี่ยงเค็งได้ หนึ่งในจำนวนนั้นลังเลเล็กน้อยแล้ว พลันล้วงชุดไฟขึ้นจุดดังฉับ กวาดตาทั้งสี่มองไปมา จากนั้นหยุดนิ่งอยู่ที่ใบหน้าอุนกึ้ง

เตาะเชี่ยงเค็งกวาดตามอง เห็นทั้งสองมีวัยเยาว์อย่างยิ่งจริง ๆ เค้าก็หล่อเหลาคมคาย สองคนที่ยืนเคียงไหล่กัน มาตรว่ามีทีท่าทุลักทุลีอยู่บ้าง แต่ในไฟเลือนรางยังคงดูออกว่าหล่อเหลาสง่าเหนือธรรมดา

แต่เตาะเชี่ยงเค็งพอเห็นหน้าทั้งสองอีกครั้ง หัวใจต้องเต้นถี่เร็วทันที

ที่แท้ทั้งสองแม้หล่อเหลาสง่า แต่สวมเสื้อยาวสีเหลือง มองในปราดแรกคล้ายคลึงกับงิ้มฉั่งไม่ผิดเพี้ยน

พวกเตาะเชี่ยงเค็งกลับมิทราบ สองคนนี้ก็เป็นศิษย์รักของบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมซึ่งเคยร่วมทางกับงิ้มฉั่ง ไปที่ใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงของอึ้งซัวเมื่อสิบปีก่อนนั้น

สิบปีที่ผ่านไป ทั้งสองต่างเติบใหญ่ฉกรรจ์ บ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมที่ไม่กล้าอยู่เป็นที่เป็นทางเพราะต้องการหลบหนีการไล่ล่าของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็ก

เมื่อทั้งสองฝึกวิชาฝีมือสำเร็จแล้ว จึงได้ติดตามงิ้มฉั่งออกหาประสบการณ์ในวงพวกนักเลง

งิ้มฉั่งมุ่งหน้าไปกังหน่ำ แต่พวกมันมีคนหนึ่งอยู่ที่สองฟากฝั่งลำน้ำฮวงโห ผู้หนึ่งไปในมณฑลเสฉวน ก่อกวนเรื่องราวตามอารมณ์คึกคะนองของพวกมัน

เมื่อวันที่ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฉลองวันคล้ายวันเกิดในบู๊โอ้วนั้น ผู้ที่โซวซี่เพ้ง-เปียซือของกังหน่ำเปียเก๊กกล่าวขวัญถึง ว่ามีฝีมือเลอเลิศสุดสูง ก็คือหนึ่งในสองบุรุษหนุ่มรูปงาม นามทิตั๊กนั้งนี้เอง

ซือเฮียตี่ทั้งสาม ต่างได้รับการถ่ายทอดสุดยอดฝีมือของบ้วนเหมียว-จินหยินมาจนหมดสิ้น เพียงแต่พลังการฝึกปรือยังไม่สูงส่งถึงระดับเท่านั้น แต่ทว่า ก็พอจะนับเป็นสุดยอดในหมู่วัยฉกรรจ์ยุคนี้เต็มภาคภูมิแล้ว

ทั้งสามแม้ท่องเที่ยวคนละเส้นทาง แต่เมื่อได้ยินข่าวใหญ่ที่สะเทือนแผ่นดินของภูเขาเทียนมักซัว จึงพากันมุ่งหน้าสู่จุดหมายปลายทางเดียวกันทันที

ทิตั๊กนั้งกับบุรุษหนุ่มอีกผู้หนึ่งนามเจี๊ยะเพ้งมาช้ากว่า แต่กลับได้เห็นรหัสที่ซือแป๋พวกมันทิ้งไว้ในนครลิ่มอัน ดังนั้นจึงรีบเร่งเดินทางมาในสถานที่ซึ่งบ้วนเหมียวจินหยินนัดพบโดยด่วน

ตอนนั้น อีฮ้วมได้ช่วยงิ้มฉั่งออกไปแล้ว เมื่อเห็นทั้งสองมาตามนัด จึงสั่งให้พวกมันอย่าได้เข้าร่วมพิธีประลองฝีมือเทียนมักซัวเด็ดขาด แต่มิได้บอกต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวให้พวกมันทราบด้วย

งิ้มฉั่งที่เพลี่ยงพล้ำจนเจ็บปวดมา มาตรว่ายังรู้สึกเสียดาย แต่ยังพอจะตัดใจเชื่อฟังคำสั่งซือแป๋ได้

แต่ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งทั้งสองทะนงตัวว่ามีฝีมือโดดเด่นเป็นเอกในรุ่นเดียวกัน กระเหี้ยนกระหือใคร่จะขอทดลองอยู่นานแล้ว หมายจะชิงตำแหน่งชนะเลิศไว้เป็นเกียรติประวัติของตน เมื่อได้ฟังซือแป๋สั่งห้าม แม้ทางปากมิกล้าคัดค้าน แต่ในใจกลับไม่ยินยอมเป็นที่สุด

สองคนนี้แม้มีใจกำเริบเสิบสาน ทระนงโอหังเป็นอย่างยิ่ง แต่ยังคงมิกล้าฝ่าฝืนคำสั่งของซือแป๋ ดังนั้นลอบปรึกษาแล้วเห็นพ้องต้องกัน แม้ซือแป๋ห้ามมิให้มาร่วมประลองในวันพิธี แต่การไปก่อนวันกำหนดพิธี ไม่อาจนับว่าขัดคำสั่งซือแป๋ได้

ทั้งสองที่ไม่กล้าขัดคำสั่งซือแป๋ แต่ไม่อาจทนความเย้ายวนของกระบี่โบราณอันมีคุณค่า และโฉมสะคราญที่งามตาปานหยาดฟ้ามาได้ เมื่อปรึกษาตกลงจึงลอบเร้นขึ้นมาภูเขาเทียนมักซัว โดยมิทราบบนเทียนมักซัวมียอดฝีมือชุมนุมกันคับคั่ง ทั้งสองแม้มีฝีมือที่สูงส่ง วิชาตัวเบาก็เยี่ยมยอด แต่ไหนเลยจะรอดสายตายอดฝีมือเหล่านั้นได้

ทั้งสองพอขึ้นเขาก็ถูกพบเห็น มันสองที่ต้องต่อสู้กับยอดฝีมือจำนวนมากหลาย แม้อุนยู่เง็กมิได้ปรากฏตัวเอง แต่ทั้งสองก็ไม่อาจต่อต้านได้ ตอนนั้นเป็นเวลาเดียวกับที่เตาะเชี่ยงเค็งอาศัยฝีมือลำพังตัว สยบสงฆ์พรตผอมอ้วนแล้วขู่ขวัญสามกระบี่น่าไฮ้จนเตลิดหนีไป ดังนั้นเอง เมื่อขึ้นเขามาในตอนหลังตลอดทางจึงไม่มีผู้ใดขัดขวาง ที่แท้เพราะเป็นเวลาเดียวกับเหล่ายอดฝีมือในรายทาง พากันไปกลุ้มรุมสองบุรุษหนุ่มเพื่อหมายจับตัวนั่นเอง

สองหมัดยากจะต้านทานสี่มืออยู่แล้ว อย่าว่าแต่ผู้ที่มีศักดิ์ศรีมาบนภูเขาเทียนมักซัวตอนนี้ ล้วนแล้วเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มทั้งสิ้น สองบุรุษหนุ่มเมื่อเห็นทีท่าไม่ถูกต้อง จึงเตลิดหนีเอาชีวิตรอดก่อน แต่พวกมันแม้หนีรวดเร็วเพียงใด ผู้ไล่ล่าก็มีฝีเท้าไม่เชื่องช้ากว่า กอปรกับยังมีจำนวนมากหลาย ทั้งสองหนีเป็นระยะหนึ่งแล้ว ยังคงไม่อาจหนีรอดออกจากการไล่ล่าของพวกฝ่ายตรงข้ามได้

ดังนั้นเอง ทั้งสองที่หวาดหวั่นลนลาน จึงได้ใช้อุบายส่งเสียงเหนือจูโจมใต้ ติดตามด้วยแผนจักจั่นทองลอกคราบ โดยไปซ่อนอยู่ในความมืด แต่ขว้างก้อนหินไปในระยะไกล บรรดานักเลงเก่าเหล่านั้น จะอย่างไรก็ต้องนึกไม่ถึงจะถูกไก่อ่อนที่เพิ่งออกสู่บู๊ลิ้มหลอกลวงจนหลงกล พากันไล่ตามลงจากภูเขาเป็นทิวแถว แต่พวกมันสองกลับย้อนขึ้นบนภูเขา เตรียมจะซ่อนตัวอยู่ในวัดร้างสักระยะหนึ่ง ค่อยคิดหาวิธีหลบหนีต่อไป

มิคาด ในโบสถ์ก็มีคนอยู่ ทั้งสองที่ตระหนกยังมิทันตกลงใจ เตาะเชี่ยงเค็งก็ได้พบเห็นเสียก่อน ความจริงทั้งสองเข้าใจหนีไม่รอดอยู่แล้ว แต่เมื่อฝ่ายตรงข้ามมีเพียงสามคน มันสองยังพอร่วมกำลังเสี่ยงได้โดยไม่หวาดหวั่น แต่กลับได้ยินวาจาที่ไม่มีอกุศลจิตคิดร้ายของเตาะเชี่ยงเค็ง ทั้งสองจึงพากันเข้าไปในโบสถ์

มาตรว่ามันสองเพิ่งระงับใจที่แตกตื่นมาได้ แต่เมื่อเห็นอุนกิ้งที่สะคราญปานหยาดฟ้า จึงต้องจ้องมองนางจนแน่วนิ่ง ไม่อาจเบือนห่างได้อีกแล้ว

อุนกิ้งพอเหลือบมอง ย่อมเห็นสายตาที่เขม็งจ้องจนไม่กะพริบของทั้งสอง นางที่อยู่ในอารมณ์โศกเศร้ารันทด ไหนเลยจะทนทานการเหม่อมองจนตะลึงลานของพวกมันได้ จึงแค่นเสียงเย็นชาตวัดฝ่ามือวูบหนึ่งชุดไฟของบุรุษหนุ่มดับไปทันที ในโบสถ์จึงคืนสู่ความมืดเลือนรางอีกครั้ง

ในความมืด แต่ละคนต่างได้ยินเสียงลมหายใจของกันและกัน กระทั่งถึงตอนนี้ ทั้งปวงยังไม่สามารถแยกแยะเป็นมิตรหรือศัตรูได้ชัดเจน จึงมีความตื่นเต้นกันไม่น้อย

ควรทราบว่าทั้งปวงมีความกังวลกันอยู่ก่อนแล้ว ตอนนี้จึงย่อมมีความหวาดกลัวในกันและกันอยู่ เตาะเชี่ยงเค็ง ตอสื่อเท่าเทาะและอุนกิ้งต่างไม่มีชุดไฟ ส่วนชุดไฟในมือของทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้ง ถูกพลังฝ่ามือปัดดับ ทั้งสองแม้มีความประสงค์จ้องมองความงามของอุนกิ้งต่อไป แต่ก็ไม่กล้าที่จะจุดไฟขึ้นอีกแล้ว

มิคาด ในขณะที่ชุดไฟของมันดับไป โบสถ์เพิ่งคืนสู่ความมืดนั้น พลันมีประกายที่เจิดจ้าสายหนึ่งสองมาทางด้านหลังของเตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งโดยไม่มีเสียงใด ๆ

ทั้งปวงต่างตระหนกจนใจสะท้าน มิทราบประกายเจิดจ้านี้มาจากที่ใดกัน ?

เล่ห์กลที่จงใจ

เตาะเซี่ยงเค็งที่พลันเห็นประกายวูบขึ้น ในยามตระหนกรีบสืบเท้าออก ด้านข้างสามก้าว ทันขวับกลับไปทันที

เห็นบนโต๊ะบูชาสีดำ มีสตรีชราหน้าตาอัปลักษณ์ราวปิศาจ แต่สวมอาภรณ์สีแดงฉาน เกล้ามวยทรงสูงนั่งอยู่นางหนึ่ง

นางย่อมเป็นอั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็ก

อุนกิ้งพอหันไปมอง ต้องร้องด้วยความตื่นเต้น

"ซือแป่"

เสียงดังร่างโฉบปราดไปที่เบื้องหน้าโต๊ะบูชา จวบจนบัดนี้นางยังมิทราบศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากับนางก็คือซือแป่ที่นางเคารพรัก

ตอสื่อเท่าเทาะย่อมไม่ทราบเรื่องราวความนัยทั้งมวล ท่านตอนนี้แม้ตื่นตระหนกเช่นกัน แต่ก็สงบเยือกเย็นลงได้โดยฉับพลัน เหลือกตาขึ้นมองเพดานโบสถ์ ถอยออกไปยืนทางด้านข้างทันที มาตรว่าไม่มีความหวาดกลัวอั้งอีเนี่ย-เนี้ยอุนยู่เง็ก แต่ก็ไม่ปรารถนาไปเห็นใบหน้าที่อัปลักษณ์ของนาง

มีแต่ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งเท่านั้นที่ต้องแตกตื่นจนตะลึงลาน พวกมันอย่างไรก็นึกไม่ถึง หญิงชราอาภรณ์แดงหน้าตาอัปลักษณ์ดั่งปิศาจ ไฉนมา

ปรากฏตัวในโบสถ์โดยไม่มีผู้ใดพบเห็นได้

เมื่อทั้งสองระงับใจ กวาดตามองไป มาตรว่ามิส่งเสียงกระไร แต่ต่างทราบกันแล้ว หญิงชราอัปลักษณ์ผู้นี้ก็คืออุนยู่เง็กที่พวกมันเคยได้ยินนามมานานปี แม้พวกมันไม่ต้องการเหลือบมองใบหน้าที่อัปลักษณ์ของนางอสูรชื่ออื้อฉาวในแผ่นดินอีกสักแวบหนึ่ง แต่ยังคงอดเหลือบมองไข่มุกหิมาที่อยู่ในมืออุนยู่เง็กอีกแวบหนึ่งมิได้

ชั่วชีวิตพวกมัน ยังไม่เคยเห็นไข่มุกที่มหึมาปานนี้เลย ยิ่งมิเคยคาดคิดไข่มุกจะมีประกายที่เจิดจ้าจนสว่างปานนี้

หลังจากนั้น พวกมันก็คิดจะหลบหนี แต่ทว่า ดวงตาที่มีประกายคมกล้ายิ่งกว่าไข่มุกของอุนยู่เง็ก กลับจับมองใบหน้าพวกมันแน่วนิ่ง ประกายตากล้าแข็งนี้คล้ายเป็นภูเขาทับเข้าใส่ร่างทั้งสอง จนพวกมันแทบไม่อาจระบายลมหายใจได้

นางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กนั่งแน่วนิ่งอยู่บนโต๊ะบูชา แสงเจิดจ้าของไข่มุกสาดส่องใบหน้าที่เหี้ยมเกรียมอำมหิตอัปลักษณ์ปานปิศาจของนางกระจ่าง จึงรู้สึกโหนกแก้มที่สูงชันของนางคล้ายดั่งเป็นเขางอกออกมา เน้นกับจมูกเรียวยาวที่ไม่มีเนื้อ ดังนั้นเอง นางจึงคล้ายเป็นเทวรูปของเจ้าแม่กาลีที่ทุกคนหวาดหวั่นสยองขวัญ

ความเงียบงันได้ครอบคลุมทั้งโบสถ์ไปชั่วครู่

แต่เวลาชั่วครู่นี้ ทั้งทิตั๊กนั้งและเจี๊ยะเพ้งต่างรู้สึกยาวนานปานเป็นปี พวกมันพากันเคลื่อนเท้าถอยหลังช้า ๆ ด้วยความระมัดระวัง โดยต่างมุ่งหวัง ไม่ให้ผู้อื่นได้รู้ตัวว่าพวกมันกำลังเคลื่อนกายถอยหลังหมายหลบหนี

แต่ทว่า นางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หยุดไว้ !"

เสียงเหี้ยมเกรียมนี้ มีอานุภาพขู่ขวัญผู้คนจนไม่กล้าต่อต้านขัดขืน ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งต่างสะดุ้งเฮือกใหญ่ มิกล้าเคลื่อนเท้าต่อไปอีกแล้ว

ได้ยินอุนยู่เง็กส่งเสียงเย็นชาต่อ

"สองคนที่บังอาจขึ้นมาวิ่งเปะปะวุ่นวายบนภูเขาของค่ำคืนนี้ ก็คือเจ้าทั้งสองกระมัง ?"

ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งรู้สึกลมที่โชยเข้ามาทางหน้าประตูมีความหนาวเหน็บผิดธรรมดาจนพวกมันต้องขนลุกเกรียวทั้งร่าง กลอกตามองไปมาด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

เสียงแค่นหัวร่อของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กยิ่งเสียดประสาท บันดาลให้อุนกิ้งที่ยืนอยู่ข้างกายนาง มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงเกิดขึ้นเช่นกัน เพราะจวบจนบัดนี้ อุนยู่เง็กถึงกับยังมิเคยเหลือบมองนางเลยสักแวบเดียว ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อนเลย นางมิทราบซือแป๋มีโทสะต่อนางด้วยหรือไม่ และมิทราบเป็นเรื่องราวใดจึงกระตุ้นโทสะซือแป๋รุนแรงปานนี้

'หรือโกวโกว (อาหญิง) ทราบเราเป็นผู้ปล่อยตัวผู้แซ่งิ้มหนีไปแล้ว'

นางยืนสำรวมด้วยความกระวนกระวาย ได้ยินอุนยู่เง็กแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"เราตอนแรกยังเข้าใจ เมื่อพวกเจ้ากล้าขึ้นมาเปะปะวุ่นวายบนภูเขา ก็ต้องพอจะมีขวัญอยู่บ้างเล็กน้อย ไหนเลยจะคาด เฮอะ เฮอะ ที่แท้ก็เป็นมุสิกขวัญฝ่อเพียงสองตัว"

ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งต่างหน้าแดงฉาน คิดจะยืดอกเชิดหน้าแสดงความกล้าหาญของพวกมันให้เห็นสักครา แต่มิทราบเป็นอย่างไร ความกล้าหาญที่ปกติพวกมันเคยมีใครไปข่มขู่ผู้มีฝีมือด้อยกว่านั้น มิทราบสูญสลายไปหมดสิ้นตั้งแต่เมื่อใด

มันทั้งสองอ้ำอึ้งไปชั่วครู่ ทิตั๊กนั้งพลันได้คิดด้วยไวปัญญา จึงปลอบขวัญส่งเสียง

"ผู้เยาว์ทิตั๊กนั้งกับซือตี่เจี๊ยะเพ้ง ที่มาครานี้เพราะได้รับคำสั่งจากซือแป๋..."

เนื่องเพราะมันพลันนึกได้ ซือแป๋มันเป็นสหายคนหนึ่งของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็ก ดังนั้นรีบแบกยี่ห้อของซือแป๋ออกไปอวดโอ่ทันที โดยหลงเข้าใจอุนยู่เง็กอย่างไรก็ต้องไว้หน้าพวกมันบ้าง

แลเห็นดวงตาอุนยู่เง็กเป็นประกายแวววาวทันที สอดคำด้วยเสียงกระด้าง

"พวกเจ้าขึ้นเขามาเพื่อกราบเยี่ยมเรา มิใช่มาก่อกวนเรื่องราวหรือไร ?"

ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งต่างรีบผงกศีรษะรับ อุนยู่เง็กแค่นเสียงเย็นชาต่อ

"อย่างนั้นซือแป๋พวกเจ้าเป็นผู้ใด ?"

ดวงตานางมีประกายเย้ยหยันจนเห็นชัด แต่ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งกลับ

โง่เขลาจนสังเกตประกายตานางไม่ออก พวกมันกลับรู้สึกแตกตื่นยินดี เข้าใจว่ามีทางรอดชีวิตแล้ว ดังนั้นเอง ทั้งสองถึงกับชิงกันตอบ

"ซือแป๋ก็คือสหายเก่าของผู้อาวุโสที่มีฉายาบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วม"

ในยามกระวนกระวายจนลืมตัว ถึงกับบอกชื่อฉายาของซือแป๋ไปตรง ๆ โดยมิได้ให้ความเคารพเลย

อุนยู่เง็กร้องอ้อเสียงยานยาว กวาดมองหน้าทั้งสองไป ๆ มา ๆ คล้ายดั่งต้องการมองให้ทะลุถึงหัวใจก็ปาน จากนั้นกล่าวช้า ๆ

"ที่แท้พวกเจ้าเป็นศิษย์ของอีฮ้วม มิน่าเล่า..."

ร่างที่ผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกของนาง พลันพุ่งวาบออกจากโต๊ะบูชาดั่งสายฟ้า ไข่มุกในมือขวาถูกนิ้วดีดเบา ๆ ถึงกับพุ่งวาบไปดั่งประกายไฟ ฝ่าอากาศเสียงแหลมเล็กเสียดประสาท เข้าใส่จุดเจี๋ยงไท้ที่ทรวงอกของเจี๋ยะเพ้งอย่างแม่นยำ

ในเวลาเดียวกับที่นางดีดไข่มุกจากมือ ร่างนางได้ถึงเบื้องหน้าทิตั๊กนั้งด้วยความเร็วโดยไม่ด้อยกว่าไข่มุก มือขวาประกบนิ้วดั่งกระบี่จี้ใส่จุดเจี๋ยงไท้ที่ทรวงอกของทิตั๊กนั้งเช่นกัน

ทิตั๊กนั้งกับเจี๋ยะเพ้งที่เห็นนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กกล่าววาจาด้วยเสียงแช่มช้า ร่างแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว มิคาด เพียงพริบตาเดียวนางถึงกับพลันลงมือจี้ใส่จุดมันโดยไม่คาดหมาย จึงแตกตื่นจนตะลึงลานไป

ทั้งสองพอรู้สึกชาวูบขึ้นที่ทรวงอก ร่างก็ล้มตึงลงไปกองกับพื้นทันที

เตาะเชี่ยงเค็งระบายลมออกจากปากยาว ๆ ถามตัวเองในใจ

'หากเปลี่ยนเป็นเรา จะสามารถหลบการพลันจู่โจมของนางพ้นหรือไม่ ?'

แต่เตาะเชี่ยงเค็งมิได้ไปเค้นสมองขบคิดหาคำตอบนี้ เนื่องเพราะตอนนั้นไข่มุกที่พุ่งเข้าใส่ทรวงอกเจี๋ยะเพ้งจนมันหงายลงไปแล้ว ร่วงหล่นกลิ้งกับพื้นมาที่แทบเท้าเตาะเชี่ยงเค็ง

เตาะเชี่ยงเค็งก้มตัวลงเก็บโดยสัญชาตญาณ แลเห็นชายกระโปรงแดงฉานของอุนยู่เง็กพุ่งที่ข้างกายดั่งสายฟ้า จึงมีความต้องการหวังให้อุนยู่เง็กก็ได้พลันจู่โจมใส่ตนบ้าง เพื่อตนจะได้ทราบปัญหาที่ถามตัวเองเมื่อครู่เสียเลย

แต่อุนยู่เง็กมิได้กระทำดั่งที่หวังไว้

รอจนเตาะเชี่ยงเค็งกายยืดขึ้นตรง นางก็ได้นั่งอย่างสง่าอยู่บนโต๊ะบูชาอีกครั้ง

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงวูบ เหลือบมองที่อุนกึ้งเห็นนางยืนตะลึงลานในที่นั้น เหม่อมองไปทางเบื้องหน้าอย่างไม่มีจุดหมาย

จากนั้นจึงได้เหลียวมองตอสื่อเท่าเทาะ เห็นหลวงจีนเรื่องมากยืนแนบกายอยู่กับผนังโบสถ์ ดวงตาของท่านเบิ่งกลมกว้าง กลอกมองอุนอยู่เง็กด้วยประกายแตกตื่นสงสัยเป็นอย่างยิ่ง เตาะเชี่ยงเค็งจึงคำนึง

'คิดว่าตอสื่อเท่าเทาะคงจะเพิ่งเคยเห็นอุนอยู่เง็กแสดงฝีมือเป็นครั้งแรก'

ดังนั้นเอง จึงได้เหลือบมองไปที่ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งซึ่งหงายแน่นิ่งกับพื้นดุจดั่งเป็นศพที่เย็นเฉียบไปแล้วทั้งสองซาก เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบถอนใจ เบือนสายตามาที่ไข่มุกในมืออีกครา

ไข่มุกมีประกายแวววาวจนคล้ายสามารถเห็นดวงตาของตนอยู่ในไข่มุกนี้

จากนั้น จึงได้ยื่นช้า ๆ ไปที่โต๊ะบูชาซึ่งมีอุนอยู่เง็กนั่งเป็นสง่าอยู่ พยายามข่มกลั้นตัวเองมิให้ช้อนตาไปมองหน้านาง แต่ก็ไม่อาจข่มได้ ในที่สุด ยังคงเงยหน้ามอง ดังนั้นเอง จึงพบเห็นอุนอยู่เง็กก็กำลังมองตนอยู่

ที่เผชิญอยู่เบื้องหน้าคือศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้า แต่ประหลาดที่ว่า เตาะเชี่ยงเค็งถึงกับมิทราบควรทำอย่างไร หวนนึกถึงคำมั่นสัญญาที่ได้ตกปากรับคำกับอุนอยู่เง็กในวันนั้น ต้องกระแอมเบา ๆ แล้วเบือนหน้าห่างไป

ได้ยินอุนอยู่เง็กแค่นเสียงเย็นชา

"เจ้าก็มา ? ประเสริฐมาก"

ฟังจากคำพูดของนาง ถึงกับคล้ายจวบจนบัดนี้ นางจึงเห็นเตาะเชี่ยงเค็งอยู่ร่วมด้วย เตาะเชี่ยงเค็งกระทั่งศีรษะยังไม่ยอมเบือนกลับ คล้ายมิได้ยินวาจานางเช่นกัน

ได้ยินอุนอยู่เง็กกล่าวต่อ

"บ้อกึงไต้ซือ แม้ชนชาวบู๊ลิ้มต่างเล่าลือ วิชาของสำนักเสียวลิ้มยี่ล้วนแล้วเป็นกำลังภายนอก แต่เราทราบ นั่นเป็นข่าวเล่าลือที่หลอกลวงคนเท่านั้น ใช่หรือไม่ ?"

ตอสื่อเท่าเทาะงุนงงวูบ มาตรว่าไม่ไม่เข้าใจความหมายของวาจานาง แต่

ยังคงตอบโดยสัตย์ซื่อ

"ใช่ ล้วนแล้วเป็นวาจาปิศาจที่หลอกลวงผู้คน สำนักเสียวลิ้มยี่เรา นับแต่ปรมาจารย์ตั๊กม้อโจ้วซือก่อตั้งขึ้นจนบัดนี้..."

"สำนักเสียวลิ้มยี่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ประวัติของสำนักเสียวลิ้มยี่ เราทราบอยู่เนิ่นนานแล้ว"

ตอสื่อเท่าเทาะต้องงุนงงอีกครา เมื่ออยู่ต่อหน้านางอสูรผู้ชื่ออื้อฉาวทั้งแผ่นดิน ท่านพลันบังเกิดความรู้สึกอึดอัดจนคล้ายถูกพันธนาการไว้ ดังนั้นเม้มปากมิยอมส่งเสียงอีกต่อไป

แต่อุนยู่เง็กยังคงกล่าว

"ไต้ซือท่านมีรูปกายที่สูงใหญ่แข็งแรง มองปราดแรกก็ทราบ ต้องมีความสำเร็จในวิชาภายนอกจนสูงส่งแต่หลักวิชาของเสียวลิ้มยี่ เยี่ยมทั้งกำลังภายนอกกำลังภายใน เมื่อกำลังภายนอกของไต้ซือสูงส่งปานนี้ คิดว่าด้านกำลังภายในก็ต้องไม่ด้อยเท่าใด ใช่หรือไม่ ?"

ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ นางพลันมากล่าววาจานั้น มิเพียงตอสื่อเท่าเทาะประหลาดใจ กระทั่งอุนกิ้งและเตาะเชี่ยงเค็งก็ต้องประหลาดใจยิ่ง แม้ทิตั๊กนั้งและเจี๊ยะเพ้งที่ถูกอุนยู่เง็กจี้จุดสำคัญ นอนแผ่แน่นิ่งไม่อาจเคลื่อนไหว ยังคงประหลาดใจเป็นยิ่งนัก

ได้ยินตอสื่อเท่าเทาะตะกุกตะกักตอบ

"อาตมา...ฝึกวิชาบู๊มาแต่เยาว์วัย..."

อุนยู่เง็กสอดคำอีกครั้ง

"ไต้ซือท่านไม่บอกเราก็ทราบ กำลังภายในของท่านต้องไม่เลวยิ่ง กับวิชาจี้จุดท่านน่ากลัวก็พอจะเจนจัดอยู่บ้าง ใช่หรือไม่ ?"

แต่ละประโยคของนางคล้ายเป็นคำถามเสมอไป แต่นางกลับไม่รอให้ผู้อื่นกล่าวจบคำ เป็นต้องชิงสอดหรือตอบแทนผู้อื่นเสมอ ดังนั้นตอสื่อเท่าเทาะตอนนี้จึงรับคำดังอึมม์ ผงกศีรษะโดยไม่ส่งเสียงอีก

อุนยู่เง็กส่งเสียงเย็นชา

"อย่างนั้น เชิญไต้ซือคลายจุดให้แก่บุรุษหนุ่มที่นอนทางด้านซ้ายทันที ประการนี้คิดว่าไต้ซือท่านต้องกระทำได้ ใช่หรือไม่ ?"

ตอสื่อเท่าเทาะงุนงงอีกครา ไม่ทราบว่านางอสูรจงใจก่อกวนเลศนัยใดกันแน่ แต่ยังคงพิงพลั่วพระธรรมไว้ที่ผนัง เดินมาข้างกายทิตั๊กนั้ง หิ้วร่างอ่อนระทวยของมันขึ้นดั่งเป็นเหยี่ยวโฉบลูกไก่ ยื่นฝ่ามือโตใหญ่ตบฉาดไปยังจุดสำคัญของมัน และนวดที่ชายโครงกับเอวอีกสองข้าง

ควรทราบว่าเท่าที่หลักวิชาบู๊ของสำนักเสียวลิ้มยี่สามารถมีเกียรติภูมิครอบคลุมแผ่นดินมานานปี ย่อมมีความสำคัญของตัวเองอยู่ และศิษย์เสียว-ลิ้มยี่ก็เป็นยอดฝีมือที่เพียบพร้อมทั้งกำลังภายในและภายนอกทั้งสิ้น

ดังนั้น ตอสื่อเท่าเทาะเพียงขยับมือก็คลายจุดให้แก่ทิตั๊กนั้งได้โดยง่ายดาย

แต่ทว่า ท่านกลับผลักออกไปเบา ๆ จนร่างทิตั๊กนั้งเซถลาไปที่ริมผนัง... กับบุรุษหนุ่มที่ขี้ขลาดจนอ่อนแอเยี่ยงนี้ ท่านรังเกียจจนชิงชังยิ่งนัก

ทิตั๊กนั้งถลาถอยไปสองก้าว จึงได้ไอเสลดออกมากองหนึ่ง เหม่อมองอุนยู่เง็กด้วยความงุนงงสงสัยแล้วรีบก้มศีรษะลงทันที คำนึงด้วยความพิศวงสงสัย

'นางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กเมื่อครู่จี้จุดเราไว้ ตอนนี้กลับเรียกผู้อื่นมาคลายจุดให้เราด้วยสาเหตุใด ?'

วางแผนยืมดาบฆ่าคน

สายตาของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กในตอนนี้ คล้ายเป็นสายตานายพราน กำลังมองสัตว์ป่าที่ล่ามาได้ด้วยความปลื้มปีติก็ปาน กวาดมองตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า จากปลายเท้าขึ้นหาศีรษะ

นางมองจนพอแก่ใจแล้วจึงแค่นเสียง

"เจ้าก็น่ากลัวรู้จักวิชาจี้จุดเช่นกัน ?"

ทิตั๊กนั้งยังคงก้มศีรษะมิตอบโต้ เนื่องเพราะนางไม่ต้องการให้ผู้อื่นตอบ นางเพียงแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"มุสิกตัวที่นอนอยู่บนพื้น คือซือตี่เจ้ากระมัง ?"

ทิตั๊กนั้งเงยหน้าด้วยความเดือดดาล แต่เงยเพียงครั้งเดียวก็ต้องก้มต่ำอีกครา

อุนยู่เง็กแค่นเสียงเย็นชา

"เจ้าตอนนี้หันกลับไป หิ้วซือตี่เจ้าขึ้นจากพื้น ตบคลายจุดแก่มันได้"

ทิตั๊กนั้งลังเลชั่วขณะ แต่ในที่สุดยังคงหันกายกลับไป ตบคลายจุดให้แก่เจี๊ยะเพ้งซือตี่มันเช่นเดียวกับตอสื่อเท่าเทาะ กระทั่งยังเร็วกว่าตอสื่อเท่าเทาะอยู่บ้าง

อุนยู่เง็กแค่นเสียงเย็นชา เบือนหน้ามิยอมเหลือบแลชื่อเฮียตี่ทั้งสองอีกสักแวบเดียว

ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้นราวรูปสลักจากตอไม้ จะไปก็ใช่ที่จะอยู่ก็ละอาย เหลือบมองสบตากันไปมาด้วยสีหน้าน่าเวทนายิ่ง หวังให้ฝ่ายตรงข้ามยินยอมบอกกับตน ตอนนี้นางอสูรมีจิตเจตนาใดกันแน่ แต่สายตาของทั้งสองต่างมีประกายเช่นเดียวกัน...งุนงงไม่เข้าใจ

เป็นความเงียบที่อึดอัดรำคาญอีกครั้งแล้ว

ทั้งปวงคล้ายดั่งต่างรอคอยให้อุนยู่เง็กเอ่ยปาก มีแต่เตาะเชี่ยงเค็งเท่านั้นที่รู้สึกเวทนาบุรุษหนุ่มทั้งสองอย่างยิ่ง ในที่สุด อุนยู่เง็กก็ได้เอ่ยปากคล้ายรำพึงกับตัวเอง

"มีบางคนเมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือเรา ไม่เคยรอดชีวิตไปได้เลย ต้องหลั่งเลือดทอดซากอยู่ที่แทบเท้าทันที แต่มีบ้างที่โชคยังดีกว่าพวกมัน อย่างน้อยยังรอดได้อีกสี่สิบแปดชั่วยามจึงจัดการเรื่องงานศพ และ เฮอะ เฮอะ เฮอะ หากแม้นพวกมันชาญฉลาดกว่านี้ พอที่จะไม่ตายได้"

ทั้งปวงต้องงุนงงกันอีกครา

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วเน้นเสียง

"ท่านหมายความ..."

อุนยู่เง็กเบือนสายตาที่คมกล้าปราดมาทางใบหน้าเตาะเชี่ยงเค็ง แค่นเสียงเย็นชา

"เจ้าเคยได้ยินหลักวิชาชิกเจาะตั้งชิ้ว (หัตถ์เจ็ดสังหาร) ที่สาบสูญการถ่ายทอดจากบู๊ลิ้มมาร้อยกว่าปีแล้วหรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งใจสั่นสะท้าน กวาดตามองทันที แลเห็นสีหน้าตอสื่อเท่าเทาะแปรเปลี่ยนจากเดิม ส่วนของทิตั๊กนั้งและเจี๊ยะเพ้งนั้นยังคงเผือดขาวราวซากศพ

อุนยู่เง็กแค่นเสียงเย็นชาต่อ

"คนที่ถูกหัตถ์เจ็ดสังหาร มาตรว่าไม่ตายในตอนนั้นได้ และดูไปก็ไม่มีอาการผิดปกติใด ๆ แต่อีกสี่สิบแปดชั่วยามให้หลัง (สี่วัน) จะต้องกระอักโลหิตจนหมดร่างตายไป เฮอะ เฮอะ และตอนใกล้จะตายนั้น มีความเจ็บปวด

ทรมานจนแม้เป็นเทพยดาก็ไม่อาจทนทานได้"

นางแค่นหัวร่อเสียงเหี้ยมเกรียมแล้วเบือนสายตา กล่าวช้า ๆ

"มีบางคนที่ถูกฟาดด้วยหัตถ์เจ็ดสังหาร มาตรว่าตอนนั้นจุดของมันจะถูกผู้อื่นคลายออกให้ แต่พวกมันไม่รู้ตัวว่าถูกสุดยอดวิชาเจ็ดสังหารแล้ว นอกเสียจากพวกมันจะสามารถลูบคลำกระดูกที่ท้ายทอย ท่อนที่เจ็ดของกระดูกสันหลัง สองชายโครง สองเข่า พร้อมทั้ง...เฮอะ เฮอะ คลำไปที่จุดโพรงมุสิกดูอย่างนั้น..."

เสียงของนางเหี้ยมเกรียมแช่มช้า แต่นางกล่าวไปพลาง สีหน้าของทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งก็แปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ยามเมื่อนางกล่าวถึงคำ 'สามารถลูบที่กระดูกท้ายทอยของตัวเอง' ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งยกมือลูบขึ้นไปในทันที เมื่อนางกล่าวถึงลูบกระดูกท่อนที่เจ็ดของกระดูกสันหลัง มันสองก็ลูบฝ่ามือลงตามดั่งไม่มีวิญญาณอยู่กับร่างแล้ว

รอจนเมื่อนางกล่าวจบความ ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งต่างหน้าตาบิดเบี้ยวจนคล้ายถูกฟันเข้าดาบหนึ่ง พวกมันทราบแล้วว่าถูกจี้จุดด้วยหลักวิชาชิกเจาะ-ตั้งชิ้ว เนื่องเพราะวิชาที่สาบสูญการถ่ายทอดจากบู๊ลิ้มถึงร้อยกว่าปีนี้ มาตรว่าไม่มีผู้ใดเคยเห็น แต่ก็เคยได้ยินมา และทุกคนทราบผู้ที่ถูกจี้จุดด้วยหลักวิชาชิกเจาะตั้งชิ้ว เปลือกนอกไม่มีอาการผิดปกติ แต่กระดูกในร่าง มีอยู่เจ็ดแห่งที่พอลูบคลำถูกก็ต้องรู้สึกเจ็บปวดเล็กน้อย

ในกระดูกทั้งเจ็ดแห่งของพวกมัน มีอาการเช่นดั่งเล่าลือกันมิผิดเพี้ยน ดังนั้นยามเมื่อมันลูบคลำถึงที่ใด ก็มีความเจ็บปวดขึ้นเล็กน้อย แต่หัวใจของทั้งสองกลับปวดแปลบราวจะหยุดเต้น

เนื่องเพราะพวกมันทราบกระจ่าง คนที่ตายกับฝีมือชิกเจาะตั้งชิ้วเจ็บปวดทรมาน จนไม่มีโทษทัณฑ์ใดในแผ่นดินจะทัดเทียมได้ และมันก็ทราบ ในแผ่นดินยุคนี้ ยังไม่เคยมีผู้ใดสามารถขจัดการจี้จุดด้วยหลักวิชาชิกเจาะตั้งชิ้วเลยสักผู้เดียว

ประกายไข่มุกนุ่มนวลตา แต่สีหน้าของทั้งสองบิดเบี้ยวเขียวคล้ำจนบอกมิถูก

ทันใด เจี๊ยะเพ้งพลันคุกเข่าโครมลงไปพลางร้อง

"ข้าพเจ้า...ผู้เยาว์เป็น...เป็น..."

อุนยู่เง็กแค่นหัวร่อเย้ยหยันพลางสอดคำ

"เจ้าชาญฉลาดกว่ากระมัง ?"

เจี๊ยะเพ้งก้มศีรษะต่ำ มันยังมีวัยเยาว์ มันยังไม่ต้องการตาย มันวิงวอนมาตรว่าวิงวอนเป็นเรื่องน่าอับอาย แต่ในสายตาของมัน ย่อมเบาบางกว่าตายมากมายนัก

เตาะเชี่ยงเค็งเบือนหน้าหนี ไม่อาจทนดูทีท่าของบุรุษหนุ่มผู้นี้ได้ เนื่องเพราะเตาะเชี่ยงเค็งต้องไม่ยอมวิงวอนผู้ใดตลอดกาล กับบุรุษหนุ่มที่ขี้ขลาดผู้นี้ เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกเหยียดหยามอยู่บ้าง และก็เวทนาอยู่บ้าง หากเปลี่ยนเป็นบางคน หรือหากเปลี่ยนเป็นบางสถานที่ อาจบางทีเตาะเชี่ยงเค็งจะยื่นมือช่วยเหลือได้ แต่ทว่า...

ตอนนี้ เตาะเชี่ยงเค็งจำต้องถอนหายใจเท่านั้น เพราะไม่มีปัญญาช่วยเหลือเช่นกัน อย่าว่าแต่ แม้มีกำลังเพียงพอ ก็ไม่แน่จะยอมยื่นมือ

มีเสียงโครมดังขึ้นอีกครั้ง

เตาะเชี่ยงเค็งมิต้องเหลียวมองก็ทราบ เป็นทิตั๊กนั่งคุกเข่าตามซือตี่ของมัน ได้ยินอุนยู่เง็กแค่นเสียงเย็นชา

"ที่แท้เจ้าก็ไม่โง่เขลา ทราบว่าความตายมิใช่เรื่องสนุก"

ตอสื่อเท่าเทาะเลิกคิ้วสูงชัน ถ่มน้ำลายลงพื้นดังพรวดใหญ่ คว้าพลั่วพระธรรมก้าวอาด ๆ ออกจากโบสถ์โดยไม่เหลียวหลังทันที

ท่านไม่ชาญฉลาด เนื่องเพราะท่านยินยอมตายก็ไม่ยินยอมคุกเข่าวิงวอนให้ผู้คนอัปยศอดสูเยี่ยงนี้ ท่านกระทั่งดูก็ยังไม่ยินยอมเหลือบมอง

แต่ทว่า หากคนที่ไม่ชาญฉลาดเยี่ยงดั่งท่านมีมากกว่านี้สักเล็กน้อย อย่างนั้นโลกอาจจะกระจ่างแจ่มใสกว่านี้บ้างก็ไม่แน่นัก

อุนยู่เง็กแค่นหัวร่อเย้ยหยันพวกมันเบา ๆ สอดมือเข้าอกเสื้อ ล้วงห่อกระดาษสีแดงออกมาเหวี่ยงไปกับพื้นแล้วแค่นเสียง

"ยาในห่อนี้ไร้สีกลิ่นรส แล้วจะใส่ในน้ำชาสุราอาหารแห้งหรือน้ำก็ได้ และ...หากศิษย์นำยาให้ซือแป๋กิน อย่างนั้น ซือแป๋ยิ่งไม่รู้สึกต้องระวัง เฮอะ เฮอะ พวกเจ้าทราบความมุ่งหมายของเราแล้วกระมัง ?"

ร่างกายทิตั๊กนั่งกับเจี๊ยะเพ้งสั่นระริกรุนแรงกว่าเดิม มันสองเหม่อมองดูห่อกระดาษบนพื้นจนซึมเซา หัวใจเต้นถี่เร็วแทบพังทรวงอกออกมาแล้ว

ชีวิต...ชีวิต...

ชีวิตย่อมสวยงามตลอดกาล...หัวใจพวกมันยิ่งเต้นรุนแรงกว่าเดิม

ชีวิตของตัวเอง ? หรือชีวิตของซือแป้

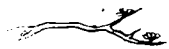

ผู้อ่อนแอย่อมอ่อนแอตลอดกาล คนขี้ขลาดย่อมขี้ขลาดตลอดกาล บ้วนเหมียวจินหยินสมควรสำนึกเสียใจ เนื่องเพราะที่มันอบรมฝึกสอนแก่ศิษย์ล้วนแล้วเป็นบทเรียนที่กราดเกรี้ยวอำมหิต ชั่วช้าเลือดเย็น...ชีวิตของผู้อื่นย่อมไม่มีคุณค่าเทียบเท่าชีวิตตัวเอง

ทิตั๊กนั่งกับเจี๊ยะเพ้งยื่นมือช้า ๆ ไปพร้อมกัน ทิตั๊กนั่งชิงคว้าห่อกระดาษได้ก่อน จากนั้นยื่นมือสั่นระริกไปที่มือของเจี๊ยะเพ้ง

อุนยู่เง็กแผดหัวร่อด้วยความเย้ยหยันดูแคลน

"เราทราบว่าพวกเจ้าล้วนเป็นคนชาญฉลาด ฮา ฮา มีบ้างบางคนชาญฉลาดมาแต่กำเนิด จงนำห่อกระดาษนี้ไปภายในเวลาสิบสองชั่วยาม (หนึ่งวัน) จัดการให้มันเข้าไปในห้องซือแป้ของเจ้าให้ได้ มิว่าใช้วิธีใดก็ตาม จากนั้นพวกเจ้าก็เก็บชีวิตคืนกลับไปได้"

นางชะงักเสียงหัวร่อไว้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นเหี้ยมเกรียมกว่าเดิม เน้นทีละคำ

"แต่ทว่า ตอนนี้พวกเจ้าจงรีบคลานไปโดยเร็วไวที่สุด รีบไสหัวไปโดยด่วน"

นางคล้ายยังไม่สาแก่ใจ สะบัดแขนเสื้อกว้างใหญ่ขับไล่ให้รีบไสหัวไปโดยด่วนอีกหลายคำ

ทิตั๊กนั่งกับเจี๊ยะเพ้งที่คล้ายกระต่ายขวัญเสีย เมื่อถูกนางคุกคามอย่างดุดันปานนั้น ลนลานกระโดดขึ้นจากที่ หนีด้วยฝีเท้าเร็วที่สุดในชีวิต หายลับไปในชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น

อุนยู่เง็กแค่นเสียงเย็นชารำพึงกับตัวเอง

"คนชาญฉลาด คนชาญฉลาด...เฮอะ"

พลันหันไปที่อุนกิ้งแล้วกล่าวต่อ

"กิ้งยี้ เจ้าสะกดรอยตามขี้ขลาดทั้งสอง ดูว่ามันจะไปแห่งหนใดได้หรือไม่ ?"

ประหลาดอย่างยิ่ง นางที่ออกคำสั่งจนเคยชินเป็นนิสัย แต่มักจะแสร้งมาขอความเห็นผู้อื่น โดยทั้งที่ทราบ ผู้อื่นไม่มีทางปฏิเสธขัดขืนนางตลอด

อุนกิ้งลังเลเล็กน้อย ตาสุกใสของนางเหลือบมองไปบนป้ายสถิตวิญญาณและเตาะเชี่ยงเค็งแวบหนึ่ง จึงรับคำด้วยหยาดน้ำตาเอ่อคลอ

สีหน้าที่ยะเยียบเย็นชาของอุนยู่เง็กกลับกลายเป็นแจ่มใสกว่าเดิมเล็กน้อย แย้มยิ้มกล่าว

"รีบไป มาตรว่าวิชาตัวเบาของเจ้าสูงกว่าพวกมันบ้าง แต่ยังต้องรีบติดตามโดยด่วน เรื่องอื่นไว้รอสักครู่ค่อยว่ากล่าวกัน"

อุนกิ้งรับคำเบา ๆ อีกครั้ง โฉบปราดไปที่ปากประตู แต่พลันชะงักเท้าคล้ายดั่งยังลังเลไม่อาจตัดสินใจ แล้วหันมากล่าวต่อเตาะเชี่ยงเค็ง

"ท่านอย่าไปที่ใด รอข้าพเจ้าก่อน"

ขณะเสียงของนางยังดังอยู่ในโบสถ์น้อย ร่างอ้อนแอ้นของนางก็พุ่งหายวับไปในความมืดเลือนรางทางภายนอกแล้ว

เตาะเชี่ยงเค็งเหม่อมองดูร่างนางจนลับตา มิทราบเพราะสาเหตุใด เคยคิดจะบอกนางอยู่หลายครั้งว่าคู่อาฆาตที่สังหารบิดามารดานางคืออุนยู่เง็ก แต่ถึงกับมิได้บอกไป นั่นเป็นเพราะสาเหตุใด กระทั่งตัวเองก็มิทราบ

เตาะเชี่ยงเค็งเบือนสายตามาช้า ๆ อุนยู่เง็กที่นั่งตัวตรงดังปลายทวนเมื่อครู่ ตอนนี้ถึงกับงอเอวลง เมื่อเห็นประกายตานางพลันรู้สึก นั่นเป็นประกายของความรักที่ไม่อาจบ่งบอกบรรยาย ซึ่งจะมีแต่ประกายตาของภรรยาที่มองสามี มารดาที่มองบุตรธิดาเท่านั้น

เตาะเชี่ยงเค็งต้องใจสั่นสะท้าน รู้สึกสมองปั่นป่วนวุ่นวายจนมิทราบทำอย่างไร และอุนยู่เง็กก็ได้หันหน้าช้า ๆ มากล่าว

"เจ้ามิใช่คนชาญฉลาด"

เสียงของนางหนักหน่วงเย็นยะเยียบ แต่ยังคงฟังออกว่ามีความพลุ่งพล่านที่ไม่อาจข่มกลั้นไว้

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วสวนคำไป

"ท่านมาจากที่ใด ?"

"เฮอะ มีบ้างบางคน เพราะเห็นแก่ผู้ใกล้ชิดสนิทสนมที่สุดมักจะยอมทนความคับแค้นอัปยศไว้ได้ชั่วชีวิต เรามิเคยลอบฟังวาจาผู้อื่นมาเลย แต่ทว่า เฮอะ เฮอะ..."

นางแค่นหัวร่อพลางชี้ไป เตาะเชี่ยงเค็งมองตาม เห็นบนเพดานโบสถ์ถึงกับมีโพรงอยู่โพรงหนึ่ง จึงฉุกใจได้คิด เน้นเสียงถามอีก

"อย่างนั้น ท่านต่างทราบโดยสิ้นเชิงแล้ว !"

อุนยู่เง็กผงกศีรษะหนัก ๆ

"เราได้ยินโดยสิ้นเชิง ทราบโดยสิ้นเชิงแล้ว"

นางงอแขนและยืดอีกครา มือแห้งกรังดั่งขานก จึงยื่นออกมาจากแขนเสื้อแดงฉาน ในฝ่ามือมีกระบอกทองคำเล็ก ๆ อยู่ท่อนหนึ่ง นางเพ่งมองเตาะเชี่ยงเค็งพลางเค้นเสียงยะเยียบเย็นชา

"โว้วฮุ้นฮังยิกโท่วซิมจำ (ห้าเมฆาล้อมอาทิตย์เข็มทะลวงใจ) เราเล็งกระบอกนี้ตรงอยู่ที่เจ้าเสมอมา เพียงเจ้าบอกคำเดียว...เฮอะ เข็มทะลวงใจในกระบอกเห็นเมฆาล้อมอาทิตย์นี้ก็ต้องเป็นของเจ้าทันที !"

เตาะเชี่ยงเค็งใจหายวาบ ก่อนนี้มิทราบ ไฉนนางอสูรร้ายจึงฝึกได้วิชาชิกเจาะตั้งชิ้วที่สาบสูญจากการถ่ายทอดมาเนิ่นนานปี บัดนี้ยิ่งคาดคิดไม่ถึงนางไปได้อาวุธลับที่ชั่วร้ายอำมหิตสุดยอดนี้จากที่ใด ซึ่งวิจารณ์แล้ว ยังชั่วช้าสามานย์ยิ่งกว่าหลักวิชาจี้จุดชิกเจาะตั้งชิ้วอยู่หลายส่วน

แต่เตาะเชี่ยงเค็งกลับยืดอกเชิดหน้ากล่าว

"โว้วฮุ้นฮังยิกโท่วซิมจำ ไม่แน่จะทำอันตรายข้าพเจ้าได้"

อุนยู่เง็กลอกตาไปมา พลันหัวร่อฮาฮา กล่าว

"เจ้ามิใช่คนชาญฉลาดจริง ๆ หรือเจ้าไม่ทราบเราจะฆ่าเจ้า ? เฮอะ เฮอะ จะฆ่าเจ้า แต่เจ้ายังไม่หลบหนี ?"

เตาะเชี่ยงเค็งยืดอกกล่าวเสียงเย็นชา

"น่ากลัวไม่ง่ายดายดั่งนั้นดอก"

อุนยู่เง็กตาลุกวาว เน้นเสียงหนัก ๆ

"อย่างไรก็ตาม เรายังต้องฆ่าเจ้า แม้เจ้าคิดจะหนีก็ไม่ทันแล้ว เราจะฆ่าเจ้า เราจะฆ่าอีฮ้วม ในโลกกว้างใหญ่ ก็ไม่มีผู้ใดทราบความลับเรื่องนั้นของเราอีกแล้วตลอดกาล ซึ่งเยี่ยงนั้นกิ้งยี้ก็จะเป็นของเราไปตลอดกาล เป็นของเราตลอดกาลนาน..."

นางหลุบตาลงช้า ๆ ใบหน้าที่แก่ชราเหลือหนังหุ้มกระดูก คล้ายดั่งยิ่งชรากว่าเดิมมากหลาย กล่าวต่อไป

"กิ้งยี้เป็นของเราตลอดกาลนาน จวบจนเราตายจากโลกนี้ไปไม่มีผู้ใดสามารถชิงกิ้งยี้จากเราได้ ไม่มีผู้ใด..."

นางพิจารณากระบอกทองคำในมือแน่วนิ่ง พลิกเล่นไปมาอยู่ชั่วขณะจึงกล่าวต่อ

"เจ้ามิใช่คนชาญฉลาด มิใช่คนชาญฉลาด หากใช่ เจ้าสมควรไปเสียนานแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งพลันเชิดหน้าหัวร่อเสียงก้องกังวานสวนคำไป

"ไม่มีผู้ใดทราบความลับเรื่องนี้ตลอดกาล ? ฮา ฮา ท่านควรทราบไว้ในโลกไม่มีความลับที่แท้จริงอยู่ได้กาลนาน นอกเสียจาก..."

"เพ้ย ! นอกเสียจากเราฆ่าท่านทิ้ง"

อุนยู่เง็กตวาดแล้วสะบัดแขนเสื้อ ร่างพุ่งวาบขึ้นจากโต๊ะบูชา

พริบตานั้น เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกมีประกายสีแดงที่แผ่กว้างจนเจิดจ้า ครอบคลุมเข้าใส่ศีรษะตนปานอานุภาพภูเขาทลาย จึงรีบย่อกายต่ำ ประกบสองฝ่ามือแล้วแยกผลักตรงออกไปจากทรวงอกดังสนั่นหวั่นไหว พลังฝ่ามือกระแทกไข่มุกบนโต๊ะจนกลิ้งกระเด็นกับพื้น แต่อุนยู่เง็กตีลังกากลับหลังไป แผดหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดแล้วตวาดขึ้น

"เราทราบพลังฝีมือของเจ้ากระจ่าง เจ้าไม่มีทางต้านทานเราได้เกินกว่าห้าสิบกระบวนท่า ตอนนั้นกิ้งยี้ยังมิได้กลับมา...เราไม่จำเป็นต้องใช้อาวุธลับนี้สังหารเจ้า เราจะฆ่าเจ้ากับมือ ให้ไม่มีคนทราบความลับของเราไปตลอดกาล... ไม่มีตลอดกาล"

นางแผดหัวร่อด้วยเสียงกราดเกรี้ยวอำมหิต ขณะที่เสียงหัวร่อที่สยดสยองของนางยังเสียดหู ได้ระดมจู่โจมใส่เตาะเชี่ยงเค็งห้ากระบวนท่าดั่งคลุ้มคลั่ง

ทุกกระบวนท่าดุดันอำมหิตพอปลิดชีวิตได้โดยง่ายดาย

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วด้วยความเดือดดาล ยืนหยัดมั่นปานขุนเขา พริบตาเดียวกันนั้นตีโต้กลับไปห้ากระบวนท่าเช่นกัน

เตาะเชี่ยงเค็งสำนึกตัว ตอนนี้อยู่ในวาระที่จะเป็นจะตายอยู่ทุกขณะจิต แต่ไม่มีความคิดหลบหนีแม้สักน้อยนิด ตั้งใจเด็ดเดี่ยวขอสู้กับนางอสูรร้ายให้ถึงที่สุดดูสักครา

ไข่มุกที่สว่างไสวกลิ้งไปมาตามพื้นด้วยพลังฝ่ามือที่กระแทกใส่จนประกายมันวูบวาบแววับไปทั่วทั้งโบสถ์น้อย

ประกายไข่มุกลูบไล้ใบหน้าอุนยู่เง็กให้อัปลักษณ์ยิ่งกว่าปิศาจ บัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวซีดขาว แต่สิบกระบวนท่าผ่านพ้นแล้ว นางยังไม่มีปัญญาเป็นฝ่ายมีเปรียบในการต่อสู้

ควรทราบว่า มาตรแม้นพลังฝีมือของเตาะเชี่ยงเค็งจะด้อยกว่านางบ้าง แต่นั่นเนื่องเพราะขาดพลังการฝึกปรือ ไม่ชำนาญการต่อสู้เทียบเท่านาง แต่เมื่อเปรียบกันแล้ว เตาะเชี่ยงเค็งที่ฝึกมาสิบปี กับนางที่ฝึกมากว่าห้าสิบปี หาได้ด้อยกว่ากันสักเท่าใดไม่ กอปรกับมีประสบการณ์ต่อสู้กับนางมาครั้งหนึ่ง ยามลงมืออีกครั้งในคราวนี้ จึงพอจะหยั่งตื้นลึกหนาบางของนางมาได้บ้าง

หัวใจที่แหลกสลาย

พลังฝ่ามือที่อุนยู่เง็กโบกสะบัดฟาดมาเปลี่ยนแปรไปตามกระบวนท่า พลิกแพลงของนาง จนหนักหน่วงยิ่งกว่าเดิมไปทุกขณะ หนักหน่วงจนคุกคาม ให้เตาะเชี่ยงเค็งที่ต้านรับหรือตีโต้ จำเป็นต้องใช้พละกำลังทั้งมวลออกไปจึงจะได้

ดังนั้น เตาะเชี่ยงเค็งจึงได้เริ่มสงสัยตัวเองจะสามารถต้านรับการจู่โจมของนางอสูรได้ถึงร้อยกระบวนท่าหรือไม่ ?

พลันมีเสียงโครมระเบิดขึ้นสนั่นหวั่นไหว

โต๊ะบูชาที่หนาหนักแข็งแกร่ง ถูกปลายเท้าอุนยู่เง็กเตะเพียงวูบเดียวก็แตกกระจัดกระจาย เศษไม้กระเซ็นไปรอบข้าง

เตาะเชี่ยงเค็งสลับเท้าแคล่วคล่องไปเจ็ดครั้งพลันเบี่ยงกายบิดเอว ฝ่ามือซ้ายปาดจากขวาไปซ้าย ฝ่ามือขวาฟาดโครมเข้าไปที่เบื้องหน้า พร้อมทั้งตวัดปลายเท้าขวาเขี่ยขาโต๊ะขึ้นมาได้ท่อนหนึ่ง มือซ้ายรวบไว้อย่างว่องไว

ตอนนั้น ควงมือขวาขึ้นอีกครา นิ้วทั้งห้ากางอ้าดุจตะขอ ตะปบเข้าใส่ศีรษะอุนยู่เง็กพร้อมทั้งฟาดขาโต๊ะในมือซ้ายลงไปโดยพร้อมกัน

อุนยู่เง็กตวาดเสียงเกรี้ยวกราด ร่างโฉบปราดกลับหลังก้าวใหญ่ เตาะเชี่ยงเค็งรวบมือขวาคว้าขาโต๊ะในมือซ้ายมา สะบัดข้อมือเลือกแทงออกไปใน

กระบวนท่ากระบี่

การสะบัดฝ่ามือ เขี่ยขาโต๊ะ คว้ารับไว้ ฟาดจู่โจมไปทั้งมวลนี้ ล้วนแล้วเกิดขึ้นในพริบตาเดียวกัน รวดเร็วดั่งประกายไฟ เมื่อเสือกแทงขาโต๊ะไปต่างกระบี่ ขาโต๊ะที่เป็นท่อนไม้ยาวไม่เกินสามเชียะ ถึงกับมีประกายดุจเป็นดอกดวงของประกายกระบี่

พริบตานั้น ท่าร่างของเตาะเชี่ยงเค็งเปลี่ยนแปรกว่าเดิมมากหลาย จากการปักหลักแน่นปังดั่งขุนเขา กลายเป็นกระโดดโลดแล่นด้วยความแคล่วคล่องดุจสายฟ้าคะนองฝน กระบี่ไม้พลิกแพลงไปตามท่าร่าง ท่าร่างปราดเปรียวตามกระบี่ นับว่าสมดั่งคำอุปมา สงบแน่วนิ่งดั่งขุนเขา เคลื่อนไหวแคล่วคล่องดั่งกระต่ายจริง ๆ

ดูความเคลื่อนไหวของเตาะเชี่ยงเค็งในคราวนี้ ดูปราดแรกคล้ายเป็นเก้า-เก็งเลี่ยงฮ้วง (ปราสาทเก้าสัมพันธ์) ของสำนักบู๊ตึง หากเพ่งมองกลับคล้ายฮ้วยบู๊ฮวงลิ้ว (หลิวลิ่วหวนตามลม ของสำนักปาซัว) แต่หากเพ่งตาสังเกต กลับคล้ายเป็นซำฮุงเกี้ยมฮวบ (กระบี่สามประกาย) ของสำนักเทียนซัว และก็มีส่วนคล้ายคลึงกับไม้ตายสำนักอื่น ๆ อีกมากหลายด้วย ในตอนนี้ถึงกับไม่มีปัญญาจะให้ผู้ใดคาดคำนวณความเป็นมาของวิชากระบี่นี้ออกได้

อุนยู่เง็กแผดหัวร่อเสียงกราดเกรี้ยวยาวนาน มือซ้ายงอนุ้มดั่งตะขอตะปบทึ้ง คว้า ชิง ตามหลักวิชามือเปล่าชิงอาวุธ และหัตถ์คว้ามังกร วกวนเวียนอยู่ภายในเงากระบี่ไม้พร่างพรายเต็มบริเวณของเตาะเชี่ยงเค็ง เป็นการใช้รุกต้านรุกอย่างดุดันไม่หวั่นไหว เพียงกระบวนท่ากระบี่ของเตาะเชี่ยงเค็งเชื่องช้าลงสักน้อยนิดจะต้องถูกนางชิงไปได้ทันที

ส่วนมือขวาของนางทั้งประกบนิ้ว เสือก จิ้ม ทิ่มแทง ถึงกับใช้กระบอกโง้วฮุ้นฮังยิกโห่วซิมจำที่ยาวไม่ถึงหนึ่งเชียะต่างพู่กันจี้จุด ประกายสีทองกระจายแวววาวบาดตา ทุกกระบวนท่าไม่ห่างจากจุดสำคัญในร่างเตาะเชี่ยงเค็งสักน้อยนิด

สุดยอดฝีมือทั้งสองที่ตอนแรกใช้กำลังภายในเข้าหักหาญผลาญชีวิตกัน ตอนนี้ถึงกับต่างใช้กระบวนท่าที่เลอเลิศพิสดารเข้าพิชิตเอาชัย เมื่อเช่นนั้น เตาะเชี่ยงเค็งผ่านพ้นการรุกรับตีโต้ไปหลายสิบกระบวนท่า จึงมีโอกาสได้หอบหายใจคลายความเหน็ดเหนื่อยอีกครา

ควรทราบว่าพลังการฝึกปรือของเตาะเชี่ยงเค็ง แม้ด้อยกว่านางอัปลักษณ์อุนยู่เง็ก แต่กระบวนฝ่ามือได้รับการถ่ายทอดจากสุดยอดอัจฉริยะอันดับหนึ่งของแผ่นดินในรอบหนึ่งร้อยปีนี้ การจู่โจมของอุนยู่เง็กที่ดุดันเห็นว่ามีหลายกระบวนท่าจะได้ผลแล้ว มิคาด เตาะเชี่ยงเค็งเพียงสะบัดกระบี่ไม้ กลับคลี่คลายไปได้โดยง่ายดายเสมอ

เพียงครู่ใหญ่ ทั้งสองต่างปะทะกันกว่าร้อยกระบวนท่าแล้ว เตาะเชี่ยงเค็งแค่นหัวร่อตวาดก้อง

"จะให้ข้าพเจ้าเสียชีวิตในห้าสิบกระบวนท่า ? เฮอะ เฮอะ น่ากลัว..."

วาจามิทันขาดคำ นิ้วทั้งห้าที่คล้ายตะขอของอุนยู่เง็ก ถึงกับคว้าเข้าใส่กระบี่ไม้ในมือได้ เตาะเชี่ยงเค็งใจหายวาบ ทราบว่าการคว้าของนางครานี้จะต้องร้ายกาจสุดเปรียบประมาณ จึงกรีดกระบี่ไม้ส่งออกไปทางด้านข้าง แต่กระบอกทองคำในมือของอุนยู่เง็กพุ่งเข้าใส่ทรวงอกเตาะเชี่ยงเค็งแทน

กระบวนท่าทั้งสองนี้ รวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ เตาะเชี่ยงเค็งเห็นว่าไม่มีทางเลี่ยงหลบได้แล้ว จำเป็นต้องตวัดกระบี่ขวางกลับมาปัดป้อง

กระบี่ไม้กับกระบอกทองคำพอปะทะ เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกข้อมือสะท้าน ในกระบอกทองคำของฝ่ายตรงข้าม คล้ายมีกำลังภายในที่กราดเกรี้ยวดุดันทะลักเข้ามาตามกระบี่ไม้ ลู่ลำแขนของตนดุจเป็นทำนบทลาย

เตาะเชี่ยงเค็งนอกจากใช้กำลังภายในออกต่อต้านแล้ว ไม่มีทางอื่นใดพอจะเลือกเฟ้นได้อีก ดังนั้นจึงตวาดสุดเสียงจนฝุ่นละอองบนขื่อร่วงพร่างพรู สองเท้าตรึงติดกับพื้นราวถูกตอกไว้ เกร็งกำลังภายในทะลักต่อต้านกับอุนยู่เง็กไปสุดตัว

ไข่มุกที่กลิ้งอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้กลิ้งมาถึงริมประตูแล้ว

เตาะเชี่ยงเค็งขบกรามแนบแน่น ตาเบิ่งกลมกว้างราวกระดิ่ง รู้สึกกำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามถึงกับรุนแรงเพิ่มขึ้นทุกขณะ ทะลักเข้าหาดุจระลอกคลื่นในทะเลใหญ่

เตาะเชี่ยงเค็งคิดจะปัดป่ายกระบี่ไม้ออกพ้นกระบอกทองคำ เพื่อใช้กระบวนท่าอันสูงส่งกว่าเข้าต่อสู้กับนางอีกครั้ง แต่ไม่มีความสามารถกระทำได้ เนื่องเพราะพลังภายในของนางทะลักมาติดต่อตามกันโดยไม่หยุดยั้งขาดตอน ไม่เปิดโอกาสให้ตนได้ตั้งหลักแม้สักวูบเดียว

เตาะเชี่ยงเค็งช้อนตามอง เห็นดวงตาอุนยู่เง็กยิ่งนานยิ่งมีประกายสุกใส พลัดแผดหัวร่อเสียงพิกลแล้วกล่าว

"เราทราบว่าเจ้ามิใช่คนฉลาดปราดเปรื่อง...เฮอะ เฮอะ เจ้าตายให้แล้วเรื่องกันไปเสียเถิด ความลับนี้ต้องไม่มีผู้ใดล่วงรู้อีกตลอดกาล กิ้งยี้ก็ต้องเป็นของเราไปตลอดกาลแล้ว"

นางตอนนี้กุมชัยชนะไว้ในมือได้กว่าเก้าส่วนแล้ว ดังนั้นยังคงส่งเสียงกล่าวมาได้ในสภาพคับขัน เตาะเชี่ยงเค็งต้องตระหนกจนใจหายวาบ รู้สึกแก้มเย็นยะเยียบไปทั้งสองข้าง ที่แท้เหงื่อบนหน้าผากหลั่งไหลลงมาเป็นเส้นสายนั่นเอง

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบถอนใจยาว ขณะจะรวมพละกำลังขุมสุดท้ายที่หลงเหลือออกทุ่มเทเสี่ยงกับนางนั้น

มิคาด...พลันมีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งเข้ามาทางภายนอกที่เลือนรางดั่งวิญญาณร้าย เมื่อใกล้จึงเห็นเป็นสตรีผมยาวสยายสวมอาภรณ์ดำแต่ใบหน้าซีดขาว ดวงตามีหยาดน้ำแวววับ

นางถอนใจด้วยความรันทดแล้วพลันแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านไม่ต้องฆ่ามัน ข้าพเจ้าได้ยินความลับนี้แล้ว"

อุนยู่เง็ก เตาะเชี่ยงเค็งต่างใจสั่นสะท้าน ผละออกจากกันในทันที เบือนหน้ามองไปที่ต้นเสียง

อุนกิ้งยืนตระหง่านที่ปากประตู ประกายไข่มุกบนพื้นสาดส่องเห็นใบหน้าของนางซีดขาว แต่ดวงตาแวววาวด้วยหยาดน้ำ

อุนยู่เง็กตัวสั่นสะท้าน ถอยไปห้าก้าวจนหลังติดกับผนังจึงเอนกายพิงดุจดั่งพลันพบเห็นภูตผีมาปรากฏก็ปาน ยื่นมือที่แห้งกรังดั่งขานกชี้อุนกิ้ง พลางร้องเสียงสะท้าน

"เจ้า...เจ้าไฉน...พลันกลับมาอีก !"

อุนกิ้งหน้าเฉื่อยชาไร้ความรู้สึก ยกเท้าช้า ๆ เตะไข่มุกที่ข้างประตูออกไปแล้วก้าวช้า ๆ เข้าในโบสถ์ กวาดตามองวูบหนึ่ง ก้มเก็บป้ายสถิตวิญญาณบนพื้นขึ้นโอบไว้ในอ้อมอกแล้วจึงเดินตรงเข้าหาอุนยู่เง็ก เน้นเสียงทีละคำ

"เตียเตียข้าพเจ้าถูกท่านฆ่า ใช่หรือไม่ ?"

เสียงที่ยะเยียบเย็นชานี้ คล้ายเกาทัณฑ์คมกริบทะลวงเข้าไปใส่หัวใจ

อุนยู่เง็กอย่างเหี้ยมอำมหิต

นางตัวสั่นสะท้าน แนบกายกับมุมผนังสนิทแน่นดุจดั่งจะหลบหนีกระไรก็ปาน

อุนกิ้งเขม้นมองพลางแค่นเสียงเย็นชาต่อ

"ข้าพเจ้าทราบ เตียเตียถูกท่านฆ่าตายไป ใช่หรือไม่ ? ใช่หรือไม่ ?... ใช่หรือไม่"

นางสาวเท้าช้า ๆ เข้าไปหาอุนยู่เง็กทีละก้าว เตาะเชี่ยงเค็งปาดเหงื่อบนหน้าผาก แต่ฝ่ามือก็เปียกชื้น แสดงว่ามือมีเหงื่อซึมจนชุ่มโชกเช่นกัน

หัวใจของเตาะเชี่ยงเค็งก็เต้นถี่เร็วด้วยความหวาดหวั่น เห็นร่างของอุนกิ้งได้ใกล้กับอุนยู่เง็กเข้าไปทุกขณะแล้ว มิคาด อุนยู่เง็กพลันตวาดเสียงก้อง

"หยุดไว้ !"

อุนกิ้งหยุดเท้าวูบ อุนยู่เง็กถอนหายใจยาว ก้มศีรษะกล่าว

"เตียเตียเจ้าถูกเราฆ่าจริง...เป็นเราฆ่ามันจริง ๆ"

อุนกิ้งยกมือเสยผมที่ยาวสลวย พลันหัวร่อดั่งคลุ้มคลั่ง

"เตียเตียข้าพเจ้าถูกท่านฆ่าตาย เตียเตียข้าพเจ้าถูกท่านฆ่าตาย ?"

นางตะเบ็งเสียงหัวร่อไปพลางกล่าวไปพลางด้วยเสียงที่กราดเกรี้ยวรันทด จนเตาะเชี่ยงเค็งต้องเย็นเฉียบไปทั้งร่าง เนื่องจากยังไม่เคยได้ยินเสียงหัวร่อของผู้ใด จะครอบคลุมความโศกเศร้ารันทดมากหลายดั่งนี้มาก่อนเลย

แลเห็นอุนกิ้งสาวเท้าช้า ๆ พลางกล่าวอีก

"เนื้ยของข้าพเจ้าก็ถูกท่านฆ่าตายเช่นกัน ? ใช่หรือไม่ ?"

นางตะเบ็งเสียงหัวร่อพลางหลั่งน้ำตาลงเป็นเส้นสาย ย้ำถามอยู่ไปมาแต่คำ ใช่หรือไม่ ?

นางสาวเท้าช้า ๆ แต่ละก้าวคล้ายดั่งมีน้ำหนักเป็นพัน ๆ ชั่ง กระแทกเข้าใส่ทรวงอกอุนยู่เง็กอย่างดุดัน

ร่างผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกของอุนยู่เง็กแนบกับผนังโบสถ์จนสนิทแน่น นางยื่นนิ้วสั่นระริกชี้พลางร้อง

"อย่าได้เดินเข้ามา ทราบหรือไม่ ? อย่าได้บังคับให้เราต้องฆ่าเจ้า อย่าได้บีบคั้นให้เราต้องฆ่าเจ้า..."

เสียงหัวร่อของอุนกิ้งยิ่งกราดเกรี้ยวรันทดกว่าเดิม

"ฆ่าข้าพเจ้า...ฮา ฮา ท่านควรฆ่าข้าพเจ้าจะประเสริฐสุด ท่านฆ่าเตียเตียกับเนี้ยของข้าพเจ้าไปแล้ว..."

มิคาด วาจานางยังมิทันขาดคำ อุนยู่เง็กถึงกับพลันแผดหัวร่อขึ้นเช่นกันว่า

"เราฆ่ามารดาเจ้า ? ฮา ฮา...เราฆ่ามารดาเจ้า..."

ทันใด...เตาะเซี่ยงเค็งได้ยินเสียงระเบิดดังโครมใหญ่ อิฐปูนเศษไม้ฝุ่นละอองกระจายคละคลุ้งเต็มไปทั้งโบสถ์น้อย

เตาะเซี่ยงเค็งในยามตื่นตระหนก รีบเพ่งตามองตาม ได้ยินเสียงแผดหัวร่อกราดเกรี้ยวโหยหวนปานปิศาจของอุนยู่เง็กไกลไปทุกขณะ

ที่แท้นางอสูรร้ายถึงกับใช้กำลังภายในที่กล้าแข็งสุดยอดกระแทกจนผนังโบสถ์ทลายออกเป็นโพรงใหญ่ หลบหนีไปได้โดยหวุดหวิด

ยังคงได้ยินเสียงแผดหัวร่อที่กราดเกรี้ยวโหยหวนของนางแว่วมาแต่ไกล

"เราฆ่ามารดาเจ้า เราฆ่ามารดาเจ้า..."

ชั่วพริบตา เสียงหัวร่อขาดหายไปในอากาศเวิ้งว้าง รอบข้างคืนสู่ความเงียบวังเวงอีกครา มีแต่เสียงลมหายใจถี่เร็วของอุนกิ้งกับเตาะเซี่ยงเค็งเท่านั้น

อุนกิ้งยังคงยืนตะลึงลานในที่เดิม เบิ่งตาฝ้าฟางไร้ประกาย เหม่อมองดูฝุ่นละอองที่ค่อย ๆ ซาลงจนซึมเซา ร่างซาแข็งของนางก็เริ่มสั่นสะท้านขึ้นทีละน้อย

ในที่สุด นางไม่อาจข่มใจพลุ่งพล่านดาลเดือดไว้ได้ เปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ขึ้นทันที

เตาะเซี่ยงเค็งเห็นร่างนางส่ายไปมาสองคราจึงทรุดฮวบลงกับพื้นดุจกิ่งไม้แห้ง เตาะเซี่ยงเค็งต้องตระหนกเป็นยิ่งนัก ไม่อาจคำนึงถึงมารยาทประเพณีใดอีกแล้ว รีบปราดเข้าไปโอบเอวนางไว้พลางร้องเสียงสะท้าน

"อุนโกวเนี้ย ท่านเป็นไรแล้ว"

แต่อุนกิ้งไหนเลยได้ยินเสียงเตาะเซี่ยงเค็งอีก นางรู้สึกความเจ็บช้ำรันทดที่ประดังมา ดุจดั่งเป็นขุนเขาโถมทลายลงใส่ ความอาฆาตแค้นที่ลึกซึ้งไพศาลไม่ผิดกับห้วงมหรรณพกำลังคลุ้มคลั่ง ต้องการระบายออกมาให้ได้

แต่นางตอนนี้นอกจากร่ำไห้ ไม่สามารถทำกระไรได้อีก นางคิดไม่ถึง

เด็ดขาด 'โกวโกว' ที่รักถนอมนาง อบรมเลี้ยงดูนางอย่างดีเยี่ยมมาชั่วชีวิต จะเป็นศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับนาง

นางเคยไม่สนใจ มิว่าผู้อื่นจะมองโกวโกวนางไปในแง่ใด วิพากษ์วิจารณ์จนเลวร้ายปานใด แต่หลังจากนางจำความได้ โกวโกวของนางมีแต่รักปรานีต่อนางเสมอมา

จวบจนบัดนี้...จวบจนบัดนี้ ที่พึ่งเพียงหนึ่งเดียวในชั่วชีวิตของนางต่างสลายกลายเป็นอากาศธาตุไปโดยสิ้นเชิงแล้ว

"เราควรทำอย่างไร ?... เตียเตีย เนี้ยเนี้ย พวกท่านไฉนไม่ให้บุตรีได้เห็นท่านสักครั้ง..."

นางร่ำไห้พลางส่งเสียงแผ่วเบา เรียกบิดามารดาอยู่ไม่ขาดปาก ในห้วงสมองนางมีแต่เงาที่เลือนรางไม่อาจจับเค้า นางจึงไม่อาจวาดภาพบิดามารดาของนางได้ชัดเจน

แต่ทว่า...เงาร่างของอุนยู่เง็กกลับปรากฏขึ้นในห้วงสมองของนางจนลึกซึ้งแจ่มชัด นางไม่มีปัญญาที่จะสลัดให้หลุด ยากยิ่งจะข่มใจบังคับความรักถนอมและห่วงกังวลที่มีมาร่วมยี่สิบปี ตอนนี้ถึงกับกลายคล้ายอสรพิษฉกกัดจิตใจของนางอย่างเหี้ยมอำมหิต

น้ำใจของมนุษย์ชาติอันเป็นสัตว์ประเสริฐ ชะตาชีวิตที่คับแค้นรันทดบีบคั้นใจนางจนต้องร้อง

"ไฮ้ ! ไฉนสวรรค์จึงอำมหิตต่อข้าพเจ้าถึงปานนี้..."

นางฟุบร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำรันทด จนน้ำตาเปียกอกเสื้อเตาะเซี่ยงเค็งหย่อมใหญ่ เตาะเซี่ยงเค็งมิกล้าเคลื่อนไหวสักน้อยนิด เนื่องเพราะทราบความโศกเศร้าเสียใจของนาง...เนื่องเพราะเคยได้ลิ้มรสความโศกเศร้าเสียใจเยี่ยงนี้มาเช่นเดียวกับนาง

ไม่มีวาจาปลอบประโลม และไม่มีท่วงท่าปลอบประโลม เนื่องเพราะเตาะเซี่ยงเค็งทราบ ทั้งมวลนั้นล้วนมากเกินความจำเป็น มีแต่โอบนางไว้เบา ๆ จวบจนกระทั่งเสียงร่ำไห้ของนางได้แผ่วเบาลงกว่าเดิม

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ประกายไข่มุกสลัวลง แต่แสงอุทัยเริ่มจับที่ขอบฟ้าแล้ว

เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึก เสียงร่ำไห้ของอุนกึ้งในอ้อมอกได้เงียบหายไปแล้ว ลมหายใจก็คล้ายหนักหน่วงกว่าเดิม มิทราบว่านางหลับไปหรือไม่ ? แต่สตรีหลังจากร่ำไห้ด้วยความโศกเศร้าเสียใจอย่างรุนแรงแล้ว ปกติมักหลับง่ายอย่างยิ่ง

ดังนั้นเอง เตาะเชี่ยงเค็งจึงไม่กล้าขยับกาย ได้แต่พริ้มตาลง เกร็งลมปราณโคจรพักผ่อนไปบ้าง

แผ่นดินอรุณรุ่งนั้นเงียบวังเวงเสมอ ลมชุ่มชื้นแต่บริสุทธิ์ของยอดเขายังมีความหนาวอยู่ มาตรว่ามิได้โชยพัดน้ำค้างบนใบไม้ ใบหญ้า ให้แห้งหาย แต่ก็ลูบไล้น้ำตาบนใบหน้าอุนกึ้งแห้งไปได้

นางลืมตาขึ้นมา รู้สึกหนาวเย็นไม่น้อย แต่ก็มีความอบอุ่นผสานอยู่บ้าง นางจึงเงยหน้า

นางเห็นเตาะเชี่ยงเค็ง

เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกนางในอ้อมอกเคลื่อนไหวเล็กน้อย ทราบว่านางตื่นแล้ว จึงก้มศีรษะลง

ดังนั้นเอง เตาะเชี่ยงเค็งจึงเห็นนางเช่นกัน

สายตาแรกที่ผสานกันของทั้งสอง ความรู้สึกแรกที่เกิดขึ้นในหัวใจของทั้งสองตอนนี้ เป็นที่กวีทั้งหลายตั้งแต่โบราณกาลมาต้องการร้อยกรองบรรยาย แต่เค้นสมองอย่างไรยังคงไม่มีปัญญาจะเปรียบเทียบได้แม้หนึ่งในหมื่น

เนื่องเพราะในโลกไม่มีถ้อยร้อยวาจาและอักษรใด จะมาบรรยายความลี้ลับพิสดารของสายตาแรกนี้ออกได้ใกล้เคียงความจริงเลย

ความรู้สึกที่แปลก เหินห่าง กลับกลายเป็นใกล้ชิดลึกซึ้ง จิตใจที่ว้าวุ่นเลอะเลือนได้พบหลักพึ่งพิงอาศัย

อุปมาดั่งดั้นด้นหาของกระไรด้วยความลำบากยากเข็ญ พลันพบเห็นของที่ต้องการหาอย่างไม่คาดหมาย และก็คล้ายเรือที่หลงอยู่ในหมอกหนาทึบ พลันพบแสงสว่างของประภาคารก็...

นางเงยหน้าขึ้น ก้มหน้าลง แล้วเงยหน้าขึ้นอีก ดวงใจเริ่มแจ่มใสจากความว้าวุ่นรันทด ดุจดั่งเพิ่งตื่นจากความฝัน ในช่วงพริบตานั้น นางได้ลืมความโศกเศร้าใด ๆ ในโลกไปจนหมดสิ้น

นางก้มศีรษะลงด้วยความเอียงอาย ยืดกายตรงขึ้นโดยมิกล้าเอนซบอีก

พลันถอนใจยาว อ้าปากกะพริบตา แต่มิทราบควรกล่าวกระไร

ทว่าความเศร้ารันทดและอาฆาตแค้นพลันทะลักเข้าท่วมท้นหัวใจของนางอีกครา เบือนหน้ามองผนังโบสถ์ที่พังทลายเป็นโพรงใหญ่แล้ว ส่งเสียงแผ่วเบา

"สว่างแล้ว ข้าพเจ้าสมควรไปแล้ว..."

นางเบือนหน้าช้า ๆ กลับมา ดวงตาพลันกลายเป็นนุ่มนวลมากหลาย กล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้าไม่บอก ท่านน่ากลัวก็ทราบข้าพเจ้าจะไปที่ใด ? ข้าพเจ้า...จะไปหาศัตรูของข้าพเจ้า...ศัตรู...ท่านก็ควรไปแล้ว สว่างแล้ว...สว่างแล้ว..."

นางส่งเสียงรำพึงดั่งละเมอ หันกายเดินไปที่ปากประตู คล้ายจะยืนยันดูว่าทางภายนอกสว่างจริงหรือไม่ ?

หมอกอรุณสลายหายไปแล้ว แต่ความรันทดที่เกาะกุมจิตใจหาได้เสื่อมคลายด้วยไม่ นางหันกลับมาอีกครา เพ่งมองเตาะเชี่ยงเค็งแวบหนึ่ง คล้ายนางก็ทราบ นับแต่นี้ไม่อาจพบเห็นเตาะเชี่ยงเค็งอีกแล้วก็ปาน เนื่องเพราะนางตกลงใจยอมตายอย่างเด็ดเดี่ยว ยอมตายไปล้างแค้นหรือถูกฝ่ายตรงข้ามสังหารเสีย ซึ่งเป็นเรื่องที่นางไม่มีปัญญาเลือกเฟ้นได้

สืบเสาะหาคู่อาฆาต

เตาะเชี่ยงเค็งเดินช้า ๆ เข้าไป เนื่องเพราะทราบความหมายในวาจา และความหมายในประกายตาของนาง จนเมื่อเห็นนางจะออกจากประตูโบสถ์ จึงร้องโพล่งขึ้นดุจดั่งเพิ่งตื่นจากความฝัน

"โกวเนี้ย"

อุนกิ้งชะงักเท้าหันหน้า จับตามองอย่างสงบงัน เตาะเชี่ยงเค็งจึงกล่าวต่อ

"ท่านทราบหรือไม่ว่าอุนยู่เง็กไปที่ใด ?"

อุนกิ้งส่ายหน้าช้า ๆ ถอนใจกล่าวตอบ

"ข้าพเจ้าก็มิทราบ แต่ทว่า...ข้าพเจ้ามั่นใจต้องหานางพบได้ ต้องหานางพบให้ได้"

เตาะเชี่ยงเค็งปราดไปที่ข้างกายนาง ปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งพลางกล่าว

"อย่างนั้น พวกเราร่วมกันไปหานาง"

"พวกเรา..."

เตาะเชี่ยงเค็งถอนใจยาว เหม่อมองดูขอบฟ้าพลางกล่าว

"บิดามารดาข้าพเจ้าก็ตายกับมืออุนยู่เง็ก !"

อุนกิ้งสะท้านทั้งร่าง มิทันส่งเสียง ได้ยินเตาะเชี่ยงเค็งกล่าวต่อ

"ที่ใต้ยอดเขาชีชิ่งฮงเมื่อสิบปีก่อน..."

อุนกึ้งอุทานแล้วร้องโพล่งไป

"ข้าพเจ้าจำได้แล้ว อึ้งซัว...นั่นคืออึ้งซัว เป็นท่านเอง ? นึกมิถึงว่าเป็นท่าน"

นางก้มศีรษะช้า ๆ คล้ายดั่งสะทกสะท้านต่อชะตาชีวิตที่ถูกลิขิตให้พิสดารปานนี้ หากเปลี่ยนเป็นเมื่อสองวันก่อน ทั้งสองยังคงเป็นศัตรูกัน แต่ตอนนี้...

เตาะเชี่ยงเค็งถอนใจยาวกล่าวต่อ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าสมควรร่วมทางไปกับท่าน"

จบคำก้มศีรษะลง อุนกึ้งเงยหน้าขึ้น สายตาของทั้งสองจึงประสานกันอีกครั้ง เตาะเชี่ยงเค็งอดมิได้ต้องกุมมือนางเบา ๆ กระแสจิตของทั้งสองเชื่อมกันแนบแน่น จนรู้สึกมีความอาจหาญไม่หวั่นหวาด เข้มแข็งไม่เกรงกลัวต่อภยันตรายใด ๆ เลย

เตาะเชี่ยงเค็งกล่าวช้า ๆ

"ล้างแค้นเพื่อท่าน และก็ล้างแค้นเพื่อข้าพเจ้า โอ...น่ากลัวอุนยู่เง็กตอนนี้มิทราบหนีไปซ่อนในแห่งหนใดแล้ว"

หยุดเล็กน้อย น้ำเสียงพลันเปลี่ยนแปรเป็นเกรี้ยงกร้าวกังวาน

"แต่พวกเราจะต้องหาพบแน่ ใช่หรือไม่ ?"

เงียบงันกันเนิ่นนาน บุรุษสตรีวัยฉกรรจ์ที่มีศัตรูผู้เดียวกัน จึงได้ออกจากวัดร้างที่ปรักหักพังขึ้นสู่ยอดเขาเทียนมักชัว ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยเดิมของอุนยู่เง็ก

มาตรว่าทั้งสองทราบ สถานการณ์ตอนนี้คับขันจนเลวร้ายยิ่ง เนื่องเพราะบนยอดเขาเทียนมักชัว นอกจากนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กแล้ว ยังมียอดฝีมือที่นางเชื้อเชิญมาให้เป็นผู้ช่วยเหลืออีกมากหลาย ซึ่งพวกเหล่านั้นย่อมเป็นอุปสรรคต่อการล้างแค้นของทั้งสองใหญ่หลวงยิ่ง

แต่ทั้งสองมีความอาจหาญไม่หวั่นหวาดแม้สักน้อยนิด รู้สึกแต่ว่า ขอเพียงทั้งสองได้อยู่ร่วมกัน ต่อให้เป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวงเทียมฟ้า ก็มิแยแสสนใจไปกริ่งเกรง

ตอนนี้อาทิตย์อรุณโผล่พ้นขอบฟ้าแล้ว แสงอุทัยสูบไล้จนป่าเขาลำเนาไพร

สดใสขจี เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกึ้งเคียงคู่กันขึ้นสู่ยอดเขาด้วยท่าร่างปราดเปรียวแคล่วคล่อง

อุนกึ้งเดินพลางถอนใจกล่าว

"ศัตรูของท่าน นอกจาก...นอกจากนางแล้วยังมีอีฮ้วมอีกคนหนึ่ง หากแม้น...โอ พวกเราขึ้นเขาหานางไม่พบ ข้าพเจ้าก็จะเป็นเพื่อนท่านร่วมกันไปหาอีฮ้วม แต่น่ากลัว..."

นางถอนหายใจอีกครา ในที่สุด ก็มิได้กล่าววาจาผิดหวังออกมา เตาะเชี่ยงเค็งผงกศีรษะแล้วพลันฉุกใจคิด

'เมื่อค่ำวานท่านไฉนกลับมาเร็วปานนั้น หรืออีฮ้วมอยู่ในละแวกใกล้เคียงภูเขานี้ ?'

อุนกึ้งกล่าว

"เมื่อค่ำวานข้าพเจ้ามิได้สะกดรอยตามไปเลย เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะในใจข้าพเจ้ามีเรื่องอยู่มากหลายที่ต้องสะสาง ข้าพเจ้าเพียงแต่ตวาดเรียกบุรุษหนุ่มทั้งสองให้หยุดในกลางทางบอกที่ซุ่มซ่อนตัวของอีฮ้วม แต่ข้าพเจ้า...ตอนนั้นข้าพเจ้ายังรู้สึกประหลาดใจเป็นเรื่องที่เพียงถามก็ทราบอย่างง่ายดายชัด ๆ ไฉนนางจึงต้องให้ข้าพเจ้าติดตามไปอีก เนื่องเพราะบุรุษหนุ่มทั้งสองต้องไม่กล้าโป้ปดมดเท็จเด็ดขาด แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าทราบแล้ว นางเพียงต้องการเสือกไสให้ข้าพเจ้าออกไป เพื่อนางจะได้ลงมือกำจัดท่านปกปิดความลับไว้เท่านั้น"

เตาะเชี่ยงเค็งตาลุกวาว กล่าวช้า ๆ

"เมื่อค่ำวานหากไม่มีท่านย้อนกลับมากลางคัน น่ากลัว..."

"ดังนั้น ตอนนี้ข้าพเจ้าจึงเชื่อคำ กงเกวียนกำเกวียนเวียนสนองต่อผู้คนทุกรูปนามโดยไม่ละเว้น"

บนภูเขาเทียนมักชัว มีป่าไม้รกทึบไปทั้งสองฟากทาง ระหว่างทั้งสองสนทนากัน ได้พุ่งกายขึ้นไปกว่าสองร้อยวาแล้ว ยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวใด ๆ

อุนกึ้งพลันถอนใจกล่าว

"เมื่อเป็นเช่นนี้ น่ากลัวคนที่ตั้งใจเดินทางมาร่วมประลองฝีมือต้องผิดหวังแล้ว โอ...เยี่ยงนี้ยังเป็นบุญวาสนาของพวกมัน ไม่เช่นนั้น..."

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วโพล่งถาม

"มีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้ามิทราบสมควรถามท่านหรือไม่ ?"

"ท่านถามมาได้เต็มที่"

"บรรดาศิษย์ของไขว้ตอหวยเหล่านั้น...โอ มิต้องถามก็แล้วกัน เพราะอย่างไรก็กลายเป็นเรื่องผ่านพ้นไปแล้ว..."

เตาะเชี่ยงเค็งกลัวอุนกิ้งจะบอกเรื่องที่กลายเป็นทำลายจิตใจของตนออกมา เนื่องเพราะครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน นางยังคงเป็นผู้น่าสงสัยที่สุด หากแม้นนางเป็นฆาตกรจริง ไยมิใช่ต้องเสียดแทงจิตใจปวดแปลบกว่าเดิม

มิคาด อุนกิ้งกลับกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

"ท่านมิต้องกังวล พวกเหล่านั้นมิใช่เป็นข้าพเจ้าลงมือฆ่าจริง ๆ และมิใช่เป็นพวกบ่าวของข้าพเจ้าฆ่าพวกมันอีกด้วย"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องระบายลมจากปากยาว ๆ โดยไม่รู้ตัว มิกล้าสมมติหากแม้นอุนกิ้งบอกเป็นนางฆ่าแล้ว มิทราบตนจะทำอย่างไรต่อไปจึงสมควร

เตาะเชี่ยงเค็งจึงแย้มยิ้มอย่างปลื้มปีติ แต่ยังอดมิได้ต้องถามอีก

"ประหลาดที่ว่า พวกเหล่านั้นมิทราบถูกผู้ใดสังหารกันแน่ ?"

"คนผู้นั้น ท่านจะไม่มีวันคาดเดาออกตลอดกาล"

"เป็นผู้ใด ?"

"ข้าพเจ้าบอก ท่านก็ต้องไม่ยอมเชื่อ แต่อย่างไรวันหน้าท่านย่อมทราบได้เอง"

"หรือเป็นบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วม ?"

อุนกิ้งสั่นศีรษะปฏิเสธ เตาะเชี่ยงเค็งถามอีก

"เป็นพวกศิษย์ของมัน ?"

อุนกิ้งสั่นศีรษะ เตาะเชี่ยงเค็งต้องถามด้วยความประหลาดใจ

"นี่ข้าพเจ้าก็เดาไม่ออกจริง ๆ แล้ว เพียงแต่ยังรู้สึกประหลาดใจ มิทราบในวงพวกนักเลงยุคนี้ มีผู้ใดใช้อาวุธลับที่ชั่วร้ายปานนั้น นอกจากเจ้าของอาวุธลับเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้านึกไม่ออกยังมีผู้ใดอีก ?"

อุนกิ้งหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"อาวุธลับเหล่านั้นมีชื่อ บ้อเอี้ยซิ่งจำ (เข็มเทพไร้เงา) กลับเป็นข้าพเจ้าซัดไปจริง ๆ"

เตาะเชี่ยงเค็งใจสั่นสะท้าน พลันชะงักเท้าด้วยสีหน้าเปลี่ยนแปรไปกว่าเดิม

"เป็นท่าน...เป็นท่าน...?"

อุนกิ้งหัวร่อเบา ๆ พลางกล่าว

"แต่ข้าพเจ้าชัดอาวุธลับเหล่านั้นไป มิเพียงไม่ใช่ทำอันตรายคน ยังเป็นการช่วยคนด้วย"

"ไฮ้ ! ช่วยคน ? หมายความว่าอย่างไร ?"

"เรื่องนี้เล่าแล้วยืดยาวยิ่ง ข้าพเจ้าจะค่อย ๆ บอกกับท่านเอง สรุปแล้วท่านต้องเชื่อถือข้าพเจ้า เนื่องเพราะตอนนี้ข้าพเจ้า...จะไม่หลอกลวงท่านอีกแล้ว"

ใบหน้าของนางแดงเปล่งปลั่ง รีบชี้ไปเบื้องหน้าพลางเปลี่ยนเรื่อง

"ท่านเห็นหรือไม่ ? ซุ้มประตูกิ่งไม้เขียวขจีที่เบื้องหน้า ก็คือสถานที่จะใช้ในพิธีชุมนุมเทียนมักชัวครานี้"

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงงวย คิดถึงแต่คำ 'ตอนนี้ไม่หลอกลวงท่านอีกแล้ว...' ความคลางแคลงสงสัยที่มีต่างปลาสนาการหมดสิ้นไป

เงยหน้ามองดูปลายนิ้ว เห็นบนไหล่เขาเบื้องหน้า หมู่ไม้ใบหญ้าได้โปร่งลงกว่าเดิมมากหลาย ทางศิลาเล็ก ๆ สายหนึ่งทอดตรงขึ้นไป ซุ้มประตูที่สูงสิบวากว้างหกวา สร้างคร่อมอยู่บนทางศิลา มาตรแม้นสร้างขึ้นจากต้นไม้ แต่ยังคงภูมิฐานเป็นอย่างยิ่ง

สองฟากข้างของซุ้มประตู มีโคลงที่เขียนด้วยอักษรสีแดงฉานปานโลหิตไว้สองแถว เสาขวาของซุ้มคือ

"เงยมองท้องฟ้ากว้างสุดไกล"

ส่วนเสาซ้ายของซุ้มเป็นอักษร

"ก้มดูหมู่ผู้กล้าบู๊ลิ้ม"

มาตรว่าโคลงทั้งสองมิได้สัมผัสถูกต้องกลมกลืน แต่ความโอหังของความหมายกลับยิ่งใหญ่จนมิเคยพบเห็นมาก่อนเลย เตาะเชี่ยงเค็งจึงแค่นเสียง

"คิดว่าคงเป็นอุนยู่เง็กเขียนเอง ?"

อุนกิ้งสั่นศีรษะแย้มยิ้มตอบ

"ผู้เขียนโคลงทั้งคู่นั้น น่ากลัวท่านไม่มีวันเดาออกเด็ดขาด"

"ไฮ้ ! เป็นผู้ใด ?"

"ก็คือซิ่งเทา (ขโมยเทพยดา) เกียวเชียง ซึ่งมีการคบหากว้างขวางที่สุดในบู๊ลิ้มยุคนี้"

"ไฮ้ ! คือซิ่งเทาเกียวเชียงซึ่งนำภาพวาดสามม้วนนั้นไปอวดโอ่ในทั่วทุกทิศทาง ? กลับเป็นเรื่องที่ผู้คนยากจะคำนวณจริง ๆ มันไฉนมามีความสัมพันธ์กับอุนยู่เง็กถึงปานนี้ ?"

อุนกึ้งแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"รู้จักคนรู้จักหน้าไม่รู้จักใจ ความดีชั่วเลวร้ายของคนเรา ยากยิ่งจะให้ผู้อื่นคาดคำนวณได้ถูกต้อง ชนชาวบู๊ลิ้มยุคนี้ ทุกผู้คนต่างบอกเศรษฐีจอมขโมยเป็นคนดีงาม แต่ความจริง...เฮอะ ข้าพเจ้ารู้จักมันกระจ่างที่สุด"

ที่แท้ตอนเมื่อนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กตกลงใจ จะหลอกล่อผู้กล้าทั้งแผ่นดินมาชุมนุมในเทียนมักซัวนั้น นางคิดไปคิดมา เพียบพร้อมสมบูรณ์ทุกประการแล้ว เพียงขาดคนไปปล่อยข่าวเท่านั้น

ควรทราบว่าเรื่องเช่นนี้ หากจะให้แพร่ระบาดไปในวงพวกนักเลง โดยผู้คนไม่มีคนคลางแคลงสงสัย เป็นเรื่องยากยิ่งที่จะราบรื่นได้ หากอุนยู่เง็กเสนอหน้าออกไปเอง ผู้อื่นจะต้องมีความคลางแคลงสงสัย หวาดหวั่นพรั่นพรึงมิกล้ามา

ดังนั้น ผู้ที่ถ่ายทอดข่าวนี้ ไม่เพียงมีคารมฉาดฉานคมคายเท่านั้น ยังต้องเป็นผู้ได้รับความรักพอใจ มีน้ำมิตรไมตรีกว้างขวางของบู๊ลิ้ม บันดาลให้ชนชาวบู๊ลิ้มไม่คลางแคลงสงสัยถึงอกุศลจิตของนางจึงจะได้

นางครุ่นคิดเป็นเนิ่นนาน จึงใช้คนลงจากเขาหาผู้ที่มีเงื่อนไขเหมาะสมดั่งความต้องการมาสามคน หนึ่งในจำนวนนั้นก็คือเกียวเชียง ส่วนอีกสองคนผู้หนึ่งมีจิตใจแกร่งกร้าวทะนง ไม่พอใจพฤติการณ์ของอุนยู่เง็กอย่างยิ่ง ดังนั้นขึ้นเขาไม่ถึงวันก็ถูกอุนยู่เง็กสังหาร ก่อนตายยังก่นด่าสาปแช่งไม่ขาดปาก

ส่วนอีกผู้หนึ่งก็ไม่ปรารถนากระทำเรื่องประทุษร้ายผู้อื่น มาตรแม้นจะรับคำ แต่พอตกกลางคืนกลับฉวยโอกาสหลบหนี แน่นอน มันก็ถูกอุนยู่เง็กฆ่าปิดปากไปเช่นกัน มีแต่เกียวเชียงเท่านั้น มิเพียงรับปากแข็งขัน ยังช่วยเสนอความเห็นให้กับอุนยู่เง็กอีกมากหลาย ดังนั้นก่อนมันจะไปมิเพียงนำภาพวาดทั้งสามม้วนไป ยังได้ไข่มุกจากอุนยู่เง็กอีกถุงหนึ่งด้วย

เมื่อเตาะเชี่ยงเค็งฟังเรื่องราวจบความ ต้องเดือดดาลจนก่นด่าเกียวเชียงไม่หยุดปาก เนื่องเพราะมีนิสัยสัตย์ซื่อเปิดเผย ย่อมคาดคิดไม่ถึง ในโลกจะมีคนที่ชั่วช้าไร้ยางอายเยี่ยงนี้

แต่อุนกิ้งกลับแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"มนุษย์ที่มีสันดานเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าเห็นมามากแล้ว มีบ้างยังจะพอเป็นผู้มีชื่อเสียงดีงามอยู่ในบู๊ลิ้มอีกด้วย แต่ความจริง...เฮอะ รอจนท่านถึงที่นั้น ท่านก็จะพบเห็นเรื่องราวที่ท่านไม่มีวันคาดคิดได้อีกมากหลาย"

เตาะเชี่ยงเค็งถอนใจยาว ติดตามนางพุ่งกายไปที่ซุ้มประตูกิ่งไม้ใบเขียวขจี แต่ที่ยังห่างจากซุ้มประตูร่วมยี่สิบวา มีทางแพร่งปักป้ายไม้เขียนอักษร

"เปลี่ยนเส้นทาง ไปได้ง่าย ขอให้ท่านไปทางนี้"

ส่วนอีกป้ายหนึ่งซึ่งอยู่ปากทางอีกสาย กลับมีอักษรเขียนไว้

"หากไปในทางสายนี้ ยากยิ่งดุจขึ้นสวรรค์"

เตาะเชี่ยงเค็งฉุกคิดคำนึง

'นี่ต้องเป็นลวดลายที่อุนยู่เง็กใช้มาสอบวิชาตัวเบาของผู้อื่นเป็นแน่'

เห็นอุนกิ้งไม่หยุดเท้า โลดละลิ่วเข้าไปในทางที่เดินลำบากก่อนดุจเป็นสกุณาน้อย เตาะเชี่ยงเค็งจึงต้องลอบหัวร่อคำนึง

'นางมีนิสัยกล้าแข็งทระนงยิ่งจริง ๆ ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ ถึงกับยังไม่ยอมแสดงความอ่อนแอต่อหน้าเราอีก พานจะไปในเส้นทางที่เดินลำบาก โอ...ความจริงนางควรจะออมกำลังไว้ใช้รับมือกับศัตรูของนางไยมิใช่ประเสริฐกว่ามากนัก'

แต่ตอนนั้น อุนกิ้งได้โฉบไปไกลหลายวาแล้วกำลังหันมากวักมือเรียก เตาะเชี่ยงเค็งจึงรีบพุ่งกายตามติดไปบ้าง

ที่ผิดกันของยากง่าย

ความจริงตัวเตาะเชี่ยงเค็งเองก็มีนิสัยดื้อรั้นทระนง หากเปลี่ยนเป็น เตาะเชี่ยงเค็งเลือกเฟ้นเอง ก็ต้องเลือกทางที่เดินยากแน่

เตาะเชี่ยงเค็งโฉบร่างสองครากไปไกลกว่ายี่สิบวา เห็นบนทางภูเขาสายนี้มีโขดหินระเกะระกะ ทางยิ่งไปยิ่งแคบ นับว่าเดินยากจริง ๆ แต่เนื่องจากมีวิชาตัวเบาเลอเลิศ มาตรแม้นทางจะขรุขระคดเขี้ยวและแคบเล็ก ยังคงไม่เป็นอุปสรรคต่อสักน้อยนิด

เตาะเชี่ยงเค็งละลิ่วร่างไปพลางขบคิดด้วยความดูแคลน

'หากทางสายนี้ก็นับว่ายากปานขึ้นสู่สรวงสวรรค์ อย่างนั้นทางที่ยากปานขึ้นสรวงสวรรค์ในโลกก็ออกจะมากเกินไปแล้ว'

มิคาด ความคิดเพิ่งวูบขึ้น ทางเบื้องหน้าถึงกับกลายเป็นราบเรียบ แม้เป็นคนธรรมดาที่ไม่มีวิชาตัวเบา ก็ต้องผ่านไปได้อย่างง่ายดาย

เตาะเชี่ยงเค็งจึงคลางแคลงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง อดมิได้ต้องหันไปถาม

"หากทางสายนี้ก็นับเป็นเดินลำบาก อย่างนั้นทางเดินง่ายในสายนั้น ไยมิใช่ปูด้วยดอกเหมยตลอดเส้นทาง ?"

อุนกิ้งแย้มยิ้มตอบ

"ท่านเดาผิดแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงงวบ ขบคิดแล้วจึงจะเข้าใจด้วยไวปัญญารีบสวนคำ

"ที่แท้เป็นลวดลายของอุนยู่เง็กจงใจก่อกวนใช่หรือไม่ ? ทางง่ายดายแต่เดินยาก ทางยากกลับเดินง่าย เมื่อเป็นเช่นนี้ ชนชาวบู๊ลิ้มที่มา อย่างน้อยต้องมีเก้าในสิบที่หลงกลอันชั่วร้ายของนางไป"

"ครั้งนี้ท่านเดาถูกแล้ว ทางง่ายสายนั้นดูเปลือกนอกธรรมดาหาความพิสดารมิได้ เดินง่ายดายอย่างยิ่ง แต่ที่จริง มีอันตรายแฝงอยู่ทุกฝีก้าว ล้วนแล้วเป็นกลไกกับดักทั้งสิ้น อย่าว่าเป็นผู้มีวิชาตัวเบาธรรมดาเลย แม้นับเป็นยอดฝีมือที่มีวิชาตัวเบาสูงส่ง หากไม่ระมัดระวังอยู่ทุกขณะจิต ยากยิ่งจะไม่หลงกลถูกประทุษได้ โดยเฉพาะ ทรายดูดร้อยก้าว ลำธารพิษยี่สิบวา สถานที่ทั้งสองนั้น ขอเพียงลมปราณขาดห้วงน้อยนิด ก็ต้องถูกกลืนเสียชีวิตทันที"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่มาเทียนมักชัวครานี้ ส่วนมากเพราะต้องการชิงของวิเศษ หากมิใช่เป็นผู้มีฝีมือสูงส่งจิตใจกล้าแข็งจริง มิว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการเปลืองกำลังย่อมต้องเลือกทางสายที่เดินง่าย ดังนั้นเอง พวกมันมิเพียงหลงกลเท่านั้น ยังต้องพลีชีวิตไปกับความละโมบอีกด้วย"

หยุดอีกครั้ง นางจึงกล่าวต่อ

"สำหรับคนที่เดินสายยากนี้ จะต้องมีฝีมือที่สูงส่งเหนือธรรมดา กลไกธรรมดายากที่จะเป็นอุปสรรคต่อพวกมันได้ ดังนั้นทางสายยากนี้ จึงกลับไม่มีลวดลายใดซุ่มซ่อนคอยทำร้าย"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องถอนใจคำนึง

'อุนยู่เง็กมีจิตเจตนาที่ชั่วช้าอำมหิตอย่างยิ่งจริง หากมิใช่เรามาก่อน ได้ล่วงรู้ความลับของสถานที่นี้ อย่างนั้น มิทราบจะมีชนชาวบู๊ลิ้มที่มาฝังชีวิตบนภูเขาอีกมากมายเพียงใด...'

แต่แล้วฉุกใจคำนึงต่อ

'โบราณมีพังเพยไว้ ใกล้ไข่มุกเป็นแดง ใกล้หมึกเป็นดำ ใกล้คนดีเป็นดี ใกล้คนชั่วเป็นชั่ว อุนกึ้งอยู่ในการอบรมของนางอสูรร้ายมาตั้งแต่เยาว์วัยจนเติบใหญ่ การกระทำของนางย่อมยากยิ่งจะไม่พิกลผิดธรรมดาอยู่บ้าง กระทั่ง

ยังจะกระด้างเย็นชา โอ...หวังว่าวันหน้าเมื่อนางอยู่กับเราจะ...'

เมื่อได้คิดถึงตอนนั้น รู้สึกหน้าร้อนผะผ่าว และก็อดหัวร่อตัวเองมิได้ ที่ออกจะครุ่นคิดจนยาวไกลเกินไป

เงยหน้ากวาดตามอง เห็นสุดปลายทางมีซุ้มประตูที่สร้างขึ้นจากต้นไม้มีกิ่งใบเขียวขจีอีกซุ้มหนึ่ง แต่สองฟากข้างไม่มีโคลง เบื้องบนคานของซุ้มมีป้ายขวางที่เขียนตัวอักษรสีแดงฉานสองตัว

"ด่านแรก"

อุนกึ้งชะงักอยู่ที่ป้ายซุ้มประตู รอคอยเตาะเซี่ยงเค็งด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแต่ดวงตามีประกายหม่นหมองกังวล

เตาะเซี่ยงเค็งหน้าร้อนผะผ่าว โฉบเข้าไปพลางกล่าว

"ท่านมาถึงก่อน"

"ข้าพเจ้าเห็นท่านคล้ายดั่งครุ่นคิดความในใจที่สำคัญอยู่ แต่มิทราบท่านคิดเรื่องอันใด ?"

เมื่อนางเห็นประกายตาเตาะเซี่ยงเค็ง ใบหน้าร้อนผะผ่าวไปเช่นกัน แย้มยิ้มก้มศีรษะด้วยความเอียงอายแล้วกล่าวช้า ๆ

"ที่นี่แบ่งออกเป็นสามด่าน ภายในด่านแรกมีลุยไฉสามหลัง ในด่านที่สองมีล้อฮั่นเฮีย (รูปอรหันต์) ม้วยฮวยจวง (หลักดอกเหมย) ซึ่งใช้สำหรับทดสอบวิชาตัวเบา แต่ในด่านที่สามเป็นการทดสอบกำลังภายในที่แท้จริง ด้วยหลักวิชากิมตออั่วเจี้ย (ดาบทองเปลี่ยนมือ) โง้วมั้งชิ่งจู (ไข่มุกห้าหนาม) แก๊ะซัวพะงู้ (ตีวัวข้ามเขา) ผ่านสามด่านนี้แล้วจึงจะ..."

นางพลันชะงักคำด้วยสีหน้าแดงฉาน โดยมิอาจกล่าว 'จึงจะเป็นคู่ของนาง' โดยรีบเปลี่ยนเรื่องขึ้น

"แต่ทว่า ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่แยแสสนใจเหล่านั้นอีกแล้ว"

เตาะเซี่ยงเค็งถอนใจกล่าวบ้าง

"เพียงแต่เรื่องที่ท่านบ่งออกมา คิดว่ามิทราบทุ่มเทกำลังคนและกำลังทรัพย์ไปมากมายเพียงใด อุนผู่เจ็กนับว่ามีนิสัยที่พิกลจนพิสดารจริง ๆ ลวดลายที่นางสร้างขึ้นทั้งมวลนี้ ถึงกับเป็นเพราะต้องการประทุษร้ายผู้อื่นเท่านั้น โอ... ข้าพเจ้าฟังอีฮ้วมผู้นั้นเคยว่า ที่นี้มีการซุ่มลวดลายที่ชั่วร้ายอยู่มากหลาย ผู้

ควบคุมก็ล้วนเป็นอสูรร้ายมารชั่วที่อำมหิตสามานย์เหล่านั้น ตอนนี้พวกอสูรร้ายมารชั่วไปแห่งหนใดกัน ?"

"ผู้ที่รับเชิญมาควบคุมลุยไฉ มีบ้างยังมาไม่ถึง มีบ้างน่ากลัวยังนอนหลับอยู่..."

"เสียวเจี๊ยะอยู่ที่นี่เอง"

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งต่างรีบเหลียวขวับมองไป เห็นในศาลาไม้ไผ่ที่อยู่ด้านหลังของซุ้มประตู มีเงาร่างสามสายกำลังโฉบลงมาอย่างรวดเร็ว

ทั้งสามล้วนเป็นดรุณีอาภรณ์แดง เมื่อพุ่งตัวถึงเบื้องหน้าอุนกิ้งกวาดตาทั้งหกมองมาที่เตาะเชี่ยงเค็งเป็นจุดเดียว สีหน้าพวกนางพลันแปรเปลี่ยนไปคล้ายดั่งตระหนกจนไม่อาจส่งเสียงได้

พวกนางอย่างไรก็นึกไม่ถึง เสียวเจี๊ยะนางจะยืนคลอเคลียอยู่กับบุรุษหนุ่มเสื้อดำอย่างสนิทสนมปานนี้

เตาะเชี่ยงเค็งกวาดตามอง เห็นดรุณีทั้งสามเป็นพวกที่อยู่ในขบวนไปส่งเทียบเชิญในนครเชี่ยงอันเมื่อคืนนี้ จึงเลิกคิ้วหมายจะส่งเสียงทักทาย แต่อุนกิ้งก็ได้แค่นเสียงเย็นชาถามก่อน

"เรื่องอันใด ?"

ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสามเบือนสายตากลับมา อ้ำอึ้งเป็นครู่หนึ่ง จึงมีผู้วัยสูงกว่าอีกสองนางตะกุกตะกัก

"หลวงจีนจากสำนักเสียวลิ้มยี่รูปนั้น มิทราบมีเรื่องราวใดไปก้าวร้าวขัดใจกับเซยลี้เม่งเทาะกับบ้อเอี้ยล้อซัวะ ตอนสางวันนี้ พวกมันบีบบังคับให้หลวงจีนรูปนั้นต่อสู้กับพวกมัน..."

อุนกิ้งขมวดคิ้วถาม

"ตอนนี้เป็นอย่างไร ?"

"ตอนพวกบ่าวออกมา หลวงจีนเสียวลิ้มกำลังลงมือกับบ้อเอี้ยล้อซัวะอยู่ในล้อฮั่นเฮีย (รูปอรหันต์) ของด่านที่สอง หลวงจีนรูปนั้นแม้สูงใหญ่ แต่วิชาตัวเบากลับไม่เลว ทั้งสองต่อสู้พักหนึ่ง เห็นว่าหลวงจีนใหญ่จะเป็นฝ่ายมีชัยแล้ว มิคาด เซยลี้เม่งเทาะกลับพลันตวาดห้ามทั้งสองให้หยุดไว้ บอกว่าเสมอกันมิต้องต่อสู้สืบไป แต่เปลี่ยนให้นักพรตอีกผู้หนึ่งซึ่งมีฉายาทิเกี่ยมซุ้นเอี๊ยง

เข้าไปต่อสู้บนหลักดอกเหมยแทนบ้อเอี้ยล้อซัวะ"

อุนกึ้งแค่นเสียงเย็นชา

"เปลี่ยนหน้าสู้ ไร้ยางอาย !"

เตาะเชี่ยงเค็งแค่นเสียงด่าว่าไร้ยางอายเบา ๆ ได้ยินดรุณีนางนั้นรายงานต่อ

"ความจริงพวกเรายังเข้าใจเหล่านั้นล้อเล่นกัน มิคาด ถึงภายหลังเห็นพวกมันยิ่งต่อสู้ยิ่งดุดันอำมหิต คล้ายดั่งต้องการเสี่ยงชีวิตกันจริง ๆ จึงบังเกิดความหวาดกลัว แต่ไม่มีอำนาจสั่งห้ามได้ จึงรีบเร่งไปรายงาน แต่โจ๊วโกวมิได้อยู่ที่พัก เสียวเจี๊ยะก็มิทราบไปที่ใด พวกเราจึงตระหนกจนกระวนกระวาย มิทราบควรทำอย่างไร ?"

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกึ้งเหลือบตาสบกันแวบหนึ่ง คำนึงในใจ

'อุนยู่เง็กไม่อยู่ นางไปที่ใดกัน ?'

สีหน้าอุนกึ้งเปลี่ยนแปรกว่าเดิมมากหลาย แค่นเสียงให้นางบ่าวเล่าต่อ

ดรุณีนางนั้นเห็นสีหน้าอุนกึ้ง คล้ายดั่งมีความหวาดกลัวอย่างยิ่ง พวกนางยังมิเคยเห็นเสียวเจี๊ยะมีสีหน้าเหี้ยมเกรียมจนน่ากลัวปานนี้เลย จึงต่างก้มศีรษะ ผู้มีวัยสูงเล่าต่อ

"ตอนพวกเราออกมาจากด้านใน พวกมันก็ได้เปลี่ยนไปลงมือในด่านที่สามแล้ว มีคนรูปร่างสูงใหญ่ที่เรียกว่าโง้วเต็งซิ่งเจี้ยงกระไรกำลังลงมือกับหลวงจีนเสียวลิ้มในพยุหะกิมตออั่วเจี้ย หลวงจีนเสียวลิ้มเหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจถี่เร็ว เหงื่อแตกโซมกายอยู่แล้ว แต่หมัดเท้าที่ต่อยเตะออกต่อต้าน ยังคงมีพลังดุดันครืนครั่น แต่โง้วเต็งซิ่งเจี้ยงผู้นั้นก็คล้ายมีฝีมือไม่เลว ในช่วงเวลาสั้น ๆ ยังไม่มีปัญญาปรากฏผลแพ้ชนะ"

เตาะเชี่ยงเค็งถอนใจคำนึง

'ดูตามสภาพนี้ เท่าที่สำนักเสียวลิ้มยี่สามารถมีเกียรติภูมิครอบคลุมบู๊ลิ้มมาเนิ่นนานปี หาใช่เพราะโชคช่วยไม่ ตอสื่อเท่าเทาะเป็นเพียงศิษย์รุ่นสองเท่านั้น แต่พลังฝีมือก็สูงถึงระดับนี้แล้ว เพียงวิจารณ์เรื่องกำลังที่อึดทน คงไม่มีคนธรรมดาสามารถทัดเทียมได้"

แต่เตาะเชี่ยงเค็งมิทราบ ตอสื่อเท่าเทาะที่ปลงสู่ร่มกาสาวพัสตร์ตั้งแต่เยาว์วัย คร่ำเคร่งฝึกปรือมาหลายสิบปีโดยมิเคยว่างเว้น กำลังที่อึดทนของท่าน

จึงโดดเด่นเป็นเอกเสมอมา

ความคิดเพิ่งวูบขึ้นห้วงสมอง ได้ยินดรุณีอาภรณ์แดงเล่าต่อ

"พวกเราต่างทราบ การต่อสู้ในด่านที่สามล้วนแล้วมีอันตรายร้ายแรงสุดเปรียบประมาณ พลาดพลั้งเพียงวูบเดียว แม้นับว่ามีฝีมือที่ยอดเยี่ยมสูงส่งก็ต้องปลิดปลงอยู่ในที่นั้น พวกที่อยู่ในด่านสาม มิใช่เป็นโจ้วโกวเชื้อเชิญมา ก็เป็นเสียวเจี๊ยะเชื้อเชิญมา ผู้ใดได้รับอันตรายล้วนแล้วไม่เหมาะสมทั้งสิ้น แต่ก็ไม่มีปัญญาไปห้ามปรามพวกท่านได้"

หยุดเล็กน้อยแล้วจึงกล่าวต่อ

"พวกเราคิดไปคิดมา มีแต่แยกย้ายกันออกไปหา นึกไม่ถึงจะพบเสียว-เจี๊ยะในที่นี้โดยบังเอิญ"

นางชายตามองเตาะเชี่ยงเค็งแวบหนึ่ง ประกายตาเต็มไปด้วยความแตกตื่นสงสัยกว่าเดิม

อุนกึ้งครุ่นคิดแล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

"โกวโกวมิได้อยู่ในหอไผ่ขจีจริง ๆ ?"

"มิได้ พวกบ่าว..."

"พวกเจ้าดูแน่ชัดแล้ว ?"

"พวกบ่าวมิเพียงดูแน่ชัดเท่านั้น ยังออกไปหาในบริเวณใกล้เคียงอีกรอบหนึ่งก็ไม่พบ"

อุนกึงร้องอืมม์ แล้วจึงกล่าว

"บ้อกึงไต้ซือผู้นั้นตอนนี้ยังต่อสู้อยู่หรือไม่ ?"

"พวกบ่าวเพิ่งมาเพียงครู่เดียวเท่านั้น ตอนพวกบ่าวผละมา พวกมันกำลังต่อสู้กันดุดันอำมหิตยิ่ง"

กล่าวแล้วอดชำเลืองเตาะเชี่ยงเค็งอีกแวบหนึ่งมิได้ เตาะเชี่ยงเค็งถูกมองจนหน้าร้อนผะผ่าว

ได้ยินอุนกึ้งถอนใจกล่าวขึ้น

"ในเมื่อบ้อกึงไต้ซือต่อสู้อยู่ในด่าน พวกเราก็ย่อมต้องไปดูแลมัน ใช่หรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งก้มศีรษะสนับสนุน แต่ในใจบังเกิดความสะทกสะท้อนจนคำนึง

'สิบกว่าปีที่ผ่าน อุนกึ้งกับอุนยู่เง็กอยู่ร่วมกันทุกเช้าค่ำ ยังมิต้องว่าอื่นใด กระทั่งว่ากล่าววาจาก็มีทีท่าคล้ายอุนยู่เง็กไม่น้อย คำสุดท้ายมักจะเพิ่มคำใช่หรือไม่เสมอ โอ...นางที่เติบใหญ่ในสิ่งแวดล้อมเยี่ยงนี้ มาตรว่านิสัยจะพิกลผิดธรรมดาบ้าง ไหนเลยจะตำหนิเป็นความผิดของนางได้'

หลังซุ้มประตูซึ่งเป็นด่านแรก นอกจากสร้างศาลาไม้ไผ่ที่เรียงรายตามผนังเขาแล้ว ข้างทางยังมีเพิงไม้ไผ่อยู่อีกไม่น้อย

ในเพิงมีโต๊ะเก้าอี้เรียบร้อย ดูท่าคงสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เดินทางได้พักเท้า

ทางโรยหินเล็กละเอียดทอดคดเคี้ยวสู่เบื้องสูง ทั้งปวงเร่งฝีเท้าชั่วครู่ เห็นหลืบเขาด้านหน้ามีบริเวณราบเรียบกว้างขวาง ภายในสร้างเวทีด้วยไม้สีขาวอยู่สามหลัง เวทีต่างกว้างประมาณสิบวา ลึกเจ็ดแปดวา มีธงทิวสีสดใสโยงระย้า ดูจเป็นเวทีแสดงในงานตามชนบทก็ปาน

เล่ห์ร้ายอุบายชั่ว

ออกจากหลืบเขาเป็นทางหินที่คดเคี้ยวอีกสายหนึ่ง ไปประมาณยี่สิบ กว่าวา เบื้องหน้ามีป่าเขียวชอุ่มขวางอยู่ ในป่าก็มีซุ้มประตูสร้างขึ้นจากไม้เขียวขจี เขียนอักษร *"ด่านที่สอง"* อยู่ถนัดชัดตา

อุนกิ้งโฉบเข้าไปในป่าดั่งสกุณาน้อย เตาะเชี่ยงเค็งเหลือบมองไปมา เห็นสองฟากข้างของป่ามีเพิงไม้ไผ่สร้างเรียงรายอยู่หลายหลังด้วยฝีมือสวยงาม ในส่วนลึกของป่ามีไม้ใหญ่ที่ถูกโค่นแล้วถากเปลือกออกล้อมเป็นวงดุจดั่งม้านั่ง ระหว่างกลางของวงล้อมซุงต้นใหญ่ถูกแบ่งออกเป็นสี่ช่อง

ช่องแรกมีหินระเกะกะกองอยู่ มองปราดแรกคล้ายยุ่งวุ่นวายยิ่ง แต่ความจริงเป็นระเบียบมีแบบแผน บนซุงใหญ่ปักอักษร

"ล่วงเจี๊ยะติ่ง (พยุหะกองหินยุ่ง)"

ส่วนในช่องที่สองมีทรายเป็นกอง ๆ เช่นกัน ดูไปก็รู้สึกวุ่นวาย แต่ความจริงกองไว้ในหลักวิชาค่ายกล เตาะเชี่ยงเค็งมิต้องดูป้ายไม้ก็ทราบ นั่นคือวิชาสูงส่งของสำนักโง้วไท้ที่มีนาม

"พู้ชัวติ่ง (ค่ายกลทรายร่วน)"

ในช่องที่สามได้ปักหลักไม้เก้าเก้าแปดสิบเอ็ดหลักไว้เป็นระเบียบ นี่ย่อม

เป็นสุดยอดวิชาหนึ่งของสำนักเสียวลิ้มยี่ที่มีนาม

"บ้วยฮวยจวง (หลักดอกเหมย)"

ภาพในช่องที่สี่ มีธูปอรหันต์ปักไว้เป็นกำ ๆ แต่มีจำนวนหนึ่งที่ถูกเหยียบหักแล้ว เตาะเชี่ยงเค็งต้องหัวร่อคำนึง

'คิดว่าเมื่อครู่บ้อกึงได้ซือคงต่อสู้อยู่กับผู้ใดในพยุหะล้อฮั่นเฮียนี้แน่'

เตาะเชี่ยงเค็งกวาดตามองแวบเดียวก็ต้องคำนึงด้วยความเดือดแค้น

'นับเป็นแผนอันชั่วร้ายสุดอำมหิตของอุนยู่เง็กจริง ๆ เมื่อเช่นนี้ เหล่ายอดฝีมือมิเพียงต้องต่อสู้กันจนบาดเจ็บล้มตายมากมายเท่านั้น ผู้ที่สามารถรอดได้โดยปลอดภัย น่ากลัวมีไม่มากเลยจริง ๆ'

ความคิดเพิ่งวูบ เท้าสะกิดพื้นปราดออกไปแตะวูบไปบนยอดกองทรายในช่องที่สามเบา ๆ ร่างทะยานปราดไปร่วมเจ็ดวาดุจกระเรียนใหญ่ แล้วลอยละลิ่วลงวกกายอย่างสวยงามอีกครั้ง จึงลงไปในธูปดอกสุดท้ายของพยุหะล้อ-ฮั่นเฮีย เท้าไม่งอ ไหล่ไม่ขยับ ร่างพลันทะยานขึ้นอีกคราพุ่งวาบออกจากป่าไปโดยไม่มีเสียงใด ๆ

ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสามนางที่ติดตามหลัง ต่างต้องถอนใจด้วยความแตกตื่นโดยมิอาจข่มกลั้นได้ เหม่อมองดูเงาหลังเตาะเชี่ยงเค็งจนซึมเซาเป็นครู่ใหญ่ จึงได้ปิดปากหัวร่อแล้วกระโดดตามหลังไปบ้าง

ผ่านป่าไปอีกประมาณยี่สิบวา เบื้องหน้าพลันมีผาสูงชันเป็นทำเลอันตรายอีกแห่งหนึ่ง

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกึ้งเคียงไหล่กันโฉบผ่านพ้นไป แลเห็นตลอดทางมีแต่หินระเกะระกะ ขณะเพิ่งตื่นเต้นต่อทำเลอันมีภยันตรายของภูเขา มิคาด พอกวาดตามองต้องอุทานด้วยความตระหนก

อุนกึ้งถอนใจกล่าว

"นี่ก็เป็นความคิดของซิ่งเทาเกียวเชียง"

ที่แท้บนทางลาดชันสู่หน้าผา สองฟากข้างต่างมีโลงไม้ขาววางเรียงรายเป็นแถวยาว

สองฟากข้างทางที่ยิ่งขึ้นยิ่งสูง ลมภูเขายิ่งกรรโชกยิ่งหนาวเหน็บ ในแสงเลือนรางของอาทิตย์ สาดส่องอยู่บนโลงที่ต่อกันเป็นทิวแถวนับไม่ถ้วน บันดาล

ให้ผู้คนเห็นแล้วบังเกิดความหนาวเหน็บอย่างอดมิได้

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วแค่นเสียง พุ่งตัวไปโดยไม่ว่ากระไร แต่ในใจขุ่นเคืองเป็นยิ่งนัก หากเกียวเชียงมาปรากฏตัวในตอนนี้ เห็นทีต้องถูกเตาะเชี่ยงเค็งฟาดบาดเจ็บแน่

ทางขึ้นผาคราวนี้มีระยะไกลถึงลี้เศษ บนยอดเขาลมกรรโชกหนักหน่วงรุนแรง หิวทัศน์ยิ่งเป็นที่ต้องแตกตื่นกว่าเดิม

จวบจนสุดพ้นทางบนหน้าผา จึงได้มาถึงซุ้มประตูเขียวขจีอีกซุ้มหนึ่ง มีอักษรเขียนว่า *"ด่านที่สาม"*

หลังซุ้มประตูเป็นพื้นหินราบเรียบดุจดั่งถูกขวานเทพยดาถากไว้ รอบข้างของพื้นมีเวทีชมการต่อสู้อยู่สี่ฟากข้าง ด้านหลังเวทีเป็นกระไรนั้น มาตรว่าเตาะเชี่ยงเค็งไม่มีปัญญาเห็น แต่เสียงตวาดที่ดังเป็นระยะ ๆ แว่วออกมาทางทิศทางนั้น บันดาลให้เตาะเชี่ยงเค็งรีบเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม เพียงพุ่งขวับก็ขึ้นไปบนหลังคาเพิงที่สูงกว่าหกวา

ที่เห็นเบื้องหน้าเป็นพื้นทรายที่มีมีดปลายแหลมเป็นจำนวนหลายร้อยเล่มคมมีดกระทบกับแสงอาทิตย์เป็นประกายแวววับจับตา

สองฟากข้างของพื้นทรายที่มีมีดปลายแหลม ยังมีแคร่เหล็กอยู่อีกสองแคร่ บนแคร่เหล็กยังมีโซ่ห้อยอยู่มากมายราวม่าน ปลายโซ่เป็นมีดสั้นหลายสิบเล่ม มาตรว่าบนภูเขามีลมกรรโชกรุนแรง แต่มีดปลายแหลมกลับมิได้แกว่งไกว แสดงว่ามีน้ำหนักมากอย่างยิ่ง

แคร่อีกด้านหนึ่ง แขวนตุ้มเหล็กห้าหนามจำนวนหลายสิบลูก

ตอนนี้บนพยุหะตุ้มเหล็กห้าหนาม มีเสียงโลหะกระทบกันดังติงตังตุ้มเหล็กแกว่งไปแกว่งมา ท่ามกลางประกายตุ้มที่แวววาว ถึงกับยังมีเงาร่างสองสายกระโดดโลดแล่นเข้าต่อสู้กันอยู่

มาตรว่าแสงอาทิตย์จะจางลงมากหลาย แต่เมื่อลูบไล้อยู่บนปลายมีดแหลมจำนวนมากหลาย บวกกับตุ้มหนามที่พุ่งแกว่งไกว บันดาลให้คนเห็นแล้วรู้สึกมีแต่ประกายแวววับคุกคามขวัญจนสยองยิ่ง

ที่ยิ่งบันดาลให้ผู้คนหวาดหวั่นขวัญเสีย นอกจากเสียงตุ้มเหล็กพุ่งเข้ากระทบกันอยู่ไม่ขาดหูแล้ว ยังมีเสียงตวาดของเงาร่างอีกสองสายนั้นด้วย

เตาะเซี่ยงเค็งเพ่งตามองไป ต้องตื่นเต้นจนหัวใจสะท้าน เมื่อกวาดมองไปทางด้านข้างอีกครา

เห็นบนเวทีพื้นสูงที่สร้างเป็นเพิง ถึงกับมีชนชาวปู้ลิ้มนั่งอยู่อีกหลายสิบคน ในจำนวนนั้น มีบ้างผมขาวโพลงดั่งไหมเงิน มีบ้างหนวดเคราครึ้มเต็มหน้า มีบ้างเป็นนักพรตเกล้าผมมวย มีบ้างเป็นชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุม มาตรว่ารูปลักษณะจะแตกต่างกัน แต่ทุกคนมีประกายตาคมกล้า ทีท่าฮึกหาญเปี่ยมอำนาจ แสดงว่าล้วนแล้วเป็นยอดฝีมือปู้ลิ้มแห่งยุค

เตาะเซี่ยงเค็งกวาดตามอง เห็นพวกเหล่านั้นต่างจับตาที่คมกล้ามองมาทางตนเป็นจุดเดียว แต่ยังคงนั่งแน่นิ่งดั่งเดิม ไม่มีผู้ใดแสดงทีท่าแตกตื่นลนลานสักน้อยนิด

ตอนนี้ อุนกึ้งได้พุ่งตัวขึ้นมาบนเวทีชมการต่อสู้เช่นกัน พวกเหล่านั้นเมื่อเห็นบุรุษหนุ่มที่พลันปรากฏตัวมาก่อน แม้ว่าประหลาดสงสัยอยู่บ้าง แต่เมื่อเห็นร่วมทางมากับอุนกึ้ง คิดว่าคงเป็นพวกกันเองจึงมิได้ส่งเสียงอย่างไร

เท่าที่ทั้งปวงไม่รู้จักเตาะเซี่ยงเค็ง เนื่องเพราะไป้เกี่ยมเปียงตอกับสามกระบี่น้ำไฮ้ที่เคยเผชิญหน้าเตาะเซี่ยงเค็งเมื่อวาน ต่างพากันหลบหนีหายไปเสียนานแล้ว จึงไม่มีผู้ใดบอกเล่าความร้ายกาจของเตาะเซี่ยงเค็งแก่พวกนี้ทราบ

อุนกึ้งกวาดตามองขมวดคิ้ว แล้วพุ่งขวับลงจากเวทีชมการต่อสู้

ร่างนางลอยละลิ่วลงไปบนปลายมีดเล่มหนึ่ง สะกิดเบา ๆ ลอยไปยังปลายมีดอีกเล่มหนึ่ง แล้วยืนแน่วนิ่งด้วยปลายเท้าของนาง แสงอาทิตย์สาดส่องเห็นร่างในอาภรณ์ดำของนางสง่าดั่งเทพธิดา ผมยาวสยายและชายเสื้อกระโปรงนางพลิ้วไสวไปตามสายลมจนงามยิ่งนัก

เตาะเซี่ยงเค็งอดมิได้ต้องร้องชมเชยในใจ แลเห็นยอดฝีมือปู้ลิ้มที่อยู่บนเวทีฝั่งตรงข้าม พากันผุดลุกขึ้นประสานมือคารวะทักทาย

"โกวเนี้ยมาเช้าอย่างยิ่ง"

ควรทราบว่า แม้อุนกึ้งจะมีอายุเยาว์วัยยิ่ง แต่เป็นทายาทเพียงคนเดียวของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็ก จึงมีศักดิ์ฐานะในปู้ลิ้มสูงส่งอย่างยิ่ง ดังนั้นชนชาวปู้ลิ้มที่มีชื่อเสียงเกรียงไกรมาคนละหลาย ๆ สิบปี ยังคงนอบน้อมยำเกรงต่อนางอย่างยิ่ง

อุนกิ้งยิ้มเล็กน้อย ทักทายทั้งปวงเบา ๆ แล้วจึงกวาดตาไปยังพยุหะตุ้มห้าหนาม แลเห็นร่างที่กระโดดโลดแล่นอยู่ภายในเป็นตอสื่อฮ่อเสียงบ้อกึงไต้ซือกับเชยลี้เม่งเทาะที่หลังค่อมจริง ๆ

นางจึงแค่นหัวร่อแล้วส่งเสียงขึ้น

"บ้อกึงไต้ซือไฉนลงมือกับผู้อื่นแล้ว..."

วาจามิทันขาดคำ พลันมีเงาร่างผอมสูงสายหนึ่งไถลลงจากเวทีการต่อสู้ลอยเบา ๆ ลงบนมีดปลายแหลมด้วยวิชาตัวเบายอดเยี่ยมเช่นกัน

อุนกิ้งเหลือบมองแล้วแค่นเสียงเย็นชา

"เซียวไต้เฮี้ยบ ท่านทราบเป็นเพราะสาเหตุใดหรือไม่ ?"

ผู้โฉบลงมาคือบ้อเอี้ยล้อซัวะ ที่เมื่อคืนเคยร่วมทางกับเชยลี้เม่งเทาะไปตามล่าศิษย์ของบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วม ถูกตอสื่อเท่าเทาะขัดขวางจนเกิดการต่อสู้กันขึ้น ตอนนี้มันฝืนหัวร่อแล้วตอบ

"เพียงเพราะพวกเราเลื่อมใสในไม้ตายอันสูงส่งของเสียวลิ้มมานานจึงได้ขอให้บ้อกึงไต้ซือช่วยสั่งสอนเท่านั้น ไม่มีจิตเจตนาอื่นใด"

อุนกิ้งร้องอ้อแล้วกล่าว

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ เฮอะ เฮอะ แต่นี่เป็นกิมตออั่วเจี้ยกับโง้วมั้งชิ่งจู มิใช่เป็นสถานที่ให้คนกันเองมาทดสอบฝีมือกัน"

บ้อเอี้ยล้อซัวะเซียวทิฮวงงุนงงวูบ แต่ยังคงฝืนยิ้มกล่าวตอบ

"ขอเพียงทั้งสองฝ่ายระวังมือกันไว้บ้าง ก็ไม่เป็นไรไปได้ดอก"

วาจามันมิทันขาดคำ พลันมีเสียงตังดังสนั่นหวั่นไหว

ที่แท้ตอสื่อเท่าเทาะเมื่อเห็นอุนกิ้งมา จิตใจดึกดักกว่าเดิมอีกอักโข รวมกำลังฟาดออกไปฝ่ามือหนึ่ง กระแทกตุ้มห้าหนามลูกหนึ่งพุ่งเข้าใส่งู้เจ็กซัว

เชยลี้เม่งเทาะงู้เจ็กซัวที่หลังค่อม ตอนนี้ย่อกายเพียงเล็กน้อยก็หลบตุ้มที่พุ่งเข้าใส่อย่างง่ายดาย สะบัดฟาดกลับมาฉาดเข้าใส่ตุ้มห้าหนามอีกลูกหนึ่งเช่นกัน

ตอสื่อเท่าเทาะตวาดเสียงก้อง ฟาดตุ้มห้าหนามอีกลูกหนึ่งพุ่งตรงเข้าตีโต้ ตุ้มทั้งสองพอกระทบกัน ส่งเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว แต่แขนจีวรของท่านกลับถูกหนามของตุ้มอีกลูกหนึ่งกรีดขาดเป็นทาง

เนื่องเพราะร่างของท่านสูงใหญ่กว่าเชยลี้เม่งเทาะร่วมครึ่ง มาประมือกันในพยุหะที่มีลูกตุ้มห้อยอยู่ปลายโซ่ จึงเป็นการเสียเปรียบอย่างใหญ่หลวงอยู่แล้ว อย่าว่าแต่เมื่อครู่ท่านผ่านการต่อสู้อย่างดุดันมาถึงสามรอบแล้ว พละกำลังย่อมเสื่อมโทรมลงกว่าปกติมากหลาย

พอแขนจีวรถูกกรีดขาด ท่านตระหนกจนใจหายวาบ รีบสลับเท้าหมายหลบหลีกออกไป เชยลี้เม่งเทาะงู้เง็กซัวเมื่อเห็นเป็นฝ่ายมีเปรียบ ไหนเลยยอมปล่อยให้ผ่านไปโดยง่ายดาย มันลอบแค่นหัวร่อถอยปราดออกสามเชียะ แต่คำนวณบริเวณไว้อยู่ในใจก่อนแล้ว

ดังนั้นเอง พอมันถอยออกไป ปลายเท้าก็แตะลงบนมีดปลายแหลมเล่มที่สาม ผลักสองฝ่ามือออกจากทรวงอกอีกครั้ง กระแทกใส่ตุ้มห้าหนามสี่ลูกจู่โจมเข้าใส่ตอสื่อเท่าเทาะอย่างกราดเกรี้ยวดุดัน

ตุ้มห้าหนามทั้งสี่ลูกนี้แม้พุ่งจู่โจมพร้อมกัน แต่กระจายในสี่ทิศทางพริบตานั้น ตอสื่อเท่าเทาะได้ยินแต่เสียงติงตังดังถี่ยิบ ประกายแวววับวูบวาบจับตา เท้าของท่านที่ยืนไม่มั่น กอปรกับพละกำลังร่อยหรอจนไม่ปะติดปะต่ออยู่แล้ว ไหนเลยต้านทานการจู่โจมที่สุดกำลังของงู้เง็กซัวได้

ท่านสำนึก พลังอันกราดเกรี้ยวดุดันของตุ้มห้าหนามที่พุ่งจู่โจมพร้อมกันถึงสี่ลูกนี้ ไม่มีทางต่อต้านได้ จึงต้องลอบถอนใจยาว ทราบว่าวันนี้น่ากลัวต้องเสียชีวิตอยู่ในพยุหะตุ้มห้าหนามแน่นอนแล้ว

มิคาด...พลันมีเสียงกู่ก้องกังวานลงมาจากอากาศ แล้วเสียงตุ้มกระทบกันดังติงตังสนั่นหู จากนั้นเป็นเสียงแผดร้องโหยหวนของเชยลี้เม่งเทาะงู้เง็กซัว

ตอสื่อเท่าเทาะรู้สึกตึงที่ข้อมือ ร่างต้องถอยออกไปโดยไม่อาจขัดขืนต่อต้าน

ถอยคราวนี้ถึงกับไกลร่วมสองวา เมื่อเรียกขวัญที่กระเจิงคืนกลับมาได้ จึงลืมตามอง แลเห็นท้องฟ้าเป็นสีครามสดใส แสงอาทิตย์เจิดจ้าบาดตา มาตรว่าตุ้มที่ปลายโซ่ในพยุหะยังคงแกว่งไกวอยู่ไปมาไม่หยุดยั้ง แต่ท่านได้ออกจากป่ามีดปลายแหลมบนพื้นทรายจนไกลโขแล้ว

สงครามทางคารม

ช่วงเวลาเพียงพริบตาเดียว ตอสื่อเท่าเทาะเปลี่ยนจากมีชีวิตเข้าสู่ความตาย จากความตายคืนกลับมีชีวิตอีก จิตใจจึงพลุ่งพล่านสับสนอลหม่าน

หลังจากตะลึงลานเป็นครู่หนึ่ง จึงข่มอารมณ์ให้สงบลงได้บ้าง เพ่งมองเข้าไปในพยุหะห้าหนาม เห็นตุ้มที่ปลายโซ่ยังคงพุ่งฉวัดอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่เบื้องล่างของตุ้มห้าหนาม มีเงาร่างอีกสายหนึ่งนอนแน่นิ่งอยู่

มิต้องถามก็ทราบได้ มันย่อมเป็นเชยลี้เม่งเทาะที่ตั้งอกตั้งใจทำร้ายผู้อื่น แต่กลับเป็นการทำร้ายตัวเองจนเสียชีวิตไป

ที่แท้เมื่อครู่ตอสื่อเท่าเทาะที่ผ่านการเปลี่ยนหน้าสู้ของฝ่ายตรงข้ามมาหลายครั้งจนกำลังเสื่อมโทรม ภายใต้การจู่โจมสุดเรี่ยวแรงของเชยลี้เม่งเทาะ สำนึกตัวดีว่าไม่มีกำลังพอจะต่อต้านได้ หลับตาเตรียมรับความตายอยู่นั้น

พริบตาเดียวกัน เตาะเชี่ยงเค็งกู่ก้องกังวานทะยานกายปราดลงจากเวทีชมการต่อสู้ดุจรุ้งยาวพุ่งจากฟ้า โฉบเข้าไปในพยุหะตุ้มห้าหนาม มือหนึ่งคว้าข้อมือตอสื่อเท่าเทาะ หมายจะช่วยให้รอดพ้นอันตรายของชีวิต

มิคาด เชยลี้เม่งเทาะที่อำมหิตต้องการฆ่าฟัน เมื่อเห็นตอสื่อเท่าเทาะจะต้องเสียชีวิตกับการจู่โจมของมันแน่นอนแล้ว ไหนเลยยังจะเปิดโอกาสให้มัน

หนีเอาชีวิตรอดได้ จึงสลัดมือพุ่งตัวปราดเข้าใส่จู่โจมซ้ำเติมทันที

เตาะเซี่ยงเค็งหันกายมา ขมวดคิ้วด้วยความขุ่นเคืองแล้วสะบัดฝ่ามือฟาดกลับไปในกระบวนท่าเล้งบ้วยไป๋ฮวง (หางมังกรสะบัดลม)

เซยลี้เม่งเทาะบุรุษหนุ่มเสื้อดำเพียงสะบัดมือฟาดกลับมาดั่งไม่ตั้งใจ มันต้องแค่นหัวร่อเย้ยหยัน คิดว่าบุรุษหนุ่มแส่หาที่ตายอีกคนหนึ่งแล้วจึงย่อกายต่ำ ยกสองมือขึ้นเสมออกแล้วผลักออกไป

เซยลี้เม่งเทาะที่ทะนงในพลังฝ่ามืออันกล้าแข็งของมันมาชั่วชีวิต และก็ทราบ พลังมือของมันหนักหน่วงพอจะทลายศิลาให้แตกกระจายได้ง่ายดาย เข้าใจว่าเมื่อพลังฝ่ามือของบุรุษหนุ่มเสื้อดำ ปะทะกับฝ่ามือทั้งสองของมันจะต้องแขนหักปลิวกระเด็นออกไปขาดใจตายทันทีแน่นอน

มิคาด มือทั้งสองของมันยังมิทันกระแทกออกสุดล้า พลันรู้สึกมีพลังอันหนักหน่วงมหาศาลกระแทกเข้าใส่ทรวงอกมัน ดุจเป็นค้อนมหึมาฟาดใส่ก็ปาน

จนบัดนี้มันจึงรู้ตัวว่าเลวร้าย แต่แม้สำนึกเสียใจก็สายเกินไปแล้ว

หากเป็นบนพื้นราบ มันอาจบางทีพอจะถีบตัวถอยหลังหนีจนสุดเรี่ยวแรงรักษาชีวิตไว้ได้ โดยเพียงบอบช้ำภายในเท่านั้น แต่ตอนนี้พอเท้าเสียหลักร่างก็โงนเงนไปกว่าที่เดิมครึ่งเชียะ ตุ้มห้าหนามที่ทางด้านหลังอีกสามลูก พุ่งขวับเข้ามาฟาดใส่มัน

มันแม้รู้ตัวมีพลังลมแหลมคมพุ่งใส่ แต่ไม่มีปัญญากระโดดหลบหลีกแล้ว จึงมีเสียงโครม ๆ ดังสามครา ตุ้มห้าหนามทั้งสามลูกนั้น ฟาดเข้าใส่กลางหลังมันอย่างหนักหน่วง

มันต้องสะท้านขึ้นทั้งตัว แต่หัวใจเย็นวูบ อ้าปากกระอักโลหิตออกเป็นลำยาว ล้มคว่ำลงกับพื้นไปในบัดดล

มาตรว่ามันมีพลังภายในที่กล้าแข็งปานใด แต่เมื่อถูกตุ้มหนามที่พุ่งแกว่งไกวด้วยพลังรุนแรงฟาดใส่กลางหลังถนัดถนี่ถึงสามลูก ไหนเลยยังจะมีทางต้านทานให้รอดชีวิตอยู่ได้ จึงล้มคว่ำลงไปขาดใจตายอยู่บนมืดปลายแหลม

เตาะเซี่ยงเค็งที่กู่เสียงก้องกังวาน ทะยานกายลงช่วยคนและสะบัดมือฟาดต่อต้านการซ้ำเติมของศัตรูนี้ ล้วนแล้วเกิดขึ้นในเวลาเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น รวดเร็วจนไม่มีผู้คนใดสามารถดูทัน

ตอสื่อเท่าเทาะเมื่อเหลียวมอง เห็นเตาะเชี่ยงเค็งแย้มยิ้มกล่าว

"ได้ซือมิเป็นไรกระมัง ?"

ตอสื่อเท่าเทาะเมื่อนึกถึงทีท่าหยาบคายของท่านที่มีต่อบุรุษหนุ่มเสื้อดำผู้นี้ในกาลก่อน ๆ ต้องละอายจนหน้าแดงฉานแน่ เนื่องจากท่านเป็นชายชาตรีที่มีจิตใจเปิดเผยสัตย์ซื่อ มาตรว่ารู้สึกกระดากกระเดื่องอยู่บ้างแต่ยังคงคารวะจรดพื้น กล่าวเสียงก้องกังวาน

"เฮียตี๋ วันนี้หลวงจีนเรานับถือท่าน"

เตาะเชี่ยงเค็งแย้มยิ้มกล่าวถ่อมตัวแล้วกวาดตามองไป เห็นสายตาหลายสิบคู่บนเวทีชมการต่อสู้ทางฝั่งตรงข้าม กำลังจ้องตนจนแวววาวราวสายฟ้า

แต่บ้อเอี้ยล้อซัวะกลับพุ่งตัวไปที่ข้างพยุหะโว้วมั่งซิ่งจู อุ้มซากศพเชยลี้เม่งเทาะขึ้นจากคมมีดปลายแหลม มันซึ่งมีฉายาบ้อเอี้ย (ไร้เงา) ย่อมมีวิชาตัวเบาไม่ต่ำทราม แม้อุ้มศพหนักอึ้งอยู่ในมือ แต่ยังคงวิ่งอยู่บนมีดปลายแหลมที่มีประกายแวววาวได้แคล่วคล่องว่องไว พุ่งขวับ ๆ ไม่กี่ครั้งก็ออกพ้นพยุหะมีดปลายแหลม ลอยละลิ่วลงบนที่ว่างทางด้านข้าง พอก้มลงตรวจก็ต้องถอนใจร้อง

"ตายแล้วจริง ๆ"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย รู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง นับแต่ออกสู่วงพวกนักเลงมา แม้เคยประมือกับผู้คนหลายครั้ง แต่ยังมิเคยปลิดชีวิตผู้ใดมาเลย ตอนนี้จึงรู้สึกเสียใจยิ่งนัก รีบสะกิดปลายเท้าพุ่งวาบออกไปไกลกว่าแปดวา ถึงข้างกายบ้อเอี้ยล้อซัวะโดยไม่มีเสียงแล้วถาม

"อาจบางทียังพอช่วยเหลือได้ก็ไม่แน่"

ขณะจะก้มลงไปตรวจดูอาการเชยลี้เม่งเทาะ มิคาด บ้อเอี้ยล้อซัวะพลันหันขวับมาถลึงจ้องพลางตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ไสหัวไปให้พ้น !"

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงงวยจึงกล่าว

"ข้าพเจ้ามาตรวจด้วยกุศลจิต ท่านไยต้องเยี่ยงนี้ ?"

บ้อเอี้ยล้อซัวะแค่นหัวร่อกล่าว

"กุศลจิต ?...เฮอะ เฮอะ ก่อนนี้เราเคยได้ฟังนิทาน แมวตะปบหนูตายไปแล้ว ยังแสร้งร่ำไห้เสียดายชีวิตมัน ตอนแรกมิเชื่อในโลกจะมีเรื่องราวนี้ แต่

ที่เห็นในวันนี้...เฮอะ เฮอะ เป็นที่เราน่าหัวร่ออย่างยิ่ง เราเชียวทิฮวงมิใช่ทารกอมมือ เจ้ามาแสร้งมารยาเป็นมีเมตตาเยี่ยงนี้ จะหลอกลวงผู้ใดได้ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องงุนงงอีกครา ครุ่นคิดไปมาหลายครั้ง รู้สึกไม่มีวาจาโต้แย้งได้ กุศลเจตนาของตนครานี้ ถึงกับถูกผู้อื่นเหยียดหยามจนกลายเป็นเจตนาร้าย มาตรว่ามีโทสะเดือดดาลอย่างยิ่ง แต่เมื่อฉุกคิด ที่ฝ่ายตรงข้ามกล่าวก็เป็นความสัตย์จริงทุกถ้อยคำ

แน่นอน หากผู้ใดลงมือประทุษร้ายอีกผู้หนึ่งจนตายแล้ว ยังจะไปตรวจอาการของผู้ตายด้วยกุศลเจตนา ไหนเลยยังมีผู้ใดยอมเชื่อถือ ?

เตาะเชี่ยงเค็งตะลึงลานอยู่เป็นครู่หนึ่งจึงก้มมอง เห็นเชยลี้เม่งเทาะถูกวางนอนหงายกับพื้น ทรวงอกมีโลหิตเปียกชุ่มโชก มุมปากก็มีโลหิตไหลเป็นทาง แต่สองตาถลนออกนอกเบ้า ใบหน้าบิดเบี้ยวเกรี้ยวกราด

เตาะเชี่ยงเค็งต้องถอนใจยาว พริ้มตาลงกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้ามาด้วยกุศลเจตนาจริง ๆ หากท่านไม่เชื่อ..."

มิทันขาดคำ อุนกิ้งโฉบปราดเข้ามาบ้าง ส่งเสียงขึ้นทันที

"มันไม่เชื่อก็แล้วกันไป"

เตาะเชี่ยงเค็งลืมตาขึ้น ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่มีความอาฆาตแค้นกับคนผู้นี้ แต่ข้าพเจ้าถึงกับทำอันตรายมันจนเสียชีวิตโดยไม่เจตนา รู้สึกเศร้าเสียใจเป็นอย่างยิ่งจริง ๆ..."

อุนกิ้งแค่นเสียงเย็นชา

"หากมันทำอันตรายชีวิตบ้อกึงไต้ซือเล่า ? ท่านเพราะต้องการช่วยคน มีผู้ใดตำหนิท่านได้ ? หรือท่านสมควรงอมือดูบ้อกึงไต้ซือถูกมันฆ่าตายไปตำตา ?"

เตาะเชี่ยงเค็งก้มศีรษะครุ่นคิดชั่วครู่ พลันถอนใจยาวอีกครั้ง ขณะจะตอบโต้ กลับเห็นบ้อเอี้ยล้อซัวะผุดลุกขึ้น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เรามิสนใจว่าท่านมีเจตนาร้ายก็ดี เจตนาดีก็ดี งู้เจ็กซัวย่อมถูกท่านฆ่าไปกับมือแน่ นับแต่นี้ บุตร ๆ หลาน ๆ ญาติสนิทมิตรสหายของงู้เจ็กซัว ต้องทยอยกันมาล้างแค้นท่านไม่หยุดยั้ง จวบจนเมื่อท่านมีสภาพเช่นเดียวกับงู้เจ็กซัวจึงยุติ"

เตาะเชี่ยงเค็งตระหนกจนใจสะท้านเหงื่อแตกโชมหน้า คำนึงในใจ

'ล้างแค้น...ล้างแค้น...ไฮ้ ! บุตรธิดาของงู้เง็กชัวจะมารังควานล้างแค้นเรานี่ไยไม่เป็นเช่นดั่งเราที่กำลังรังควานล้างแค้นผู้อื่น ? จองเวรจองกรรมต่อ ๆ ไปทุก ๆ รุ่น จะถึงเมื่อใดจึงยุติได้...'

ได้ยินอุนกิ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"ในเมื่อท่านเป็นสหายคนหนึ่งของงู้เง็กชัว คิดว่าจะต้องล้างแค้นแทนงู้เง็กชัวเช่นกัน ?"

บ้อเอี้ยล้อชัวะกวาดตามองนางพลางกล่าวช้า ๆ

"ล้างแค้นแทนมิตรสหาย เป็นเรื่องที่ถูกทำนองครองธรรม..."

อุนกิ้งแค่นหัวร่อสอดคำ

"หากท่านมีกำลังความสามารถเพียงพอ ท่านจะต้องล้างแค้นแทนมิตรสหาย สังหารผู้ที่ฆ่ามิตรสหายของท่านไปให้ได้ ?"

"นั่นย่อมแน่นอน"

"ผู้นี้แม้สังหารสหายของท่านไป แต่กลับไม่มีความอาฆาตแค้นใดกับท่าน ท่านไฉนต้องสังหารผู้นี้ให้ตาย ? นี่ไยมิใช่ไร้เหตุผลอย่างยิ่ง ?"

"ไหนเลยไร้เหตุผล ข้าพเจ้าล้างแค้นแทนสหาย นับว่ามีเหตุผลเป็นที่สุดแล้ว"

อุนกิ้งแค่นหัวร่อสวนคำ

"ถูกแล้ว ท่านจะล้างแค้นแทนมิตรสหาย ดังนั้นอาจลงมือฆ่าคนที่ไม่เคยมีความอาฆาตแค้นกับท่านตายไปผู้หนึ่ง และยังประโคมว่ามีเหตุผลเป็นที่สุด ดังนั้นหากงู้เง็กชัวฆ่าสหายของพวกเรา พวกเราค่อยฆ่ามันตายไป ไยมิใช่เป็นเรื่องมีเหตุผลที่สุดเช่นกัน ?"

เชียวทิฮวงงุนงงอีกวูบ อุนกิ้งกล่าวต่อ

"ตามเหตุการณ์ที่เกิด งู้เง็กชัวตั้งอกตั้งใจจะฆ่าสหายของพวกเราให้ได้ พวกเราเป็นฆ่ามันทิ้งก่อน และช่วยสหายของพวกเราออกมา หรือนี่มิใช่เป็นเรื่องมีเหตุผลที่สุด ?"

นางกล่าวย้ำไปย้ำมา โต้จนเชียวทิฮวงตาเหลือกค้างไม่มีวาจาทักท้วง อุนกิ้งแค่นหัวร่อแล้วโบกมือกล่าว

"พาซากศพของสหายท่านกลับไปฝังให้ดี ยังยืนอยู่ที่นี้ด้วยเรื่องอันใด ?"

เชียวทิฮวงงุนงงอีกครู่หนึ่ง จึงก้มลงอุ้มซากศพงู้เง็กชัวขึ้น พุ่งกายปราด ๆ ออกไป หายลับด้วยความแค้นเคือง

เตาะเชี่ยงเค็งเหม่อมองเงาหลังของมันจนซึมเซา ขมวดคิ้วแนบแน่นคล้ายได้คิดถึงความสำคัญใด

ตอนนั้น บนเวทีชมการต่อสู้พลันมีเสียงปรบมือดังขึ้นแล้ว เสียงแหลมเล็กของคนผู้หนึ่งกล่าวมา

"โกวเนี้ยมีคารมที่ร้ายกาจยิ่ง ถึงกับว่ากล่าวจนมารร้ายต้องหลบหน้าหนีไป ฮา ฮา...นับว่าสมจริงกับคำ 'ลิ้นกระบี่ริมฝีปากหวาน' แคล่วคล่องคมกริบจริง ๆ ข้าพเจ้านับถือเป็นยิ่งนักแล้ว"

เสียงขาดคำ เตาะเชี่ยงเค็งก็รู้สึกตาลายไปวูบ เบื้องหน้าก็มีคนมายืนขึ้นอีกผู้หนึ่ง

เตาะเชี่ยงเค็งต้องลอบตระหนกไม่น้อย วิชาตัวเบาคนผู้นี้นับเป็นอันดับเยี่ยมได้เต็มภาคภูมิแล้ว

เมื่อเพ่งตามอง เห็นมันผมขาวโพลงทั้งศีรษะ แต่หนวดเคราถูกโกนเกลี้ยงเกลา อาภรณ์ที่สวมใส่เป็นสีสันลายพร้อย ถึงกับยังละลานตายิ่งกว่าอาภรณ์อิสตรีเสียอีก

เตาะเชี่ยงเค็งเมื่อเห็นชัดตา แทบอดมิได้ต้องหัวร่อด้วยความขบขัน

แต่อุนกิ้งเมื่อเห็นคนผู้นั้น นางคล้ายดั่งงุนงงไป คนผู้นี้กลับสะบัด แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"เล่าฮูมาประจวบเหมาะยิ่ง มาตรว่าไม่เห็นโกวเนี้ยลงมือ แต่ได้ยินแล่ห์ลิ้นคารมของโกวเนี้ย นับว่าเป็นบุญตาไม่น้อยแล้ว"

ชายชราผู้นี้มิเพียงแต่งตัวประหลาดพิกลเท่านั้น น้ำเสียงของมันยังแหลมเล็กดั่งอิสตรีอีกด้วย

อุนกิ้งทั้งตระหนกทั้งขุ่นเคือง นางมิเคยเห็นคนนี้มาเลย ถึงกับไม่ทราบมันมาจากที่ใด ? มาตั้งแต่เมื่อใด ? จึงต้องเบือนหน้ามองไปยังดรุณีอาภรณ์แดงสามนางที่ติดตามหลังแวบหนึ่ง เห็นพวกนางก็มีสีหน้างุนงงสงสัย แสดงว่าไม่รู้จักเช่นกัน ดังนั้นนางจึงอดมิได้ต้องถาม

"อภัยที่ข้าพเจ้าตาต่ำ ผู้อาวุโส..."

วาจานางมิทันขาดคำ ชายชราก็ได้หัวร่อกล่าว

"โกวเนี้ยน่ากลัวประหลาดใจยิ่ง เล่าฮูมาจากที่ใดกัน ? ฮา ฮา...เล่าฮูเช้าวันนี้ลอบ ๆ เร้น ๆ ขึ้นมาจนกระทั่งถึงที่นี่ ด้วยจุดประสงค์เพียงต้องการให้พวกทั้งหลายตระหนกสักเฮือกหนึ่งเท่านั้น"

อุนกิ้งต้องแค่นหัวร่อคำหนึ่ง

'หากมิใช่เมื่อค่ำวานมีเรื่องราวเหล่านั้นเกิดขึ้น ท่านคิดจะขึ้นถึงยอดเขาไหนเลยง่ายดายดั่งนี้'

บนเวทีชมการต่อสู้ มีผู้รู้จักชายชราแต่งตัวพิกลอยู่ไม่น้อย ตอนนี้พวกยอดฝีมือบู๊ลิ้มทั้งปวง จึงต่างยังแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว พวกมันย่อมไม่ทราบเรื่องบาดหมางกินใจระหว่างอุนกิ้งกับนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็ก ดังนั้นเมื่อครู่เห็นเชยลี้เม่งเทาถูกฆ่าไปตำตา ตอนนี้ยังคงนั่งสงบมิก่อกวน ดุจดั่งตั้งใจมาดูเรื่องครึกครื้นเท่านั้นก็ปาน

แลเห็นชายชราเสื้อลายพร้อยหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวต่อ

"โกวเนี้ยแม้มิรู้จักเล่าฮู แต่เล่าฮูกลับรู้จักโกวเนี้ย เล่าฮูเลื่อมใสในความงามของโกวเนี้ยมานาน ยิ่งเลื่อมใสฝีมืออำมหิตของโกวเนี้ยนานกว่า ดังนั้นจึงไม่อาจหักห้ามใจ ต้องมาดูที่เทียนมักซัวสักครั้ง..."

อุนกิ้งพลันถลึงตา สอดคำ

"ท่านเป็นผู้ใดของฮวยนึ้งปิ้กโหงว"

ชายชราเสื้อลายผู้นี้ ยามหัวร่อนัยน์ตาของมันหยีเหลือเส้นเดียว ตีนกาที่หางตาก็มากมายราวใยแมงมุม แต่ฟันกลับสมบูรณ์ขาวแวววาวราวไข่มุก

มันแยกเขี้ยวหยีตาแย้มยิ้มกล่าว

"โกวเนี้ยมีสายตาคมกล้าจริง ๆ ถูกแล้ว เล่าฮูคือปิ้กสี่ เป็นกอกอของเจ้าฮวยนึ้งปิ้กโหงวที่เหลวไหลไม่ได้เรื่อง"

อุนกิ้งใจสะท้านวูบหนึ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"หรือท่านก็คือปิ้กสี่ซิงแซที่ผู้คนตั้งฉายาเป็นเง็กนึ้ง (เทพบุตรสำอาง) ?"

ชายชราหยีตาหัวร่อพลางผงกศีรษะถี่ ๆ เป็นทีรับว่ามันคือปิ้กสี่ฉายาเง็กนึ้งจริง

เมื่อค่ำวาน เตาะเชี่ยงเค็งได้ยินพวกดรุณีในรถม้าบอกเล่ากัน ว่าฮวย-นึ้งปิ๊กโหงวถูกอุนกึ้งตัดจมูกทิ้งไป ตอนนี้เมื่อเห็นชายชราประกาศชื่อฉายาออกมา ก็ต้องตื่นเต้นเล็กน้อย ลอบคำนึงในใจ

'คิดว่ามันคงมาล้างแค้นแทนตี๋ตี่มันเป็นแน่'

ดังนั้น เกร็งกำลังขึ้นเตรียมพร้อมรับเหตุการณ์ทันที ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสามนางเห็นชายชราผู้นี้สูงวัยแล้ว ยังแต่งกายประหลาดพิกลผิดคนธรรมดา ยิ่งเมื่อได้ยินมันที่แก่ชราจนแทบเป็นปีศาจแล้วยังมีฉายาเง็กนึ้ง จึงยิ่งขบขันแต่มิกล้าหัวร่อออกไป

แลเห็นเง็กนึ้งปิ๊กสี่หยีตากวาดมองอุนกึ้งขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้งแล้วกล่าว

"โกวเนี้ยยังมีวัยเยาว์ มิเพียงคารมฉาดฉานคมคายเท่านั้น ประกายตายังเจิดจ้าแวววับ แสดงว่ามีรากฐานกำลังภายในสูงส่งยิ่ง มิน่าเล่า ตี๋ตี่ที่เหลวไหลของเราจึงต้องถูกโกวเนี้ยตัดจมูกทิ้งไป"

อุนกึ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"อย่างนั้น หรือที่ท่านมาคราวนี้ เป็นต้องการล้างแค้นให้ตี๋ตี่ท่าน..."

มิคาด วาจานางไม่ทันจบคำ เง็กนึ้งปิ๊กสี่ก็รีบสั่นศีรษะสอดขึ้น

"มิใช่ มิใช่ มิเพียงไม่ใช่เท่านั้น ยังผิดพลาดอุกฤษฏ์ยิ่ง"

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกึ้งต่างงุนงงไป เง็กนึ้งกล่าวต่อ

"เจ้าปิ๊กโหงวทั้งเฒ่าทั้งเหลวไหล ตัวเองไม่ส่องกระจกดู ก็คิดจะกินเนื้อห่านฟ้า โกวเนี้ยอย่าว่าแต่ตัดจมูกมันเท่านั้น แม้ตัดหูมันอีกสองข้าง เล่าฮูก็ไม่เพียงมิคัดค้าน ยิ่งไม่ยอมล้างแค้นแทนมันเท่านั้น ยังต้องปรบมือสนับสนุนอีกด้วย"

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกึ้งต่างต้องคำนึงราวนัดกัน

'โบราณพังเพยไว้ 'ไม้ไผ่ยังต่างปล้อง น้องพี่ก็ต่างใจ' ดูท่ามิใช่เป็นวาจาผิดพลาดได้ ฮวยนึ้งปิ๊กโหงวแม้ด้านจนไร้ยางอาย นึกมิถึง จะมีกอกอที่เปี่ยมเหตุผลคำนึงคุณธรรมเยี่ยงนี้ โอ...นับว่ามนุษย์ไม่อาจวัดด้วยเค้าหน้าได้จริง ๆ ปิ๊กสี่ผู้นี้แม้มีเปลือกนอกไม่น่าคบหา แต่นึกมิถึง จิตใจมันจะเปิดเผยอาจหาญสมเป็นบุรุษเพศ'

เมื่อได้คิดเช่นนี้ ทั้งสองต่างพอใจเง็กนึ้งปิ๊กสี่กว่าเดิมอีกมากหลาย

อุนกิ้งแย้มยิ้มกล่าว

"โปรดอภัยที่ข้าพเจ้าเสียมารยาท เมื่อครู่ก้าวร้าวล่วงเกินไปมากหลายอยู่... ผู้อาวุโสมาคราวนี้ เป็นเพราะต้องการพบซือแป๋..."

นางตอนนี้ยังไม่ต้องการให้ผู้อื่นทราบว่านางแตกหักกับอุนยู่เง็กแล้ว ดังนั้นจึงยังคงเรียกเป็นซือแป๋ดั่งเดิม

มิคาด วาจานางกล่าวเพียงกลางคัน เง็กนึ้งปิ๊กสี่ยกมือโบกห้ามถี่เร็ว นางจึงงุนงงไปจนต้องชะงักวาจาไว้ ได้ยินปิ๊กสี่กล่าวขึ้น

"มิใช่ มิใช่ มิเพียงไม่ใช่เท่านั้น ยังผิดอุกฤษฏ์ยิ่ง"

เตาะเชี่ยงเค็งร้องคำนึงด้วยความประหลาดใจ

'มันไฉนอย่างนี้ก็มิใช่ อย่างนั้นก็มิใช่ แล้วมันมาเทียนมักซัวด้วยเหตุผลใด ?'

แลเห็นเง็กนึ้งหยีตาแย้มยิ้มกล่าว

"เล่าฮูไม่คล้ายปิ๊กโหงวที่ยังพอมีไมตรีกับซือแป๋ท่านอยู่เล็กน้อย ไหนเลยจะมาพบซือแป๋ท่านได้ หากแต่ว่า..ฮา ฮา"

มันหัวร่อแล้วชะงักวาจาไว้ หยีตามองอุนกิ้งขึ้น ๆ ลง ๆ อีกครา อุนกิ้งถูกมันมองจนกระอักกระอ่วนอย่างยิ่ง แต่ก็มิอาจใช้วาจากราดเกรี้ยวตำหนิ นางจึงขมวดคิ้วแย้มยิ้มกล่าว

"อย่างนั้น หรือผู้อาวุโสเพื่อท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ของป่าเขาเทียนมักซัว ?"

นางความจริงสวยสะคราญปานหยาดฟ้าอยู่แล้ว ยิ่งแย้มยิ้ม ยิ่งคล้ายเป็นบุปผาเบ่งบานสะพรั่ง ลักยิ้มน้อย ๆ สองแก้ม เน้นให้เห็นรอยยิ้มนี้หยาดเยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ จนกระทั่งเตาะเชี่ยงเค็งก็ต้องเหม่อมองจนตะลึงลานไป

ฝีมือสยบขวัญผู้กล้า

มาตรว่าอุนกึ้งมิได้มองไปทางเตาะเชี่ยงเค็งแต่นางก็ทราบ เตาะเชี่ยงเค็ง กำลังจ้องมองนางอยู่

นางรู้สึกดื่มด่ำจนซึ้งใจยิ่ง มาตรไม่คิดจะหัวร่อแต่ยังอดมิได้ต้องหัวร่อเบา ๆ พอช้อนตามอง กลับเห็นเง็กนึ้งปิ้กสี่ก็จ้องนางจนตะลึงลานอยู่เช่นกัน

รอยยิ้มของนางคลายไปทันที แลเห็นเง็กนึ้งปิ้กสี่ควงศีรษะจุปากร้องเบา ๆ

"งาม งาม งามจริง ๆ..."

หยุดเล็กน้อย พลันแยกสองมือตวัด คุกเข่าข้างเดียวลงกับพื้นอย่างมิคาดหมาย

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงไปทันที อุนกึ้งยิ่งประหลาดสงสัย นางต้องบิดเอวเบี่ยงกายไปสามก้าว โพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ผู้อาวุโส นี่เป็นความหมายใดของท่าน ?"

เง็กนึ้งปิ้กสี่กล่าว

"ท่านไม่ทราบจริง ๆ ?"

"ข้าพเจ้ามิทราบจริง ๆ"

เง็กนึ้งปิ้กสี่ประนมมือไว้ที่หว่างอก เน้นเสียงแช่มช้า

"ท่านมิทราบจริง ๆ...ท่านมิทราบจิตใจเราจริง ๆ ?...เรากำลังขอวิวาห์กับ

ท่าน เราต้องการให้ท่านรับปาก รับปากวิวาห์กับเรา มาตรว่าเราเป็นกอกอของปิ้กโหงว แต่มีรูปกายที่ยังเยาว์วัยกว่ามัน ยิ่งหล่อเหลาคมคายกว่ามัน มาตรว่าท่านปฏิเสธมัน นั่นก็สาสมแล้ว เราคิดว่า ท่านต้องไม่ปฏิเสธเรา ใช่หรือไม่ ?"

เตาะเซี่ยงเค็ง อุนกิ้ง ตอสื่อเท่าเทาะ ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสาม ต่างเบิ่งตามองเง็กนึ้งปิ้กสี่จนกลมกว้าง แทบจะเข้าใจว่ามันวิกลจริตแล้ว

ชั่วชีวิตของพวกนี้ คาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด ในโลกจะมีคนด้านจนไร้ยางอายปานนี้ ถึงกับกระทำเรื่องไร้ยางอายเยี่ยงนี้ออกมาต่อหน้าผู้คนตั้งมากหลายได้

ทั้งปวงกระทั่งยังไม่อาจหัวร่อออกมา และไม่มีปัญญาอาละวาดด้วยโทสะ ส่วนผู้อยู่บนเวทีชมการต่อสู้ กลับระเบิดเสียงหัวร่อดังสนั่นปานฟ้าร้อง แต่เง็กนึ้งปิ้กสี่ยังคงคุกเข่าตัวตรงกับพื้น โบกแขนร้อง

"เราคุกเข่าต่อหน้าท่านท่ามกลางสายตาผู้อื่นที่มากหลาย แสดงว่าเรามีความงมงายในตัวท่านปานใด ? ท่านจะยินยอมทำลายหัวใจผู้ที่รักท่านจนงมงายปานนี้ ? เป็นไปไม่ได้ดอก ท่านต้องไม่ทำแน่ ท่านต้องมิใช่คนเยี่ยงนั้น..."

เตาะเซี่ยงเค็งไม่อาจอดกลั้นได้อีกแล้ว ตวาดสุดเสียงทันที

"หยุด !"

เง็กนึ้งปิ้กสี่หน้าเครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้างว่า

"เรากล่าวเรื่องของเรา เกี่ยวข้องใดกับท่าน ? หรือท่านหึงหวง ?"

เตาะเซี่ยงเค็งหน้าเขียวคล้ำด้วยโทสะ เน้นเสียงจากไรฟัน

"ลุกขึ้นมา !"

ผิวหน้าที่เหี่ยวย่นแห้งกรังดั่งเปลือกส้มตากแดดของเง็กนึ้งปิ้กสี่พลันคล้ายถูกไฟเผากระจาย คิ้วหรอมแหร็มของมันเลิกชี้ชัน ตาที่คล้ายปลาทองของมันเหลือกถลน ตวาดด้วยโทสะ

"เจ้าเป็นผู้ใด ? เจ้ารู้จักเล่าฮูเป็นผู้ใด ? เจ้าถึงกับกล้ามาแสดงความโอหังบังอาจต่อหน้าเล่าฮู เฮอะ เฮอะ น่ากลัวเบื่อหน่ายชีวิตแล้วจริง ๆ"

เมื่อครู่เง็กนึ้งปิ้กสี่มีวาจานอบน้อมนุ่มนวลเรียบร้อยดั่งลูกแกะเชื่อง ๆ แต่ตอนนี้กลับเลิกคิ้วถลึงตาขู่คำรามปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่ เพียงแต่ยังลืมว่ามันยังคุกเข่ากับพื้น ท่าร่างผิดกับสีหน้าเป็นตรงกันข้าม บรรดาดรุณีอาภรณ์แดงเมื่อเห็นสภาพนั้น ต่างมิอาจข่มกลั้นความขบขันไว้ได้อีกแล้ว ต้องยกมือ

ปิดปากหัวร่อคิกคิก คักคักกัน

เตาะเซี่ยงเค็งยิ่งเดือดดาลกว่าเดิม ขณะจะตวาดด่า ได้ยินปี้กสี่แค่นเสียงเย็นชาต่อ

"เป้าที่เรากล่าวด้วยคือโกวเนี้ยท่านนี้ ขอเพียงโกวเนี้ยท่านนี้ยินยอมฟัง ผู้ใดก็ไม่อาจเรียกให้เราหยุดปาก เด็กน้อยเจ้านับเป็นตัวกระไร ? เฮอะ เฮอะ นับว่าคล้ายสุนัขจับมุสิกแส่หามากเรื่องจริง ๆ"

เตาะเซี่ยงเค็งงุนงงไปแล้ว เนื่องจากมีนิสัยเปิดเผยสัตย์ซื่อ ในใจคิดเรื่องราวใดก็มิเคยวกวนหาเล่ห์อุบาย ตอนนี้จึงต้องคำนึง

'จริงทีเดียว เราเคยได้ยินผู้คนว่ากล่าว สตรีพอใจผู้อื่นประจบเยินยอเป็นที่สุด เจ้าผู้แซ่ปี้กกล่าวเหลวไหลอยู่ทุกถ้อยคำ แต่อุนกึ้งกลับไม่...'

เมื่อได้คิดเยี่ยงนั้น อดมิได้ต้องชำเลืองอุนกึ้งแวบหนึ่ง เห็นอุนกึ้งกำลังส่งเสียงแช่มช้า

"ผู้แซ่ปี้ก ท่านกล่าววาจาไร้สาระมาตั้งมากหลายแล้ว ข้าพเจ้ามิได้ตวาดห้ามท่านไว้ ท่านทราบเพราะสาเหตุใดหรือไม่ ?"

มาตรว่าเจ็กนึ้งปี้กสี่เดือดดาลจนหน้าบิดเบี้ยว แต่พลันได้ยินอุนกึ้งยอมเอ่ยวาจากับมัน ทั้งยังเป็นเสียงที่สดใสไพเราะปานสกุณา ไม่มีแววเดือดดาลแม้สักน้อยนิด ต้องวาบหวามรัญจวนจนต้องรีบส่งเสียงนุ่มนวล

"คิดว่าความสัตย์ซื่อจริงใจของเราสั่นไหวจิตใจโกวเนี้ยแล้ว ดังนั้น..."

"มิใช่"

"อย่างนั้น คงเป็นโกวเนี้ยรู้สึกเรากล่าวได้น่าฟังยิ่ง ดังนั้น..."

"ก็ไม่ถูก"

อุนกึ้งสอดคำอีกครั้ง กล่าวต่อด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายบึ้ง

"ตอนข้าพเจ้ายังเยาว์วัย ในอรุณรุ่งวันหนึ่งของฤดูหนาว ขณะที่ข้าพเจ้านั่งตากแดดอยู่ที่ลานหน้าบ้าน พลันมีสุนัขบ้าตัวหนึ่งวิ่งมาเห่าวุ่นวาย ข้าพเจ้าขุ่นเคืองเป็นยิ่งนัก คว้าไม้ตีมันจนเตลิดหนีไป มิคาด...โกวโกวออกมาเห็นกลับด่าข้าพเจ้าเสียพักใหญ่ บอกอิสตรีสมควรสงบเสงี่ยมเรียบร้อยไว้บ้าง ไหนเลยไปมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับสุนัขบ้าได้"

เสียงของนางสดใสไพเราะ ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มแย้มอยู่เล็กน้อยตลอด

เวลา กอปรกับแสงอาทิตย์ที่ลูบไล้ จึงยิ่งงามดุจดั่งบุปผาแย้มบาน

เง็กนึ้งปิ๊กสี่เหม่อมองจนหัวใจคับแทบไม่อาจทนทาน ลนลานรับคำ

"ถูกที่สุด ถูกที่สุด ความสงบเสงี่ยมเรียบร้อยของโกวเนี้ยในปัจจุบันคิดว่าเป็นเพราะได้รับการอบรมสั่งสอนตั้งแต่ตอนเยาว์วัย"

อุนกิ้งแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าแม้มิกล้ารับว่าเรียบร้อยนัก แต่กลับไม่มีความคิดเห็นเช่นเดียวกับสุนัขบ้าจริง ๆ ภายหน้าเมื่อเห็นสุนัขบ้ามาเห่าอยู่ที่ข้างกายข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้ามีแต่เดินห่างออกไป ปล่อยให้มันเห่า..."

นางหยุดลงกลางคัน เหลือบสายตาที่หยาดเยิ้มไปยังเตาะเชี่ยงเค็งแล้วจึงกล่าวต่อ

"แต่ทว่า หากตอนนี้ยังมีสุนัขบ้ามาเห่าข้างกาย ข้าพเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องปลีกตัวหนีมัน เนื่องเพราะข้าพเจ้ามี..."

นางก้มศีรษะหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"มีคนที่คุ้มครองข้าพเจ้าอยู่ผู้หนึ่งแล้ว"

นางยกนิ้วเรียวงามชี้ไปที่ปิ๊กสี่พลางกล่าวช้า ๆ

"เชี่ยงเค็ง ท่านช่วยขับไล่สุนัขบ้าตัวนี้แทนข้าพเจ้าได้หรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งเมื่อเห็นนางถึงกับยังแย้มยิ้มกล่าวต่อปิ๊กสี่ดั่งเดิม กำลังมีโทสะเดือดดาลอัดอก แค้นจนใคร่สะบัดหน้าผละไปไม่ไยดีต่อนาง แต่เมื่อได้ยินถึงตอนหลัง ๆ กลับต้องงุนงงไป

จนบัดนี้ เตาะเชี่ยงเค็งจึงได้ทราบความหมายของนาง จึงบังเกิดทั้งความขบขันทั้งขุ่นเคือง นางออกจะซุกซนจนเกินไปแล้ว ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ ถึงกับยังมีอารมณ์ล้อเล่นอยู่อีก

เมื่อเบือนหน้ามองไป เห็นเง็กนึ้งปิ๊กสี่คุกเข่าตัวตรงกับพื้น ใบหน้าบัดเดี๋ยวเป็นสีแดงบัดเดี๋ยวเป็นสีเขียว ชั่วครู่ พลันตวาดพร้อมกับกระโดดขึ้นมาชี้หน้าอุนกิ้งพลางแผดด่า

"นางเด็กน้อย เจ้าไม่รู้จักรักดี ปิ๊กสี่ตั้วเอี๊ยยกย่องเจ้าด้วยกุศลจิต..."

มิทันขาดคำ พลันรู้สึกมีพลังหนักหน่วงกระแทกเข้าใส่ทรวงอกอย่างดุดัน มันเป็นพลังที่มหาศาลอย่างไม่เคยพบพานในชีวิต จึงตระหนกจนใจสั่น

สะท้าน รีบหันกายพลิ้วขวับออกไปห้าเชียะเศษ เมื่อเพ่งมอง เห็นเตาะเชี่ยงเค็ง ใบหน้าเครียดเย็นชา โบกมือแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าโบกมือไล่สามครั้งแล้ว ท่านยังจับเจ่าอยู่ที่นี้อีก ก็จงอย่าตำหนิข้าพเจ้าจะไม่ออมมือไว้ไมตรี"

เง็กนึ้งปิ้กสี่คล้ายดั่งถูกพลังฝ่ามือที่หนักหน่วงมหาศาลขู่ขวัญจนตะลึงลานไป ต้องถอยหลังด้วยสีหน้าแปรเปลี่ยนกว่าเดิม

เตาะเชี่ยงเค็งโบกมืออีกสองครั้ง เห็นมันมีทีท่าจะไปจริง ๆ จึงคลายใจลงกว่าเดิม เนื่องเพราะด้วยจิตใจที่มุทิตาการุณย์ เมื่อครู่ทำอันตรายเชยลี้แม่งเตาะงู้เง็กชัวไปผู้หนึ่ง กำลังมีความเศร้าเสียใจอย่างยิ่งอยู่ ตอนนี้แม้รู้สึกขุ่นเคืองเง็กนึ้งปิ้กสี่เป็นยิ่งนัก แต่ยังไม่ปรารถนาลงมือทำอันตรายต่อมัน

เง็กนึ้งปิ้กสี่ถอยหลังไปสามก้าว เพิ่งเบี่ยงกายคล้ายจะหันตัวไป พลันหมุนขวับกลับมาด้วยความเร็วดั่งสายฟ้า ตวัดฝ่ามือเบา ๆ พลังลมสามขุมแยกเข้ากระแทกใส่จุดเจี้ยงไท้ เฮี้ยงกวน ยู่จั๊ว ที่ทรวงอกเตาะเชี่ยงเค็งอย่างดุดันเช่นกัน

ในพลังดุดันยังมีอาวุธลับที่เล็กละเอียดยากจะสังเกตเห็นอยู่อีกสามชิ้น และยังเป็นการซัดมาในขณะปิ้กสี่หันกายอีกด้วย เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกตาลายไปวูบ อาวุธลับก็ห่างจากทรวงอกไม่ถึงสามเชียะแล้ว

อุนกึ้งตระหนกจนกระวนกระวาย ใบหน้าถอดสีจนเผือดขาว ครางเบา ๆ แล้วโถมเข้าไปหมายช่วยเหลือ

แลเห็นเตาะเชี่ยงเค็งสูดลมปราณจนทรวงอกยุบ เท้าแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว อกถึงกับยุบถอยไปได้ร่วมเชียะ แต่อาวุธลับสามจุดนั้นยังคงสัมผัสถนัดถนี่

อุนกึ้งที่เห็นชัดตา รู้สึกตระหนกจนหน้ามืดตาลายสมองหมุนคว้าง เซถลาถอยหลังไปหลายก้าว แทบจะกระแทกนั่งโดยไม่มีกำลังทรงกายอีก

เง็กนึ้งปิ้กสี่หัวร่อเสียงพิกลกล่าว

"เด็กน้อยโอหังบังอาจ ให้เจ้าได้เห็นความร้ายกาจของปิ้กสี่ตั๋วเอี๊ย..."

วาจาไม่ทันขาดคำ พลันเห็นเตาะเชี่ยงเค็งยืดอกทรงร่างดั่งปลายทวนอีกครั้ง อาวุธลับสามชิ้นนั้นแม้ซัดเข้าสัมผัสทรวงอกถนัดถนี่ ตอนนี้ถึงกับลื่นไถลลง เตาะเชี่ยงเค็งเพียงตวัดมือรวบก็รับไว้ได้อย่างง่ายดาย

เง็กนึ้งปิ้กสี่ตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ยอดฝีมือปู๊ลิ้มที่อยู่บนเวทีชมการ

ต่อสู้ ต่างมีสายตาคมกล้า ดังนั้นแม้อาวุธลับจะเล็กละเอียด แต่พวกประดานั้นต่างเห็นถนัดชัดเจน จึงพลอยมีความแตกตื่นสงสัยจนตะลึงลานไป มีบ้างถึงกับยังอุทานมาโดยไม่รู้ตัว

อุนกิ้งเมื่อข่มใจได้แล้วลืมตามองไปอีกครา หมายจะตรวจอาการของเตาะเชี่ยงเค็งดูว่าพอมีทางช่วยเหลือได้หรือไม่ ? แต่เห็นเตาะเชี่ยงเค็งถึงยังยืนเด่นเป็นสง่าในที่เดิม ไม่มีวี่แววจะบาดเจ็บสักน้อยนิด จึงแตกตื่นยินดีจนอ้าปากค้าง ไม่อาจส่งเสียงอย่างไรได้

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วแค่นหัวร่อ พลันสะบัดมือเบา ๆ เข็มห้าหนามที่ยังเล็กกว่าธรรมดาถึงเท่าตัวทั้งสามเล่มนั้น พุ่งคืนไปให้ปิ้กสี่เท่าจำนวนเดิม เข็มฝ่าอากาศเสียงแหลมเล็กเสียดประสาท ถึงกับยังกราดเกรี้ยวรุนแรงยิ่งกว่าตอนปิ้กสี่ซัดมาหลายเท่านัก

เข็มห้าหนามสามเล่มนี้ เป็นอาวุธลับที่สร้างชื่อเสียงให้กับเง็กนึ้งปิ้กสี่กระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม มาตรว่ามีอานุภาพด้อยกว่าบ้อเอี้ยซิ่งจำของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กอยู่บ้าง แต่ก็เป็นอาวุธลับอาบยาพิษที่เพียงสะกิดโลหิตไหลต้องขาดใจตายทันที และปลายเข็มยังคมอย่างยิ่ง บวกกับฝีมือที่สูงส่งของเง็กนึ้งปิ้กสี่มาตรว่าจะฝึกพลังภายนอกได้เข้มแข็งทนทานอาวุธนานา หากถูกอาวุธลับนี้ซัดใส่ ยังคงไม่มีปัญญาต่อต้านได้เช่นกัน

ดังนั้น ปิ้กสี่จึงคาดคิดไม่ถึง อาวุธลับที่มันซัดไป ถึงกับไม่อาจทำอันตรายบุรุษหนุ่มเสื้อดำผู้นี้ได้

มันในยามแตกตื่นจนอกสั่นขวัญเสีย เห็นเข็มห้าหนามสามเล่มนั้น ถึงกับถูกคืนให้มันครบจำนวน มันทราบอานุภาพอาวุธลับของมันกระจ่างใจ จึงยิ่งตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่อาจคำนึงถึงเกียรติภูมิใด ๆ รีบหดตัวกลิ้งหลบกับพื้น รู้สึกมีพลังลมสามสายพุ่งเฉียดศีรษะไป ฝ่าอากาศไกลอีกหลายวาจึงร่วงหล่นลง

มันพลิกตัวลุกขึ้นยืนอีกครั้ง เหงื่อกาฬแตกโซมจนชุ่มโชกทั้งหน้าตาเสื้อผ้า ทีท่ายโสโอหังของเมื่อครู่ปลาสนาการมิหลงเหลือแม้สักน้อยนิด ทั้งยังคลางแคลงสงสัยจนต้องคำนึง

'ด้วยพลังข้อที่เราซัดเข็มห้าเหลี่ยมไปนี้ ต่อให้เป็นแผ่นเหล็กก็ไม่เห็นจะสามารถต้านทานได้ บุรุษหนุ่มผู้นี้อาศัยกระไร หรือกำลังภายในของมันฝึก

ถึงระดับอยู่ยงคงกระพันแล้วจริง ๆ'

มันย่อมไม่ทราบ เสื้อยาวสีดำที่เตาะเชี่ยงเค็งสวมตัวนี้ ดูไปแม้ไม่สะดุดตาสักน้อยนิด แต่ความจริงกลับเป็นของวิเศษสุด นั่นคือหนังงูประหลาดที่ผู้เฒ่าซีคงเงี้ยวไปได้มาจากหุบเขาหัวเรือเหล็กของอึ้งซัวกาลกระโน้น นางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กที่ยอมดั้นด้นทางไกลจากดินแดนชาวแม้วไปถึงอึ้งซัว ก็เพราะต้องการหนังของงูประหลาดตัวนี้เช่นกัน

ความพิสดารจนน่าอัศจรรย์ของแผ่นดิน มีบ้างเป็นเรื่องที่ไม่อาจใช้เหตุผลธรรมดาไปประเมินได้ หนังงูประหลาดตัวนี้มิเพียงเหนียวแน่นต้านทานอาวุธใด ๆ ได้เท่านั้น ยังกันน้ำกันไฟอีกด้วย ดังนั้นครั้งแรกที่ฮุ้นตังเที้ยพบกับเตาะเชี่ยง-เค็ง เป็นเวลาที่เตาะเชี่ยงเค็งเดินออกมาจากหอที่ถูกพระเพลิงไหม้ฮือโหมอย่างเยือกเย็น ในตัวไม่มีสะเก็ดไฟสักน้อยนิด

ตอนบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมร่วมดื่มสุรากับเตาะเชี่ยงเค็งในร้านอาหารนอกเมืองเชี่ยงอัน น้ำสุราและน้ำตาที่พอหยดลงใส่เสื้อก็ลื่นไหลออกไปโดยไม่ทิ้งรอยให้เห็นเช่นกับน้ำบนใบบัว และเข็มห้าเหลี่ยมทั้งสามเล่มของเง็กนึ้งปิ้กสี่แม้มีอานุภาพกราดเกรี้ยวชั่วร้าย แต่ก็ได้ถูกกำลังภายในของเตาะเชี่ยงเค็งสลายไปกว่าครึ่งแล้ว กอปรกับความวิเศษสุดของเสื้อ ย่อมไม่เป็นอันตรายแม้สักน้อยนิดได้

เตาะเชี่ยงเค็งยืนเด่นเป็นสง่า ตวาดสำทับอีกครา

"ยังไม่รีบไสหัว ?"

เสียงตวาดครานี้ มาตรว่าเป็นเช่นดั่งเสียงตวาดเมื่อครู่มิผิดเพี้ยน แต่เมื่อกระทบโสตเง็กนึ้งปิ้กสี่ และโสตประสาทของบรรดายอดฝีมือบนเวทีชมการต่อสู้ กลับมีปฏิกิริยาที่ผิดแปลกโดยสิ้นเชิง

แลเห็นเง็กนึ้งปิ้กสี่ยืนตะลึงลานครู่หนึ่ง ใบหน้าบัดเดี๋ยวซีดขาวบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ ในที่สุด ลอบถอนหายใจยาวแล้วหันกายหมายจะผละออกไป

มิคาด อุนกึ้งพลันแค่นเสียงตวาดบ้าง

ปิ้กสี่ชะงักร่างเล็กน้อย อุนกึ้งแค่นเสียงต่อ

"ท่านเห่าหอนมาครึ่งวัน ตอนนี้คิดจะไปเยี่ยงนี้เอง ?"

สะกิดปลายเท้าเบา ๆ ร่างละลิ่วปราดด้วยท่วงท่าสวยงามราวสกุณาน้อยแค่นเสียงต่อไป

"ตี๋ตี่ชั่วร้ายของท่านทิ้งจมูกไว้ให้เป็นการถ่ายโทษทัณฑ์ที่ก้าวร้าวล่วงเกินข้าพเจ้า ท่านจะอย่างไรก็ต้องทิ้งของไว้บ้างจึงสมควร"

เง็กนึ้งปิ๊กสี่ทั้งกระวนกระวายทั้งขุ่นเคือง แลเห็นอุนกิ้งกวักมือเบา ๆ ดรุณีอาภรณ์แดงนางหนึ่งซึ่งยืนอยู่ในระยะไกล รีบพุ่งตัวปราดเข้ามาประคองกระบี่สั้นที่มีลักษณะคล้ายกั้นหยั่งยาวเพียงประมาณหนึ่งเชียะ ด้ามกระบี่สลักสวยงาม ตัวกระบี่ประกายแวววาวราวน้ำค้าง วูบวาบอยู่ในแสงอาทิตย์จนบาดตายิ่ง มันคืออาวุธที่สตรียุคสมัยนั้นนิยมพกป้องกันตัว

อุนกิ้งแย้มยิ้มเล็กน้อย รับกระบี่สั้นมาแล้ว งอนิ้วเรียวงามดีดไปบนตัวกระบี่เบา ๆ เสียงกระหึ่มปานมังกรคำรามดังขึ้นทันที นางกล่าวต่อไปว่า

"เป็นจมูกมีประโยชน์กว่า ? หรือใบหูมีประโยชน์กว่า ? ไฮ้...คิดว่าทั้งสองนั้นคงไม่มีประโยชน์ใด ๆ ท่านยังคงทิ้งทั้งสองสิ่งนั้นไว้เถิด"

เง็กนึ้งปิ๊กสี่ต้องลอบถอนใจ ทอดอาลัยชะตาของมัน

มันแม้หน้าด้านไร้ยางอาย แต่ไหนเลยจะถูกหยามเหยียดต่อหน้ายอดฝีมือจำนวนมากหลายได้ แม้ทราบว่ามันไม่มีทางต่อต้านฝีมือบุรุษหนุ่มเสื้อสีดำได้เด็ดขาด แต่ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ อย่างไรก็ต้องขอเสี่ยงดูสักครา เมื่อได้คิดเช่นนั้น ขณะจะพลิกตัวฟาดฝ่ามือ

มิคาด ขณะมันตัดสินใจจะหันกาย พลันมีลมแผ่วเบาโชยมาทางด้านหลัง บุรุษหนุ่มเสื้อดำถึงกับโฉบมาข้างกายมันบ้าง สีหน้ามันแปรเปลี่ยนไปทันที แต่ได้ยินบุรุษหนุ่มเสื้อดำถึงกับกล่าวช้า ๆ

"ปล่อยมันไปเถิด"

อุนกิ้งงุนงงวูบ กลอกตาไปมาแล้วพลันหัวร่อคิกคักเบา ๆ ปล่อยมือลงพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าหาได้มีความคิดเห็นเช่นเดียวกับมันดอก เมื่อครู่เพียงแสร้งขู่ขวัญมันเท่านั้นเอง"

"เยี่ยงนั้นก็ประเสริฐ"

เตาะเชี่ยงเค็งแย้มยิ้มกล่าวแล้วหันไปโบกมือขับไล่

"ยังไม่รีบไสหัวโดยด่วน"

เตาะเชี่ยงเค็งเห็นอุนกิ้งนุ่มนวลอยู่ในโอวาทเช่นนี้ รู้สึกปลื้มประโลมใจ

เป็นยิ่งนัก แต่เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงที่เห็นอุนกึ้งตามปกติมีความซุกซนดุร้าย บ้าเถื่อนถืออำนาจ แต่วันนี้กลับนุ่มนวลต่อบุรุษหนุ่มเสื้อดำปานนี้ จึงเหลียวมองกันไปมาด้วยความงุนงงสงสัย

เง็กนึ้งปิ้กสี่ถลึงจ้องเตาะเชี่ยงเค็งด้วยความอาฆาตแค้นแวบหนึ่ง พลันถอนใจยาวกล่าวว่า

"หวังว่าคงมีโอกาสได้พบกันอีก"

มิทันจบคำ ร่างทะยานปราดออกไปดั่งเหินบิน แต่ยังส่งเสียงแว่วมาในระยะไกล

"พระคุณครั้งนี้ วันหน้าต้องขอทดแทน"

อุนกึ้งกลอกตาไปมาแล้วกล่าวเบา ๆ

"มาตรว่าท่านให้ความปรานีต่อมันปานนี้ แต่มันต้องไม่สำนึกพระคุณท่านมิแน่ว่า วันหน้ามันยังจะหาวิธีมารังควานล้างแค้นท่านอีก อย่างนั้น โอ...ท่านไยต้องคับแค้นเยี่ยงนี้ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งหน้าเครียดทันที กล่าวเสียงหนัก ๆ

"เป็นมนุษย์ขอเพียงไม่ละอายใจตัวเอง สำหรับผู้อื่นจะมีปฏิกิริยาต่อข้าพเจ้าเยี่ยงไรนั้น เฮอะ เฮอะ ข้าพเจ้าไหนเลยเป็นคนแผ่พระคุณเพื่อหวังผลตอบแทน..."

ถึงตอนนี้พลันเหลือบเห็นดวงตาอุนกึ้งมีประกายวาวคล้ายหยาดน้ำเอ่อคลอ ทราบว่านางที่ถูกอุนยู่เง็กตามใจจนเสียนิสัยมาแต่เยาว์วัย เท่าที่นางยอมข่มกลั้นปานนี้ นับเป็นเรื่องยากเข็ญอย่างยิ่งอยู่แล้ว พฤติการณ์พลุ่งพล่านรุนแรงตามอารมณ์ของนาง เป็นเรื่องที่ยากจะตำหนิได้

เมื่อได้คิดเช่นนั้น จึงเปลี่ยนเป็นเสียงนุ่มนวลกล่าว

"มีเรื่องบางประการที่ท่านย่อมไม่อาจเข้าใจได้ โอ...หากท่านอยู่กับซือแป๋ข้าพเจ้ามาแต่เยาว์วัย ท่านก็จะไม่..."

มิทันจบคำ พลันมีเสียงแผดร้องแว่วมาแต่ไกล เป็นเสียงโหยหวนชวนสยดสยองจนผู้ได้ฟังต้องขนลุกเกรียว เตาะเชี่ยงเค็งร้องโพล่งด้วยความตระหนก

"นั่นเป็นเสียงเง็กนึ้งปิ้กสี่ !"

หันกลับไปถามอุนกึ้งทันที

"นี่เป็นเรื่องราวใดกันอีก ?"

พระคุณสูงแต่แค้นซึ้ง

อุนกึ้งสายหน้าเล็กน้อย พลันฉุกใจได้คิด สีหน้านางต้องแปรเปลี่ยน ไปเช่นกัน

บรรดายอดฝีมือบู๊ลิ้มบนเวทีชมการต่อสู้ มีบ้างแม้มีไมตรีกับเง็กนึ้งปิ้กสี่ แต่เมื่อเห็นพลังฝีมือเตาะเชี่ยงเค็งน่าสะท้านขวัญปานนั้น อุนกึ้งก็ยังเป็นศิษย์รักของนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็ก พวกเหล่านั้นแม้ล้วนมิใช่เป็นมือชั้นดูแคลนได้ แต่กลับไม่มีผู้ใดกล้าเสนอหน้าตอแยอุนยู่เง็ก ดังนั้นปิ้กสี่ถูกหยามให้อัปยศ พวกมันกลับได้แต่งอมือดู นั่งแน่วนิ่งโดยมิกล้าเคลื่อนไหว

แต่เสียงแผดร้องโหยหวนที่ดังมาครานี้ กลับกระตุ้นจนพวกมันต้องพากันผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ยืดคอมองไป เห็นเงาสีแดงจาง ๆ สองสายพุ่งวาบ ๆ มาจากทิศทางนั้นดั่งเหาะเหิน เป็นวิชาตัวเบาที่แคล่วคล่องแผ่วพลิ้ว ไม่ด้อยกว่ายอดฝีมืออันดับหนึ่งในยุคนี้แม้แต่น้อย

ชั่วพริบตา เงาสีแดงสองสายได้พุ่งมาถึงเบื้องหน้า

เตาะเชี่ยงเค็งเพ่งตามอง เห็นเป็นดรุณีอาภรณ์แดงสองนางที่ตนเคยพบเมื่อครั้งเกิดการสังหารหมู่พวกอั้งกึงห่ออย่างสยดสยอง ตอนนั้นสองนางกำลังก้มเก็บไข่มุกสีแดงบนพื้นนามเซี่ยวเหล็ง เซี่ยวค้วง

ตอนนี้ เมื่อนางโฉบถึงเบื้องหน้าพลันชะงักกาย เซี่ยวเหล็งยื่นฝ่ามือแบออก ในมือมีผ้าขาวผืนหนึ่ง บนผ้ามีโลหิตสด ๆ ชุ่มโชก ถึงกับเป็นเนื้อสด ๆ สามชิ้น

เตาะเซี่ยงเค็งใจหายวาบ เพ่งพิจารณาจึงดูออกเนื้อสด ๆ สามชิ้นนั้นถึงกับเป็นหูคนสองข้าง จมูกอีกอันหนึ่ง จึงต้องร้องโพล่งด้วยความตระหนก

"เป็นเรื่องราวใดกัน ?"

เซี่ยวเหล็ง เซี่ยวค้วงเหลือบตาไปพร้อมกัน แต่ใบหน้านางกลับชาด้านไม่มีความรู้สึก เดินช้า ๆ มาเบื้องหน้าอุนกิ้ง

อุนกิ้งขมวดคิ้วถามด้วยความสงสัย

"เป็นของเง็กนึ้งปิ้กสี่ใช่หรือไม่ ?"

เซี่ยวเหล็งผงกศีรษะตอบ

"นี่เป็นโจ้วโกวสั่งให้พวกเรามามอบแก่โกวเนี้ย..."

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ท่านผู้เฒ่าบอก มิว่าโกวเนี้ยจะมีจิตใจต่อท่านเยี่ยงไร หากมีผู้คนก้าวร้าวล่วงเกินโกวเนี้ย ท่านผู้เฒ่าก็ไม่ยอมนั่งดู ดังนั้น...ท่านผู้เฒ่าจึงตัดจมูกกับหูของปิ้กสี่ออกแทนโกวเนี้ย สั่งให้บ่าวนำมามอบแก่โกวเนี้ยแทน"

นางยื่นมือทั้งสองเหยียดตรงมามอบให้เบื้องหน้าอุนกิ้ง แต่เตาะเซี่ยงเค็งต้องคำนึงด้วยความแตกตื่น

'นางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กมีความลี้ลับดั่งภูตผีเทพยดาจริง ๆ เรามิได้เห็นเงาร่างนางสักน้อยนิด แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบริเวณนี้ นางกลับเห็นชัดเจนทุกบทตอน'

อุนกิ้งยืนซึมเซากับที่ เหม่อมองดูผ้าขาวที่ชุ่มโชกโลหิตจนซึมเซา ความรู้สึกของนางปั่นป่วนฟุ้งซ่าน

เซี่ยวเหล็งรอครู่หนึ่ง เห็นนางยังไม่ยื่นมือมารับ กลอกตามองแล้วจึงก้มตัววางผ้าขาวไว้กับพื้น ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"โกวเนี้ยไม่รับ ข้าพเจ้าจำเป็นต้องวางมันไว้ที่นี้ เพราะอย่างไรเพียงให้โกวเนี้ยได้ทราบไว้ โจ้วโกวผู้เฒ่ายังคงกังวลต่อโกวเนี้ยดั่งเดิมมิเปลี่ยนแปร"

เซี่ยวค้วงหลุบตาลงกล่าวบ้าง

"โจ้วโกวยังสั่งพวกเราให้บอกต่อโกวเนี้ย หากโกวเนี้ยคิดจะหาท่านผู้เฒ่าล้างแค้น ท่านผู้เฒ่าจะต้องให้โกวเนี้ยได้สมใจดั่งปรารถนาแน่ ค่ำคืนนี้ท่านผู้เฒ่าจะรอโกวเนี้ยอยู่ในวัดร้างเมื่อคืน..."

ขอบตาของนางคล้ายแดงระเรื่อ ฝืนใจกล่าวสืบไป

"ท่านผู้เฒ่ายังบอก เชิญเตาะเซี่ยงเค็งท่านนี้ร่วมทางไปกับโกวเนี้ยด้วย"

เซี่ยวเหล็งถอนใจเบา ๆ กล่าวต่อ

"เมื่อถึงเวลา เราสองก็จะรอโกวเนี้ยอยู่ในที่นั้น เราสองอยู่กับโกวเนี้ยมาแต่เยาว์วัย ได้รับความรักกรุณาจากโกวเนี้ย มิได้ถือพวกเราเป็นคนต่ำทรามศักดิ์ฐานะ เราสองก็ตื้นตันใจอยู่เสมอมา มักคิดจะต้องหาโอกาสทดแทนพระคุณโกวเนี้ยให้จงได้ แต่ทว่า..."

หยุดเล็กน้อย หลุบตาลงกล่าวต่อ

"แต่ทว่า ค่ำคืนวันนี้ ตอนนี้พวกเราพบกับโกวเนี้ยอีกครา กลับเป็นศัตรูของโกวเนี้ย โกวเนี้ยจะทำอย่างไรต่อโจ้วโกวผู้เฒ่า อย่างนั้น โกวเนี้ยก็จัดการพวกเราในสภาพเดียวกันด้วย"

หยุดถอนใจด้วยความรันทดแล้วกล่าวต่อ

"พวกเราไม่มีความรู้ที่กว้างขวางลึกซึ้งเช่นโกวเนี้ย พวกเราต่างโง่เขลาอย่างยิ่ง แต่พวกเรากลับเคยได้ยินวาจาคำหนึ่ง นั่นคือ 'หากผู้ใดให้อาณาจักรแก่เรา เราก็ให้อาณาจักรแก่ผู้คน' ข้าพเจ้ามิทราบกล่าววาจานี้ถูกต้องหรือไม่ แต่ความหมายของมัน ข้าพเจ้ากลับพอเข้าใจอยู่"

เซี่ยวค้วงที่หลุบตามองพื้นอยู่เสมอมา ตอนนี้ขอบตานางแดงกว่าเดิม ถอนใจกล่าวต่อ

"พวกเรามิว่าโจ้วโกวจะเป็นคนอย่างไร แต่ท่านผู้เฒ่าปรานีต่อพวกเราเสมอมา ท่านผู้เฒ่าดีต่อพวกเราดุจดั่งที่ดีต่อโกวเนี้ยมาแต่เล็กจนเติบใหญ่"

ทั้งสองคนผลัดเปลี่ยนกันกล่าวไม่หยุดปาก เสียดแทงจิตใจอุนกึ้งจนปวดแปลบแทบไม่อาจทนทาน ความรู้สึกพลุ่งพล่านสับสน

นางก้มศีรษะต่ำน้ำตาเอ่อคลอ ส่วนเตาะเซี่ยงเค็งตาลุกวาว คิ้วขมวดเล็กน้อยคล้ายจะกล่าวกระไร แต่ในที่สุดยังคงข่มกลั้นไว้

อุนกึ้งก้มศีรษะเนิ่นนาน พลันเงยขึ้นขบกรามกล่าว

"ความแค้นของบิดามารดาไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน คำพูดของเจ้าทั้งสองเสียดแทงเราเศร้าเสียใจอย่างยิ่งก็จริง แต่ทว่า..."

เซี่ยวเหล็งชำเลืองตามองแล้วแค่นเสียงเย็นชาสอดคำ

"พวกเราทราบจิตใจโกวเนี้ย แน่นอน พวกเราไม่อาจเคี่ยวเข็ญบังคับได้ แต่ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินเรื่องคนโบราณตัดชายเสื้อสะบั้นไมตรี ขีดธรณีมิคบหา"

นางพลันชะงักวาจาลงกลางคัน สอดมือเข้าอกเสื้อชักกระบี่สั้นมาเล่มหนึ่งมือซ้ายกำชายเสื้อ มือขวากรีดควากลงไป ชายเสื้อแดงของนางถูกกรีดขาดออกมาทันที ขบกรามกล่าวต่อไป

"นับแต่นี้ โกวเนี้ยไม่ต้องรู้จักข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จักโกวเนี้ยอีก"

มือขาวผ่องสะบัด กระบี่สั้นพุ่งวาบลงปักกับพื้นจมหายจนเหลือแต่ด้ามโผล่อยู่เท่านั้น มาตรว่าเปลือกนอกของนางจะเข้มแข็ง แต่จิตใจกลับเจ็บช้ำรันทดยิ่ง น้ำตาหลั่งทะลักลงมาเป็นเส้นสาย เมื่อเงยหน้ามอง อุนกิ้งก็หลั่งน้ำตาโดยมิอาจข่มกลั้นเช่นกัน

ทั้งสองต่างยืนหลั่งน้ำตาต่อกัน เพ่งมองเป็นเวลาเนิ่นนาน เตาะเซี่ยงเค็งต้องลอบถอนใจเบือนหน้าหนี

เตาะเซี่ยงเค็งไม่มีปัญญาเข้าใจ ไฉนชะตาชีวิตจึงได้กลั่นแกล้งคนถึงเพียงนี้ ให้ผู้คนชาวโลกต้องมีความโศกเศร้าเสียใจมากมายปานนี้

ยอดฝีมือบู๊ลิ้มบนเวที เมื่อเห็นเหตุการณ์ทางเบื้องล่าง ต่างทั้งแตกตื่นทั้งสงสัย แต่กลับไม่มีผู้ใดทราบความนัยของเรื่องราว จึงได้แต่มองกันไปโดยไม่มีปัญญาสอดมือเกี่ยวข้องด้วยได้

มีบ้างพอฟังออก แต่กลับมิได้สอดปากต่อคำเลย

เซี่ยวค้วงที่ก้มศีรษะอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้ถอนใจยาวอีกคราแล้วกล่าวช้า ๆ

"เรื่องราวเป็นถึงเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่มีวาจาอื่นใดอีก ข้าพเจ้าคิดว่าโกวเนี้ยย่อมชาญฉลาดกว่าพวกเรามากนัก ต้องเลือกทางที่สมควรเดิน แต่ทว่า..."

นางหยุดวาจาลงกลางคัน พลันเดินไปที่เตาะเซี่ยงเค็งแล้วกล่าวต่อ

"เตาะกงจื้อ ท่านเป็นคนเปรื่องปราดหลักแหลม ข้าพเจ้าขอถามท่านสักคำ มิทราบว่าท่านยินดีรับฟังหรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงวูบจึงตอบ

"โปรดถามมา"

"ความเจ็บปวดตอนคลอด เป็นที่บุตรธิดาต้องทดแทนพระคุณก็จริง แต่พระคุณการเลี้ยงดู หรือมิใช่เป็นพระคุณที่ยิ่งใหญ่ ? หรือพอจะไม่ทดแทนได้ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงอีกครา มิทราบสมควรตอบอย่างไร เห็นดรุณีทั้งสองพากันหันกายเดินโดยไม่เหลียวมองมาอีกเลย

เหล่าดรุณีอาภรณ์แดงอีกสามคนที่ยืนสงบอยู่ทางด้านข้างตลอดมา ตอนนี้เหลียวมองตาแล้วพลอยก้มศีรษะ ติดตามหลังเชี่ยวค้วง เชี่ยวเหล็งไปบ้าง

อุนกึ้งก้มศีรษะต่ำ ช่วงเวลานั้น ความรู้ของนางมิทราบเป็นแค้นหรืออาฆาต ? เป็นบุญคุณหรือชิงชัง ? เนิ่นนานให้หลังนางจึงเงยหน้า แต่ที่รอบข้างกลับไม่มีเงาร่างผู้ใด บรรดายอดฝีมือบู๊ลิ้มที่อยู่บนเวทีชมการต่อสู้ พากันไปจนไม่หลงเหลือแม้แต่เงา มีเพียงเตาะเชี่ยงเค็งเท่านั้นที่ยังยืนสงบปากคำอยู่ข้างกายนาง กระทั่งตอสื่อเท่าเทาะที่ปกติชมชอบเกี่ยวข้องเรื่องราวผู้อื่น ตอนนี้ก็มิทราบหายไปแห่งหนใดแล้ว

แสงอาทิตย์ยังคงเจิดจ้า ยังคงสะท้อนมีดปลายแหลมกลางพื้นให้เป็นประกายแววับ นางก้มศีรษะลงไปชักกระบี่สั้นบนพื้นขึ้นมา วางรวมกับกระบี่สั้นของนาง

ลมกรรโชกมาวูบหนึ่ง นางถึงกับคล้ายรู้สึกหนาวเย็นกว่าปกติ ดังนั้นเบือนหน้าไปที่เตาะเชี่ยงเค็ง เหม่อมองจนซึมเซาเป็นเนิ่นนาน ในที่สุด ร่ำไห้สุดเสียงแล้วโถมเข้าไปในอ้อมอกเตาะเชี่ยงเค็ง ร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำรันทด

นางรู้สึก หนึ่งเดียวที่นางพอจะพึ่งพิงได้ในตอนนี้ มีแต่ทรวงอกที่เข้มแข็งกว้างขวางนี้ นางก็รู้สึกแขนทั้งสองของเตาะเชี่ยงเค็งได้โอบไหล่นางไว้จนแนบแน่น

ความรู้สึกอบอุ่นได้แทรกซึมเข้าไปจนถึงห้วงหัวใจนาง จึงพยายามข่มกลั้นเสียงร่ำไห้ไว้ สะอึกสะอื้นกล่าว

"ข้าพเจ้าสมควรทำอย่างไร ? เชี่ยงเค็ง ข้าพเจ้าสมควรทำอย่างไร ?"

เตาะเชี่ยงเค็งลูบผมดำขลับของนางเบา ๆ ทุกสรรพสิ่งในแผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายดั่งหยุดชะงักลงโดยสิ้นเชิง เตาะเชี่ยงเค็งยังรู้สึกถึงหัวใจที่เต้นถี่เร็วของนาง

การสะอึกสะอื้นที่พยายามฝืนไว้ กลับกลายเป็นร่ำไห้เสียงดัง ๆ ไปอีกครา ความโศกเศร้ารันทดที่อัดไว้ ได้ระบายตามเสียงร่ำไห้ออกมาจนหมดสิ้น

อารมณ์ของเตาะเชี่ยงเค็งยิ่งปั่นป่วน ยิ่งหนักอึ้ง ต้องถามตัวเองในใจ

'เราสมควรทำอย่างไร ? ความเจ็บปวดตอนให้กำเนิด...ความยากลำเค็ญในการเลี้ยงดู โอ...เราทั้งสมควรให้นางได้ล้างแค้นแทนบิดามารดา ? แต่ก็สมควรให้นางได้ทดแทนพระคุณที่เลี้ยงดูมา ?'

เตาะเชี่ยงเค็งไม่มีปัญญาตอบให้ตัวเอง ยิ่งไม่มีปัญญาตอบแก่อุนกิ้ง

ในที่สุด เตาะเชี่ยงเค็งตกลงใจได้ ดังนั้นตบบ่านางเบา ๆ พลางกล่าว

"พวกเราไปเถิด"

อุนกิ้งนุ่มนวลอยู่ในถ้อยคำเป็นยิ่งนัก นางทรงกายติดตามไปโดยมิส่งเสียง ทั้งสองต่างไม่ต้องการใช้วิชาตัวเบากระโดดโลดแล่น เดินช้า ๆ อ้อมทะเลมืดปลายแหลม เดินออกพ้นบริเวณเวทีชมการต่อสู้ จนกระทั่งลงมาถึงทางน้อยที่มีโลงไม้สีขาวเรียงรายอยู่สองฟากข้าง

โลงไม้สีขาวเมื่อกระทบแสงอาทิตย์ เป็นประกายที่ชั่วร้ายอำมหิตน่าชังยิ่ง เตาะเชี่ยงเค็งที่อึดอัดกลัดกลุ้มไม่มีทางระบาย พลันตวาดก้องและสะบัดฝ่ามือฟาดใส่โลงที่อยู่ข้างทางอย่างดุดัน พลังฝ่ามือที่หนักหน่วงรุนแรง กระแทกจนโลงไม้แตกกระจัดกระจายออกไปทันที

ทันใดนั้น...ในโลงไม้ถึงกับมีเสียงแผดร้องดังกราดเกรี้ยวโหยหวนปานปิศาจคร่ำครวญดังขึ้น

เตาะเชี่ยงเค็งพลันสะดุ้งด้วยความตระหนก รู้สึกเหน็บหนาวไปทั่วสรรพางค์กายทันที

เตาะเชี่ยงเค็งยืนตะลึงลานกับที่ เหม่อมองดูเศษไม้ที่กระจัดกระจายไปตามพลังมือ ในหมู่เศษไม้ถึงกับมีเงาร่างคนสายหนึ่งกระเด็นติดตามไปด้วย ไกลหลายวาจึงร่วงโครมลงกับพื้น บิดเพียงสองครั้งก็แน่นิ่งมิเคลื่อนไหว

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงชั่วครู่จึงพุ่งปราดเข้าไป ซากศพที่นอนอยู่สวมอาภรณ์ดำทั้งชุด ใบหน้ามันบิดเบี้ยว ตาเหลือกค้างด้วยความหวาดหวั่น คล้ายดั่งตระหนกต่อความตายที่พลันจู่โจมใส่ โดยมันไม่มีปัญญาต่อต้านแม้สักน้อยนิดได้

อุนกิ้งก็ตระหนกอย่างยิ่ง นางกวาดตามองไปรอบข้าง ในแสงอาทิตย์

เจิดจ้า แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายดั่งคืนกลับสู่ความเงียบวังเวงอีกครา แต่ทว่า...

ในโลงไม้สองฟากข้างทาง คล้ายมีหลายโลงได้เคลื่อนไหวขึ้นช้า ๆ นางแทบไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเอง ตอนนี้แม้เป็นเวลากลางวัน แม้แสงอาทิตย์จะสว่างไสว แต่นางกลับรู้สึกหนาวเหน็บจนขนลุกทั้งกาย ประหนึ่งพลัดเข้าไปในสุสานร้างเพียงลำพัง พบเห็นไฟปิศาจวับ ๆ แวม ๆ เสียงกรีดร้องดังโหยหวนอยู่ไม่ขาดหู

ความลับในโลงศพ

อุนกึ้งยืนตะลึงลานครู่ใหญ่ ครุ่นคิดแล้วพลันเลิกคิ้วสูงชัน สะบัดสอง ฝ่ามือฟาดไปพร้อมกัน

เห็นประกายสีเงินสองสายพุ่งวาบไปดุจดาวตกจากฟ้า เข้าใส่สองโลงไม้ที่เบื้องหน้า เสียงฉับเบา ๆ ดังขึ้นสองครา กระบี่นั้นสองเล่มจมหายเข้าไปในโลงจนหมดสิ้น

จากนั้นถึงกับมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังตามมาสองครา โลหิตสด ๆ หลั่งไหลออกจากช่องกระบี่ที่หายเข้าไปในโลงเป็นจุด ๆ ไหลลงบนทางภูเขาเป็นเส้นสาย

เตาะเชี่ยงเค็งหันกายโฉบมาข้างอุนกึ้ง ทั้งสองเพิ่งเหลือบตาสบกัน

ทันใดนั้น...สุดปลายทางภูเขา มีเสียงม้าล่อที่สดใสดังขึ้นสามครั้ง

คลื่นเสียงยังกังวานอยู่กลางอากาศ ฝาของโลงที่เรียงรายอยู่สองฟากข้างเป็นจำนวนร้อย พลันถูกผลักกระเด็นไปหมดสิ้นโดยพร้อมกัน

เตาะเชี่ยงเค็งในยามตื่นตระหนก รีบกวาดตามองไปมา แลเห็นพร้อมกับฝาโลงที่ปลิวกระเด็นขึ้นอากาศ มีประกายสีดำจำนวนหลายร้อยจุด ที่หากไม่มีสายตาคมกล้ายากจะมองเห็นได้ พุ่งฝ่าอากาศมาพร้อมกับเสียงพลังลมอันเหลมเล็ก

เตาะเชี่ยงเค็งตระหนกอย่างยิ่ง รีบคว้าข้อมืออุนกึ้งถีบเท้าพุ่งตัวขึ้นอากาศปฏิกิริยาที่รวดเร็วนี้ นับว่าเป็นที่แตกตื่นสะท้านแผ่นดินได้จริง ๆ

ประกายสีดำจำนวนหลายร้อยจุด พุ่งสลับกันลอดใต้เท้าไปหมดสิ้น แต่ยังมีประกายสีดำอีกหลายร้อยจุด ถูกซัดออกจากในโลงมาดั่งสายฟ้า เตาะเชี่ยง-เค็งที่ลอยตัวกลางอากาศไม่มีที่หยั่งกำลังเปลี่ยนกระบวนท่าได้ครั้งนี้ คล้ายไม่มีทางพอจะหลบหลีกอีกแล้ว

ได้ยินอุนกึ้งร้องด้วยความตระหนกจนสุดเสียง

"บ้อเอี้ยซิ่งจำ (เข็มเทพยดาไร้เงา) !"

เตาะเชี่ยงเค็งยิ่งตระหนกจนใจสั่นสะท้าน นึกถึงความชั่วร้ายอำมหิตของอาวุธลับนี้นับว่ายากยิ่งจะหาอื่นใดในแดนดินทัดเทียมได้ ร่างกลางอากาศของตนแม้ยังพอพลิกแพลงเปลี่ยนทิศทาง แต่อาวุธลับเหล่านี้คล้ายเป็นฝูงตั๊กแตนที่หนาแน่น ตนที่สวมเสื้อหนังงูพิเศษ บิดกายเปลี่ยนทิศทางในอากาศ มาตรว่าจะถูกไปสักหลายเล่มก็ยังมิเป็นไร แต่อุนกึ้งไยมิใช่มีอันตรายมากกว่าโชคช่วย

ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ นับว่าคล้ายชีวิตแขวนบนเส้นด้ายจริง ๆ

เตาะเชี่ยงเค็งในยามฉุกละหุกคับขัน พลันมีความคิดวูบขึ้นดั่งประกายไฟ

เตาะเชี่ยงเค็งกระทั่งมิทันขบคิดว่าวิธีนี้จะใช้ได้หรือไม่ ก็ตวาดก้องแล้วสะบัดมือฟาดใส่ทรวงอกอุนกึ้งทันที

ฝ่ามือนี้มีพลังลมกราดเกรี้ยวดุดัน นับเป็นอานุภาพที่น่าตระหนกยิ่งนัก แต่ฝ่ามือหาได้ฟาดลงรวดเร็วยิ่งไม่ อุนกึ้งที่อยู่กลางอากาศ เมื่อเห็นเตาะเชี่ยง-เค็งถึงกับฟาดฝ่ามือเข้าใส่นาง จึงทั้งแตกตื่นทั้งสงสัย แต่ยังคงตวัดมือฟาดต่อต้านไปฉาดหนึ่งเช่นกัน

ฝ่ามือทั้งสองกระทบกันดังฉาด อุนกึ้งพลันรู้สึกมีพลังภายในขุมหนึ่งทะลักออกจากฝ่ามือเตาะเชี่ยงเค็งเข้าใส่นาง นางที่เปรื่องปราดหลักแหลมจนสุดยอดพลันได้คิดด้วยไวปัญญา จึงรีบดันฝ่ามือออกไปต่อต้าน ร่างแน่งน้อยของนางจึงอาศัยพลังฝ่ามือนี้ พุ่งขวางออกไปได้ไกลหกเจ็ดวาดุจเป็นสกุณาน้อยคล่องแคล่ว ละลิ่วพ้นทางภูเขาไปอย่างหวุดหวิด

เตาะเชี่ยงเค็งเองก็อาศัยพลังฝ่ามือที่กระแทกนี้พุ่งกายขวางออกไป เห็นบรรดาอาวุธลับสีดำที่มีนามบ้อเอี้ยซิ่งจำ พุ่งเข้าไปในอากาศที่ตนลอยอยู่เมื่อครู่

เป็นจุดเดียว ต้องลอบร้องโชคช่วยในใจ แต่ทั้งตัวก็มีเหงื่อกาฬแตกโซมด้วยความตระหนกแล้ว

เตาะเชี่ยงเค็งมิได้หยุดยั้งแม้สักน้อยนิด พอปลายเท้าสัมผัสพื้นร่างก็พุ่งวาบไปที่ต้นเสียงม้าล่อเมื่อครู่ดั่งประกายไฟ กวาดตามองไปรอบข้าง เห็นบนโลงที่อยู่สุดปลายทางภูเขาทางเบื้องหน้าห่างไกล มีคนชุดดำยืนตระหง่านอยู่ผู้หนึ่งในมือมันถือม้าล่อสีทองเป็นประกายแวววาวในแสงอาทิตย์

ตอนนั้น ชายฉกรรจ์ยกไม้ตีหมายจะกระหน่ำม้าล่อเป็นรหัสอีกครั้ง เมื่อเห็นเตาะเชี่ยงเค็งพุ่งไปดุจอสนีบาตฟาดทำลาย ตระหนกจนมือเท้าอ่อน ปล่อยม้าล่อร่วงหล่นลงสัมผัสพื้นดังตังใหญ่

สัญชาตญาณรักชีวิต บันดาลให้มันมีกำลังถีบเท้าสุดแรงเกิดจนร่างพุ่งไปไกลกว่าสี่วา หนีลงจากภูเขาสุดกำลังเท่าที่หลงเหลือ

เตาะเชี่ยงเค็งตวาดหนีไปที่ใดแล้ว พลันทะยานกายขึ้นอากาศหลายวาพุ่งติดตามหลังโดยมิยอมเลิกราเด็ดขาด

ตอนนั้นอุนกึ้งก็ได้พุ่งตัวตามติดลงมาบ้าง แลเห็นฝีเท้าของชายฉกรรจ์ชุดดำแคล่วคล่อง แสดงว่ามีวิชาตัวเบาไม่เลว ท่าท่างที่ใช้ถึงกับเป็นโป้ยโป่วกั้ง-เซี้ยง (แปดก้าวไล่จักจั่น) อันเป็นวิชาตัวเบาที่ถูกจัดอยู่ในอันดับสูงเยี่ยม

เตาะเชี่ยงเค็งเร่งฝีเท้าพลางส่งเสียงตวาด

"อย่าได้ปล่อยมันหลบหนีไปพ้นเป็นอันขาด"

ความสูงส่งในวิชาตัวเบาของทั้งสอง เป็นที่ต้องแตกตื่นสะท้านแผ่นดินจริง ๆ มาตรว่าชายฉกรรจ์ผู้นั้นมีฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง แต่ยังคงไม่อาจหนีพ้นการไล่ล่าของทั้งสองได้ เพียงพริบตารู้สึกพลังลมที่ไล่มาทางด้านหลังยิ่งนานยิ่งใกล้ มันทราบไม่มีทางที่จะหนีรอดจากเงื้อมมือทั้งสองได้เด็ดขาด พลันหันกายไปตวาด

"รับมือ !"

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกึ้งต่างตระหนกจนชะงักกายชั่ววูบ อุนกึ้งพอจับตามองเห็นหน้าคนผู้นั้น นางต้องโพล่งด้วยความตระหนก

"เกียวเชียง !"

เสียงร้องเพิ่งดัง พลันมีประกายแวววาวสายหนึ่งพุ่งวาบเข้ามา เตาะเชี่ยง-เค็งเลิกคิ้วสะบัดฝ่ามือฟาดประกายอาวุธลับปลิวกระเด็นออกไปไกลหลายสิบวา

แล้วตวาดขึ้น

"เจ้าผู้นี้คือเกียวเชียงจริง ๆ ?"

"ถูกแล้ว...ไล่ !"

พร้อมกับเสียงไล่ ทั้งสองทะยานกายไปร่วมยี่สิบวา เบื้องหน้าเป็นป่าไม้ขวางอยู่ เตาะเซี่ยงเค็งเห็นว่าเกียวเชียงจะโฉบกายเข้าในป่าแล้ว จึงกู่เสียงยาวกึกก้องกังวาน สะบัดแขนกลางอากาศออกไปดุจพญาเหยี่ยวกางปีก ร่างจึงทะยานไปไกลกว่าเดิมหกวาแล้วพุ่งศีรษะลงเบื้องล่าง สะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ชายฉกรรจ์ฉาดหนึ่ง

ฝ่ามือนี้มีความกราดเกรี้ยวรุนแรงอย่างหาใดเปรียบมิได้อีกแล้ว ชายฉกรรจ์ผู้นั้นหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบพุ่งตัวสู่พื้นกลิ้งหลุน ๆ ไปหลายตลบจนเข้าในป่า จิตใจค่อยมั่นคงลงกว่าเดิมเล็กน้อย เข้าใจว่าเมื่อหนีเข้าในป่าทึบ ก็พอจะเก็บชีวิตมันคืนกลับมาได้กว่าครึ่งแล้ว

มิคาด เบื้องหน้าพลันมีคนส่งเสียงตวาด

"ยังจะหนีไปที่ใด ?"

มันใจสั่นสะท้านแทบขาดรอน รีบช้อนตามองไป เห็นบุรุษหนุ่มเสื้อดำเมื่อครู่ได้ยืนหน้าเหี้ยมเกรียมอยู่ที่เบื้องหน้ามันแล้ว

มันไม่อาจคำนึงถึงความอัปยศอดสูใด ๆ อีก รีบยันศอกทั้งสองกับพื้นร่างกลิ้งออกไปหลายตลบ ซึ่งนั่นเป็นสุดยอดวิชาของชาวนักเลงชั้นต่ำนามกลิ้งพื้นสิบแปดตลบ

มันคล้ายดั่งมีความเจนจัดในหลักวิชานี้จนสุดยอด เห็นร่างผอมแห้งของมันกลิ้งกับพื้นไปรวดเร็วดั่งลูกหนัง แต่กลิ้งไปได้ไม่ไกล พลันมีเสียงยะเยียบเย็นชาดังขึ้นที่ด้านหลังมันอีกครา

"หนีไปที่ใด ?"

มันต้องตระหนกจนใจหายวาบ ลอบชำเลืองมองไป ยิ่งหวาดกลัวจนหน้าเผือดขาวราวซากศพ ทราบว่าดรุณีนางนี้คือศิษย์รักของอั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็ก...อุนกิ้ง

ด้านหน้าไม่มีทางหลบหนี ด้านหลังมีผู้ไล่ล่า มันสำนึกตัวว่ามีพลังฝีมือด้อยกว่าทั้งสองจนไม่อาจทัดเทียมได้เด็ดขาด แต่ยังคงหวัง จะอาศัยโชคช่วย

ให้รอดพ้นภยันตรายของชีวิต จึงพลันตวาดเสียงกราดเกรี้ยว สองศอกสองเข่าใช้กำลังไปพร้อมกัน ร่างจึงกระดอนขึ้นจากพื้นไปทันที

สองมือของมันสะบัดกวัดแกว่ง ประกายสีดำหลายสิบจุดแต้มพุ่งวาบเข้าใส่อุนกิ้งดุจสายฟ้าแลบ

อุนกิ้งแค่นหัวร่อเย้ยหยัน

"นี่เรียกว่าไม่เจียมตัว !"

ร่างอ้อนแอ้นบิดวูบ แขนเสื้อยาวสะบัดออกไป ประกายอาวุธทั้งหลายสิบจุดแต้ม พลันหายวับราวกรวดทรายร่วงหล่นในทะเลใหญ่ สูญสิ้นร่องรอยทันที

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นหันกายมาหมายจะโหมเข้าในป่าทึบที่เบื้องหน้าอีกครั้งมิคาด พลันมีเสียงแค่นหัวร่อดังขึ้นที่ด้านหลังแล้ว มันชาวูบขึ้นที่ชายโครงพละกำลังสาบสูญจากร่างหมดสิ้นต้องร่วงโครมลงกับพื้นอีกครา

เตาะเชี่ยงเค็งเมื่อจู่โจมได้ผล รีบตวาดเสียงก้อง

"ท่านคุมมันไว้ที่นี้ ข้าพเจ้าไปดูทางด้านนั้น"

เสียงพอดังร่างพุ่งวาบออกไปไกลยี่สิบกว่าวา กระโดดโลดแล่นสองสามคราก็ถึงบนทางภูเขา มีชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำหลายสิบคนกระโดดออกจากโลงไม้สองฟากข้างทาง เตรียมจะกระจายหลบหนีกันไป จึงกู่ดังกราดเกรี้ยวกังวานทะยานกายขึ้นสู่อากาศด้วยท่าร่างเคี่ยมเล้งเซ็งเทียน (พญามังกรทะยานฟ้า) สูงกว่าเดิมอีกหกวาแล้วตวาด

"หยุดให้เราทุกคน !"

ชายฉกรรจ์เหล่านั้นต่างตระหนกจนขวัญฝ่อ เมื่อเงยหน้ามอง เห็นบุรุษหนุ่มอาภรณ์ดำผู้หนึ่งทะยานกายอยู่กลางอากาศด้วยท่าร่างแคล่วคล่องดั่งมังกรทะยานฟ้า พวกมันแม้เป็นชนชาวนักเลงที่คลุกคลีในบู๊ลิ้มมานานปี แต่ไหนเลยเคยเห็นอานุภาพที่สะท้านขวัญปานนี้ จึงตระหนกจนขวัญฝ่อมือเท้าอ่อนไม่มีผู้ใดกล้าหลบหนีอีกสักก้าวจริง ๆ

เตาะเชี่ยงเค็งแสดงอานุภาพอันอาจหาญปานเทพยดา ฟาดสองฝ่ามือลงจากอากาศ พลังดุดันกราดเกรี้ยวกระแทกเข้าใส่โลงไม้ซ้ายขวาสองโลง เศษไม้ของโลงจึงกระจัดกระจายออกไปรอบข้างทันที จากนั้นตวาด

"ผู้ใดกล้าเปะปะสักก้าวเดียว โลงนี้คือตัวอย่างของมัน"

เสียงตวาดดังผ่านพ้น ร่างกลับลอยละลิ่วลงสู่เบื้องล่างดุจใบไม้แห้ง นับเป็นวิชาตัวเบาที่สวยงามและสุดสูงของแผ่นดินได้แล้ว

บรรดาชายฉกรรจ์เหล่านั้น เมื่อเห็นวิชาตัวเบาที่เพียงพอชู่ขวัญให้แผ่นดินสั่นสะท้านกับตา แทบไม่ยอมเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงที่พวกมันเห็น จึงปากอ้าตาเหลือกค้างทุกคนไป

เตาะเชี่ยงเค็งตวาดสำทับอีกครา

"กลับมาให้หมดสิ้น ยืนตั้งเป็นแถวเดียว"

ชายฉกรรจ์ทั้งปวงเหลียวมองกันไปมา งุนงงชั่วครู่จึงได้ทยอยกลับมาทีละคนจริง ๆ ยืนท้อแท้ทอดอาลัยเป็นแถวอยู่ข้างทาง ดุจดั่งลูกแกะรอคมดาบก็ปาน ทุกคนตัวสั่นระริกหน้าเผือดขาวราวซากศพ

เตาะเชี่ยงเค็งหัวร่อแค่น ๆ ยังมิทันกล่าวกระไรก็เห็นอุนกึ้งหิ้วชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งโฉบลงจากอากาศ ทิ้งชายฉกรรจ์ในมือกับพื้นดังโครมใหญ่แล้วแย้มยิ้มกล่าว

"เจ้าผู้นี้เป็นเกียวเชียงจริง ๆ ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่ามันมิใช่คนดี แต่นึกไม่ถึงมันจะเลวทรามถึงระดับนี้ อุบายไม้นี้ของมัน คิดว่ามีเจตนากำจัดบรรดายอดฝีมือบู๊ลิ้มที่มาร่วมพิธีให้หมดสิ้นในคราเดียว โอ...หากเป็นเวลาวิกาลมืดเลือนราง พลันมาประสบการจู่โจมเยี่ยงนี้ ยังนับเป็นอันตรายที่ไม่มีผู้ใดพอจะป้องกันตัวได้เลยจริง ๆ"

นางเดินช้า ๆ มาที่เบื้องหน้าโลง กวาดตามองแล้วก้มลงหยิบห่อเสบียงกรังและกาน้ำขึ้นจากในโลงแกว่งให้เตาะเชี่ยงเค็งดู เตาะเชี่ยงเค็งจึงแค่นเสียงเย็นชาด้วยความชิงชัง

อุนกึ้งกล่าวต่อไป

"ประหลาดที่ว่า ฝีมือชัดอาวุธลับของชายฉกรรจ์เหล่านี้ล้วนแล้วไม่ต่ำทรามทั้งสิ้น มิทราบผู้แซ่เกียวไปหามาจากที่ใดกัน ?"

นางหยุดเล็กน้อย ก้มลงเก็บของบนพื้นขึ้นมาชิ้นหนึ่ง พลิกดูอยู่เป็นครู่ใหญ่ จึงยัดเข้าไปในมือเตาะเชี่ยงเค็ง

เตาะเชี่ยงเค็งก้มมองบ้าง เห็นของนี้มีขนาดเล็กยิ่ง แต่รอบข้างมีหนามแหลมโผล่ออกมา เป็นอาวุธลับที่เคยเห็นในนครลิ่มอันเมื่อครั้งก่อนจริง ๆ

จึงต้องขมวดคิ้วถาม

"หรือจะเป็น...กองซุ่มที่อุนยู่เง็กลอบซ่อนไว้อีก ?"

อุนกึ้งก้มศีรษะต่ำ ขมวดคิ้วครุ่นคิดพลางกล่าวเบา ๆ

"บ้อเอี้ยซิ่งจำนี้ เป็นอาวุธลับประจำตัวที่นางไม่ยอมมอบแก่ผู้อื่นจริง ๆ นอกจากข้าพเจ้ากับเซี่ยวค้วง เซี่ยวเหล็งแล้ว คล้ายมิได้มอบแก่ผู้ใดมาเลย และของนี้ก็มิใช่สร้างโดยง่ายดาย..."

หยุดเล็กน้อย ขมวดคิ้วครุ่นคิดอีกครู่หนึ่ง พลันพุ่งไปข้างกายเกียวเชียง เตะใส่กลางหลังมันไปสามเท้าอย่างรวดเร็วดั่งสายฟ้าแลบ

เห็นร่างผอมเล็กของเกียวเชียง กลิ้งตามพลังเท้านางไปสามเชียะเศษ อ้าปากถ่มเสลดออกมากองหนึ่งแล้วจึงยันกายขึ้นนั่ง ตาแวววาวเจ้าเล่ห์ของมันกลอกไปมา เมื่อเห็นชัดตาต้องกระแอมเบา ๆ ก้มศีรษะต่ำลง

มันสำนึกตัวดี ตอนนี้อยู่ในเงื้อมมือผู้อื่นแล้ว อุปมาดั่งเป็นตะพาบในไห ไม่มีหนทางใดพอจะให้มันหลบหนีพ้นอีกแล้ว

มันในยามอับจน ถึงกับนั่งขัดสมาธิครุ่นคิดอยู่โดยมิส่งเสียงอย่างไรอีก อุนกึ้งจึงแค่นหัวร่อถามไป

"เราถามท่านคำหนึ่ง ท่านจงตอบมาตามความสัตย์จริง"

เกียวเชียงยกมือเท้าคาง ไม่ส่งเสียงไม่เคลื่อนไหว คล้ายมิได้ยินคำถามของนางเลยก็ปาน

เตาะเซี่ยงเค็งเห็นคนผู้นี้ผิวหน้าแห้งกรัง ดวงตาลึกลงในเบ้า หน้าผากโหนกสูง สองแก้มไม่มีเนื้อสักน้อยนิด มองปราดแรกก็ทราบ เป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบายจนกลอกกลิ้ง ส่วนริมฝีปากของมันบางดั่งกระดาษ คิดว่าต้องมีเล่ห์คารมอันคมคาย จึงได้ชิงชังเป็นยิ่งนัก ขมวดคิ้วตวาด

"คนผู้นี้มีสารรูปกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ยิ่ง ท่านจะถามกระไรมัน มาตรว่ามันยอมตอบก็ไม่แน่จะเชื่อถือได้..."

ถึงตอนนี้ต้องลอบถอนใจ พลันรู้สึกว่าตนไม่มีปัญญาจะทำอย่างไรกับคนเจ้าเล่ห์เยี่ยงนี้เลยจริง ๆ

แต่อุนกึ้งกลับแค่นหัวร่อ เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"ต่อให้เป็นพวกที่สามานย์ที่กลอกกลิ้งกว่านี้อีกสิบเท่า ข้าพเจ้าก็เห็นมา

จนชาชินแล้ว หากข้าพเจ้าไม่สามารถให้มันสารภาพความจริงมา...เฮอะ เฮอะ"

นางแค่นเสียงถึงสองครั้งจึงกล่าวต่อ

"เชี่ยงเค็งท่านทราบหรือไม่ จัดการกับคนประเภทนี้ต้องใช้วิธีใด ?"

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงไป ส่ายหน้าปฏิเสธช้า ๆ แลเห็นอุนกิ้งชายตาคล้ายดั่งบอกใบ้แก่ตน แล้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ถามมันอีกคำหนึ่ง หากมันไม่ตอบมาโดยสัตย์จริง ข้าพเจ้าก็จะตัดนิ้วมันไปนิ้วหนึ่ง จากนั้นถามมันอีกคำ หากยังกล้าไม่ตอบ ข้าพเจ้าก็ตัดมันสองนิ้ว แม้นับว่ามันเป็นชายฉกรรจ์ที่หลอมจากเหล็กไหล รอจนเมื่อข้าพเจ้าตัดหูมัน ตัดจมูกมัน ตัดลิ้นมัน ควักนัยน์ตามันนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อว่ามันยังไม่สารภาพมา"

นางกล่าวช้า ๆ แต่เตาะเชี่ยงเค็งกลับฟังจนใจสั่นสะท้าน กวาดตามองไปเห็นเกียวเชียงยังคงนั่งพริ้มตาดั่งเดิม แต่หน้าผากมีเหงื่อซึมออกมาเล็กน้อยแล้ว

อุนกิ้งแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"เชี่ยงเค็ง หากท่านไม่เชื่อ ข้าพเจ้าทดลองให้ท่านดู"

จบคำกล่าวช้า ๆ ไปเบื้องหน้าเกียวเชียง ยังมิทันส่งเสียงก็เห็นเกียวเชียงถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ท่านต้องการถามกระไร ?"

อุนกิ้งหัวร่อเบา ๆ ชม้ายตามองเตาะเชี่ยงเค็งแวบหนึ่งก่อนจึงกล่าว

"ท่านดู มันมิใช่ชาญฉลาดกว่าเดิมมากหลายแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งต้องถอนใจคำนึง

'คนดุร้ายย่อมมีผู้ดุร้ายมากำราบ ดูท่าเป็นวาจาที่มีความจริงมิอาจบิดเบือนได้'

แต่เตาะเชี่ยงเค็งมิทราบ แม้อุนกิ้งจะกล่าวอย่างปลอดโปร่งมิแยแส แต่พอจะขู่ขวัญให้เกียวเชียงจนสั่นสะท้านได้ เนื่องเพราะเกียวเชียงทราบกระจ่างใจศิษย์ของนางอสูรร้ายผู้นี้ เป็นสตรีที่กล่าวได้ต้องกระทำได้ จึงยินยอมสยบอยู่ในอำนาจของนางมิกล้าดิ้นรนขัดขืนอีก

อุนกิ้งแย้มยิ้มกล่าว

"เราถามท่านก่อน บ้อเอี้ยซิงจำเหล่านี้ ท่านไปได้จากที่ใดกันแน่ ?"

เกียวเชียงกลอกตามองแล้วตอบ

"หากข้าพเจ้าบอกความเป็นจริงทั้งมวลแก่ท่าน ท่านยังจะทำอย่างไรต่อข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

อุนกึ้งเลิกคิ้วแค่นเสียงเย็นชา

"หากท่านตอบคำถามของเรามาโดยสัตย์จริงทุกถ้อยคำ เราก็จะขจัดพลังฝีมือของท่าน ให้ท่านไสหัวกลับบ้าน ไม่อาจออกมาทำร้ายผู้คนอีก"

สีหน้าเกียวเชียงเปลี่ยนแปรไปทันที เหงื่อโซมลงดุจฝนสาดซัด นั่งซึมเซาเป็นครู่ใหญ่จึงได้ก้มศีรษะจนคางจรดอก

เตาะเซี่ยงเค็งขมวดคิ้วคำนึง

'ขจัดพลังฝีมือไป มีชีวิตมิสู้ตายประเสริฐกว่า คราวนี้เราเห็นว่า มันน่ากลัวยินยอมตายก็ไม่ยอมบอกความจริงแก่นาง'

มิคาด ความคิดยังมิทันจบสิ้น เกียวเชียงกลับร้องเสียงโหยหวน

"เมื่อข้าพเจ้าบอกเล่าเรื่องราวไปแล้ว มาตรว่าโกวเนี้ยอภัยไว้ชีวิตข้าพเจ้า แต่น่ากลัว..."

มันชายตามองไปยังชายฉกรรจ์ชุดดำทั้งปวงแวบหนึ่งจึงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ายังมิทันกลับถึงบ้าน ก็ต้องถูกหมู่ดาบรุมกันสับจนแหลกเละเสียก่อนแล้ว"

อุนกึ้งเลิกคิ้วเน้นเสียง

"ท่านต้องการอย่างไร ?"

เกียวเชียงกลอกตาไปมาอีกครั้ง ก้มศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง โกวเนี้ยยินยอมเหลือวิชาตัวเบาแก่ข้าพเจ้าสักหลายส่วน เพื่อให้ข้าพเจ้าอาจมีทางจะรอดชีวิตอยู่"

ตระกูลทั้งเสฉวน

เมื่อเตาะเชี่ยงเค็งได้ยินคำวิงวอนเยี่ยงนั้นของเกียวเชียง ต้องถอนใจ คำนึง

'นึกมิถึง ในโลกจะมีคนเห็นชีวิตล้ำค่าถึงปานนี้อยู่ กระทั่งเกียรติภูมิชื่อเสียง ยังไม่มีคุณค่าเทียบเท่ากับชีวิตได้ โอ...นับแต่โบราณกาลมา ที่ลำบากยากยิ่งคือความตาย มิน่าเล่า บรรดาวีรบุรุษผู้กล้าหาญที่ยินยอมสละชีวิตโดยมิรักอาลัย จึงสามารถมีเกียรติภูมิบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ ได้รับการแซ่ซ้องสรรเสริญมาชั่วเวลายาวนาน'

คิดถึงตอนนั้นต้องเบือนหน้าหนี มิอาจหักใจไปเห็นสภาพอันน่าทุเรศของมันอีก

ได้ยินอุนกิ้งตวาดเบา ๆ

"ด้วยพฤติการณ์ของท่าน อภัยไว้ชีวิตท่านนับเป็นการปรานีอยู่มากแล้ว หากท่านยังต่อรองเยี่ยงนี้อีก ท่านก็ต้อง..."

วาจานางมิทันจบคำ ในแถวชายฉกรรจ์ชุดดำมีผู้หนึ่งก้าวอาด ๆ ออกมาอุนกิ้งขมวดคิ้วตวาดไป

"ท่านเป็นผู้ใด ? หรือท่านมีวาจาใดจะว่ากล่าว ?"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นสืบเท้ามาอีกสามก้าว คารวะจรดพื้นแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ผู้ต่ำต้อยทั้งงี้ เป็นศิษย์รุ่นที่สามของประมุขตระกูลทั้งในปัจจุบัน..."

อุนกิ้งร้องอ้อ แต่ก็เข้าใจความนัยมาได้แล้ว

มิน่าเล่า ฝีมือซัดอาวุธลับของพวกเหล่านี้ล้วนมิใช่ต่ำทรามธรรมดา ที่แท้พวกมันถึงกับเป็นคนของตระกูลทั้ง ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นปรมาจารย์ทางอาวุธลับของบู๊ลิ้มมาเนิ่นนานปี

ได้ยินชายฉกรรจ์ชุดดำนามทั้งงี้น้อมกายกล่าวต่อ

"โกวเนี้ยต้องการถามกระไร ? ผู้ต่ำต้อยต่างยินดีตอบตามความสัตย์จริง หวังแต่ให้โกวเนี้ยยินยอมกรุณา ให้ข้าพเจ้าพาเกียวเชียงที่ไร้คุณธรรมน้ำมิตรกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์กลับไปเสฉวน..."

เตาะเชี่ยงเค็งพลันสอดคำกล่าว

"ท่านบอกมาก่อนก็แล้วกัน"

เตาะเชี่ยงเค็งชิงชังเกียวเชียงจับจิตใจ ดังนั้นจึงเท่ากับรับปากเงื่อนไขของชายฉกรรจ์

ได้ยินทั้งงี้น้อมกายตอบ

"ความจริงผู้แซ่เกียวไม่มีไมตรีกับตระกูลเราเท่าใด เมื่อหลายเดือนก่อนมันพลันไปที่เสฉวน และยังนำแปลนลับไปฉบับหนึ่ง บอกเป็นแปลนสร้างบ้อเอี้ยซิ่งจำของอั้งอีเนี่ยเนี้ยให้แก่มัน ตอนนั้นประมุขตระกูลพวกเราไม่อยู่เป็นซาซือเจ็กโจ๊ว (ซือตี่ของซือโจ๊ว) ต้อนรับมัน..."

อุนกิ้งสอดคำถามขึ้น

"ผู้นั้นก็คือคนที่ถูกตั้งฉายาเป็นซาเจี๊ยตุยฮุ้น (สามมือล่าวิญญาณ... หมายความว่าร้ายกาจกว่าสองมือ) ทั้งตอใช่หรือไม่ ?"

ทั้งงี้น้อมกายรับคำ

"ซาซือเจ็กโจ๊วของตระกูลเรามิใคร่ออกท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงนัก จึงได้ถูกวาจากลอกกลิ้งของเจ้าผู้นี้เกลี้ยกล่อมจนหลงเชื่อ มอบแปลนลับฉบับนั้นให้แก่แผนกสร้างอาวุธลับของตระกูลเรา จำกัดให้สร้างบ้อเอี้ยซิ่งจำสามพันเล่มมาภายในห้าสิบวัน ส่วนทางศิษย์ของตระกูล ตั้งแต่รุ่นที่สามลงไป ต่างต้องเพิ่มการฝึกปรือทั้งวันทั้งคืน จะทดสอบภายในเวลาสี่สิบห้าวัน..."

เตาะเซี่ยงเค็งอดมิได้ต้องสอดคำถามบ้าง

"หรืออาวุธลับที่พวกท่านใช้ ล้วนเป็นศิษย์ในตระกูลทั้งสร้างขึ้นเอง ?"

ทั้งงี้คำนึงด้วยความตื่นเต้นสงสัย

'ความสูงส่งในพลังฝีมือคนผู้นี้ ดูไปยังเหนือกว่าซือโจ้วพวกเราเสียอีก ไฉนจึงไม่มีประสบการณ์ในวงพวกนักเลงเลย อาวุธลับและยาพิษของตระกูลทั้งเสฉวน กระเดื่องเกรียงไกรในแผ่นดินมาหลายร้อยปี ถ่ายทอดกันทุก ๆ รุ่น โดยมิแพร่งพรายแก่ผู้อื่น และอาวุธลับทั้งมวลก็ล้วนสร้างจากแผนกอาวุธ ซึ่งชนชาวบู๊ลิ้มต่างทราบทั้งแผ่นดิน ไฉนมันกลับไม่ทราบ ?'

มาตรว่าคิดเช่นนั้น แต่ยังคงน้อมกายตอบ

"ถูกแล้ว เท่าที่ผู้ต่ำต้อยทราบ หลายร้อยปีที่ผ่าน แผนกสร้างอาวุธของตระกูลเรา เพิ่งจะเคยสร้างอาวุธลับของค่ายสำนักอื่นเป็นครั้งแรกเท่านั้น"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"หลังจากบ้อเอี้ยซิ่งจำมอบมาตามกำหนด พอดีประมุขตระกูลพวกเราเร่งรัดกลับมาจากเทียนมักซัว ผู้แซ่เกียวก็มิอาจไม่ใช้เล่ห์คารมอันกลอกกลิ้งของมันว่ากล่าวต่อประมุขตระกูลพวกเราอีกครั้ง ดังนั้นเอง..."

เตาะเซี่ยงเค็งอดมิได้ต้องสอดคำอีก

"ประมุขตระกูลพวกท่านเป็นผู้ใดกัน ?"

ทั้งงี้ต้องงุนงงอีกครา สีหน้าคล้ายดั่งไม่พอใจอยู่บ้าง ควรทราบว่าตระกูลทั้งแห่งเสฉวนมีชื่อเสียงเกรียงไกรทั้งแผ่นดิน สามอัจฉริยะตระกูลทั้งยิ่งเป็นยอดคนที่บู๊ลิ้มต่างเลื่อมใสนับถือ ทั้งงี้เห็นเตาะเซี่ยงเค็งถึงกับไม่รู้จักได้จึงต้องจับตามองหลายครา พยายามข่มความไม่พอใจไว้ น้อมกายตอบไป

"ประมุขตระกูลพวกเรา ชนชาวบู๊ลิ้มตั้งฉายา..."

อุนกึ้งสอดคำขึ้นทันที

"สามห่วงล้อมจันทร์สยบแผ่นดิน บุปผาพิรุณพร่างฟ้าสะท้านเวหา ปลิดดาวยิงจันทราไร้ผู้ต่อต้านทั้งปวง"

ทั้งงี้ยิ้มเล็กน้อย น้อมกายตอบขึ้น

"เมื่อประมุขตระกูลพวกเราหลงเชื่อถ้อยคำของผู้แซ่เกียวแล้ว ท่านนั่งกัมมัฏฐานในห้องลับถึงสามวัน จากนั้นมีคำสั่งให้ศิษย์รุ่นที่สามของตระกูลเรา

เจ็ดสิบคน กับพวกซือแปะซือเจ็กของพวกผู้ต่ำต้อยอีกเจ็ดคนติดตามผู้แซ่เกียวมาที่เทียนมักซัว เพื่อเพียงต้องการกระบี่และยาในภาพวาดสามม้วนเท่านั้น"

อุนกึ้งแย้มยิ้มกล่าวสวนคำ

"ตระกูลทั้งในเสฉวน รุ่มรวยมหาศาลปานท้องพระคลัง ย่อมไม่เห็นแก่ทรัพย์สินเงินทองอยู่ในสายตา"

เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึก ถ้อยร้อยวาจาของอุนกึ้งสรรเสริญเยินยอตระกูลทั้งในเสฉวนเป็นอย่างยิ่ง จึงประหลาดใจไม่น้อย

แต่เตาะเชี่ยงเค็งหาทราบไม่ ในหลายร้อยปีที่ผ่าน ตระกูลทั้งเสฉวนได้ฝังรากอยู่ในบู๊ลิ้มจนหนักแน่นลึกซึ้งยิ่ง หาได้ด้อยกว่าสำนักยิ่งใหญ่ฝ่ายธัมมะของบู๊ลิ้ม อาทิ เสียวลิ้ม บู๊ตึงไม่ ดังนั้นชนชาวบู๊ลิ้มจึงให้ความเคารพต่อตระกูลทั้งแห่งเสฉวนอย่างยิ่ง

แต่ได้ยินอุนกึ้งหยุดเล็กน้อยแล้ว พลันแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"เพียงแต่ว่า ทั้งปวยไต้เฮี้ยบมีเกียรติภูมิอยู่ในบู๊ลิ้มสูงส่ง และยังได้รับการยกย่องว่าเป็นคนตรงมิเห็นแก่อามิสใด ๆ ครั้งนี้ไฉนกลับเชื่อฟังคำโป้ปดของผู้แซ่เกียว นี่กลับเป็นเรื่องประหลาดอย่างยิ่งทีเดียว"

ทั้งงี้หน้าแดงระเรื่อ ก้มศีรษะตอบ

"เรื่องภายในตระกูลของเรา พวกผู้ต่ำต้อยความจริงมิใคร่ชัดเจนนัก แต่ฟังว่าการครั้งนี้ซือเจ็กโจ้วพวกเรามีความหมายที่ลึกซึ้งอยู่อีกประการ...ที่ซือโจ้วไปเทียนมักซัวในคราวนี้ น่ากลัวได้เพาะศัตรูที่กล้าแข็งขึ้น ดังนั้นจึงหวังจะได้กระบี่โบราณและยาศักดิ์สิทธิ์ของเทียนมักซัวไปบ้าง..."

หยุดถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"พวกผู้ต่ำต้อยทั้งหลาย ครั้งนี้ที่ยอมแพร่งพรายความลับของตระกูล ความจริงตัดใจยอมตายอยู่แล้ว เพียงหวังให้โกวเนี้ยเมื่อทราบ อย่าได้กระจายต่อ ๆ ไป พวกผู้ต่ำต้อยก็ตื้นตันพระคุณสุดซึ้ง"

อุนกึ้งแย้มยิ้มกล่าว

"ที่ท่านทำดั่งนี้ เพียงเพื่อต้องการคร่าตัวเกียวเชียงที่เป็นต้นเหตุเภทภัยกลับเสฉวนเท่านั้น ความนี้มีสาเหตุใดอีก ?"

ทั้งงี้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวด้วยความแค้น

"ผู้แซ่เกียวพอถึงที่นี้ ถึงกับยังใช้คารมอันกลอกกลิ้งของมัน หลอกลวงจนซือเจ็กทั้งเจ็ดท่านของผู้ต่ำต้อยหลงเชื่อ ตอนอยู่ในนครลิ่มอัน เชื้อเชิญซือเจ็กหญิงทั้งสองของพวกเรา แยกกันไปส่งเทียบขู่ขวัญแก่อั้งกึงห่อกับไขว้-ตอหวย เพื่อให้พวกมันมีความหวาดหวั่นขวัญเสีย กระสับกระส่ายด้วยความคลางแคลงใจ แล้วฉวยโอกาสวิกาลมืดมิด สั่งพวกศิษย์ทั้งหลาย ทำลายล้างอั้งกึงห่อให้หมดสิ้นในคืนเดียว จากนั้นมีคำสั่งให้พวกศิษย์ไปซุ่มอยู่ในร้านรวงของสองฟากข้าง ใช้บ้อเอี้ยซิ่งจำลอบจู่โจมพวกไขว้ตอหวย..."

เตาะเซี่ยงเค็งขบกรามร้องโพล่งขึ้น

"ที่แท้เป็นพวกท่านกระทำ"

สายตาเหลือบไปที่อุนกึ้งแวบหนึ่ง อุนกึ้งแย้มยิ้มให้แล้วถอนใจกล่าว

"ที่แท้เรื่องนี้ยังมีความนัยอันยอกย้อนปานนี้ ตอนแรกข้าพเจ้ายังเข้าใจ..."

พลันตวาดเสียงแหลมเล็ก

"หนีไปที่ใด ?"

ทุกคนเหลียวตาม แลเห็นร่างเกียวเชียงบนพื้น กลิ้งปราดออกจากที่แล้วกระโดดขึ้นมา หนีอย่างไม่คิดชีวิตจนสุดกำลัง

อุนกึ้งตวาดก้อง พุ่งกายปราดไปหกวา สะกิดปลายเท้าอีกคราร่างทะยานขึ้นกลางอากาศ สะบัดมือขาวผ่องวูบ ประกายดำสามจุดพุ่งวาบออกไป เสียงเกียวเชียงแผดร้องดังโหยหวนชวนสยดสยองขึ้นทันที แล้วร่วงโครมลงฟาดกับพื้น บิดกายสองสามคราก็แน่นิ่งไป

เตาะเซี่ยงเค็งพุ่งตัวตามหลัง เน้นเสียงหนัก ๆ ถาม

"มันตายแล้วหรือไม่ ?"

อุนกึ้งแค่นหัวร่อตอบ

"ให้เจ้าผู้นี้ตายอย่างง่ายดาย ไยมิใช่ปรานีต่อมันเกินไป ?"

นางหิ้วคอเสื้อเกียวเชียงกลับมาอีกครา โยนไปที่แทบเท้าทั้งงี้ ทั้งงี้ก้มเห็นตัวการร้ายที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ นอนแน่นิ่งมิอาจเคลื่อนไหว มาตรว่าคล้ายตายไปแล้ว พิจารณาเห็นบนจุดจี้ทั้งที่อยู่กระดูกสันหลังท่อนสิบสี่ ยังมีปลายเข็มบ้อเอี้ยซิ่งจำโผล่ออกมาให้เห็น แสดงว่ามิได้ซัดเข้าจนหมดเล่ม จึงเป็นเพียงจี้จุดมันไว้ไม่ถึงแก่ปลิดชีวิตมันไป

ฝีมือชัดอาวุธลับที่จำจุดจนแม่นยำปานนี้ยังพอทำเนา พลังบังคับให้ได้เหมาะสมอยู่ในระดับพอดีเยี่ยงนี้ กลับเป็นที่ผู้พบเห็นต้องแตกตื่นขวัญเสียจริง ๆ ทั้งงี้เมื่อเห็นชัดตา ต้องสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่

มันความจริงเป็นศิษย์รักของตระกูลอาวุธลับขึ้นชื่อลือเลื่องแผ่นดิน แต่เมื่อเห็นฝีมือชัดอาวุธลับของอุนกึ้งแล้ว ยังคงตระหนกอย่างยิ่ง ยืนตะลึงลานเป็นครูใหญ่จึงได้ตะกุกตะกัก

"อาวุธลับที่พวกผู้ต่ำต้อยลอบชัดทำร้ายบริวารไข้วตอหวยนั้น ถูกผู้อื่นชัดปลิวกระเด็นไปมากกว่าครึ่ง ดังนั้นบริวารไข้วตอหวยจึงได้มีผู้หนีรอดชีวิตไปมากกว่าครึ่ง ตอนนั้นพวกผู้ต่ำต้อยรู้สึกตระหนกเป็นอย่างยิ่งอยู่ มิทราบเป็นผู้ใดจึงมีฝีมือชัดอาวุธลับน่าสะท้านขวัญปานนี้ ตอนนี้ครุ่นคิดแล้ว คาดว่าต้องใช่โกวเนี้ยแน่"

อุนกึ้งแย้มยิ้มตอบ

"ตอนนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกประหลาดใจ อาวุธลับที่ลอบชัดออกมาในความมืดไฉนจึงได้กราดเกรี้ยวอำมหิตปานนี้ ตอนแรกยังเข้าใจ เป็นอาวุธลับประเภทกระจับเหล็ก เข็มดอกเหมยเหล่านั้น จึงหลงเข้าใจเป็นพวกบ้วนเหมียวจินหยิน-อีฮ้วม หรือฮวยนิ้งปิ๊กโหงวซ่อนตัวคอยก่อกวนเรื่องราวให้ปั่นป่วน ความจริงคิดจะสืบเสาะเบื้องหลังให้กระจ่าง..."

หยุดหัวร่อเบา ๆ ชายตามองเตาะเชี่ยงเค็งแล้วกล่าวต่อ

"ตอนหลังถูกท่านไล่ตามไม่ลดละ มิอาจหาโอกาสสืบเสาะได้ แต่คาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด ผู้ที่ลอบซุ่มทำร้าย ถึงกับเป็นศิษย์ตระกูลทั้งได้ ยิ่งนึกไม่ถึงอาวุธลับเหล่านั้นถึงกับเป็นบ้อเอี้ยซิ่งจำ..."

เตาะเชี่ยงเค็งตอนนี้เข้าใจต้นสายปลายเหตุกระจ่างแล้ว คำนึงในใจ

'มิน่าเล่า นางว่าแม้อาวุธลับเป็นของนางชัดไป แต่นางชัดเพื่อช่วยชีวิตคนเท่านั้น โอ...เราแทบหลงเข้าใจนางผิด ดูท่าทีเล่ห์กลที่กลอกกลิ้งในวงพวกนักเลง ยากยิ่งจะให้ผู้คนคาดคำนวณออกจริง ๆ'

หันไปแย้มยิ้มให้อุนกึ้งด้วยความเสียใจ คล้ายดั่งขอขมาให้นางอภัยด้วย

อุนกึ้งต้องหัวร่อเบา ๆ ด้วยจิตใจที่ปลาบปลื้มจนบอกมิถูก

เตาะเชี่ยงเค็งส่งเสียงด้วยความขุ่นแค้นอีกครา

"นึกมิถึง ผู้แซ่เกียวจะอำมหิตชั่วร้ายปานนี้ คนของไขว้ตอหวยกับอั้งกึงห่อไม่เคยมีความอาฆาตแค้นต่อมัน มันไฉนจึงได้ใช้ผีมือชั่วช้าเยี่ยงนี้ไปสังหาร ?"

ทั้งงี้เน้นเสียงหนัก ๆ

"การกระทำของมัน ประการแรก คิดจะถือโอกาสนี้ก่อกวนหูตาชนชาวบู๊ลิ้มให้แผ่นดินวุ่นวายปั่นป่วน แต่มันกลับฉวยโอกาสตักตวงหาผลประโยชน์ ประการสอง มันคิดใส่ไคล้ป้ายผิดต่ออั้งอีเนี่ยเนี้ย ให้ผู้คนทั้งแผ่นดินต่างเข้าใจเป็นการกระทำของอั้งอีเนี่ยเนี้ย ประการสาม มันเคยมีความอาฆาตแค้นอยู่กับไขว้ตอเต็งฉิกของไขว้ตอหวย และอั้งกึงซาเกี๊ยกของอั้งกึงห่อ มันจึงฉวยโอกาสนี้ล้างแค้นส่วนตัวของมันด้วย"

หยุดเล็กน้อย กล่าวต่อไป

"ประการสี่ ที่มันกระทำเช่นนี้ เท่ากับเพาะศัตรูแก่ตระกูลเราเพิ่มขึ้นโดยไม่มีเค้า หากแม้นมันบอกความจริงไป จะต้องกลายเป็นมรสุมอันยิ่งใหญ่รุนแรง มันพอจะใช้ความลับนี้คุกคามขู่เข็ญพวกเรา ไม่แน่ว่าภายหลังมันยังจะไปกระตุ้นให้พวกวีรบุรุษผู้กล้าหาญที่เคยมีน้ำมิตรไมตรีกับไขว้ตอหวย ไปรังควานล้างแค้นต่อตระกูลเราในเสฉวน ประการห้า มันย่อมคิดจะฉวยโอกาสนั้นกำจัดพวกที่มีความเห็นขัดแย้งกับมัน เพิ่มพูนอิทธิพลอำนาจของมัน ประการหก ฟังว่ามันจะตั้งสำนักขึ้นในวงพวกนักเลง หากแม้นค่ายสำนักที่ก่อตั้งใหม่ในบู๊ลิ้มทั้งหลายถูกกำจัดมอดมลายไปแล้ว เมื่อมันประกาศตั้งสำนักขึ้นใหม่ ย่อมมีความสำเร็จรวดเร็วเหนือธรรมดา..."

หยุดอีกเล็กน้อย ถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"สรุปแล้วความกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ของคนผู้นี้นับเป็นโทษทัณฑ์อุกฤษฏ์ที่มิอาจอภัยให้ได้ ผู้ต่ำต้อยแม้เคียดแค้นมันจับจิตใจอยู่นานแล้ว แต่จนใจที่พวกซือเจ็กของผู้ต่ำต้อยเชื่อถือตัวมันสนิทใจ ดังนั้นผู้ต่ำต้อยที่มีศักดิ์ต่ำวาจาไร้น้ำหนัก ย่อมไม่มีปัญญาทำอย่างไรได้ ตอนนี้เมื่อมันถูกท่านทั้งสองคร่าตัวไว้และยังคิดจะขายตระกูลเราอีกด้วย มิเพียงผู้ต่ำต้อยได้ยินเท่านั้น อีกหลายสิบคนทางด้านนั้นล้วนแล้วเป็นพยานยืนยันให้ได้ ดังนั้นผู้ต่ำต้อยจึงไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเอง เปิดเผยความลับเจ้าผู้นี้ออกมา คร่าตัวมันกลับเสฉวน มอบให้แก่ท่านประมุขตระกูลลงโทษตามกฎของตระกูล เพื่อให้เจ้าผู้นี้

ได้ทราบ คนที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ตระบัดสัตย์ไร้สัจจะ จิตใจเหี้ยมโหดชั่วร้าย สมควรมีบั้นปลายเยี่ยงไร"

กล่าวถึงตอนนี้ แหงนหน้าถอนใจยาวอีกคราจึงกล่าว

"เพียงแต่ว่า ตอนนี้ผู้ต่ำต้อยได้แพร่งพรายความลับของตระกูลแล้ว มาตรว่าเป็นการคิดเห็นต่อตระกูลด้วยความหวังดี แต่น่ากลัว..."

หยุดถอนหายใจแล้วชะงักวาจามิกล่าวต่อ เตาะเซี่ยงเค็งจึงขมวดคิ้วถาม

"ซือเจ็กทั้งเจ็ดของพวกท่านเล่า ? ไฉนมิได้ร่วมทางมาด้วย ?"

ทั้งงี้กล่าวด้วยความเคียดแค้น

"นี่ย่อมเป็นลวดลายของเจ้าผู้นี้ก่อกวน มันได้จัดการให้พวกผู้ต่ำต้อยออกจากนครลี่มอันตามทางลับในวิกาลมืดเลือนราง ลอบเร้นมาถึงที่นี้โดยไม่มีผู้พบเห็น ซ่อนตัวอยู่ตามโลงไม้สองฟากข้าง แต่ให้พวกซือเจ็กทั้งเจ็ดของพวกเราวันพรุ่งติดตามยอดฝีมือบู๊ลิ้มทั้งหลายมารอจนถึงค่ำวันพรุ่ง พิธีประลองฝีมือเทียนมักชัวจะต้องยุติ ผลแพ้ชนะก็ปรากฏแล้ว ตอนผ่านทางสายนี้จะลงเขากลับไป บรรดาผู้มีฝีมือทั้งหลายย่อมต้องเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าเพราะการต่อสู้กัน เจ้าผู้นี้จึงให้พวกผู้ต่ำต้อย พลันชักอาวุธลับออกจากโลงศพ และให้ซือเจ็กทั้งเจ็ดท่านของพวกผู้ต่ำต้อย คอยกระหนาบเข้ามาทางด้านนอก...กระหน่ำด้านในกระหนาบด้านนอก ย่อมมีหวังประสบความสำเร็จได้ไม่ยากนัก"

เตาะเซี่ยงเค็งใจหายวาบ คำนึงด้วยความตระหนก

'ในวิกาลมืดเลือนราง พลันเกิดการเปลี่ยนแปรเยี่ยงนี้ ต่อให้เป็นยอดฝีมือสุดสูงก็น่ากลัวยากจะหนีรอดจากฝีมืออำมหิตนี้ได้ โอ...เกียวเซียง ไฉนจึงชั่วช้าจนสามานย์ปานนี้ ถึงกับคิดกำจัดยอดฝีมือบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินให้หมดสิ้นในคราเดียว มันต้องนึกไม่ถึง เรื่องราวจะถูกเราพบเห็นโดยบังเอิญ เปิดเผยความลับชั่วช้าของมันออกมา ดูท่า ความคิดของคนไม่อาจเหนือลิขิตของฟ้าจริง ๆ'

เบือนสายตาไปที่อุนกิ้ง เห็นนางก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับตน ต่างทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท้อน

สมญาที่น่าทึ่ง

ทั้งงี้เมื่อเห็นสีหน้าทั้งสองแล้ว ยืนสำรวมกล่าวอย่างนอบน้อม

"ผู้ต่ำต้อยได้เรียนเท่าที่ทราบมาจนหมดสิ้นแล้ว หากสองท่านยินยอมอโหสิความผิดพลาดของผู้ต่ำต้อยเมื่อครู่ พวกเราจะขอลาไปในบันดล มิเพียงนับแต่นี้ไม่ย่างกรายเข้ามาภายในรัศมีหนึ่งร้อยลี้ของภูเขาเทียนมักชัวเท่านั้น แม้พวกอาจารย์ผู้อาวุโสของพวกผู้ต่ำต้อย ก็ต้องสำนึกพระคุณของสองท่านสุดสูง"

หยุดเล็กน้อย พลันยืดอกเชิดหน้ากล่าวต่อ

"หากท่านทั้งสองไม่ยินยอมอภัยให้แก่ความผิดของพวกผู้ต่ำต้อย ผู้ต่ำต้อยสำนึกตัวว่าฝึกฝีมือมาไม่เข้มแข็งเพียงพอ มิอาจต้านทานฝีมือของสองท่านได้เด็ดขาด แต่ยินยอมให้ท่านทั้งสองจัดการทุกสถาน โดยไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าเป็นอันขาด"

ทั้งงี้แม้ฝีมือไม่สูงส่ง แต่ปราดเปรียวแคล่วคล่อง วาจาฉาดฉานชัดเจนและมีประสบการณ์ในบู๊ลิ้มโชกโชนชำนาญ วาจาที่กล่าวในคราวนี้ ไม่อ่อนน้อมและไม่กระด้างเลยจริง ๆ

เตาะเซี่ยงเค็งกับอุนกึ้งเหลือบตาสบกันไปมา มาตรว่ามิส่งเสียง แต่ใจต่างครุ่นคิด

'จะปล่อยพวกมันหรือไม่ ?'

เตาะเชี่ยงเค็งถอนใจคำนึง

'ชายฉกรรจ์เหล่านี้แม้มือซุ่มโชกโลหิต แต่พวกมันกลับปฏิบัติตามคำสั่งเบื้องบน เป็นเพียงเครื่องมือที่ถูกหลอกใช้เท่านั้น...'

เตาะเชี่ยงเค็งที่มีการุณย์ธรรมเป็นสรณะประจำใจ เมื่อได้คิดเช่นนั้นจึงเน้นเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้าไม่มีความอาฆาตแค้นกับพวกท่านมาก่อน มาตรว่าพวกท่านเมื่อครู่ลอบประทุษร้ายข้าพเจ้า แต่..."

อุนกึ้งแย้มยิ้มเล็กน้อย นางที่อยู่กับเตาะเชี่ยงเค็งมาหลายวัน ทราบจิตใจเตาะเชี่ยงเค็งลึกซึ้งกระจ่าง จึงกล่าวสอดคำต่อให้

"เพียงแต่ว่า หลังจากนี้ขอให้พวกท่านบำเพ็ญตนเป็นคนมีมุทิตาการุณย์เห็นแก่คุณธรรมของวงพวกนักเลงให้มาก พวกเราก็มิรังควานให้พวกท่านลำบากใจ แต่ทว่า..."

สีหน้านางแปรเปลี่ยน น้ำเสียงก็กระด้างกว่าเดิม

"แต่ทว่า หากวันหน้าพวกท่านยังมีพฤติการณ์ชั่วร้ายอีก...เฮอะ เฮอะ ข้าพเจ้าไม่บอกพวกท่านก็สมควรทราบ ข้าพเจ้าต้องไม่ยอมอภัยให้กับพวกท่านอีก"

เตาะเชี่ยงเค็งแย้มยิ้มด้วยความพึงพอใจ แลเห็นทั้งงี้รับปากอยู่ทุกถ้อยคำคารวะแล้วหิ้วตัวเกียวเชียงขึ้นจากพื้นกล่าว

"พระคุณที่ไม่ฆ่า ขอจารึกไว้จวบชั่วันตาย"

มือซ้ายโบกเป็นสัญญาณ ชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำหลายสิบคนนั้นต่างวิ่งปราดเข้ามา ยืนเรียงรายคารวะให้ด้วยทีท่านอบน้อมสำรวมอย่างยิ่ง แล้วจึงพากันออกไปเป็นระเบียบเรียบร้อยไม่ยุ่งเหยิงสักน้อยนิด ทั้งยังไม่มีเสียงเซ็งแซ่จอแจอีกด้วย เตาะเชี่ยงเค็งต้องคำนึง

'ดูตามสภาพที่เห็น ตระกูลทั้งในเสฉวน มิใช่จะดูแคลนได้จริง ๆ'

ก่อนจากกัน ทั้งงี้ได้น้อมกายถามอีกครั้ง

"ท่านมีจิตใจสูงส่งด้วยคุณธรรม พลังฝีมือเป็นเลิศในแดนดิน มิทราบพอจะกรุณาประทานนามสูงส่งให้พวกเราทราบหรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งยิ้มเล็กน้อย เนื่องจากมีนิสัยเฉื่อยชาไม่กระตือรือร้นต่อ

ชื่อเสียงเกียรติภูมิ จึงหมายบ่ายเบี่ยงเลี่ยงไปในเรื่องอื่น โดยแย้มยิ้มกล่าว

"ไท้เอี๊ยง (อาทิตย์)..."

ความจริงเตาะเชี่ยงเค็งคิดจะพูด 'อาทิตย์ร้อนแรงอย่างยิ่ง' แต่เพิ่งเปล่งคำไท้เอี๊ยง (อาทิตย์) อุนกิ้งก็ได้กล่าวต่อให้ทันที

"มันมีนามเตาะเชี่ยงเค็ง"

นางแย้มยิ้มกล่าวด้วยสายตาหยาดเยิ้ม ทีท่าคล้ายมีความหยิ่งในตัวเตาะ-เชี่ยงเค็งเป็นอย่างยิ่ง

ทั้งงี้น้อมกายกล่าว

"ที่แท้สมญานามไต้เฮี้ยบท่านคือไท้เอี๊ยงกุนจื้อ (วิญญูชนสุริยันต์) โอ... มาตรว่าท่านจะมีสมญาเป็นไท้เอี๊ยง (อาทิตย์...หมายถึงร้อนแรงยิ่งใหญ่) แต่ด้วยพฤติการณ์และจิตใจของท่าน ไท้เอี๊ยงยังไม่เพียงพอจะทัดเทียมความยิ่งใหญ่ของท่านแม้สักหนึ่งในหมื่น"

เตาะเชี่ยงเค็งตะลึงลานไปทันที แลเห็นทั้งงี้คารวะแล้วเดินออกไป จึงฝืนหัวร่อกล่าว

"ไท้เอี๊ยงกุนจื้อ...ดูท่า คนผู้นี้ถึงกับกล้าตั้งฉายาอันพิกลเยี่ยงนี้แก่ข้าพเจ้าได้"

อุนกิ้งหัวร่อพลางถาม

"สมญานามนี้ไม่ประเสริฐหรือไร ?"

เตาะเชี่ยงเค็งฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าตอนแรกยังรู้สึกประหลาดใจ ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งหลาย ส่วนมากมีสมญานามอยู่ แต่มิทราบสมญานั้นได้มาจากที่ใด เมื่อเย็นในวันนี้ น่ากลัวล้วนแล้วได้มาอย่างบังเอิญมิตั้งใจ"

อุนกิ้งแย้มยิ้มกล่าว

"นั่นก็ไม่แน่นัก มีฉายาของบ้างบางคน เป็นชนชาวบู๊ลิ้มร่วมกันกำนัลให้จริง ๆ พิธีฉลองสมญาของชนชาวบู๊ลิ้ม ความจริงเป็นเรื่องที่เคร่งเครียดจริงจังมาก สมมติเช่นยิ่งหงีเกี้ยมแขะฮุ้นตังเที้ยแห่งนครบู๊โอ้วตอนทำพิธีฉลองสมญานั้น ฟังว่าชนชาวบู๊ลิ้มในดินแดนกังหนำที่ไปร่วมชุมนุมในนครบู๊โอ้ว ต่างงดดื่มสุราเจ็ดวัน เพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อสมญา แต่สมญาของบ้างบางคน กลับถูกผู้อื่นก่นด่าให้เกิดขึ้น..."

เตาะเชี่ยงเด็งยิ้มเล็กน้อย ความจริงคิดจะบอก...สมญาโชวยิ้น (คนอัปลักษณ์) ของซือแป๋นาง ก็คือถูกคนด่าจนกลายเป็นนามมา แต่วาจาถึงริมฝีปากแล้วต้องข่มกลั้นไว้ ได้ยินอุนกึ้งกล่าวต่อไป

"มีสมญาของบ้างบางคน กลับตั้งแก่ตัวเองดุจดั่งปิดทองใส่หน้า อาทิ เช่น ไต้อ๋อง (เจ้าผู้ยิ่งใหญ่) เซียนจื้อ (เทพธิดา) ฮ่องเต้ (กษัตริย์) เหล่านั้นมีถึงแปดเก้าในสิบที่ล้วนตั้งขึ้นเอง"

เตาะเชี่ยงเด็งแย้มยิ้มกล่าว

"บังอาจตั้งฉายาเป็นกษัตริย์หรือจักรพรรดิ นั่นเป็นเพียงตั้งเพื่อประโลมใจตัวเองเท่านั้น พวกนี้นับว่าเหลวไหลสิ้นดีทีเดียว"

อุนกึ้งกล่าวต่อ

"ในบู๊ลิ้มกว้างใหญ่ เรื่องพิพาทบาดหมางที่เกี่ยวกับชื่อฉายา นับแต่โบราณกาลมีมากน้อยเท่าใดแล้ว สำนักบู๊ตึ๊ง เสียวลิ้มเมื่อกาลกระโน้น ความจริงมีคำสั่งเฉียบขาดให้ศิษย์ในสำนักไม่ควรบังอาจตั้งสมญาในบู๊ลิ้มเด็ดขาด แต่ทว่า เจ้าสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึ๊งในยุคนั้น กลับต่างถูกชนชาวนักเลงตั้งสมญานามให้ ดังนั้นพวกท่านจึงได้ทราบ จะสร้างชื่อเสียงในบู๊ลิ้มเป็นเรื่องไม่ง่ายก็จริง แต่ยามมีชื่อเสียงแล้ว กลับไม่อาจเป็นตัวของตัวเองได้ ท่านไม่คิดจะให้มีสมญานามยังนับเป็นเรื่องที่ยากเข็ญกว่าอื่นใดทั้งสิ้น"

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงแผดร้องด้วยความตระหนกดังสับสนทั้งสองต่างรีบกระโดดปราดไปด้วยความตื่นเต้น

แลเห็นชายฉกรรจ์ชุดดำตระกูลทั้งเหล่านั้น พากันเข้าไปในป่าทึบแล้ว ความจริงพวกมันตั้งแถวเดินไปเป็นระเบียบยิ่ง แต่พลันปั่นป่วนจนวุ่นวาย เสียงแผดร้อง เสียงตวาด ดังสับสนอลหม่านไม่ขาดหู

ในหมู่ผู้คนที่ปั่นป่วนวุ่นวาย ยังมีเงาร่างอีกสองสายทะลวงซ้ายทะลวงขวาเป็นพัลวัน ผ่านไปในที่ใดชายฉกรรจ์ชุดดำเป็นต้องล้มระเนระนาด

เตาะเชี่ยงเด็งเมื่อเห็น ตวาดพร้อมกับพุ่งปราดเข้าไป ได้ยินเงาร่างสองคนนั้น ก็ส่งเสียงตวาดก้องโฉบปราดเดียวไกลกว่าหลายวา พุ่งตัวเข้าหาเตาะ-เชี่ยงเด็งเช่นกัน

ในแสงอาทิตย์ เห็นเงาร่างสองสายผมยุ่งเหยิงเป็นกระเชิง เสื้อผ้ายับยู่ยี่

คล้ายดั่งทุกข์ทรมานจนทุลักทุลี แต่เสื้อยาวสีเหลืองที่พวกมันสวมใส่ ยังคงเป็นประกายบาดตาในแสงอาทิตย์

มิใช่ใครอื่น ทิต๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้ง ศิษย์บ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมนั่นเอง

เตาะเชี่ยงเค็งเพิ่งขยับกาย ก็เห็นเสื้อผ้าหน้าตาของทั้งสองชัดเจน จึงชะงักเท้าไว้ในบัดดล

สองคนนั้นพุ่งตัวเข้ามาหาด้วยความเร็วดั่งปักษา มิเหลือบมองเตาะเชี่ยง-เค็งแม้แต่หางตา พุ่งปราด ๆ ตรงเข้าไปเบื้องหน้าอุนกึ้ง

อุนกึ้งกวาดตามองแล้วแค่นหัวร่อถาม

"กระทำสำเร็จแล้ว ?"

ทิต๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งถอนหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อยชั่วขณะ จึงตอบพร้อมกัน

"สำเร็จแล้ว"

อุนกึ้งแค่นเสียงเย็นชา

"กระทำเรื่องใดสำเร็จ ?"

ทิต๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งต้องงุนงงไป เหลือบตาสบกันแวบหนึ่ง ปากอ้าตาค้างเป็นเวลาชั่วครู่ ทิต๊กนั้งจึงกระแอมแล้วตะกุกตะกัก

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

เจี๊ยะเพ้งสูดลมหายใจลึก ๆ ตะกุกตะกักต่อให้

"พวกเราได้...ได้..."

สองคนนี้แม้เหี้ยมอำมหิต ไม่มีคุณธรรมน้ำใจ แต่อย่างไรยังคงไม่มีปัญญาบอกเรื่องลอบสังหารอาจารย์ออกจากปากมาได้

อุนกึ้งหัวร่อแค่น ๆ เบือนหน้าเบี่ยงกายเดินออกไป มิยอมเหลือบแลทั้งสองอีกสักแวบหนึ่ง ทีท่าที่เหยียดหยามดูแคลนปรากฏจนชัดตา ทั้งยังส่งเสียงช้า ๆ

"เชี่ยงเค็ง พวกเราไปกันเถิด"

สีหน้าทิต๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งต่างแปรเปลี่ยนทันที พากันโฉบปราดเข้าไปกระหนาบซ้ายขวาอุนกึ้งพร้อมทั้งตวาด

"อุนโกวเนี้ยอย่าเพิ่งไป"

อุนกิ้งเหลียวมากล่าวด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียม

"เรามิเคยรู้จักกับท่านทั้งสองมาเลย ท่านทั้งสองมาพัวพันเราเยี่ยงนี้ หรือเบื่อหน่ายชีวิตแล้วจริง ๆ ?"

นางที่ได้รับการอบรมจากนางอสูรชื่ออื้อฉาวทั่วแผ่นดินอั้งอีเนี่ยเนี้ยมาแต่เยาว์วัย น้ำเสียงและสีหน้าจึงได้มีส่วนคล้ายคลึงกับอุนยู่เง็กยามเดือดดาลอยู่ไม่น้อย ตอนนี้เมื่อเน้นทีละคำไปนับว่ากราดเกรี้ยวแหลมคมราวกระบี่ แทงเข้าใส่หว่างกลางดวงใจทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งอย่างดุดันจริง ๆ

เตาะเซี่ยงเค็งสืบเท้าปราดเข้าไปกวาดตามอง เห็นหน้าผากทั้งสองมีเหงื่อซึมลงเป็นเส้นสาย จึงรู้สึกเวทนาอยู่บ้าง ต้องถอนใจกล่าว

"ท่านทั้งสองต้องการหาตัวอุนยู่เง็ก เพื่อคลายจุดชิกเจาะตั้งโช้วให้แก่ท่าน ?"

ทั้งสองต่างตาสุกใสทันที รับคำพร้อมเพรียงกัน

"ถูกแล้ว ถูกแล้ว หากได้รับความกรุณาบอกเล่าจากท่าน พระคุณยิ่งใหญ่นี้ พวกเราขอจดจำจนวันตาย"

เตาะเซี่ยงเค็งเบือนสายตาออกไป ไม่ปรารถนาได้เห็นทีท่าต่ำช้าของบุคคลเช่นนี้อีกสักแวบเดียว ถอนใจยาวกล่าวตอบ

"อุนยู่เง็กตอนนี้จะอยู่ที่ใดนั้น ข้าพเจ้าไม่อาจทราบจริง ๆ..."

มิทันจบคำ ทั้งสองคนพากันตระหนกจนหน้าเผือดขาว ดวงตามีประกายวิงวอนจนเห็นชัด ยื่นมือที่สั่นระริกปาดเหงื่อบนใบหน้าแล้วร้องเสียงสะท้าน

"มาตรว่าท่านไม่ทราบ แต่อุนโกวเนี้ยจะไม่ทราบได้หรือไร ?"

อุนกิ้งเลิกคิ้วเน้นเสียง

"มาตรว่าเราทราบก็ต้องไม่บอกพวกท่าน คนเยี่ยงพวกท่าน ยิ่งมีน้อยโลกก็จะยิ่งประเสริฐขึ้นเท่านั้น"

จบคำสะบัดหน้า แต่ยังกล่าวช้า ๆ

"เซี่ยงเค็ง พวกเรายังมีไปอีก ?"

เตาะเซี่ยงเค็งลอบถอนหายใจ ชายตามองดูเห็นทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งยืนห้อยมือก้มศีรษะ ทีท่าเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง แต่พริบตาเดียวก็เป็นปกติมาได้ พากันปราดไปที่เบื้องหน้าอุนกิ้งอีกครั้ง ทิตั๊กนั้งกระตุกแขนเสื้อเจี๊ยะเพ้งแล้วกล่าวเสียงสะท้าน

"อุนโกวเนี้ย มาตรว่าพฤติการณ์ของเราสองจะไม่ถูกต้องอยู่บ้าง แต่นั่นก็เป็นคำรับสั่งจากซือแป๋ของท่าน...อุนโกวเนี้ย เราสองไม่มีความอาฆาตแค้นกับท่าน หรือจะอำมหิตเห็นพวกเรา..."

เสียงของมันสั่นสะท้าน ทีท่าขลาดกลัวน่าชิงชังยิ่ง มาตรว่าเป็นเชลยที่หิวโหยวิงวอนขออาหาร ทารกน้อยอ้อนจะได้นม ยังไม่อาจทัดเทียมกับพวกมันในตอนนี้เลย ท่าทีที่เย่อหยิ่งโอหังตามปกติของมัน ปลาสนาการมิหลงเหลือแม้แต่เงา กล่าวถึงตอนหลัง ๆ เสียงสะท้านน้ำตาหลั่งไหล แทบคุกเข่าลงกราบไหว้แล้ว

เตาะเชี่ยงเค็งเมื่อเห็นสภาพนั้น เกิดทั้งเหยียดหยามดูแคลน ทั้งทุเรศเวทนาจึงถอนใจกล่าวว่า

"ชีวิตมีคุณค่าสูงส่งถึงปานนี้จริง ๆ ?"

ทิตั๊กนั้งหยุดเล็กน้อย เบือนหน้ามองด้วยความงุนงง เตาะเชี่ยงเค็งกล่าวสืบไป

"ชีวิตมีคุณค่าก็จริง แต่พวกท่านทราบหรือไม่ ในโลกมิใช่ปราศจากของที่มีคุณค่าสูงกว่าชีวิตอยู่ พวกท่านที่เป็นชาติชาตรี มาปั้นสีหน้ากล่าววาจาเยี่ยงนี้ หรือในใจพวกท่านไม่รู้สึกละอายเลย ?"

ทิตั๊กนั้งงุนงงงวย ก้มศีรษะกล่าว

"ตายสบายมิสู้อยู่อย่างทุกข์ทรมาน เป็นวลีที่เล่าขานมานานปีแล้ว พวกเรายังมีวัยเยาว์ ไม่ปรารถนา...ไม่ต้องการ...เรายินยอม..."

เจี๊ยะเพ้งสอดคำขึ้น

"ท่านมีวัยใกล้เคียงกับพวกเรา นับเป็นช่วงชีวิตที่เจิดจ้าแจ่มใสที่สุด หากท่านก็พบพานกับเรื่องที่พวกเราเผชิญอยู่นี้ น่ากลัว..."

มิทันจบคำต้องก้มศีรษะต่ำ แสร้งไอยุติคำพูดลงกลางคัน

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วกล่าวเสียงกังวาน

"ชีวิตเป็นปรารถนาของพวกเราก็จริง คุณธรรมก็เป็นที่ข้าพเจ้าปรารถนาด้วย หากไม่ได้มาพร้อมทั้งสองประการ สละชีวิตเพื่อคุณธรรมก็หาเสียดายไม่"

หยุดเล็กน้อย พลันนึกได้ว่าทั้งสองถูกบ้วนเหมียวจินหยินพาไปอบรมเลี้ยงดูแต่เยาว์วัย ที่มันได้เห็นได้ยินอยู่ทุกวันเวลา ล้วนแล้วเป็นเรื่องชั่วช้าสามานย์

ต่ำทรามไร้คุณธรรม หากได้รับการอบรมฝึกสอนที่ดี ไหนเลยจะยอมกระทำเรื่องเช่นนี้ ดังนั้นจิตใจที่ต่ำทรามของพวกมัน มิอาจจะตำหนิพวกมันโดยสิ้นเชิง

ดังนั้นเอง เตาะเชี่ยงเค็งจึงต้องถอนใจกล่าว

"ตอนนี้อุนยู่เง็กจะอยู่ที่ใดนั้น ข้าพเจ้ากับอุนโกวเนี้ยมิทราบจริง ๆ แต่ค่ำคืนนี้ นางนัดหมายพวกเราให้ไปพบกันในโบสถ์ร้างเมื่อคืนก่อน ถึงเวลาพวกท่านไปรอนางในที่นั้นก็ได้"

อุนกิ้งแค่นหัวร่อเย้ยหยัน เหลือบมองท้องฟ้าพลางกล่าวช้า ๆ

"ความเป็นจริง ด้วยพฤติการณ์และจิตใจของมันสอง มิสู้ให้พวกมันตายเสียประเสริฐกว่า"

เตาะเชี่ยงเค็งกระแอมเบา ๆ คล้ายจะกล่าวกระไรแต่ข่มกลั้นไว้ ชั่วครู่จึงโบกมือส่งเสียง

"พวกท่านยังไม่ไปกันอีก ?"

เมื่อช้อนตามอง เห็นทิตี้กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งถึงกับถลึงจ้องอุนกิ้งอย่างดุดัน ประกายตาแวววับด้วยความอาฆาตแค้น เนิ่นนานให้หลัง จึงได้หันกายมาคารวะต่อเตาะเชี่ยงเค็ง เน้นเสียงกล่าว

"หวังว่าพวกเราคงมีโอกาสได้พบกันอีกครา"

จบคำถีบตัวพุ่งขวับออกไป อุนกิ้งเบือนหน้ามองเงาร่างทั้งสองแล้ว แค่นเสียงด้วยความชิงชัง

"ตามนิสัยปกติของข้าพเจ้า มิสู้ปล่อยให้ทั้งสองตายไปเสียประเสริฐกว่า"

เตาะเชี่ยงเค็งมีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวมทันที กล่าวช้า ๆ

"จิตใจดั้งเดิมของมนุษย์เราล้วนดีงาม คนชั่วร้ายในโลกนี้ ส่วนมากเกิดขึ้นเพราะสิ่งแวดล้อมบีบคั้นบังคับ ไม่มีผู้ใดพอจำความได้ก็คิดจะเป็นมหาโจรชั่วร้าย ? สามารถกล่อมเกลาให้คนชั่วร้ายกลับกลายเป็นดีงาม ยังประเสริฐกว่าสังหารคนชั่วร้ายมากมายนัก อึ้งโกวเนี้ย คนเราที่ดำรงอยู่ในโลก ย่อมมีการุณย์ธรรมเป็นสรณะประจำใจจึงสมควร วาจาเยี่ยงนี้ วันหน้าท่านโปรดอย่าได้กล่าวอีกเลย"

อุนกิ้งหน้าแดงฉานด้วยความละอาย ก้มศีรษะต่ำลงทันที นางที่ถูกทะนุถนอมตามใจจนมีนิสัยเจ้าอารมณ์ ไหนเลยเคยถูกคนตำหนิต่อหน้าเยี่ยงนี้

แต่เมื่อนางฟังวาจาเตาะเชี่ยงเค็งแล้ว กลับไม่อาจส่งเสียงโต้เถียงแม้สักครึ่งคำ

ลมภูเขากรรโชกมาจนจอนผมนางปลิวไสว นางพลันรู้สึก มีฝ่ามือที่อบอุ่นกำลังลูบผมของนาง ซึ่งก็คล้ายลูบคลำหัวใจที่ยุ่งเหยิงจนวุ่นวายของนางให้สงบลง

ดังนั้นเอง นางจึงได้เอนกายเข้าในอกที่กว้างใหญ่เข้มแข็ง เสพความสุขสงบก่อนมรสุมในค่ำคืนวันนี้จะกล้ำกรายมา

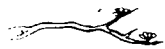

แต่ในนครลิ่มอันที่ก่อนพายุฝนจะมา หาได้สงบสันติแม้สักชั่วครู่ไม่ พร้อมกับเวลาที่ผ่านพ้นไป ชนชาวบู๊ลิ้มในนครลิ่มอันต่างครุ่นคิดด้วยความกระวนกระวาย

ห่างจากพิธีชุมนุมเทียนมักซัวอีกเพียงสองสามวันเท่านั้น สองสามวันเท่านั้นช่วงเวลาสองสามวันนี้ ช่างยาวนานจนผู้คนทั้งปวงต่างต้องทุรนทุรายยิ่ง

พิธีชุมนุมเทียนมักซัวที่เล่าลือกันปั่นป่วนไปทั้งแผ่นดิน คล้ายดั่งมีอานุภาพของเวทมนตร์คาถา กุมจิตใจผู้คนทั้งหลายไว้แนบแน่น แต่ละคนคล้ายถูกผ้าดำผูกตาไว้ ไม่อาจเห็นความลับที่อยู่เบื้องหน้า จึงปรารถนารีบเร่งแก้ผ้าผูกตาออก เพื่อจะได้พบเห็นความลับนั้นให้กระจ่าง

ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่ดั้นด้นมาจากทั่วทุกทิศทางดั่งน้ำป่า ยิ่งใกล้กำหนดยิ่งมาก บรรดายอดฝีมือที่เกลือกกลั้วกับคมอาวุธ เห็นเงินทองไร้คุณค่าความหมาย พากันทุ่มเทจนนครลิ่มอันคึกคักผิดธรรมดา แสวงหาความสนุกสนานกันตลอดทั้งคืนโดยไม่มีเวลาหยุดพัก กระทั่งนางคณิกาในละแวกเมืองใกล้เคียงเมื่อทราบข่าว ยังพากันดั้นด้นมาเพื่อขุดทองบ้าง

อรุโณทัยโผล่พ้นขอบฟ้า บนทางกว้างใหญ่ที่ปูลาดศิลาสีเขียว มีคนทยอยผ่านกันเป็นกลุ่ม ๆ ล้วนแล้วเป็นผู้ที่กลับจากหาความสนุกสนานจากความเมามายของเมื่อคืน ส่วนพวกสตรีที่อยู่ตามตรอกซอก บนมวยผมก็มีเครื่องทองประดับเพิ่มมากกว่าเดิม บิดเอวต้อนรับอรุโณทัยที่เริ่มฉายแสง ลืมคำพร่ำพลอดบอกรักสมัครสมานกันจวบชั่วันตายของเมื่อค่ำวานไปจนสิ้นเชิง

เสียงฝีเท้าหนัก ๆ เสียงกระแอมหนัก ๆ ดังมา และแล้วตอปี้ชิ่งเกี๋ยมฮุ้นเคียมกับฮุ้นตังเที้ยผู้บุตร เดินออกจากประตูโรงเตี๊ยมที่มิเคยปิดตลอดคืน

ด้วยสีหน้าคึกคักแจ่มใส

ทั้งสองกวาดตามองรอบข้าง ต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย เดินไปตามทางที่เป็นประกายของพื้นหิน สู่ร้านน้ำชาที่ทั้งสองไปเป็นกิจวัตร

วันเวลาที่ยาวนาน หากไม่ผ่อนคลายมัน อยู่ในสถานที่นี้ นับเป็นเรื่องอึดอัดกลัดกลุ้มอย่างยิ่งจริง ๆ

พวกที่เพิ่งกลับจากท่องเที่ยวแม้มีมาก แต่ผู้ที่ตื่นเช้ามาก็มีไม่น้อย ความใฝ่สูงและใฝ่ต่ำของชนชาวนักเลงพอจะเห็นได้จากเรื่องราวนี้

ชั่วชีวิตที่ตอปี้ซิ่งเกี่ยมคลุกคลีในวงพวกนักเลง ล้วนอยู่ในกรอบของกฎระเบียบอันเคร่งครัด ไม่เคยกระทำเรื่องเกินเลยเด็ดขาด ตอนนี้ทอดน่องเดินช้า ๆ กับบรรดานักท่องเที่ยวราตรี ที่ผงกศีรษะทักทายบ้าง คารวะให้บ้างนั้น ชืดชาคล้ายดั่งมิได้เห็น

สตรีที่ผมยุ่งเหยิง เครื่องแต่งหน้าลบหายแทบหมดสิ้นนางหนึ่ง มือขวากุมมวยผม มือซ้ายกุมอกเสื้อ ลากรองเท้าไม้สีทอง เดินออกมาจากตรอกทางด้านข้างเข้าไปในร้านขายผ้า ชั่ววูบก็เร่งฝีเท้าออกมา ในซอกแขนของนางมีผ้าที่เป็นสีสันลายพร้อยอยู่อีกชิ้นหนึ่ง วิ่งกลับเข้าไปในตรอกด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ดังนั้นเองในเงามืดของตรอก จึงมีเสียงหัวร่อดังผสานขึ้นมา

คนที่มีชีวิตอยู่ในเงามืด คล้ายดั่งมีความสุขสำราญโดยเฉพาะของพวกนาง เนื่องเพราะคนที่จมดิ่งลงไปในปลักเยี่ยงนี้ ชีวิตและวิญญาณต่างถูกแผดเผาจนตายด้านหมดสิ้น จวบจนวันหนึ่ง เมื่อวัยสาวผ่านพ้นไปไม่อาจเรียกร้องคืนกลับมาได้อีกแล้ว วิญญาณที่ตายด้านของพวกนางจึงจะฟื้นคืนมาอีกครั้ง แต่ทว่า...

นั่นมิใช่สายเกินไป ?

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมลูบเครายาว ถอนใจกล่าวช้า ๆ

"วันหน้าเมื่อกลับปู๋โอ้ว เจ้าลองไปปรึกษากับก้วยไคไท้หัวหน้ากองปราบปรามของเมือง เรียกให้มันควบคุมบรรดาซ่องคณิกาในเมืองให้สำรวมกว่านี้บ้าง"

ยิ่งหงีเกี้ยมแขะฮุ้นตังเที้ยเดินตามหลังบิดาด้วยความสำรวม มิกล้าเหลือบแลไปตามเด็ดขาด เมื่อได้ยินจึงตอบนอบน้อม

"พอกลับถึงปู๋โอ้ว ข้าพเจ้าจะกระทำเรื่องนี้ทันที เตียเตียโปรดวางใจให้เต็มที่"

ฮุ้นเคียมถอนใจเบา ๆ กล่าวต่อไป

"แต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน ตัณหาราคะคือชนวนสำคัญที่สุดของเรื่องชั่วร้ายต่าง ๆ มิทราบทำลายจิตใจที่ฮึกเหิมหวังก้าวหน้าของบุรุษเยาว์วัยไปมากน้อยเพียงใดแล้ว นับเป็นที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งจริง ๆ"

หยุดเล็กน้อย หันกายเข้าไปในร้านน้ำชา การต้อนรับที่นอบน้อมยำเกรงของผู้รับใช้ การทักทายปราศรัยของเหล่ามิตรสหาย บันดาลให้สีหน้าเคร่งเครียดแต่สัตย์ซื่อของชายชรา ปรากฏรอยยิ้มที่อบอุ่นราวอาทิตย์อรุณอีกครา

ในร้านน้ำชา มีแต่เสียงสนทนา เสียงหัวร่ออยู่จอแจ แต่ทันใดมีเสียงตึง ๆ ตัง ๆ ดังมาจากทางด้านหลัง ฮุ้นเคียมต้องขมวดคิ้วด้วยความรำคาญ กวักมือเรียกผู้รับใช้มาเน้นเสียงถาม

"หลังร้านกำลังทำกระไร ? ไฉนจึงอึกทึกกึกก้องปานนี้ ?"

ผู้รับใช้ที่ตาปรือเพราะอดนอน รีบแย้มยิ้มประจบพลางน้อมกายตอบ

"เรียนท่านผู้เฒ่า ด้านหลังมิใช่เป็นของเถ้าแก่เราเพียงลำพัง ท่านผู้เฒ่าโปรดอโหสิด้วย"

ฮุ้นเคียมร้องอ้อ แต่ยังคงถามด้วยความสงสัย

"ร้านที่อยู่ทางด้านหลังทำการค้ากระไรกัน ไฉนจึงต้องวุ่นวายตั้งแต่เช้าตรู่ ?"

ผู้รับใช้ยกมือปิดปากหาว เหลือบมองรอบข้างแล้วตอบช้า ๆ

"น้อมเรียนท่านผู้เฒ่า ร้านที่ติดกันนี้ทำการค้าอัปมงคล...คือต่อโลงขาย"

ตอบี้ชิ่งเกี่ยมเลิกคิ้วสูง ผู้รับใช้กล่าวต่อไป

"ความจริงกิจการค้าของพวกมันซบเซาอย่างยิ่ง แต่ระหว่างนี้กลับคึกคักมีเงินทองไหลมาเทมา มิเพียงของเก่าขายหมดสิ้นเท่านั้น ของใหม่ยังเร่งมือเร่งเท้ากันตลอดวันตลอดคืน สามร้านที่อยู่ตรงข้าม ความจริงขายไม้ธรรมดา เมื่อเห็นก็รู้สึกริษยา เมื่อสองวันก่อนพลอยเปลี่ยนเป็นร้านต่อโลงบ้าง ข้าพเจ้ากลัวพวกมันต่อมากเกินไปขายไม่ออก แต่พวกมันกลับบอก อีกสามสี่วันการค้าจะยิ่งมากหลายกว่านี้ ท่านผู้เฒ่าว่าคนเหล่านั้นน่าชังหรือไม่ ? ถึงกับเห็นบรรดาผู้ที่ดิ้นด้นทางไกลมาลิ่มอัน ต่างต้อง...ต่างต้อง..."

มันพร่ำพิไรถึงตอนนี้ พลันได้ยินฮุ้นเคียมแค่นเสียงหนัก ๆ ด้วยความชิงชัง จับตาแวววาวมองมันแน่นิ่ง

มันจึงตระหนกจนวาจาชะงักลงกลางคัน ลนลานเดินออกไปโดยเร็ว

นามสะท้านทั้งแดนดิน

ช่วงเวลานั้น ฮุ้นเคียมรู้สึกเสียงตึงตังยิ่งนานยิ่งดังจนสะท้านไปทั้งสองหู คล้ายดั่งกลบเสียงหัวร่อในร้านน้ำชาไปหมดสิ้นก็ปาน

จวบจนเมื่อฮุ้นตังเที้ยเห็นสีหน้าของบิดา เดาจิตใจบิดาออกได้ ต้องกระแอมเบา ๆ ตอปี้ชิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมจึงได้สติจากความคิดจนเคลิบเคลิ้ม

ขณะเวลานั้น พลันมีสำเนียงที่ประหลาดพิกลดังสับสนมาจากทางหน้าร้าน จากนั้นเป็นคนอ้วน ๆ เตี้ย ๆ แต่งกายประหลาดพิกลสามคนเดินเข้ามา

ทั้งสามคนนี้มีความอ้วนเตี้ยเทียบเท่ากัน เสื้อผ้าที่สวมใส่ถึงกับเป็นเช่นเดียวกันมิผิดเพี้ยน ล้วนสวมเสื้อยาวลายพร้อยด้วยสีสันต่าง ๆ เมื่อกระทบแสงอาทิตย์เป็นประกายแวววับบาดตา เอวแขวนกระบี่ยาว ฝักและด้ามกระบี่ฝังอัญมณีไว้เต็ม เน้นเสื้อผ้าประหลาดพิกลของมัน ยิ่งเป็นประกายพิสดารจนสะดุดตายิ่ง

ทั้งสองเดินเชิดหน้ายืดอกเข้ามาในร้านน้ำชา กลายเป็นเป้าให้ทุกผู้คนจ้องมองด้วยความสนใจทันที

ผู้รับใช้ทั้งตระหนกทั้งหวาดกลัวทั้งประหลาดใจ แต่ก็มิอาจไม่เข้าไปต้อนรับได้

มิคาด ทั้งสามมิเพียงแต่งตัวผิดกว่าคนธรรมดาเท่านั้น วาจาที่กล่าวยิ่งพิกลจนผู้คนยากจะเข้าใจ ทั้งส่งเสียงทั้งยกมือบอกใบ้เป็นเวลาเนิ่นนาน ผู้รับใช้จึงส่งอาหารไปให้ ทั้งสามดื่มกินเป็นโกลาหล ดุจดั่งไม่มีผู้ใดอยู่ที่ด้านข้างและก็คล้ายไม่แยแสสนใจพวกทั้งปวงเลยก็ปาน

ตอนตอปี้ซิ่งเกี๋ยมอยู่ในวัยฉกรรจ์ เคยท่องเที่ยวไปทั่วทั้งบู๊ลิ้มอันกว้างใหญ่ มาตรว่าไม่ชำนาญภาษาของทางภาคเหนือและภาคใต้นัก แต่ก็พอจะฟังรู้เรื่องอยู่ ตอนนี้เหลือบตาสบกับบุตรรักแวบหนึ่ง พอจะเดาประวัติความเป็นมาของทั้งสามได้คร่าว ๆ แล้ว

เห็นคนที่นั่งหันหน้าออกทางนอกร้าน คีบอาหารยัดเข้าใส่ปากเคี้ยวไม่กี่ครา พลันตบโต๊ะฉาดใหญ่ร้องเสียงก้อง

"ระยะนี้เคราะห์ร้ายบัดซบ ผู้คนใดไม่ไปพานพบเจ้าเด็กอุบาทว์ตัวนั้น พลังฝีมือของมันชั่วร้ายอย่างยิ่ง ยังดีที่เรามีปฏิกิริยารวดเร็วจิตใจแจ่มใส มิเช่นนั้น กระบี่ต้องปลิวกระเด็นไปเสียตั้งแต่แรก"

เสียงของมันแม้ดังอย่างยิ่ง แต่ผู้อยู่ในร้านน้ำชาต่างเหลียวมองกันไปมาด้วยความงุนงงสงสัย นอกจากตอปี้ซิ่งเกี๋ยมแล้ว ไม่มีผู้ใดฟังออกเลย

ตอปี้ซิ่งเกี๋ยมฮุ้นเคียมขมวดคิ้ว กล่าวเบา ๆ

"สามคนนี้คล้ายดั่งมาจากทะเลใต้ บอกว่าพบกับบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง มีพลังฝีมือสูงส่งสุดยอด หากมิใช่มันรู้ตัวมีปฏิกิริยารวดเร็ว กระบี่ในมือจะต้องถูกบุรุษหนุ่มกระแทกปลิวกระเด็นไปแล้ว"

หยุดเล็กน้อย เหลือบตามองไปยังตัวประหลาดอ้วนเตี้ยทั้งสามแล้วกล่าวด้วยความสงสัย

"ดูท่าทั้งสามล้วนมีพลังฝีมือไม่ต่ำ แต่มิทราบบุรุษหนุ่มผู้นั้นเป็นใครกันหรือว่า..."

มิทันจบความ ได้ยินอีกผู้หนึ่งส่งเสียง

"ตัวเล็ก พร่ำรำพันไปไย หุบปากไว้ได้หรือไม่ คนตั้งมากมายปานนี้แผดร้องก้องตะโกนไปไย ?"

ฮุ้นตังเตี้ยมองหน้าบิดาด้วยประกายตาถาม ฮุ้นเคียมจึงแย้มยิ้มอธิบายเบา ๆ

"มันบอกที่นี้มีคนมาก เรียกให้เฮียตี่ของมันอย่าได้แผดร้อง"

ได้ยินคนที่สามกล่าวขึ้นบ้าง

"เล่าตั๋ว เราได้ยินมันประกาศนามตัวเองว่าเตาะเชี่ยงเค็งกระไร ? ไฮ้ ! เจ้าเด็กอุบาทว์ยังมีวัยเยาว์ ทั้งมิเคยได้ยินชื่อเสียงมาก่อน แต่ไฉนพลังฝีมือจึงชั่วร้ายถึงปานนั้นได้"

ฮุ้นเคียมเลิกคิ้วส่งเสียงหนัก ๆ

"บุรุษหนุ่มที่ทั้งสามคนนี้พบ เป็นเชี่ยงเค็งหลานเราจริง ๆ มิทราบตอนนี้มันอยู่ที่ใด ?"

ได้ยินคนแรกแค่นหัวร่อกล่าว

"พลังฝีมือร้ายกาจจะมีประโยชน์ใด ? เมื่อมันขึ้นเขาไปพบกับบรรดาสหายของพวกเราเหล่านั้น มันยังคงต้องเคราะห์ร้ายเช่นกัน น่ากลัวกระทั่งซากศพก็ยังไม่มีผู้ใดเก็บให้"

ขณะฮุ้นตังเที้ยประหลาดใจจะถามบิดาอีกครั้ง พลันเห็นบิดาตวาดเบา ๆ

"ไปด่วน !"

รีบโยนเศษเงินลงบนโต๊ะชิ้นหนึ่งแล้ว ผุดลุกขึ้นจากร้านทันที

ฮุ้นตังเที้ยทั้งตื่นเต้นทั้งสงสัย แต่ยังคงรีบเร่งตามหลังบิดาไปโดยด่วน

แลเห็นหนวดเคราขาวโพลงของฮุ้นเคียมปลิวไสว ก้าวอาด ๆ ไปอย่างเร่งร้อน พบรถม้าที่ปากทางคันหนึ่งรีบก้าวขึ้นไปแล้วตวาดให้มันออกจากเมืองโดยด่วน

สารถีตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก แต่ฮุ้นเคียมรีบยัดเงินใส่มือมันแท่งหนึ่งแล้วตวาดสั่งให้ไปเทียนมักซัวโดยด่วน

เงินแท่งใหญ่กระตุ้นให้สารถีคึกคักได้ทันที รีบลงแส้ห้อม้าเทียมรถออกไปจากเมือง

ฮุ้งตังเที้ยชำเลืองมองเห็นสีหน้าบิดาเคร่งเครียดคิ้วหนาขมวดแนบแน่น จึงอึดอัดใจอยู่ได้ครู่เดียวก็ต้องถาม

"เมื่อครู่คนผู้นั้นบอกเรื่องราวใดกันแน่ ? จึงบันดาลให้เตียเตียต้องตระหนกถึงปานนี้"

ตอบี้ซิ่งเกี่ยมถอนใจยาวกล่าวต่อ

"เชี่ยงเค็งตี๋ของเจ้าบุกเข้าถ้ำพยัคฆ์เพียงลำพัง น่ากลัวมีอันตรายเป็น

อย่างยิ่ง โอ...เตาะตั้วกอมีพระคุณต่อเรายิ่งใหญ่ไพศาลปานมหรรณพ หากเราไม่สามารถคุ้มครองทายาทของท่าน ไหนเลยยังจะแบกหน้าไปพบกับสหายเก่าในปรภพได้"

ฮุ้นตังเที้ยพลอยต้องขมวดคิ้วด้วยความวิตก มิกล้าถามไถ่อีกแล้ว ได้ยินแต่เสียงล้อรถบดพื้นถนนดังสนั่น ห้อตะบึงไปรวดเร็วยิ่ง

ฮุ้นตังเที้ยแม้มีชื่อเสียงเกรียงไกร แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าบิดาที่เข้มงวดกวดขันยังคงมิกล้าว่ากล่าวให้มากความ เบือนหน้ามองออกจากหน้าต่างรถ พลันร้องด้วยความตื่นเต้น

"ในเวลากลางวันแสก ๆ ไฉนมีบุคคลราตรีมาเดินบนถนนมากมายปานนี้ ?"

ฮุ้นเคียมมองตามไป เห็นชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมสีดำจำนวนหลายสิบคน เดินเลาะอยู่ข้างทางหลวงเข้ามาด้วยทีท่าเงียบขรึม ใบหน้าทั้งไม่ตื่นเต้นยินดีทั้งไม่วิตกกังวล จึงขมวดคิ้วร้องด้วยความประหลาดใจ

"ชายฉกรรจ์เหล่านี้เป็นศิษย์ของค่ายสำนักใด ?"

รถม้าที่ห้อตะบึงรวดเร็วยิ่ง พริบตานั้นก็ใกล้กับขบวนคนชุดสีดำเพียงยี่สิบกว่าวา พลันเหลือบเห็นที่ท้ายขบวนมีร่างคนชุดดำที่ผอมเล็ก นอนแผ่แน่นิ่งอยู่บนแคร่ไม้สน ใบหน้าที่เห็นระยะไกล ยังพอดูออกว่าคล้ายเกียวเชียงอยู่บ้าง จึงร้องขึ้น

"เกียวเชียง !"

เสียงดังมือผลักประตูรถพุ่งขวับลงไปทันที ฮุ้นตังเที้ยรีบตวาดให้รถหยุดแล้วกระโดดตามไปบ้าง

ฮุ้นเคียมเพียงกระโดดโลดแล่นไม่กี่ครั้ง ก็ตามชายฉกรรจ์ที่หามแคร่ไม้อยู่ท้ายขบวนทัน ตวาดแล้วคว้าคอเสื้อมันไว้ ชายฉกรรจ์ผู้นั้นตระหนกจนหันมาตวาด

"สหาย ท่านหมายความอย่างไร ?"

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมที่มีน้ำใจยึดมั่นในคุณธรรมความดี ระอุคุกรุ่นในน้ำมิตรไมตรีเสมอมา แต่นิสัยแม้แก่ชราแล้วยังร้อนแรงดั่งชิง ตอนนี้เมื่อเห็นเกียวเชียงนอนแผ่แน่นิ่งอยู่บนแคร่ไม้ ใบหน้าเผือดขาวราวซากศพ เข้าใจว่าบาดเจ็บภายในสาหัสยิ่ง จึงเดือดดาลจนตวาด

"ผู้ใดเป็นสหายของเจ้า ?"

เสียงดังมือสะบัด ชายฉกรรจ์ผู้นั้นแม้มีพละกำลังเข้มแข็ง แต่ไหนเลยจะทนกำลังข้อมือของยอดฝีมือปู้ลิ้มที่เดือดดาลได้ จึงคลายมือปล่อยแคร่ ร้องด้วยความตระหนกแล้วหงายตึงลงไป

เสียงร้องนี้ก่อกวนจากท้ายขบวนถึงหัวทันที ชายฉกรรจ์ผู้นั้นแม้หงายล้มไปแต่ไม่บาดเจ็บอย่างไร รีบยันศอกกระโดดขึ้นมา ถลึงจ้องพร้อมกับสะบัดมือฟาดใส่หน้าฮุ้นเคียม

หมัดของมันต่อยยังมิทันสัมผัสเป้า พลันได้ยินเสียงตวาดดังขึ้น

"มุสิกกล้าบังอาจ !"

ชายโครงชาวูบพร้อมกับพละกำลังสูญสลายทันที ยังมิทันเห็นเงาร่างผู้ทำร้ายมัน ก็ต้องล้มโครมลงกับพื้นอีกครั้ง

ขบวนที่ยาวเหยียดราวเป็นงูสีดำ หัวแถวพลันวกเป็นวงย้อนกลับมา พริบตานั้น ล้อมบิดากับบุตรตระกูลฮุ้นอยู่ระหว่างกลาง ฮุ้นเคียมแน่นเสียงหนัก ๆ

"ตังเที้ย เจ้าไปดูอาการของเกียวตั้วกอของเจ้าก่อน"

พลันหันกายมาตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"พวกเจ้าเป็นศิษย์ค่ายสำนักใด ?"

เสียงตวาดนี้สะท้านแก้วหูทุกผู้คนจนลั่นอื้ออึง ชายฉกรรจ์ชุดดำหลายสิบคนที่ล้อมอยู่รอบข้าง ถึงกับถูกอานุภาพนี้ขู่ขวัญจนระย่อ ไม่มีผู้ใดกล้าสืบเท้าเข้ามาอีกแม้สักน้อยนิด

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมกำหมัดแนบแน่น ตาแววับราวกับสายฟ้า หนวดเคราชี้ชันด้วยโทสะ กวาดมองรอบข้างแล้ว ความฮึกเหิมบังเกิดกว่าเดิมอีกมากหลาย คล้ายดั่งคืนกลับสู่สมัยมีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรในวงพวกนักเลงอีกครา

ทันใด เห็นในหมู่ชายฉกรรจ์ชุดดำมีผู้หนึ่งเดินเชิดหน้ายืดอกเข้ามาหาฮุ้นเคียมจึงชะงักเสียงหัวร่อไว้ ตวาดดังกึกก้องไป

"พวกเจ้าเป็นศิษย์ค่ายใดสำนักไหน หรือกระทั่งเล่าฮูยังไม่รู้จัก ?"

กวาดตามองแล้วกล่าวต่อ

"เกียวเซียงได้รับบาดเจ็บเยี่ยงไร ? ถูกผู้ใดทำร้าย ? รีบสารภาพความจริงมา มิเช่นนั้น...เฮอะ เฮอะ"

เนื่องจากมิอาจกล่าวกราดเกรี้ยวเกินไปให้เสียเกียรติภูมิ จึงชะงักคำลงกลางคัน แต่ชายฉกรรจ์ผู้นั้นยืดอกเชิดหน้าอย่างทระนง ประสานมือคารวะกล่าว

"ข้าพเจ้าทั้งงี้ ผู้อาวุโสมีชื่อแซ่สูงส่งว่ากระไร ข้าพเจ้ามิกล้าบังอาจถามได้แต่ใคร่จะขอเรียนถามสักคำ ผู้อาวุโสมีความสัมพันธ์ใดกับผู้แซ่เกียวนี้ ?"

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมเลิกคิ้วเน้นเสียง

"เกียวเชียงให้ความเคารพเราในระดับอาวุโสรุ่นบิดา เล่าฮูก็ถือมันเช่นดั่งบุตรหลาน เกียวเชียงครานี้บาดเจ็บสาหัส..."

ทั้งงี้พลันอุทานแล้วกล่าวสอดคำ

"ผู้อาวุโสคือตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมไต้เฮี้ยบหรือไร ?"

ฮุ้นเคียมกลับงุนงงไปชั่ววูบจึงถาม

"เจ้าไฉนรู้จักเล่าฮู ?"

ทั้งงี้กล่าวด้วยสีหน้าสำรวม

"ตระกูลฮุ้นแห่งบู๊โอ้ว สองวีรบุรุษบิดากับบุตรมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ข้าพเจ้าแม้โง่เขลา แต่เมื่อเห็นบุคลิกภาพของผู้อาวุโส ได้ยินวาจาที่ผู้อาวุโสกล่าวก็พอจะเดาออกอยู่หลายส่วน"

ฮุ้นเคียมแค่นเสียงจากจมูกแล้วถามอีก

"เจ้าเป็นศิษย์ค่ายใดสำนักไหน ? มีนามกระไร ?"

ทั้งงี้คำนึงในใจ

'ตอปี้ซิ่งเกี่ยมแก่ชราแล้วจริง ๆ เราเพิ่งประกาศชื่อแซ่ไปเมื่อครู่ ท่านยังกลับมาถามอีก'

แต่ปากยังคงตอบอย่างนอบน้อม

"ข้าพเจ้าทั้งงี้ เป็นศิษย์ตระกูลทั้งในเสฉวน"

ฮุ้นเคียมเลิกคิ้วกล่าวด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ตระกูลทั้งในเสฉวน เจ้าเป็นศิษย์ของทั้งซาฮ้วง (สามห่วงแซ่ทั้ง) ? เท่าที่เล่าฮูทราบมา เกียวเชียงไม่มีความสัมพันธ์กับตระกูลทั้งในเสฉวนสักน้อยนิด ไฉนบาดเจ็บสาหัสกับมือพวกเจ้าได้ ?"

ทั้งงี้ก้มศีรษะครุ่นคิดครู่หนึ่ง จึงเงยขึ้นกล่าว

"ผู้อาวุโสมีคุณธรรมล้ำเลิศ มักจะใช้ใจวิญญูชนไปวัดจิตใจผู้ต่ำช้า ดังนั้นจึงยังไม่ทราบพฤติการณ์ของเกียวเชียงกระจ่าง"

"เฮอะ เล่าต่อไป"

"หากเป็นผู้อื่นถามข้าพเจ้า อาจบางทีมิบอกความสัตย์จริง แต่เกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกร สูงส่งดีงามของผู้อาวุโส เป็นที่ข้าพเจ้าเคารพเทิดทูนมานานแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าผู้เยาว์จึงยอมบอกความเป็นจริงของเรื่องราวคราวนี้"

"เฮอะ หรือเรื่องราวนี้ยังจะมีเบื้องหลังที่ลึกลับได้ ?"

"เกียวเชียงมิใช่พวกเราน้องพี่ทำอันตราย ผู้อาวุโสย่อมดูออก ด้วยพลังฝีมือของพวกเราน้องพี่ ต้องไม่สามารถทำอันตรายมันได้แน่"

"แล้วผู้ใดทำอันตรายมัน ? บอกมา"

ทั้งงี้สูดลมหายใจลึก ๆ เงยหน้ามองท้องฟ้า ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงที่แสงอาทิตย์ที่เจิดจ้าบาดตา มันจึงเลิกคิ้วตอบเสียงกังวาน

"ท่านผู้นั้นมีฉายาไท้เอี๊ยงกุนจื้อ ?"

"ไท้เอี๊ยงกุนจื้อ ?"

ตอปี้ชิ่งเกี่ยมต้องโพล่งถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย เนื่องเพราะท่านคลุกคลีในวงพวกนักเลงมาชั่วชีวิต ยังมิเคยได้ยินสมญานามที่พิกลป่านนี้มาก่อนเลย จึงถามต่อด้วยความสงสัย

"บู๊ลิ้มไปมีบุคคลฉายานี้ตั้งแต่เมื่อใด ?"

ทั้งงี้กล่าวเสียงก้องกังวาน

"คนผู้นี้แม้มีวัยเยาว์ แต่มิเพียงมีพลังฝีมือเลอเลิศสุดสูงเท่านั้น จิตใจและการกระทำ ยิ่งเปี่ยมมุทิตาและคุณธรรมอันสูงส่ง เท่าที่ผู้เยาว์ทราบมา ในบู๊ลิ้มยุคนี้ นอกจากท่านผู้นี้แล้ว ยากยิ่งจะหาผู้ใดมารับสมญาไท้เอี๊ยงซิ่งกุนได้อีก"

"ผู้นั้นชื่อแซ่ไร ?"

"ท่านผู้นั้นแซ่เตาะนาม..."

"เตาะเชี่ยงเค็ง"

"ถูกแล้ว หรือผู้อาวุโสก็รู้จักท่าน ?"

ตอปี้ชิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้อง ในกระแสเสียงเปี่ยมความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง หยิ่งทระนงเป็นอย่างยิ่ง

ในเสียงหัวร่อที่ก้องกังวาน ได้นำพานาม 'ไท้เอี๊ยงกุนจื้อเตาะเซี่ยงเค็ง' กระจายไปทั้งแผ่นดินอันกว้างใหญ่

ในเสียงหัวร่อกึกก้องกังวานของฮุ้นเคียม ฮุ้นตังเที้ยพลันยืดกายตวาดสุดเสียง

"บ้อเอี้ยซิ่งจำ"

ที่แท้ยิ่งหงีเกี้ยมแขะฮุ้นตังเที้ยที่รอบคอบสุขุม เมื่อตรวจอาการของเกียว-เซียงเห็นไม่ได้บอบช้ำภายในแต่อย่างไร เมื่อเห็นตัวเข็มสีดำมะเมื่อมที่โผล่อยู่นอกเสื้อตรงกระดูกสันหลัง จึงจี้จุดในบริเวณนั้นไว้แล้วใช้ผ้าดึงเข็มออกมาตรวจดู แน่ใจว่าเป็นบ้อเอี้ยซิ่งจำ จึงร้องโพล่งไปด้วยความตระหนก

ฮุ้นเคียมใจสั่นสะท้าน หันขวับกลับไปถาม

"หรือเกียวเซียงถูกบ้อเอี้ยซิ่งจำทำอันตราย ?"

"ถูกแล้ว"

เมื่อฮุ้นตังเที้ยตอบด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียม ฮุ้นเคียมจึงตวาดก้องพุ่งขวับมาที่เบื้องหน้าทั้งงี้ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ทารกไร้ความคิด ถึงกับกล้ามาหลอกลวงเล่าฮูได้"

ทั้งงี้เลิกคิ้วยืดอกกล่าว

"ที่ข้าพเจ้าบอกเล่า ล้วนเป็นความสัตย์จริงทุกถ้อยคำ หากมีที่ใดหลอกลวงผู้อาวุโสแม้สักน้อยนิด ยินดีให้ลงโทษทุกประการ"

"เฮอะ เฮอะ เตาะเซี่ยงเค็งคือทายาทของเตาะเฮาเยี้ยงได้เฮี้ยบในอดีตคบหากับเล่าฮูมาสองชั่วคนแล้ว"

เมื่อกล่าวถึงคำ 'เตาะเฮาเยี้ยง' ทรวงอกของผู้เฒ่ายืดใหญ่กว่าเดิม ดวงตาเป็นประกายสุกใส เมื่อเน้นถึงคำคบกันมา 'สองชั่วคน' วาจาของท่านยิ่งเต็มไปด้วยความหยิ่งภาคภูมิ หยุดเล็กน้อยแล้วจึงกล่าวต่อ

"จิตใจและการกระทำของเตาะเซี่ยงเค็ง เล่าฮูกระจ่างจนชัดเจนก็จริง พลังฝีมือของมัน เล่าฮูก็ยิ่งรู้แจ้งดั่งนิ้วในฝ่ามือ หากเจ้าคิดจะใช้วาจาเหลวไหลมาหลอกลวงให้เล่าฮูมาหลงเชื่อ ไยมิใช่เป็นคนปัญญาอ่อนเพ้อฝัน ?"

ทั้งงี้กล่าวเสียงกังวาน

"เกียวเซียงถูกไท้เอี๊ยงกุนจื้อคร่าตัวจริง ๆ แต่อาวุธลับที่ถูกนั้นเป็นโกวเนี้ย

ข้างกายของเตาะไต้เฮี้ยบชัดทำอันตราย ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาหลอกลวงผู้อาวุโสสักน้อยนิด โปรดอย่าได้เข้าใจผิดไป"

ฮุ้นเคียมเลิกคิ้วถามด้วยความสงสัย

"ข้างกายมันยังมีโกวเนี้ยอีกผู้หนึ่ง ? นางชื่อแซ่ใด ? มีรูปลักษณะอย่างไร ?"

"โกวเนี้ยท่านนั้นคล้ายแซ่อุน เนื่องจากนางเป็นสหายของเตาะไต้เฮี้ยบ ข้าพเจ้ามิกล้าเพ่งมองจ้องหน้า เพียงรู้สึกนางมีความงามสะคราญปานเทพธิดาหยาดฟ้า พลังฝีมือก็สูงส่งสุดยอด"

ฮุ้นเคียมยิ่งประหลาดสงสัยกว่าเดิม ก้มศีรษะครุ่นคิดครู่หนึ่งจึงกล่าว

"เจ้าบอกเรื่องราวที่เกิดขึ้นมาให้ละเอียด"

ทั้งงี้กระแอมเบา ๆ แล้วจึงบอกเล่าพฤติการณ์ทั้งมวลของเกียวเชียงโดยละเอียด

เรื่องราวชั่วร้ายของเกียวเชียงกระตุ้นโทสะฮุ้นเคียมจนคิ้วเลิกสูงชัน ตะเบ็งด่าด้วยความเดือดดาลขุ่นแค้น เพราะอย่างไรก็นึกไม่ถึง เกียวเชียงจะชั่วช้าสามานย์ปานนี้

ทั้งงี้ได้ยินฮุ้นเคียมแผดด่าเกียวเชียงไม่หยุดปากด้วยโทสะ ต้องลอบยิ้มแย้มอยู่ในใจโดยไม่ทักท้วง ส่วนฮุ้นตังเที้ยเมื่อเห็นเตียเตียเดือดดาลจนตาแดงฉาน หนวดเคราผมเผ้าลุกชี้ชัน จึงขมวดคิ้วกล่าวด้วยความประหลาดใจ

"เชี่ยงเค็งตี่ไฉนไปมั่วสุมกับโกวเนี้ยแซ่อุน ?...มันตอนนี้ยังอยู่ที่เทียนมักซัว มิทราบจะพบอันตรายเมื่อใดก็ได้ เตียเตีย พวกเรายังคง..."

"ถูกต้อง ถูกต้อง ยังคงรีบไปสมทบกำลังช่วยเหลือมัน"

เบนสายตาไปที่เกียวเชียงแล้ว ฮุ้นเคียมกล่าวต่อ

"คนที่ต่ำช้าสามานย์เยี่ยงนี้ หากมิใช่เล่าฮูมีเรื่องเร่งร้อนสำคัญ จะต้องต่อยมันระบายโทสะสักหลายหมัดก่อนจริง ๆ"

อาทิตย์บ่ายคล้อยใกล้สนธยา รถม้าได้ถึงปากทางภูเขาเทียนมักซัว สองบิดากับบุตรตระกูลฮุ้นที่กังวลความปลอดภัยของเตาะเชี่ยงเค็งแต่ลืมภยันตรายอันร้ายแรงบนภูเขาเทียนมักซัว พากันใช้วิชาตัวเบากระโดดโลดแล่นขึ้นไปโดยเร่งร้อน

วิตกอันตรายของผู้อื่น ลืมอันตรายของตัวเอง นี่คือจิตใจที่เปี่ยมคุณธรรมอันกล้าหาญของวีรบุรุษ

ทางภูเขาคดเคี้ยว ป่าสองฟากข้างรกทึบ แต่ไม่มีเงาร่างผู้คนแม้สักน้อยนิด ชนชาวนักเลงต่างทราบภูเขาเทียนมักชัวในปัจจุบัน มีอันตรายแฝงอยู่ทุกฝีก้าว แต่ดูไปกลับคล้ายเป็นเช่นปกติธรรมดา ไม่มีความพิสดารใด ๆ ให้เห็น

มาตรว่าสองบิดากับบุตรทราบ เตาะเชี่ยงเค็งต้องอยู่ในภูเขานี่แน่ แต่เนื่องจากเป็นภูเขาสูงทางมากหลาย จึงมิทราบควรไปเสาะหาในสถานที่ใด ?

อาทิตย์อัสดงลงไปแล้ว ลูบไล้แสงสีอยู่ที่ขอบฟ้าจนแพรวพราย ในป่าเขาลำเนาไพรที่เงียบวังเวง พลันมีเสียงถอนหายใจดังขึ้นเบา ๆ แล้วเสียงนุ่มนวลไพเราะกล่าว

"ใกล้ค่ำอีกแล้ว ไฉนจึงค่ำเร็วปานนี้ ?"

กระแสเสียงแช่มช้าหดหู่รันทดพอขาดหาย อีกเสียงหนึ่งที่แผ่วทุ้มได้กล่าวขึ้นบ้าง

"ค่ำแล้วจริง ๆ รู้สึกค่ำเร็วอย่างยิ่ง"

เสียงนุ่มนวลไพเราะถอนใจกล่าวอีกครา

"ท่านหิวแล้วกระมัง ? ท่านดู ข้าพเจ้าเหลวไหลอย่างยิ่ง ของนำมาแล้วแต่มิได้ให้ท่านรับทาน"

พร้อมกับเสียง ในปารกทึบมีดรุณีอ้อนแอ้นสวยสะคราญเดินออกมา นางมิใช่ใครอื่น อุนกิ้งนั่นเอง ในมือนางยังถือตระกร้าอยู่อีกใบหนึ่ง มาตรว่าหน้าของนางจะยิ้มแย้ม แต่ดวงตากลับมีประกายหม่นหมองรันทด

นางก้มตัวลงวางตะกร้าไปบนพื้นหญ้าเขียวขจีดั่งพรมกำมะหยี่ เปิดฝาตะกร้าออกหยิบผ้าขาวสะอาดปูลงก่อน

จากนั้น นางรู้สึกมีเงาร่างเรียวยาวสายหนึ่งก้าวช้า ๆ เข้ามา แสงหลงเหลือของอาทิตย์อัสดงทอทาบเงาร่างเรียวยาวทับบนเงาของนาง นางมิต้องเหลียวมองและมิต้องถาม

นางเพียงแต่พริ้มตาส่งเสียงนุ่มนวล

"อาหารยังไม่เรียบร้อย ท่านก็รีบวิ่งมาแล้ว น่าเบื่อเสียจริง"

พลันเห็นเงาที่ด้านหลังยกฝ่ามือขึ้นข้างหนึ่งฟาดใส่ศีรษะนางอย่างดุดัน

พลังฝ่ามือดังครืนครั่น คล้ายเปี่ยมพลังภายในอันกล้าแข็ง อุนกิ้งต้องตระหนกจนร้องในใจ

'หรือเงานี้มิใช่เชี่ยงเค็ง ?'

พอได้คิดรีบตวาดเป็นผู้ใด แล้วทรงกายบิดเอวตวัดฝ่ามือฟาดออกตีโต้

แลเห็นฝ่ามือของคนด้านหลังฟาดเข้าปะทะกับฝ่ามือนางเสียงฉาดดังสดใส อุนกิ้งรู้สึก ฝ่ามือเล็ก ๆ ของฝ่ายตรงข้าม คล้ายห้วงมหรรณพกว้างใหญ่ ถึงกับคลื่คลายพลังภายในของฝ่ามือนางจนสลายไปหมดสิ้น

พริบตานั้น นางตระหนกจนใจสั่นสะท้าน รีบช้อนตามอง กลับเห็นเตาะเชี่ยงเค็งยืนปั้นหน้าเครียดส่งเสียงเย็นชา

"ท่านว่าผู้ใดน่าเบื่อหน่าย ?"

มิทันจบคำ ตัวเองต้องหัวร่อด้วยความขบขัน เสียงหัวร่อยิ่งนานยิ่งดัง อุนกิ้งจึงคราง แล้วร้อง

"ท่าน...มิเพียงน่าเบื่อหน่ายเท่านั้น ยังเลวอย่างยิ่งอีกด้วย"

เตาะเชี่ยงเค็งหัวร่อจนตัวงอลงไปแล้ว อุนกิ้งเชิดปากด้วยความขุ่นเคือง ผลักเตาะเชี่ยงเค็งจนเซถลาออกไปห่างไกล สะบัดเสียง

"หากท่านไม่ไปยืนให้ไกลกว่านี้ ข้าพเจ้าก็จะไม่จัดอาหารให้ท่านรับทาน"

เตาะเชี่ยงเค็งรีบรับปากถี่ ๆ อุนกิ้งกล่าวชมเชยแล้วหัวร่อคิกคักด้วยความขบขัน

เตาะเชี่ยงเค็งยืนชื่มเชาอยู่ในที่นั้น เหม่อมองดูอุนกิ้งแน่วนิ่ง เห็นนางหยิบฉวยของออกจากตะกร้าเป็นพัลวัน วางเรียงรายไปบนผ้าขาวที่พื้น แล้วยังหยิบขวดเล็กขวดน้อย กระปุกใหญ่ กระปุกกลางออกมาโรยไปบนอาหารในผ้าทีละเล็กละน้อย เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกอบอุ่นใจจนอดถามมิได้

"เรียบร้อยแล้วกระมัง ?"

อุนกิ้งชำเลืองมองพลางแย้มยิ้มตอบ

"ปรุงเสร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้าพานจะให้ท่านรออีกสักครู่"

เตาะเชี่ยงเค็งปั้นหน้าประจบพลางบอกไม่อาจรอ ดังนั้นเองทั้งสองจึงร่วมรับทานกันไป หยอกล้อกันไปด้วยความสุขที่อบอุ่น

การหยอกล้อเป็นไปครู่ใหญ่ แล้วเสียงหัวร่อของทั้งสองพลันชะงักลง

พร้อมกัน เหลียวมองกันจนซึมเซา เป็นเวลาเนิ่นนาน อุ่นกิ้งถอนใจกล่าวเสียงละห้อย

"ฟ้ายิ่งนานยิ่งมืดแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งช้อนตามองท้องฟ้าแวบหนึ่ง เดือนข้างขึ้นได้แขวนอยู่บนยอดไม้แล้ว อดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"ดวงจันทร์ก็ขึ้นมาแล้ว"

"มิทราบ...มิทราบอุนยู่เง็ก...นางไปแล้วหรือไม่ ?"

"น่ากลัวยังไม่ไป ตอนนี้...ตอนนี้ยังไม่ถึงวิกาล"

"แต่นางอย่างไรต้องใกล้จะไปแล้ว เพราะราตรี...ได้มาถึงแล้ว"

จบคำพริ้มตา ปล่อยให้หยาดน้ำหลั่งไหลลงเป็นทาง

ช่วงเวลานั้น ทั้งสองต่างสงบเงียบงัน การหยอกล้อต่อกระซิบด้วยจิตใจแจ่มใสของเมื่อครู่ กลับกลายเป็นรันทดหดหู่มาครอบคลุมแทน

ทั้งสองแม้คิดจะใช้การหยอกล้อมาปลอบประโลมใจ แต่การหยอกล้อและหัวร่อ กลับไม่อาจกลบเกลื่อนความเป็นจริงที่เหี้ยมอำมหิตได้ เนื่องเพราะคืนนี้จะเป็นเวลาตัดสินชะตาของทั้งสอง กระทั่งยังอาจจะตัดสินชีวิตของทั้งสองอีกด้วย

ศัตรูคู่แค้นที่จะเผชิญกันในคืนนี้ มีพลังฝีมือที่เลอเลิศจนสุดสูงแล้ว ทั้งสองต่างไม่มีความมั่นใจพอจะพิชิตได้ และผลของการไม่สามารถพิชิตจะเป็นอย่างไรทั้งสองต่างทราบกระจ่างยิ่ง

เตาะเชี่ยงเค็งลูบไหล่นางเบา ๆ แลเห็นนางเงยหน้าขึ้นกล่าว

"เชี่ยงเค็ง ท่านพอจะบอกกับข้าพเจ้าได้หรือไม่ ไฉนการพบพานของมนุษย์เรามักจะสั้นกว่าการพรากจากเสมอไป ?"

เตาะเชี่ยงเค็งรันทดหดหู่จนลำคอตีบไม่อาจตอบ อุนกิ้งจึงฝืนยิ้มแล้วกล่าวเบา ๆ

"เวลานี้ของวันพรุ่ง หากพวกเรายังสามารถมาที่นี่อีก ข้าพเจ้าใส่เต้าเจี้ยวและเกลือบนน่องไก่อบให้น้อยกว่านี้บ้าง เพื่อมิต้องถูกท่านกล่าวหาว่าข้าพเจ้าเป็นญาติกับร้านขายเกลืออีก"

เตาะเชี่ยงเค็งก้มศีรษะต่ำมิส่งเสียง อุนกิ้งจึงกล่าวต่อ

"เมื่อครู่ที่ท่านฟาดฝ่ามือมาทางด้านหลังข้าพเจ้าฉาดหนึ่งนั้น ข้าพเจ้ายังเข้าใจเป็นเง็กนึ้งปิ๊กสี่จริง ๆ มิคาด ท่านที่ดูเปลือกนอกเรียบร้อยสำรวมความจริงกลับมิใคร่เรียบร้อยเท่าใดเลย"

เตาะเชี่ยงเค็งยังคงก้มศีรษะมิส่งเสียง อุนกึ้งจึงกล่าวต่อ

"ที่น่าหัวร่อที่สุดคือ สารรูปตอนเง็กนึ้งปิ๊กสิ่งมงายต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพอนึกถึงคราใด เป็นอดขันจนต้องหัวร่อมิได้"

นางปิดปากหัวร่อสองเสียง แต่ไม่มีทีท่าเป็นหัวร่อด้วยความขบขันจริง ๆ เลย

เตาะเชี่ยงเค็งยังคงก้มศีรษะมิว่ากล่าว

อุนกึ้งเหม่อมองเตาะเชี่ยงเค็งเป็นครูใหญ่ พลันถอนใจกล่าวช้า ๆ

"หรือท่านไม่อาจสนทนากับข้าพเจ้าด้วยจิตใจร่าเริงแจ่มใส ? หรือท่านไม่ยอมบอกความในใจของท่านให้ข้าพเจ้าทราบด้วย ? หรือท่านไม่อาจสลัดความเคร่งเครียดกังวลของท่าน..."

วาจามิทันจบคำ ลำคอตีบตันจนเสียงขาดห้วงเปลี่ยนเป็นน้ำตาหลั่งไหลลงแทน

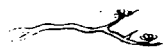

สองบิดากับบุตรตระกูลฮุ้นหาวุ่นวายอยู่ในป่าเขาเป็นเวลานาน จนกระทั่งดวงจันทร์ยิ่งลอยยิ่งสูง ลมภูเขายิ่งกรรโชกยิ่งเหน็บหนาว แต่ตอปี้ซิ่งเกี่ยมฮุ้นเคียมยิ่งกระวนกระวาย ขมวดคิ้วกล่าว

"ตังเที้ย หาโดยไม่มีจุดหมายมาเนิ่นนาน ตอนนี้ไฉนยังวังเวงไม่มีความเคลื่อนไหวใด ๆ กลับเป็นที่ประหลาดยิ่ง"

หยุดเล็กน้อยแล้วจึงกล่าวต่อ

"ให้ประเสริฐสุด เราสองแยกเป็นสองทาง หากยังหาเชี่ยงเค็งไม่พบ รอจนเมื่อดวงจันทร์ขึ้นถึงยอดเขานั้น พวกเราค่อยมาสมทบกันที่นี้อีกครา หากพบกันก็ต้องพามันมาที่นี้"

"เตียเตีย พวกเราที่โดดเดี่ยวลำพัง หากพบพานศัตรู..."

"เฮอะ เจ้าเข้าใจเตียเตียของเจ้าแก่ชราจนหาประโยชน์มิได้จริง ๆ ?"

ฮุ้นตังเที้ยต้องก้มศีรษะต่ำ มิกล้าออกความเห็นอีกแล้ว ฮุ้นเคียมกล่าวต่อไป

"เจ้าจำสถานที่แห่งนี้ไว้ให้ขึ้นใจ แล้วรีบกลับไปรอที่โรงเตี๊ยมไซฮั้ง ทราบหรือไม่ ?"

จบคำเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออกก่อนโดยเร็ว

ฮุ้นตังเที้ยต้องทอดถอนใจยาว กวาดตามองรอบข้าง ก้าวช้า ๆ ไปทางทิศตะวันตก แต่ยังคงไม่วางใจเหลียวหลังมองอีกครั้ง ไหนเลยจะมีเงาร่างของเตียเตียอีก

ป่าเขาเงียบวังเวง ลมโชยกิ่งไม้ใบหญ้าไหวตัวอยู่ซู่ซ่า พลันมีเสียงคนแว่วมาจากทางโค้งที่เบื้องหน้า

ฮุ้นตังเที้ยใจเต้นระทึก กวาดตามองรอบข้างเห็นต้นไม้โบราณสูงชันเสียดฟ้าอยู่ไม่ห่างไกลจากทางน้อยนัก กิ่งก้านสาขาของมันรกทึบ พอที่จะซ่อนตัวโดยไม่มีร่องรอยได้ จึงกระโดดโลดแล่นขึ้นไปซุ่มอยู่บนค่าคบไม้โดยไม่มีเสียง

ชั่วขณะ มีบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองสองคนเดินออกมาจากทางโค้งที่เบื้องหน้า ทั้งสองต่างมีทีท่าท้อแท้ทอดอาลัย หนึ่งในจำนวนนั้น ยังท้อแท้จนหดหู่กว่า ก้มศีรษะถอนใจไม่หยุดยั้ง ส่วนอีกผู้หนึ่งโอบไหล่มันพลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านเสียใจไปไย ? เรื่องราวได้กระทำแล้วเศร้าเสียใจก็ไม่มีประโยชน์ ดีที่พวกเราเชื่อถือสัจจะอุนอู่เง็ก เมื่อบอกว่าเรื่องสำเร็จแล้วจะคลายจุดให้กับพวกเรา คิดว่านางต้องไม่ตระบัดสัตย์คืนคำแน่ รออีกครู่หนึ่งพวกเราก็ไปที่วัดร้างนั้นกัน..."

อีกผู้หนึ่งพลันถอนใจยาว เงยหน้าขึ้นสอดคำ

"มาตรว่านางคลายจุดให้พวกเรา น่ากลัวพวกเราก็ไม่อาจมีชีวิตยืนยาว... โทษฐานสังหารอาจารย์ แผ่นดินยากยิ่งที่จะอภัยให้ได้ วันหน้ามิทราบ จะมีผู้คนมาคาดโทษเรามากน้อยเท่าใด...โอ ตั๊กนั้ง ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

ทิตั๊กนั้งแค่นเสียงหัวร่อเย้ยหยันแล้วปฏิเสธ

"ผิด"

"ไม่อาจผิดไปได้เด็ดขาด โทษฐานสังหารอาจารย์...ไม่อาจผิดพลาดแน่"

ทิตั๊กนั้งแค่นเสียงแล้วเดินไปนั่งที่หินใหญ่ใต้ต้นไม้โบราณ แล้วกล่าวช้า ๆ

"เราสงสัยเหลือเกิน ที่ไฉนสมองท่านจึงโง่เขลาเป็นอย่างยิ่ง ชื่อเสียงในวงพวกนักเลงของบ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมเลวร้ายอย่างยิ่ง เราสองเพียงแต่ใช้เล่ห์คารมกล่อมเกลาเรื่องราวสักเล็กน้อย ชนชาวบู๊ลิ้มก็ต้องเข้าใจว่า เราสองเห็นแก่คุณธรรมดีงาม จึงยอมทำลายซือแป๋ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชา พวกมันยกย่องสรรเสริญพวกเรายังไม่สาสมใจ ไหนเลยยังจะมือกุศลจิตคิดร้ายพวกเราได้"

เจี๊ยะเพ้งก้มศีรษะครุ่นคิดแล้วส่งเสียง

"แต่ทว่า..."

เมื่อเบนสายตามองไปที่ทิตั๊กนั้ง พลันแผดหัวร่อเสียงแหลมเล็ก

"ถูกต้อง ถูกต้อง..."

ทั้งสองจึงหัวร่อให้กันเสียงสนั่นหวั่นไหว สร้างความเดือดดาลแก่ฮุ้นตังเที้ยที่อยู่บนคบไม้จนคิ้วเลิกชี้ชัน เพลิงโทสะฮือโหมแทบอดมิได้ต้องกระโดดลงไปทุบตีศิษย์ชั่วร้ายที่อกตัญญูไร้คุณธรรมให้สาสมใจสักพักหนึ่ง

ทันใดนั้น บนทางภูเขาที่ตรงข้าม มีเงาร่างสายหนึ่งลอยละลิ่วเข้ามาอย่างเชื่องช้า ฮุ้นตังเที้ยที่เพ่งมองต้องตระหนกจนใจสะท้าน คำนึงขึ้น

'นางอสูรอุนยู่เง็กถึงกับมาด้วยแล้ว ?'

ได้ยินเสียงหัวร่อของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองที่ใต้ต้นไม้ยังดังไม่ขาดหาย ร่างที่ผ่ายผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกของอุนยู่เง็ก ลอยละลิ่วเข้ามาดั่งวิญญาณร้าย

ฮุ้นตังเที้ยใจเต้นระทึก มือเท้าเย็นเฉียบไป โดยมิทราบกังวลแทนตัวเอง ? หรือแทนบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองที่อกตัญญูไร้คุณธรรมทั้งสองคนนั้น ?

เสียงหัวร่อพลันชะงักหาย ได้ยินอุนยู่เง็กแค่นหัวร่อเค้นเสียงเย็นชา

"เรื่องที่เราให้พวกเจ้าไปกระทำ สำเร็จแล้วกระมัง ?"

ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งต่างผุดลุกขึ้นรับคำพร้อมกัน อุนยู่เง็กแค่นหัวร่อ

"ประเสริฐมาก"

เสียงดังร่างไม่หยุด ยังคงลอยไปตามทางที่เบื้องหน้าดุจเป็นร่างไม่มีน้ำหนัก

ทิตั๊กนั้ง เจี๊ยะเพ้งเหลียวมองสบตากันแวบหนึ่ง อดมิได้ต้องตวาดขึ้นพร้อมกัน

"ผู้อาวุโส !"

อุนยู่เง็กหันมาตวาดถาม

"เรื่องอันใด ?"

ทิตั๊กนั้งก้มศีรษะกล่าว

"ที่ผู้เยาว์ถูกซิกเจ๊าะตั้งชิ้ว ผ่านพ้นกำหนดสิบสองชั่วยามแล้ว"

อุนยู่เง็กแค่นเสียง

"พวกเจ้ายังมีเวลาอีกสามสิบกว่าชั่วยาม..."

สีหน้าทิตั๊กนั้งเปลี่ยนแปรทันที ร้องเสียงสะท้าน

"พวกผู้เยาว์ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้อาวุโสแล้วโดยใส่ยาพิษ..ใส่พิษ...นั้นในถ้วยน้ำชาของซือแป๋ และท่านเห็นดื่มลงไปกับตา หวังให้ผู้อาวุโส..."

อุนยู่เง็กแค่นหัวร่อสอดคำ

"ตามคำสั่ง ?...เฮอะ ผู้ใดสั่งให้เจ้าไปใช้พิษ ?"

"ผู้อาวุโสท่าน"

"เจ้าจงใคร่ครวญวาจาที่เรากล่าวเมื่อค่ำวานให้ละเอียดอีกครา เราเคยสั่งให้เจ้าไปกระทำเรื่องราวใด ? และไหนเลยเคยรับปากเรื่องราวใดต่อพวกเจ้า ?"

เจี๊ยะเพ้งร้องเสียงสะท้าน

"แต่...แต่ทว่า..."

มันกล่าวได้คำเดียวก็ต้องก้มศีรษะลง อุนยู่เง็กจึงแค่นเสียง

"เราเมื่อค่ำวานเพียงแต่โยนยาไว้กับพื้นเท่านั้นใช่หรือไม่ ?"

ทิตั๊กนั้งร้องเสียงสะท้าน

"แต่ผู้อาวุโสยังบอก..."

"เราบอกกระไร ?"

"ผู้อาวุโสบอก ยาห่อนั้นไร้กลิ่นรส แล้วแต่จะใส่น้ำชา สุรา อาหารแห้งหรือน้ำก็ได้ และยัง..."

พลันชะงักกลางคำ ไม่มีปัญญากล่าวต่อ อุนยู่เง็กจึงแค่นเสียงหัวร่อส่งเสียง

"ส่วนสัดของเจ้านับว่าเหนือคนธรรมดาจริง ๆ ความทรงจำก็แม่นยำจนเป็นอันดับเลิศได้ เรากล่าวกระไรไปบ้าง เจ้าเองก็ต้องจดจำชัดเจนอยู่อย่างนั้น... เราเคยเรียกเจ้าไปใส่ยาพิษในน้ำชาอีฮ้วม ?"

ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งเหลือบตาสบกันอีกครา ทั้งสองพลันคุกเข่าลงไป ทิตั๊กนั้งกล่าวเสียงโหยหวน

"พวกผู้เยาว์อายุน้อยไม่รู้ความ หวังให้ผู้อาวุโสโปรดเมตตากรุณาช่วยชีวิตผู้เยาว์ไว้สักครั้ง"

"เฮอะ เรามิได้สั่งพวกเจ้าไปใส่พิษกระมัง ?"

"ผู้อาวุโสมิได้ใช้พวกผู้เยาว์ไปใส่พิษ"

"เราทั้งมิได้มีคำสั่งพวกเจ้าไปใส่พิษ ไหนเลยเคยรับปากจะคลายจุดแก่พวกเจ้า ?"

"ผู้อาวุโสแม้มิได้รับปาก แต่ทว่า..."

อุนยู่เง็กพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงแหลมเล็กเสียดประสาท ในเสียงหัวร่อของนางเปี่ยมความเย้ยหยันดูแคลนยิ่งนัก ฮุ้นตังเที้ยซ่อนตัวอยู่บนคบไม้ต้องลอบทอดถอนใจยาวด้วยความสะทกสะท้อน

ได้ยินอุนยู่เง็กชะงักเสียงหัวร่อแล้วกล่าวช้า ๆ

"ซิกเจ๊าะตั้งชิ้วสาบสูญการถ่ายทอดไปร้อยกว่าปีแล้ว ในปัจจุบันมีผู้ใช้เป็นเพียงคนเดียว ผู้นั้นย่อมคือตัวเราเอง และก็มีผู้สามารถขจัดได้เพียงคนเดียวเท่านั้น พวกเจ้าทราบเป็นผู้ใดหรือไม่ ?"

ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งงุนงงวูบจึงโพล่งขึ้น

"ย่อมเป็นผู้อาวุโสท่าน"

อุนยู่เง็กแหงนหน้าแผดหัวร่อกล่าว

"ผิดแล้ว ผิดแล้ว ทั่วพิภพจบแดน หนึ่งเดียวที่สามารถขจัดฝีมือซิกเจ๊าะตั้งชิ้วได้มิใช่เรา"

"เป็นผู้ใด ?"

"ผู้นี้ก็คืออีฮ้วมที่ถูกพวกเจ้าใช้พิษทำร้ายตายไป !"

วาจานี้พอกล่าวมา กระทั่งฮุ้นตังเที้ยยังต้องตระหนกจนงุนงงไป ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งยิ่งหน้าเผือดขาวราวซากศพ ตะลึงลานเป็นครู่หนึ่ง ยังคงรู้สึกไม่สิ้นหวัง จึงวิงวอนต่อไป

"ผู้อาวุโส....พวกผู้เยาว์..."

"หรือพวกเจ้าเข้าใจเราหลอกลวงคน ?"

"ผู้เยาว์มิกล้า แต่ทว่า..."

"กาลก่อนตอนเราได้คัมภีร์วิชาชิกเจ๊าะตั้งชิ้วที่สาบสูญการถ่ายทอดนั้น มันมีรวมสองเล่ม เล่มต้นเป็นวิธีคลี่คลายขจัด ยังมีอีกบทหนึ่งกล่าวถึงการปรุงยาสรรพคุณสูง ตอนนั้นเรา..."

นางเงยหน้ามองท้องฟ้า ดวงตามีประกายแดงวูบขึ้น มาตรว่าเพียงแวบเดียว แต่ก็พอจะให้ผู้คนสังเกตความลับในหนหลังของนางออก

รอจนเมื่อประกายนี้สลายคลายไป ใบหน้านางคืนกลับสู่ความกระด้างเย็นชาของเมื่อครู่อีกครา กล่าวต่อไป

"ตอนนั้นเราเชื่อสนิทใจว่าซือแป๋พวกเจ้าเป็นคนดี มิได้ระวังมันแม้สักน้อยนิด ไหนเลยจะคาด..."

วาจานางชะงักลงอีกครั้ง ใบหน้าที่กระด้างเย็นชา กลายเป็นเหี้ยมอำมหิตกว่าเดิม เน้นทีละคำ

"ไหนเลยจะคาด มันแม้มีใบหน้าเป็นมนุษย์แต่ไม่มีหัวใจมนุษย์เลย ฉวยโอกาสที่เรานั่งกัมมัฏฐานแปดสิบเอ็ดวัน เพื่อฝึกหลักวิชาชิกเจ๊าะตั้งชิ้วนั้น ขนอัญมณีที่เราสะสม พร้อมทั้งเล่มจบของคัมภีร์วิชานี้หลบหนีไป"

จนบัดนี้ฮุ้นตังเที้ยจึงทราบ ระหว่างนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กกับบ้วนเหมียวจินหยิน ถึงกับมือดีตที่โสมมอยู่ช่วงหนึ่ง มาตรว่ากลั้นลมหายใจมิกล้าระบาย แต่ยังอดหัวใจเต้นถี่เร็ว เหงื่อเย็นยะเยียบซึมโชมกายมิได้ เนื่องเพราะทราบ หากการซุกซ่อนตัวของตนถูกนางพบเห็น ต้องถูกนางสังหารเพื่อปิดความลับนี้ทันที

วิกาลยิ่งมืดสลัวกว่าเดิม ฮุ้นตังเที้ยเริ่มไม่เห็นเค้าหน้าอุนยู่เง็กชัดเจนดั่งเมื่อครู่ แต่ยังพอฟังออกว่าในน้ำเสียงของนางมีความรู้สึกเช่นไร...ถึงกับมีทั้งโศกเศร้ารันทด เดือดดาลคลั่งแค้น ความรู้สึกเยี่ยงนี้เปล่งออกจากนางอัปลักษณ์อุนยู่เง็กได้ นับเป็นที่ฮุ้นตังเที้ยต้องแตกตื่นสงสัยยิ่งนัก

ทิตั๊กนั้งกับเจี๊ยะเพ้งทรุดกายลงกับพื้น ฟังอุนยู่เง็กกล่าวจบคำแล้ว ต้องเหลียวมองกันอยู่ไปมา ได้ยินอุนยู่เง็กก็แผดหัวร่อดั่งปักษาราตรีคร่ำครวญแล้วกล่าวต่อ

"อีฮ้วมเอยอีฮ้วม เรานับว่าไม่ละอายต่อท่านแล้ว ให้ท่านไม่ต้องเงียบเหงาว้าเหว่ในเส้นทางสู่ปรภพ ศิษย์รักทั้งสองของท่านจะติดตามท่านไปในบัดดลนี้แล้ว"

จบคำสะบัดแขนเสื้อ ลอยละลิ่วขึ้นเขาไปอีกครา เจี๊ยะเพ้งกำหมัดกัดฟันแนบแน่นพลันทะยานกายปราดขึ้นจากที่ คล้ายจะโถมตรงเข้าใส่นางเพื่อแก้มือแต่ถูกทิตั๊กนั้งคว้าไว้ทัน

ได้ยินทิตั๊กนั้งเน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านจะทำกระไร ? เราสองไหนเลยเป็นคู่มือนางอสูรร้าย"

เจี๊ยะเพ้งตาเหลือกถลน คำรามจากไรฟัน

"มาตรว่าไม่อาจต้านทานฝีมือนาง ก็ต้องเสี่ยงกับนางสักครั้ง เพราะจะอย่างไร..."

ทิตั๊กนั้งหัวร่อเบา ๆ กล่าวสอดคำไป

"ท่านเข้าใจพวกเราไม่มีทางรอดอีกแล้ว ?"

"หรือว่า...หรือว่า..."

ทิตั๊กนั้งปัดฝุ่นที่เข่า ใบหน้ามีแววกระหยิ่มภาคภูมิ กล่าวช้า ๆ

"ท่านครุ่นคิดให้ละเอียดอีกครั้ง เราสองมิเพียงมีทางรอดเท่านั้น ยังมีคุณประโยชน์จากการนี้อีกมากหลายด้วย"

เจี๊ยะเพ้งงุนงงอีกครา กระทั่งฮุ้นตังเที้ยก็ต้องคลางแคลงสงสัยยิ่งนัก แลเห็นทิตั๊กนั้งดีดนิ้วดังสดใส แย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"ในเมื่อมีวิธีขจัดรักษาบันทึกอยู่ในเล่มจบของคัมภีร์ลับ เราสองเพียงแต่รีบเร่งกลับไปค้นหาคัมภีร์ลับนั้นออกมา ไยมิใช่..."

มิทันจบคำ เจี๊ยะเพ้งก็ร้องด้วยความลิงโลดยินดี

"ปฏิภาณอันฉับไวของท่าน เป็นที่ข้าพเจ้าไม่มีทางทัดเทียมจริง ๆ แต่คัมภีร์ลับเล่มนั้นจะซ่อนอยู่แห่งหนใด หรือท่านมีแผนมั่นใจอยู่ก่อนแล้ว ?"

ทิตั๊กนั้งแหงนหน้าแผดหัวร่อ แต่พลันชะงักไว้ กวาดตามองเจี๊ยะเพ้งขึ้น ๆ ลง ๆ สองคราจึงกล่าวช้า ๆ

"ซาตี๋ เราสองอยู่ด้วยกันมาแต่เยาว์วัย พอจะนับว่ามีน้ำใจที่ไม่เลว แต่เรายังรู้สึกท่านออกจะยโสโอหังบ้าง มีเรื่องบางประการ ดำเนินตามพลการที่คิดเห็น โดยมิได้ถือเราที่เป็นซือเฮียอยู่ในสายตาเลย"

เจี๊ยะเพ้งกลอกตาแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้น้องมีวัยเยาว์ไร้ความคิด มีเรื่องมากหลายที่ต้องขอให้ซือเฮียโปรด

ได้อโหสิด้วย"

"เฮอะ นี่ยอมแน่นอน แต่ทว่า...หากอีกสองสามปี วัยของท่านก็ไม่เยาว์แล้ว..."

"วันหน้า ข้าพเจ้าต้องเคารพนับถือซือเฮียยิ่งกว่านี้หลาย ๆ เท่า ไม่กล้ามีทีท่ามิเคารพนอบน้อมอีกแล้ว"

ฮุ้นตังเที้ยที่ซ่อนตัวลอบฟัง ต้องสะทกสะท้อนใจเป็นยิ่งนัก ซือเฮียตี๋ทั้งสองคนนี้มิเพียงกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์กับผู้อื่นเท่านั้น กระทั่งซือเฮียตี๋ด้วยกันก็ถึงกับหักเล่ห์ชิงเหลี่ยมมิยอมผ่อนคลายต่อกันเลย ดูท่า ความดีและความชั่วของผู้คนชาวโลก เป็นที่ผิดแปลกดุจฟ้ากับดินจริง ๆ

ชั่วครู่ ได้ยินทิตั๊กนั้งหัวร่อฮิฮิ กล่าว

"เราสองมีน้ำใจดั่งเฮียตี๋ร่วมสายเลือดเดียวกัน ไม่ต้องถกถึงเคารพหรือไม่เคารพ ขอเพียงวันหน้าท่านยังจำคุณความดีของเราไว้ได้บ้างก็พอแล้ว"

เจี๊ยะเพ้งก้มศีรษะตอบ

"นั่นย่อมแน่นอน พระคุณยิ่งใหญ่ของซือเฮีย ผู้น้องไม่มีวันลืมเลือนได้อีกแล้ว"

มันเมื่อครู่ยังใช้สรรพนามท่านกับข้าพเจ้า แต่ตอนนี้กลับเรียกตัวเองเป็นผู้น้องอยู่ทุกถ้อยคำ ทิตั๊กนั้งจึงแย้มยิ้มด้วยความพอใจแล้วกล่าว

"ความจริงที่ซ่อนคัมภีร์เล่มนั้นของซือแป๋ ท่านก็สมควรทราบอยู่ เพียงแต่ปกติท่านมิใคร่สนใจสังเกต..."

พลันมีเสียงแค่นหัวร่อดังแว่วมาจากเบื้องบน แล้วเสียงที่ยะเยียบเย็นชาจนเสียดกระดูกเน้นลงมา

"เราซ่อนอยู่ในที่ใด ?"

ทิตั๊กนั้งสะดุ้งเฮือกใหญ่ดั่งถูกสายฟ้าฟาด

เจี๊ยะเพ้งลนลานเหลียวมองรอบข้าง ดุจเผชิญกับอันตรายที่คับขัน ในที่สุด ย่อเอวถีบเท้าพุ่งขวับไปไกลกว่าสี่วา หลบหนีปานสุนัขถูกไล่ล่า

ส่วนทิตั๊กนั้งนั้นคุกเข่าโครมลงกับพื้นไป ก้มศีรษะจรดอก มิกล้าส่งเสียงและมิกล้าเคลื่อนไหวอีกแล้ว

อาจารย์ร้ายศิษย์ชั่วช้า

เห็นมีเงาสีดำสายหนึ่งลอยละลิ่วลงจากยอดไม้โบราณทางหลังเขาที่เบื้อง หน้าเจี๊ยะเพ้งที่พุ่งกายไปไม่คิดชีวิต แต่เงาร่างสายนั้นกลับมีความรวดเร็วกว่า ถึงกับสกัดขวางหน้ามันไว้แล้วแค่นเสียงเย็นชา

"เจ้ายังคิดจะหนีรอด ?"

เจี๊ยะเพ้งตวาดด้วยความตระหนก ถลาถอยถึงเจ็ดก้าวจึงตะกุกตะกัก

"ซือแป๋...ซือแป๋..."

ในที่สุด คุกเข่าโครมลงไปเช่นกัน

ฮุ้นตังเหี้ยเพ่งมอง มันเป็นชายชราแต่งกายเยี่ยงนักพรต ใบหน้าคมสันมีสง่า ทีท่าโอ่อ่าอาจหาญ เดินช้า ๆ มาที่เบื้องหน้าเจี๊ยะเพ้งแล้วตวาด

"ตัวบัดซบ ! เจ้าทั้งที่รู้แน่ อยู่ต่อหน้าเราไม่มีทางหลบหนีพ้นได้ แต่ยังคิดจะหนี หรือเจ้าแม้มีจิตใจชั่วช้าสุดสามานย์ แต่กลับไม่มีความสามารถสมความชั่วช้านั้น สมควรตายหรือไม่สมควร ?"

เจี๊ยะเพ้งฟุบหมอบกับพื้น โขกศีรษะถี่ ๆ พลางร้อง

"ศิษย์สมควรตาย ศิษย์สมควรตาย"

อีฮ้วมเบือนสายตาที่กราดเกรี้ยวเย็นชามาทางทิตั๊กนั้งอย่างเชื่องช้า ทิตั๊ก-

นั้งยังคงก้มศีรษะมิกล้าส่งเสียง

ฮุ้นตังเที้ยที่ใคร่ครวญวาจาของอีฮ้วม รู้สึกหวาดหวั่นจนสั่นสะท้าน ได้ยินอีฮ้วมกล่าวต่อไป

"ในแผ่นดินยุคนี้ ความจริงก็เป็นสัตว์ใหญ่กินสัตว์เล็ก ผู้เข้มแข็งดำรงผู้อ่อนแอมอดมลายอยู่แล้ว พวกเจ้าเพราะต้องการยังชีวิตอยู่ มาตรว่ามีพฤติการณ์เป็นโทษทัณฑ์อุกฤษฏ์ เราก็ไม่ตำหนิพวกเจ้า แต่พวกเจ้าถึงกับโง่เขลาปานนี้ เราที่เป็นซือแป๋ยากยิ่งจะอดกลั้นได้ ยังมิสู้รีบตายไปเสียแต่เร็วไวก็แล้วกัน"

ฮุ้นตังเที้ยต้องสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ อย่างไรก็นึกไม่ถึงซือแป๋ถึงกับกล่าววาจาเยี่ยงนี้กับศิษย์มัน ไยมิใช่เป็นการสอนให้ศิษย์ชั่วช้าสามานย์กว่าเดิม ?

ได้ยินเจี๊ยะเพ้งร้องเสียงโหยหวน

"ซือแป๋...ศิษย์"

อีฮ้วมสอดคำเสียงเย็นชา

"พฤติการณ์ในชั่วชีวิตเรา ความจริงมีเลวร้ายมากกว่าดีงามอยู่แล้ว แต่เราซือแป๋มิเพียงมีจิตใจปฏิบัติเรื่องเลวร้ายเท่านั้น ยังมีความสามารถกระทำเรื่องเลวร้ายด้วย ดังนั้นจวบจนบัดนี้ในโลกยังไม่มีผู้ใดสามารถทำอย่างไรกับเราได้ ควรทราบว่า คนเลวร้ายกระทำเรื่องเลวร้าย หากมิใช่มีภูมิปัญญาสุดสูงฝีมือสุดยอด ยากยิ่งจะกระทำสำเร็จเด็ดขาด ซือเฮียเจ้ายังพอจะสนับสนุนส่งเสริม ส่วนเจ้านั้นหรือ ? เฮอะ เฮอะ..."

พลันตวัดเท้าเตะฉาด เจี๊ยะเพ้งปลิวกระเด็นไกลออกไปร่วมสามวา ส่งเสียงแผดร้องเพียงอึดเดียวก็แน่นิ่งมิเคลื่อนไหวอีก

ทิตั๊กนั้งยังคงก้มศีรษะคุกเข่ามิส่งเสียง คล้ายดั่งมิได้ยินได้เห็นในเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่สักน้อยนิด แต่ฮุ้นตังเที้ยที่เห็นกระจ่างชัด ต้องใจเต้นถี่เร็วเหงื่อแตกซึมจนโชมกาย เห็นมันเดินช้า ๆ มาเบื้องหน้าทิตั๊กนั้ง กวาดตามองแล้วแค่นเสียง

"ตัวอย่างของซือตี่เจ้า เจ้าเห็นแล้วหรือไม่ ?"

"เห็นชัดเจนแล้ว"

"เมื่อเห็นแล้ว ในใจเจ้ามีความคิดอย่างไร ?"

"หากศิษย์ไม่มีความสามารถหายาขจัดจากซือแป๋มาได้ ก็ขอให้ซือแป๋กรุณาช่วยชีวิตศิษย์สักครั้ง มิเช่นนั้น..."

อีฮ้วมพลันแหงนหน้าหัวร่อแล้วกล่าว

"เจ้าเข้าใจ ลวดลายของเจ้าทั้งสองสามารถตบตาเราไปได้ ?"

ทิตั๊กนั้งงุนงงวูบ รีบเงยหน้ามองไป ได้ยินอีฮ้วมกล่าวต่อ

"เมื่อค่ำวานเจ้าทั้งสองกลับไปด้วยทีท่าลุกลี้ลุกลน มิเพียงสีหน้าพิกล แววตาผิดธรรมดาเท่านั้น กระทั่งวาจายังอ้ำ ๆ อึ้ง ๆ โดยเฉพาะเจี๊ยะเพ้ง ยิ่งมีทีท่ากระสับกระส่ายกว่าเจ้า นั่นไหนเลยจะหลบรอดสายตาเราไปได้ ตอนหลังเจ้าฉวยโอกาสที่เราไปล้างมือ (ปัสสาวะ) กระตุ้นให้เจี๊ยะเพ้งใส่ยาห่อนั้นในกาน้ำชาเรา ซึ่งเราก็ได้ลอบดูกระจ่างชัดทุกบทตอน เพียงแต่เรามิทราบ เจ้าไฉนจึงต้องกระทำดังนี้ ดังนั้นแสร้งเป็นไม่รู้ตัว และฉวยโอกาสที่เจ้าทั้งสองมิทันสังเกตเปลี่ยนน้ำชามาอีกกาหนึ่ง ค่อยดื่มต่อหน้าเจ้าทั้งสองไป"

ทิตั๊กนั้งก้มศีรษะลง มิกล้าเงยขึ้นสู้หน้ากันอีกแล้ว อีฮ้วมแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"เช้าวันนี้ เราเห็นเจ้าทั้งสองลอบดูอยู่นอกหน้าต่างเป็นครู่ใหญ่ แต่ยังไม่กล้ามาตรวจในห้องเรา ก็ลนลานหลบหน้ามา เราจึงสะกดรอยตามหลังเจ้าตลอดเวลา วาจาที่พวกเจ้าบอกกับอุนยู่เง็กเมื่อครู่ เราที่อยู่บนผนังเขาก็ได้ยินถนัดชัดเจนทุกถ้อยคำ"

ฮุ้นตังเที้ยต้องลอบถอนใจคำหนึง

'ความสามารถของอีฮ้วมนี้ เพียงพอจะส่งเสริมพฤติการณ์ชั่วร้ายของมันให้สำเร็จได้จริง ๆ ความน่าสะพรึงกลัวของคนประเภทนี้ นับว่ายังเหนือกว่าอสรพิษสัตว์ป่าอีกมากนัก ไฉนฟ้าดินจึงปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่ในโลกได้ ?

พอได้คิดเช่นนั้น คุณธรรมอันสูงส่งพลุ่งพล่านขึ้นรุนแรง ขณะเค้นสมองขบคิดจะใช้วิธีใดไปกำจัดเภทภัยแก่ชาวโลกนั้น มิคาด พอสายตาเหลือบลงมาพลันเห็นเงาร่างอีกสายหนึ่งลอยละลิ่วออกมาจากหลังเขา แค่นหัวร่อกล่าว

"อีฮ้วม การกระทำเยี่ยงนี้ของท่าน ไม่รู้สึกอยุติธรรมเกินไป ?"

มือตวัด ประกายสายหนึ่งพุ่งตรงมาที่ร่างทิตั๊กนั้งทันที

ทิตั๊กนั้งแผดร้องโหยหวน เกลือกกลิ้งกับพื้นอยู่ตลอดเวลา กลิ้งจนไปถึงข้างกายเจี๊ยะเพ้งที่ขาดใจตายไปแล้วจึงหยุด ในที่สุด ซือเฮียซือตี่ทั้งสองก็ได้

ตายร่วมกันแล้ว

อีฮ้วมในยามตระหนกอย่างยิ่ง หันขวับกลับไปเห็นร่างผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกของอุนยู่เง็กลอยช้า ๆ เข้ามา พร้อมทั้งแค่นหัวร่อกล่าว

"สองคนนี้มีพฤติการณ์ชั่วร้ายเช่นเดียวกัน ไหนเลยยอมปล่อยให้มันหนึ่งตายหนึ่งรอด ชั่วชีวิตเราขัดตาเรื่องยุติธรรมเป็นที่สุด พานช่วยกำจัดมันแทนท่านไปเสียเลย"

อีฮ้วมกลอกตาไปมา สีหน้าเปลี่ยนแปรหลายครั้งครา พลันแย้มยิ้มกล่าว

"วิเศษ วิเศษ ข้าพเจ้าก็กำลังมีเจตนาเยี่ยงนี้ ศิษย์ที่ทรยศต่ออาจารย์ทิ้งไว้ในโลกก็ไม่มีประโยชน์ใด ?"

อุนยู่เง็กแค่นเสียงเย็นชา เขม้นมองหน้ามันแน่วนิ่งไม่กะพริบ

รอยยิ้มบนใบหน้าของอีอ้วม ยิ่งนานยิ่งแจ่มใสกว่าเดิม กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ยู่เง็ก มิได้พบมานานปี นึกมิถึงว่าท่านยังเช่นดั่งเดิม..."

ก้มศีรษะถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"หลายปีที่ผ่าน...โอ ข้าพเจ้ากลับชราไปมากหลายแล้ว"

อุนยู่เง็กยังคงแค่นเสียงเย็นชา จับตามองมันแน่วนิ่งไม่กระพริบดั่งเดิม

อีฮ้วมยื่นฝ่ามือช้า ๆ ลูบเครายาวที่ใต้คาง แหงนหน้าถอนใจกล่าวต่อ

"วันเวลาเร่งเร้าผู้คนให้เฒ่าชรา วัยผ่านไปมาอาจย้อนกลับมาอีก แต่ละครั้งที่ข้าพเจ้าหวนคำนึงถึงช่วงเวลาที่ได้อยู่กับท่านเมื่อครั้งอดีต รู้สึกรันทดหดหู่จนมิอาจหักห้ามได้...ยู่เง็ก ท่านยังจำได้หรือไม่ ? เราสองที่อยู่ใต้ร่มไม้ใหล่เขาชูจอกสุราต่อจันทรา ร่วมอวยพรให้มีชีวิตยืนยาว...โอ มิเพียงครั้งเดียวที่ข้าพเจ้าได้คิดชีวิตมนุษย์ไฉนสั้นปานนี้ ไม่มีการอยู่ร่วมกันเป็นร้อยปีโดยมิพรากจากกลับมิสู้จากกันในตอนนั้น เพื่อทิ้งรอยทรงจำอันดีงามไว้ให้ได้หวนคำนึง เพื่อประโลมจิตใจที่พรากจากให้ซึ้งดื่มด่ำกว่าบ้าง โอ ตรงกับคำพบกันมิสู้ไม่ได้พบ... โอ ยู่เง็กท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

มันเบือนสายตามอง เห็นอุนยู่เง็กยังคงจ้องมันแน่วนิ่งดั่งเดิม พลันถอนใจยาวแล้วเอื้อน

"รักนี้ขอฝากไว้เป็นความหลังให้คำนึง เพียงแต่ตอนนั้น...เลอะ... เลือน...ไป..."

อุนยู่เง็กพลันแค่นหัวร่อสอดคำ

"วาจาเหล่านี้ของท่าน หากเปลี่ยนเป็นได้ยินเมื่อหลายปีก่อน น่ากลัวเราก็จะ..."

พลันเม้มปากไว้ แค่นเสียงเย็นชาแทน

อีฮ้วมกล่าว

"มาตรว่าวัยผ่านพ้นจนแก่ชรา แต่รักนี้มิเปลี่ยนแปรชั่วนิจนิรันดร์ หรือวันนี้จะผิดแปลกกว่าวันก่อน ๆ นั้น..."

อุนยู่เง็กแค่นหัวร่อสอดคำ

"คารมอันกลอกกลิ้งเหล่านั้นของท่าน ไปว่ากล่าวกับผู้อื่น อาจบางทีจะหลงกลท่านได้อีก แต่เรากลับฟังจนชาชินแล้ว"

อีฮ้วมงุนงงวูบ เหลือบตามองไปมาหลายครั้งคราว ในที่สุด ฝืนหัวร่อกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ยู่เง็ก ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องเข้าใจผิดข้าพเจ้ามากมายหลายเรื่อง แต่ข้าพเจ้า..."

อุนยู่เง็กพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ไม่ต้องกล่าวต่อไปแล้ว..."

นางก้มศีรษะช้า ๆ คล้ายดั่งลอบทอดถอนใจ แล้วจึงเงยขึ้นกล่าวต่อไป

"เช่นดั่งที่ท่านว่า กาลเวลาผ่านไปมิอาจคืนมา เราแก่ชรามากแล้ว..."

เพ่งตามองเขม็งนิ่ง พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน เป็นเสียงหัวร่อที่เสียดหูระคายใจเปี่ยมความโศกเศร้ารันทดยิ่ง

อีฮ้วมกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านมิได้ชรา เพียงแต่..."

อุนยู่เง็กแผดหัวร่อกล่าวสอดคำ

"ชรายังไม่ตายต้องกลายเป็นปิศาจ เราไม่หลงกลท่านได้อีกแล้ว ไม่ถูกท่านหลอกลวงจนเหลือเชื่ออีกแล้ว จวบจนบัดนี้ ท่านยังเข้าใจท่านชาญฉลาดปราดเปรื่อง ชาญฉลาดกว่าทุกผู้คนทั้งสิ้น ? โดยมิทราบเรายังชาญฉลาดกว่าท่านมากนัก"

อีฮ้วมกระแอมแล้วกล่าว

"ภูมิปฏิภาณอันปราดเปรื่องหลักแหลมของท่านเหนือกว่าข้าพเจ้าเสมอมา..."

วาจาที่สอพลอเหล่านี้ อุนยู่เง็กคล้ายมิได้ยินเลยยังคงกล่าวสืบไป

"เราคำนวณได้แต่แรกแล้ว เจ้าตัวบัดซบทั้งสองต้องไม่อาจใช้พิษประทุษร้ายท่านได้แน่ และก็คำนวณก่อน ท่านต้องติดตามพวกมันมาที่เทียนมักชัว ก็เป็นจริงดั่งเราคาดหมาย"

หยุดหัวร่อด้วยความเจ็บแค้นแล้วจึงกล่าวต่อ

"กาลก่อนนี้ ทุกเรื่องราวของเราต่างไม่อาจรอดพ้นหล่มอุบายที่ท่านขุดล่อไว้ บัดนี้ถึงคราวท่านบ้างแล้ว"

อีฮ้วมแสร้งถอนใจยาว ก้มศีรษะมิส่งเสียง แต่ตาของมันกลอกไปมาแสดงว่ากำลังขบคิดหาวิธีหนีเอาชีวิตรอดอยู่

อุนยู่เง็กแค่นหัวร่อกล่าวต่อไป

"ท่านหาวิธีหลบหนีอีกแล้ว ในหลายปีที่ผ่าน เราอยู่ในระหว่างคร่ำเคร่งฝึกปรือวิชาตัวเบาตลอดมา หากท่านไม่เชื่อ ท่านทดลองดูก็ได้"

อีฮ้วมใจหายวาบ แต่เมื่อครุ่นคิดแล้วคำนึงขึ้นอีกครา

'นางทุ่มเทเวลาหลายปีฝึกวิชาตัวเบา อย่างนั้นวิชาอื่น ๆ ของนางจะต้องถูกทอดทิ้ง เราทุ่มเทกำลังเสี่ยงกับนางในตอนนี้ ก็ไม่แน่จะมิอาจพิชิตนางได้'

อุนยู่เง็กแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ท่านก็ไม่ต้องมีความเพ้อฝันมาประลองฝีมือกับเรา หากวิจารณ์ตามหลักวิชาบู๊ ท่านไม่มีทางทัดเทียมเราได้เด็ดขาด ยังมิต้องถกถึงเรื่องอันใดเพียงวิชาฝ่ามือที่มีบันทึกอยู่ในเล่มแรกของคัมภีร์ชิกเก็งปี้กิบ ท่านก็ไม่มีทางต้านทานรับมือได้เด็ดขาด เฮอะ เฮอะ หากท่านไม่เชื่อ จงเข้ามาทดลองดูให้เต็มที่ได้"

อีฮ้วมงุนงงไปแล้ว ในที่สุด เงยหน้าถอนใจกล่าว

"หลายปีที่ผ่าน ข้าพเจ้ามีความปรารถนาได้พบกับท่านอีกสักครั้งเสมอมา ตอนนี้ไหนเลยต้องการหลบหน้าหนี ยิ่งไม่คิดจะประลองฝีมือกับท่านอีกด้วย ยู่เง็ก ท่านออกจะคิดมากเกินไปแล้ว"

อุนยู่เง็กแผดหัวร่อกล่าว

"เราคิดมากเกินไป ?...เฮอะ เฮอะ ในใจท่านคิดกระไร ท่านย่อมทราบ

อยู่กระจ่างเอง"

"ในใจข้าพเจ้าคิด มรสุมในบู๊ลิ้มปั่นป่วนรุนแรงเปี่ยมภยันตรายถึงปานนี้ เราสองต่างมีวัยสูงมากแล้ว มิสู้หาสถานที่มีทิวทัศน์สวยงาม ร่วมเสพสุขในบั้นปลาย..."

มันมิเพียงมีวาจาที่นุ่มนวลระรื่นหูเท่านั้น ความหมายยังโยกคลอนจิตใจได้รุนแรงยิ่ง อุนยู่เง็กหลุบตาลงช้า ๆ คล้ายดั่งถูกมันเกลี้ยกล่อมจนหวั่นไหวไปบ้างแล้ว

ดวงตาอีฮ้วมเป็นประกายแวววาว มุมปากมีรอยยิ้มที่กระหยิ่มขึ้นโดยไม่อาจอดกลั้น กล่าวเสียงนุ่มนวลต่อ

"ยู่เง็ก ท่านคิดดู เราสองที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรมาชั่วชีวิต ผลที่สุดได้ทิ้งกระไรไว้บ้าง...โอ นอกจากในใจข้าพเจ้ามีท่าน ในใจท่านยังคงมีข้าพเจ้า..."

สองคำนี้ยิ่งดื่มด่ำซึ้งใจ ออดอ้อนดุจเป็นอยู่ในวัยฉกรรจ์ กล่าวถึงตอนหลัง ๆ คล้ายดั่งมีจิตใจพลุ่งพล่านไม่อาจระงับ ยกมือลูบตาเบา ๆ ก้มศีรษะลงช้า ๆ

มิคาด อุนยู่เง็กพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้อง

"ในใจท่านมีเรา ? ในใจเรามีท่าน ?...ฮา ฮา ชีวิตบั้นปลาย...ชีวิตบั้นปลาย"

พลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวต่อไป

"บอกกับท่านตามความสัตย์จริง เราตัดใจไม่ยอมมีชีวิตสืบไปอยู่นานแล้ว ท่านยินยอมตายร่วมกับเราหรือไม่ ?"

อีฮ้วมฝืนยิ้มกล่าว

"ยู่เง็ก ตายดีมิสู้อยู่อย่างทรมาน ท่านกล่าววาจาเหล่านี้ด้วยสาเหตุใด ? เราสองยังมีสุขภาพแข็งแรง อย่างน้อยยังอยู่ได้อีกสิบปียี่สิบปี..."

"ท่านไม่ยอมตายร่วมกับเรา เราไม่ตำหนิท่าน มาตรว่าท่านทรยศต่อเรา แต่เรายังไม่ฆ่าท่าน...เรา...เราเพียงต้องการให้ท่านกระทำเรื่องแทนเราอีกรายเดียว..."

กล่าวถึงตอนหลัง เสียงของนางพลันกลับกลายเป็นรันทดหดหู่

เมฆดำกลุ่มก้อนใหญ่ลอยมาบดบังเดือนข้างขึ้นไว้ วิกาลจึงยิ่งเลือนรางกว่าเดิม

เมฆดำหย่อมใหญ่ลอยมาบดบังแสงจันทร์ อุนกิ้งเงยหน้ากล่าว

"วิกาลดึกมากแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งผงกศีรษะตอบ

"วัดโบราณอยู่ที่เบื้องหน้านี่เอง มิทราบอุนยู่เง็กไปแล้วหรือไม่ ?"

"นางว่าจะไป คิดว่าต้องไปแน่นอน"

จบคำรั้งแขนเตาะเชี่ยงเค็งพลิ้วเข้าในวัดโบราณ

ในโบสถ์ที่มืดเลือนราง ทุกสรรพสิ่งยังเป็นเช่นเดิมมิเปลี่ยนแปร องค์พระพุทธรูปยังคงหลุบพระเนตร ยังคงคล้ายเวทนาต่อความทุกข์ทรมานของชนชาวโลก แต่จิตใจของเตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้ง มิทราบผิดแปลกกว่าเมื่อค่ำวานมากมายเพียงใด

เงาร่างเคลื่อนไหว แสงจันทร์รำไร ทั้งสองนั่งเคียงไหล่บนอาสนะหน้าพระพุทธรูป ความรู้สึกปั่นป่วนวุ่นวาย สะทกสะท้อนจนมิทราบควรกล่าวกระไร ?

ที่หลังโบสถ์ มีแสงโคมไฟมาพร้อมกับเงาร่างสองสาย อ้อนแอ้นเทียบเท่าสูงต่ำเสมอกัน เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งต่างเหลียวมอง พลันร้องโพล่งขึ้น

"พวกท่านมากันแล้ว"

เซี่ยวค้วงยิ้มเล็กน้อย วางโคมทองเหลืองทั้งสองดวงไว้บนแท่นบูชา เซี่ยวค้วงกล่าวว่า

"พวกเรามานานแล้ว โจ๊วโกวผู้เฒ่าคงจะมาในบัดดลนี้"

เซี่ยวเหล็งก้มศีรษะมิเหลือบมองอุนกิ้งสักแวบเดียว ดังนั้นเอง ในโบสถ์ใหญ่จึงมีแต่เสียงหัวใจเต้นของคนทั้งสี่ ทำลายความเงียบงันวังเวงของโบสถ์อยู่

ลมกรรโชกเข้ามาในโบสถ์วูบหนึ่ง ในลมวิกาลที่มีความหนาวเย็น โชยใบไม้ร่วงเข้ามาใบหนึ่ง และก็โชยเงาร่างสายหนึ่งลอยละลิ่วตามใบไม้เข้ามา

เตาะเชี่ยงเค็ง อุนกิ้ง เซี่ยวเหล็ง และเซี่ยวค้วง โพล่งขึ้นพร้อมกัน

"ท่านเอง !"

เงาร่างสายนั้นยิ้มเล็กน้อย มิใช่ใครอื่น อีฮ้วมนั่นเอง มันแย้มยิ้มกล่าว

"คิดไม่ถึงกระมัง ?"

เดินมือไพล่หลังมาสองก้าว พลันกล่าวกับเตาะเชี่ยงเค็งช้า ๆ

"ขอแสดงความยินดีกับซื่เฮีย ความอาฆาตแค้นของบิดามารดาท่านวันนี้จะได้ชำระล้างแค้น"

ยกมือไพล่หลังเดินไปอีกสองก้าว ถึงที่หน้าผนังซึ่งมีรูปซีดจาง

ช่วงเวลานั้น เตาะเชี่ยงเค็งกลับคลางแคลงสงสัยยิ่งนัก ไม่อาจส่งเสียงได้

ลมกรรโชกมาอีกวูบหนึ่ง พัดพาร่างที่ละลิ่วราววิญญาณร้ายลอยมาด้วยเชี่ยวเหล็ง เชี่ยวค้วงร้องขึ้นพร้อมกัน

"โจ้วโกวมาแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งรู้สึกใจเต้นระทึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ได้ยินอุนยู่เง็กแค่นเสียงเย็นชา

"พวกเจ้ากลับมาเร็วอย่างยิ่ง"

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งเหลือบมองกันแวบหนึ่ง อุนยู่เง็กฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"เราทราบว่าพวกเจ้ารุ่มร้อนจนกระวนกระวาย ความอาฆาตแค้นของบิดามารดา ย่อมไม่อาจรอคอยแม้สักชั่วครู่ยาม ใช่หรือไม่ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งเชิดหน้ายืดอกตอบ

"ความแค้นของบิดามารดา มิยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน ผู้เยาว์มิได้ล้างแค้นยิ่งใหญ่นี้วันใด กินไม่ได้นอนไม่หลับจริง ๆ"

อุนยู่เง็กแค่นหัวร่อสวนคำ

"ศัตรูที่ฆ่าบิดามารดาเจ้า ตอนนี้ต่างอยู่เบื้องหน้าเจ้าแล้ว แต่เจ้าเคยได้คิดหรือไม่ ? ด้วยพลังฝีมือเจ้าตอนนี้ มีหวังล้างแค้นสำเร็จ ?"

เตาะเชี่ยงเค็งเลิกคิ้วกล่าวเสียงกังวาน

"ที่ข้าพเจ้ามาในครานี้ มิได้คำนึงถึงเรื่องเป็นตายร้ายดีอีกแล้ว"

อุนยู่เง็กแค่นเสียงหัวร่อกล่าว

"มีปณิธานเข้มแข็ง มีจิตใจห้าวหาญ แต่ในชั่วชีวิตเรา มิเคยเอาเปรียบผู้ใดมาเลย"

พลันยื่นกระบอกสีทองแวววาวออกจากแขนเสื้อแล้วแค่นเสียงต่อ

"โง้วฮุ้นฮั้งยิกโท่วชิมจำสองกระบอกนี้ หนึ่งมีหนึ่งว่าง เราจะให้เจ้าเป็นผู้เลือกก่อนกระบอกหนึ่ง หากเจ้าเลือกกระบอกที่มี เราจะส่งเสริมให้เจ้าสม

ปณิธาน มิเช่นนั้น...ฮา ฮา อีฮ้วม ท่านเข้ามารับกระบอกโท่วชิมจำทั้งสองนี้ให้มันเป็นผู้เลือกก่อนกระบอกหนึ่ง"

อีฮ้วมลังเลเล็กน้อย ดวงตาพลันมีประกายแวววาว เดินช้า ๆ มาที่ด้านหลังอุนยู่เง็ก รับกระบอกทั้งสองในมือนางช้า ๆ หันกายช้า ๆ

ทันใดมันบิดกายหันร่างตวัดสองฝ่ามือขึ้นพร้อมกัน มีเสียงฉับ ๆ ดังแผ่วเบา

ในเสียงแผ่วเบา ผสานเสียงแผดหัวร่ออย่างชั่วร้ายของอีฮ้วมอยู่ด้วย

มิคาด...ในกระบอกโง้วฮุ้นฮังยิกโท่วชิมจำทั้งสอง กลับไม่มีเข็มพุ่งออกมาสักเล่มเดียว เสียงแผดหัวร่อของอีฮ้วมพลันชะงักหาย แต่เสียงหัวร่อของอุนยู่เง็กกลับดังขึ้นแทน อีฮ้วมถอยกรูดไปสามก้าวด้วยความตระหนก อุนยู่เง็กแผดหัวร่อกล่าว

"ผิดแล้ว ผิดแล้ว ท่านเดินผิดอีกก้าวหนึ่งแล้ว ท่านตกมาอยู่ในความคำนวณของเราบ้างแล้ว"

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งมองด้วยความตื่นเต้นสงสัย เห็นอีฮ้วมหน้าเผือดขาวราวซากศพ อุนยู่เง็กแผดหัวร่อกล่าวต่อไป

"ในชั่วชีวิตท่าน ไม่เคยกระทำเรื่องดีงามมีคุณธรรมมาเลย และมิเคยกระทำเรื่องที่ไม่หลอกลวงผู้คน เรามาตรว่ามีความต้องการสังหารท่านอยู่นานแล้ว แต่วันนี้ ความจริงได้เหลือทางรอดให้ท่านอยู่สายหนึ่ง ขอเพียงท่านเมื่อครู่อย่าได้หลอกลวงเราอีก เราก็ตกลงใจปล่อยท่านกลับไป..."

นางกล่าวพลางอีฮ้วมถอยไปพลาง อีอ้วมถอยพลางนางสืบเท้าก้าวติดตามจวบจนกระทั่งอีฮ้วมถอยถึงริมผนัง นางพลันล้วงกระบอกสีทองออกจากอกเสื้ออีกสองกระบอก กล่าวเสียงเย็นชา

"กาลก่อนตอนอยู่ยอดเขาซีซิ่งฮงของอึ้งซัว หากมิใช่มีท่าน เราก็ต้องไม่ปลิดชีวิตสองสามีภรรยานั้นไป หากกิ้งยี้มิใช่ถูกท่านยุแหย่เสี้ยมสอน นางก็ต้องไม่..."

หยุดเล็กน้อยแล้ว พลันตวาดเบา ๆ

"เตาะเชี่ยงเค็ง เจ้าเข้ามา"

เตาะเชี่ยงเค็งงุนงงวูบจึงโฉบเข้าไป อุนยู่เง็กมิได้เหลียวหน้าเลยก็ยื่น

กระบอกอาวุธลับทั้งสองให้ ส่งเสียงแช่มช้าต่อ

"ผู้นี้ก็เป็นศัตรูที่สังหารบิดาเจ้า เจ้าจงนำกระบอกเข็มนี้ไปกระบอกหนึ่ง..."

เตาะเชี่ยงเค็งยื่นมือช้า ๆ รับมากระบอกหนึ่ง พลันโยนกลับคืนให้อุนยู่เง็ก แล้วกล่าวเสียงกังวาน

"ความอาฆาตแค้นของบิดามารดา แม้ลึกซึ้งจนถึงไม่อาจอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน แต่ข้าพเจ้ากลับไม่ต้องการประสบความสำเร็จเพราะผู้อื่น ยิ่งไม่ต้องการหวัง..."

มิทันขาดคำ ร่างอีฮ้วมพลันคล้ายกลายเป็นหมอกควันบางเบา ทะยานตามผนังขึ้นไป สะกิดปลายเท้ากับผนังอีกครั้ง ร่างพุ่งวาบออกด้านข้างไปหกวา

อุนยู่เง็กแค่นเสียงตวาด

"ท่านยังคิดหนีรอด ?"

หันกายสะบัดมือ ประกายทองจุดพุ่งวาบออกไปสัมผัสร่างอีฮ้วมอย่างแม่นยำ

เสียงตูมเบา ๆ พอดัง บ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมที่มีวิชาตัวเบาเลอเลิศในแผ่นดินยุคนี้ ในที่สุดก็เป็นเช่นดั่งคนธรรมดา ร่วงหล่นลงฟาดพื้นดังสนั่นหวั่นไหว

ในฝุ่นที่กระจาย ร่างของมันนอนแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว อุนยู่เง็กที่แค่นหัวร่อเสียงเย็นชา พลันกลับกลายเป็นเงียบวังเวงอีกครั้ง

พริบตานั้น ร่างของนางคล้ายชาด้านจนหมดความรู้สึก เหม่อมองดูซากศพอีฮ้วมจนซึมเซา ก้าวช้า ๆ เข้าไปดั่งใจลอย ลมวิกาลโชยพัดมวยผมที่ยุ่งเหยิงของนางจนผมขาวพลิ้วปลิวไสว ในแสงโคมที่ซีดจาง เห็นเพียงเงาร่างตะคุ่ม ๆ รู้สึกยิ่งหนาวเหน็บกว่าเดิม

เนิ่นนาน อีกเนิ่นนานให้หลัง

นางจึงได้หันช้า ๆ มา เพ่งพิจารณาอุนกึ้งกับเตาะเชี่ยงเค็งแล้วกล่าวเสียงเย็นชา

"พวกเจ้าจะล้างแค้น ยังไม่ลงมืออีก ?"

นางโยนกระบอกอาวุธลับทั้งสองทิ้งแล้วส่งเสียงต่อ

"หากพวกเจ้ายินยอม เลือกไปกระบอกหนึ่งก่อนได้..."

ลมยิ่งเหน็บหนาวกว่าเดิม

ยิ่งหงีเกี้ยมแขะฮุ้นตังเที้ยกลับมาถึงสถานที่นัดพบกับบิดา รอบข้างเงียบวังเวง บิดายังคงไม่กลับมา จึงบังเกิดความว้าวุ่นจนปั่นป่วนไป

เมื่อครู่ ฮุ้นตังเที้ยเห็นเรื่องราวมากับตามากมายและก็ได้ยินเรื่องที่มิเคยได้ยินมากับหู ที่บันดาลให้คลางแคลงสงสัยอย่างยิ่งคือ หลายคำที่อุนยู่เง็กกล่าวในตอนท้าย ๆ

"เราเพียงต้องการให้ท่านไปกระทำเรื่องแก่เราอีกรายเดียว คือรอเมื่อเราตายแล้ว ท่านหาวิธีไปบอกกับกิ้งยี้ เนี้ยตั้งฮ้งแม้เป็นบิดานาง แต่แม่งยู่กวงกลับมิใช่มารดานาง"

ฮุ้นตังเที้ยเห็นกับตาว่า อีฮ้วมผงกศีรษะรับคำและยังได้ยินกับหูถึงเสียงรันทดหดหู่ของอุนยู่เง็ก

"กิ้งยี้น่าเวทนาอย่างยิ่ง นางจะอย่างไรต้องนึกไม่ถึง ศัตรูที่สังหารบิดานางตายไป ถึงกับเป็นมารดาที่ให้กำเนิดนางได้...เราไหนเลยจะหักใจบอกกับนาง เราไหนเลยจะหักใจบอกกับนาง..."

ฮุ้นตังเที้ยจำได้แม่นยำ ตอนเมื่อได้ยินวาจานี้ บังเกิดความรู้สึกเป็นเรื่องของบุญคุณความแค้นที่พัวพันกันยุ่งเหยิงอย่างยิ่ง มาตรว่าไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุกระจ่าง แต่ก็พอเดาออกได้หลายส่วนอยู่

ฮุ้นตังเที้ยยังเคยได้ยินอุนยู่เง็กบอกกับอีฮ้วมอีก

"เนี้ยตั้งฮ้งทรยศต่อเรา เฉกเช่นกับท่านทรยศต่อเรา มันหลอกลวงเรามันว่ามันรักเรา มิคาด ที่มันต้องการคือหลักวิชาบู๊และทรัพย์สมบัติของเราเท่านั้น รอจนภายหลังเมื่อเราทราบว่ามันยังมีภรรยา เราย่อมไม่ยอมอภัยให้มันย่อมต้องสังหารมันทั้งสองสามีภรรยาตาย แต่ทว่า ตอนนั้นเรามีเลือดเนื้อของมันอยู่ในตัวแล้ว โอ..สวรรค์เอย ท่านไฉนมักกลั่นแกล้งทรมานเราเช่นนี้เสมอ"

จวบจนบัดนี้ ในโสตประสาทของฮุ้นตังเที้ยคล้ายยังได้ยินเสียงอุนยู่เง็กแว่วอยู่

"สวรรค์เอย ท่านไฉนมักกลั่นแกล้งทรมานเราเยี่ยงนี้..."

ฮุ้นตังเที้ยพลันรู้สึกเห็นใจต่อนางอสูรที่ทั้งแผ่นดินก่นด่าสาปแช่งโดยไม่รู้ตัว รำพึงถามตัวเอง

'เหล่านี้ล้วนเป็นความผิดของนางหรือไม่ ? นางเป็นเพียงสตรีอัปลักษณ์ที่น่าสมเพชเท่านั้น...แต่นางไฉนจึงต้องอำมหิตปานนั้น ?...อำมหิตและน่าสมเพชหรือจะมีความสัมพันธ์ใดกันอยู่ ?'

ฮุ้นตังเที้ยกระวนกระวายยิ่งนัก เดินพล่านไป ๆ มา ๆ ทราบว่าเตาะ-เชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งตอนนี้ยังอยู่ในวัดร้างที่มีนามเทียนเซี้ยงยี้ จึงหวังให้บิดารีบเร่งกลับมาเพื่อจะได้ร่วมทางกันไปวัดเทียนเซี้ยงยี้

ในที่สุดก็ได้รอคอยจนกระทั่งบิดามา ฮุ้นตังเที้ยลนลานบอกสองคำแล้วรีบพากันมุ่งหน้าสู่วัดร้างเทียนเซี้ยงยี่

วิกาลเลือนรางป่าเขารกร้าง คิดจะหาวัดโบราณสักหลัง มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย แต่อย่างไรยังคงถูกทั้งสองหาพบจนได้

ทั้งสองเห็นแสงโคมไฟซีดขาว สาดส่องออกมาจากในโบสถ์ใหญ่ของวัดโบราณ ดังนั้นจึงรวมกำลังเร่งฝีเท้าพุ่งปราด ๆ ไปสุดแรง

ทันใด ได้ยินเสียงหอบหายใจถี่เร็ว เสียงกรีดร้องสองครั้ง ผสานกับเสียงร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจ

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมขมวดคิ้วแนบแน่น เร่งฝีเท้าจนร่างทะยานปราด ๆ เข้าไปถึงหน้าโบสถ์ รีบกวาดตามองดู

แลเห็นในแสงโคมที่ซีดจาง เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งยืนประจันหน้ากันด้วยทีท่าซึมเซา ดรุณีอาภรณ์แดงสองนางฟุบตัวร่ำไห้กับพื้น ที่เบื้องหน้าพวกนางเป็นซากศพอั้งอีเนี่ยเนี้ยอุนยู่เง็กที่ผ่ายผอมแห้งกรังคล้ายเมื่อยังมีชีวิต

ผู้คนภายในโบสถ์ไม่มีผู้ใดสนใจการมาโดยไม่คาดหมายของสองบิดากับบุตรเลย สองบิดากับบุตรก็มิได้ไปรบกวนพวกในโบสถ์

ท่ามกลางความเงียบวังเวง พลันมีเสียงดังตังเบา ๆ มือที่แห้งกรังดั่งขานกของอุนยู่เง็กคลายออกช้า ๆ แต่ในฝ่ามือกลับมีกระบอกสีทองแวววาวร่วงหล่นลงกระทบพื้น กลิ้งมาที่แทบเท้าฮุ้นตังเที้ย

ฮุ้นตังเที้ยก้มลงเก็บดู หน้าต้องเปลี่ยนสีไปทันทีเนื่องเพราะจำได้ มันคือเข็มโง้วฮุ้นฮังยิกโท่วซิมจำ ที่ชนชาวนักเลงเพียงได้ยินชื่อก็ขวัญเสีย

ฮุ้นตังเที้ยพิจารณาครู่หนึ่ง จึงได้บิดฝาเกลียวทางปลายกระบอกออก เทเข็มสีทองมาห้าเล่ม ดังนั้นเอง ต้องลอบถอนหายใจอีกครา ทราบว่าหากอุนยู่-เง็กยิงเข็มในกระบอกนี้ไป อย่างนั้น ที่ทอดซากอยู่กับพื้นในตอนนี้ต้องเป็นผู้อื่น ฮุ้นตังเที้ยทราบเหตุผลที่อุนยู่เง็กไฉนทำดั่งนี้กระจ่างอย่างยิ่ง

เตาะเชี่ยงเค็งเหม่อมองดูซากศพบนพื้นจนซึมเซา ซากศพนี้เป็นศัตรูที่สังหารบิดาตนกับอุนกิ้งชัด ๆ แต่ประหลาดที่ว่า ตอนนี้ไม่มีความปลื้มปีติของผู้พิชิตเลย ยิ่งไม่มีความหยิ่งภาคภูมิในการสังหารศัตรูได้ จิตใจตอนนี้ยังหนักอึ้งกว่าเมื่อครู่เสียอีก

นั่นเพราะสาเหตุใด ? เตาะเชี่ยงเค็งไม่มีปัญญาอธิบาย และไม่ต้องการอธิบายด้วย

อุนกิ้งเล่า ? จิตใจของอุนกิ้ง

ทันใดนั้น บ้วนเหมียวจินหยินอีฮ้วมที่ถูกเข็มยิงใส่ตะโพกและขาอ่อนไปห้าเล่ม ถึงกับได้สติฟื้นคืนมา มันครางเบา ๆ แล้วเบือนหน้ารวบรวมกำลังส่งเสียง

"พวกเจ้า...ในที่สุด...ก็ล้างแค้นได้แล้ว...วิเศษ...วิเศษ"

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งเหลียวมองไปทันที

มันพยายามฝืนยิ้มเล็กน้อย กล่าวด้วยเสียงคล้ายครวญคราง

"ประหลาดใจหรือไร ? ...เรายังไม่ตาย...เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะเรายังมีความลับ...อีกรายหนึ่งที่มิได้บอกไป...พวกเจ้า...พวกเจ้า ต้องการฟังหรือไม่...?"

ฮุ้นตังเที้ยใจเต้นระทึก ได้ยินมันกล่าวต่อไป

"ความสำคัญของความลับนี้...เกี่ยวพันถึงชะตาชีวิตของเจ้าทั้งชาติ...แต่ทว่ามีเราทราบเพียงผู้เดียว...หากพวกเจ้าต้องการฟัง...รีบหาทาง...รักษาเรา...โดยเร็ว..."

เตาะเชี่ยงเค็งกับอุนกิ้งเหลียวมองตากัน ลังเลเล็กน้อย มิคาด ฮุ้นตัง-เที้ยพลันตวาดก้อง

"หรือท่านจะตายแล้วยังจะหลอกลวงผู้คนอีก ?"

เสียงดังพลันเตะฉาดเข้าไป ในที่สุด อีฮ้วมต้องแผดร้องเสียงโหยหวน กระอักโลหิตจนขาดใจตายไป มาตรว่าในใจมันยังมีเล่ห์กลที่ชั่วร้ายอยู่อีกมากมายเพียงใด ต่อจากนี้ก็ไม่มีปัญญาใช้ได้อีกแล้ว

ฮุ้นตังเที้ยลอบถอนหายใจ รำพึงเบา ๆ

"ไม่มีผู้ใดทราบตลอดกาลแล้ว ไม่มีผู้ใดทำลายความสุขของทั้งสองไปได้อีกตลอดกาลนานแล้ว"

ตอปี้ซิ่งเกี่ยมขมวดคิ้ว กล่าว

"ตังเที้ย เจ้ารำพึงเรื่องอันใด ?"

ฮุ้นตังเที้ยระบายลมจากปากยาว ๆ แล้ว

"ข้าพเจ้าอธิษฐานให้แก่เตาะแป๊ะแปะ หากวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านได้ล่วงรู้ ท่านก็ต้องหลับตาด้วยความสุขแล้ว"

ฮุ้นเคียมงุนงงจนซึมเซา แต่ตาเบิ่งกลมกว้าง หยาดน้ำเอ่อคลอแล้วหยดหยาดเป็นเส้นสาย

เตาะเชี่ยงเค็งรู้สึกพลุ่งพล่านดาลใจ จนต้องพริ้มตาลงเช่นกัน หยาดน้ำก็หลั่งไหลโดยมิอาจข่มกลั้นอีก

อุนกิ้งเหลือบมองดูเชี่ยวเหล็ง เชี่ยวค้วงที่ยังฟุบร่ำไห้กับพื้น นางพลันพลุ่งพล่านจนต้องฟุบตัวลงไปเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ขึ้นเช่นกัน

ฮุ้นตังเที้ยกล่าวขึ้น

"ประหลาดแท้ พวกท่านไฉนร่ำไห้กันแล้ว ?"

แต่ตัวเองพอยกมือขยี้ตา ดวงตาก็มีหยาดน้ำหลั่งไหลออกมาเช่นกัน

แต่ทว่า น้ำตาของพวกเหล่านี้ล้วนแล้วมีคุณค่ามหาศาล เฉกเช่นกับไข่มุกสุกใส เตาะเชี่ยงเค็งที่ยืนหลั่งน้ำตาอย่างซึมเซา พลันรู้สึกอุ่นขึ้นที่ไหล่ มือเรียวงามข้างหนึ่งยื่นผ้าเช็ดหน้ามาให้ เตาะเชี่ยงเค็งรับแล้วเหลียวมองเป็นอุนกิ้งกำลังจับตามองตนด้วยประกายที่รักลึกซึ้ง

ดวงตาหยาดเยิ้มดุจน้ำค้าง แสงโคมเลือนรางดั่งความฝัน มิว่าผู้ใดก็มิทราบอรุโณทัยฉายแสงมาตั้งแต่เมื่อใด ?

ดังนั้น ขอบฟ้าบูรพาจึงเป็นสีทองสุกใส กรีดม่านวิกาลที่หนักอึ้งเลือนรางให้สลายคลายไป เดือนดาวที่แพรวพรายบนท้องฟ้าเมื่อค่ำวาน ก็ถูกแสงอาทิตย์ที่เจิดจ้ากลืนสลายหายไปด้วย

จบบริบูรณ์

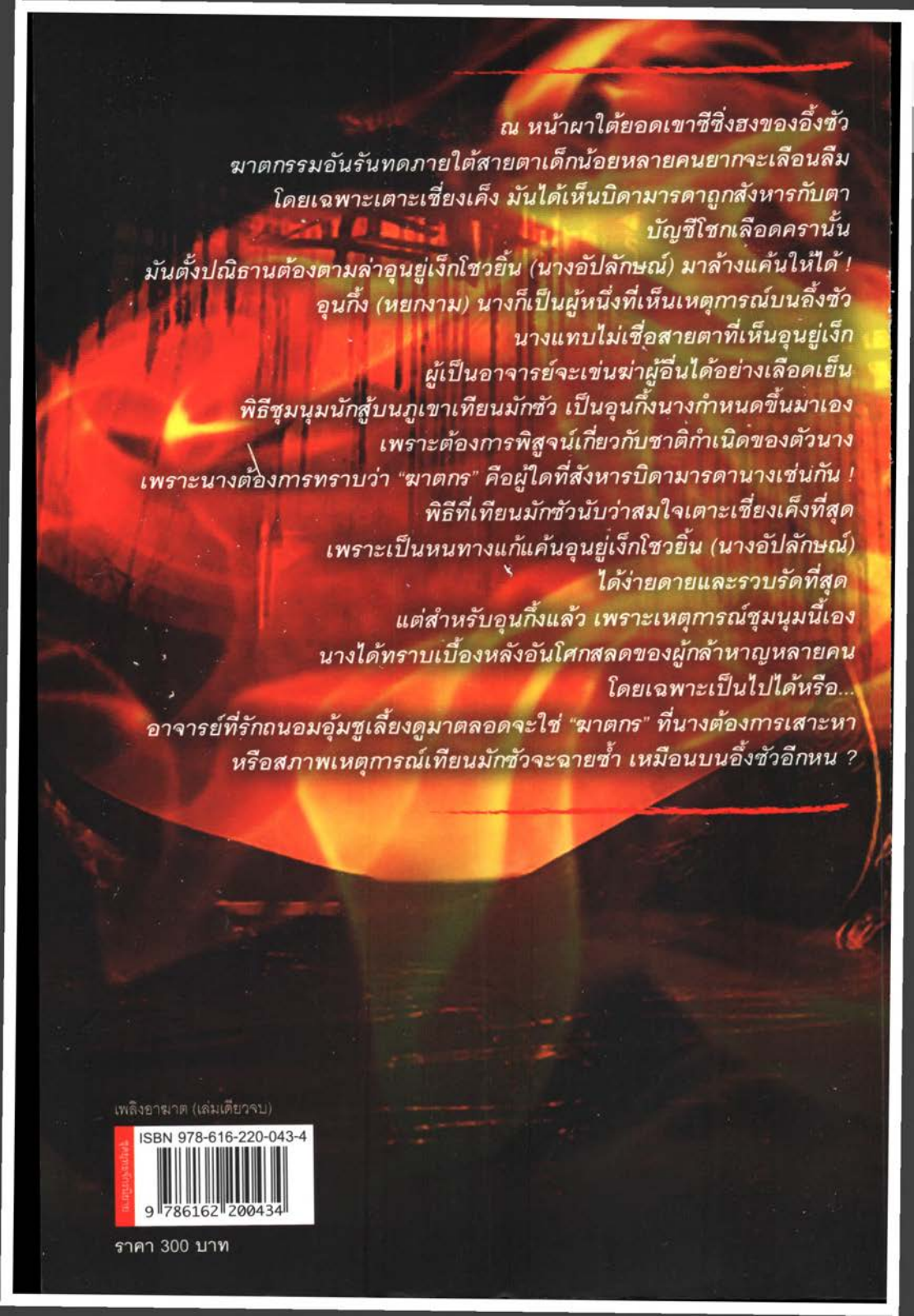

ณ หน้าผาใต้ยอดเขาซีซิ่งฮงของอึ้งซัว
ฆาตกรรมอันรันทดภายใต้สายตาเด็กน้อยหลายคนยากจะเลือนลืม
โดยเฉพาะเตาะเชี่ยงเค็ง มันได้เห็นบิดามารดาถูกสังหารกับตา
บัญชีโชกเลือดครานั้น
มันตั้งปณิธานต้องตามล่าอุนยู่เง็กโชวยิ้น (นางอัปลักษณ์) มาล้างแค้นให้ได้ !
อุนกึ้ง (หยกงาม) นางก็เป็นผู้หนึ่งที่เห็นเหตุการณ์บนอึ้งซัว
นางแทบไม่เชื่อสายตาที่เห็นอุนยู่เง็ก
ผู้เป็นอาจารย์จะเข่นฆ่าผู้อื่นได้อย่างเลือดเย็น
พิธีชุมนุมนักสู้บนภูเขาเทียนมักซัว เป็นอุนกึ้งนางกำหนดขึ้นมาเอง
เพราะต้องการพิสูจน์เกี่ยวกับชาติกำเนิดของตัวนาง
เพราะนางต้องการทราบว่า "ฆาตกร" คือผู้ใดที่สังหารบิดามารดานางเช่นกัน !
พิธีที่เทียนมักซัวนับว่าสมใจเตาะเชี่ยงเค็งที่สุด
เพราะเป็นหนทางแก้แค้นอุนยู่เง็กโชวยิ้น (นางอัปลักษณ์)
ได้ง่ายดายและรวบรัดที่สุด
แต่สำหรับอุนกึ้งแล้ว เพราะเหตุการณ์ชุมนุมนี้เอง
นางได้ทราบเบื้องหลังอันโศกสลดของผู้กล้าหาญหลายคน
โดยเฉพาะเป็นไปได้หรือ...
อาจารย์ที่รักถนอมอุ้มชูเลี้ยงดูมาตลอดจะใช่ "ฆาตกร" ที่นางต้องการเสาะหา
หรือสภาพเหตุการณ์เทียนมักซัวจะฉายซ้ำ เหมือนบนอึ้งซัวอีกหน ?

เพลิงอาฆาต (เล่มเดียวจบ)
ISBN 978-616-220-043-4
9 786162 200434
ราคา 300 บาท